

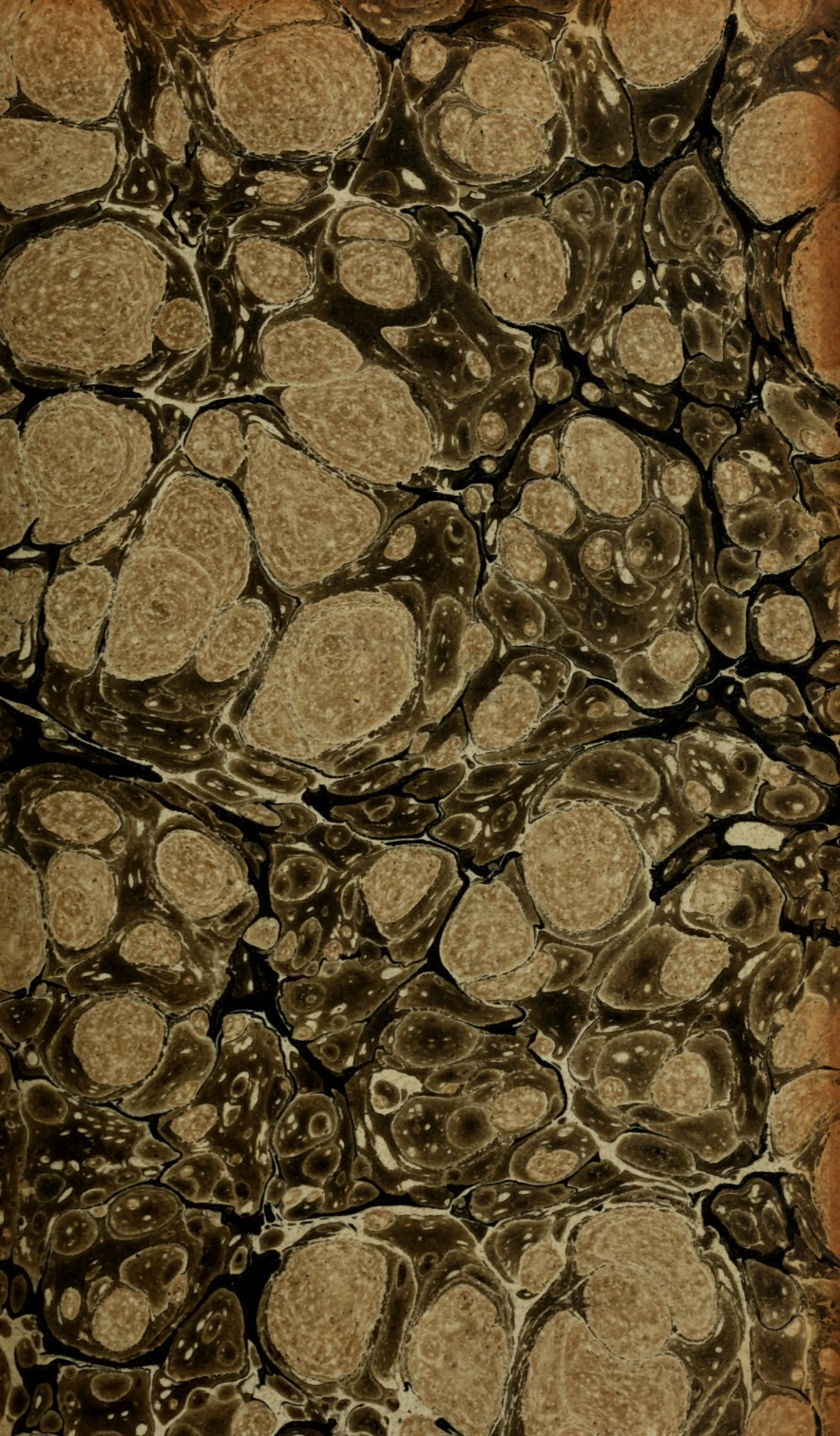

3 1761 08144575 1

Gr 21

Toronto University Library
Presented by

The Right Reverend The Lord Bishop of South
through the Committee formed in
The Old Country
to aid in replacing the loss caused by
The disastrous Fire of February the 14th 1890

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

HERODOTI
HISTORIARUM LIBRI IX.
GRAECE ET LATINE.

TOMUS V.
Adnotationes ad lib. I — IV.

HISTORIA
HERODOTI
HISTORIAM LIBRI IX

ARGENTORATI

TYPIS PHILIPPI IACOBI DANNBACH.

TOMUS V.
Ab anno 481 ad 479

H562Sc

HERODOTI^{VS}
MUSAE

SIVE

HISTORIARUM LIBRI IX.

AD VETERUM CODICUM FIDEM
DENUO RECENSUIT
LECTIONIS VARIETATE
CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA
ADNOTATIONIBUS

WESSELI^{NG}II ET VALCKENARII
ALIORUMQUE ET SUIS
ILLUSTRAVIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER

IN ACAD. ARGENT. ET SEM. PROT. LITERAR. GRAEC. PROF.
ACADEMIAE REG. INSCRIPT. ET HUM. LITERAR. ADSCR.

TOMUS QUINTUS.

ARGENTORATI ET PARISIIS
APUD TREUTTTEL ET WÜRTZ, BIBLIOPOLAS.
MDCCCXVI.

HERODOTUS
MUSA
HISTORICUM LIBRUM

AD VETERUM COGNITIONEM
BRUNO NIELSEN
LECTORIS VARIETATE
CONSTITUA LITERATURAE
ADNOTATIONES
HISTORICUM ET VALDE
ALTERNUM

18342
27/11/91

JONANNES CHR. JOHANNES

JOHANNES QUINQUE

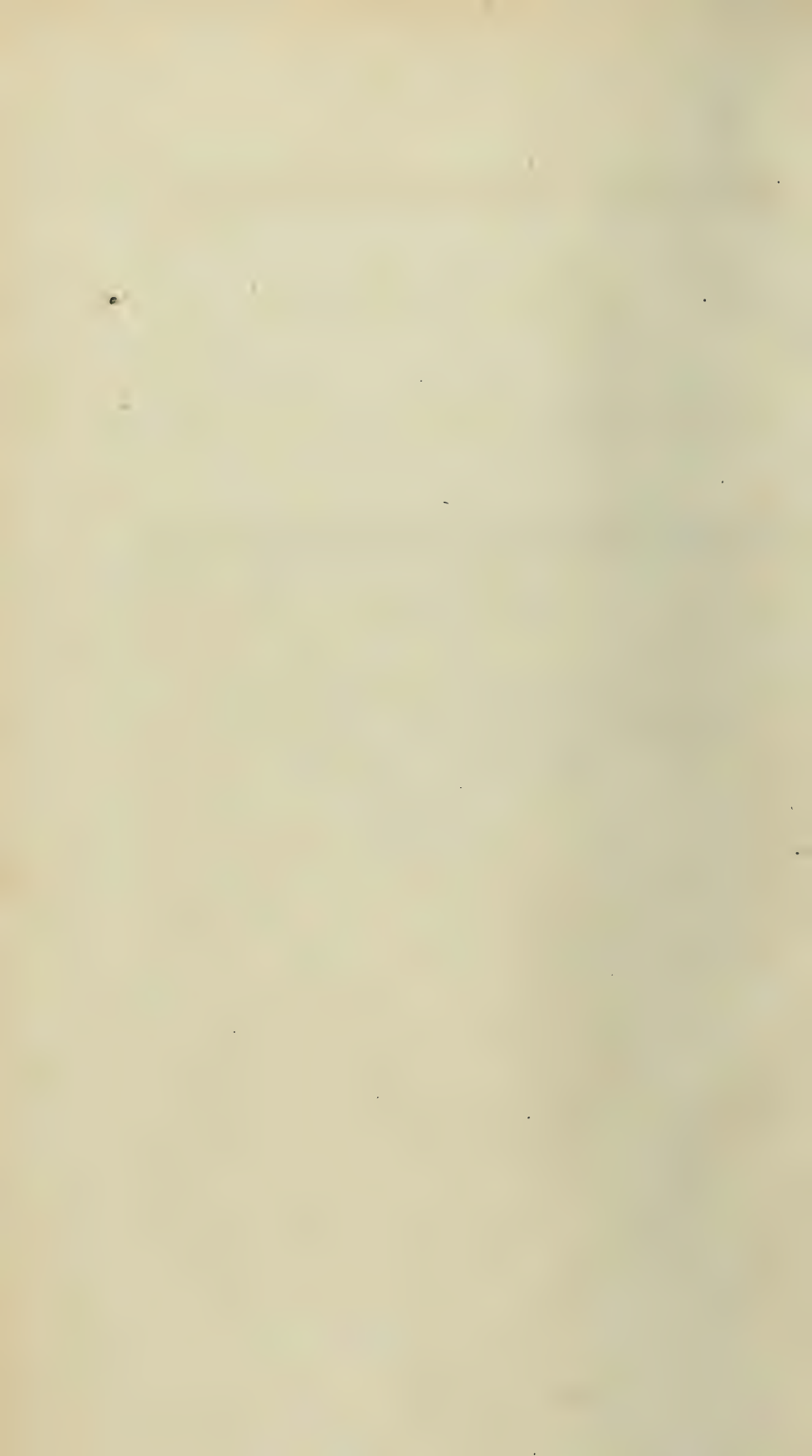
LECTORIS ET VARIETATE
CONSTITUA LITERATURAE
ADNOTATIONES

HERODOTI HISTORIAR.

T. V. P. I.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. I. ET II.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM PRIMUM.

PROOEM. Lin. 1. Ἡροδότου Ἀλικαρνησσοῦ) Aristotelis aetate [in nonnullis certe *Historiarum Herodoti* apographis] Ἡροδότου Θουρίου ἢ ἰστορίας ἀπόδεξις legebatur, *Rhetor.* lib. III. 9. [aliis cap. 5. sect. 1. sic in ed. Oxon.] neque deinceps defuerunt, qui, inducto Ἀλικαρνασσοῦς titulo, Θουρίου maluerunt apud *Plutarchum de Exil.* p. 604. et *de Malign. Herodoti* p. 868. Addiderat se Herodotus colonis, qui Thurios in magnam Graeciam abierant: qua in urbe cum hoc opus absolverit, Θούριον nominare se potuit, sicuti haud pauci adpellarunt, *Strabone* teste lib. XIV. p. 970. [p. 656. ed. Casaub.] In his Imp. *Iulianus*, cuius *λογοποιὸν Θούριον*, [i. e. *Historiarum Scriptorem Thurium*] *Oratorem Thurium* cum imprudenter *Bourdelotius* explicuisset, poenas doctis viris dedit ad *Lucian.* *Quom. Scrib. Histor.* c. 29. Scripti libri, quorum quidem notitia est, *Halicarnasseum* summa consensione vocant, ancipites tamen in vocabuli scriptio-
ne. Ἀλικαρνησσός, Ἀλικαρνησός, Ἀλικαρνησσοῦς, Ἀλικαρνασσοῦς, Ἀλικαρνησοῦς reperiuntur lib. I. 144. II. 178. III. 4. VII. 99. Par etiam discordia alibi. Vid. *Wasse* in *Thucyd.* lib. VIII. 42. Equidem Ἀλικαρνησσὸν et Ἀλικαρνησοῦς, uti in MSS. *Archiepiscopi* Cantuariensis et *Vindobonensi* saepe numero, praeferrem, nisi ipsimet *Halicarnassenses* obsisterent, geminatam sibilantem litteram in numis ostentantes. At quid ἰστορίας ἀπόδεξις, et quo vertendum modo? *D. Heinsius* ad *Hesiodi Interpr.* p. 108. nihil esse aliud censuit ac ἰστορίην sive *historiam*, cui ego sententiae non accedo. *L. Küsterus* in *Bibl. Vet. et Recente Io. Clerici* p. 586. Tom. V. *Gronovianum curae demonstratio acerbissime ta-*
Herod. T. V. A 2

xavit, reiectisque Vallae et Stephani opinionibus, rerum curiose observatarum specimen hoc est, vertit. Est sane ιστορίη rerum inquisitio. Ιστορίησι Φάμενοι εἶδέναι παρ' αὐτοῦ Μενέλειω, *adfirmantes inquirendo sese ex Menelao intellexisse* lib. II. 118. Et 119. τούτων δὲ τὰ μὲν ιστορίησι ἔφασαν ἐπίστασθαι. Est ἀπόδειξις ἔργων operum, quae absoluta fuerunt, specimen lib. II. 101. et 148. Ἀπόδειξις itaque ιστορίης inquisitionis rerum, ab Herodoto institutae, specimen erit atque argumentum. Cura, nisi accuratam in quaerendo vir clarissimus, quod opinor, intellexerit, ιστορίης vim non aequiparat, nec digna tamen acerbiore exprobratione erat, neque erit fortasse historicae inquisitionis specimen, quod malui. Plutarchi ιστορικὸν ἀποδεικτικὸν T. II. p. 243. paullo diversius abit. WESS. — Ἱστορία, sive ionico idiomate ιστορίη, non modo inquisitio rerum est, ut ait Vir doctissimus; verum etiam (per metonymiam antecedentis pro consequ.) intelligitur notitia vel doctrina, contemplando, percunctando, inquirendo comparata; II. 29, 4. VII. 96, 6. qua notione id vocab. h. l. accipiendum, sicut in titulis librorum Aristotelis et Theophrasti, qui Ζώων ιστορία et Φυτῶν ιστορία inscribuntur: quo pertinet quod etiam geometria a Pythagora (teste Iamblichio in eius Vita p. 74.) ιστορία vocata est. Tum vero ἀπόδειξις, sive (ut Iones efferunt) ἐπίδειξις, non specimen significat; quod graece ἐπίδειξις, δῆγμα aut ἐπίδειγμα sonat: quo modo Arcestratus apud Athen. lib. I. cap. 7. ιστορίης ἐπίδειγμα, doctrinae specimen, dixit. Quenam autem vis sit vocabuli ἀπόδειξις, ex usu verbi ἀποδείκνυσθαι vel ἀποδέξασθαι intelligitur, quo nullum in Herodoti Musis frequentius. Atqui γνώμην ἀποδέξασθαι, ut hoc utar, non significat specimen edere suae sententiae, sed sententiam suam edere, promere, exponere. μεγάλα ἀποδέξασθαι ἔργα, non est specimen edere praeclare factorum, sed praeclara facta ostendere, id est, edere: qua notione ipsum etiam nomen ἀπόδειξις ἔργων μεγάλων I. 207, 39. occurrit. Similiterque in locis a Wesselingio citatis, II. 101, 1. et 148, 7 seq. ἀπόδειξις ἔργων non est specimen operum, sed sunt ipsa opera et monumenta prodita, in publicum edita, nempe publice extracta et oculis hominum exposita. Denique, quod hic ait Herodotus, ιστορίης ἀπόδειξις ἦδε, haud dubie hoc dicit, se hisce libris ea, quae inquirendo cognovit, in publicum

edere. Quam fere in sententiam iam olim Laur. Valla locum hunc interpretatus erat, *Herodoti Halicarnassei historiae explicatio haec est.* Et H. Stephanus in ora suae editionis latino - graecae: *Historia ab Herodoto Halicarnasseo edita, haec est.* Caeterum consuluisse iuvabit quae in hunc locum erudite, ut solet, *Wytttenbachius* commentatus est in *Selectis Principum Historicor.* pag. 338 seqq. S.

l. 2. ὡς μήτε τὰ γενόμενα etc.) In his adquiescunt scripti editique omnes, et longe omnibus priores, *Dionysius Halic.*, *Aristides*, *Lucianus Quom. Scrib. Histor.* c. 54. Tamen *St. Berglerus* in *Act. Lipsiens.* MDCCXVI. pag. 379. levi ad speciem mutatione, τὰ λεγόμενα ἐξ ἀνθρώπων quae ab hominibus dicuntur, ne δις ταυτὸν ἡμῖν ὁ σοφὸς Ἡρόδοτος, corrigit: esse enim τὰ γενόμενα nihil aliud ac ἔργα, et τὰ ἔργα ac γενόμενα. Ego vero id scriptum nollem. Sunt, fateor, ἔργα μεγάλα τε καὶ θαυμάσια ingentia atque admiranda opera γενόμενα; vicissim minime. Memini quoque γίνεσθαι ἐξ ἀνθρώπων homines perhiberi, cum mortalium numero eximuntur, nec propterea τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων res dici, quae ex hominibus evanuerunt. Namque Herodoti more hominum facta exprimunt, ut pulcre *Tan. Faber* lib. I. *Epist.* 8. Ἐκ τῶν Σαμίων γενόμενον, quod Samii designarant lib. III. 48., quemadmodum τὰ πρησόμενα ἐκ Μιτυληναίων lib. I. 160. Hoc amplius, si τὰ λεγόμενα scripsisset, vulgi fabulas et rumores operis principio spectasset, quod merito inconcinnum atque absurdum *I. Ph. D'Orvillius*, nuper nobis litterisque ereptus, arbitratus est ad *Chariton.* lib. I. p. 9., [p. 202 seq. ed. Lips.] *Bergleri* audaciam strenue retundens. Caeterum Herodotea haec quodam modo aemulatus est *Basilus Seleuc. Vit. S. Theclae* lib. I. p. 4. WESS. — Conf. III. 14, 32. VI. 13, 1. S.

[l. 5 seq. τὰ τε ἄλλα, καὶ δι' ἣν αἰτίην ἐπολέμησαν ἀλλήλοισι.) Ad verbum: et reliqua, et qua de causa inter se (Graeci et Barbari) bella gesserunt. Quae verba non debere ad proxime praecedentia referri in aprico est: nam ea, quae causam mutuis Graecorum et Barbarorum bellis praebuerunt, non erant profecto magna et admiranda facinora, quae merita non fraudari laude voluit Herodotus. Itaque aut ad ista paullo remotiora, ne oblivione deleantur, referenda erunt; aut,

quod mihi visum erat, ad prima illa Ἡροδότου Ἀλικ. ἱστορίας ἀπόδειξις ἦδε, ut haec sit scriptoris sententia: *quum reliqua*, quae de rebus inter homines gestis, ac praesertim de bellis inter Graecos et Barbaros gestis, hisce in libris traduntur, *tum quae de causa illorum bellorum disputantur, sunt expositio eorum quae Herodotus inquirendo cognovit.* Quod autem verba ista in fine periodi posuit, id eo fecit, quo his ipsis verbis transitum sibi ad ipsam argumenti sui tractationem pararet: est enim perinde ac si dixisset, *et primum quidem exponam quatenus fuerit dissidii inter Graecos Barbarosque causa.* Scilicet Homeri aemulator Herodotus, quemadmodum universum suum opus, quo et multas alias res memorabiles exponere, et victorias maxime Graecorum de potentissima lateque dominante Persarum gente celebrare voluerat, velut unum aliquod et illustre drama, multis quidem interspersis episodiis, pertexuit: sic et in hoc Poëtam est imitatus, ut, quemadmodum ille in ipso carminis principio, iram Achillis caussamque dissidii Pelidae cum Atrida se expositurum, professus est, sic et Historicus noster in ipso operis exordio profiteatur, se, quum propositum habeat bella exponere Graecos inter et Barbaros gesta, ab eo facturum esse initium, ut dissidiorum primam causam et originem declaret. Itaque postquam statim e vetustiorum temporum memoria (cap. 1-4.) semina quaedam dissidiorum inter Graecos Barbarosque, ex *Persicorum Historicorum* persona, repetiit; mox c. 5. suo nomine *Croesum* tamquam *primum iniuriarum Graecis inlatarum auctorem* designat. Caeterum, quod *Ptolemaeus Hephaest.* ait, (lib. III. p. 314. ed. Galei) totum istud exordium non ab ipso Herodoto, sed ab eius amasio et bonorum haerede Plesirrhoo esse adiectum, id et per se lubrico nititur fundamento, et ob arctam Exordii huius cum ipso narrationis principio connexionem neutiquam probabile est, denique ab homine profectum videri debet priscae illius simplicitatis ignaro, qua librorum auctores in ipso principio et nomen suum et scribendi argumentum simillima ratione profiteri solitos esse novimus Hecataei exemplo, (referente *Demetrio* περὶ Ἑρμην. sect. 12.) tum Thucydidis, Timaei Locri, aliorumque. S.]

CAP. I. Lin. 1. Περσέων μὲν νυν αἱ λόγιοι) Quod Th. Gale

τῶν λόγων Plutarchum hic olim legisse monuit, id vero foret simile, si liber de *Herodoti Malignit.* [in cuius cap. 10. locum hunc excussit, T. XII. ed. Hutt. pag. 290 seq. Edit. Wechel. p. 856.] semper bonae fidei esset, quod longe secus habet. Legerit tamen; vulgatum valide adserunt *Ptolemaeus Hephaest.* in *Codic. Photii* CXC. p. 478. [lib. III. p. 514. ed. Gal.] *Pollux* lib. II. 122. et *Thomas Magister.* Οἱ Περσέων quoque λογιώτατοι et μάλιστα λογιώτατοι his in libris frequentes. Vid. *Iac. Gronov.* in lib. II. 3. et adnotationes meas ad *Diodori Siculi* lib. II. 4. Alia vir doctus in *Miscell. Observ. Vol. II.* p. 152. WESS.

l. 2 seq. ἀπὸ τῆς Ἐρυθρῆς καλεομένης θαλάσσης etc.) De *Phoenicibus a Rubro mari in Palaestinam transgressis* iterum lib. VII. 89. et *Dionysius Perieges.* vs. 906. Herodoti, ut saepe, vestigia legens. WESS. — Eandem rem ex aliis auctoribus *Trogus Pompeius* accepisse videtur; ex quo *Iustinus* lib. XVIII. c. 5. haec habet: *Tyrionum gens condita a Phoenicibus fuit, qui terrae motu vexati, relicto patrio solo, Assyrium stagnum primo, mox mari proximum littus incoluerunt.* Conf. *Michaëlis Spicilegium Geographiae Hebraeorum exterae.* (Gött. 1769.) pag. 168. et quae ad *Hesych.* voc. Σιδόνιοι a viris doctis adnotata sunt. Herodoti in hac re fidem labefactare frustra conatus erat *Bochartus*, *Geogr. Sacr.* P. II. lib. 1. cap. 43. ἡ δὲ ἢ θάλασσα, *mediterraneum mare*, familiaris Herodoto formula; de qua consuli possunt quae olim ad *Appianum* adnotavimus, T. III. p. 110. S.

l. 14. κατὰ τωτὸ, τὸ καὶ Ἑλλήνες) *Iac. Gronovius*, vir clarissimus, deque Herodoto praeclare meritus, cum legem sibi de schedis Mediceis sequendis dixisset, immutavit quod *Aldus* dederat et MSS. plures prae se ferebant; neque consilio defuerunt exempla, sed eiusmodi, quae librariis, Herodoti dictionem toties totiesque invertentibus, transcribi pleraque debent. Satis mihi quidem exploratum est, nullum usquam Herodoti exemplar exstare, ab hac labe immune; quamquam sparsim Ionici commatis plura latent, quae revocari possunt et postliminio reddi scriptori debent. Erat is quondam τῆς Ἰάδου ἄριστος κανὼν, *Dionysio*, optimo huius rei arbitro, teste. [in *Epist. ad Cn. Pompei.* T. VI. ed. Reisk. p. 775. Ed. Wechel. p. 130 med.] Nunc vero, quantum mutatus ab illo *Hectore.* WESS.

L. 15. Ἴουῦν τὴν Ἰνάχου) Vide quae dixi ad secundum Apollodori. Vide et Parthenium cap. 1. Sed Iasi filiam fuisse veri est similius. Vide Strabonem lib. 14. et 16. TH. GALE. — Scripsisse videtur Herodotus, Ἴουῦν: sciolus adiecit postea, τὴν Ἰνάχου. Iasi fuerit, an Inachi filia, nihil huc faciebat: Regis Argivi filiam fuisse noverant Περσέων οἱ λόγιοι, (Polluci quoque memorati II. 122. πολυῖστορες Moeridi, et Thomae:) ad Phoenicum naves venisse narrantes, praeter ceteras, τοῦ βασιλέως θυγατέρα τὸ δὲ οἱ εὐνομα εἶναι (κατὰ τῶντὸ τὸ καὶ Ἕλληνας λέγουσι) Ἴουῦν: addi non potuit ab Herodoto τὴν Ἰνάχου. Similiter ex eorundem narratione memorat cap. seq. τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα Εὐράπην, et τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα Μηδείην. Europam rapuisse dicebant Ἑλλήνων τινάς* οὐ γὰρ ἔχουσι (sic scribit Herod.) τοῦνομα ἀπηγήσασθαι. V ALCKENAR. — Ἴουῦν τὴν Ἰνάχου vidit hic Plutarchus de Malign. Herod. p. 856. D. et Libanius T. I. p. 207. A. WESS. — Pluribus argumentis Larcherus in Chronol. Herod. cap. 10. sect. 2. probatum ivit, non fuisse Io Inachi filiam, sed Iasi, unius ex Inachi posteris. Verumtamen vulgo a Graecis, atque etiam a tragicis poetis, Inachi filiam dictam fuisse satis notum est. cf. Apollodor. II. 1, 3. Quidquid vero sit, non satis idonea causa fuit, cur duo verba, quae Herodotei libri et hodie omnes agnoscunt, et iam olim agnoverunt, a recentioribus Editoribus eiicerentur. Miram vero huius loci scripturam nuper Creuzerus noster (in Praepar. ad Plotin. de Pulcro, p. LXXXII.) ex Hortis Adon. excitavit; ubi memoratur, Herodianum Grammaticum τὴν Ἰναχοῦν hic scriptum legisse, tamquam a recto casu ἢ Ἰναχώ. Nempe corrupta et mutilata Grammatici verba sunt, qui monuerat legi apud Herodotum Ἴουῦν τὴν Ἰνάχου, a recto casu ἢ Ἰώ; sicut apud eundem Βουτοῦν, a recto casu ἢ Βουτώ. S.

CAP. II. 2. οὐκ ὡς Ἕλληνας) Aldinum οὐκ ὡς Φοίνικες, quod praeter Venetum schedae Britannicae, mihi spectatum missae, adfirmant, St. Berglerus, cuius ad Herodotum collectanea inter manus habeo, vulgato longe praeponit, nec, uti opinor, iniuria. Duae nobis de Iús in Aegyptum accessu exponuntur sententiae: Persae a Phoenicibus raptam, Phoenices sponte se avehendam dedisse adseverabant: quibus uberius explanatis, ταῦτα μὲν νυν, inquit

cap. 5, Πέρσαι τε καὶ Φοίνικες λέγουσι. De Graecis nihil; neque necesse erat in re tota gentis regione decantatissima. Haud equidem ignoro, *Pausaniam* a *Th. Galeo* patronum receptae lectioni advocari, cuius si lib. II. 16. evolveris, in alia omnia ibis. Sed suum cuique iudicium. Ἑλληνας sedibus evertere nolui; neque enim omnia Herodoti editori licent. WESS. — Ex *Pausaniae* verbis, II. 16. quid h. l. *Herodotus* scripserit, in neutram partem certo definiiri potest. Recte vero *H. Stephanus* scripturam Ἑλληνας, in quam cum *Valla* meliores omnes codices consentiunt, in contextum recepit, alterâ ad oram reiectâ. Dixerat modo *Scriptor*, in nomine cum Graecis Persas consensisse; nunc illos in reliqua narratione ab eisdem dissentire ait. In aprico res est; quo magis miror in diversa abiisse doctos viros. S.

7. ἴσα πρὸς ἴσα σφι) Fortasse non satis consulto unis ex membranâs haec mutata fuerunt, indigna tamen, cum plures suffragentur, quae turbas cierent. Rever. *Pet. Horreus* *Observat. Herodot. cap. 1.* verborum ordinem commutatum indignatur. Saepe tamen numero, ut *Gronovius* maluit, seu metro postulante, seu scribentium arbitrio, huiuscemodi structura placuit. *Herodotus* IX. 48. ἴσοι πρὸς ἴσους ἀριθμὸν μαχεσόμεθα. *Sophocles Antig.* vs. 146. ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους. et *Philoct.* vs. 695. ἀλλ' ἴσος ἐν ἴσοις ἀνὴρ. *Mitto Lycophronem Alex.* vs. 1302. haec Herodotea imitatum. WESS.

[11. ἀπίκατο) Monuerat *Reiskius*, *Animadv. ad Graecos Auctores* Tom. III. p. 81. aut servandum vulgare ἀπίκοντο, aut ἀπικέατο scribendum pro ἀφιγμένοι ἦσαν. At ἀπικέατο est ionica forma aoristi aut imperfecti, idem valens ac ἀπίκοντο. I. 15, 5. 152, 1. 169, 3. ἀπίκατο autem est ipsum plusquamperf. cui hic proprius locus erat. cf. IV. 140, 17. VII. 153, 1. ibique *Var. Lect.* VII. 157, 1. VIII. 46, 15. S.]

15. τὸν Κόλχον) Profiteor, non alienum me a probanda futurum lectione, quam *Archiep.* et *Vindobon.* habent, πέμφαντα δὲ τὸν Κόλχον ἐς τὴν Ἑλλάδα, si comites alii accederent. Adsolet τὸν Λυδὸν, τὸν Ἀράβιον, τὸν Πέρσην lib. I. 80. III. 7. VII. 117. [et frequenter alibi.] *Lycorum, Arabum, Persarumque regem* adpellitare. Τὰς δίκας τῆς ἀρπαγῆς hinc sumtas explicat *Eustathius in Homer.* p.

415, 45. WESS. — *Eustath. Iliad. pag. 551, 21. ed. Bas. Vocab. βασιλῆα ad τὸν Κόλχον ex glossa olim accessisse, non modo reliquus Herodoti usus, sed h. l. etiam lectionis varietas et idem vocab. pauca ante verba suo loco recte positum evincit. S.*

*CAP. III. 7. τοὺς δὲ, προϊσχομένων ταῦτα, προφέρειν) H. Stephano προϊσχομένοις inputatur, [in Gronovii Notis,] sed invito: προϊσχομένους margini adlevit, adsentientibus msstis, quamquam paucis, ipso quoque Eustathio p. 405, 18. [p. 507, 16. ed. Bas.] ut docti viri significarunt. Vulgatum haud male post Gronovium tuetur Rev. Horreus, implicatius, quam vellem, commentatus, *Observat. Herodot. c. 1. Philostratum addo, quantumvis haud parili verborum serie, ὡς ἡ τῶν Μεσσηνίων ἀπολογία κατὰ ξυγγνώμην ἴσταται, τὸν Ἀλέξανδρον προϊσχομένων καὶ τὸν ἐκείνου φόβον. de Vit. Soph. II. 15. WESS. — Tales ἀνακολουθίας in sermonis structura, ac praesertim in participiorum usu, non modo non repudiavit Herodotus, verum etiam amasse videtur. Simillimum huic exemplum Gronovius ex III. 51, 15. citavit, Εἰρομένου οὖν τοῦ Καμβύσεω, ὑπεκρίνοντο αὐτῷ. Cf. I. 90, 4 seqq. IX. 51, 14-58, 14. etc. Similiter h. l. in proxime sequentibus ἐκδόντες ἀπαιτέοντων ait, ubi ex latini sermonis normâ ἀπαιτέουσι, in tertio casu, dicendum erat. Quo et pertinet I. 91, 8. et 10. ex codicum Arch. et Vind. scriptura, quam haud praeter rationem ibi secuti sunt Schaeff. et Borh. S.**

CAP. IV. 9. εἰ μὴ αὐταὶ ἐβουλέατο) Mallem αὐταὶ, ipsae, cum Berglero. [Vide Var. Lect.] Plutarchus non sine quadam loligine haec traducit de Malign. Herod. p. 856. Nolentibus Leuctri filiabus et Cassandrae vim oblatam ait. Quis negat? Raptas plerumque rapi gestiisse, in dubio non est. Nostra certe aetas plures vidit, quae εἰ μὴ αὐταὶ ἐβουλέατο, οὐκ ἂν ἠρπάζοντο. Valet in hoc genere, in fraudem licet sanctissimarum legum, Euripideum,

Ἐρῶν ἐρῶσαν ὥχετ' ἕξαναρπάσας.

Iphigen. in Aulid. vs. 75. WESS. — Poterat Plutarcho responderi, ex Persarum sententia haec tradere Herodotum: sed fere non est dubium, (quod etiam Plutarchus innuit) ex Persarum persona suam illam sententiam dixisse. S.

16. Ἐθνα βάρβαρα σικαιῦνται οἱ Πέρσαι) L. Valla verterat sibi necessitudine coniunctas putant, pro quibus sibi iunctas

tenent maluit Gronovius. Aliud voluit: τούτων γὰρ ὦν τὴν ἐξεύρεσιν οὐκ οἰκνισοῦνται Λυδοὶ, horum inventionem sibi non vindicant Lydi, huius libri c. 94. Persae suum esse ferebant, sibi que omnem Asiam, armorum iure a maioribus occupatam, vindicabant. τὴν Ἀσίην πᾶσαν νομίζουσι Πέρσαι ἐωυτῶν εἶναι, lib. IX. Confer doctissimum Abresch Dilucidat. Thueydid. p. 145. WESS.

CAP. V. 3 seq. In οὐκ ὁμολογεῖουσι Πέρσῃσι οὕτω excidisse arbitratur diligentissimus Reiskius λέγουσι, quod nescio, an Herodotus admissurus sit. Solet aliter lib. IV. 154. etc. WESS. — Nempe Πέρσῃσι οὕτω λέγουσι Reiskius desideraverat, Persis ita dicentibus. Equidem οὕτω γενέσθαι malueram: at potest γενέσθαι e superioribus h. l. subintelligi. S.

10. οὐκ ἔρχομαι ἐρέων) Per quidem hoc frequens. At ἐρέων hic esse ἐρευνησῶν, ζητήσῶν, in opinionem venit Io. Iac. Reiskio, legi etiam posse ἐρεεῖων. De posteriore dicam nihil. ἐρέων inquisitionem notare posse, haud inficior, eorum non oblitus, quae Schol. Apollonii Rhod. I. 1354. Herodotum vero id spectasse, dubito: minime certe homo Lucianeus, bellum Romanorum et Parthorum stilo Herodoteo scripturus, ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων καὶ Περσέων Quom. Scrib. Histor. c. 18. Inepte quidem ille, sed a vocabuli usu minime aberrans. Bene Lucian. Dea Syr. c. 1. Lege P. Victorii Var. Lect. IX. 4. Mox idem vir clarissimus, τὸν δὲ οἶδα αὐτὸς ἀκούσας, ut I. 19. II. 52. Verum id haud perpetuum. Exsequitur praeterea non ea duntaxat hac scriptione, quae auditione accepit, sed et aliunde intellecta. Add. Lucian. Dea Syr. c. 49. WESS.

CAP. VI. 3. μεταξύ Σύρων καὶ Παφλαγόνων) Demiror coniurasse msstos in Σύρων titulo, neque Strabonem, Dionysium, atque alios hulum discrepare. Solet hos Συρίους nuncupare. Docte Iac. Gronovius in lib. II. 104. In Schol. Apollon. Rhodii II. 948. quibus Herodoti nomen, prorsus ad sententiam necessarium, abest, omnia eadem. De amnis Syrios hos sive Cappadocas, et Paphlagonas distinguentis cursu lis est. Arrianus Peripl. Pont. Euxini p. 17. οὐκ ἀπὸ μεσαμβρίας, ἀλλ' ἀπ' ἀνίσχοντος ἡλίου, non a meridie, ut Herodotus, sed ab ortu solis labi perhibet. At quid si ille ortum solis hibernum in animo habuerit? WESS. — Duos fuisse cognomines fluvios, alterum influentem in alterum,

et alterum quidem ab oriente decurrentem, alterum vero a meridie, post Danvillium monuit Larcher ad h. l. De Syris sive Syriis, qui hic memorantur, conf. I. 72. ubi ipse docet Herodotus, eosdem esse qui aliàs Cappadoces nominantur. S.

[4. ἐξίει) Scil. ἐαυτὸν, vel potius, τὸ ρεῦμα, usitatà in hoc verbo ellipsi. S.]

11. τὸ γὰρ Κιμμερίων στρατεύμα) Strabo lib. I. p. 12. et III. p. 222. [p. 6. et p. 149. ed. Casaub.] multo priorem, et circa Homeri aetatem, aut citius paullo, Cimmericum hunc incursum facit. Potior Herodoti sententia, quippe antiquioris et expeditionem eam suis temporibus accuratissime dividētis atque adligantis, I. 15. IV. 12. etc. Mecum sentit Amplissimus Bouherius *Dissert. Herodot.* c. 5. p. 55. WESS.

CAP. VII. 5 seqq. Ἀγρων μὲν γὰρ ὁ Νίνου etc.) Vere *Henr. Valesius* ad *Nicol. Damascenum* p. 68. et *Gronovius* ex *Mediceo*, cui tot mssti cum suppetias ferant, [vide *Var. Lect.*] quis obluetabitur? Si tamen, quod vix opinor; auxilio occurret *Pollux* IX. 12. opportune a *Berglero* in *Actis Lipsiens.* MDCCXVI. p. 417. excitatus, nec minus defensurus, (quibus citra caussam *Ill. Scaliger* [Can. Isag. lib. III. p. 327.] offensus fuit, et librorum nonnulli.) Agronis patrem avumque, origine Heraclidas, sed ἐκ δούλης Ἰαρδάνου ex *Iardani ancilla*, non *Omphale*, eius sive uxore seu filia potius, prosemīnatos. Abeunt ab ea Herodoti sententia, quod *Palmerius* principio *Exercitat. in Gr. Auctor.* conmonefecit, recentiorum plures, quibus cur ille concedere debeat, caussa defit: *Herculi*, *Omphalae* servienti, ex ancilla natum filium fuisse, adgnoscit *Diodorus* lib. IV. 32. nec negat *Hellanicus*, etsi in filii nomine, quemadmodum et *Diodorus*, discors, in *Stephani* Ἀκέλη. Optime omnium *Dio Chrysostomus*, qui *Berglerum* non fugit, *Orat. XV.* p. 236. de *Hercule*, regii generis inter *Lydos* auctore, ὃς οὐδὲ τῆ Ἰαρδάνου δούλη συγγενέσθαι ἀπηξίωσεν, ἐξ ἧς ἐγένοντο οἱ Σαρδέων βασιλεῖς. Nati ergo ex *Iardani ancilla* reges sunt, qui *Sardibus* deinde imperarunt, neque adeo opus erit, ut aut cum *Tan. Fabro* lib. I. *Epist.* 13. ἐκ Ὀμφάλης τῆς Ἰαρδάνου, aut ἐκ *Αυδῆς* τε τῆς Ἰαρδάνου cum amico corrigamus. WESS.

[14. ἐπὶ δύο τε καὶ εἴκοσι γενεαῖς ἀνδρῶν) Loco duarum et

viginti generationum, quas libri omnes praeferunt, praeter ius et fas, quum nulla satis idonea corrigendi caussa subesset, circumspectior aliqui Larcherus non nisi *quindecim* posuit; castigatus eo nomine a Volneyo, in *Chronol. d'Herodote*, Paris 1808. p. 76 seqq. S.]

CAP. VIII. [4. ἦν γὰρ οἱ etc. Vide Adnot. ad. I. 24, 17. S.]

8. χεῖρ ἦν γὰρ Κανδαύλη γενέσθαι κακῶς) Placuit dicendi genus Scriptori II. 161. IV. 79. V. 92, 4. IX. 109. eiusque aemulatori in *Lucian. Q. Scrib. Hist.* c. 18, tum *Procopio Belli Goth.* I. 4. et *Persici* I. 26. Quo magis miror, adhaesisse doctos interpretes ad haec *Lucii de Asino* c. 28. ἐχεῖν δὲ ἄρα κἀνταῦθα ὡς περ τῷ Κανδαύλῃ καὶ μοι γενέσθαι. Adde, quod ille voluit intellectum, κακῶς, et expedita omnia erunt. *Agathiae Epigr.* χεῖρ ἦν γὰρ Κανδαύλην παβέειν κακῶς belle *Opsopaeus* correxit *Anthol.* III. 7. [Anal. *Brunckii* T. III. p. 63. n. 79.] Τὰ σπουδαιότατα τῶν περὶ γράμματα [lin. 6.] bene habent, stabilita testimonio *Eustathii* in *Odyss.* p. 1441, 16. [p. 89, 45. ed. Bas.] Nam σπουδαιότερα *Archiep.* erranti librario debentur, neque sunt Atticae aut Ionicae formationis, quod in opinionem venisse *Th. Gale* demiror. Tu vide *Etymologum* p. 31. et *Gronov.* I. 133. [vid. *Var. Lect.* I. 133, 15.] In *Heliodori Aethiop.* VII. 1. dederant Basileenses τῆς ἐπὶ τὴν Μέμφιν ὁδοῦ σπουδαιότερον εἶχοντο. *Xylandri* et *Falkoburgii* schedae σπουδαιότερον, non male, nec pulcrius tamen prisco, si σπουδαιότερον [ut habet doctissimi *Corayi* editio] scribatur. WESS.

11. ὅσα γὰρ τυγχάνει etc.) Et huic, ex populari usu derivato, sua gratia. Laudat *Philo Iud. de Iudic.* p. 719. D. Auctorque *Homiliae* inter *Chrysostomi Oper.* T. VIII. p. 209. B. Sitne vero generatim et semper verum, in controversia versatur. *Strabo* lib. II. p. 178. [p. 117. D. ed. Casaub.] iudicium aurium ad scientiam parandam oculis longe praestare censuit: ἤτις πρὸς ἐπιστήμην, inquit, ὀφθαλμοῦ πολὺ κρείττων ἐστί. Ab *Herodoto* plures stant; utrimque, quod *Casaubonus* docuit, haud absurde. Quae oculis subiecta fidelibus sunt, adgnoscentur clarissime; sed non admodum ea multa sunt. πρὸς ἐπιστήμην, seu ad acquirendam rerum variarum notitiam, aptior saepe commodiorque ἀκού. Quod quidem ad animum si revocasset *Theodoretus*, *Orat.*

X. ad Graec. p. 151. parcior in Herodoto taxando fuisset: in cultu sane religioso suum auribus est officium, suum quoque oculis, *Iobo* indice c. XLII. 5. WESS. — Dicto isto *Herodoti* usum etiam esse *Lucianum*, de *Saltat.* c. 78. monuit ad h. l. *Gronovius*. S.

15. ὁ δὲ μέγα ἀμβώσας codicum consensu tutum est et Scholiastae *Hermogenis* p. 407. cui Aeolicae videtur moneat. WESS. — Cf. III. 58, 20. VII. 18, 3. II. 121, 71. S.

15. Ἄμα δὲ κιθῶνι ἐκδυομένῳ etc.) Spectavit haec *Clemens Alex.* *Paedag.* II. 10. III. 5. neque Graecos eius Scholiastas latuit: tetigit etiam *Theodoretus Or. ad Graec.* IX. p. 130. memoriae tamen peccato lapsus. Si *Plutarchum* audis T. II. p. 139. c. οὐκ ἀφθῶς Ἡρόδοτος εἶπεν, ὅτι ἡ γυνὴ ἄμα τῷ κιθῶνι ἐκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ· τούναντίον γὰρ ἡ σώφρων ἀντεκδύεται τὴν αἰδῶ. Cui quidem de casta et modesta femina nullam fortasse litem *Herodotus* movebit, de procace merito, similibusque aliis. Bene *Ennius*, etsi de maribus,

Flagiti principium est nudare inter civis corpora,
in *Ciceronis Quaest. Tusc.* IV. 33. Melius idem *Plutarchus* p. 57. c. Porro σκοπέειν τινα τὰ ἐωῦτοῦ non moveo, quantumvis *Georgius Raphaelius* σκοπεύειν magis Ionicum habuerit in *Paulli Ep. ad Philipp.* II. 4. Vide cap. 32. et *Musonium* in *Stobaei Serm.* 67. p. 425. WESS.

CAP. IX. 3. ὁ δὲ ἀμείβετο τοῖσδε) Ita praestat, ut c. 55. et 58. atque alibi; nec dissentit *Dionysius*, qui et ὡς πειζόμενος λέγω λόγον, egregie concors cum vetustis *Codd.* quibus *Archiep.* schedas *Th. Gale* accensens lectores frustratur: πειζόμενον λέγω praeferunt clarissime. Verum istis vir doctus non usus semper est, uti oportuit. WESS.

8 seq. ἐγὼ γὰρ σε --- ὄπισθε τῆς θύρης θήσω) Legendum arbitror: ἀγαγὼν γὰρ σε ἐς τὸ οἶκημα, ἐν τῷ κοιμώμεθα, ὄπισθε τῆς θύρης στήσω: collocabo, ex *Dionys. Halic.* II. p. 6, 25. Ionica quidem ille convertit in Atticam loquendi formam; verba quoque σκοπέειν in ὄραν· παρέξει in παρέσται· στείχη in παρεύηται. Sed ista sic scripta legerat, ni fallor, *Dionysius. Herodotus* infra, c. 10, 3. ἤγαγε τὸν Γύγεα ἐς τὸ οἶκημα. lib. I. c. 132. ἐς χῶρον καθαρὸν ἀγαγὼν τὸ κτήνος καλεῖται τὸν θεόν. III. 85. ταύτην ἀγαγὼν ἐς τὸ πρῶσταιον κατέδησε. VALCK. — Imprudens *H. Stephanus Aldinum* scriptorumque *Codicum* στήσω mutavit atque aliis exemplum, quod inconsulte imitaren-

tur, praebuit, *Kustero* haud iniuria indignante in *Io. Clerici Bibl. Vet. et Rec. T. V. p. 588*. Non dissimile negligentiae indicium erit VII. 214. Nunc inspice hoc *Sophoclis Oedip. Colon. vs. 1407*.

Ὅστ' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σ' ἄγων,
στήσω δ' ἑμαυτόν. ———

MOX ἐς κοῖτον servavi. Noti sunt οἱ ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος sive cubiculi praefecti ex *Arrian. Diss. Epict. IV. 7*. et *Artabanus* εἰσαχθεῖς εἰς τὸν κοιτῶνα apud *Diodorum XI. 69*. At illud *Herodotus* maluit VII. 17. Tale et *Parthenii Erotic. c. 8*. ὡς δὲ ἐς κοῖτόν ποτε ἀπετράπετο. WESS. — Verbo ἀγαγῶν, quod hic desideraverat *Valckenarius*, nil erat opus. S.

13. ἐπεὰν δὲ ἀπὸ τοῦ θρόνου στείχη) Haud repugno membran. στίχη *Medic.* defendi alio debuit modo, ac factum a *Gronovio* est: a στιχῶν non venit, nec formari potest. Solent στείχοντας et στιχοντας amanuenses commutare III. 76. IX. 11. Legitimum praeterea est, indice *Dionysio*, μή σε ὄψεται. Quo de genere argutam et uberem disputationem dabit *Horreus Observat. Herod. cap. 3*. WESS.

CAP. X. 2. ἦν ἐτοῖμος) Quia nihil interserit *Herodoteis*, praeter dialectum οὐδὲν ἄλλο περιεργασάμενος, hic quoque legisse videtur *Dionysius* ἐτοῖμος ἦν ποιέειν ταῦτα, vel saltem, ποιέειν ἦν ἐτοῖμος. Verbum sic collocatum a praecedenti facilius potuit absorberi. *Nuspian* apud *Herodotum* ἦν ἐτοῖμος simpliciter invenietur; semper ποιέειν vel simile quid adiectum: *Gronovii*, quam sequor, Editio praebebit exempla: p. 16, 26. [I. 42, 8.] ποιέειν εἰμὶ ἐτοῖμος ταῦτα. p. 190, 21. [III. 75, 1.] φαμένον δὲ ταῦτα ἐτοῖμον εἶναι ποιέειν. Simillima p. 328, 37. 428, 22. 528, 1. VALCK. — At nude ἔσαν ἐτοῖμοι habes I. 70, 4. ἐτοῖμοι ἔσονται, V. 31, 20. et simillima alibi. S.

6. ἐθνεῖτο) ἐθνήτο in ἐθνεῖτο mutat *Mediceus*: ego non muto, ubi mutare non opus. θηῆσθαι, θεαρσεῖσθαι est in *Suida*: in *Herodoto* lib. IV. 85. ἐθόμενος ἐθνήτο τὸν πόντον. quod non nego expulsum esse; sed quo iure? Θηητής est in fragmento *Perictionae* apud *Stob. Serm. LXXXIII. p. 488*. Vide lib. III. 24. WESS. — At IV. 85, 6. ἐθνεῖτο, tamquam a themate θηέμαι, optimi quique praeferunt libri; in eademque verbi formam I. 68, 4. et VII. 56, 2. ad unum omnes consentiunt: quo et pertinent ἐθνεῖντο, et θηεύμενος,

et similia coniugata. Nec obstat locus III. 42, 2. ad quem Vir doctus provocavit: nam ἐθήσαντο, quod ibi legitur, quemadmodum etiam nomen θηκτήρ, ab eodem themate θηκίμαι legitime formatur. conf. mox c. 11, 14. Inanem autem falsamque Suidae subtilitatem, docentis θηκίσθαι valere θαιμάζεσθαι, θηκίσθαι vero θεωρεῖσθαι, ignorat Herodotus. S.

12. ἐς αἰσχύνην μεγάλην φέρει) Haud refert addatur an auferatur praepositio. Adstruxit eandem vir doctissimus [Gronov.] lib. III. 153. ex membranis Florentinis, ubi aliae τῶν ἔσα αἰσχύνην ἐστὶ φέροντα. [conferri iussit Gron. I. 120, 12. et IX. 55, 14. quae tamen nonnihil differunt.] Tale Sophoclis Trachin. vs. 65. τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ ἔστιν, αἰσχύνην φέρει. Tale Platonis Sympos. p. 184. E. ἐπὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι -- καὶ τῷ ἐξυπαταμένῳ αἰσχύνην φέρει. Quod vero Vindob. et Archiep. significarunt, omnibus barbaris, si mares nudarentur, turpe visum, in eo nimii fuerunt: de plerisque verum fuit. Recte Plato Politic. lib. V. p. 452. c. haud multum, inquit, temporis praeteriit, ἐξ οὗ τοῖς Ἑλλησιν ἰδόνει αἰσχροὶ καὶ γελοῖα, ἅπερ νῦν τοῖς πολλοῖς τῶν βαρβάρων, γυμνοὺς ἄνδρας ὀρᾶσθαι. Adiunge Philostrati lib. I. Icon. c. 50. p. 818. WESS.

CAP. XI. [11. οὕτω, sic. Videtur digito monstrasse satellites, ad obtruncandum, si conditionem recusaret, paratos. S.]

16. ἀπειθώμαζε) Invitus cum Cl. Gronovio dissentio: sed parendum codicum imperio est, tum certe, si nihil a sermonis ingenio alienum prae se ferunt. Nolo θωμάζειν et θῶμα, si illi conspirent, in exilium mittere; nec alteri, pari lege, bellum indicere. Saepe illud, quod pristinam sedem recipavit, recurret. Tuetur et Luciani Dea Synia, et verissimum istud Eusebii philosophi οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων τοὺς μεγάλα χρήματα ἔχοντας -- τιμῶσι τε καὶ τεθωμάκασι in Stobaei Serm. IV. p. 58. WESS. — τεθωμάκασι absque punctis diaereticis apud Stobaeum scribitur, sicut equidem adsuevi: sic et θῶμα et θῶματα apud Lucian. Caeterum passim in sequentibus θῶμα et θωμάζω simpliciter vocali edidi, ubi plures, quorum notitiam habui, codices praeiverunt. S.

[20. αἰρέεται αὐτὸς περιεῖναι.) Nisi supra ἀλλ' ὡς ἄρα legatur, h. l. saltem coniunctivam particulam expectasses, αἰρέεται ὄν. Sed amat subinde ita ἀσυνδέτως loqui Scriptor noster. Vide ad c. 59, 14. S.]

CAP. XII. 2 seq. οὐ γὰρ μετίετο ὁ Τύγης) Solae, et sine fulcro, schedae *Mediceae*: nam ἐμετίεθην c. 114. quod proscribunt, auxilio esse non potest. Memini pulcre, in huius verbi formationibus varium videri Herodotum; nec tutum tamen existimo, uni libro, nisi sermonis indoles expositulet, ita se addicere, ut ceteri tanquam umbrae volitent. Vide quae *Cl. Abresch* commentatur *Dilucid. Thucyd.* p. 666. Id quaerere libet, verone simile sit, quod de Gyge, reginae artibus post mariti necem, ad regnum evecto perscriptum est: non enim constat inter veteres. *Plato* lib. II. de Rep. p. 259. si pastorem Gygis conditionem (quamquam *Croesus* in *Xenophontis* *Cyropaed.* lib. VII. p. 185. c. servilem agnoscit) et fabulosum annulum, ut oportet, secernas, in *Candaulis* nece conspirare poterit. Longius abeunt *Plutarchi* *Quaest. Graecae* p. 502. de civili bello, copiis auxiliaribus *Arselis* regis, interemtoque armorum iure *Candaule* memorantes: quae quidem cum sine locuplete testimonio tradantur, Herodoto priores non nego, in *Lydiae* vicinia nato. Consistit pro eiusdem partibus *Abbas Sevinus* in *Comment. Acad. Inscript.* T. VII. p. 400. WESS.

9 seq. τοῦ καὶ Ἀρχίλοχος etc.) Omnia haec de *Archiloch*o in rationes librarii transcribo. *Herodotus* huiusmodi scriptorum testimoniis uti recusavit. Constat praeterea atque egregie inter se apta oratio est, his amotis. Augent opinionem membranae *Venetae*, eorum plura negligentes. Sint tamen *Herodoti*; minime propter ea reprehendi debuerat, uti taxatus est ad *Eusebii* *Chron.* p. 57. *Ed. Opt.* ab illustri viro, ac si futili argumento coniecisset, *Archilochum* floruisse sub *Gyge*, quia in trimetris suis eius regis meminisset. Nihil simile in his scriptoris verbis. *Archilochi* trimetra nota sunt, et leguntur ibidem. WESS.

— De *Archilochi* aetate consuli possunt quae ad h. l. *Larcherus* congegisset testimonia veterum. Cur vero νεβείας damnarem haec, quae de hoc poeta obiter hic memorantur, causam equidem nullam prorsus vidi. Qui *Homeri*, *Hesiodi*, aliorum poetarum testimonia passim refert *Scriptor* noster, (vide II. 55. II. 116. III. 58. IV. 29. IV. 55. VI. 52, 1. VII. C. VIII. 77. etc.) cur idem dedignetur *Archilochum* testem advocare? Sed ne testem quidem illum

advocat: nil ait aliud, nisi *Gygem*, de quo hic agitur, eundem esse cuius *Archilochus* in suis senariis mentionem fecit. Pari certe ratione idem Noster, lib. V. c. 102. postquam in *Eualcidae* mentionem incidit, monet esse hunc eum quem *Simonides* carmine illustravit: et V. 113. mentione *Philocypr*i facta, *Solensium* regis, monet hunc esse quem versibus suis *Solon* celebravit. Senarium *Archilochi*,

Οὐ μοι τὰ Γύγω τοῦ πολυχρύσου μέλει,

habes in *Analect. Brunckii*, T. I. p. 42. n. x. ad quem conf. quae notavit *Iacobs*, *Animadv.* T. I. p. 155. Caeterum imprudenti mihi, quum *Var. Lect.* ad h. l. conscriberem, accidit, ut cum *Rëizio* (*Praef.* p. xx.) adnotationem istam, quae *Wesselingii* est, *Valckenario* tribuerem. Nempe alioqui *Valckenarius* is erat, qui multas *Scriptoris* nostri pericopas, haud satis idonea semper ratione usus, in *κείνης* suspicionem conatus est adducere. S.

CAP. XIII. 4. καὶ ἐν ὅπλοισι ἦσαν) Optime hoc instauratum est. *Heliodorus* lib. IX. p. 428. καὶ γυμνῶν τοὺς ἐν ὅπλοις κωλύειν ἀδυνατούντων: ubi itidem τοὺς ἐνόπλους mss. *Palatinus* et *Xylandri*. Simile est *Sophocleum Oedip. Tyr.* 570. τότε οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ. Mitto ἤκειν ἐν τοῖς ὅπλοις, apud *Procopium* aliosque frequens: potius erit addere, *Salmasium* multis ante *T. Fabrum* lib. I. *Ep.* 39. annis *Iungermanno*, τοῦ Γύγου στασιῶται scriptum olim fuisse, probasse, idemque *Palatino* Codice stabiliri, ad *Pollucem* lib. VIII. 153. illo teste. WESS.

10. ἐς τὸν πέμπτον ἀπόγονον) *Croesum*, ut lib. I. 91. WESS.

CAP. XIV. 3 seq. ὅσα μὲν --- πλείστα) *Errantem Vallam* comiter vir clarissimus [*Gronov.*] in viam reduxit. Nihil dictione tritius. *Lucius* in *Asino* c. 21. κομίζοντες σκευὴ πλείστα ἔσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ. Quo de genere docte *Rittershusius* in *Oppiani Halieut.* IV. 191. WESS.

9. οὐ Κορινθίων τοῦ δημοσίου) *Strabo* de opibus templi *Delphici*, δαλεῦσι δ' ἔτε *Θησαυροί*, οὓς καὶ δῆμοι καὶ δυνάσται κατασκευάσαν. lib. IX. p. 641. [p. 419. ed. Cas.] Pravum-ne ergo Κορινθίων τοῦ δήμου? [vide *Var. Lect.*] Equidem non adseveravero: praesertim *Herodoto* in usu posterioris sibi quolammodo placente. Nec moveo tamen receptum. Tangit eandem hanc rem *Plutarchus* in *Sapient. Conviv.* p. 168.

Ceterum Κυψέλλου, quod scripti saepe dabunt, [cf. c. 20. et 25.] dudum proscrisperunt viri praeclari, *Casaubonus* et *Menagius* ad *Diogen. Laërt.* I. 94. WESS.

12. μετὰ Μίδωμ τὸν Γορδίου) Fortasse *Midas* est, quem *Eusebius Olymp.* X. 4. Phrygiae regnum obtinuisse adfirmat. Vidit ea regio plures *Midas* et *Gordios*, quos praeter *Henr. Dodwellum* de *Cyclis* p. 909. certiore serie descripsit *Ampl. Bouherius Diss. Herodot.* c. 3. Primum autem barbarorum *Gygem* Delphis dona aurea et argentea dedicasse, agnoscit *Athenaeus*: ante eum regem pauper *Pythius* erat, sive ἀνάργυρος καὶ ἄχρυσος, lib. VI. p. 231. WESS. — *Athen.* T. II. p. 390. nostrae edit. S.

17. καλέεται Γοργόδας) Illustravit *P. Leopardus lib. XIII. Emendat.* c. 9. ex *Pollucis* III. 87. et VII. 98. *Himerius in Excerpt.* p. 65. Edit. *Steph.* ὁ δὲ ἡμέτερος πλουῦτος, οὐ χρυσός τις Γοργόδας ἢ Λυδίας: quorum duo postrema, nisi Scholion sint, quod opinor, redundanti Rhetoris orationi tribuenda erunt. WESS.

21. δυῶν δέοντα) Non praeopto *Suidae* δυῶν, quantumvis liber *Archiep.* suffragetur. *Herodotus* I. 94. ἐπ' ἕτερα δυῶν δέοντα εἴησι. IV. 89. ἀναπλώσας -- δυῶν ἡμετέων πλόον. Adde *Gronovium*, lib. III. 151. WESS. — *Nempe* etiam III. 131, 9. δυῶν dabant meliores libri, et IV. 1, 8. quem locum ibi *Gronov.* citavit. S.

CAP. XV. 4. Κιμμέριοι ἐξ ἠθῶν -- ἐξαναστάντες etc.) De *Cimmeriis* gemina *Arrianus*, forte in *Bithynicis*, apud *Eustath.* in *Homer.* p. 1671, 26. [*Odyss.* p. 416, 14. ed. Bas.] haec *Herodotea* non oblitum. *Strabo* testimonio *Callisthenis*, *Sardes* primum a *Cimmeriis*, deinde a *Treribus*, gente *Cimmerica*, occupatas docet, lib. XIII. p. 950. [p. 627. et dein p. 647 seq. ed. Cas.] sequente vero libro p. 958. illis non dissimilia ex *Archilocho* et *Callino*; qui cum paene pares fuerint et *Gygi* aequales, meminisse, videre etiam potuerunt proveciore aetate, *Sardes* a *Cimmeriis* interceptas: ut necesse haud videatur, impressionem *Cimmericae* nationis, contra ac *Herodoto* placet, multo antiquiorem perhibere. De *Callino* vise *Clementem Alex.* *Stromat.* lib. I. p. 398. WESS.

CAP. XVI. 4. Οὔτος δὲ Κραξάγη etc.) Vide I. 74. Aetas competit. *Phraortes*. *Cyaxaris* pater, *Ardayis*, avi

Alyattae, tempore in Media regno praefuit apud *Pausaniam* I. 24. WESS.

6. τὴν ἀπὸ Κολοφῶνος κτισθεῖσαν) Clariss. Reiskius, τὴν ἀνω Κολοφῶνος, quod Herodoto Halicarnasseo Smyrna ultra Colophonem boream versus posita fuerit: id si displiceat, atque ἀπὸ aut ὑπὸ bene habeat, Colophonem non urbis, sed viri, et conditoris quidem, nomen videri. Par *Corn. de Pauw* opinio. Melius *Palmerius*, finita, qua tenebatur, haesitatione *Exercit.* p. 3. Si tamen scripsit *Herdotus Κολοφῶνος*, intellexit credo, Colophonem fuisse Smyrnae metropolin, et urbem ipsam pro incolis posuit *synecdochice*. Iustum profecto est ἀπὸ Κολοφῶνος. Colophonii Smyrnam colonis suis, exactis Aeolensibus, occuparunt, ut est I. 150. et in *Strabone* XIV. p. 940. [p. 634. Cas.] Nec morari consensum poterit κτισθῆναι, in deductis coloniis vulgatissimum, I. 149. 167. etc. WESS. — In vocabulis ἀποιμία, ἀποιος, et in verbo ἀποιμίζω, praepositioni ἀπὸ eadem vis inest, quae hic in illa phrasi, ἀπὸ Κολοφ. κτισθ. S.

CAP. XVII. 5. ἐστρατεύετο δὲ ὑπὸ συρίγγων etc.) Reprehendit Alyattae luxum barbaricum, quod, praeter concinentes fistulatores et fidicines, feminae etiam tibicinas in exercitu atque in procinctu habuerit, *A. Gellius Noct. Att.* I. 11. At de feminis *Herodotus*, quem testem advocavit, nihil, nisi αὐλοῦ γυναικίου vocibus inclusas censueris. Dictionis genus passim obvium in *Arriani Ind.* c. 5. *Plutarch. Is. et Osir.* p. 564. F. Tale *Sophocleum Elect.* vs. 633. Οὔκουν ἑάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμεν βίης θύσαι με. Alii saepe ὑπ' αὐλοῦ καὶ τυμπάνου, de quibus *Cl. Reitzius ad Lucian. de Sallat.* c. 16. Ego vero ex *Suida* *Herodoto* suum, hoc est Ionicum, reddidi. WESS. — Nempe muliebres tibiae non sunt quae a mulieribus inflantur, sed quae molliorem quemdam et acutiorem sonum edunt. In variis tiliarum generibus, quae ab *Athenaeo* lib. IV. c. 79. et lib. XIV. c. 36. itemque a *Polluce* IV. 80 seq. recensentur, γυναικεῖαι non memorantur αὐλαί, sed παρθέναι, virginales; nempe, quarum ad cantum virgines saltabant, ut *Pollux* ipse interpretatur. Conf. *Aristoxenum*, *Harmon.* p. 20. S.

9. ἕα δὲ κατὰ χάριν ἐστάναι) Nolo diffiteri, Aldi totque mssorum ἐστάναι me ferme expugnasse, ut bonis avibus revocaretur. Scio simile infinitum, ut vocant, nunc

libris Herodoti negari: at habent eiusmodi *Aretaeus Cappadox*, *Lucianus* atque alii, qui Herodoteam, sive Ionicam dialectum, probarunt. Putabimus-ne, tot exempla casu in unum conspiratum ivisse, indoctosque, ut plerique adprime erant, librarios Ionicum istud hic deposuisse? Mihi quidem vero non fit simile: reliqui tamen ex *Mediceo* et *Suida* derivatum, criminationem de mutandi pruritu veritus. Id adiungo, dare *Aldum* c. 76. similis monetae *ἐπειράτο* - - *ἀπιστάμεναι*, ubi alii omnes *ἀπιστάναι*: et *Pausaniam*, ut saepe numero solet, Herodotea haec culte aemulatum fuisse in simili Spartanorum negotio lib. IV. 7. WESS. — In *Gronovii* honorem multa passim tenuit *Wess.* quae alioqui mutaturus fuerat. Nos et hinc et cap. 76, 13. priscam formam, quam ibi cum *Aldo* quatuor etiam e nostris mstis servarunt, auctori restitui-mus. Quod paulo ante legitur, *οὔτε θύρας ἀπέσπα*, conf. III. 159, 3. S.

CAP. XVIII. 3. *ἐν τε Λιμενήῳ*) Large *Celeb. Gronovius* pro *Mediceo* *ἐν τε ἐν Λιμενήῳ* disputavit, sed locis haud profecto adsimilibus, ut bene *Rev. Horreus Observ. Herod. c. 4.* Differunt usu sermonis *ἐν δὲ* et *ἐν τε*: illud absolute et sine casu locari solet, non item hoc. Noster lib. III. 38. *πολλοῖσι τε καὶ ἄλλοισι τεκμηρίοισι πάρεστι σταθμώσασθαι, ἐν δὲ δὴ καὶ τῷδε.* Inculcatur his [a *Gronov.* in *Notis* ad locum in quo versamur] et iteratur ex coniectura praepositio: at ipse Herodotus c. 15. eiusdem libri *πολλοῖσι μὲν νυν καὶ ἄλλοισι ἐστι σταθμώσασθαι* - - *ἐν δὲ δὴ καὶ τῷδε*: quibus si odiosam [nescio an otiosam scribere voluerit] vocem inserueris, debilitabitur loquendi bellum genus. Tale, ut uno utar lib. VII. 214. *τοῦτο μὲν γὰρ τῷδε χρὴ σταθμώσασθαι.* Sic enim legi oportuerat ex scriptis. Itaque, nisi librarii culpa in *Florentinis* membranis repetita sit praepositio, quod suspicari licet, refingi posset, *ἐν τε ἐν Λιμενήῳ* - - - *καὶ ἐν* (aut *ἐν ἐν*) *Μαιάνδρου πεδίῳ*, quod Latina *Vallae* expriment: quae doctissimorum virorum *I. Iac. Reiskii* et *Pet. Horrei*, quamquam in ea non constantis, opinio. Mihi tutius visum codicibus adhaerescere. WESS. — Quum vero in aliis etiam libris nonnullis (ut in *Var. Lect.* dictum) eadem scriptura, quae in *Mediceo*, occurrat; poterit *ἐν λιμενήῳ* ex prisco scribendi usu idem

valere ac ἐλλιμενήῳ, ut ἐλλιμενήϊον intelligatur fuisse loci nomen. (sive proprium, sive commune) ubi pugnata illa pugna est; quam in cogitationem ante me, *Reiskium* video incidisse. Animadv. ad Graecos auctores T. III. p. 82. S.

CAP. XIX. 4. Ἀθηναίης, ἐπίκλησιν Ἀσσησίης) Laudat, ut *Th. Gale* admonuit, *Stephanus* in Ἀσσησοί. In *Polyaeno* lib. VI. 47. optimo iure docti viri *Minervae* titulum restituerunt. Haud vero decerno, viri-ne an oppidi nomen sit in isto *Alexandri Aetoli*, Ἀσσησοῦ βασιλῆος ἐλευσεται ἔκγονος Ἀνθεύς, inter *Erotic. Parthenii* c. 14. [p. 372. in *Galei* *Historiae* poëticae *Scriptorib.*] *WESS.*

9. καὶ αὐτῷ ἔδοξε πέμψαντα etc.) Confer *Gronov.* in lib. IV. 81. [ubi ille ad IV. 81, 22. de hoc structurae genere. Nostro familiari, monuit.] Supra lib. I. 3. τοῖσιν Ἑλλήτι δόξαι, πρῶτον πέμψαντας ἀγγέλους ἀπαιτέειν. *Apollonius Rhod.* I. 440. Ὑμῖν μὲν δὴ μίτρα θεῶν χρειῶ τε περῆσαι Ἐνθάδε κῶας ἔχοντας: ubi Critici veteres alia, et *Raphelius* ex *Nostro* in *Act. Ap.* xv. 22. et *Epist. ad Galat.* II. 6. *WESS.* — Simile est quod *Gronov.* l. c. ex V. 109, 6. adfert, ὡς ἂν εἴη ὑμῖν, ἐμβάντας etc. Cuius quidem structurae ratio haud aegre intelligitur. S.

CAP. XXI. 4. ὁ μὲν δὲ ἀπόστολος ἐς τὴν Μίλητον ἦν) In motu significando πάρεμι quidem adhibetur aliquoties, sed quantum commemorari, non item εἰμί. Corrigendum itaque suspicor ἐς τὴν Μίλητον ἦτε, *Miletum abiit*. Hac quoque structura frequentatur ἦτε *Herodoto*: p. 47, 26. ἦτε ἐς πόλιν: p. 85, 22. ἦτε ἐς Πέρσας: p. 504, 25. ἦτε ἐς τὰ οἰκία: p. 297, 22. ἀπῆτε ἐς Μίλητον. [Leguntur ista lib. I. 113, l. 210. V. 50. V. 52.] Potuit et ab *Herod.* scribi: ἐς τὴν Μίλητον παρῆν, venerat *Miletum*: quod verbum sic usurpavit lib. VI. c. 24. ἐκ δὲ ταύτης παρῆν ἐς τὴν Ἀσίην, advenerat in *Asiam*: lib. I. c. 9. παρῆται --- ἐς κοιτῶνα. *Thucydides* VI. c. 62, 20. c. 83, 58. παρῆσαν ἐς τὴν Λακεδαιμόνα. VII. c. 50. init. παρῆσαν ἐς τὰς Συρμιούσας. In *Xenophontis Κύρου Ἀναβ.* I. p. 145, 28. Parisini Codicis est lectio, παρῆσαν εἰς Σάρδεϊς: qua ratione legitur in *Eiusdem* Ἑλλ. III. p. 294, 58. παρεῖναι ἐς Ἀλιάρτον. et VII. p. 373, 21. *VALCK.* — Non displicet elegans iunctissimi viri coniectura. Vide tamen, etsi non nihil diversum, hoc de *Phidippide* lib. VI. 106. δευτεραῖος ἐκ τοῦ Ἀθηναίου ἄστεος ἦν ἐν Σάρτη: secundo die, postquam *Athenis*

exierat, Spartam pervenit. Tum de Aristagora V. 38. δεύτερα αὐτὸς ἐς Λακεδαίμονα τριήρει ἀπόστολος ἐγένετο: quo quidem loco navigando eum Lacedaemonem delatum, docemur: de Alyattae nuncio eiusque itinere maritimo, quod Gronovius opinatus fuit, nihil hic simile. Scio τὸν ἀπόστολον de classe, τὸ ἀπόστολον de navi poni, idque alibi opportunum videri. Confer elegantes Ruhnkenii adnotationes in Timaei Lexic. p. 51. WESS. — In constanti librorum consensu lubrica res est, talia (quale istud ἦν) ire mutatum. Recte utique Valckenarius fecit, quod dubitationem suam in Adnotatione significavit: an idem vir doctissimus, si Herodotum edidisset, refragantibus codicibus omnibus, coniecturam in contextum fuerit recepturus, etiam atque etiam dubito. Caeterum videndum, ne ἐς h. l. idem ac ἐν valeat; quemadmodum IX. 6, 5. pro ἐν τῇ Βοιωτίῃ εἶναι, plures iique probati codices ἐς τὴν Βοιωτίνην praeferunt: et omnes III. 80, 12. στάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχὴν, pro ἐν ταύτῃ τῇ ἀρχῇ: similiaque alia. Ruhnkenii adnotatio, quam laudavit Wess., legitur p. 45. edit. sec. nec tamen ad hunc Herodoti locum spectat. S.

10. κάμω χρέεσθαι) Sequor libros, Ionicum hoc amplexos. Noster I. 187. τῆσι πύλῃσι ταύτῃσι μηδὲν χρέεσθαι. Eusebius Philosphus in Stobaei Serm. XVI. p. 154. οἶός τε εἶναι αὐτοῖς χρέεσθαι. Esse in Plutarcho ἐχρῶντο κάμοις καὶ παννυχίσι T. II. p. 77. E. vere adscripsit St. Berglerus. Non addo, neque enim obscurum est, de Biante et Prieneis paria ferme a Diogene Laërtio tradi lib. I. 83. WESS.

CAP. XXII. 7. ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, δι' οὐδὲν ἄλλο etc.) Luxata haec et egregie prava doctissimo Reiskio, in cuius ad me litteris οὐδὲν μᾶλλον ἐγένετο ἢ διαλλαγή. Namque Herodotum velle, tunc temporis quidem et protinus pacem inter Alyatten et Milesios haud coisse; nihilo tamen magis animorum reconciliationem deinde contigisse. Contra ea Fr. L. Abreschio Diluc. Thucyd. p. 672. copula deficere videtur, καὶ ὡς πυνθάνομαι, ut in Vallae Latinis, aut ὡς τε ἐγὼ πυνθάνομαι. Sic certe mollius oratio labetur, nisi tu malueris maiore inciso ab anterioribus haec avellere. WESS. — Nodum in scirpo quaesiverunt doctissimi viri. In plano sunt omnia; nec ulla mutatione est opus. ὡς --- ὁ κήρυξ --- ἀπῆλθε ἐς τὰς Σάρδις, δι' οὐδὲν ἄλλο ἐγένετο ἢ δια-

λαγῆ, ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι. Inducias solummodo in tempus aliquod pacisci Alyattes voluerat, nempe exactis induciis bellum instauraturus: nunc vero, postquam nuncius, quae Mileti viderat, ei renunciavit, illam ipsam ob causam amicitiam etiam et societatem cum Thrasybulo contraxit. S.

CAP. XXIII. [1. Περίανδρος) De Periandro plura infra, III. 48 seqq. et V. 92. Nunc paullo ante (cap. 20.) eo tantum consilio mentionem eius iniecit Scriptor noster videtur, quo sibi aditum pararet ad hanc de *Arione* fabulam, antiquitus celebratam, narrandam; cui fabulae etiam monumentum aliquod, quod Herodoti adhuc aetate viscebatur, (cap. 24 extr.) fidem in vulgus faciebat. S.]

5. Ἀγίωνα τὸν Μεθυμναῖον etc.) Cui non dictus *Hylas*, inter delphinas *Arion*? [Virg. Ecl. VIII. 56. et Georg. III. 6.] Id monuisse satis erit, *Dionem Chrysostomum* Or. XXXVII. p. 455. haec Herodoti planissime expressisse; nec de *dithyrambo*, quod *Galei* editioni adpositum, [scil. ab *Arione* inventum esse,] dissentire Criticos veteres ad *Pindari Olympion.* XIII. 25. WESS. — De *dithyrambo* et poetis *dithyrambicis*, praeter viros doctos qui ex professo de Poësi veterum scripsere, consuli possunt quae ad hunc locum a *Larchero* disputata sunt. De *Arione*, *Delphini dorso per mare transvecto*, confer *A. Gellium* XVI. 19. aliosque quos laudavit *Harduinus* ad *Plin.* IX. 8, 8 extr. quibus adde *Plutarch.* in *Sept. Sap. Conviv.* p. 160. et seq. S.

[9. διδάξαντα) Sicut dicunt δράμα διδάσκειν, VI. 21, 11. *fabulam docere*, id est, *agere*, *peragere*, *exsequi*. S.]

CAP. XXIV. 9. τὸν δὲ, συνέντα τοῦτο) Nihil novant Codices. Alibi συνέντα VI. 2. συνειῖσα I. 205. ex *Medic.*, συνειῖς V. 92. 7. et συνένται V. 80. e *Florentino*. At συνέντες V. 92, 3. et συνειῖς eiusdem lib. cap. 19. quamquam ibi mss. συνειῖς. Par discordia apud alios. Equidem συνέντα melius opinor. Vide *Io. Davisium* ad *Iustin. Mart. Apol.* I. p. 441. WESS. — Ego vero, cur praesentis temporis participium aoristo nunc maxime praeferrem, nullam potui causam exputare. S.

12. ὡς ἂν ταῦθ' ἐν γῆ τύχη) Salebrosa haec atque intellectu difficilia viro docto [Reiskio] in *Miscell. Lips.* Nov. vol. VII. p. 612. mihi satis expedita. Spem nautae *Arioni*,

si ipse sibi manus conscisceret, sepulturae fecerunt: hoc verba prae se ferunt. Non dissimilia Fr. L. Abresch Diluc. Thucyd. p. 430. WESS.

16 et 21. πάντα ἐν τοῖσι ἐδώλοισι) Animi pendeo, Herodotus - ne ἐδώλοισι, an ἐδώλοισι dederit, ut Aeschylus VII. c. Theb. 461. Coëph. 69. tum Euripid. Helen. 1587. Sophocles Aiac. 1295. atque alii de hac officina; quorum quidem auctoritate scriptorumque numero librorum standum si fuerit, id profecto maluit: nam singulare quiddam atque exquisitius in altero spectasse, unde noverimus? Favet ἐδώλοισι, neque diffiteor, Lexicon Herodoteum. At Suidas eodem usus, transscripsit enim paene universum, ἐδώλοισι, neque dissentit Hesychius. WESSEL. — ἐδώλοισι ex Mediceo, pro more suo, adoptaverat defenderatque Gronov. Pro vulgata vocabuli forma (quam revocavit Wess.) cum aliis facit etiam Etymologus, quem vide p. 317. l. 5 seqq. Denique Harpocratonem si inspicias, vix dubitabis mendosam ibi esse vocem ἐδώλοι, et ἐδώλοια scripsisse lexicographum. S.

[17. καὶ, τοῖσι ἐσελθεῖν γὰρ ἡδονὴν etc.) Quum vulgo in omnibus editionibus continuo tenore, nullâ post καὶ distinctione interpositâ, καὶ τοῖσι ἐσελθεῖν γὰρ scriberetur, vitii suspectum hunc locum habuit Hemsterhusius, in Adnot. ad Luciani Dial. Mort. XXV. 1. Nempe non recordatus erat vir longe doctissimus loquendi genus, quum aliis priscis scriptoribus, tum Herodoto imprimis familiare; cuius exempla apud Nostrum habemus I. 8, 4. 82, 38. 85, 11. 114, 11. 119, 5. 121, 5. 124, 5. etc. apud Homer. Iliad. β'. 803. γ'. 328. etc. apud Thucyd. III. 70. III. 107. etc. Sed propriam generis huius vim rationemque aliis etiam Viris, in graecarum notitia literarum consummatissimis, haud satis perceptam fuisse video. Nec enim Clarckius probari potest, (Not. ad Homeri loca cit.) in eiusmodi locutionibus ellipsin quamdam statuens: cum quo Hermannus facit, (Not. 301. ad Viger.) Nostri locum I. 124, 5. respiciens; ubi idem Vir doctus haud immerito quidem, sed iusto durius, Wesselingium reprehendit, particulam γὰρ pro εὖν, certe, cum Abreschio accipientem. Nec Ernestus facit satis, (ad Iliad. γ'. 328.) abundare γὰρ particulam, aut pro μὲν positam, censens: cum quo hactenus Heynius

sentiebat, (Observ. ad Homer.) quod γάρ in eiusmodi locutionibus tantundem ac μὲν, δὲ, et similia, valere censuit. Denique, quid ad explicandum Herodoteum istud et Homericum structurae genus valeat Platonica formula τί γάρ; cum qua illud *Wyttenbachius* contulit, (Annot. ad Herodot. I. 121, 3. in Selectis princip. Historicor. p. 352.) haud adparet. Quanto fuerat simplicius, cum *Dion. Longino* περὶ Ἑψ. sect. 22. et cum *Eustathio* ad Iliad. β'. 803. (p. 264, 36. ed. Bas. p. 394. ed. Rom.) particulae γάρ in eiusmodi locutionibus propriam notionem *causalem* vindicare; et *hyperbaton*, ut grammatici vocant, id est *traijectionem* agnoscere; nempe *causam* enunciata, ante rem cuius redditur ratio. Ita nempe fit, ut in huiusmodi sermonis constructione particula γάρ eandem vim ac ἐπεὶ vel ἐπειδὴ, *quum, quia, quoniam*, habeat: de quo praeter *Eustath.* l. c. uterque etiam Poëtae *Scholiastes* a *Villoisono* editus monuit. Possis vero etiam usitatissimam voculae γάρ vim, *nam, namque*, tenere; et id quidem duobus modis. Primo, si cogitando permutes inter se duarum propositionum sedes; quod ex professo *Longinus* l. c. in exemplo ex *Herodoti* lib. VI. c. 11, 4 seqq. petito ostendit. Altero modo, si eam propositionem, quae causam continet particulam γάρ indicatam, tamquam in parenthesi positam cogites: qua ratione subinde Editores, adpositis *parentheseos* signis, difficultatem omnem, quae videri poterat orationi inesse, sustulerunt. Nos promiscue, vel *parentheseos* signis adpositis, vel idoneo loco nonnisi *commate* incisa oratione, levavimus difficultatem. *Valckenarium* quidem non praeterierat structurae huius ratio; cuius vide *Adnot.* ad *Nostri* lib. VIII. 157, 9. De eademque commode monuit *Damm*, in *Lexico graeco etymologico* p. 316. nec neglexit eam *Aug. Matthiae* in uberiore *Grammatica graeca*, Lipsiae 1807. edita, p. 906. Hoc loco, in quo versamur, magis usitata sermonis structura haec foret, καὶ τούτους ἀναχωρεῖται ἐκ τῆς πύμνης, ἐπειδὴν γάρ αὐτοῖς ἠδονὴν etc. Sed, verum si quaerimus, naturae convenientiorem eam structuram reperiemus qua usus est *Scriptor noster*, quoniam per rerum naturam causa praecedit effectum. S.]

29. ὡς δὲ ἄρα παρῆναι αὐτοῖς) *Vir doctiss. [Reiskius]* ὡς δὲ ἄρα, *quum autem videret*, aut ὡς δὲ εἶπε, *quum autem conpe-*

risset, offensus fortasse infinitivo, quo capitur delectatur-
que Herodotus. [nempe in oratione obliqua quae vocatur.]
Sic II. 159. ὡς δ' ἄρα ὄχουσαι τὸν Λιβύοπα ἐξ Αἰγύπτου, ut
Aethiops ex Aegypto abiit. et VIII. 94. ὡς δὲ ἄρα Θεύγοντας
γίνεσθαι κατὰ τὸ ἰρὸν. Mitto lib. I. 86. WESS.

50. ἰστορέεσθαι εἴ τι λέγοιεν) Ἰστορέειν frequentanti Hero-
doto nuspiam alibi fuit adhibitum ἰστορέεσθαι: fortasse ne
hic quidem, ubi, si quis Codex antiquus faveret coniec-
turae, praeoptarem εἰρωτέεσθαι, verbum certe Herodoteum,
obvium VI. 5. et lib. II. c. 52. εἰρωτωμένοις, εἴ τι ἔχουσι πλέον
λέγειν περὶ τῶν ἐρήμων τῆς Λιβύης, Φάναι. qua structura hoc
in loco posuisset: ὡς δὲ ἄρα παρῆναι, αὐτοῦς κληθέντας εἰρω-
τέεσθαι, εἴ τι λέγοιεν περὶ Ἀρίονος. Gellio, scribenti XVI. c. 19.
navitas requisitos — dissimulanter interrogasse, ecquid qu-
dissent — super Arione, verbum εἰρωνεύεσθαι videri posset
obversatum; nisi sua quaedam reliquis etiam Herodoteis
immiscuisset: nihil iuvat, ubi hac etiam in historia
Herodoti vestigia premit, Dion Chrys. Or. XXXVII.
p. 455. c. Sed Gellii paraphrasin felicior forte coniecto
utiliter comparabit ad ista, quae supra leguntur [l. 17.
huius cap.] καὶ τοῖσι ἐσελεῖν γὰρ ἠδονήν, vitii suspecta Ti.
Hemsterhusio ad Lucian. p. 452. VALCK. — Verbum ἰστο-
ρέεσθαι activa notione usurpatum nusquam utique, nec
apud Nostrum, nec apud alium Scriptorem reperiri ar-
bitror. Sed quidni, quemadmodum εἰρωτέεσθαι in locis a
Viro docto citatis, sic et h. l. ἰστορέεσθαι passiva notione
accipi possit? Nihil certe, quod impediatur, adparet: nec
adiecto pronomine αὐτοῦς erat opus. Passivum τὰ ἰστορη-
μένα, paullo quidem diversa notione, habes II. 44, 19. De
ista loquendi forma, καὶ τοῖσι ἐσελεῖν γὰρ ἠδονήν, paullo
ante suo loco dictum est. S.

55 seq. ἀνάθημα χαλκῶν οὐ μέγα etc.) Meminerunt dona-
rii Pausan. Lacon. c. 25. Aelianus Nat. Anim. XII. 45. sed
nihil de eius magnitudine, quam Codicum quidam, de-
leta negatione, adaugent: non item Dio Chrysostom. Or.
XXXVII. p. 455. Ἀρίων δὲ οὐ γὰρ Περιανδρὸς, ἀλλ' Ἀρίων
παισάμενος μίμημα χαλκοῦ οὐ μέγα ἀνάθημα ἐπὶ Ταυάρον: No-
stro prorsus conspirans, atque epigramma explodens, quo
Periandro doni dedicatio contribuitur Florileg. [Anthol.
ed. Wech.] lib. IV. 16. p. 488. [Anal. Brunck. T. II. p. 154.]
Dat aliud, et verum, ut opinor, melius certe, Aelianus:

Ἀθανάτων πομπᾶσιν Ἀρίωνα, Κύκλονος υἱόν,

ἐκ Σιμελοῦ πελάγους σῶσεν ὄχημα τόδε. WESS. — Vide *Aelian*. l. c. et *Analecta Brunckii*, Vol. III. p. 328. num. 2. Carmen. quod cecinisse fingitur ipse Arion, ex *Aeliani* loco cit. exhibet idem *Brunck* T. III. p. 327. de quo conf. *Iacobs Animadv.* Vol. I. P. I. p. 179 seqq. Pro scriptura μέγα, absque *negatione*, stat utique plurium probatorum codicum consensus: facile tamen patiar, si cui probabilius videtur, temere ab his omissam esse *negantem particulam*, quam ab aliis adiectam. S.

CAP. XXV. 5. ὑποκρατηρίδιον σιδήρεον) Sic *Hegesander* apud *Athen.* lib. V. 13. [T. II. nostr. ed. p. 309.] ex *Herodoto*, et *Philostratus* VI. *Vit. Apoll.* c. 11. p. 247. In *Plutarcho Defect. Orac.* p. 436. nunc ἐπικρατηρίδιον, sed olim, ut in *Herodoto*, teste *Turnebiano* libro. Ὑποκρατήριον in *Eusebio* lib. I. *adv. Marcellum* c. 5. cuius ex verbis *Th. Reinesius*, vir longe doctissimus, lib. III. *Observ.* c. 6. non citra rationem conficit, vocabulum iniuria a doctis interpretibus in diminutivorum numero censi: nam haud exiguum hoc ὑπόθημα τοῦ Ἀλυάττου κρατῆρος fuisse ex *Pausan.* X. 16. et *Hegesandro* abunde liquere. ΚΡΗΤΗΡΑ ΚΑΙ ΥΠΟΚΡΗΤΗΡΙΑ, craterem cum sua basi, habet quoque *Sigea* inscriptio, p. 34. WESS.

8. σιδήρου κόλλητιν ἐξέῤῥε) Ferri inter se glutinum excogitavit vertit *Hieronymus* in *Eusebii Chron.* Olymp. XXV. 4. Id vero quale fuerit, an simile ferruminationi, qua adhibito aeris genere fabri ferrarii defunguntur, finire non puto necesse. *Pausanias* tamen innuit: μόνη δὲ κόλλα συνέχει τε καὶ ἔστιν αὐτῇ τῷ σιδήρῳ δεσμός. Solum glutinum basin, sive τὸ ὑπόθημα τοῦ κρατῆρος, ligat, estque hoc ferro vinculum. De *Glauco* plura *Fr. Iunius* in *Catalogo Artific.* p. 92. WESS. — De *Glauco* arte haec *REISKIUS* adnotavit: „Κολλητόν est quod Latini coelatum seu stellatum appellant; hoc est, eiusmodi opus, quo diversi generis metallum in alio infixum est, et quod maculis quasi aut stellulis, ad coeli instar, nitet; ἐμβληματικόν. *Livius* [IX. 40.] arma, ait, auro argentoque coelata, hoc est, interstincta.“ — Haec ille, cum quibus conferri possunt quae *Larcherus* ad h. l. disputavit. Sic nempe χρυσοκόλλητον opus, est gemmis distinctum; χρυσοκόλλητον, auro (adglutinato) distinctum,

auro coelatum. Istud autem ὑποκειητηρίδιον sua adhuc aetate Delphis exstitisse, ait Athenaeus l. c. vere dignum spectatu propter coelatas in eo varias animantium figuras, et alias insectorum plantarumque. S.

CAP. XXVI. 6 seq. ἔστι δὲ μεταξύ --- ἑπτὰ στάδιοι) T. Fabri coniecturam [ἔστι δὲ τὸ μεταξύ legendum suspicantis] Iac. Gronovius valere iussit; ἑπταστάδιον, ut oratio constet, refingens: stabit eadem, si ἑπτὰ στάδια cum St. Berglero malueris; neque incondita erit, si εἰς δὲ reperiat. Noster VI. 56. εἰς δὲ οὗτοι στάδιοι ἕξ τε καὶ τριήκοντα τοῦ ἰσθμοῦ. Tum, de ipso hoc templi ab Epheso intervallo, Xenoph. Ephes. I. p. 2. ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ ἱερόν στάδιοι δέ εἰσιν ἑπτὰ. Itaque optio est. De belli huius occasione atque eventu Aelian. V. H. III. 26. et Polyæn. Strateg. V. 50. WESS. — Nil opus erat constantem sollicitare librorum scripturam: satis sibi oratio constat, subintellecto nomine τὸ διάστημα, quod menti Scriptoris obversabatur. S.

11. αὐτέων) Nullum sine patrocinio vitium, in re diversi generis Seneca ait. Αὐτέων, τουτέων etc. Ionum sunt, huius dialecti scriptoribus frequentata. Iensium vide in Luciani Astrol. c. 1. Mediceae membranae in horum usu variae: modo probant, modo improbant, ut I. 155. 142. 143. etc. quae mihi mobilitas non adridet. Suum Herodoto reddam, quoties occasio feret. WESS. — Nempe αὐτῶν h. l. Gronovius suo e codice, quem ipsius Herodoti genuinam repraesentare scripturam putaverat, adscivit. Noster cod. F. in masc. et neutr. gen. tantum non constantissime αὐτῶν et τούτων, in foem. vero αὐτέων, τουτέων praefert. Herodotum ipsum in masc. et neutro gen. constanter αὐτέων, τουτέων, scripsisse nec negare equidem nec adfirmare ausim. Illud profiteor, saepe mihi obortam esse suspicionem, a viro docto qui Aldinae praefuit editioni, multis locis invectas esse ionicas verborum formas, quas nullus codex mstus exhibebat: quibus in locis ex silentio eorum hominum, qui in gratiam Editorum alios codices conferunt, et multa saepe, quae ipsis minutiae esse videntur, negligere solent, non continuo colligi potest, codices illos cum Aldina scriptura consentire. S.

CAP. XXVII. 15. εἰκότα ἐλπίζων) Sic lib. V. 10. VII. 5. etc. Medicei εἰκότα melius non est: adplauderem si οἰκό-

τα foret, quod I. 137. 155. etc. rectissime edit. *Cl. Reiskius* ante haec existimat deesse, ἵνα βραδῖως ὑπαγάγη αὐτούς: modo tamen certum sit, Herodotum Isocrateo more cola sibi aequalia et respondentia voluisse fingere, quod ego certum esse minime mihi persuadeo. WESS. — Vide *Var. Lect.* Scripturam οἰκότα, quae in nostris excerptis Parisiensibus non nisi ex uno *Pb.* enotata est, perinde in codd. *Pa. Pb.* et *Pd.* reperiri docuit *Larcher* in *Notis* ad h. l. S.

17. λαβεῖν ἀρώμενοι Λυδούς ἐν Θαλάσση) Quod *Steph.* vulgavit, λαβεῖν ἀράσθαι Λυδούς, id *Codd.* auctoritatem secutus fecit: tueri quoque factum potest, quod ἀρώμενοι lenem orationem nonnihil turbent. Quare tollendum ἀράσθαι *Cor. de Pauw* decrevit. *Reiskius* revocandum censuit, aut in ἀράμεναι, [P] quod Ionum ore idem, vertendum. Equidem consensui tot mssorum non obnitar. Vide *Gronovium*. WESS. — Monuerat *Gron.* speciosum esse *Stephani* ἀράσθαι, sed obluctari mssis. Iam compertum quidem habemus, sic scriptum in codd. nonnullis: sed utique speciem hoc habet correctionis ex coniectura docti cuiusdam hominis profectae, qui corruptum esse intellexisset, ἀρώμεναι, quod in vetustis codd. hic legebatur. Blandiri egregie posset, ni a librorum scriptura nimis recederet, ingeniosa *Toupii* (*Epist. Crit.* p. 64 seq. ed. Lips. p. 79. ed. Lond.) coniectura αἰωρεομένων, qua lepide opposita forent ista duo, ἰππευμένους λαβεῖν ἐν ἠπείρῳ, et λαβεῖν αἰωρεομένους ἐν Θαλάσση. conf. *Herod.* VI. 116, 6. Quam coniecturam secutus, sed simul a veteris scripturae vestigiis minus discedens *Werferus* in *Actis Philologor.* Monac. T. I. p. 74. αἰωρεόμενοι corrigit, intelligens insulanos scientia navali αἰωρεομένους (id est elatos, confidentes, coll. VIII. 100, 7.) superaturos se sperasse imperitos adversarios. Equidem suspicatus sum, ἀειράμενοι scripsisse *Herodotum*, (coll. VIII. 56, 5. 94, 3. et I. 165, 20. 170, 6.) quod primum in ἀράμεναι, ac dein in ἀρώμεναι fuisset mutatum. *Reiskius* ἀράμεναι ea notione coniectaverat, qua λαβεῖν ἀράμενος dicitur ille qui medium sublatum, sublimem gerens, tenet, eumque ad solum adfligere minatur. Ne quem vero turbet permutatio casus, ἀειράμεναι, quod ad praecedens νησιώτας referri debebat; opportune *Werferus* l. c. simillimas ἀνακα-

λουθίας adnotavit apud Nostrum occurrentes, I. 56, 2 seq. IV. 15, 8-10. IV. 57. 7 seq. Eiusdem generis est I. 63, 13. S.

CAP. XXVIII. 5. Λυδοὶ, Φρύγες etc.) Lydorum minime opportuna hic ponitur mentio, siquidem eos non domuit, sed a maioribus accepit, imperio subditos: reliquas nationes Lydis rex addidit, προσεπιικτωμένου Κροίσου Λυδοῖσι, uti sequitur. Vidit et hoc *Corn. de Pauw*. Thraces Europaeos Croesus non subegit, sed Asiae incolas, Thynos et Bithynos, ex Thracia progressos. Bene *Claudianus II. in Eutrop.* vs. 247.

Thyni Thraces erant, quae nunc Bithynia fertur. Adde infra VII. 75. WESS. — Lydorum nomen, quod ad unum omnes libri hic praeferunt, delere equidem non sum ausus. Lydos non κατεστρέψατο quidem Croesus, sed eos tamen ὑπ' ἐκντῶ εἶχε, nempe a maioribus accepto imperio: quare hos ante caeteros nominavit Scriptor. S.

CAP. XXIX. 3 seqq. ἄλλοι τε οἱ πάντες ἐκ τῆς etc.) Cur, obsecro, οἱ πάντες σοφισταί? aptius equidem hac in sede iudicarem ἐπιφανέες: ut Sardes isto tempore venisse dicebantur ἄλλοι τε ἐπιφανέες ἐκ τῆς Ἑλλάδος σοφισταί, --- καὶ δὴ καὶ Σόλων. VALCK. — Membranae coniecturae robur negant. Videtur Herodotus illos, qui uno tempore et habiti et vocati Sapientes sunt, innuere. Nihil sane erat, cur *Plut. de Malign. Herod.* p. 857. F. σοφιστὰς eos nuncupari indignaretur, cum Solonem *Isocrates*, *Themistius* atque alii, quibus testimonium *Io. Meursius in Solone* c. 4. denuntiavit, non alio ornarint titulo, nec in contemptum tamen, uti neque Herodotus, cui Pythagoras σοφιστῆς IV. 95. et σοφισταὶ quotquot tota Graecia sapientiae fama illustres II. 49. Belle *Aristides T. III.* p. 517. οὐχ Ἡρόδοτος Σόλωνα σοφιστὴν κέκληκεν; οὐ Πυθαγόραν πάλιν; οὐκ Ἀνδροτίων τοὺς ἑπτὰ σοφιστὰς προσείρηκε; λέγω δὴ τοὺς σοφούς. *Demosthenes*, (nisi Androtion fuerit, de quo *Aristides*,) in *Erotic.* p. 757. de Solone, ἐπ' οὐδενὶ μᾶλλον ἐσπούδασεν, ἢ τῶν ἑπτὰ σοφιστῶν ὅπως γένηται. [*Demosth. ed. Reisk. Vol. II.* p. 1416.] Verum ea turbato animo *Plutarchus*; pacatior Chilonem τὸν σοφιστὴν T. II. p. 96. et reliquos de hoc numero σοφιστὰς salutavit. WESS.

CAP. XXX. 1 et seqq. Αὐτῶν δὴ ἂν τούτων καὶ τῆς θεωρίας etc.) Adsentitur in decenniali peregrinatione, Croesique et Solonis congressu *Plut. in Solon.* p. 92. non infitatus fuisse

qui cum τοῖς χρόνοις ὡς πεπλασμένον, sive temporum ratione commentitium, haberent: neque nostra aetate deficiunt eadem illis opinati, Solonisque cum Croeso colloquium fabulis adnumerantes, in quis *Iac. Bruckerus, Histor. Philosoph.* T. I. p. 444. et *Freretus Comment. Acad. Inscript.* T. VII. p. 453. Solonem aiunt Olymp. XLVI. 3. leges Atheniensibus tulisse; obiisse, nec in Lydia tamen, tyrannidis Pisistrateae anno secundo sub Olymp. LIV. qua regnare Croesus inter Lydos coeperit: itaque *pergula pictorum, veri nihil.* Sed fac certum ratumque esse, quod ex *Heraclide Pontico Plut. in Solon.* p. 96. F. perhibet, Solonem συγχρόν χρόνον complures annos post occupatam a Pisistrato tyrannidem superstitem fuisse; quid impedit, quo minus in Lydiam, gemente sub unius dominatione civitate, peregre abire potuerit, quorsum et ea ducunt, quae *Diogen. Laërt.* lib. I. 90. 99. habet, tum *Libanius* T. II. p. 297. A. Atque hoc secutus est *Io. Meursius in Solone* suo c. 28. At tum *Herodotus* et *Plutarchus* cum *Proclo* in *Timaeum Platon.* p. 29. quibus illud iter et colloquium ante Pisistrati tyrannidem figere libuit, in errore, quem et illis exprobravit *Io. Meursius*, manifesto erunt. Fac tamen, (et quid morabitur, quo minus ponatur,) Solonem non statim a latis legibus, sed illis annorum lapsu stabilitis, itineri se tradidisse: porro Croesum Alyattae patri regni consortem fuisse, quod *Noster* significare videtur I. 92. eiusdemque auspiciis bella gessisse, ut apud *Suidam* in Κροῖσος: quo quidem tempore, si iuvenem principem et fortunae successibus ebrium, Sardibus Solon convenerit, nihil profecto erit, cur fabulosum hoc colloquium censeatur, ne ipsa quidem Amasis, Aegyptiorum regis, mentio. At hae coniecturae sunt; tales tamen, quae scriptoris fidem ex tanta volutatione extrahere queant. Vide et *Ampl. Bouherii Diss. Herodot.* c. 16. WESS. — Cum his contulisse iuvabit quae de Solonis aetate *Larcherus* ad h. l. disputavit. S.

12. Φιλοσοβίαν γῆν πολλὴν θεωρίας etc.) Vulgatum τῆς πολλῆς iustissime *Gronovius*, quippe in sermonis indolem arietans, in exilium ire iussit; qui si et γῆν correxisset, ut in *Homer. Iliad.* ε. 80. ὅς τ' ἐπὶ πολλὴν γαῖαν ἐκλυθῶς, locum persanasset. Amplexi id merito sunt, trium mssorum

auctoritate probe munitum, Küsterus in *Cler. Bibl. N. et V. T. V.* p. 389., *D'Orvilius ad Chariton.* lib. II. pag. 160. [pag. 297. ed. Lips.] Abbas Geinos, *Comment. Acad. Inscript.* T. XVI. p. 58. et *Reiskius.* Ipse *Herodotus*, quod sedulitatem *Gronovii* haud latuit. IV. 76. ἐπί τε γῆν πολλήν *θειωρήσας*, in re non dissimili. Tale quoque hoc *Democrili* apud *Euseb. Pr. Evang.* X. 4. p. 472. ἐγὼ δὲ τῶν κατ' ἐμαυτὸν πλείστην γῆν ἐπεπλανησάμην ἱστορέων τὰ μήκιστα. Neque dubium mihi est, quin *Medic.* scriptura et similis ferme *Vatic.* ex frequenti T et Γ confusione progenita fuerit: ferri tamen potuerat, si *Croesus* Ἀσίης τὴν πολλήν, quemadmodum in *Arriani Indic.* c. 5., memorasset, uti *Λιβύης* τὴν πολλήν *Ioseph. c. Apion.* I. 19. et *Καρίης* τὴν πολλήν *Noster* V. 105. At τὴν πολλήν, nullo regionis adposito vocabulo, quis plurimam mundi partem iure explicuerit? WESS.

19. Τέλλω, τοῦτο μὲν τῆς πόλιος etc.) *Demiratus* saepe sum, nemini leve, quod haec occupaverat vitium [vide *Var. Lect.*] suboluisse, praesertim sequentibus id manifesto prodentibus. *Medicei* quidem ope ἐς τοῦτο δὲ aliam faciem induit, nec speciosam tamen: meliorem putabat *Cl. Reiskius* οὕτω δέ. Mihi scripsisse semper visus, quod editum cum maxime est. Auctorem opinionis *S. Remigii* codicem habeo, ipsumque *Herodotum*, τοῦτο μὲν et τοῦτο δὲ toties totiesque iterantem: exemplorum affatim est in *Porti Lex.*, nec *Herodoti* studiosum fugere possunt. Quem autem Τέλλον adpellat, is Τέλλως *Tzetzae Chil.* I. 30. et VIII. 197. Vide *T. Hemsterhusii*, longo mihi usu iunctissimi, anotationes in *Luciani Contemplant.* cap. 10. WESS.

— Quod *Wytttenbachius* malit, (*Select. princ. Historic.* pag. 346.) τῆς πόλιος εὖ ἤκουσι, potuerat utique sic scribere *Herodotus*: at tunc sententia haec foret, *felicem fuisse Tellum quod ad civitatem spectat*, scil. hanc ei felicitatem contigisse ut patriam fuerit *Atheniensis*. Nunc consentientibus libris omnibus, iisque etiam vetustissimis, πόλιος εὖ ἠκούσης ait, *quum prosper et florens esset civitatis status*; quae nimirum haud minima pars felicitatis boni civis est, si ad vitae usque finem constanter florentem videt suam civitatem. Neque caussam video, cur εὖ ἤκειν (quod idem fere ac εὖ ἔχειν significat) non possit absolute poni; quum praesertim genitivus casus, si quis

adiicitur, (veluti εὖ ἤκων τῷ βίῳ) non a verbo εὖ ἤκων regatur, sed a subintellecta praepositione ἔνεκα. S.

CAP. XXXI. 1. Ὡς δὲ τὰ κατὰ Τέλλον προετρέψατο) Mutavit vir doctissimus [Reisk.] *Miscell. Lips. Vol. VII. p. 615.* ultimum in προετρέψατο, neque aliud in scripto ad me, nisi προστρέψασθαι esse aliquem ad se convertere, attentum sibi facere: itaque, nam cetera consulto omitto, verborum sententiam videri: postquam dixisset res Telli valde beatas, eoque attentum et animi suspensum fecisset Croesum Solon. Quin credidisse olim se, τοῖς κατὰ Τέλλον praestare. Quo quidem molimine, adiumentis codicum deserto, non opus erit, modo ex consequenti ad sententiam cum Cl. Abreschio *Diluc. Thucyd. p. 552.* adsciscatur προετρέψατο ἐπερωτᾶν, incitavit ad porro interrogandum. In Parthenii *Erotic. cap. 1.* ἐκείνος αὐτὸν ὑποδεχόμενος εἰς πολὺν οἶνον προετρέψατο, ille hospitio exceptum multo vino provocavit. Herodoti mentem *Valla* bene adsecutus est. WESS. — Mihi haec visa erat sententia fuisse Herodoti, dictis illis admonitum Croesum voluisse Solonem, ut de beatitudine hominis rectius iudicare disceret. Quod Reiskius τοῖς κατὰ Τέλλ. maluerat, idem fere valet τὰ κατὰ Τέλλον. S.

4. Κλέοβιν τε καὶ Βίτωνα) Creberrima utriusque mentio; sed, quemadmodum *Archiep.* Κλέοβιν adpellitant priorem. [cf. *Var. Lect.*] Opportune monuit *Hemsterhusius*, metri necessitate hunc scribendi modum Epigramma probare in *Stobaei Serm. CXIX. p. 603.* Οἶδε Βίτων Κλέοβίς τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοισι Ζεύγλαν ζευζόμενοι etc. Sic ergo praestat. Adde *Io. Alb. Fabricium ad Sexti Hypotyp. lib. III. 24. p. 186.* ubi pars haec Musae Herodoteae λόγος περὶ τῆς Ἀργείας ἱερείας, et *Io. Davisium ad Cicer. Tusc. Disp. I, 47.,* recte *Stobaei* μητρὸς αὐτῶν δεξαμένης corrigentem: quod tamen non *Stobaei*, sed *Gesneri* videtur peccatum: nam in *Veneta* editione εὐξομένης vulgatum primitus fuit. WESS. — Epigramma istud in *Cleobin et Bitonem* latinis versibus reddidit *Grotius*, *Floril. pag. 494.* Graecum habes *ibid. p. 495.* et in *Brunckii Analectis T. III. in Lectionib. et Emend. p. 274. T. IV. p. 125. ed. Lips. S.*

9. εἶσε πάντως τὴν μητέρα αὐτῶν ζεύγει κομισθῆναι) Iunonis Argivae sacerdotioungebatur, nec sacris per legem abesse poterat. De ea, praeter *Aeschin. Socrat. Dial. III. 10.*

Choricium Or. in Procop. Gazaeum c. 55. Palaephat. Incredib. cap. ult. Servius ad Georgic. III. 552. Herodoti Historiam primam laudans. WESS. — Ut hic Argivae, sic et Athenienses mulieres ad celebranda magna Eleusinia curribus vehi solitas esse docet Schol. ad Aristoph. Plut. 1015. S.

11. ἐκκληϊόμενοι) De iisdem Cicero, Tusc. I. 47. *Juvenes hi, --- veste posita corpora oleo perunxerunt, ad iugum accesserunt: ita sacerdos advecta in fanum. Ciceronem in Herodoto legissè suspicor: ἐκδυόμενοι δὲ (veste posita) τῇ ὤρῃ οἱ νεηνίαι, ὑποδύντες αὐτοὶ ὑπὸ τὴν ζεύγλιν, εἴλικον τὴν ἄμαξαν.* Atque illud ἐκδυόμενοι antepono lectionibus vulgatis, ceterisque, quas ad istum Ciceronis locum excogitavit Ampliss. *Bouhierii* sollertia. VALCK. — Liberior Ciceronis narratio neminem morari debet; quum praesertim ipse non unius *Herodoti*, sed plurium etiam aliorum auctorum invocet testimonium. Bene *Valla*, ad verbum, *tempore exclusi*; nempe, urgente tempore prohibiti exspectare iumentorum adventum, coactique ad templum properare. Simillimà formulà, in re quidem diversa, *Polybius* usus est, XVII. 8, 2. *βουλόμενος ἐκκλεῖσαι τῷ καιρῷ τὴν κατηγορίαν.* Conf. *Epictet. Diss. III. 22, 70.* et Indicem nostrum Graecitatis in *Epictet. p. 306. S.*

19. τῶν νεηνιέων τὴν βῶμην) In msstorum dissensu eligendi arbitrium est: ego γνώμην praeferrem. *Iuvenum βῶμην* supra adtigerat, fuitque in *Bitone* sane quam eximia: ὁ Βίτων ὑπὸ βῶμης τε καὶ ἰσχύος ταῦτον ἀράμενος ἤνεγκε in *Pausaniae lib. II. 29.* At piùm hoc *Iuvenum* in matrem studium supra omne corporis robur conspectius erat et laudabilius. Imaginem, de qua mox, vidit et *Argis Pausanias*, an huic plane similem non dixero. Refert huc vetus marmor *L. Begerus Spicileg. Antiq. p. 146. WESS. — Numeri testium si ratio habenda, utique praeferri debebat scriptura γνώμην. quam et Larcher et Wytttenbach unice probarunt, et Schaefer revocavit. Mihi vero hoc ipsum γνώμην bono quidem consilio olim a probo quodam viro huc invectum, βῶμην autem visum erat ab Herodoto profectum; qui haud obscure innuere videtur, aliud quidpiam *Argivos*, aliud *Argivas* laudasse. Iam *Argivae*, matrem beatam praedicantes quod tales filios haberet, quid*

aliud spectarunt, nisi filiorum τὴν γνώμην, *pium in matrem animum?* At viri τὴν βώμην laudarunt, *robur iuvenum.* Nec obstat, quod robur eorum supra (l. 6. et 12-14.) iam significaverat Scriptor; quin potius id, quod hic ait, ad ipsum istud quod supra dixerat, manifeste referri mihi videbatur. S.

CAP. XXXII. 6. τὸ θεῖον πᾶν ἐὼν φθονερόν τε καὶ etc.) Similia his Amasis ad Polycratem III. 40. et Artabanus ad Xerxem VII. 46. Verius et de summo numine honestius Plato, ὁ φθόνος ἔξω τοῦ θεῖου χοροῦ ἵσταται, quod eius ex Phaedro dictum merito praedicant Philo Iud. Q. Omn. Prob. Lib. Tom. II. p. 447. et Maximus Tyr. Dissert. XLI. 3. Haud acgre itaque fero Plutarchi castigationem Herodoteam de Malign. p. 857. F. Scio, Homeri exemplo, modo in pia in Deum male dicta excusationem admittant, excusari ab Eustath. p. 444, 38. 946, 44. [p. 338, 15. et 922, 52. ed. Bas.] Alios praeterea de Deo nihilo prudentius ac reverentius opinatos, quos Olearius dabit ad Philostrat. Vit. Soph. lib. II. pag. 575.; neque ab hac labe immunes Christianorum esse plures, quorum imprudentiam magnus Casaubonus haud dissimulavit in Gregorii Nysseni Epist. ad Eustath. p. 70. Praeclarius Plutarchus de Deo Opt. Max. T. II. p. 1102. D. Ἀγαθὸς γὰρ ἐστὶ, ἀγαθῶ δὲ περὶ οὐδενὸς ἐγγίνεται φθόνος, οὔτε φόβος, οὔτε ὀργὴ ἢ μῖσος. Alia pro Herodoto in Apologia adversus Plutarchi criminationes Abbas Geinoz, Comment. Acad. Inscript. T. XIX. p. 117. etc. sed quibus non utor. WESS. — Multa multi Viri docti huc spectantia disputarunt, quae cum fructu consuli poterunt. Lectoribus harum Adnotationum, instar omnium esse queant quae ad Nostri lib. III. c. 40, 8. Valckenarius commentatus est. Adiiciamus, quod inter alia ad h. l. Larcherus adnotavit, sententiam hanc, quam hic Solonem dicentem inducit Noster, eandem esse, quam idem Scriptor VII. 10, 58. Artabani persona, postquam dixit ἐπέαν σφι ὁ θεὸς φθονήσας etc. his verbis declarat, σὺ γὰρ ἔᾶ φρονέειν μέγα ὁ θεὸς ἄλλων ἢ ἑαυτὸν: et ibid. paullo ante dixerat, φιλέει γὰρ ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολοῦειν. Scilicet, solere Deum immissis gravibus calamitatibus arrogantiam castigare eorum, qui ob felicitatem, quam Ipsius benignitati debent, altos sibi spiritus sumunt et insolenter de sese gloriantur. Conf. c. 34, 1-3. S.

11 et seqq. παρέχονται ἡμέρας διηκοσίας etc.) Constat ratio, si annus fuerit dierum CCCLX. et menses tricenarii sive τριακονθήμεροι. Sequetur tamen, ut, facta alternis intercalatione, xv. dies anno adcesserint, atque ita evaserit annus dierum CCCLXXV., denis auctior, quam annuo cursu sol absolvit: sequetur praeterea, ut brevi temporum lapsu aestas in autumnum, hiems in ver incurrerit, et prorsus anni modus fuerit conturbatus. Atqui intercalabatur alternis annis, ἵνα δὴ αἱ ὄραι συμβαίνωσι παραχινόμεναι ἐς τὸ δέον: ut anni tempestates opportune recurrerent sibi que responderent. Hoc vero quid aliud erit, quam vineta sua caedere, et ipso remedio malum adaugere. Ioseph. Scaliger eiusmodi id esse scribit, ut non solum propter absurditatem explodendum sit, sed etiam tanquam temere pronunciatum praetereundum, extremo lib. I. de Emend. Tempor. Vehementer id displicuit, cui raro Scaligerana placent, D. Petavio lib. I. Doctr. Temp. cap. 58. Nec probare se potuit L. Allatio de Mens. temp. c. 15. Et hic quidem veteres, dum hac intercalatione cursum solis exaequare studerent, mirum quantum ab eo exorbitasse agnoscit: qua quidem confessione id, quod in Scaligero damnabat, admittit ultro. Ille vero auctiori per intercalationem anno dierum aliquot exemptione atque omissione fortasse intercalarium, ut ad metas suas revocetur, succurrit. At nihil de dierum exemptione Herodotus; qua quoque recepta, quod neglectum demiror, summa dierum in annis LXX. et intercalaribus xxxv. mensibus minime congruet. Durant proinde anni huius inconmoda, quibus mederi conatur Vignolius, Chronolog. lib. VI. 5. p. 358. sed manu minime leni et Herodoto noxia. Salubrius auxilium paravit Stanisl. Grsepsius de Multipl. Siclo etc. in Fasciculo secundo Rotterodam. p. 452.: annum, quo de agitur, dierum fuisse ait CCCL., cui alternis intercalationibus dies xv. adiecti fuerint, ut cursui solis adcommodaretur, sic aequasse dies CCCLXV. Paria Iulius Pontedera, Rom. et Graec. Antiq. Epist. xv. p. 176. Sed valide refragatur utriusque adgregata dierum summa: neque negant docti viri, utramque a sciolo et harum rerum inperito, cum solam CCCLX. dierum anni formam recordaretur, immutatam videri et corruptam: fuisse olim ἡμέρας πεντακοσίας καὶ τετρακισχιλίας καὶ δισμυρίας, viginti quatuor millia et quingen-

tos dies ex annis LXX.; tum additis intercalariis, *πεντήκοντα καὶ πεντακιστίων καὶ πεντακισχιλίων καὶ διαμυρίων*, viginti quinque millium, quingentorum et quinquaginta. Quae, si Lydis anni dierum cccl. ratio probata fuerit, et Solon, posthabitis suae civitatis moribus, eam spectarit, haud mala erunt. Vellem tamen liquidius conprobatum, talem anni habitum in Lydorum fuisse usu. *Herodotus* nonnisi dierum ccclx. memorat lib. III. 90. Vellem quoque aliquid ex msstis praesidii; quamquam de eo facile transigerem, si prius planissime liqueret: salva tum *Herodoti*, quem enormiter in re satis obvia aberrasse, ad credendum difficile est, fides. WESS. — Quod ad firmandam sententiam sibi probatam desideraverat *Wesselingius*, id non modo ipsum, sed aliquanto etiam amplius et magis ad rem pertinens, repertum hodie confectumque haberemus, si in plano istud esset quod haud ita pridem a nescio quo Viro docto in *Novellis Literariis Halensibus* monitum legere memini; nempe, ex *Plutarchi* libello *de Animae procreatione quae in Timaeo Platonis describitur* intelligi, prisco aevo ex ipsorum etiam Graecorum ratione annum nonnisi cccl. dierum fuisse; eandemque rationem firmari quoque *Ovidii* versibus illis, *Iupiter antiqui contraxit tempora veris*, etc. *Metamorph.* I. 116 seqq. Mihi vero, quamquam nondum contigit vel apud *Plut.* vel apud *Ovidium* id quod ibi Vir doctus vidit, liquido reperire, tamen etiam nunc nulla probabilior ratio solvendae *Herodotei* huius loci difficultatis occurrit, quam ea ipsa quae *Wesselingio* se probaverat: nisi plane statuere velimus, crassiore quadam ratione haec *Solonem Lydo Croeso* dicentem induci ab *Herodoto*. Nec enim *Wytttenbachii* probare possum rationem; qui, tenens id quod in vulgata huius loci scriptura primum ponitur, nempe *LXX. annos conficere dies xxxv. cc.* intelligensque adeo *singulos annos ccclx. dierum*, deinde in sequentium numerorum notatione suspicatur multiplices errores esse invectos. Igitur, ne funditus turbentur *tempestatum rationes*, quarum conservandarum causa inventos esse *menses intercalares* significat *Herodotus*, vulgatam scripturam ex ipsius *Herodoti* mente sic corrigendam *Vir* doctissimus censet, ut mox pro *τοῦτ'ερον τῶν ἐτέων*, (*L. 13.*) *τοῦκρον τῶν ἐτέων* legatur, id est, *sextum quemque*

annum, tum ut loco intercalarium mensium XXXV, ponantur XI. cum $\frac{2}{3}$, nempe δώδεκα δέοντος τριτημοσίου: porro, loco die-rum ML, dies CCL; denique, in universa summa, loco die-rum XXVIM. CCL, dies XXVIM. DL. Quae quidem ratio, quan-tumvis et erudita et ingeniosa, Larcheri etiam suffragio comprobata, fieri tamen non potest quin nimis violenta debeat videri. Taceo, quod, quemadmodum hoc loco, sic et lib. II. 4, 6. diserte Scriptor noster docet, Graecos ter-tio quoque anno mensem intercalarem adiecisse. S.

22. πᾶν ἐστὶ ἀνθρώπος συμφορῆ.) Si πᾶς malueris, quo mo-do Aldinum emendavit Chytraeus in Adnotat. Herodoteis, et Codicum nonnulli cum Clemente Alex. et Theone legerunt, nihil est, quod offendant: omnis utique homo aerum-nosus est. Tale Alexandrinorum Interpretum Iobi xxv. 6. πᾶς ἀνθρώπος σαπρία. et Scythae cuiusdam πᾶς γὰρ μέτωπόν εἰμι in Aeliani Var. VII. 6. tum Democriti in Hippocratis Epist. ad Damagetum p. 229. Ed. Ald. ὅλος ἀνθρώπος ἐκ γενετῆς νοῦσος ἐστίν. At plures cum Stobaeo mssti πᾶν ἐστὶ ἀνθρώπος συμφορῆ. Pro quo vir quidam doctus, citra caussam tamen, ad marginem Aldinae meae πᾶν ἐστὶ ἀνθρώποισι συμφορῆ. Idem in opinionem venit Cl. Reiskio, fatenti tamen, om-nia stare posse, modo κατὰ ad structuram adsciscatur: tendit et huc desiderium Cel. Gesneri ad Luciani Asin. c. 56. neque longe deflectit in larga disputatione P. Hor-reus, Obs. Herod. c. 6., varius tamen, ut solet. Lud. Kü-sterus versionem Gronovii et distinctionem, igitur, univer-sum est, homo calamitas, taxat, suffectis his, ita igitur, o Croese, homo totum casus est: neque enim verum esse, omnes homines calamitosos esse; ipsum fateri Solonem in hac adlocutione, quosdam felices videri. Quod equidem non infitior, nec συμφορῆν contra scriptoris morem casum puto. Gaudemus mortales prospero saepe rerum successu; at quot non incurrunt, quae felicitati isti fraena inii-ciunt, manifestantque, ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν εἶδωλ', ἔσοιπερ ζῶμεν, ἢ κουφὴν σκιάν, ut in Sophocl. Aiac. 125. Si-ve ergo universon Gronovii, sive totum Küsteri praetule-ris, ad summam res eodem deveniet. Mihi tamen, ne dicam dolo, aequius meliusque videtur, omnino homo ca-lamitas est, sive calamitosus, uti Valla.

Ὁ βίος ἀληθῶς οὐ βίος, ἀλλὰ συμφορὰ

alia in re *Euripid. Alcest.* 802. WESS. — In istam sententiam calamitatem mortalium deplorat apud Nostrum Artabanus, VII. 46, 11 seqq. et ipse Iupiter apud Poëtam, *Iliad.* ε'. 445. Sed hoc quidem loco, si connexionem spectes disputationis, videtur utique συμφορὴ in eam sententiam intelligenda, quam in latina versione expressi. Quod si constanter in malam partem acceptum vocab. συμφορὴ posuisset Herodotus, non opus fuerat adiecto epitheto ἀχαρις συμφορὴ, quo utitur I. 41, 5. VII. 190, 11. Bene habet πᾶν adverbialiter accipiendum, ut supra L. 22. quemadmodum vulgo compositum πάμπαν. S.

25. πλουτέειν μὲν μέγα φαίνεαι) Voculam μὲν, elisam a vicina, *Stobaei* praebet Florilegium pag. 564, 47. πλουτέειν μὲν μέγα φαίνεαι: necessariam monstrant sequentia, ἐκεῖνο δέ. In vicinis nonnulla quoque *Stobaeus* habet vulgatis meliora: τελευτῆσαι εὖ τὸν βίον, [L. 28.] quod Codices firman Anglicani. δυοῖσι προέχει τοῦ εὐτυχέος μούνοισι, [L. 32.] pro μούνον. ᾧ βασιλεῦ. [L. 49.] Ibidem ἀπειρος male vulgatum, ut hic, [L. 37.] ante alios dudum correxit *Dan. Heinsius*. VALCK.

28. πάντα καλὰ ἔχοντα τελευτῆσαι εὖ τὸν βίον) Rectissime *Gronov.* ἔχοντα recepit, a quo vellicando consultius fuerat manus abstinere. Structurae exempla si requirantur, sumi ex lib. VI. 7. et 13. VIII. 100. et 111. etc. possunt. Ego vero εὖ, quod *Valla* in suo habuit, *Stobaeus*que et *Britannici* libri edunt, sua in sede collocavi: postulabant iteratae locutiones καλῶς, εὖ et εὐχαρίστως τὸν βίον τελευτῆσαι, tum orationis habitus. Neque enim ad perfectam felicitatem satis est iucundus bonorum cumulus, si molesta decessio accedat. De *Polycrate Amasis* lib. III. 43. ὅτι εὖκ εὖ τελευτήσῃ μὲλλει εὐτυχέων τὰ πάντα. Haec, quae sub manu sunt, imitatus est *Dionysius* tyrannus in *Stobaei* Serm. xciii. p. 560. WESS.

37. ἀπειρος δέ ἐστι) Quod olim ex coniectura *D. Heinsius*, indice *Iungermanno* ad *Polluc.* II. 61. tum *Küsterus*, *Abbas Geinozius*, et *Reiskius*, id certum praestat *Vaticanus* codex. Ἄπειρος, quidquid dicatur, valere non potest: addi debuerat, cuius rei expers esset, ut infra I. 207; nec latuit hoc *H. Stephanum*, qui expers autem est malorum: at ita ἀπειρος idem erit ac ἀπαθὴς κακῶν, quod et ille propter

ea in Latinis neglectui habuit: perperam profecto. Natum ἄπειρος est ex soni adfinitate, quae in *Aldino* c. 196. ἔμπειρος ex ἔμπειρος progenuit: Reiskius admonuit, ἄπειρον membris omnibus integrum dixisse Gregor. Nyssen. Epist. ad *Eustath.* p. 10; vocarunt et alii. Naevus plane similis vitiauit haec *Libanii* T. II. p. 665. v. ἢ γὰρ οὐδὲν ἐγίγνετο ἄν, ἢ κομιδῆ τινα εὐαρίθμητα, αὐτὰ οὐδὲ ἄπειρα. Sententia oratoris postulat ἄπειρα. WESS.

49. ὦ βασιλεῦ) Difficiles habere explicatus ὡς βασιλεύς et longe arcessitos, doctissimorum Virorum Gronovii et Horrei defensiones ostendunt. Si ex Stoa Solon loqueretur, cui dives, qui sapiens est, Et sutor bonus, et solus formosus et est REX, non abnuerem. Planissima Stephani est plurimumque aliorum coniectatio, quam Stobaei patrocinio protectam, non repudiavi. Ipse plus vice simplici in hac oratione, ὦ βασιλεῦ. In celeberrimo, quod consequitur, dicto [σκοπέειν δὲ χρὴ etc.] *Aristoteles* haesitat *Ethic. Eudem.* II. 1. et *Nicomachic.* I. 10; non item *Sophocles Euripidesque*, ad cuius *Andromach.* vs. 100. *Ios. Barnesium* vide. WESS.

CAP. XXXIII. 1 seqq. Ταῦτα λέγων τῷ Κροίσῳ etc.) Scabra haec et salebrosa Abbati Geinozio, cui ex scriptura *Paris.* et *Remig.* adlubuit ταῦτα λέγοντι Κροῖσος οὐκ ὄυτε ἐχαρίζετο, haec dicenti *Croesus* nihil neque gratificabatur etc. At satis tum inopportuno ἀποπέμπεται, transeunte, ut aiunt, potestate, et sine suo casu, ne de nimia mutatione memorem. Reiskius, nisi mox ἀμαθῆς legatur, pro οὐκ ὄυτος, ultro agnoscens, minime Herodoteae facilitati respondere omnia: contra ea *Vallae* Latina, saneque est visus indoctus, laudat *St. Berglerus*, ἀμαθῆς ad eorum exemplum retingens; quod et mihi, auctoritate libri Britannici munitum, se probavit. Sic certe omnia plana. *Plutarchus* eundem ferme in modum ἦδη μὲν ἀλλόκοτος (*Solon*) ἐδόκει εἶναι τῷ Κροίσῳ καὶ ἄγραιμος in *Solon.* pag. 93. E. WESS. — Locum istum cum *Valla* (cuius in latina versione nihil hic vel ab *H. Steph.* vel *Gronov.* vel a *Wess.* mutatum est,) sic vulgo interpretantur: Haec *Solon*, neque assentando *Croeso*, neque ullius eum momenti faciendo, loquutus dimittitur: saneque visus est indoctus, etc. A qua sententia, ne *Larcherus* quidem, quamquam me-

liora a populari suo Geinozio edoctus, vel latum unguem discessit. Iam pridem vero Io. Matth. Gesnerus (in Chrestom. Graeca p. 9.) perspecte viderat, longe commodiorem huic loco inesse sententiam huiusmodi: *Haec cum diceret Croeso Solon, neque benigne illum tractavit Croesus, neque ullo eum loco habens a se dimisit, vehementer inscitum hominem ratus, etc.* Iamque olim in eandem sententiam locum hunc Aem. Portus in Lexic. Ion. voce λόγος, interpretatus erat. Nempe hi ambo δόξας ἀμαθῆα εἶναι cum edd. ante Wess. et msstis tantum non omnibus recte legebant: nam ἀμαθῆς, quod ex uno Arch. Wesselingius recepit, et post eum alii tenuerunt, vix dubitari potest quin ex imprudente correctione natum sit. Quod autem importunum Wesselingio visum est verbum ἀποπέμπεσθαι activa notatione (dimittere, a se dimittere) accipiendum; non recordatus erat vir doctissimus vel ex Xenophonte notum hunc verbi usum, Cyrop. I. 3 extr. et Memor. III. 1 extr. Iam iidem, quos paullo ante nominavi, Portus atque Gesnerus, quo sententia ista, quam dixi, verbis Herodoti inesse intelligatur, nihil prorsus mutandum censuerunt: nempe in illa dictione, Ταῦτα λέγων τῷ Κροίσῳ, aliquod ἀνακλουθίας genus agnoscentes, non alienum ab Herodoti stylo, quum nominativus participii absolute ac veluti pendens ponitur, cui in reliqua verborum structura nihil ad amussim respondet; cuius generis exempla et alibi passim apud Nostrum et VIII. 83, 3. et 87, 7. coll. vs. 9. exstant, Et in hac ratione adquiescere forsitan poteramus, ni duo codd. mssti, Wesselingio etiam citati, vestigia prodere nobis visi essent veteris scripturae λέγοντι Κροῖσος, quam partim ex his ipsis codicibus partim ex Geinozii coniectura, (Hist. de l'Acad. des Inscript. T. XVI. p. 59 seq.) adoptavimus. Caeterum in editis a nobis Herodoti graecis commodius post αὐθενός delebitur comma; quo clarius adpareat, pronomem μιν non minus ad verbum ποιησάμενος, quam ad ἀποπέμπεται, referri. S.

CAP. XXXIV. 6. ἦν γὰρ δὴ κατ'ὅς) Vide infra c. 85. et Diodor. Sicul. T. II. p. 553. ubi Maximi Tyrrii μνημονικὸν ἀμάρτημα tetigimus, et Valer. Maxim. somnium Croesi hinc describentem lib. I. 7. ext. 4. WESS.— Monuit Eustathius, (ad Od. ε. p. 230, 8 seq. ed. Bas. pag. 1559 extr.

Rom.) prisco sermone graeco καθὼν mutum intelligi, recentiore surdum. conf. Nostrum I. 47, 14. et Adnot. ad c. 58, 10. Hippocrati καθὼν omnino dicuntur οἱ ἀμαυροὶ καὶ ἀσθενεῖς (hebetes et debiles) interprete Galeno in Glossar. S.

11. καταβρωδῆσας) Semper Herodotus καταβρωδῆσας et καταβρωδῆσαι: quod et hic olim fuisse existimo. In Luciani Dea Syr. c. 19. 21. etc. βρωδέειν et c. 29. βρωδίη, quae nisi librariis accepta referantur, Nostri Ionismus proscibet. WESS. — Nempe, quod in Var. Lect. adnotare neglexi, scripturam καταβρωδ. cum superioribus edd. tenuerat Wes-selingius, praeter librorum auctoritatem non ausus ionicam formam auctori restituere. καταβρωδ. primus edidit Reiz. eamque scripturam nostri codd. Pa. Pc. firmant. S.

CAP. XXXV. 6. ἔστι δὲ παραπλησίη ἢ κάθαρσις etc.) Vide de lustrandi consceleratos Graecorum ritu Euripid. Orest. 511. et Iphig. Taur. 950. et Schol. ad Iliad. Ω. 480. WESS.

10. ἐπίστιος ἐμοὶ ἐγένεο) Scholiastes Apollon. Rhod. ἐφέστιον, ἐπὶ τῇ ἐστία ὄντα, recte: IV. 747. Supplex est, ad focum pro more adsidens. Vide Des. Heraldum in Tertullian. Apolog. I. Digression. 26. pag. 252. Iterum Apollon. IV. 703. βέζε θυποκλίην, εἴη τ' ἀπολυμαίνονται Νηλεῖς ἰκέται, ὅτ' ἐφέστιοι ἀντίωσιν. Aeschylus Eumenid. 580. ἔστι γὰρ δόμων ἰκέτης ὄδ' ἀνῆς καὶ δόμων ἐφέστιος ἐμῶν. Scio et domesticum adsignificare ex Criticis ad Apollon. I. 909., non hic. WESS.

12. Γορδίω μὲν τοῦ Μίδω εἰμὶ παῖς) Errantem Vallam bene in ordinem coëgit Gronovius. Gordius eius Midae filius fuisse videtur, de quo supra c. 14. Neque opinari absurdum erit, Phrygiae, sed Croeso tributariae, regno praefuisse. Conf. Ampl. Bouherii Dissert. Herodot. cap. 8. pag. 85. WESS.

18. μένων ἐν ἡμετέρου) Sic VII. 8, 4. τὰ τιμιώτατα νομίζονται ἐν ἡμετέρου, nec sine msstorum discordia, quae et in his Heliodori lib. VI. pag. 265. ὧν, ὡς εἶμαι, Φιλανθρώπων ἐν ἡμετέρου πεπειρασθε: namque Xylandri scriptus ἐν ἡμετέρου. Paulo diversum, opportunum tamen, uti admonuit St. Berglerus, Poëtae H. in Mercur. vs. 570. ἦλθεν ἐς ἡμετέρου διζήμενος εἰλίποδας βοῦς. Barnesii certe audacia, corrigentis ἡμετέρου, excusari non debet. WESS.

CAP. XXXVI. 2. σὺς χεῖμα γίνεται μέγα) Φαίνεται, quod olim docto viro adriserat, spretum recte fuit. Imi-

tatur *Athenaeus* in leone, quem Imp. *Adrianus* confecerat. μέγα χρῆμα ὄντα καὶ πολλῶ χρόνῳ κατανεμηθέντα πᾶσαν τὴν Διθύην lib. VIII. p. 677. E. et Schol. *Homeri Iliad.* i. 525. Haud vero scio an adscribenda sint *Heliodori* loca, satis cognita, quae *St. Berglerus* male conversa animadvertit. *Aethiop.* lib. VIII. p. 564. ubi βασιλείου αὐλῆς praeoptat. lib. V. p. 255. et p. 246. de *Chariclea*, ἔστι γὰρ τι χρῆμα σοφώτατον, καὶ καιρὸν διαθέσθαι δεαστήριος: est enim sapientissima, et sollers ad utendum occasione. Copulam de suo, nec male, addidit. Copiose et erudite de hoc genere *Valckenarius* ad *Euripid.* *Phoeniss.* p. 71. WESS. — Notum illud *Xenophontis*, *Cyrop.* I, 4, 8. de cervo, καλόν τι χρῆμα καὶ μέγα. S.

15. ταῦτά οἱ νῦν μέλει) Proxime praecessere, νεόγαμός τε γὰρ ἔστι. *Phidippidem* lib. VI. c. 105. dicit ἡμεροδρόμον τε καὶ τοῦτο μελετῶντα. Nonnihil hinc distant in *Luciani Prom.* [c. 5.] T. I. p. 189. ῥήτωρ ἔστι, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργως μεμελέτηται αὐτῷ: quaeque dantur similia. VALCK. — ταῦτα, sc. τὰ τοῦ γάμου. S.

CAP. XXXVII. 7. νῦν δὲ ἀμφοτέρων με τούτων ἀποκλιπίας ἔχεις) Vallae exclusum me tenes necessarium negat *Berglerus*: satis fuisse exclusisti me, ut in *Aristophan. Eccles.* 555. ἀχράς τις ἐγκλείσασ' ἔχει τὰ σιτία, *pyrum quoddam silvestre inclusit in alvo cibum.* Atticos sic solere, praeterque ceteros *Sophoclem.* Quod verissimum. Exempla olim dedi *Observ. Var.* I. 24. Nec multum referet tamen, *Laurentium*-ne sequaris, an *Berglerum.* WESS. — Nec vero prorsus perinde est. Periphrastico tali praeterito (cuius generis plura ex *Herodoto* exempla *Portus* in *Lexic. ion.* voce Ἐχω collegit) maiorem quamdam, quam simplici, vim inesse, facile intelligitur. Vide modo ex. gr. I. 27, 19. 41, 4. 73, 7. etc. S.

8. ὡςτε τινὰ δειλίην μοι παριδῶν etc.) His *Herodoteis* respondet quodam modo *Sophocleum*, *Oedip. Tyr.* 544. δειλίαν ἢ μαρίαν ἰδῶν τίν' ἐν ἐμοί, ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν; Confer lib. I. 108. et *Paull. Leopardum Emend.* VII. 11. WESS.

9. νῦν τε τεοῖσί με χρῆ ὄμμασι etc.) Scribendum puto: νῦν τοι τεοῖσί με χρῆ ὄμμασι --- φαίνεσθαι; Te (patrem) quibus me oculis oportet intueri? *Sophocles Aiac.* 462. Καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω Φανείς Τελαμῶνι; Plurima huius generis ad *Ciceron.*

Or. pro Rabir. sub finem congeffit Nic. Abramus. VALCK.

Ibid. νῦν τε τέοισι etc.) Sic [pro eo, quod olim scribebatur] Portus, Berglerus, Reiskius, quibus auscultavi. Noster II. 82. τέοισι ἐγνωθήσει ex Florentino, hoc est τίσι, quibus? et IV. 155. πῶ δυνάμει, καίη χειρί; qua copia? quave manu? Homerus Iliad. Ω. 587. τέων δ' ἕξ ἔστι τοκήων; qui te genuere parentes? WESS.

CAP. XXXVIII. 7. ἐπὶ τὰ παραλαμβανόμενα) Non male Laurentius, ad ea quae suscipiuntur, sive quae Mysi urgent, ut te duce in manus sumantur et peragantur. Coniecturae doctorum virorum παραβαλλόμενα, παρεμβλλόμενα, παρακαλούμενα nimiae sunt. Plato, sed alia forma, in Critia p. 109. D. τὰ δὲ ἔργα, διὰ τὰς τῶν παραλαμβανόντων φθορὰς καὶ τῶ μῆκει τῶν χρόνων, ἠφανίσθη. Adi Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 665. et 679. WESS. — Ut παραλαμβάνειν ἀρχὴν est suscipere magistratum, et παραλαμβ. λόγον sermonem suscipere; (cf. Lexic. nostrum Polybian.) sic haud incommode παραλαμβ. ἔργον dixeris, opus vel negotium suscipere. S.

[10. τὸν γὰρ δὴ ἕτερον, διεφθαρμένον τὴν ἀκοήν) Duo postrema verba primus non modo in suspicionem νοθείας adduxit, sed omnino tollenda censuit REIZIUS in Praefat. ad Herodot. p. XXII seq. „Si non tantum (inquit) mutus, „ ut I. 85. dicitur, verum etiam, ut h. l. significatur, „ surdus erat ille Croesi filius, quo modo unquam fieri „ potuit, ut is loqui disceret? Annon Herodotus I. 85, 2. „ diserte ait eum duntaxat mutum, ceteroquin autem integrum „ fuisse? Verba τὴν ἀκοήν adscripserat lector aliquis, no- „ tare sibi volens quonam sensus vitio Croesi filius labo- „ rasset: qui lector, cum esset recordatus illum dici ab „ Herodoto I. 54, 7. κωφὸν, id vocabulum ea significatione „ acceperat, non qua id scriptores antiquiores adhibue- „ runt, sed qua recentiores.“ Eodem argumento inductus Larcherus verba ista e gallica Herodoti versione exulare iussit. Et speciosa utique ratio est, quae dubitationem quidem gravem poterat iniicere: nec tamen ita certa, ut spreto librorum omnium communi consensu prorsus eliminari verba ista debuerint. Denique nihil impedit, quo minus credamus utroque vitio laborasse hunc iuvenem; et quoniam surdum, idcirco mutum fuisse; nec tamen prorsus aurium usu caruisse, aut successu temporis ita

levatum fuisse id vitium, ut vocem loquentium percipere aliquatenus ille potuerit, nec tamen prius ipsum articulatam vocem edidisse, quam ea occasione quae infra cap. 85. refertur. Nec vero usquam Herodotus ait, praeterquam quod *mutus* puer fuerit, caeterum *sensus* omnes integros habuisse: nam vocab. ἐπεικῆς, quo c. 85, 2. utitur, haud dubie non ad *corporis facultates*, sed ad *ingenium* et ad *mores* refertur. S.]

CAP. XXXIX. 4. ἀλλὰ λέληθέ σε τὸ ὄνειρον) Offendit et legentem moratur τὸ ὄνειρον hoc quidem loco: si abesset, revocandi nulla foret caussa gravis; vix certe locum tuebitur, nisi adscitâ ad sententiam voculâ κατὰ. Mecum sentit *Corn. de Pauw* opinio, coniectantis insuper τοῦ ὄνειρου, nec dissidet *Reiskius*. WESS. — In τὸ ὄνειρον consentiunt libri omnes; nec adparet quid inducere quempiam olim potuisset, ut ista verba, si abfuissent libris, adiceret. Potest vero aut κατὰ τὸ ὄνειρον intelligi, aut (quod mihi magis adridet) καὶ κατὰ τὸ (i. e. καθ' ὃ) λέληθέ σε τὸ ὄνειρον. S.

[8. ὑπὸ ὀδόντος τοι εἶπε. Foedum erratum h. l. graeca a nobis edita invasisse video, quod nescio an omnia huius editionis exempla occuparit: εἶχε, pro εἶπε. S.]

CAP. XL. 4. μετήμι τέ σε ἰέναι) *Galeus* μέτημι ex *Cod. Arch.* vero propius ait: mihi in excerptis eius libri, quae accuratissima inter manus sunt, nihil simile obfertur. Fuerit tamen; genio sermonis non congruit; clarum errantis librarii specimen. Nam πολλάς εἶχε ἐλπίδας μετήσασθαι ἐπὶ θάλασσαν, V. 55. quo vir eximius male descripto nititur, praesidio non est. Id enim legitimum, μετήσασθαι futile. WESS.

CAP. XLI. 3. ἐγὼ σε συμφορῇ πεπληγμένον ἀχαρίτι, τὴν τοι οὐκ etc.) *Aldinum* ἀχαρί τι τοι οὐκ ὀνειδίζων ἐπάθηρα, ego te procul obprobriis amaris lustravi, mutatum noluerunt *Berglerus*, in *Act. Lips.* MDCCXVI. pag. 419., *Horreus*, *Reiskius*, alii; quibus quo minus calculum addam, consensu schedarum msstorum inpedior. Pleraeque omnes συμφορῇ ἀχαρι, τὴν τοι οὐκ ὀνειδίζω: et si quae ἀχαρίτην edunt; gemino tono, ut secandam innuant in duas vocem, ornant. Ita *Paris. B.* fors quoque *Mediceus*. Namque ἀχαρίτην ea notione, quam viri doctissimi [*Gronovii*] voluntate ade-

ptum est vocabulum. haberi posse, vereor ut inpetretur. Quid ergo? Abbas Geinoz T. XVI. Acad. Inscript. p. 61. de schedarum lectione nihil demutat, συμφορῇ πεπληγμ. ἄχαρι, τήν τοι οὐκ ὀνειδίζω, ἐκάθηρα, ego te calamitate percussus ingrata, quam tibi non exprobro, purgavi: per utique comode, si ἄχαρι eo casu Ionum ore usurparetur. Malui, uti mos fert, συμφορῇ πεπλ. ἀχάριτι, secutus ex parte quadam Aldum. Qua quidem in re audacior si videar, non deerit venia. Συμφορῇ ἄχαρις, τιμὴ ἄχαρις recurrent VII. 56. et 190. Obportune Euripides Alcest. 855.

Ὅς μ' εἰς δόμους ἐδέξατ', οὐδ' ἀπήλασε,
καίπερ βαρεῖα συμφορᾷ πεπληγμένον.

Per vero humaniter, atque uti oportet, addit rex τήν τοι οὐκ ὀνειδίζω. Namque, uti vere Plutarch. de Adul. p. 64. πᾶσα ὀνειδίζομένη χάρις ἐπαχθῆς καὶ ἄχαρις. WESS. — Vide Var. Lect. Merito vero Wess. dubitaverat, ἄχαρι dativo casu usurpari Ionum more: at nec ἀχάριτι scriptum oportebat. Unice verum erat ἀχάρι, tono in penult. posito, ob ultimam syllabam productam. Sic ἀπόλι VIII. 61, 4. ultimā syllabā ex ἀπόλι contractā, quod ionicum est, pro communi ἀπόλιδι: item Ἴσι II. 40, 5. ex complurium librorum scriptura, ex Ἴσι contractum, quo Iones utebantur pro communi Ἴσιδι, sicut Ἴσις II. 41, 4. pro Ἴσιδος, et Θέμιος II. 50, 6. pro Θέμιδος vel Θέμιτος, et id genus alia. S.

Ibid. ἄχαρὶ τί τοι οὐκ ὀνειδίζω) Triste quid tibi non exprobrans, sive calamitatem, in quam invitus incidisti: quodvis malum ἄχαρι dicitur Herodoto, apud quem οὐδὲν παθεῖν ἄχαρι saepe recurrit: non equidem dubito, quin olim vulgata lectio melior sit Mediceā: ἀχαρίτην τοι οὐκ ὀνειδίζω. Ista tamen si sic scripta Codex exhiberet antiquus: ἐγώ σε συμφορῇ πεπληγμένον ἀχαρίτω, τήν τοι οὐκ ὀνειδίζω, ἐκάθηρα: ego te tristi pressum calamitate, quam tibi non exprobro, lustratum expiavi, haec genuina iudicarem: ἀχάριτι ponere non ausim; ἀχαρίτω scribatur an ἀχαρίστω nihil interest; nisi quod Codices Herodotei praebent ἀχάριτα παθήματα p. 83, 56. [I. 207, 7.] et ἀχαριτώτατον p. 431, 51. [VII. 156, 20.] Utrumque fuit in usu, sicut ἀθέμιστος et ἀθέμιτος. Tristis calamitas, Herodoto dicitur ἄχαρις συμφορῇ, VII. 190. Alterum illud, τήν τοι οὐκ ὀνειδίζω, harum rerum peritis facile posset adprobari: Andocides p. 20, 18. τὰς ἐμὰς συμ-

φορὰς ἐπὶ παντὶ ὀνειδίζειν. *Demosthenes c. Androt. p. 397. §. 108.* [ed. Dion. Lambini.] τὰς ἰδίας συμφορὰς ὀνειδίζειν καὶ προφέρειν ἐκάστῳ: quod homine indignum facinus merito iudicabat in *Or. pro Cor. p. 182. §. 431.* ἐγὼ δ' ὅλως μὲν, ἔστις ἀνθρώπος ὃν ἀνθρώπῳ τύχην προφέρει, παντελῶς ἀνόητον ἡγοῦμαι. *Aeschines c. Ctesiph. p. 64, 40.* οὐ τὸ δυστύχημα ὀνειδίζω. VALCK.

9. πρὸς δὲ τοῦτο) Nuspium alibi reperietur apud *Herodotum*; nonnunquam legitur, πρὸς τούτοις: quinquagies minimum πρὸς δέ. Corrigo: πρὸς δὲ, ἐς τοῦτο καὶ σέ τοι χρεῶν ἐστὶ ἰέναι, ἔνθα ἀπολαμπρύνει τοῖσι ἔργοισι: in quibus ἀπολαμπρύνει haud equidem mutaverim multo deteriore Codicum lectione Galeo probata. Demaratus inter Lacedaemonios dicitur ἔργοισι τε καὶ γνώμησι ἀπολαμπρυνθεὶς lib. VI. c. 70. Ἐργοισι ἀπολαμπρύνεσθαι perparum distat a locutione obvia III. 134. Φαίνεσθαι τι ἀποδεικνύμενον. ἐς τοῦτο - - ἰέναι dixerit Croesus: respondet Adrastus, [c. 42, 2.] ἄλλως - - οὐκ ἂν ἦτα ἐς αἶθλον τοιόνδε. Lib. II. c. 15. ἐς διάπειραν ἰέναι, Tandem πρὸς δὲ, praeterea, *Herodoti* certe lector sibi non postulabit exemplis adfirmari. VALCK. — Ni πρὸς δὲ τούτῳ cum *Reiskio* scripseris, certissima erit superior coniectura. WESS. — *Reiskii* coniecturam librorum nostrorum auctoritate firmatam in *Var. Lect.* vidimus. S.

CAP. XLII. 5. πολλαχῆ τε ἀνίσχον ἐμειυτόν) ἀν ἴσχον ex *Aldo* et *Remig.* instauravi. *Mullis me*, inquit, *modis continuissem.* WESS. — Mihi plane id dicere voluisse visus erat, quod in versione lat. expressi, saepe me (scil. in huius modi occasionibus) continui. Nunc, ubi animadverti, quod ineunte cap. 55. refertur, nuperrime demum hominem hunc Sardes venisse. intelligo minus commodam esse istam interpretationem, et *Wesselingii* sententiae ultro accedens, corrigi in Graecis nostris ἀν ἴσχον velim. S.

CAP. XLIII. 5. καθαρθεὶς) Bene *Arch. liber.* Neque enim dialecti indoles, ut καθαρθεὶς scribatur, permittit. καθάρσις, κάθαρσις, ἐκάθαρσις, quae passim hic reperiuntur, scripturam firmant. Contra peccatur c. 46. ἐν πένθει μεγάλῳ καθῆστο, quod κατῆστο fuisse, κατῆμενος et hoc de genere alia ostendunt. Vide III. 83. Quae vero de infelice *Adrasto* produntur, in *Luciani* animo fuerunt *Iovem Confut.* exhibentis c. 12. WESS.

8. τοῦ ὄνειρου τὴν Φήμην) *Eustathius in Homer.* p. 1965, 62. [immo p. 1956. ed. Rom. et p. 828, 58. ed. Bas.] ἐν δὲ τῷ, χαλεπὴν Φῆμιν ὄπαστε, (*Odyss.* Ω. 200.) Φανερώς ἢ Φῆμις ἐστὶν Ἰωνικῶς, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ. Confer in *Iliad.* pag. 799, 10. [p. 716, 58. ed. Bas.] Cuius decreto si obtemperamus, nihil verius *Arch.* τοῦ ὄνειρου τὴν Φῆμιν. Idem III. 155. πρὸς ταύτην τὴν Φῆμιν Ζωπύρω ἐδόκει ἀλώσιμος εἶναι ἢ Βαβυλῶν, sed solus. Discrimen exiguum, non negligendum tamen. WESS. — Optandi cuique libera potestas: et longe equidem absum, ut ionicam formam Φῆμιν asperner. Sed et communi Φῆμιν uti licuit *Herodoto*, sicut V. 72, 14. Φῆμη habemus, nullà codicum discrepantià. S.

CAP. XLIV. 4. et 6. Καθάρσιον --- Ἐπίστιόν τε etc.) Tetigit et haec *Eustath.* in *Odyss.* p. 1562, 53. [ed. Bas. p. 262. sub fin.] Notissimi Iovis tituli sunt, expliciti a *Dione Chrys.* Or. I. p. 8. D. et XII. p. 226. A. uberiusque a Cl. *Ioann. Taylor* ad *Lysiae Or. Parental.* p. 35. WESS. — Conf. veteres Interpretes ad *Aristoph. Eq.* 498. et ad *Euripid. Hec.* 545. quos ad h. l. *Larcherus* laudavit. S.

CAP. XLV. [12. Θεῶν κοῦ τις) Sic accentum signat noster cod. F. Editi vulgo omnes, Θεῶν κοῦ τις. Commode Θεῶν κοῦ τις codd. Pa. et Pe. Θεῶν κοῦ τις Pc. S.]

14. Κρεῖστος μὲν νυν ἔθαψε ὡς εἰκὸς ἦν etc.) Nolui mstis reniti; quibus οἰκὸς, quorsum *Medic.* ducit, si placuisset, cupide adsensus fuisset. Haud scio vero, sperni-ne oporteat *Arch.* Κρ. μὲν νυν ἔθαψε, ὡς εἰκὸς ἦν θάψαι τὸν ἐωῦτοῦ παῖδα. Convenit scribentis mori abundans illa repetitio, ut VI. 109. IX. 11. etc. WESS. — Vide Var. Lect. S.

17. ἐπεὶ τε ἡσυχίη --- περὶ τὸ σῆμα) Et hoc, et mox ἡεῖδε servo. Posterius ob *Homeri Iliad.* χ'. 280. Ἐκ Διὸς ἡεῖδεις τὸν ἐμὸν μῦθον. et *Odyss.* ι. 205. οὐδέ τις αὐτὸν ἡεῖδει δμῶν. [At, ob hoc ipsum ἡεῖδει, videtur apud Nostrum ἡεῖδες scriptum oportuisse, quomodo *Schaeferus* edidit.] Illud, quoniam sententiae rei que ordini melius congruit. Non bene mihi apta nexaque videntur παρὰ τὸ σῆμα --- ἐωῦτὸν ἐπικατασφάζει τῷ τύμβῳ. Ita enim δις ταυτὸν. Verum in frequentissima harum praepositionum commutatione sum cuique, sine acerbitate tamen, iudicium esse debet. De *Adrasto Diodorus* T. II. p. 553. [in Excerpt. *Peiresc.*] ὁ δὲ οὐδὲν ἤπτον κατ' ἰδίαν ἐπὶ τὸν Ἄτρουος τάφον πορευθεὶς
Herodot. T. V.

ἑαυτὸν κατέσφαζεν. *Plutarchus de Stratone Narrat. Amat.* p. 772. ὁ δὲ Φανερῶς ἐπικατέσφαζεν ἑαυτὸν τῇ παρθένῳ. WESS.

21. ἐν πένθει μεγάλῳ καθῆστο) Citasse haec *Eustathium* monuit *Portus*. Tristitiae indicium, et apud alios poenitentiae, habitus iste erat. *Iosephus Ant. Iud.* XIX. 8, 2. ἡ πληθὺς αὐτίκα -- ἐπὶ σάκκου καθεσθεῖσα τῷ πατρίῳ νόμῳ τὸν θεὸν ἰκέτευεν. Verum hoc illi nationi Syrisque paene sollemne. Male certe mutat *Arch.* cum *Vind.* WESS. — Nusquam hunc *Herodoti* locum citavit *Eustathius*; nec hoc *Portus* ait. Sed respexerat *Portus* (in *Lex. Ion.* voce καθῆστο) ea quae de hoc verbo *Eustathius* disputavit ad *Iliad.* α'. 569. p. 113. ed. Bas. et quae idem *Eustath.* ad *Iliad.* δ'. 412. p. 574, 13. adnotavit, ubi ἦστο ait idem valere ac διαγε καὶ μένε. Scripturam καθῆστο, quam et h. l. cum *Schaeff.* et III. 83, 14. cum eodem et cum *Reizio* adoptavi, commendaverat *Wess.* ad c. 43, 5. iterumque ad III. 83, 14. Vereor autem, ne cauti *Wesselingii* potius, quam audaciorum aliorum doctorum virorum, sequi vestigia debuerim. Nam in κάτῃσαι quidem per τ scriptum III. 134, 5. consentiunt libri omnes, itemque in κατῆμενος VIII. 90, 19. IX. 56, 4. et alibi. At in καθῆστο scrupulum iniicere debebat, quod et h. l. et III. 83, 14. ne unus quidem ex omnibus codicibus, qui adhuc excussi sunt, καθῆστο praeferat, communi consensu omnes scripturam per θ teneant. Nam quod in *Var. Lect.* ad III. 83. scripturam καθῆστο ita adposui, ut videri possit solum cod. F. illam exhibere, oblitus eram ibi diserte adiciere F. cum aliis mssis omnibus et edd. ante *Reiz.* Quare, ut quidem nunc stat sententia, sicut veterem scripturam in contextu mutare *Wesselingius* non consultum duxit, sic et ego utroque loco καθῆστο rescriptum velim. Nam, quod in *Var. Lect.* ad h. l. de scriptura dixi, quam cod. F. lib. III. c. 83. exhibeat, id incauto exciderat. Deleta ibi (p. 42. l. 5.) velim ista: „Sed quoniam III. 85.“ et quae sequuntur; eorumque loco adscripta haec; „Adhibui tamen cum *Schaeff.* formam „verbi, quae reliquo *Herodoti* usui consentanea videbatur. Sed vide *Adnotat.* ad h. l.“ S.

CAP. XLVI. 1. Ἀστὺάγεος) Melius fortasse Ἀστὺάγεω, quo modo *Archiep.* plerumque semper, rarius *Ask.* et *Vindob.* semel *Aldus* l. 111. quod ex *Mediceo* Ἀστὺά-

γρος constanter edente, mutatum fuit. Ego Ionum consuetudini, cui Κυαξάρω, Καμβύστω et huius formae plura debentur, adscribo. WESS.

5. καταλαβεῖν) Male Gronovius audit ob Medicei καταλαβεῖν probatum, quod tamen aliae schedae ratum habent atque opportunum est. Nondum id animo rex versabat, ut gliscentem Persarum potentiam obprimeret ac prorsus everteret: accisam et coërcitam desiderabat. Itaque legatis, ut sciscitarentur, iniunxit, εἰ στρατεύηται ἐπὶ Πέρσας καὶ εἴ τινα στρατὸν ἀνδρῶν προσθίοιτο, an in Persas expeditionem susciperet et aliquem virorum exercitum adscisceret; c. 53. Quod utique omnibus in more est, qui ex aucto vicinorum et magis crescente imperio rebus suis formidant, ut bene S. Pufendorfius VIII. 6, 5. *Iur. Nat. et Gent.* Ut vero intellexit ex oraculo, in fatis sibi esse μεγάλην ἀρχὴν καταλῦσαι, tum demum cupido incessit et spes evertendi Persarum Cyrique regni, καταλύσειν τὴν Κύρου βασιλείην. Haec Noster clarissime. Καταλαβεῖν coërcendi et conpescendi notionem non recusat. Suidas, κατέλαβεν· ἐπέλαβεν, ἐπέσχε τῆς ὄσμης, additis Herodoti verbis V. 21. quibus respondent III. 36. et 52. VII. 9. ne alia adnumerem. Conf. Abresch. *Diluc. Thucyd.* p. 509. WESS.

CAP. XLVII. 4. ἑκατοστῇ ἡμέρῃ χρῆσθαι τοῖσι χρηστηρίοις) H. Stephanus vulgatae lectionis (ἑκαστον τῆ) faber est, parens schedis suis. Offendit eum, neque inmerito, ἑκαστος hac vocum in serie: ἑκαστον maluit; nec quidquam de vitio suspicatus, reiectis prioris interpretis Latinis, vertit, *singuli eodem die oraculum consulerent, τῇ ἡμέρῃ interpretatus ac si esset τῇ αὐτῇ vel ταυτῇ ἡμέρῃ.* Placuit hoc doctis viris, *Horreo Obs. Herodot.* c. 12. *Elsnero Schediasm. Critic.* c. 6. et aliis. At finitus a rege dies fuit, κυρὴ τῶν ἡμερέων, c. 48. quo legati omnes, postquam Sardibus profecti erant, oracula sciscitarentur. Itaque, clanculum a Croeso illis dictum constitutumque fuisse, ne ad oraculorum praesides eius notitia manaret, *Elsnerus* adseverat, tametsi finitionis eius in scriptore et re ipsa vestigium nullum, vola nulla. Cui enim bono clandestina ista diei determinatio? Satis utique regi erat, ne nuncii, illive, ad quos amandabantur, rei, quam animo agitabat, scientiam haberent. A Stephani opinione nonnihil defle-

etit D. Heinsius, ἕκαστον ἢ ἡμέρη, id est, eodem die, corrigens, monente Iungermanno ad Polluc. I. 67. Verum, quae supra posita sunt de constituto ab rege consultationis signatoque die, et hanc suspicionem urgunt, sicuti quoque Georg. Arnaldi Animadv. in Herodot. c. 29. μή ἡμέρη. Non addo, ἴην usurpasse Herodotum nusquam, atque ab eius loquendi more discrepare. Longius abit Cl. Reiskii ἕκαστος ἢ τῇ ἡμέρη, quasi singulis statutus consulendi dies fuerit; non, quorsum Nostri oratio pertinet, omnibus unus atque idem. Ἐπιτὴν ἡμέρην sive κυρίην fuisse adgnosco, neque inprobo Scholiasten Luciani Iov. Trag. c. 30. ἔταξεν αὐτοῖς ἢ τὴν ἡμέραν μετὰ τὸ ἀφικέσθαι. Sed quotus ille fuerit, in controversia manet. Gronovius ex Medic. ἕκαστος τῇ ἡμέρη χρῆσθαι, quique ista die oraculis uterentur. Qua quaeso? Eane, qua legati Sardibus proficiscebantur? Id quidem, si nunciis alas aptasset Croesus, inpetrari haud potuit. Sollocum praeterea, ut lenissime dicam, ἡμερολογέοντος - - - ἕκαστος - - - ἐπειρωτῶντας, cui similem bonae notae scriptores structuram ignorant. Habet, nec me fugit, vir eximius gemina, uti opinatur, exempla, quae, si sedulo excusseris, aliena adparebunt. Abstineo cum maxime ab ea opera, quod otium mihi fecerit Küsteri diligentia in Cierici Biblioth. Vet. et Rec. T. V. p. 396. Küsterus ipse, Stephani versionem sententiamque collaudans, excidisse coniecit notam numeralem K'. vel Λ'. aut aliam quamvis, qua Herodotus τὴν κυρίην τῶν ἡμερέων designaverit: cui facile adstipulor in numerato die et clare a rege expresso: miror tamen, neque eum, nec quemquam, quod sciam, praeter St. Berglerum in Herodoteis illum animadvertisse. Aldi, Medic. Paris. C. ἕκαστος τῇ ἡμέρη χρῆσθαι signant adnumeratum diem liquidissime, modo una ommissa litera ἑκατοστῇ ἡμέρη centesima die reponatur. Haec κυρίη τῶν ἡμερέων, qua legati deorum ingrederentur templa, Croesus culinam. Ἐκατοστὴν dixisse et statuuisse videtur, quod eorum alii in Graeciae ultimos fines, alii in intimas Libyae arenas oraculorum caussa penetrare deberent. Ut ut illud fuit, gloriam instaurati feliciterque sanati loci Steph. Berglerus aufert. Vide Act. Lipsiens. anni MDCXVI. p. 421. WESS.

14. καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω) Docta Grammaticorum

natio uno fere ore καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω, *Ammonius*, *Suidas*, *Eustathius*, atque alii, a *Valkenario* laudati ad *Eranium Philon.* [cum *Ammonio* editum,] p. 170. Consentit *Apollonius* in *Glossis Herodoti* apud *Etymolog.* [v. Κωφός.] p. 552, 7. tum *Aristides*, *Oenomaus* in *Eusebii Praep. Evang.* [V. 59.] et *Porphyrius Vit. Plotini* c. 22. [item *Lucian.* de *Salt.* c. 62.] Scripti codices in vulgato adquiescunt, nec non et lapidis monumentum, Delphis a *Cyriaco Anconitano* visum, *Inscript.* p. 28. Neque ego obluctor. *Grammaticorum* οὐ λαλέοντος ex interpretamento venit. WESS.

15. Ὀσμὴ --- κραταιρίνοιο χελώνης *Fr. Vigerii* [ad *Euseb. Praep. Evang. lib. V. c. 21.*] et *Gronovii* praesidio munita satis est. Testudo oraculi κραταίρινος, ex duriore testa, λιθόρρινος *Empedocli* est in *Plutarchi Sympos.* I. p. 618. de quo eius titulo docte *Piersonus Verosimil.* lib. II. 2. Id dissimulare nefas, inclementius *H. Stephanum* [a *Gronovio*] exagitari. Auctor non fuit spretae scripturae κραταιρή ὄϊα χελώνης. Dedit quod in Codice repererat, et in marmore *Cyriaci* legitur. Adde *Muratorium Thesaur.* T. II. p. 587, 3. sed memoriae peccato errantem. WESS. — Κρατερήνοιο, quod nullis machinis tuearis, relictum fuit in *Schol. ad Lucian.* II. p. 676. [ad *Iov. Trag.* c. 50.] licet et in eisdem *Scholiis* p. 657. [ad *Iov. confut.* c. 14.] alterum genuinum legeretur. Quod alibi reperitur Ὀσμὴ δ' ἐς Φρένας ἤλυθέ μεν, positum a tali videtur, cui fuit ignota vetus et Homericā loquendi ratio, *Alcaeo* restituenda apud *Athen.* III. p. 85. *Fr. ἰάνιοι σε Φρένας ἃ θαλασσία λεπός.* *Aeschyl. Pers.* 161. καί με καρδίαν ἀμύσσει φροντίς. *Suppl.* 584. φόβος μ' ἔχει Φρένας, *Eurip. Or.* 606. ὥστε μ' ἀλγῆσαι Φρένας. *Grammaticis* ista scribendi figura vocatur ὄλον κατὰ μέρος. VALCK.

17. χαλκὸν δ' ἐπίεσται) In *Suidae* Κροῖσος, χαλκός δ' ἐπίεσται, cui *Galeus*, *Ραυω*, alii, primas dant contra tabulas et marmor. Non ego. *Portus* ex ἐπίεω sive ἐπιέννυμι recte propagavit. Cui testudini substratum quidem aes, verum aes quoque induta est; χάλκιον ἐπίθημα mox adpellat. WESS. — ἐπίεσται penacute, ut nos membranas secuti edidimus, sic et apud *Suidam* l. c. scribitur, recte, secundum *Grammaticorum* canonem ab *Eustathio* traditum ad *Iliad.* α. p. 115, 52. ed. Bas. (p. 150. ed. Rom.) nempe a prima pers. ἔσμαι, ἐπίεσμαι; ut ἦσμαι, καθῆσμαι; ἦσμην, καθῆσμην, unde καθῆστο. S.

CAP. XLVIII. 5. τῶν μὲν δὴ οὐδὲν προσίετό μιν) Latina [Gronovii], quorum quidem nullum admittebat eum, non intelligo: quanto clarius prior interpres, quorum quidem nullum probavit. Positum est καθ' ὑπαλλαγήν. Vulgus dixisset τῶν μὲν δὴ οὐδὲν αὐτὸς προσίετο, uti Portus admonuit. Sic Aristophanes Equit. 558. ἐν δ' οὐ προσίεταί με τῶν πραγμάτων. Quod his subditur, ὁ δὲ - - - αὐτίκα προσεύχετό τε καὶ προσεδίξατο, Reiskio olim vitii reum fuit ac mutandum: nunc minime, ob c. 60. προσεύχοντο τὴν ἀνθρώπων. Esse enim idem atque εὐλογα πρὸς αὐτὸ εἶπε, praeclara et honorifica de eo dicebat. Non opinor. Uterque Nostri locus adorationem ponit. Croesus, turpi superstitione dementatus, oraculi responsum, ut vidit, adoravit, prorsus ac Ciliciae praefectus accepto oraculo: ὁ δ' ἡγεμῶν ἐκεῖνο ἐξεπλάγη καὶ προσεκύνησε, in Plutarcho de Defect. Oracul. p. 434. E. WESS.

CAP. XLIX. 6. μαντήϊον ἀψευδὲς ἐκτῆσθαι) Eustath. in Homer. p. 759, 41. [Iliad. p. 662, 39.] τὸ ἐκτῆσθαι Ἀττικὸν ἐστὶ καὶ αὐτὸ, καὶ Ἴωνικὸν δὲ, ἀποβληθέντος τοῦ συμφώνου τῆς αὐξήσεως. Itaque non repudio. Florentinus liber inconstantia laborat; mutat hic et cap. 155. 170. retinet III. 100. IV. 190. etc. Proxime [l. 5.] οὐ γὰρ ὧν οὐδὲ τούτο λέγεται, reponit vir doctus οὐδὲ τούτου vel οὐδὲ περὶ τούτου. Non sequor. Λέγειν utraque in forma id locutionis genus non renuit. WESS.

CAP. L. 2. κτήνεα - - - πάντα τρισχίλια) Gronovium vide. Qui veri fidem hunc victimarum numerum excedere decernunt, non recordantur liberalissimae Salomonis pietatis in templi Hierosolymitani dedicatione I. Reg. VIII. 63. nec Graecanicae superstitionis, qua saepe, uti Theodoretus ait Orat. VII. ad Graec. p. 104. καὶ ἐκατόμβας καὶ χιλιόμβας κατέβουν, καὶ ποιμνία κατέσφαττον καὶ βουκόλια. Genio Croesi prodigum id non fuit. WESS. — Post Is. Casaubonum docuerat Gronov. ad h. l. πάντα idem valere ac ἐκάστου γένους, de quoque genere. Conf. Wess. et Valck. ad Nostri lib. IV. c. 88, 3. S.

5. νήσας πυρὴν μεγάλην) Fui in ambiguo, refingerem-ne νήσας ex S. Remigii schedis; sed praestat parco esse. Περὶ νήσας bis obvium est II. 107. Apollonius Rhod. III. 1033. αὐτῷ πυρκαϊὴν εἶ νήσας, et vs. 1207. νήσσε σχίζας. Adde Eustath. Homer. p. 741, 59. [Iliad. p. 638, 10 seqq. ed. Bas.] Quod

additur de Lydis [l. 7.] θύειν - - ὅ τι ἔχοι ἕκαστος, victimas utique spectat atque ad sententiam verborum requirit, ut intelligas τιμιώτατον, ut Reiskius, sive θύσιμον, ut ego malo. Quis enim putet, imperatum fuisse, ut quidquid haberent, inmolerent? WESS. — Quod adiicitur τούτῳ, facile intelligitur τούτῳ τῷ θεῷ. Sed et, si abesset τούτῳ, per se intelligebatur, sacra ista Delphico deo fieri voluisse Croesum. Mori autem Scriptoris nostri convenire videtur id quod noster cod F. praefert, τοῦτο ὅ τι etc. quod videndum ne et alii dent libri, neglectum ab his qui illos excusserunt. Vallam certe in suo exemplari vocem τούτῳ non reperisse, ex illius versione colligitur. S.

[9. ἡμιπλίνθια etc.) Diodorus Sicul. XVI. 56. aliique auctores, qui ab Hemsterhusio ad Luciani Contempl. c. 12. nominantur, πλίνθους, lateres vocant, quos Noster dimidiatos lateres, ἡμιπλίνθια: quasi latine semilateres vel semilateria dicas. Nempe illi latiore quadam notione voc. πλίνθος acceperunt; Herodotus vero, quum πλίνθοι plerumque intelligerentur lateres formam exacte quadratam et quatuor latera aequalia habentes, satis declarat cur ipse ἡμιπλίνθια nominet; mode rationem illius recte interpreteris. Nam, quod ait ἐπὶ μὲν τὰ μακρότερα, ποίων ἕξαπάλαιστα, etc. id qui (ut vulgo ab interpretibus factum video) sic interpretantur, ut alios lateres fuisse longiores intelligant, alios breviores; hi profecto egregie falluntur. Lateres sive semilateres. quos dicit Scriptor, pari figurâ mensurâque omnes fuere, nempe formâ non usquequâque quadratâ, sed oblongâ; et quidem in longiorem partem, ἐπὶ τὰ μακρότερα, (scilicet μέρη; sicut in illis dictionibus ἐπὶ τὰδε, ἐπὶ θάτερα, ἐπὶ δεξιά, ἐπ' ἀριστερά) sex palmas metiebantur, in breviorum tres palmas; ita ut duo talia ἡμιπλίνθια, alterum iuxta alterum posita, unius integrae πλίνθου figuram referrent. Praeclare etiam olim (ut ex Larcheri ad h. l. adnotatione discimus) illustris Itinerum minoris Anacharsidis Auctor viderat, de triplici dimensione, in longum, latum, et profundum, quod aiunt, hic agi: sed idem, difficultate ea impeditus, de qua mox dicam, in Larcheri aliorumque interpretum sententiam concedens, longiora alia ἡμιπλίνθια, alia breviora, statuit; longiora nempe ea, quae ex albido auro confecta fuisse Herodotus ait; breviora

quatuor illa, quae ex auro perpurgato. Vide *Voyage du jeune Anacharsis*, T. II. p. 451. ed. in form. oct. S.]

10. ἐξαπάλαιστα) Habuisse Nostrum ex doctrina, vel more patriae, aut alia consuetudine, ἐξαπάλαιστα, τριπάλαιστα etc. fallax [Gronovii] suspicio est. Τῶν ποδῶν μὲν scribit ipse II. 149. τετραπαλαίστων ἔόντων, τοῦ δὲ πήχεος ἐξαπαλαίστου, nullâ Codicum discordiâ. Minime παλαστήν damno. Phrynichus, [p. 130 ed. Nunnesii,] παλαστή τὸ μέτρον καὶ Φηλυκῶς λέγεται καὶ ἄνευ τοῦ ι. Neque nescio criticorum veterum contentiones de Homericò τὸν δὲ παλαστήσασα *Odyss.* A. 252. Sed amo, haberi si possit, scriptionis in Herodoto consensionem. WESS. — Monuit Schneiderus in Lexico critico Linguae graecae, etiam in *Chandleri* Inscript. Attic. p. 2. n. 1. plus semel παλαστήν absque iota scribi. Suspiciari vero licitum erit, scripturam istam non nisi vulgari usu, brevitatis caussa, obtinuisse: nam quod apud Phrynichum legitur, homines indoctos παλαστήν cum iota scribere, id quidem vel ipsius Grammatici culpâ, vel librariorum, turbatum videtur. S.

12. ἀριθμὸν δὲ, ἑπτακαίδεκα καὶ ἑκατόν) In πλίνθων sive ἡμιπλινθίων numero *Diodorum Sicul.* ab *Herodoto* discrepare nota res est: adnumerat cxx. lib. XVI. 53. [immo cap. 56.] ubi in *Anotationibus* plura. WESS. — Nempe rotundo numero usus est *Diodorus*; qui nec ita subtiliter, ut *Noster*, materiae et ponderis diversitatem memoravit. S.

[13. ἀπέφθον χρυσῶ) Consentiant interpretes omnes, purissimum aurum hoc nomine intelligi: sed in explicanda nominis ratione in partes abeunt contrarias. *Larcherus* cum *Salmasio* (*Exercit. Plin.* p. m. 762 et 791. cui etiam *Niclas* suffragatur in *Notis ad Aristot. Mirab. Auscult.* p. 88.) ἀπεφθον aurum idem intelligit quod aliàs ἄπυρον vocatur, scilicet quod absque coctione statim perfectum et purum reperitur. At hanc interpretationem nec usus sermonis nec analogia admittit. ἀπεφθον enim aurum Graeci dixerunt τὸ πολλὰκις ἐφθόν, ὥστε γενέσθαι ἄβρυζον, saepius excoctum, quo fiat obryzum; ut perspicue *Suidas* cum vetere *Thucydidis* Interprete ad II. 13. docet. Quibus *Etymologus* adsentitur, loco a *Wess.* in *Var. Lect.* citato, monens ἀπεφθον aurum ab *Herodoto* dici fere ut ab *Hesiodo* πάνεφθον, ἀπὸ τοῦ ἐφθός. Nempe non est hic τὸ ἄ στερητικόν: sed ex ἀπό et ἐφθός com-

positum vocabulum ἀπεφθός, decoctus, percoctus; quemadmodum etiam a verbis ἔψω et ἐψέω fiunt composita ἀφέψω et ἀφεψέω. Itaque recte faciunt qui cum Laur. Valla ἀπεφθόν χρυσόν aurum intelligunt excoctum, id est, igne bene purgatum: quo de vocab. in eandem sententiam diligenter Aem. Portus in Lexic. Ion. disputavit. conf. Pollucis Interpp. ad III. 87. Pari ratione in Alexidis versiculo apud Athen. III. 122. f. aqua decocta, quae crudae opponitur, ὕδωρ ἀπεφθόν vocatur.

Iam ab excocto illo purioreque auro mox (l. 14.) distinguitur λευκός χρυσός, id est, candidum sive (ut commode Valla reddidit) albidum aurum; nempe, quod minus fuerit perpurgatum, multumque argenti habuerit immixtum: nam omni auro (ut Plinius ait, veteres auctores secutus, lib. XXXI. sect. 25.) inest argentum vario pondere. Et apud nullum quidem alium scriptorem λευκόν χρυσόν (hoc ipso nomine) memoratum legimus: sed, quoniam de cxvii. hemiplinthiis nonnisi quatuor ex puriore auro confecta ait Noster, reliqua omnia ex albedo auro, consentaneum est ut albidum aurum minus purum intelligamus, quum praesertim nonnisi baseos vice fungi debuerint ista ἡμιπλίνθια, cui basi leo ex purissimo auro conflatus insisteret.

At quod de pondere hemiplinthiorum utriusque generis vulgo apud Nostrum adiicitur, ἀπέφθου χρυσοῦ τέσσαρα, τρία ἡμιτάλαντα ἕναστων ἔλκοντα τὰ δὲ ἄλλα - - - σταθμὸν διτάλαντα, id quidem, si verum illud est quod de pari omnium hemiplinthiorum mensura paullo ante diximus, mirum utique et absurdum debet videri; pondus hemiplinthiorum ex puro auro factorum quartâ parte minus fuisse quam eorum quae argentum auro mixtum habuerunt! Nam τρία ἡμιτάλαντα non, quod Valla in versione expressit, duo talenta cum dimidio significat, sed unum cum dimidio. (conf. Polluc. IX. 55. et Lexic. nostrum Polybianum, voc. ἡμιδακτύλιον, ex Polyb. VI. 25, 11. tum voc. ἡμιπόδιον, et ἡμιστάδιον.) Neque ignorasse Herodotum putabimus, gravius aurum esse argento. Quam difficultatem non aliter levare posse viri doctissimi existimarunt, nisi statuerent hemiplinthia ex puro auro facta multo breviora fuisse reliquis. At hoc quoniam non modo gratis sumitur, sed etiam superioribus Herodoti verbis manifeste repugnat, alia quaerenda

medela erat. Intelligi par erat, non τρία ἡμιτάλαντα h. l. scripsisse *Herodotum*, sed id ipsum quod *Valla* sive ex felici coniectura hic expressit, sive in suo graeco exemplari repererat; nempe τρίτον ἡμιτάλαντον, quod duo talenta cum dimidio significat, prorsus sicut apud eundem *Nostrum* ἑβδομον ἡμιτάλαντον sunt sex talenta cum dimidio, et τέταρτον ἡμιτάλαντον, tria talenta cum dimidio. Atque haec pluribus abhinc annis ita in commentariis meis scripseram, quum eandem huius loci emendationem a viro de bonis literis praeclare merito *Fr. Chr. Matthiae* propositam vidi in *Programmate*, *Francofurti ad Moenum* anno 1810. vernaculo sermone edito. Eandem vero, quam auctori restituumus, scripturam haud dubie olim in suis *Herodoti* codicibus veteres Grammatici repererant. Certe, quum *Polux* IX. 54. ait, priscos auctores τρίτον ἡμιτάλαντον et ἑβδομον ἡμιτάλαντον ea quam dixi notione usurpasse, utique videri debet *Herodoti* hunc locum et paulo inferiorem (l. 20.) in animo habuisse: quodque idem adiicit πέμπτον ἡμιτάλαντον, fortasse memoriae lapsu sic scripsit pro eo quod est τέταρτον apud *Nostrum*. Paria *Etymologus* habet p. 744. et *Didymus* apud *Priscian.* p. 1350. et p. 1347. diserte auctorem *Herodotum* citans. Adnotare obiter liceat, (quod et *Priscianus* et *Didymus* locis citatis monuerunt) ex similima loquendi formula derivatum esse latinum nomen *Sestertius*, quod idem valet ac *semis tertius*, scil. *assis*, id est, *duo asses cum dimidio*. S.]

[15. λέοντος εἰκόνα) Forsan in *leonis* illius memoriam, de quo *Noster* infra, cap. 84. Conf. *Creuzeri* *Historicor. Graec. Fragm.* p. 103 seq. Aliam huius donarii rationem *Pignorius*, finxerat ad *Tab. Isiac.* p. 23. referente *Gronovio* ad h. l. S.]

17. κατεκαίετο ὁ ἐν Δελφοῖσι νηός.) De templo *Delphico* *Pisistratidarum* tempore deflagante, II. 180. WESS.

19 seq. ἔλκων σταθμὸν ἑβδομον ἡμιτάλαντον) Vide *Gronov.* [at is quidem hic nihil docet] doctosque interpretes *Polucis* IX. 54 seq. Usus praeter alios his est *Didymus*, cuius in *Prisciani de Ponder. Commentario* p. 1350. [ed. *Putsch.*] verba sic scribenda videntur: Ἴωνες καὶ Ἀπτικοὶ τὰ δύο ἡμισυ, ἡμισυ τρίτον φασὶ, καὶ τὰ ἕξ ἡμισυ τάλαντα, ἑβδομὸν ἡμιτάλαντον, κατέπερ φασὶν Ἡρόδοτος. Quae adduntur, nihil ad *Nostrum*,

nec vera omnia sunt, sed vitio temporum turbata. Lege Conmentar. ad *Marm. Sandvicense* Clar. Io. Taylor. p. 32. WESS. — De ista loquendi formula paullo ante dixi. Quod vero hinc *Wesselingius* ait, *Quae apud Priscianum adduntur, nihil ad Nostrum, etc.* in eo memoriam fefellisse doctissimum virum observavit nuper (de quo me per literas *Boissonadus* meus monuit) alius Vir doctus in *Diario classico*, quod in Britannia editur. (*Classical Journal*, N°. 10. Vol. 5. p. 354.) Scilicet post verba ἑβδομον ἡμιτάλαντον a *Wessel.* relata, haec vulgo leguntur: καὶ τοὺς τέσσαρας ἡμισυ πήχεις, πέμπτην ἡμισπιθαμὴν, καθάπερ Φησὶν Ἡρόδοτος προθεῖς τὸ ἑνδεκάτους. Ἰάδης ἐν τῷ περὶ Μουσικῆς. Ἐπιφέρει τρίτον ἡμιπόδιον. Quae utique nonnihil corrupta sunt: nempe πέμπτην ἡμισπιθαμὴν imperitus aliquis librarius sive etiam editor huc invexit, pro eo quod *Didymus* scripserat, πέμπτην σπιθαμὴν, respiciens *Herodoti* locum II. 106. 9. docensque πέμπτην σπιθαμὴν idem valere ac τέσσαρας ἡμισυ πήχεις, id est, quatuor cubitos cum dimidio, sive (quod eodem redit) quatuor cubitos cum una spithama, ut equidem il. in versione latina posui priusquam *Didymi* auctoritas mihi innotuisset. Iam quae deinde apud eundem *Didymum* sequuntur verba, ea ad *Herodotum* utique non spectant, sed prava distinctione laborant. Post Φησὶν Ἡρόδοτος interpungenda erat oratio, quae dein sic procedit. Προθεῖς τὸ ἑνδεκάτους Ἰάδης ἐν τῷ περὶ Μουσικῆς, ἐπιφέρει τρίτον ἡμιπόδιον. S.

CAP. LI. 3. μεγάθει) Movit controversiam vir celeberrimus τῷ μεγάθει, quod Florentiae μεγάθει reperiatur et hic et alibi: nusquam ergo *Herodotum* videri μέγαθος scripsisse. Aliud visum Gr. *Corintho*; [Dialect. ion. §. 59.] τὸ μέγεθος, ait, μέγαθος λέγουσιν Ἴονες. Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Ἱστοριῶν II. 76. πρόσσπεν -- μέγαθος ὅσον κρέξ. Quo tamen loco *Arch.* μέγεθος. At is hoc in vocabulo varius est, sicuti et *Vind.* Saepe hoc, saepe illud probatur. Μεγάθεια, μέγαθος I. 202. 203. II. 92. III. 107. IV. 52. etc. uterque. Par discordia in *Remig.* et *Ask.* Retineamus vulgatum, donec aliunde certius adfulgeat. Dictio ipsa tuta et protecta est. Μεγάθει σμικροὶ II. 74. IV. 52. μικρός γὰρ μάκος οὗτος *Aristoph.* *Acharn.* 909. κάλλει καλῆς, μεγέθει μεγάλης, τέχνη σοφῆς *Theophilus* in *Athen.* XII. 2. p. 565. A. WESS.

9. χωρέων ἀμφορέας ἕξακοσίους) Scythici aheni par capaci-

tas. IV. 81. WESS. — Quod ait ἐπὶ τοῦ προνήϊου τῆς γωνίης, sic rursus VIII. 122, 7. Nescio vero cur τῆς γωνίης adiecto articulo dicat, nec tamen adiciat ad dextram-ne, an ad sinistram. S.

10. Θεοφάνιοις) Dum scriberentur qui supersunt codices Herodotei, notissima fuerunt Θεοφάνεια. Festum Delphicum hoc velut proprio nomine dictum fuisse, haud opinor. Fortasse scripserat Herodotus Θεοξενίοισι. Delphis Θεοξένια celebrata, quod Castellanus et Meursius ignorarunt, aestimare licet e Plutarcho T. II. p. 557. F. et Polemone apud Athen. IX. p. 572. A. Utrobique narratis congruit grandis ille Croesi κρητήρ, quo Delphos hoc die festo scribit usos Herodotus. VALCK.

16. ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ, φασμένων εἶναι ἀνάθημα) Optime distinxit Gronovius. Prior interpretis male verterat, dederatque occasionem I. Corn. de Pauw negligentiae istius corripiendae. Quod statim consequitur de homine, Delphis oriundo, qui gratificatus Lacedaemoniis fuerit, Ptolemaeus Hephaestio adripuit, ut nugaretur, in Photii Biblioth. Cod. CXC. p. 481. [p. 321. ed. Gal.] WESS.

[22. ἀνάθηματα οὐκ ἐπίσημα) Latinum interpretem secutus Larcherus, minoris pretii donaria intelligebat. Sane simulacrum aureum tricubitale, quod mox memoratur, non adeo vilis erat pretii. S.]

25. τὸ Δελφοὶ τῆς ἀρτοκόπου --- λέγουσι) Habet hinc Plutarchus, addita dedicationis causa, T. II. p. 401. E. [scil. quod per mulieris illius fidem servatus fuisset, quum venenato pane interfectum voluisset noverca.] Dedit et Croesus τὰ ἀπὸ τῆς δευῆς, sive monilia, collo uxoris detracta, ne quid Apollini negasse videretur: avarus enim ille et hominum credulitati illudens hoc genus dona captabat. Menelao anxio et sciscitanti

Πάγχρυστον φέρε κόσμον ἑλών ἀπὸ σῆς ἀλόχοιο
δευῆς, ---

propterea apud Athen. VI. p. 232. Eadem Eustath. Homer. p. 1697, 44. [Od. p. 453, 23. ed. Bas.] monente Berglero. WESS.

CAP. LII. 4. τὸ ξυστόν τῆσι λόγχῃσι ἐὼν ὁμοίως χρύσειον) Ex Mediceo iure instauratum belleque explicitum est. Λόγχη hastae spiculum est. Noster VII. 69. αἰχμάς εἶχον, ἐπὶ

δὲ κέρας δορυκίδος ἐπὶ ἡν ὄξυ, πεποιημένον τρόπον λόγχης: et cap. 77. εἶχον -- αἰχμὰς σμικρὰς, λόγχαι δὲ ἐπῆσαν μεγάλαι. Quae his ferme geminae sunt. Mitto itaque *Bacchylidae* ἔργα λογχωτὰ ex *Stobaei Serm.* LIII. p. 367. *Strabonisque* ἀκόντιον λελογχωμένον σιδήρῳ μικρῷ lib. III. p. 255. B. [p. 168. A. ed. Cas. Vocab. *Ξυστόν* ex h. l. citavit *Ammonius* p. 100. nec vero absque macula, de qua vide *Valck.* ibid. et in *Animadv.* p. 170. Conf. infra et II. 71, 7.] Potius erit inquirere, iure-ne *C. Barthius*, ad *Papinii Statii Theb.* I. 399. p. 137. reposuerit [l. 5.] κείμενα ἐν θήκησι *Θηβαίων* ἐν τῷ νηῷ τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος. Habet ex *Stephani* margine θήκησι, opinatus, uti arbitror, τὰς θήκας thesauros rerumque sacrarum esse favisas: hinc copula exulare quoque debuit. Non laudo. Aliud veteribus θήκη. *Chrysothemis* patris *Agamemnonis* loculum bustumque θήκην πατρὸς in *Sophoclis Elect.* vs. 899. memorat: frequens *Nostro* θάψαι ἐν ἱεῖσι θήκησι II. 67. 69. Dabit etiam τὴν θήκην τοῦ Ὀρέστου I. 67. quam σορὸν loculum interpretatur. *Cultius Reiskii* καὶ *Θηβέων*, etsi non districte necessarium: passim scribentium audientiumque peccato *Θηβαίων* receptum, ubi *Θηβέων* verius fuerat. Vide II. 9. WESS. — De confusione literarum β et κ saepius olim ad *Polyb.* et nuper ad *Athenaeum* monui, quum alibi, tum *Animadv.* T. II. p. 395 seq. S.

CAP. LIII. 9. τῶν ἐξευρημάτων) Exputare non valeo, quamobrem [*Gronovio* iudice] plebeium nimis sit, ἐξευρήματα inventa interpretari. *Croesus* ut oraculi vires et divinationem periclitaretur, ea contentus erat, quae inventu ac cognitu per erant difficilia, ἐπινοήσας τὰ ἢν ἀμήχανον ἐξευρεῖν τε καὶ ἐπιφράσασθαι, cap. 48. Invenit personatus *Apollo* atque explicuit, quod fieri posse rex ambigebat. Sed nolo in re clara operam abuti. *Vallae* abesse deinde mentio debet. Defuerunt eius libro eadem omnia, quibus msstos plures defectos esse indicavi. WESS. — De *Valla* vide mox extremam *Annot.* ad cap. 54, 7. S.

14. μεγάλην ἀρχὴν μιν καταλύσαι) Potuisset καταλύσειν sedem tueri, sicuti c. 91. ni *Codicibus* placuisset aliud; neque illi tamen hoc in genere sibi constant, saepissime in dubium vocantes, quid scriptor ipsemet voluerit. Haec vero celeberrima illa sors est,

Croesus Halym penetrans, magnam pervertet opum vim.

Qua de Cicero de Divin. II. 56. et Davisius ibidem. WESS.

CAP. LIV. 4. πέμψας αὐτίς ἐς Πυθῶν, Δελφούς δωρέεται) Diu ante Gronovium, interpretis prioris lapsu damnato, locum expedit Cl. Lamb. Bos, Obs. Critic. c. 2. Bene in *Iliad.* 1, 405. Πυθῶν, πόλις Φωκίδος, ἧς οἱ οἰκήτορες Δελφοὶ, Critici Graeci. WESS. — Perperam olim neglexerant intercidere orationem inter voces Πυθῶν et Δελφούς. S.

7. προμαντήϊν καὶ ἀτελείϊν) Ionice scripserat προμαντήϊν καὶ ἀτελίϊν, prouti recte legitur lib. III. c. 67. ἀτελείϊ τε καὶ προεδρίϊ iterum occurrit lib. IX. c. 72. Ista talia censerem equidem uno eodemque modo semper exaranda. VALCK. — Ἀτελίϊν sērmonis indoles postulat. Disputatur, utrumnam *Valla* ἀτελείϊν sive ἀτελίϊν, quod H. Stephanus adseveravit, hic legerit, idque eius ex Latinis cognosci queat? De *Valla*, ut significavi, cessare lis debet. Prioris interpretis, sive is *Pet. Phoenix* seu *Conr. Heresbachius* fuerit, res enim liquida non est, Latina fuerunt: *Delphi vicissim Croeso Lydisque donarunt primas in consulendo oraculo partes, primumque in sedendo locum, atque immunitatem et ius perpetuum cuique* etc. Quae ἀτελείϊν, etsi vocabulum sedem migraverit, vertisse eum clamant, atque ex coniectura quidem: nam de membranis apud utrumque silentium. Lectio ipsa dubio caret, demirorque *Corn. de Pauw* προμαντήϊν καὶ προαγγελίϊν reposuisse. Delphorum in hoc genere gratum erga bene de oraculo meritos animum testantur formulae conplures. Addo descriptis a Gronovio ex lapidibus *Cyriaci Anconitani* pag. 30. ΔΕΛΦΟΙ ΕΔΩΚΑΝ ΦΙΛΙΠΠΩ, ΚΑΛΥΜΝΙΩ, ΑΥΤΩ, ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΙΑΝ ΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΠΡΟΔΙΚΙΑΝ ΑΣΥΛΙΑΝ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΠΑΝΤΩΝ. Aliam *Cyriacus* excerpserat ἐπιγραφὴν corruptissimam p. 27. iteravitque L. A. Muratorius *Thes.* p. DLXXXIX. facili opera, modo cura haud defuerit, ex priore sanabilem. WESS. — Simillimam ex *Wheeler* et *Sponio* inscriptionem adposuerat *Gron.* aliamque ex Marmoribus Oxoniensibus: conferri iussit *Notri* locum, IX. 73, 14. Quod ad scripturam vocabuli spectat, ἀτελίϊν utique III. 67, 8. editum est, ubi quidem ἀτελίϊν quatuor codices dabant; quo modo etiam h. l. in eis codicibus, qui in ἀγγελίϊν deflexerunt, scriptum olim fuisse videtur; sed IX. 73, 14. in ἀτελείϊν consentiunt om-

nes. Quarum formarum nulla est, qua non uti potuerit *Herodotus*: neque enim adhuc mihi persuaserunt viri docti, eadem constanter formam idem verbum ab illo scriptum fuisse. Sin certum etiam exploratumque esset hanc illum sibi legem scripsisse, tamen lubricum institutum foret Editoris, qui quoque in loco (quod *Schaefero*, *Musas* edenti, initio constitutum fuerat) *expulsis verborum formis communibus, etiam tum cum codices tacerent, Ionicas sufficere* vellet. Sed, quod idem Vir doctissimus, abiecto mox illo consilio, professus est in *Praef. ad suum Herodotum*, id et ego diligenti observatione mihi videor intellexisse: *Plane cognovi, inquit ille, Herodotum perinde, ac ceteros Scriptores graecos, dialectum ad grammaticam ἀκρίβειαν non ea exegisse qua vulgo creditur constantia atque perpetuitate.* Qua de re ut in *Var. Lect.* saepius a me monitum est, sic in *Adnotationibus* hisce semel monuisse sufficiat. Caeterum facile crediderim, variandi studio *Herodotum* h. l. diversis duorum nominum terminationibus *προμικτηίνην* et *ἀτελείην* scripsisse. De *Valla* quod in *Adnot. ad h. l. et ad 55, 9. Wesselingius* monuit, errorem suum ipse in *Addendis et Emendandis* professus est. „Quae de *Valla* et graeco eius codice „dixi, a vero abire serius, deprehendi, nactus exemplar „Venetum anni 1474. benevolentia amplissimi *Meerman- ni*. In eo nullus hic hiatus, qualis in cod. *Arch.* cuius „cum *Valla* in plerisque consensio errandi hanc causam „praebuit. *ἀτελείην* Laurentius *immunitatem* vertit.“ — Hoc verbum *immunitatem* dein *H. Stephanus*, licet caeteroquin *Vallae* versionem ubique sine mutatione exhibens, e versione eiecit, in ora tamen monens *ἀτελίην* legere *Vallam* pro *ἀγγελίην*. Denique, quod et in eadem ad h. l. *Adnot. et in Dissert. Herod. c. 8. p. 77.* idem *Wesselingius* in dubitationem adduxerat, quisnam auctor esset veteris latinae versionis in eis sectionibus huius primi libri, quae codici *Vallae* defuerant, etiam hunc errorem Vir egregius ingenue retractavit in *Praef. p. v.* interpretem istorum supplementorum non alium, nisi *Conr. Heresbachium*, agnoscens. S.

CAP. LV. 7. Λυδὲ ποδαβρὲ, πολυψηφίδα παρ' Ἑβραίων) *Hesychio* ἀβραὰ βαίνων est *τροφερόβιος*, neque discrepat *ποδαβρός. Themistius* recte *Or. XIX. p. 226, D.* ἀλλὰ τροφῆς ἦν καὶ οὐκ

ἀρετῆς ὁ ποδαβρός ἐπωνυμία. Convenit etiam Euripideum ἄγειν ἀβρόν πόδα, *Troad.* 506. De tono vocis πολυψήφια disquirat *Eustath. Hom.* p. 26, 35. et 1473, 53. [*Iliad.* pag. 20, 25. *Od.* ed. Bas.] atque utrobique πολυψήφια [conf. *Var. Lect.*] παρ' ὄρμον φεύγειν, quasi fuga ad navium stationes commendaretur. Nihil simile mssti. *Hermi* quoque obportuna mentio. Vid. c. 80. WESS. — De mulo, quem dicit oraculum, vide c. 91. S.

CAP. LXI. 10. τὸ μὲν οὐδαμῆ κω ἐξεχώρησε) *Supra*, οὐδαμᾶ βασιλεύσειν, ubi *Galeus* οὐδαμῆ ex *Arch.* maluit, nullo successu; utrumque promiscue ponitur. [At οὐδαμᾶ nunquam et neutiquam significat; οὐδαμῆ, nusquam, nullam in partem.] Verum leve hoc. Inquirendum est, qua de natione haec praedicentur, Hellenica-ne, an Pelasgica? *Cel. Gronovius* ad Hellenicam transtulit, altera vertens Pelasgica, altera Hellenica, quarum haec nunquam ex illo solo excessit, illa valde multumque est vagata; sed iniuriâ, praeterque scriptoris opinionem. Docet, *Athenienses* originis esse Pelasgicæ, *Lacedaemonios* Hellenicæ: illos sedibus suis non migrasse; *Dores*, quo cum genere *Spartani* mixti fuerunt, multum pervagatos et diu fuisse. Omnia quae subiunguntur, hanc sententiam expostulant; inprimis καὶ ἐν τῆς Δρυοπίδος οὕτως ἐς Πελοπόννησον ἐλθόν, Δωρικὸν ἐκλήθη, innuunt *Doriensem* et *Heraclidarum* in *Peloponnesum* introitum. Atque hi πολυπλάνητοι: neque fugit *H. Stephanum*, sine causa spretum. *Stephanus Byz.* [voc. Δάριον] clarissime: Ἡρόδοτος ἐν τῇ α΄ περὶ τοῦ Δωρικοῦ γένους φησὶ, πολυπλάνητον αὐτὸ καλῶν καὶ οὐκ ἐκ τῆς οὐδαμῆ, additis *Nostri* verbis. Par de *Hellenibus* aliorum narratio. *Lesbonax* *Protrept.* p. 173. [in *Reiskii* *Oratorib.* *Graec.* T. VIII. p. 22.] οἱ μὲν ἄλλοι πάντες Ἕλληνας ἐκ τῆς σφετέρως αὐτῶν μεταστάντες αἰκοῦσιν ἕκαστος αὐτῶν, ἐξελάσαντες ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐξελασθέντες ὑφ' ἑτέρων. *Athenienses* vero nunquam sua regione migrasse, neque alios inde expulisse: οὔτε γὰρ ἐξηλάθητε, addit, ὑπὸ (ἀπὸ) τῆς σφετέρως αὐτῶν ὑπ' οὐδαμῶν ἀνθρώπων κ. λ. Ipsi de se *Athenienses* gloriose ad *Gelonem*, [apud *Nostrum*] VII. 161. ἀρχαιότατον μὲν ἔθνος παρεχόμενοι, μῦνοι δὲ ἔόντες οὐ μετανάσται Ἑλλήνων. Non equidem nescio *Pelasgorum* vagationes, multifariam susceptas et absolutas: *Straboni* ea propter πολέπλανον esse ἔθνος καὶ ταχὺ πρὸς ἐπανιστάσεις lib. XIII. p. 922. [pag. 625. ed. Cas.] neque

dissimilia litteris mandasse *Dionysium Ant.* lib. I. pag. 14. At *Herodotus* de universa natione non loquitur, sed de Atheniensibus, inde genus suum ducentibus. Id porro memorabile accidit, doctam hanc de Pelasgis, Doribus, Atheniensibus, Spartanis, et Ionibus dissertationem, XIII. ferme sectionibus inclusam, pluribus ex schedis exulare, absentiaeque eius causam a doctissimo inter Italos viro [*Assemano*; conf. *Wess.* Diss. Herod. p. 76. et *Gerbr. Bruining* in Actis Soc. Traiect. T. II. p. 160. et T. III. p. 310.] in scholio quaeri: neque enim *Herodoti* esse: antiquum scholiasten nimia sedulitate adscripsisse suo exemplari; hinc illis abesse libris, his adesse. Non placet commentum. *Herodoto*, ne longius evager, *Dionysius*, *Strabo*, *Plutarchus*, *Athenaeus*, *Stephanus Byz.*, ut Grammaticos praeteream, disquisitionem istam constanter adiudicant, estque doctior multo quam pro scholiastae ingenio. Neglecta a librariis videtur, ut suavissima rerum Croesi narratio lenissime decurreret atque inter se aptior cohaereret. Habetur ad fine lacunae exemplum c. 151. WESS: — Plura ad hanc et ad proximas duas sectiones spectantia dabit *Larcher*: multaque praesertim huc facientia erudite disputarunt *Parisienses Academici* in Actis Acad. Inscr. T. XIV. XVI. XXIII. et XXV. *Atheniensium originem Pelasgicam* rursus tangit *Noster* II. 51. VII. 94. VIII. 44. Fuisse vero Athenienses origine Pelasgos, praecise negat idem *Larcher* in Chronol. Herod. pag. 262 seqq. At nimirum cum priscis Ionibus Atticam incolentibus coaluerat olim numerosa stirps Pelasgica, et linguam eorum moresque adoptaverat, unumque cum illis populum confecerat: quod et ipse *Herodotus* c. 57. et seq. haud obscure significat. Conf. *Heyne* ad *Iliad.* N°. 625. p. 588. S.

CAP. LVII. 1. Ἦν τινα δὲ γλῶσσαν ἔσαν οἱ Πελασγοὶ etc.) Torsit haec *Nostri* disputatio doctissimorum virorum ingenia. *H. Stephani* et *Ph. Cluverii* in arbitraria vocum transpositione audaciam, cui imprudenter adstipulatur *Ampl. Bouherius* Diss. Herod. c. ix. pag. 109., recte conpescuerunt *Gronovius* et *Geinozius*. Sunt quoque spectabiles et temerariae *Illust. Maffei* in *Origin. Etruscis Histor. Diplom.* pag. 242. machinationes. Interpunctio loci turbas dedit; cuius, uti opinor, haec genuina sententia. De bar-

baro Pelasgorum sermone coniecturam, si fas sit, sumi posse ex eorum reliquiis, Crestonem supra Tyrrhenos incolentibus, qui quondam Doribus, Thessaliam tum temporis habitantibus, fuerant finitimi. Haec aperta cuivis. De *Crestone* et *Tyrrhenis* dubitatur. Cl. *Reiskio* probabile non fit, Pelasgos adeo fuisse evagatos, ut derepente ex Graeciae oris in Etruriam transmiserint; nedum Herodotum eam rem sic nude fuisse elocuturum: nusquam praeterea tota Italia urbem Crestonem inveniri. Itaque, Τυρρηνῶν loco, Γυρρτώνην reponendam, supra quam Macedoniae urbem Crestonica Thraciae regio fuit; cui quidem suspicioni, msstis nihil iuvantibus, tanquam nimiae, non adsurgo. Mihi *Creston* et regio Crestonica visa olim fuit satis hic obportuna. *Tyrrheni*, Pelasgicae gentis propago, Lemnum olim Imbrumque insederunt, occuparunt dein varia Chersonesi atque ad Hellespontum loca; tum ad montem Atho, testibus *Thucydide* lib. IV. 109. et *Conone* XLI. Supra hos in Thraciae finibus natio fuit Crestonica, forsan et urbs *Creston*, *Thucydidis* aetate paene barbara et δίγλωσσος, cuius et *Noster* VII. 124. VIII. 116. meminit. Quae cum bene habeant, possunt pro veris putari. Quoniam tamen Tyrrhenos Etruriae passim Herodotus memorat, non intercedam valde, si ex *Dionysii* auctoritate [cf. *Var. Lect.*] *Corton* seu *Cortona* Etruriae intelligatur, modo ne Κρηστῶνα πόλιν moveant. WESS.

7. καὶ τὴν Πλακίην) Iungit haec artissime *Corn. de Pauw* praecedentibus, omnia ab οἴκειον δὲ usque in μετέβαλε parenthesi includens: par *Reiskii* sententia, sed post *Σκυλάκη* terminum parenthesi stauentis. Quo modo barbari Pelasgorum sermonis in Placianis nullum argumentum, quod sequentia manifesto postulant. Arbitror articulum deesse, adsciscendum certe ad verborum structuram, καὶ τῶν τὴν Πλακίην, et ex illis Pelasgorum, qui Placiam et Scylacem in Hellesponto condiderunt, et quae alia Pelasgica oppida sunt, quae nomen mutarunt: his interseritur, istos ex eo Pelasgorum numero esse, qui Atheniensibus olim adfines fuerunt, de quibus VI. 137., sicuti de oppidis istis *Thucydidis* IV. 109. Et haec plana videntur. Praetuli cum *Corn. de Pauw* οἰκιστῶντων. Caussam dabit *Mela* I. 16. [I. 19.] Post, *Placia* et *Scylace*, parvae Pelasgorum coloniae, qui-

bus a tergo inminet mons Olympus. Quid nunc facies Illu-
stri *Maffæio*, Placiam urbem ad Hellespontum Proponti-
demque nusquam fuisse adfirmante? Nostri verba Scho-
lion aut redolere, quod fuerit καὶ τὴν Παιτύην κατὰ Σκύ-
λακα, et *Pactyen secundum Scylacem*, scriptorem videlicet
Peripli, aut in Placianis latere Pícenos. Praeclarius de He-
rodoteis meritus est doctissimus Abbas *Geinoz*, mihi in
plerisque consentaneus, T. XVI. *Comment. Acad. Inscript.*
p. 62. WESS.

[9. ὅσα ἄλλα Πελασγικὰ etc.) In latina vers. scriptum
oportebat, sive quae sunt alia *Pelasgica oppida.* S.]

14 seq. οὔτε οἱ Κρηστωνιῆται - - - οὔτε οἱ Πλακιηνοί.) Non
sollicitantur a me Κρηστωνιῆται, tametsi in *Dionysio Κρηστω-
νιῆται.* Vulgavit *Bouherius Diss. Herod. c. x.* lapidis inscrip-
tionem, Placiae, eius ex opinione, depositi, in qua τῆς
μητρὸς Πλακιανῆς sive *Cybeles* memoria, barbari nihil. Fue-
runt fortasse inscripti marmoris tempore Placiani, si ta-
men illorum ea ἐπιγραφὴ, ut *Pelasgicae* gentis lapsu tem-
poris plures, δῖγλωσσοι. At non est. Venit *Cyzico*, quae
vicini oppidi matrem *Placianam* honoris cultu dignata fuit.
Vide *Comitis Caylus Antiq. T. II. p. 198.* WESS.

CAP. LVIII. 6. καὶ ἄλλων ἔθνέων βαρβάρων) Delendam
ἔθνέων vocem *Corn. de Pauw* censuit: sine caussa. Passim ἔθνεα
βάρβαρα in hoc scriptore. Vocabuli iterationi punctione
succursum est. WESS. — Nempē ante ed. *Gronov.* post
πλήθος et post αὐτῶν comma intersertum erat, non post
πολλῶν. Sed et, ut nunc distinguitur, scabra et vix sana
oratio videri debet. Denique prope absūm ut existimem
recte olim distinctam fuisse orationem, hac sententia:
*Hellenica gens, quamdiu discreta fuit a Pelasgica, infirma
fuerat: postquam vero maior pars Pelasgicorum populorum,
et multi alii populi barbari, cum illa coaluerunt, in magni-
tudinē crevit: contra illi ex Pelasgis, qui manserunt bar-
bari, nulla incrementa fecerunt.* S.

7. ὡς δὴ ὧν ἐμοὶ τε δοκέει οὐδὲ - - - αὐξήθῆναι) *Reiskius* πρὸς
ὧν δὴ aut πρὸς δὴ ὧν, a quibus nempē mihi videtur. Tu *Gro-
novium* adi. WESS. — Istam notulam *Reiskius*, cum mul-
tis aliis, privatim per *Wesselingium* miserat. Deinde vero in
editis ad h. l. Notis idem REISKIUS haec posuit: „Aut
„ ὧν legendum pro ὧν, - - - aut standum a vetusta lectione

.. ὡς δὲ ᾧν, id quod ego malim. “ Nempe facilitate quidem sua blanditur scriptura πρὸς, quam suo e codice (cui etiam alii suffragantur) adscivit Gron. alique post eum Editores tenuerunt. Sed vulgatam olim scripturam, quae difficiliorem videri poterat explicatum habere, tuetur Scriptoris nostri usus. Est autem elliptica locutio, in qua subintelligitur repetitum verbum δοκέει. Simillima exempla habes I. 65, 20. IV. 5, 1. VI. 137, 13. ubi repetitum intelligitur verbum λέγουσι. IV. 76, 24. ubi ἤκουσα repetendum. II. 8, 8 seq. repetendum ἐπυμβατόμην. Quod loquendi genus minus commode expedivit subtilissimus alioquin Hermannus, Not. 177. ad Viger. p. 737. et seq. S.

CAP. LIX. 2. καὶ διεσπασμένον) H. Stephanus, in Prolegomenis, in καὶ δεσποσυνόμενον mutatum voluit. Satis audacter. Δεσπόσυνος, δεσποσύνη Graecorum usu valent; at quis δεσποσύνησθαι dixit adhibuitque? Rectum est κατεχόμενον τε καὶ διεσπασμένον. Namque et Pisistrati dominatione continebantur premebanturque Athenienses, et divulsi in partes erant, Alcmaeonidis, et quotquot eiusdem erant factionis, domo profugis, ut docetur cap. 64. et V. 62. WESS.

8. Χίλων) Ex Florentino, cui consentit Aldus, Χίλων receptus est. Alibi ex eodem Χείλων VII. 235.; tum Χίλων VI. 65. Memini Pausaniae ac Plutarcho Χίλωνα probari, Χείλωνα Diogeni Laërt. In uno eodemque scriptore talis discordia cessare deberet. WESS. — In scribendo proprio nomine constare sibi Scriptor utique debet. Nos cum Wess. ubique Χίλων restituimus. Pro vocali ι, ubi producitur, frequenter ει poni a librariis nota res est. S.

9. συνεβούλευε) Verum hoc. In cod. Med. συνεβούλευε lenitas Ionica frustra invenitur. Mox c. 71. συνεβούλευσε Κροίσω τάδε. VIII. 101. νῦν τε συμβούλευσον: quibus locis Medic. a scribendi peccato sibi cavit. Quam vero [l. 10.] γυναῖκα τεκνοποιὸν hic et V. 40. adpellat, ea aliis παιδοποιὸς et τεκνογόνος, Euripidi princ. *Andromachae*, Aeshylo VII. *Theb.* 935. Sophocli *Elect.* 590. WESS.

[13 seq. οὔκων, sive οὐκ ᾧν, - - - πείθεσθαι θελεῖν) Intellege Φισί, λέγουσι, vel λέγεται. Sic et alibi apud Nostrum, c. 86, 15. ac deinde in eodem cap. saepius. Tum deinde γαέσθαι εἰ ex abrupto et per asyndeton dictum, cuius ge-

neris exemplum ad I. 11, 20. notavimus: simile habes c. 72, 15. conf. *Var. Lect.* ad III. 12, 9. Exspectasses καὶ γενέσθαι αἱ etc. aut πείθεσθαι θέλοντι τῷ Ἱπποκράτει γενέσθαι μετὰ ταῦτα etc. S.]

18. καταΦρονήσας τὴν τυραννίδα) *Affectandi meditandique* hinc in Lexicis nova verbo καταΦρονεῖν attributa fuit significatio, quam certe postulat huius loci sententia. Pisistratus Athenis regnum appetens, qualis alias ἐρασθεὶς τυραννίδος Herodoto dicitur, et ἔρωτα σχῶν τύραννος γενέσθαι. Hic ex vulgari verbi notione potius dici potuisse videretur οὐ καταΦρονήσας τὴν τυραννίδα: loquendi ratione satis usitata, qua οὐ καταΦρονεῖν, non temnere, et Homeréum οὐ Φιλέειν, detestari, sunt opposita. Sed secundum *Aem. Portum* apud Ionas peculiaris viguit in verbo καταΦρονεῖν existimandi vel arbitrandi significatio: in duobus, quae mihi quidem innotuerunt, Herodoti locis obtinet quidem opinionis potestas, vel arrogantis potius de se suisque viribus persuasionis, sed quam aliorum vel parit vel comitatur contemptus. *Thucyd.* II. 62. ἴεναι τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσε, μὴ Φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταΦρονήματι. Apud Herod. I. 66. καταΦρονήσαντες Ἀρκαδῶν κρέσσονες εἶναι praegnans est locutio: *Arcadibus, quos contemnebant, se praestantiores arbitrati Lacedaemonii.* VIII. 10. καταΦρονήσαντες ταῦτα, ista cum contemptu considerantes. Dum liquido constiterit, nulla habita contemptus ratione, καταΦρονεῖν pro Φρονεῖν vel ἄγαν Φρονεῖν a veteribus (recentiorum abusum corrigit *Ammonius* in voc. Φρονεῖν) usurpatum; suspicabor equidem pro καταΦρονήσας leni mutatione corrigendum hoc in loco καὶ Φρονήσας. Dum in Attica civitate Megacles et Lycurgus suae quisque factioni, cuius erat caput, tantum studebat; Pisistratus, καὶ Φρονήσας τὴν τυραννίδα, etiam tyrannidis occupandae studiosus, τρίτην ἤγειρε στάσιν. *Aristophanes Vesp.* vs. 505. αἰτίαν ἔχω ταῦτα δρᾶν ξυνωμότης ὧς, καὶ Φρονῶν τυραννίδα: vulgato ὧν voculam ὧς isto versu substituendam censeo. VALCK. — At non satis causae fuit, cur constans librorum omnium scriptura, quae etiam *Prisciani* testimonio firmatur, sollicitaretur. Quidni, quemadmodum καταδοκεῖν idem ac simplex δοκεῖν valet, sic et olim καταΦρονεῖν eadem notione atque simplex Φρονεῖν usurpari potuerit? Sane et VIII. 10, 8. καταΦρονήσαντες ταῦτα nihil aliud, nisi haec cogitantes sonat. Sic igitur hic

ait. *de regno cogitans, regnum meditans.* Conf. Adnot. ad cap. 66, 6. S.

20. τῶν ὑπερακρίων προτάς) *Gronovium* vide, et *Marshamii* Can. Chronol. p. 647. edit. Franeq. WESS. — *Servatum graecum nomen Hyperacriorum voluerat Gronov.* qui Διάκρισι a *Plut.* nominantur, in *Solone* p. 85. et 94. et Διακρείς vel Διακρείς apud *Steph. Byz.* et *Hesych.* Intelligi autem *montanos*, et ipsum nomen, et oppositi *litorales campestrisque* ostendunt, et *Dionis Halic.* verba a *Gron.* citata ex *Ant. Rom.* I. 13. ἀρχαϊκὸν τὸ φιλοχωρεῖν ὄρεσιν ὡς ὑπερακρίους τινὰς Ἀθήνησι. S.

26. Νισαϊάν τε ἐλάν) De hac *Pisistrati* in *Megarenses* expeditione *Aeneas Tactic.* c. 4. Νίσαϊα an Νισαία rectius pingatur, *Grammatici* quaerunt apud *Cl. Dukerum* in *Thucyd.* I. 104. WESS.

54. ἐπί τε τοῖσι κατεστεῶσι ἔνεμε τὴν πόλιν) *Aldi* ἔμενε longe praefert *Reiskius.* Favere videtur *Plutarchus* in *Solon.* pag. 96. ἐφύλαττε γὰρ τοὺς πλείστους νόμους τοῦ Σόλωνος, ἐμμέμων πρῶτος αὐτὸς καὶ τοὺς φίλους ἀναγκάζων: sed *diversum* longe est. *Nostro* illud placuit: *adstruo* exemplis, a *Gronovio* in unum conductis ex lib. V. 71. οἵπερ ἔνεμον τότε τὰς Ἀθήνας. Sic enim ibi *Arch.* et *Vind.* De intervallo temporis, quod abiit ab obpressis prima vice *Athenis* ad eversam priorem *Pisistrati* tyrannidem multa *Bouherius*, sed minime constituta, *Diss. Herodot.* c. XIV. Tu confer *Eduardi Corsini Faistor. Attic.* T. III. pag. 101. WESS. — Conf. *Nostrum* V. 29, 11. 71, 7. 92, 20. S.

CAP. LX. [7. περιελαυνόμενος) *Proprie, circumactus;* id est, *fatigatus*, ut commode *H. Steph.* nec ita male *Val-la, salagens:* poteras etiam *vexatus* intelligere, ut apud *Basilium* interpretatus est *Budaeus*, *Comment. Ling. Gr.* p. 429. Nec enim *Gronovianum* *obsessus* placet, quod *Wess.* etiam tenuit. S.]

12 seq. τῷ βαρβαρικῷ [βαρβάρου] ἔθνεος τὸ Ἑλληνικὸν) Sive hoc, quod *reposui*, seu *Medic.* malueris, verum manebit, *Hellenicum* genus a *barbaro* fuisse seiunctum, et *vicissim.* At *Aldum* si sequare, oratio constabit pulcherrime, ex *Florentino* vehementer conturbata. Qua enim Ἑλληνικῷ, ἐὼν, δεξιώτερον, ἀπὸ πηλαχμένον, concordia coibunt, uti necesse est? *Athenienses* quidem συνέσει οἰκεία τὸ Ἑλληνικὸν ὑπερεβάλλοντο,

uti scribit *Pausanias* IV. 35.; Barbari nunquam. Novi patrocinium *Mediceo* quaesitum sedulo fuisse, verum debile, et, si consideretur, alienum. Geminati genitivi ἐκ παλαιτέρου τοῦ βαρβάρου ἔθνεος, ambiguitatem quandam parientes, librarios, ut mutarent, permoverunt. Mecum sentit *Steph. Berglerus Act. Lips.* MDCCXVI. p. 421. WESS.

17. τῇ εὐνομα ἦν Φύη) Qua ostentata cives decepti *Pisistratus*, fuisse dicitur [l. 19.] εὐειδής. *Phylarchus Athenaei* XIII. p. 609. c. τὴν κατόγουσαν Πεισίστρατον ἐπὶ τὴν τυραννίδα, ὡς Ἀθηναῖς πείραν εἶδος ἔχουσαν, καλὴν Φησι γεγονέναι. *Insanabile Casaubono* vulnus non attigit in *Pisistr.* c. IV. *Meursius*: meo quidem arbitrato conmode corrigi poterit, ὡς Ἀθηναῖς σωτείρας εἶδος ἔχουσαν. Ἀθηναῖς τῆς σωτείρας meminit *Lycurgus* c. *Leocr.* p. 150, 5. [in *Reiskii Or. Gr.* Vol. IV. p. 148.] Locum adhibuerunt *Meursius* in *Cecrop.* c. 27. et plus una vice *Ez. Spanhemius*: eiusdem *Minervae* et alibi fit mentio, et in *Antipatri* epigr. quod vulgavit *L. Küster* ad *Suid.* in *Φυλοδέμνιος*. *Phya* tum ad habitum *Deae* reducentis ipsum in arcem formata fuisse traditur *Valerio Max.* I. c. 2. VALCK. — Nos nuper, Viri docti monitum secuti, *Athenaeo* suum restituimus. Conf. *Hesychii* Interpp. ad voc. Σώτειρα. S.

20. προδέξαντες σχῆμα αἰὸν τι etc.) Fuit, qui προσάψαντες refingeret: ego olim προσδήσαντες ex IV. 195. VI. 119. Nunc repudio. *Hesychius*, προδέξαντες, προδείξαντες haud dubie hoc ex loco. Ostentarunt ergo magnificam illam speciem, ut incautos fallerent. *Polyaenus* hanc fraudem non neglexit lib. I. 21, 1. ubi καὶ τὴν τυραννίδα τῶν Ἀθηναίων κατέσχευεν cum *Berglero* si scripseris, suum auferet iste. WESS. — *Larcher* vertit, parée de tout ce qui pouvoit relever sa beauté. Mihi persuasum est, eam esse *Herodoti* sententiam, quam in lat. versione expressi. S.

29. καὶ [οἱ] ἐν τῷ ἄστει πειθόμενοι) Ut mulierem pro dea adorarent, incessere animos persuasio debuit divinitatis. Πυθόμενοι natum est ex eo, quod restitutum. Simile amanuensium delictum lib. III. 78. Δαρεῖος δὲ πυθόμενος ὥστε τὸ ἐγχειρίδιον, ubi eui *Darius* obtemperans etc. vertit *Valla*, qui quidem πειθόμενος, quo modo *Codd.* plures, in suo habuit. Facit mecum *Reiskius*. De *Phya* *Athenaeus* ex *Clidemo* lib. XIII. p. 609. et *Critici* in *Comici* *Equit.* vs. 447. varie errantes. Vid. *Io. Meursii* *Pisistrat.* c. 16. WESS.

CAP. LXI. 4. λεγομένων ἐναγέων εἶναι etc.) Tituli causam explanat Scriptor lib. V. c. 70. WESS.

11. τοῖσι στρατιώτησι) Vide Paull. Leopard. Emend. VII. 7. ubi Aldinum στρατιώτησι prudenter corrigitur. Est in Herodoti scriptis Codd. frequentata harum vocum confusio, efficitque [interdum] ut electio in ambiguo sit. Sic I. 59. III. 144. V. 104. IX. 2. etc. WESS.

14. Ἰσπίεω δὲ γνώμην νικήσαντος) Opinor ex schedis S. Remigii in marginem Stephani venisse γνώμη: videor enim animadvertisse, mirum harum membranarum inter et Stephani excerpta consensum intercedere. Amplectuntur Galeus, Pavius, Reiskius, alii, eam Remig. lectionem, estque comoda satis. Αὐτὸς — βουλόμενος κορυφαῖος εἶναι, γνώμητί τε νικᾶν scribitur III. 82. Nec propterea tamen unice vera. Aristophan. Nub. 431. ὥστε τολοιπόν γ' --- ἐν τῷ δήμῳ γνώμας αὐδαίς νικήσει πλείονας ἢ σύ. Aeschines in Ctesiph. p. 65. ἐνταῦθα ἕτερον ψήφισμα νίκα Δημοσθένης: et p. 80. ἦν μὲν γὰρ ὁ τὸ ψήφισμα γράψας καὶ νικήσας Ἀρχίνος. [ed. Reisk. p. 457. et 576.] Haec gemina sunt. Valet in praeliis, νικᾶν μάχην et μάχην, πολέμους etc. Conf. ad Diodori XI. 26. adscripta. WESS. — Sic et νικᾶν Ὀλύμπια, et similia. S.

16. αἱ τινές σφι προηδέατό κού τι) Sic Regior. unus et Remig. consentiente fere Mediceo. Ex προήδομαι repetitum ivit Gronovius, additis Latinis, quae ipsis nonnihil ante placuerant, sed verbo isti non respondentibus. Προαιδεῖσθαι Herodoteo sermone non aliud est, ac reverentiam, ob acceptum ante beneficium, et gratum animum testari; ut III. 40. καὶ τίς ἐστι Ἑλλήνων εὐεργέτης, ᾧ ἐγὼ προαιδεῖμαι, νεωστὶ μὲν τὴν ἀρχὴν ἔχων: cui ego reverentiam ante debeo, non male interpreto. Certe ut ea exscripta hic sunt, ita mssti conplures. De verbi formatione ut conmenter, necesse non est; qui Herodotum novit, hanc non ignorat: addi oportet, doctissimum Geinozium eadem mecum fuisse opinione. Reiskius προαιδόντο, aut προηδέοντό κού τι: qui prospiciebant quodammodo et factum volebant: nisi malueris προειδέατο loco προεδέδοντο, prius obligati beneficiis erant. Non muto sententiam. WESS.

CAP. LXII. 4. τούτῳ τῷ χώρῳ) Nescio quos duo Codices, in quibus χροῖνω, Galeus designavit. Schedis Arch. omnia haec desunt. Ergo-ne Etonensem, editumque Aldinum? quos quidem imprudenter duces legit, quippe errantes.

Marathonis mentio rei que series τῷ χῶρῳ postulant. Similis menda vitiauit lib. IX. 69. aliàs detergenda. Id bene, quod οὕτω δὴ βωθέουσι infra [l. 11.] maluit ex Ionum more et specie. Equidem sine ullo offensionis metu, si vel unus Codex praeiret, id reponerem. Nam, genuinum et Herodoteum esse, ex Eustathio in Homer. p. 288, 16. [Iliad. p. 218, 10 seq. ed. Bas.] atque aliunde demonstrabitur lib. VIII. 14. et 72. WESS.

14. Παλληνίδος Ἀθηναίης ἱερὸν) Δίας πάροιθε παρθένου Παλληνίδος cadaver suum humanum praedicat Eurystheus in Eurip. Heraclid. 1031. ubi vs. 849. leguntur ista: Παλληνίδος γὰρ σεμνὸν ἐκπερῶν πάγον Δίας Ἀθάναις. Templi forsán donaria, quaeque illis inscripta fuerint cognosceremus, si Themisonis ad nos pervenisset ἢ Παλληνίς. vid. Athen. VI. pag. 234. F. 235. A. Polyaeus I. 21. §. 1. Πεισίστρατος, inquit, ἀπ' Εὐβοίας ἑστράτευσεν εἰς Ἀττικὴν ἐπὶ Παλληνίδος. His in Pallenes demo locum dare potuisset Meursius. VALCK.

17. Ἀμφίλυτος ὁ Ἀκαρναῖον) Vates atque id genus hominum ferebat Acarnania et vicina Leucas. Qui sacros hos exercituum comites in primis studiosissime commemorat, ab ingenio Thucydidis hac etiam in parte multum diversus, Herodotus Μεγιστήν habet Ἀκαρνηῖνα, VII. 221. et Hippomachum Λευκάδιον ἄνδρα, IX. 37. Acarnani quoque, quod fatendum est, non disconvenit Amphilyti nomen: Κύνητα τὸν Θεολύτου Acarnanis nominat Thucyd. II. cap. 102. Sed multo tamen plures Attici nobis, nec mirum, innotuerunt χρησμολόγοι. Quando itaque qui bene ominatus accessit Pisistratum Amphilytus, Platonis Socrati dicitur in Theage p. 124. D. (quod Paull. Leopardus iam animadvertit Em. VII. c. 7.) ὁ ἡμεδαπὸς Ἀμφίλυτος: Ἀθηναῖος autem Clem. Alex. Strom. I. p. 398, 21. ubi notat Hudsonus; his ego quidem testibus fidere malim, quam descriptoribus Codicum Herodoti; suspicatus Acharnensem fuisse Amphilytum, atque adeo dedisse Nostrum Ἀμφίλυτος ὁ Ἀκαρνηεύς, aut si quis illud ob morem praeferat Ionicum, ὁ Ἀκαρνηεύς. Inventum Eustathio et βάθρακος παρὰ τῷ Ἰωνι Ἡροδότῳ, ad Od. H'. p. 271, 46. [p. 1570. ed. Rom.] alia quaedam idem habet huius formae rarissima. Ἀκαρναῖον et Ἀχαρνεύς et alibi permutata sunt a librariis, et in Luciani Ἐταις. Διαλ. VII. T. III. p. 297. ubi conflatum e duplici lectione, quod

libri praebent scripti, Ἀχαρναεὺς et Ἀχαρναεὺς. Bene momenti *Guieto* debuerat obtemperari: vera enim est procul dubio lectio. ὁ γεωργὸς ὁ Ἀχαρνεὺς, qui Acharnis a patre missus in urbem ὄνου τιμὴν ἀπειλήθει: sic corrigo vulgatum οἴνου: noti sunt Ἀχαρνικοὶ ὄνοι. VALCK. — *Gronovium* vide, et *Themistium* Or. III. p. 46. WESS. — Ἀχαρναῖν, sive ionico idiomate Ἀκαρναῖν, perinde ac Ἀχαρνεὺς, de Atticae populo olim dici solitum censuit *Gronov.* provocans etiam *Senecae* Tragicæ *Hippolyt.* vs. 22. S.

19 seq. Ἐρρίπται δ' ὁ βόλος etc.) Responsum harioli *Aeliani* se memoriae obtulit, cum thynnorum piscationi, cultissime descriptae, subderet *Histor. Anim.* XV. 5. οὐκοῦν --- καὶ Ἐρετριεῖς ἴσασι ταῦτα καὶ Νάξιοι, κατὰ κλέος τῆς Θήρας τῆς τοιαύτης παθόντες, ὅσα Ἡρόδοτός τε καὶ ἄλλοι λέγουσι. *Norunt haec et testantur tum Eretrienses, tum Naxii, hac piscatione insignes, ut Herodotus et alii testantur. Sic Gillius et Gesnerus, minime eius sententiam, ut dicam lenissime, adsecuti. Eretriensibus, ait, Naxiisque et Atheniensibus ex fama eiusmodi thynnorum capturae usu venisse, quae Herodotus atque alii litteris prodiderint. Atheniensibus, inquam, qui excidisse videntur, nisi si scribentis oblivione sint neglecti. Hoc obiter. WESS. — Perspecte Schneiderus ad Aeliani locum citatum monuit, respici verbum σαγηνεύειν, quod de populis dicitur, qui thynnorum instar quasi verriculo capiuntur. Conf. Valck. ad Herod. III. 149. S.*

CAP. LXIII. 1. συλλαβῶν τὸ χρηστήριον) συλλαβῶν optime vir clariss. [*Gronov.* contra *Galeum*, συμβαλῶν corrigentem] defendit, quem ad *Arriani* Exped. Alex. I. 19. consulere opportunum erit. WESS. — Conf. *Herod.* III. 64, 23. ad quem locum *Gron.* provocavit. S.

4. τετραμμένοι ἦσαν) Leve videbitur, notandum tamen; sollemne Ionibus esse ἔσαν, idque hoc in libro nonnunquam, veluti c. 31. 71. etc. sed frequentius ἦσαν scribi; in aliis prius esse crebrius. Quae mihi discrepantia amanuensium, non scriptoris arbitrato accidisse visa semper fuit. WESS. — At, quod *Homero* licitum fuit, augmenta verborum modo adiciere, modo negligere; eandem, puto, veniam sibi sumere *Herodotus* potuit. S.

13. καὶ ἀπέναι ἕκαστος) *H. Stephanus* veterem scripturam,

ut oratio lenior curreret, mutavit. In *Parisino* ἕκαστον librarius, supra scripto *sigmate*, idem fortasse atque ille arbitratus, aut certe scriptionis peccatum esse corrigendum. Salva res erit, modo infinitivi, quae *Gronovii* opinio, imperantium vicem fungantur. Saepissime hoc genus noster amavit, lib. IV. 126. σὺ δὲ στάς καὶ παυτάμενος πλάνης μάχεσθαι: sic libri mssti et *Eustathius*, e quibus et VII. 159. σὺ δὲ μὴ βουθέειν refingendum erit. *Küsterum* in *Clerici Bibliotheca*, alia omnia amplexum, ardor obloquendi a vero avertit. WESS. — At adiectum h. l. verbum κελεύοντες non sinit nos nunc de infinitivo notione imperativi posito cogitare. Quin potius agnoscamus hīc idem ἀνακολουθίας sive enallages genus, de quo supra ad cap. 27, 18. diximus. S.

CAP. LXIV. [7 seqq. ἐς Νάξον· καὶ γὰρ ταύτην etc.) Commodius in hunc modum distinguetur oratio: ἐς Νάξον· καὶ γὰρ ταύτην ὁ Πεισίστρατος κατεστρέψατο - - - Λυγδάμι· πρὸς γε (sive πρὸς τε) ἔτι τούτοισι τὴν νῆσον Δῆλον, (scil. κατεστρέψατο, καθήρας (scil. αὐτήν) ἐκ τῶν λογίων. Ad haec etiam *Delum insulam* (subegerat,) quam ex oraculi responso purgavit. S.]

10. καθήρας δὲ ᾧδε) *Io. Meursium* correptum [a *Gronov.*] nollem: Eadem scripsit in *Pisistrato* cap. 8. quae *Noster*. Eleganter atque ad hunc locum obportune *Thucydides* III. 104. ἐκάθηρε μὲν γὰρ καὶ Πεισίστρατος ὁ τύραννος πρότερον αὐτήν, εὐχ' ἅπασαν, ἀλλ' ὅσον ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐφεωραῖτο τῆς νήσου. Verbis discrepat; in lustrandae insulae ritibus et modo discordia nulla. WESS.

15. μετὰ Ἀλκμαιωνίδεω) *Vetus* interpres Ἀλκμαιωνιδέων ex coniectura, quae absurda minime est. *Alcmaeonidae* omnes Athenis ob *Pisistratidarum* tyrannidem excesserunt, civiumque plures secum traxere, sicuti lib. V. 62. uberius commemorat. Ducem non nego *Megaclem* fuisse, universae tamen gentis potior mentio. Praeclare *Plutarchus* in *Solone* extremo: ὁ μὲν Μεγακλῆς εὐθύς ἔφυγε μετὰ τῶν ἄλλων Ἀλκμαιωνιδῶν. WESS.

CAP. LXV. 4. ἐπὶ γὰρ Λέοντος) Confer *Pausaniam* lib. III. 5. *Nostrum* aemulantem, nec dextre tamen suis partibus functum. WESS. — Quem *Hegesiclen* *Herodotus* nominat, is *Spartanis* *Agesicles* erat, pater *Aristonis*, qui c. 67, 3. memoratur. S.

9. ξένοισι ἀπρόσμικτοι) *Peregrinis intolerabiles* Interpres. Ἄμικτοι, ἀνεπίμικτοι, ἀπρόσμικτοι omnes illi, qui peregrinos iure commercii excludunt, eorumque consociationem atque adiutum recusant. De Britannia Diodorus V. 21. αὕτη δὲ τὸ μὲν πικλαιὸν ἀνεπίμικτος ἐγένετο ξενικαῖς δυνάμεσι. Hinc Ἄμικτοι ἄνθρωποι Lucian. H. V. II. 27. et Ἄμικτα ἔθνη καὶ Φηριώδη Phil. Iud. Leg. ad Cai. p. 1015. c. homines gentesque, omne familiaritatis genus detrectantes. Polybii ἀνεπιμιξία τῶν ἐθνῶν de neglecto commercii usu et accessu Excerpt. p. 1025. [lib. XVI. 29. 12. nostrae ed.] huc pertinet, sicuti ἐπιμιξίη πρὸς τοῖς Τεγεαῖταις infra c. 68. et 185. in aliam partem. WESS. — Conf. Lexic. Polyb. ἢ Ἀμιξία. S.

14. Λυκόστροφος) Potuisset vir clariss. aliud robur *Cod. Florentino* addere ex *Apollon. Rhod. I. 162.* τὸν μὲν ῥα πατὴρ Λυκόστροφος ἔπειπε: et ex principe Poëta, a criticis veteribus ibi laudato. *Iliad. H'. 144. ac Z'. 150.* In oraculi versu tertio, [l. 16.] ἢ ἄνθρωπον iustum est. *Themistius* sibi non constat. fortasse aliorum culpa. Tametsi *Orat. XIX.* principio, nunc quidem ἡὲ καὶ ἄνδρα scriptum inveniatur, in sequentibus bis terve οὐκ ἂν ἐδίστασα, εἰ θεὸς ἢ ἄνθρωπος ἦν. Fuit autem *Pythiae* id responsum multo celeberrimum, et, si *Plutarcho adv. Colot. pag. 1116. F.* fides, ἐν ταῖς παλαιωτάταις ἀναγραφαῖς insertum apud *Spartanos*. WESS.

[20. ὡς δ' αὐτοὶ Λακεδ. etc.) Vide Adn. ad c. 58, 7. S.]

21. ἐπιτροπέυσαντα Λεωβώτῳ) Laborant haec premunturque insigni difficultate, etsi *Pausanias*, lib. III. 2. haud aliter. ac nos cum maxime, legerit. *Labotas*, sive *Leobotes*. ex regia *Eurystenidarum* familia, fratris *Lycurgi* (quippe *Proclidae*, atque ex alia gente) filius non fuit: si sororis filium dixeris, oberit *Labotae* aetas, qua suae is tutelae erat, cum hic nasceretur. Praeterea *Charilli*, sive *Charilai*, fratris *Polydectae* filii, tutelam *Lycurgus*, magno scriptorum consensu, administravit. Haec atque alia *Io. Meursius* *Herodoto*, uti censet, manifeste erranti, obiicit *Regn. Laconici* cap. 9. et *Miscell. Lacon. II. 5.* Sequitur *Meursiam* et amplius centum annis inter *Labotae* obitum et *Lycurgi* legislationem intercessisse contendit *Bouherius*, *Diss. Herodot. c. 15.* Cui equidem largiri debeo, si *Apolodori. Clementis Alex. Africani, Eusebii* rationes constant, id verum videri. Ergo - ne Noster erravit? Fieri potuit:

quamquam si consideretur accurata utriusque regiae familiae recensio, VII. 204. VIII. 131. res ea ad credendum fit difficilis. An Χαρίλλου cum viro Amplissimo refingendum, culpaque in librariorum, qui nimis scioli Λεωβώτῳ correxerint, est referenda? Sic profecto in vado res erit, et Herodotus ab errore immunis: vitium vero antiquissimum et Pausania prius; neque id mirandum, cum suo iam tempore Philemon apud Porphyrium Quaest. Hom. VIII. [Vol. I. Homeri Barnes. pag. xcii.] de corruptis Herodoti exemplaribus querelam moverit. Marshamus Can. Chronol. p. 452. aliam, et forte planiorem, ingressus medelae viam fuit: mutata vocum sede fuisse censet Λυκ. ἐπιτροπ. ἀδελφιδέου μὲν ἑωυτοῦ, βασιλ. δὲ Σπαρτιῶν Λεωβώτῳ, cum esset tutor filii fratris sui, Leobotas autem Spartanorum rex. Sunt sane huiuscemodi vocabulorum transpositiones non insolitae, neque oberit multum Leobotae Lycurgique aetas. Certum est, de tempore legum latarum vitaeque Lycurgi vero principio antiquos scriptores discordiis distineri; id ne operosius ostendatur, otium Meursius fecit. Constat praeterea, Eunomum, legislatoris patrem, et fratrem Polydectem breve regni spatium habuisse: vixisse Leobotam diutissime, Doryssum atque Agesilaum, filium nepotemque, exiguo intervallo, et rege Agesilao leges Spartanis perlatas ex Pausania III. 2. Quae utique constare posse videntur: opus enim minime est, ut Apollodori temporum rationibus Noster adsentiatur, neque ut scripsisse censeatur, rege Leobota componendis legibus operam impendisse Lycurgum: ad eius regnum tutela pertinet, quam Creticum iter excepit deinde, quo de praeter alios Strabo. WESS. — Larcherus, in priore editione Herodoti in Gallicum sermonem conversi interpretationem Marshami secutus, in posteriore editione plane Charilli nomen in locum Leobotae vel Labotae substituere non dubitavit: cuius consilii rationes in Cronol. Herod. cap. xvii. p. 489. seqq. exposuit. S.

25. ἐνωμοτίας καὶ τριηκάδας; Utrumque Glossae Herodoteae explanant; unde Suidas, sed non sine peccato, descripsit, ut ad Glossatorem suo tempore docebitur. [Conf. Koen. ad Gregor. Dial. ion. §. 93.] Bene Polyaeus de Lacedaemoniis κατὰ λόχους καὶ μοίρας, ἐνωμοτίας καὶ συστίτιαι

στρατοπεδεύοντες lib. II. 5, 11. Ephoros, a Lycurgo Spartanis fuisse inpositos, *Marshamus* infitatus fuit imprudenter. Nostri patrocinium docte professus *Clar.* est *Iac. Perizonius* ante laudabilem *Gronovii* operam ad *Aelian.* V. H. III. 17. Ceterum μετέστησε τὰ νόμια πάντα *Cod. Remig.* si νόμια fuerint, cupide probarem: mores atque instituta indicant. Vide III. 99. et de *Lycurgi* post obitum divinis honoribus *Nic. Damascenum* Exc. p. 449. WESS.

CAP. LXVI. 4. ἀνά τε ἔδραμον αὐτίκα) Sic VII. 156. αἱ δὲ παρ' αὐτῶν ἀνά τ' ἔδραμον καὶ ἔβλαστον. Et *Diodorus* V. 12. ταχὺ τοῖς τε βίοις ἀνέδραμον καὶ ταῖς δόξαις νυξήθησαν: qui eum in modum saepe alias, ut ibi ostensum fuit. Adde *Paull. Leopardum* Emend. VII. 7. WESS.

6. καταφρονήσαντες Ἀρκαδῶν κρέσσονες εἶναι) Imitatur *Abydenus* de turris *Babylonicae* structoribus, καὶ δὴ Θεῶν καταφρονήσαντας ἀμείνονας εἶναι in *Eusebii Pr. Euang.* IX. 14. Putaham καταφρονέειν, *Erotiano* praeunte, Ionibus tantundem fuisse ac κατανοεῖν considerare, opinari, non sine contemptu quodam. Nec alia mens doctissimo *Reiskio.* Ansam dedit *Herodotus* VIII. 10. et huius libri c. 59. ubi *Valckenarii* animadversionem expende. WESS. — At accedentem contemptus notionem ignorat *Erotianus.* Conf. Adnot. ad cap. 59, 18. S.

15. αἱ δὲ, πίδαας φερόμενοι) Ita multo post *Carthaginien-*ses, sed pari eventu, in *Diodori* lib. XX. 13. Suscepta infelix haec et temeraria expeditio fuit rege *Charillo*, docente *Pausania* III. 7. et VIII. 49. Calamitatem vero captivorum *Laconum* alia in re *Libanius* tetigit *Prosphonet.* ad *Iulian.* p. 179. A. ὡς περ γὰρ ἦν ἔτεμον Σπαρτιάται γῆν Τεργετῶν, ταύτην εἰργάζοντο τοῖς νενικηκόσι, χρίνικας ἔχοντες: i. e. si interpretem audis, modios tenentes. At noli auscultare; χρίνικας nihil aliud ac *Nostro* πίδααι, isto quidem oratoris loco. WESS.

22. τῆς Ἀλέης Ἀθηναίης) Bene *Minervae* hunc titulum instauravit *Gronov.* etsi in vocis origine error inest. Constanter Ἀλίαν adpellat *Pausanias*, regique *Aleo* acceptum refert, oblitus *Homericum Iliad.* χ'. 301. In *Strabone* VIII. pag. 595. [p. 388. n. ed. Cas.] Ἀλκίας nomen habet ex doctorum coniecturis. De conpedibus, quae inter templi donaria *Pausaniae* aevo durabant, ipse lib. VIII. 47. WESS. — Conf. *Nostrum* IX. 70, 17. S.

CAP. LXVII. 11. ἐγινέατο) Herodoteum hoc, ex Ionum more. Florentinus dialecti rationem non duxit, mox quoque τουτέων, ὄρέων aliaque inmutavit, quae tangenda non fuerant. Sustuli praeterea τήν, cui sedem inter αὔτις ἐς θεὸν concesserat. Nam turbat orationem, neque praesidium accipit ex cap. 155. τὴν πρώτην εἶναι, quippe plane diverso. Reiskius, retineri si debeat, mavult ἔπεμπον τὴν αὔτις ἐς θεὸν, et πομπήν ad structuram adsciscit: posset geminum videri Sophocleum *Trachin.* 665. πρὶν ἢ τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε, nisi discreparet recte expensum. WESS. — Ad τὴν ἐς θεὸν nullo incommodo εἰδὸν intelligi poterit, sive πομπήν malueris, nomen ex cognato verbo repetitum. Conf. quae ad I. 109, 2. monemus. S.

15. Τεγέη λευρῶ ἐνὶ χῶρῳ) Cl. Pauw Τεγέη λευρῶ ἐνὶ χῶρῳ: cui Reiskius consentit, λευρῶ tamen scribens. Aliter Poëta *Odyss. H.* 121.

τῆς ἕτερον μὲν Φειλόπεδον λευρῶ ἐνὶ χῶρῳ
τέγεται - - - WESS.

17. καὶ τύπος ἀντίτυπος) Rixantur nimis quam fuerat ex usu Gronovius et Küsterus; in adnotationibus ille, hic Clerici in *Bibl. Vet. et Rec. T. V.* p. 405. Cui bono? Scriptor ipse [c. 68, 18.] τὸν ἄκμονα καὶ σφύραν, *incudem et malleum*, esse τὸν τύπον καὶ τὸν ἀντίτυπον ait, quod malleus incudem feriat, et incus vicissim malleum repellat: id fieri solere, officinae ferrariae adspectu omnes et sono edocent; et utrumque H. Stephanus et Chytraeus dudum monuerunt. Τύπος in oraculi ambagibus atque ex vi quadam originis *malleum* non male; ἀντίτυπος, quia eius ictum repellit, *incudem* exprimere aptus est: πῆμ' ἐπὶ πῆματι, *ferrum*, quod malleo super incude tunditur. Qua in explicatione ab Herodoti sententia non deflexit Pausanias III. 3. p. 210. WESS.

19. Τεγέης ἐπιτάρροδος ἔσση) Corn. de Pauw reponebat Τεγέης ἐπιτάρροδον ἔσση, *Tegeae auxiliatorem habebis tibi*, de auxiliatore, cuius tamen notitia requirebatur, ipso tacens. WESS. — Auxiliatorem Pavius Orestem intellexerit. At hunc non Tegeae, sed contra Tegeam, auxiliatorem desiderabant Spartani. Itaque *Aem. Portus* in *Lex. ion.* versionem Vallae secutus ait: „Ἐπιτάρροδος apud Herodot. non pro „auxiliatore (ut passim apud Poëtam) accipitur, sed pro

„victore.“ Nec ita male. Nempe verbum ἐπιρροθεῖν, indeque derivatum nomen ἐπιρροθος, eique geminum ἐπιτάρροθος, mediam habet significationem, cum strepitu accedere, adstrepere, ut in fragm. Sophoclis apud Athen. VII. 277. b. Itaque, fere ut βοηθεῖν, de eo dicitur qui cum strepitu et impetu adest, sive ad opem ferendam amico, sive ad depellendum hostem; quemadmodum et de eo qui vel adplaudit amico, vel insultat hosti. Caeterum, quum et verbum istud, et nomen, cum dativo casu potius, quam cum genitivo construatur, rectius fortasse Τεγάης scriberetur: quo ducit scriptura codicis Vossiani apud Steph. Byz. in Τέγαι. Nam oppidi huius nomen non solum in singulari numero efferebatur, verum etiam in plurali. Sic certe ἐν Τεγάις ait Archestratus apud Athen. III. 112. b. S.

[20. ἀπειχον τῆς ἐξευρέσιος οὐδὲν ἔλασσον etc.) Haec Gronov. sic convertit, nihilo minus inventione abstinerunt, absurde prorsus: quam interpretationem miror a Wess. absque notatione servatam esse. Recte ad sententiam Valla: nihilo minus inventione frustrabantur. Ad verbum H. Stephanus: nihilo minus ab inventione aberant. Larcherus vertit, quasi in Graecis esset, ἔτι μᾶλλον ἀντείχοντο τῆς ἐρεῦνης. S.]

21 seq. ἐς οὗ δὴ Δίχης, τῶν ἀγαθοεργῶν) Proscribitur a Pazio et Reiskio ἐς οὗ: praestare aut ἕως οὗ: aut ἐς ὅ. Sic enim usu receptum esse. Contra veniunt schedae Florentinae IV. 12. 160. et 166. ubi Gronov. tum reliquae omnes V. 51. Ellipsis defectu mederi potest. De Spartanorum Agathoërgis, Ruhnkenius ad Timaeum et doctorum alii ad Hesychium. WESS. — In ἐς οὗ ellipsin Aem. Portus statuit huiusmodi. ἐς ἐκεῖνον τὸν χρόνον οὗ, ad illud tempus quo. Quidni dicamus, ἐς in ista formula pro ἕως usurpari, adeoque regimen huius particulae aemulari. Quidquid sit, de Herodoti usu dubitari non debet. Locis a Wess. citatis adici poterunt III. 31, 11. V. 86, 14. etc. S.

26. ἐλάνθειν) Sic lib. VIII. 71. καὶ ἐλίνυον οὐδένα χρόνον: at VII. 56. ἐλινύσας οὐδένα χρόνον, discordibus msstis et litteram iteratam recusantibus, Suida non dissentiente. Hippocratis Codd. in Ionico verbo abeunt in partes itidem, uti Foësius conmonstravit. Vide Apollonii Rhod. I. 589. interpretes, et Paull. Leopardum Emend. lib. I. 24. WESS. — Conf. Koen, et Schaeff. ad Gregor. Dial. ion. §. 92. S.

CAP. LXVIII. 6. ὁ χαλκεύς) *Faber aerarius vetus* interpres; *Heresbachius ferrarius*, insecutique editores. *Gronov.* sinè caussa *aerarium* praetulit. Dudum est, cum *Pausanias* III. 5. doceret, officinam ferrariam fuisse, in quam *Lichas* penetraverit, minime neglecta notionis eius ratione. Patefacit id quoque res ipsa eiusque series. *Pollux* VII. 106. χαλκεύειν δὲ καὶ τὸ σιδηρεύειν ἔλεγον, καὶ χαλκέας, τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους, quorum ultima sunt *Aristotelis* de *Poëtic. Art.* cap. 25. p. 256. Confer *Fragmenta Pythagor.* p. 706. *Ed. Gal. Schol. in Apollon.* Rhod. I. 430, et *Aemil. Portum* ad *Xenophontem* p. 1178. et de *Orestis* corpore, cubita longitudinis habente septem *Philostratum Heroic.* I. 2. p. 668. tum *A. Gellium* N. A. III. 10. cui *Noster* propter illud litteris, tametsi ex *Spartanorum* sermonibus, proditum, homo *fabulator*. WESS.

7 seq. Ἡ κοῦ δὲν - - - ἐθώνμαζες) Haec minus sincere scripta prostant in *Etymolog. M.* p. 434, 28. VALCK.

11. μὴ μὲν γενέσθαι) Si faverent codices, praeferebam μηδαμὸς γενέσθαι μηδαμᾶ μίζονας ἀνθρώπους τῶν νυν, nullos usurpam fuisse. lib. II. c. 91. μηδ' ἄλλων μηδαμᾶ μηδαμῶν ἀνθρώπων. *Opinio* non absurda fabri ferrarii *Tegeatae* nitebatur ea propemodum ratione, quam *Celsi* verbis apud *Origen.* IV. p. 207. exprimas: τὰ αὐτὰ αἰεὶ καὶ γεγονέναι καὶ εἶναι καὶ ἕσσεσθαι. Simillima dantur *Epicuri*: istam ἀπιστίαν, valde probatam *Palaephato*, expugnare nititur *Plutarchus* T. II. p. 732. D. VALCK. — At recte in vulgatam consentiunt libri. In ista formula μὴ μὲν, particula μὲν *Herodoteo* more pro vulgata μὴν ponitur: de qua particula idem *Valck.* cui h. l. suspecta fuit, recte praecepit ad III. 99, 7. ubi ἀπαρνός ἐστι μὴ μὲν νοσέειν: parique modo III. 66, 14 seq. ἔξαρνος ἦν μὴ μὲν etc. Caeterum conf. III. 15, 5. ibique notanda. S.

20. πῆμα ἐπὶ πῆματι) *Aldinum* ἐπὶ πῆμασι *Sophocles* verum praestaret *Antig.* vs. 605. ἀρχαῖα - - - πῆματα Φθιμένων ἐπὶ πῆμασι πίπτοντα, nisi alia in re occuparetur, et in formulae usu variarent veteres. *Responsum* *Pythiae* apud *Aelian.* Var. Hist. III. 45. καὶ πῆμα δόμοις ἐπὶ πῆματι βαίνει. *Manetho* V. 57. Ἐνδ' ἀκαταστασίαι καὶ πῆμ' ἐπὶ πῆματι δεινῶ. Refer huc, ut alia praetereantur, *Iuvenalis* Sat. XV. 165.

*Ast homini ferrum letale incude nefanda
produxisse parum est. --- WESS.*

26. *μισθοῦτο παρ' οὐκ ἐκδιδόντος*) Reiskio, si ἐκδιδόναι hic significet *locare pro certa mercede*, negans particula visa fuit supervacanea. Non accedo. Vetat enim *Pollux*, haec eadem citans I. 75. *Ἐμισθοῦτο, conducere cupiebat et conabatur*. Quo modo saepe cultissimus quisque. *Noster* III. 53. ὁ μὲν Περ시아δρος ἐστέλλετο ἐς τὴν Κερκύραν. et cap. 139. ἐπεθύμησε τῆς χλανίδος, καὶ αὐτὴν προσελθὼν ἠνέετο. Utrobique *conatus et voluntas* [pro ipsa actione] indicatur, sicuti et cap. seq. χρυσὸν ἠνέοντο. [et c. 165, 2.] Vide *Io. Taylor ad Lysian* p. 146. *Valkenarium in Euripid. Phoeniss.* vs. 1406. et *Paul. Leopardum Emend.* VII. 7. WESS.

CAP. LXIX. 2. *ἔπεμπε ἐς Σπάρτην etc.*) Hinc Messeniorum exprobratio in Lacedaemonios, a Croeso, Graecos Asiae incolas premente, donis illectos, et primos omnium, Κροίσῳ τε αὐτοῖς δῶρα ἐπιστείλαντι γενέσθαι φίλους βαρβάρων πρώτους in *Pausaniae* lib. IV. 5. Addunt alii, *missum et Eurybatum* fuisse ad milites conducendos, sed ad *Cyrum* omni cum pecunia perfide transiisse apud *Suidam* in *Εὐρύβατος*. WESS.

11. δι' ἀγγέλων ἐπεκηρυκέετο) *Aberrat liber Archiep.* Infra c. 99. δι' ἀγγέλων δὲ πάντα χρέεσθαι. VII. 203. λέγοντες δι' ἀγγέλων ὡς etc. *Alcidas* Or. *Ulyss.* p. 185. πέμποντες διὰ τοιούτου εἶδους, καὶ μὴ δι' ἀγγέλων. *Strabo* XV. p. 1040. B. τοῖς δὲ βασιλεῦσι συνεῖναι δι' ἀγγέλων. Sed desino. WESS.

[16. χρυσὸν ἠνέοντο) Vide ad c. 68, 26. notata. S.]

18. ἐν Θόρνακι) Hoc de Laconicae monte et Apolline Pythaeo, Croesique auro, *Pausanias* III. 10. WESS.

CAP. LXX. [5. ζώδιων) ζῶδια hic non modo animalia dicuntur, ut vulgo intelligunt; sed cuiuslibet generis figurae, animalium, florum, fructuum, etc. Sic ζῶα, I. 203, 11. et 12. et alibi. Sic idem ζῶδια apud *Athen.* V. 197. b. S.]

7. ἀμφορέας χωρέοντα ἄγον) De eodem cratere III. 47. τὸν ἄγον Κροίσῳ. *Aldus* dederat ἄγον hoc loco, quemadmodum c. 166 et 170. Mutavit *Stephanus* aut scriptum secutus *Cod.* aut Ionum haud esse arbitratus; quod utique secus habet. Neglectae αὐξήσεως cumulum congegit *Portus*. WESS. — *Aem. Portus* in *Lex. ion.* sub voce αὐξήσεις. S.

16. ἐς τὸ Ἡραῖον) Verum est iustumque. [conf. Var. Lect.] Vide IV. 88. et 152. *Apuleius Florid.* p. 350. *Enimvero fanum Iunonis antiquitus famigeratum: id fanum secundum litora, si recte recordor, viginti haud amplius stadiis oppido abest; ibi donarium deae perquam opulentum.* Sic ille de Samiorum *Heraeo.* WESS.

CAP. LXXI. 7. Ὡ βασιλεῦ) Minutae voces, Herodoteae tamen, forsitan e codicibus, ex *Athenaeo* certe III. p. 78. E. restitui poterunt: Ὡ βασιλεῦ, σὺ δὲ ἐπ' ἀνδρας τοιούτους στρατεύεσθαι παρασκευάζεις; Similiter lib. VII. c. 10. σὺ δὲ, Ὡ βασιλεῦ, μέλλεις ἐπ' ἀνδρας στρατεύεσθαι πολλὸν ἀμείνωνας ἢ Σκύθας; Nostro loco, σὺ fuerat elisum a proxime praecedentibus literis. VALCK.

11. χώρην ἔχοντες τρηχέην) Fatentur Persae, γῆν γὰρ ἐκτὴ μεθα ὀλίγην καὶ ταύτην τρηχέην, magis ex Ionum consuetudine, lib. IX. 121. Qua etiam de caussa ἐπιπονώτατα ζῶντες διὰ τὴν τῆς χώρης τραχύτητα *Xenophonti Cyropaed.* VII. p. 197. B. Quod *Athenaeus* vero exscripsit πρὸς δὲ, νῆ Δι', οὐκ οἶνω χρέονται, id illi privum est et relinquendum. Variat et alia, atque adversos experitur *Codd.* omnes. Noster autem sibi contrarius non est, quando c. 155. οἶνω δὲ κάετα προσκίεσται, vino Persae addictiores sunt. Olim pauperes erant et tenui victu contenti: Cyri et insecutorum principum victoriae potentiam et divitias; opes, ut fit, luxum pepererunt. Lege *Strabonem* XV. p. 1068. [p. 735. ed. Cas.] WESS.

CAP. LXXII. 9. ἔθνη μὲν Συρίους Καππαδόκιος ἀπέργει) Sic *Eustathius*, msstis consentiens. *Corn.* tamen de *Ραυω* aut *Συρίους* aut *Καππαδόκιος* erasos mallet. Potuerat profecto alterutro Noster defungi, ut c. 76. Nunc praegnans ratio nulla delendi est. Tractum illum, quem in Pontum demergens *Halys* radit, *Συρίαν*, *Ἀσσυρίην*, *Λευκοσυρίαν* saepe adpellitant *Apollon.* *Rhod.* II. 947. 966. ubi docte *Critici Graeci*, *Dionys. Perieg.* vs. 733. *Adi et Gronov.* II. 104. [At ibi nihil quod huc spectet reperitur.] Mox *Reiskius* πάντα τῆς Ἀσίας τῆς κάτω. WESS.

13. ἐστὶ δὲ αὐχὴν οὗτος τῆς χώρης ταύτης ἀπάτης) Bene *Io. Fr. Gronovius* [referente *Iacobo* filio, in *Nota* ad h. l.] haec parenthesis includenda, aut maiore distinctionis nota ab insequentibus seiungenda, arbitratus fuit. *Αὐχὴν*, *cervix*, angustus meatus Nostro est, et terrae etiam angustior tractus;

cervicisque instar porrectus. De Bosphoro Thracio IV. 85. μῆκος δὲ τοῦ στόματος, ὃ ἀρχὴν, τὸ δὲ Βόσπορος κέκληται. Consimiliter Istri. antequam in ostia scinditur, tenor. τοῦ ποταμοῦ ἀρχὴν ibid. c. 89. Alibi ἀρχὴνα τῆς Χερσονήσου adpellat Isthmum ab urbe Cardia ad Pactyam protensum, lib. VI. 56. et τὸ εὐρύτατον τοῦ ἀρχίνου, Thermopylarum angustias, [VII. 223, 9.] ubi paullo erant laxiores. Adderem Euripidis *Elect.* 1288. quaeque in Scholiis leguntur ad *Sophoclis Oedip.* Colon. 688. si in obscuro res maneret. Ruit certe doctissimi *Waltheri* correctio, qua citra necessitatem ἔστι δὲ ἀρχὴν οὗρος τῆς χώρας in *Observat. Histor. et Critic.* reffinxit. Non agitur de termino Asiaticae eius regionis, sed quo illa situ sit, ubi raditur ab amne Halye, et quam anguste a Ciliciae finibus in Pontum extendatur. Idem Cl. *Reiskius* pulcre vidit, stabiliturque his *Scymni Chii*, Asiae ad Amisum Ponti urbem σχεδὸν στενότατος ἀρχὴν ἔστιν εἰς τὸν Ἰσσικὸν κόλπον διήκων. [Quibus cunctis in locis graecum ἀρχὴν commodissime latinum vocab. *fauces* reddet.] Mox *D. Heinsius* μῆκος δὲ ὁδοῦ εὐζώνω etc. teste *Iungermanno* in *Polluc.* II. 214. haud absurde quidem. In ipsa tractus longitudine, tametsi repetatur lib. II. 34. non nihil adhaeresco: sive enim diurno itineri stadia CL. uti lib. V. 55. seu CC. quemadmodum IV. 101. contributoris, Asiae illa cervix in angustias, oppido arctas, concludetur. Neque latuit hoc *Scymno Chio*, qui VII. dierum itinere Asiae has angustias, sive Pontum ab ora Ciliciae maritima disiungi ubi admonuerat, continuo Ὁ δ' Ἡρόδοτος εἰοικεν ἀγνοῖν, λέγων· Ἐκ τῆς Κιλικίας πέντε ἡμερῶν ὁδὸν εἰς Πόντον. WESS. — Vide *Scymni Chii* *Fragmenta* cum *Holstenii* *Notis* ad *Steph. Byz.* a *Ryckio* edita, p. 380. extr. et 382. et in *Hudsonii Geogr. Min.* Vol. II. p. 54. *Scylax* quidem in *Periplo maris mediterranei*, cap. de Cilicia, (p. 97. ed. Gron.) *Herodoto* adsentitur: *Eratosthenes* vero, teste *Strab.* II. p. 68. ed. Cas. tria millia stadiorum numerabat; *Plinius* lib. VI. c. 2. ducenta M. P. Caeterum consuli possunt quae in hunc *Herodoti* locum commentati sunt *Academici Parisienses*, *De la Barre*, T. VIII. p. 352 seqq. et *De la Nauze*, T. XXXVI. *Hist. de l'Acad. des Inscr.* p. 65. Particulam δὲ, quam desideraverant viri docti, ignorant libri. Vide ad c. 59, 13 seq. notata. S.

CAP. LXXIII. 8. εἴλη ἀνδρῶν) Parum refert, εἴλη

praeoptes, an ἴλη. In membranis perpetua est discordia. Εἴλη tamen, si originem consideres, vetustior. Dixi ad *Diodor.* XVII. 55. dixerunt et alii. In ἀνδρῶν vocabulo latere regis titulum, cuius obsequium fugitivi Scythae detrectaverint, *Reiskius* coniicit. Mihi tali nomine rex Scythae cognitus minime est. Scytharum νομάδες ἄνδρες non alii sunt ac νομάδες lib. IV. 19. uti ἄνθρωποι νομάδες *Arriani Indic.* c. 29. Recurret alias ἀνὴρ ἀλκητής et ἀνὴρ βασιλεὺς etc. *WESS.* — At equidem h. l. τῶν νομάδων non tam cum ἀνδρῶν, quam cum Σκυθέων iunctum intelligam: nempe εἴλη ἀνδρῶν, quae εἴλη ἀνδρῶν fuit (ἐκ) Σκυθέων τῶν νομάδων. *S.*

15. παῖδας σφι παρέδωκε) Ita vetus interpretes ex coniectura, *Galeus*, *Barbeyracius Histor. Foed. Part. I. p. 46.* *Corn. de Pauw*, *Reiskius* et *Abbas Geinoz T. XVI. Conm. Acad. Inscript. p. 66.* et merito: nam quae *Noster* [l. 21.] subiungit, plures postulant pueros. Indignor itaque, *coecum inpetum* illis [a *Gronovio*] in pactum, quibus puerorum multitudo, ipso scriptore viam monstrante, potior visa fuit. *Mssti*, quorum auctoritas desiderabatur, adsunt. *WESS.*

17. κεινῆσι χερσὶ) Sic decuit. Κεῖνὰ χῶματα lib. IX. 84. et κεινοὺς ἀμφορέας VII. 28. veteres schedae, postulante sermonis usu, dabunt. *WESS.* — In nostra *Var. Lect.* perperam excusum „κείνησι nostri omnes:“ pro eo quod oportebat, κεινῆσι. *S.*

18. ὀργὴν οὐκ ἄκρος) Qui poterit hoc esse verum? Is ὀργὴν ἄκρος censetur, qui iracundo animo est, sive in iram pronior. De *Sulla Appianus*, ὁ δὲ κατὰ τῶν μεγίστων ἀνδρῶν τε καὶ πόλεων ἄκρος ὀργὴν γενόμενος: tum de *Sertorio*, καὶ γεγένητο ὀργὴν τε ἄκρος δι' ὑπονοίας ποικίλας, *Bell. Civil. lib. I. p. 692.* et 700. [cap. 104 et 113. Alia loca, ubi idem Scriptor, Herodotei styli aemulus, eadem formulâ utitur, dabit Index noster Graecitatis in *Appian. voc. ἄκρος.*] Accedit *Dio Cassius* ex *Cl. Reiskii* indicio, T. I. p. 59. *Edit. Noviss. θυμοῦ τε ἐπληρώθησαν ὄντες καὶ ἄλλως ὀργὴν ἄκροισι, furore succensī sunt, alioqui in iracundiam etiam proni.* Itaque ὀργὴν οὐκ ἄκρος, qui irae minime indulget; qualis profecto, uti res declarat ipsa, *Cyaxares* non fuit. Memini geminum videri lib. V. 124. ἦν γὰρ δὴ, ὡς διέδεξε, Ἀρισταγόρης ψυχὴν οὐκ ἄκρος vertique, non erat *conpos mentis*. At discrepat; nec Latina bene procedunt. *Aristagoras* mentis quidem *conpos* erat.

sed in agendis rebus *forti ac magno animo defectus*, sive *ψυχὴν οὐκ ἄκρος*. Ne longum faciam, cum Cyaxares iram frenis conpescere haud valuerit, supervacanea videtur negans vox et tollenda. Mecum sentit Abbas Geinozius. WESS. — Negativae particulae, quam equidem cum *Schaefer*. eiicere non dubitavi, patrocinium (referente *Larchero* in Notis) suscepit doctissimus *Coray*, *ὄργην* ut in *Aeschyli* Prometh. 578. pro *ψυχὴν* accipiens, hominemque *pusillo* intelligens *ingenio*: cui *Werferus* suffragatur in Actis Philol. Monac. Vol. I. p. 77. vocab. *ὄργην* apud Ionicos inprimis scriptores et poëtas de *ingenio* et *indole* frequentari monens, pluribusque prolatis exemplis demonstrans. *Schaeferus* ad *Gregor.* Dialect. p. 552. in sua sententia, delendam esse negativam, perstans, ortam esse vocolam *οὐκ* suspicatur e duabus literis *αι* a quibus incipit vocab. proxime sequens. Vir doctus in Actis Seminar. Philolog. Lips. Vol. II. P. II. p. 281. provocans ad V. 112, 2. *ὄργην οὐκ ἄκρος* interpretatur, *iram non vincens, irae non temperans*. Id vero graece foret *ὄργῆς οὐκ ἐγκρατής*. S.

20. *ἐβουλευσάντο τῶν παρὰ σφίσι etc.*) Restitui, quod citra caussam inmutatum fuerat. Vid. VII. 11, 4. [voluit, puto, VII. 10, 45. seqq.] VIII. 101. Neque displicuit *Κυαξάρει δοῦναι φέροντες* ex *Parisino*. Habebat *φέροντας* quod illo verborum ordine displicere poterat. WESS. — Usitatus utique *βουλευέσθαι* dicitur, verbo medio, *deliberandi* notione: sed quoniam promiscue activo etiam verbo *Herodotus* utitur, conf. I. 120, 2. praesertim ea notione quae hîc obtinet, *re deliberata decernere*, (veluti III. 84, 7. et 10. tum VI. 52, 11. saepiusque alibi:) activae verbi formae primas dedi, ne utiquam quidem spernens alteram scripturam. S.

CAP. LXXIV. [5. *ἐν δὲ, καὶ νυκτομαχίην*) *ἐν δὲ*, scil. *ἐν ταῖς ἄλλαις μάχαις*, vel *ἐν δὲ ταύταις ταῖς μάχαις*. Quam vero *νυκτομαχίην* dicit, ea ipsa pugna est, de qua mox uberius verba facit. S.]

8 seq. *συνήνεμε* - - *τὴν ἡμέρην ἕξαπίνης νύκτα γενέσθαι etc.*) Vulgi more satisque populariter *Noster*, quoties de solis eclipsibus sermo est. *Ἀντὶ ἡμέρης νύξ ἐγένετο*, VII. 37. *ὁ ἥλιος ἀμαυρώθη ἐν τῷ οὐρανῷ*, IX. 10. Moverunt ea *H. Dodwellum*, ut *Herodoto* omnem sideralis scientiae notitiam detraheret; quod ferri utcunque, etsi sine iusta ratione propositum,

poterat: verum grassatur ulterius, *Thaletique peritiam astronomiae aufert, et, quem praedixerat solis defectum, talem fuisse infitatur: tenebras subito obortas fuisse, quas Thales e regionis tempestatisque exhalationibus observatis praedixerat*, in *Addend. ad Diss. de Cyclis* p. 912. Qua re dum Thaleti astronomiae usum et scientiam adimit, adauget eiusdem cognitionem rerum naturalium adeo, ut neminem eo in genere parem habuerit, habeatve. Quis enim regionem aliquam ingressus conplures ante menses indicavit, indicabitve, quali vaporum exhalatione aëris coelique habitus obscurandus obnubilandusque stato die sit? Ita porro fides *Eudemo* apud *Clementem Stromat.* lib. I. p. 354. [ed. Pott. p. 221. ed. Sylb.] in *Historia Astronomiae, Ciceroni, Plinio, Diogeni Laërtio, Apuleio, et aliis pluribus, qui uno ore perhibent, Thaletem solis hanc eclipsin multo ante significasse, quam contigit, negatur. Verum constet ea Herodoto ceterisque, uti oportet. De anno, quo deliquium istud sol passus fuerit, maior contentio et controversia. Plinius lib. II. *Histor. Nat.* c. 12. in annum Olymp. XLVIII. 4. refert: *Clemens Alex.* in *Olymp.* l. circiter, ex coniectura. Utriusque sententiae officit rex *Cyaxares*, qui vitam in illos Olympiadum annos non prorogavit. *Cicero* I. *Divinat.* c. 49. solis a *Thalete* praedictam defectionem, *Astyage* regnante factam fuisse ait; idem alii dixerunt, contra *Nostri* descriptam rerum seriem, et liquidissimum *Eudemi* testimonium. Seriore aevo viri doctissimi *Scaliger, Calvisius, Petavius, Ricciolus, Usserius, Newtonus* defectionis tempus et indagarunt et suas secuti temporum rationes variis annis adligarunt. Examinauit dissidentes horum opiniones *Vignolius* T. II. *Chronol.* p. 254. etc. accurate, diemque defectioni ex arbitrato constituit. In alia abiit, *Vignolii* repudiata, neque citra caussam, opinione, *Bouherius* *Diss. Herod.* c. 4. Amplexus alia quoque est *T. S. Baierus* in *Memor. Scythicis*, insertis T. III. *Commentar. Acad. Petropolit.* p. 328; cuius eximii viri quaestionis huius examen, cum cura institutum, minime displicuit; animi tamen pendeo, ad quos me adiungam, in tanto computantium dissensu, neque patitur adnotationum brevis uberiolem excursus. WESS. — Plura quaedam *Larcherus* exhibet, qui istum solis de-*

fectum cum *Petavio*, *Harduino*, *Marshamo*, *Buherio*, et *Corsino*, ad Olymp. XLV. 4. id est, ad annum ante C. N. 597. refert. Ad annum ante C. N. 585. retulit *Reizius* in sua *Herodoti* editione; ad annum 610. refert *Franc. Baily* in *Philosoph. Transact.* MDCCLXI. p. 269 seqq. ut nuper ex *Novellis literar.* Goetting. intellexi. Diligenter perpensis collatisque eunctis momentis. quae ad illorum temporum rationes ineundas conducentia ab *Herodoto* passim memorantur. Vir multis nominibus illustris *Volney* in *Chronologie d'Hérodote conforme à son texte* p. 4. seqq. demonstratum ivit, agi hic de eo *Solis defectu*, qui in *Pingrei Tabulis* ad diem tertium mensis februar. anni ante C. N. 625. refertur. S.

16. Σύννεσις τε ὁ Κίλιξ, καὶ Λαβύνητος) Verum est, quod *Stanleius* in *Aeschyli Pers.* 526. et *T. Faber* lib. I. *Epist.* 59. docuerunt, *Cilicum* reges *Syennesis* titulo omnes olim appellatos fuisse. Vide V. 118. VII. 98. et ad *Diodorum Siculum* XIV. 20. *Labyneti* nomen in *Babylonis* regibus itidem frequens, uti mox c. 77. et 118. Ille, qui pacis arbiter et sequester *Medes* inter et *Lydos* fuit, est *Nabuchodonosorus*, qui et *Nebucadnezar*: congruunt temporum rationes. Γάμων ἐπαλλαγὴν, uti mox, [l. 18.] de *consociata adfinitate* *Iones* probasse videntur. De *Abderitis* et *Democrito* *Simplicius* de *Coelo* lib. III. pag. 150. τὴν συμπλοκὴν οἱ Ἀβέρηται ἐπέλλαξαν, ὥσπερ καὶ ὁ Δημόκριτος. Iunge *Cl. Alberti* scholia in *Hesychii* Ἐπαλλάξαντες. WESS.

24. ἐς τὴν ὀμοχροίην) Damnanda temeritate Editor *Genevensis* MDCXVIII. *Stephani*, *Chytraei*, *Porti* aliorumque coniecturam secutus, αἰμορροίην publicavit. Vulgatum msstorum auctoritate munitum est, illis praeterea, quae viri doctissimi *Is. Vossius* et *Iac. Gronovius* in medium deposuerunt. Ἐς ὀμοροίην *Corn. de Pauw* aequè pravum. Sola durat controversia, quid ὀμοχροίην? *Ios. Scaliger* *Castigat.* in *Hippocrat. de vulneribus capitis*, principio, *Hic*, inquit, ἡ ὀμοχροίην est curvatura interior brachii, qua contingunt se duae partes interiores brachii, cum angulum faciunt. Quae ibi adduntur ex medicorum principe, illam non stabiliunt vocabuli notionem, sed superficiei quamdam aequabilitatem. ἡ ὀμοχροίην ὀστέου calvariae laevis est superficies, ut bene *Foësius*. In *Aeschinis Dialog.* III. 15. οὐδὲ ἄπτεται ταῦτα

τῆς ὁμοχροΐας, bene redditur, neque attingunt haec superficiem. Ad quem modum si cum Rev. Horreo ἐπιτάμονται ἐς τὴν ὁμοχροΐην verteris in summa cute, seu cutis superficie, uti equidem interpretandum censeo, cessabit, si quae morata fuit, difficultas. Tacitus simili in ritu Ann. XII. 47. *levi ictu cruorem eliciunt.* Alia Vossius ad Melam, II. 1. [p. 668.] alia Gronovius, quae ipsis relinquo. WESS. — Utique Gronovio et absurdam interpretationem, et rustica convicia in viros doctos h. l. coniecta, relinquamus! S.

CAP. LXXV. 5. εἰ στρατεύηται ἐπὶ Πέρσας) εἰρωτέων, quod his liberaliter adstructum fuit, recte abest. Vide Gronov. [immo Var. Lect. vide,] et Adnotat. ad Diodor. XIV. 112. WESS.

[9. κατὰ τὰς εὐστάς γεφύρας) Pro eo quod in versione posui, pontibus eis qui ibi erant, rectius fuerat, qui ibi sunt, vel, qui nunc ibi sunt, ut Larch. et Wytttenb. (Select. Historic. Graec. p. 350.) intelligebant, collatis vicinis verbis οὐ γὰρ δὴ εἶναι - - τὰς γεφύρας ταύτας. S.]

10. ὡς δὲ ὁ πολλὸς λόγος Ἑλλήνων) Etsi Noster Graecorum hunc rumore spreverit, amplexi dein eum alii sunt, uti Apollodorus in Diogene Laërt. I. 38., Lucianus Hipp. c. 2. [T. III. pag. 68. ed. Amst.] aliique, de quibus pro Herodoto ad eum Samosatensis locum Cl. Gesnerus erudite. WESS.

[15. ἐξ ἀριστερῆς χειρὸς μέοντα) Scilicet adverso fluvio, quo commodiorem ad traiciendum locum invenirent, littus legentes, fluvium a laeva habuerunt. S.]

[18. ὅκως, ἂν τὸ στρατόπεδον ἰδρ. κατὰ νότου λάβοι, etc.) Wytttenbachium secutus eram, qui commate post ὅκως interposito (quod ignorant alii) orationi consultum existimaverat, hac sententia: ut fluvius, si a tergo sumeret (i. e. praeterlaberetur) castra eodem loco manentia, (ἰδρυμένα,) hac parte superiore (ἀνωθεν) se convertens in fossam etc. De sententia equidem nihil repugno: sed de distinctione inter ὅκως et ἂν interserta, nollem factum. Nusquam, quod meminerim, particulam ἂν notione conjunctionis si usurpat Noster; quae illi ἂν, εἰ vel ἐάν est. Arcte iunctae particulae ὅκως ἂν, cum conjunctivo vel cum potenciali modo constructae, ut I. 99, 9. et saepius alibi, nude ut significant: neque ad sententiam alia particula hic desideraba-

tur. Structura enim orationis, abiecto post ὅπως commate, in hunc modum procedens facile intelligitur, ἵνα ὁ ποταμὸς, ταύτη -- ἐκτραπόμενος ἐκ τῶν ἀρχαίων βέεθρων, λάβοι τὸ στρατόπεδον κατὰ νύτου, καὶ αὐτὶς ἐσβάλλοι ἐς τὰ ἀρχαῖα, παραμειθόμενος τὸ στρατόπεδον. Quare nec opus fuit, inserta τε particula fulcire orationem, quod Schaeferus fecit, sic edens: ὅπως ἂν τὸ στρ. ἴδε. κ. ν. λάβοι, ταύτη τε κατὰ τὴν διάρ. etc. S.]

CAP. LXXVI. 4 seq. κατὰ Σινώπην --- μάλιστα κη κειμένην) κειμένην praestaret. Praedicatur de regione Pteria, quae in finibus Sinopes ad Pontum. Steph. Byz. ἔστι καὶ Πτερία πόλις Σινώπης, ex hoc, opinor, Nostri loco. Pteriorum urbis mox mentio erit. WESS. — Adoptare viri docti emendationem non dubitavi. Quid deceperit librarios, κειμένην scribentes, facile adparet. Nec vero in finibus Sinopes sitam Pteriam Herodotus ait, sed ex adverso, e regione fere Sinopae. S.

11. πρὶν δὲ ἐξελαύνειν ὀρμηῆσαι τὸν στρατὸν) Est, cui ἐξελαύνειν glossatoris videtur, me dissentiente: putes simile esse lib. VIII. 106. ὡς δὲ τὸ στρατεύμα --- ὄρμα ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας: discrepat tamen, ut quisque videt. Hoc specta, VII. 105. πρότερον ἢ περ ὀρμηῆσαι στρατεύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Restitui ex schedarum consensione κήρυκας. Plures Cyrus misit, sicuti c. 141. traditur, ubi ultro Iones postulant, quod hic negant Cyro. WESS.

17. πεσόντων ἀμφοτέρων πολλῶν) Media vox perperam praeteritur. Vide c. 82. et illud III. 11. ubi plenius, καὶ πεσόντων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν στρατοπέδων πλήθει πολλῶν: nam praepositionem quod Arch. et Vind. omittant isthic, caussa caret. WESS.

CAP. LXXVII. 1. Κροῖσος δὲ, μεμφθεὶς etc.) Latina, Croesus reprehensus propter suas copias, non probo. A quo enim reprehensus? Immo vero ipse semet incusabat, quod copiarum numero longe inferior congressus cum Persarum rege esset. Melius Stephanus et Portus, postulante verbi usu, caussatus exercitus sui paucitatem, sive potius, semet reprehendens ac incusans. Statim οὐκ ἐπειρᾶτο ἐπιῶν Reiskii iussu ἐπωρᾶτο corrigendum foret, nisi si valide Noster resisteret. Ἐπειρᾶτο ἐπιῶν non aliud illi ac ἐπιέναι. Ecce tibi VII. 5. ἐπειρᾶτο κατιῶν ὁ Ἰστιαῖος: et cap. 50. ὡς δὲ ἐπειρᾶτο συλλαμβάνων. Consimiliter VII. 172. et IX. 52. tum I. 84.

ἐπειρᾶτο προσβαίνων. WESS. — Μεμφθεις non passiva aut reciproca notione dicitur, sed activa, ut III. 13, 16. VII. 146, 8. Itaque h. l. accusativum regit, τὸ στρατόπεδον: ut sententia ad verbum haec sit, *damnavit, improbavit exercitum suum propter paucitatem: id est, conquestus est de suo exercitu, non quod minus fortiter pugnasset, sed quod numero longe inferior fuisset hostibus.* S.

10. Λαβύνητος) Regum Babyloniorum ultimus, Croeso ad coërcendam Cyri adaugescentem potentiam foedere iunctus, et belli huius fortasse occasio. *Beroso apud Iosephum Ναβόννηδος lib. I. cont. Apion. c. 20. Par caussa Amasin Aegyptium, has in partes ut transiret, impulisse videtur. Lege Xenophontem VIII. Inst. Cyr. pag. 183. WESS. — Commode Larcherus monuit Labynetis nomen a Nabonnedo nonnisi literarum l et n permutatione, aliàs etiam haud infrequente, differre. Caeterum cf. c. 74. et Xenoph. Cyrop. VI. 2, 10. S.*

CAP. LXXVIII. 3. Φοιτέοντες) Ut alibi saepius, hic etiam obliteravit Gronov. ionicam scribendi rationem; et cap. 96. ἐφοίτεον e libro Flor. in ἐφοίτων transiit; cum paulo post ἐπιφοιτέοντες intactum relinquatur; alibi διαφοιτέοντες et ἐπιφοιτέωσι. Hic vero scribi malim: οἱ ἵπποι, μετιέντες τὰς νημάς νέμεσθαι, ἐσφοιτέοντες (nempe τὸ προάστειον) κατήσθιον. Verbum adhibuerunt Euripides et Lysias. VALCK.

5. ἐς τοὺς ἐξηγητέας Τελμησσέων) Dubium est, praestet-ne Τελμήσσειες an Τελμίσσειες, cum sermo de his coniectorebus est. Cicero Divinat. I. 41. *Telmessus in Caria est, qua in urbe excellit haruspicum disciplina. Habet et Strabo Τελμήσσειας, sive Τελμησσέων ἄκρην lib. XIII. p. 955. [pag. 630. ed. Cas.] Arriano, qui de hariolis et coniectorebus his diligentissime, Τελμησσεῖς Exp. Alex. II. 5. item Stephano Byz., Suidae atque aliis. Infra c. 84. eadem scripturae diversitas. Non addo plura. S. Bochartus in Chan. lib. I. 6. et Ezech. Spanhemius Diss. IX. de Usu et Praest. Numism. p. 565. abunde facient satis. Verum τοὺς ἐξηγητέας mutatos nolo. Non nescio, ἐς τῶν ἐξηγητέων qua aliunde arcessita voce, defendi queat: at cur contortam sectabimur, ubi planissima et sine incilibus munita via est? Vocabuli usum ex Graecorum moribus in luce posuerunt Viri Cl. T. Hemsterhusius. et Ruhnkenius ad Timaei Lexic. p. 81. [pag. 109. ed. sec.] WESS.*

— Prope me abesse, ut istud ἐς τῶν ἐξηγητέων probem, in Var. Lect. professus sum; idque quum ob codicum auctoritatem, tum hoc ipso, quod paullo insolentius dictum videri poterat. S.

CAP. LXXIX. 4. εὔριστέ πρῆγμα οἱ εἶναι) Ex usu suo esse. Infra IV. 11. ὡς ἀπαλλάσσεσθαι πρῆγμα εἶη. VII. 12. πάντῃ εὔριστέ οἱ οὐ πρῆγμα εἶναι στρατεύεσθαι, conperit prorsus sibi consultum non esse Graeciae bellum inferre. Quae Florentini imperio mox vetere possessione evertuntur, defendi non debent. WESS.

9 seq. παρά δόξαν --- ἢ ὡς αὐτὸς κατεδόκει) Dare quidem potuerat ὡς οἱ ἔσχε τὰ πρῆγματα οὐκ ὡς αὐτὸς κατεδόκει, pro ut alibi dedit οὐκ ὡς ἤθελε. Sed ut hic, semel praeterea loquitur VIII. 4. ἐπεὶ αὐτοῖσι παρά δόξαν τὰ πρῆγματα τῶν βαρβάρων ἀπέβαινε ἢ ὡς αὐτοὶ κατεδόκειον. VALCK.

15. ἢ δὲ μάχῃ σφίων ἦν ἀπ' ἵππων) Nihil in his mutari oportuit. Ἀφίππων, [quod amplecti non erubuit Gronov.] insuper habito Ionum more, ex ἀφ' ἵππων progenitum fuisse codicum alii declarant. Est illud in pugna equestri probatum. Poëta *Odys.* i. 50. ἐπιστάμενοι μὲν ἀπ' ἵππων Ἄνδράσι μάχεσθαι. Cuius exemplo *Philostratus Heroic.* II. 18. p. 690. καὶ Μυσαὶ γυναῖκες ἀφ' ἵππων ξυνεμάχοντο τοῖς ἀνδράσι. Sunt praeterea rei equestris rudes et inperiti ἀφίπποι. *Themistius Orat.* XXIII. pag. 285. A. καὶ τῷ ἀφίππῳ (οὐχ ἡδὺν ἰσχυρῶν) τὸν ἵππικόν. Atqui Lydi eo in genere praeter ceteros excellebant, ἱππεύεσθαι ἀγαθῶν, uti Noster, sive *Φιλιππότατοι*, quemadmodum *Philostratus Icon.* lib. I. 17. pag. 788. ante quos omnes *Homero ἱπποκροσταὶ Iliad.* K'. 451. WESS.

CAP. LXXX. 4. καὶ Ὑλλος συρῆ γυνυσι) Amni verum nomen reddiderunt *Glareanus ad Livii XXXVII.* 38. et *Leopardus Emend.* VII. 9. neque inpediunt schedae veteres. Accedat *Strabo*, *Herodoti* testimonio usus lib. XIII. p. 928. [p. 626. ed. Cas.] cum de Hermo, εἰς δὲν καὶ ὁ Ὑλλος ἐμβάλλει --- συμπεσόντες δ' οἱ τρεῖς καὶ ἄλλοι ἀσημότεροι σὺν αὐτοῖς, εἰς τὴν κατὰ Φωκαίην ἐνδιδῶσι θάλατταν, ὡς Ἡρόδοτος Φησίν. Quae Geographi tanto sunt obportuniora, quanto certius nunc adparet, *Medic.* bellissime κατὰ Φωκαίην πόλιν offerre. Cl. *Reiskius* [et recte ille quidem] συρῆ γυνῶσι multitudinis numero pingit. WESS. — De templo *Δινδυμῆνης μητρὸς τῶν*

θεῶν conf. Strab. lib. XIII. p. 575. ed. Cas. et Apollon. Rhod. I. 1125. S.

19. μηδ' ἦν συλλαμβανόμενος ἀμύνηται) Nimia et paene superstitiosa, qua in Medic. erat vir clarissimus, reverentia in orationem Nostri verbum, toti Graeciae ignotum, ἀμύνηται invexit, citra dubitationem negligentia librarii prognatum. Ἀμύνεσθαι his libris frequens; nec aliubi, ne ab ipso quidem Florent. ad eam formam scribitur. L. Küsterum, acerbius hoc de genere Biblioth. Vet. et Nov. Clerici T. V. p. 409. conquestum, missum facio. Cameli odorem et speciem equum non ferre, sed reformidare, in praelii huius enarratione Xenophon Instit. Cyr. lib. VII. [cap. 1, 27.] pag. 176. E. et Polyaeus Strateg. VII. 6, 6. non praeterierunt. WESS.

24. τῷ δὴ τι καὶ ἐπεῖχε ἐλλάμψεσθαι ὁ Λυδός) Parum refert hoc an δὴ τοι praeoptes. [sed istud praetulerit Herodotus.] Ἐπέισθη ἐλλάμψ. placitum olim, merito vir doctus [Reisk.] repudiavit ob c. 155. ἐπ' οὓς ἐπεῖχε στρατηλατέειν. Addere potuisset VI. 96. ἐπὶ ταύτην πρώτην ἐπεῖχον στρατεύεσθαι. Quae mihi quidem a navibus ad anchoras stantibus, ἐπιχούσαις, repetita non videntur: multo commodius τὸν νοῦν ad dictionis complementum adsciscetur. Vide hoc Polybii Exc. Leg. pag. 1108. [lib. XVIII. 28, 11.] δῆλος ἦν, ἐπέχων πάλαι τοῖς κατὰ τὴν Εὐρώπην πράγμασι: et S. Lucae Evang. c. xiv. 7. ἐπέχων πῶς τὰς πρωτοκλισίας ἐξελέγοντο. In Euripidis Heracl. vs. 846. aliud requiritur. Varius enim usus. Quod autem nonnulli praeferunt libri ὁ αὐτός, manifestos ex ὁ Λυδός natales habet, prorsus uti αὐλῶν κόρας fragmenti Autocratis apud Aelian. de Animal. XII. 9. Λυδῶν κόραι genuerunt invitae, monitore I. Rutgersio Var. Lect. II. 1. WESS. — Proprius Herodoto usus verbi ἐπέχω sequente infinitivo. S.

CAP. LXXXI. 6. δέεσθαι βοηθέειν) Non probo βοηθήην, tametsi Ionicae notae. Mox c. 85. δεόμενος Κεραίσῳ βοηθεῖεν πολιορκομένῳ. WESS.

CAP. LXXXII. 5. περὶ χώρου καλεομένου Θυρέης) Vide Io. Meursium Miscell. Lacon. IV. 15. Barbeyracium Histor. Foeder. T. I. p. 30. De vocabuli variante scriptura dicere memini ad Diodor. XIV. 44., de eadem Ruhnkenius ad Timaei Lexic. p. 54. [p. 74. ed. sec.] Κυθήρη νῆσος [l. 8.] Gro-

novii explicatione munita satis est. WESS. — Pro τὰ Κῦθρα, quod proprium huius insulae nomen, I. 105. VII. 255. nunc Κυθηρή νῆσος dicere placuit Herodoto. S.

20. Ἀλκίνοω τε καὶ Χρόμιος) *Theseus* in *Stob.* VII. p. 92. ἔκειτο Ὀθρυάδης μεταξύ τῶν ἀνηρημένων Λακεδαιμονίων, μόνος περιλειθεῖς. Ἀργείων δὲ δύο Ἀλκίνοω καὶ Χραμίου. Vitium perspexit *Gesnerus*, in corrigendo parum aberrans. Fuit, uti hic, Ἀλκίνοω καὶ Χρόμιος. [Ἀλκίνοω καὶ Χρόμιος ex msstis edidit *Schoen* pag. 201.] *Plutarchi* Ἀλκίνοω *Meursius* dudum reformavit. De *Othryade* praeclare *Ti. Hemsterhusius* ad *Lucian. Contemplant.* c. ult. WESS.

25. σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκρούς) Frequentatur his in *libris συνῆσαι*, ubi de rogo rebusque temere congestis sermo est. Hic, tametsi ex msstis, adridere non debet. Valuitne *Othryades*, viribus ac sanguine defectus, in unum *Argivorum* corpora coacervare? Belle *Theseus* in *Stobensi*, Ὀθρυάδης πολλοὺς σκυλεύσας, τῶν πολεμίων τρόπαιον ἔστησε. Non disparia *Chrysermus* in *Plutarchi Parallel.* T. II. p. 306. WESS.

28. λέγοντες, οἱ μὲν etc.) Ut alia quaedam *Sophoclis* et *Euripidis*, quae legisse suspicor *Athenis Herodotum*, expressit hunc locum de *Phoenissis Euripidae* vs. 1471 seqq. ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις, οἱ μὲν etc. Verbum ἔλεγον, ἐλέγετο, supprimitur haud semel in simillimo loco *Thucydidis* VI. c. 35. ὁ δῆμος ἐν πολλῇ πρὸς ἀλλήλους ἔριδι ἦσαν, οἱ μὲν, ὡς οὐδενὶ ἀντρόπῳ ἔλθοιεν οἱ Ἀθηναῖοι - - - τοῖς δὲ, etc. Aliis supplementis non indigemus. VALCK.

31. τέλος δὲ, ἐκ τῆς ἔριδος etc.) Nisi *Chrysermus* [apud *Plutarch.* l. c.] fallit, *Amphyctiones*, capti arbitri, litem secundum *Spartanos* dederant. Priorem tamen victoriam sibi tribuerunt *Argivi* apud *Pausaniam* X. 9. Vindicarunt et sibi *Lacedaemonii*; unde *Θυρατικοὶ* apud eos στέφανοι, de quibus docti viri ex *Athenaeo* ad *Hesychium*. WESS.

37. πρὶν ἂν Θυρέας ἀνασώσωσιν) Suum *Herodotus* recepit. [nempe ἂν particulam.] *Platone* in re obvia non uterer teste, nisi eadem illi in animo atque oculis fuissent: ἔνορκον ἂν παιησαίμην, ὡς περ' Ἀργεῖοι, μὴ πρότερον κομήσειν, πρὶν ἂν νικήσω ἀναμαχόμενος etc. in *Phaedone* p. 89. c. [c. 38.] WESS.

38. οὐ γὰρ κομῶντες πρὸ τούτου) *Conturbare* orationis seriem γὰρ non latuit *Reiskii* sollertiam. [At neutiquam

turbat, modo in parenthesi posita ista verba cogites. conf. ad I. 24, 17. notata.] Non vidisse illud, saltem sprevisse, *Eustathium* argumento sunt, *Λακεδαιμόνιοι δὲ, νικήσαντες ἔνθεν τὸν (ἔθεντο voluit) νόμον, μὴ κομῶντες πρῶην, ἀπὸ τούτου κομᾶν*, ex *Herodoto*, in *Homer.* p. 165, 19. [pag. 125, 5. ed. Bas.] Comam-ne vero ab hac de Argivis victoria Spartani promiserint, dubia in scriptorum dissensu res est, *Plutarchi* praeter ceteros, *Nostrum*, sed clanculum, taxantis, *Vit. Lysandri* principio. Lege *Io. Meursii Miscell. Lacon.* I. 16. atque adde ex *Philostrati Vit. Apollon.* VIII. 6. p. 535. ubi *Leonides κομῶν ὑπὲρ ἀνδρείας*, ut amicis venerabilis et hostibus magis esset terribilis: tum ταῦτά τοι καὶ ἡ Σπάρτη ἐπ' αὐτῷ κομᾶ, μείον οὐδὲν ἢ ἐπὶ Λυκούργῳ τε καὶ Ἰφίτῳ: h. e. iactat se Sparta et gloriatur Leonidà non minus quam etc. *Doctus* interpres a vero aberravit. WESS.

42. αὐτοῦ μιν ἐν τῆσι Θυρέησι etc.) De Othryadae exitu iterum discordia. Periisse Perilai, Alcenorisi filii, manu Argivi ferunt in *Pausan.* II. 20. *Nicaner* in culto Epigrammate cum *Herodoto* facit *Anthol.* III. 5. pag. 299. [Analect. Brunck. T. II. p. 2.] Sed partium patriaeque studio, uti nunc, plurimi olim a tramite auferebantur. WESS. — Exstat etiam in totam hanc rem Epigramma, quod *Simonidi* tribuitur, in *Anal. Brunck.* T. I. p. 130. S.

CAP. LXXXIV. 5. ὡς οὐ προσχωρεῖ) *Gronovium* laudo. [προσχ. edentem.] Vide V. 62. VIII. 102. Amanuensium in προσχωρεῖν et προσχωρεῖν eminent lapsus, etiam in *Thucydidis* II. 5. Arcem Sardiniam *Ti. Hemsterhusius* ea luce circumdedit ad *Lucian. Contempl.* c. 9. ut nihil supra. WESS.

10. τῆ οὐδὲ Μήλης, ὁ πρότερον βασιλεύς) Et hoc bene. Πρώτερος, si valeret, non primum, sed priorem Croeso regem signaret, *Scaligero* Can. Isagog. III. p. 520. animadvertente. *Eusebius* habet in *Chron.* penultimum Heraclidarum regiae apud Lydos gentis Melem. Sic Myrsili Candaulaeque aetatem antevertit proxime. Verum multo hoc antiquior Meles in fragmentis est *Nic. Damasceni*. Praeclare de *Dione Chrysost.* Or. LXIV. p. 598. in refingendo regis huius et *Mardi* nomine meritis est *Valesius* ad *N. Damasceni Excerpt.* p. 442. WESS.

[11. τὸν λέοντα) Maiuscula litera Λέοντα dabant superiores editt. quasi proprium nomen esset. Ferebatur au-

tem fabula, *catulum leonis ex regis pellice natum esse. S.]*

12. Τελμησσέων δικασάντων) Non erant δικασταί, sed coniectores et interpretes portentorum; quae duo coniunguntur a Cicerone de Divin. II. c. 28. qui lib. II. c. 5. Est, inquit, quidam Graecus vulgaris in hanc sententiam versus; Bene qui coniciet, vatem hunc perhibebo optimum: Μάντις γ' ἄριστος, ὅστις εἰκάζει καλῶς. Theocritus, Eid. XXI. 82. Ὁς γὰρ ἂν εἰκάζῃ κατὰ τὸν νόον, οὗτος ἄριστός ἐστιν ὀνειροκρίτας. Tametsi non ignorem, σημαίνειν, κρίνειν, γινώσκειν, in talibus etiam adhiberi ab Herodoto; una tamen mutata litera hic libenter legerim: Τελμησσέων εἰκασάντων, ὡς etc. Dio Chrys. Or. XXXIV. p. 414. c. τὰ μὲν τῶν οἰωνῶν εἰκάζειν δεῖ. Omnis divinationo coniectura nititur, ultra quam progredi non potest: Cicero de Div. I. cap. 14. Sunt mihi ad manum loca veterum, in quibus τοῖς δικαίοις, εἰκαῖα videantur substituenda. VALCK. — Insolens verbi usus originem suspicionibus praebet. Varias Reiskius offert, Miscellan. Lips. vol. VII. pag. 616. praeterque alias διδασκάντων, docentibus, adprobat. Mihi expedita in hoc doctorum acumine omnia non sunt. Ampliabo, donec clarior e msstis lux. Leonem circum arcis muros gestatum spectavit Apollonius Tyan. Epist. LXXV. cum rixantibus Sardinianis, ὑμεῖς δὲ, inquit, ποίῳ πεποιθότες ἄρα λέοντι πόλεμον ἄσπονδον ἤρασθε; WESS. — Verbum δικασάντων tuentur libri omnes, nec satis causssae video cur sollicitetur. Haud dissimili certe verbo ἔγνωσαν in re simillima usus est Noster I. 78, 10. S.

[16. κατηλόγησε τοῦτου) τοῦτο malebat Reisk. coll. cap. 144, 11. et III. 121, 6. Sed potuit cum utrolibet casu construui id verbum, neque hinc obstant sequentes accusativi, absolute positi. S.]

18. ὁ ἂν δὴ Γραικῶδες αὐτὸς ὁ Μάρδος) Melius οὗτος cum Pavio et Reiskio. Confer Xenophontem VII. [cap. 2.] Inst. Cyr. p. 180. ubi nonnulla diversitas. WESS. — Mireris nullo e cod. msto αὐτος citari. Sic sane solet Noster. τοῦτον ὁ ἂν τὸν Ἄτυν, I. 53, 8. αὐτος δὴ ὁ καθαρθεῖς, I. 53, 5. ὁ δὲ παῖς αὐτος ὁ ἄφανος, I. 85, 15. et frequenter aliàs. Pronomini autem αὐτὸς non erat hic locus. S.

18 seq. τῶν τινα Λυδῶν) τὸν τινα Λυδῶν prave Florentino scribitur. [quem secutus est Gronov.] De Nostri more abunde testabuntur exempla collata in cap. 85. ab [co-

dem] Gronovio: accedent progressu operis ex msstis plura. WESS. — Vide c. 85, 11. 109, 17. 124, 17. etc. S.

[22. καὶ κατ' αὐτὸν ἄλλαι) Blandiri poterat μετ' αὐτὸν quod et *Valla* expressit, et post eum alii. Sed vetat librorum auctoritas. κατ' αὐτὸν Gronov. interpretatus est ad eius exemplum. Non repugno: sed videbatur mihi ita dictum, ut istud, μεταδιώκει δέ, - - ἀποστείλας τριήρεϊ κατ' αὐτὸν, III. 4, 11. S.]

CAP. LXXXV. [2. τὰ μὲν ἄλλα ἐπιεικῆς, ἄφρωνος δέ.) Vide supra ad I. 58, 10. notata. S.]

3. ἐν τῇ ᾧ παρελθούσῃ εὐεστοῖ) Alii codd. formam dant usitatam εὐεστοῖ: inusitatam sui Codicis admirabatur Gronovius. Herodoteam hic fuisse suspicor εὐετούϊ, et in *Glossario Herod.* primitus scriptum: Εὐεστούϊ, (pro Εὐεστή, ἡ) εὐήμερία, εὐετηρία. - - Διογενιανὸς ἄνευ τοῦ σ γράφει: nempe εὐετούϊ, quod habet *Aratus Diosem.* vs. 358. Ὁφρα τις εὐετούϊ χαίρη ποτιδέγμενος ἀνήρ. *Schol.* τῇ εὐετηρία. Formas istiusmodi nominum Iones adamarunt praesertim: Ἰώνων istum σχηματισμὸν exemplis adfirmat *Eustathius Iliad.* τ'. pag. 1245, 39. [p. 1180. ed. Rom.] Ultimam eorum est ἡ κτιστός: κτιστὸν, inquit, Μιλήτου Φισὶν Ἡρόδοτος. Leguntur ista lib. IX. c. 96. κλιστός lib. V. 6. τὴν καταπλαστὸν IV. 75. subministravit, ut alia multa pereximia, *Mediceus* iste Codex. Prae ceteris Poëtis ista talia frequentavit *Callimachus*, in cuius paucis reliquiis inveniuntur ἀρσκατύς, διωκτύς, γελαστύς, μαστύς, ἀλιτύς, οἰστευτύς. Horum nonnulla meus attigit *Hemsterhusius* ad *Lucian.* [Dial. Mort. VI. 3.] pag. 354. multo plura huius classis praebet *Hesychius*, quaedam etiam mendosa: Ὠριστύς vox est nauci, *Antimachea* fuit *πωριστύς*. Ἐσκλητύς probabiliter scribendum, ubi legitur Ἐσκλητύς, ἡ τῶν ἐξόχων ἀθροίσις ἐν Συρακούσαις. Ceterum, si vel Herodoteum est εὐετός, fatendum tamen multo frequentius dici εὐεστοῶ vel εὐεστοῦν. Democriteam esse vocem omnes norunt [saltem ex *Diog. Laërt.* IX. 45.] qui has literas tractant; illud non omnes, vocem in tres male distractam apud *Stobaeum* perperam in verbis legi *Democriteis* p. 278, 53. τὰ ἀδικέοντα (τῶν ζώων) ἀθῶος ὁ κτείνων· καὶ πρὸς εὐ' ἔστ' αὖν ταῦτο ἔρδειν μᾶλλον ἢ μή. Scribendum, πρὸς εὐεστοῦν. Κακιστοῦν interpretatur *Hesychius* κακὴν κατάστασιν, ἢ ἀπραγίαν. Aeternitas *Antiphonti* dicta Ἀειστοῶ, teste *Har-*
Herodot. T. V. G

ρocr. ἡ εὐσία, Ἐστῶ Archytae Stobaei Ecl. Phys. p. 81. vs. 8., ἡ ἀποδημία Callimacho apud Suidam Ἀπεστῶ. Ubi vulgatur in Herodoto IX. 84. τῇ ἀπεστοῖ τῆς μάχης, olim legebatur, me iudice, ἀπεστῆ Hesychius: Ἀπεστὺς, ἡ ἀποχώρησις. Formam in ὦ, quod commemini, nullam praebet Herodotus. Sed haec, fateor, modum excedunt, argutis istis Graecorum auctorum emendatoribus breviloquis displicitura. VALCK. — ἐν τῇ -- εὐεστοῖ) Sequor schedas Ask., aliàs Mediceis consentaneas. In Glossis Herodoti variatur. In scriptis Remig. εὐεστῶ, εὐήμερία: aliae εὐεστία, εὐεστή: cui discordiae commodior dabitur locus. Non esse ab Ionum usu id, quod amplexus sum, alienum, Democriti apud Stobaeum verbis stabilire in animo fuerat. At illa persanata sunt. Clemens Alex. Stromat. II. pag. 498. Δημόκριτος μὲν ἐν τῷ περὶ τοῦ Τέλους, τὴν εὐθυμίαν, ἣν καὶ εὐεστῶ προσηγόρευσεν. Non illi itaque idem atque aliis notavit: sua enim sibi Philosophus vocabula habuit. Nostro congruit Aeschylus VII. c. Theb. vs. 192.

Μήτ' ἐν κακοῖσι, μήτ' ἐν εὐεστοῖ φίλη
ξύνοικος εἶην. - - -

ubi Critici εὐδαιμονία, εὐετηρία. Quo usu et Maximus de Elect. vs. 534. WESS. — Maximi philosophi de Electionum auspiciis carmen, quod dicit vir doctus, editum exstat in Fabricii Biblioth. Gr. T. VIII. p. 415 seqq. Vocab. εὐεστῶ apud Aeschylum iterum habes in Agamemn. 878. S.

12. ἀλλογνώσας Κροῖστον) H. Steph. coniectando iustam huius loci scriptionem adsecutus fuit in Voc. Herodotear. recensione p. 722. [ubi de verbo ἀναγινώσκω agit: et iterum aliquanto post.] et 739. Certam praestant mssti, et Hesych. Ἀλλογνώσας, ἀγνοήσας. Neque abit multum ἀλλογνοῶν in Galeni Gloss. Hippocratis, quo de doctissimi Viri ad Hesych. et Foësius in Oeconom. neque, alia in compositione, ἀλλοφρονέων, ἀλλοφάστων etc. WESS.

15. ὁ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄθωνος) Cicero Divin. I. 53. eiusdem generis etiam illud est, quod scribit Herodotus, Croesi filium, cum esset infans, locutum. Prodigiousum certe, modo verum. Noster non ἄθωνον tantum, quemadmodum Xenophon, Nic. Damascenus et Dio Chrysost. atque alii, sed διεφθαρμένον τὴν ἀκοήν, captum auribus c. 38. et κωφόν c. 34. fuisse prodidit. Possunt-ne ergo ab ipsis natalibus surdi articulatam vocem

edere? praesertim nullo divino beneficio, verum ὑπὸ δέουσι καὶ κακοῦ, uti scribit. Merito hoc reprehendit *Corn. de Pauw.* Habet *Plinius* N. Hist. lib. XI. 50. semestrem Croesi filium, in crepundiis locutum, quo prodigio totum Lydiae regnum conciderit. At alius is fuit, atque ab hoc diversus, ut belle *Harduinus*, nisi si tamen in portento describendo inter veteres haud constiterit. WESS. — Conf. ad I. 58, 10. notata. S.

CAP. LXXXVI. 7. δις ἐπὶ τὰ Λυδῶν - - - παιδάς) Sic consimilia *Nic. Damascenus* Excerpt. p. 457. in hac pyra tragoedians, sed culpam inhumanitatis a Cyro in Persas amoliens. *Ctesias* nihil de rogo, admiscet tamen prodigiosa multa. Nihil quoque *Xenophon.* Quae mihi suspicionem adaugent, ex vulgi, mira captantis, fabellis haec profluxisse. θεῶν ὀνειδιῆ, quod sequitur, reddendum *Abydeno* apud *Euseb.* Pr. Eu. IX. 41. WESS.

[14. καὶ περὶ ἐν κακῷ εἶναι τοῦσούτω) Incongrua sententia est, in quam verba ista vulgo interpretantur: *etsi in tanta calamitate posito, tamen etc.* Quasi vero mirum videri deberet, quod in ea calamitate Croesus dictorum Solonis meminerit! Nihil profecto magis consentaneum erat, quam ut tunc maxime haec cogitatio animo miseri occurreret. Itaque, quum in καὶ περὶ consentiant libri, videndum est ne alia notione particula illa hic fuerit accipienda; v. gr. *cum maxime tanta in calamitate versanti.* S.]

16. μηδένα εἶναι τῶν ζώντων ἔλβιον) Restitui, quod exilio traditum erat, εἶναι, schedis iubentibus. Vide c. 32. et hoc *Plinii* verissimum N. Hist. VII. 40. Si verum iudicium facere volumus, ac repudiata omni fortunae ambitione decernere, mortalium nemo est felix. WESS.

17. ὡς δὲ ἄρα μιν προστήναι τούτω) Potuerat παραστήναι locum tueri, quem et illi *Reiskius* relictum voluit, nisi msstorum concordia obnixa fuisset. Vide *Gronovium.* WESS. — Commode *Gronov.* citat I. 119, 24. ubi vulgatum olim προστάντες idem ac παραστάντες valet. Sic vero et προστάς olim I. 129, 1. i. q. παραστάς. Quibus duobus posterioribus in locis sicut σ literam geminavi, sic et h. l. προσστήναι scribi debuit: quemadmodum etiam V. 51, 4. pro vulgato olim προσστήξαι, recte προσστήξαι libri nostri

dedere. Construitur autem hoc verbum aliàs, ubi de corpore agitur, cum dativo casu: nunc, ubi de mente, cum accusativo. Intelligo autem, minus commode me ista verba his latinis reddidisse, *Hoc ergo sibi proponens*. Rectius *Valla: Quod dictum ubi subiit Croeso. S.* ^{4*}

18. ἐκ πολλῆς ἡσυχίης) Memoratam *Stephano* lectionem, quia dabat et *Med. codex*, recte restituit *Gronovius*: niti quoque potuerat *Eustathio*, qui ad *Od. Θ'. p. 319, 23. [p. 1604. ed. Rom.]* Ἡρόδοτος, inquit, ἐκπλαγεῖς δὲ τούτοισιν ἐπὶ χρόνον ἄφθογγος ἦν, μόγις δὲ τε ἀνενεχθεὶς εἶπε. καὶ πάλιν ἀνενεγκάμενόν τε καὶ ἀνασπενάξαντα ἐκ πολλῆς ἡσυχίης. *Horum* priora leguntur *I. 116*. Quod hoc loco vulgabatur olim, *λειποψυχίης*, fluxit, opinor, ex interpretamento lectionis non absurdae ἀψυχίης: censi certe potuit *Croesus* ante passus *animi deliquium*, quam ad se redeuntem subierit *Solonis* dictum. ἡ *λειποψυχία*, locis a *Foësius* designatis, saepe dicta fuit ἀψυχή *Hippocrati*: in locum ἀψυχίης, saltem in *πυυχίης*, facile mutari potuit ἡσυχίης, quod genuinum iudico. *VALCK*. — Non audeo damnare tutum tot *Codicum* et *Eustathii* propugnaculo. Puto et *Nic. Damascenum* in *Nostro* reperisse. *Σιωπῆς δὲ γενομένης*, ait *Excerpt. p. 461. στενάξας μέγα, εἰς τρεῖς ἀνακαλεῖται πάλιν Σόλωνα*. *Explicationem* certe seu *paraphrasin* huius loci ea praebent. Ἐκ πολλῆς ἡσυχίης, postquam altum erat silentium, sive *σιωπῆς γενομένης*. Stabilire praeterea *Nicolaus* lectionem *Arch. poterit*, sicuti et *Aelianus* in *Eustath. p. 1404, 45. [Od. α'. p. 58, 41. ed. Bas.]* haec planissime aemulatus: ὁ δὲ ἀνηγένκατο ἄραι, [ἦγουν ἐκ βάθους ἐξεβόησε] καὶ εἰς τρεῖς ἐκάλεσε τὸν Σόλωνα. [Eadem habes apud *Suid. in Ἀηνήγκατο.*] Adde aliam eiusdem *Aeliani*, quam adscripsit *Berglerus*, imitationem *Var. Hist. IX. 41. WESS*. — Verbum ἀνενεγκεῖν et ἀνενέγκασθαι apud *Suid. in Ἀνενεγκῶν*, et *Hesych. in Ἀηνήχθη*, exponitur ex *animi deliquio* (ἐκ *λειποψυχίας*) se recipere, et vocem edere. Qui verbi usus videtur esse sequioris aetatis: (conf. *Indicem nostrum Graec. in Appian.*) unde fortasse apud *Nostrum* *λειποψυχίης* pro vocab. ἡσυχίης irrepsit. Apud veteres et *Ionicos* praesertim scriptores nihil fere aliud, nisi, vocem vel gemitum (ex imo pectore) proferre. Vide *Heynium* ad *Iliad. τ'. 314. Apollon. Rhod. III. 463. et 635. IV. 1748*. Sic rursus apud *Nostrum I. 116, 6. S.*

27. ὡς ἦλθε ἀρχὴν ὁ Σόλων) Cl. Reiskius ὡς ἦλθε Σάργιδις ὁ Σόλ. Verum ἀρχὴν notat olim hic atque alibi. Vide II. 27. et Lud. Abresch Dilucid. Thucyd. p. 714. WESS.

28 seq. ἀποφλαυρίσειέ οἱ. ἀ δὴ εἶπας τῆ αὐτῷ πάντα ἀποβεβήκειέ οἱ τῆπερ etc.) In οἶα si hae literae [οἱ et ἀ] coalescerent, huius quidem loci mihi facilius videretur intellectus ista ratione scripti: οἶα δὴ εἶπας, τὰ αὐτῷ πάντα ἀποβεβήκειε τῆπερ ἐκεῖνος εἶπε. τῆ tantum in τὰ fuit mutatum: sed fortasse Codices hic vulgatis meisque coniecturis meliora suppeditabunt. VALCK.

Ibid. ἀποφλαυρίσειε· οἶα δὴ εἶπας, ὥστε αὐτῷ πάντα ἀποβεβήκειέ οἱ, τῆπερ ἐκεῖνος εἶπε) Varie haec fuerunt tentata. Cl. Abresch sola distinctione veteri scripturae medetur, ante τῆπερ ἐκεῖνος interpungens. Reiskius aut ἀ δὴ εἶπας, εἶπε αὐτοῖς ὡς πάντα etc. aut ἀ δὴ εἶπας, ἔφη, ὡς αὐτῷ πάντα ἀπ., τῆπερ etc. Laudem merentur, etsi opera male cesserit, viri egregii. Premo msstorum vestigia cum Abbate Geinozio, [Hist. de l'Acad. des Inscr. T. XVI. p. 69.] cuius ἀποβεβήκειοι, cum coniecturae [et ei quidem parum felici] debeatur, carebimus sine damno. Potius foret, si necessitas urgeret, Cod. Ask. ἀποβεβήκειοι. Verum αὐτῷ -- οἱ per tmesin, ut alias, pro ἐωυτῷ depositum fuit. Vide Abresch dicto loco, et Gronovium. WESS. — Abreschii libro aegre careo. Quae autem Gronovius pro vindicanda scriptura ἀποβεβήκειέ οἱ protulit exempla ex II. 175, 2. VI. 68, 2. III. 55, 9. III. 72, 28. VII. 125, 2. in eorum duobus prioribus abundat quidem dativus pronominis οἱ, sed nec in his ipsis, nec in ullo ex reliquis, αὐτῷ οἱ idem ac ἐωυτῷ valet. Nempe h. l. terminationi verbi ἐποβεβήκειε olim superne adscriptae literae οἱ indicabant legi in aliis codicibus ἀποβεβήκειοι, quam scripturam equidem probavi. Nec vero sperno ἀποβεβήκειε: pro quo non est cur ἀποβεβήκειε quispiam desideret. Amat Noster plusquamperfectum ponere, ubi perfectum vel aoristum exspectasses: vide I. 84, 22. 79, 8. 122. extr. etc. Quare etiam I. 132, 2. vulgatum olim κατεστήκειε teneri potuerat. Conf. Werfer Act. Philol. Monac. T. I. p. 239 seq. S.

33. καίεσθαι τὰ περιέσχατα) Obsecutus sum clarissimi viri monitis et cap. 101. lib. V. uti nunc editur. Morantur tamen et nonnihil retrahunt haec c. 191. huius libri, τῶν

περὶ τὰ ἔσχατα τῆς πόλιος ἑαλωκώτων. Liberum itaque optandi arbitrium. WESS. — Male τὰ περὶ ἔσχατα olim edebatur: quod et Gronov. incaute, ut ipse fatetur, tenuerat. Nec vero retrahere nos debet alter locus I. 191, 28. ubi οἱ περὶ τὰ ἔσχατα οἰκόντες idem valet ac οἱ τὰ περιέσχατα οἰκόντες. S.

39. κελεύει σβεννύσαι) H. Stephano insultare [quod a Gron. factum] recuso: vidit opinor cod. Rem. cui et pauci alii consentiunt, maluitque leniter fluentem orationem; fortasse iniuria. Solet enim Noster in eo genere varietatem sectari, sicuti saepe numero alii. Conf. V. 103. et Davis. in Ciceron. Tuscul. Disp. I. 24. et Raphel. Obs. ex Herodot. in Ep. ad Galat. 2, 6. ubi tamen aliena quaedam. WESS. — Amat, novimus, Herodotus insolitâ et subitâ subinde constructionis mutatione animum percellere lectoris: sed durior haec utique et vix ferenda ἀνακολουθία, cuius nullum simile exemplum mihi occurrit. Nam istud quidem, quod ex lib. V. cap. 103. citatur, commoda orationis distinctione haud parum mollitum videbimus. At enim, si orationis insolentiam merito miramur, haud minus mira nobis videri debuit optimorum quorumque codicum, ac tantum non ad unum omnium, in salebrosam istam scripturam, quae adeo facile caveri poterat, coniuratio. S.

CAP. LXXXVII. 3. δυναμένους δὲ οὐκέτι καταλαβεῖν) Portus καταβαλεῖν, ut in S. Remig. inest, corrigebat, citra urgentem caussam. Si qui tamen ita voluerint, non pugnabo. Facit scriptionis adfinitas, ut verborum saepe oriatur confusio, de qua superius c. 46. Haud raro quoque vim patiuntur. Nic. Damascenus Excerpt. p. 449. ὁ δὲ θηράτωρ ἐπὶ τὸν δόρυον (ᾠρημσε) καὶ καταλαβῶν ἐσπάραιτε. Salmasius ad libri sui oram καταβαλῶν, quo Nicolaus nec clarius distinctiusve loquetur. Mitto alia. WESS. — At verbo καταλαβεῖν, inhibere, coërcere, quod alii omnes libri agnoscunt, proprius hic locus; et alienum foret καταβαλεῖν. Conf. ad I. 46, 5. notata. S.

4. εἴ τί οἱ κεχαρισμένον ἐξ αὐτοῦ ἔδωρήθη) Simile Aristophanis, uti bene Berglerus, Pac. vs. 385. εἴ τι κεχαρισμένον χοιρίδιον εἶσθε παρ' ἐμοῦ κατεπόουώς. Ambo imitantur Poëtam, Iliad. A'. 59. Ceterum S. Remig. κεχορήγηται placere posset, modo Herodotei commatis foret. Tritum usu est Aristotelis, Strabonis, atque aliorum, quemadmodum ad Diodori lib. I. 15. adscripta ostendunt. WESS.

CAP. LXXXVIII. 1. *κάτισέ τε ἐγγύς ἑωυτοῦ*) Scriptor Florentinus erroris reus est. Nusquam in his libris *κατεῖσε*, tametsi verbi neque obscurus nec infrequens usus. Quae continuo succedunt, *ἀπεθώμαζέ τε ὀρέων*, Homeri exemplo venerunt Ἰλ. Ω'. 629. *Πρίαμον θάυμαζον Ἀχιλλεύς εἰσαρόων* etc. WESS.

12. *χρήματα τὰ σὰ διαφορέει*) Sic oportuisse, iam dudum docuit P. Leopardus Emend. VII. 9. Propagatum ex Aldino vitium est, saepius ad hoc vocabulum offenso V. 75. VII. 10. Qui Nostrum versavit, nihil hic desiderabit. WESS.

CAP. LXXXIX. 11. *κάτιτον τῶν δορυφόρων*) Solitarium incedit Arch. *θάσσειον*. Galeus operam in eius patrocinio abutitur: *θάσσειον* imprudenti excidit. Hesychius *θάσσει*, *κάτιτον*, quod ex *θάσσει*, quo de Eustathius in Hom. p. 1008, 47. [p. 1008, 36. ed. Bas.] contractum. Mutuum Cyri Croesique sermonem Xenophon Inst. Cyri VII. [cap. 2.] p. 181. suo more descripsit. WESS.

CAP. XC. 4. *ἀναρτημένου σεῦ ἀνδρός etc.*) Pareo Codicibus et dialecti consuetudini. Ipse VI. 88. *μαθῶν - - ἀναρτημένους ἔρδειν Αἰγινήτας κακῶς*. Eiusdem sunt speciei *ἀρτέαται*, *ἀρτῆται* etc. Mox Cl. Reiskius *βασιλέως χρηστοῦ ἔργα*, coniectura fortasse arbitraria. WESS. — De orationis ἀνακολουθία dictum est ad I. 3, 7. S.

12. *ἐπανηλόγησε*) Aliena viri doctissimi comminiscabantur: legendum *ἐπαλλιλόγησε*. Sed hoc dudum praecepit accuratissimus P. Leopardus et quidquid ad illud firmandum dici poterat, Em. VII. c. 9. Atque ita legit hoc in loco Pollux II. 120. nam non attigit τὸ ἐπαλλιλόγητο, e lib. I. c. 118. VALCK. — In Leopardi partes etiam Reiskius ivit, optimo consilio. *Ἐπαλλιλόγησε*, *repetiit*, eademque ipsa *exposuit*, quae supra c. 37. etc. atque ita Pollux. Nam *ἐπαντιλόγησε*, quod illi et Nostro instaurat Cl. Adr. Heringa Obs. Crit. c. 3. p. 25. non convenit et longius deflectit. Bene Philo Iud. de Fortitud. p. 758. D. *εἰρηκῶς δ' ὅσα δίδωσιν ὁ καιρὸς, παλλιλογοῖν οὐ δίκαιον*. WESS. — Adsurgo docto Virorum choro *ἐπαλλιλόγησε* hic corrigentium; sed in eorumdem partes concedere nunc quidem non possum. In constanti librorum omnium scriptura *ἐπανηλόγησε*, nisi obstare visa esset Pollucis auctoritas, nihil magnopere inerat quod suspectam illam nobis reddere debuisset; nisi fortasse *ἐπανηλόγησε* maluisses.

Nam, ut ἀναλογίζεσθαι significat *secum repetere, secum reputare et recensere*; (vide, praeter exempla a Schneidero citata; Athen. IX. 382. d. ubi video in lat. vers. a me omissa esse verba ista: *hic, ille; omnes nominatim recensui*;) sic ἀναλογίζειν, active, *recensere, repetere, particulatim exponere*; velut apud Philonem, (*de Mundo*, p. 1169. ed. Francof.) ubi ait, τοὺς ἐκάστων (μύθων) χρόνους ἀναλογίσαντες, *si singularum fabularum tempora recenseamus*: atque idem fere valebit compositum verbum ἐπαναλογίζειν. Sed quidni perinde, alia verbi terminatione. ἐπαναλογεῖν eadem notione dicere Herodotus potuerit? Sic in ἐπανηλόγησε vocalis η, in media voce, fuerit geminatum augmentum, ut in ἤμελλον, ἤθελον, ἠδυνάμην, et similibus. Fortasse vero in praesenti etiam tempore ἐπανηλογεῖν, per vocalem η pro α, dixerit Noster; quemadmodum καταλογεῖν pro καταλογεῖν, III. 121, 6, cuiusmodi usus vocalis η pro α etiam in communi Graecorum sermone in verbo καταγορεύω superest, ex κατὰ et ἀγορεύω composito. Atque ita, nisi satis firmatam, ferendam certe, neque temere mutandam, codicum h. l. scripturam habemus. Nec vero scripturae huic Pollucis auctoritas, solummodo vulgata apud eum lectio, obstat: mssti codices firmant eam potius, quam evertunt. Nam quod cod. *Iungerm.* dabat, ἐπαλληλόγησε, non differt a nostra scriptura, nisi quod N perperam in ΑΑ sit mutatum; quod genus confusionis Bastius, olim noster, adtigit ad *Gregor. Dial.* p. 921. Quod vero optimus alioqui cod. *Falckenb.* habebat, ἐπανηλογήσει, id ex alia satis prona confusione natum erat, nempe ex Η factum ΤΙ. Taceo, ne satis quidem aptum huic loco fore verbum ἐπαλληλόγησε. Hoc enim significaret *iterum dixit, repetiit quae ante dixerat*. (conf. I. 118, 5.) Atqui Herodotus quidem ista in superiori narratione exposuit; non vero Croesus eadem Cyro iam ante dixerat. S.

24. εἰ ἀχαρίστουσι νόμος εἶναι) Ineptiunt cum suo ἀχαριστεῖν scribae veteres, obliteratissimae locutionis. Satis hoc *Thucydidis* erit, VII. 35. οὐκ ἂν σφίσι βουλομένοις εἶναι διὰ τῆς σεῶν τὸν πρῶτον εἶναι. Similia ex *Tacito* et *Sallustio* stipavit *P. Leopardus Emend.* IV. 23. habet et huc pertinens *Abresch Diluc. Thucydid.* p. 749. Egregie *Clemens Alex. Protrept.* p. 38. ὦ Κροῦσε, - - ἀχαριστός ἐστίν, ἐν προσκυνεῖς, et plura hinc derivata. WESS.

CAP. XCI. 5. πέμπτου γονέος) Praeclare *Mediceus*. Idem ob sequentem articulum coniectando adsecutus fuerat *Steph. Berglerus*; mirumque accidit, haesitasse in re obvia interpretes. Vide c. 13. et quae docte commentatur *Gronovius*. [Monuit *Gron.* γονέα non modo patrem, sed et generatim progenitorem dici; quem idem Noster γενέτωρα, VIII. 157, 1.] Vellem is etiam mox δόλω -- ἐπισπόμενος scripsisset, quod mssti certum praestant et sermonis indoles expostulat. *Homer.* Od. Γ'. 215. ἐπισπόμενοι θεοῦ ὄμφῃ. *Sophocles Elect.* 973. ἀλλ' ἢ ἐπίσπη τοῖς ἐμοῖς βουλευμάσι. Verum scripturae haec aberratio in aliis et Nostro saepe se obferret, uti c. 103. III. 14. 31. 54. etc. WESS. — De progenitoribus commode a *Bellangero* ad h. l. monitum *Larcherus* retulit, ex Graecorum more ita eos numerari, ut pater censeatur secundus, avus tertius, quartus proavus, quintus abavus. Fuit autem Gyges abavus Croesi, hac successione: Gyges, Ardys, Sadyattes, Alyattes, Croesus. S.

10. οὐκ οἶόν τε ἐγένετο) Nihil demuto; οὐκ οἶον, οὐκ οἶα, οὐκ οἶος, in simili re usus sunt frequentis. Supra c. 67. IV. 152. VI. 130. Post pauca [l. 14.] *Reiskius* ὕστερον τρισὶ ἔτεσι τούτοις: quod Codices si praebent, adtentionem mereretur; nunc edito inhaereo. WESS.

23. εἶπε τὰ εἶπε Λοξίης) Neminem offenderent ista si sola legerentur: de *Phallo* agens, ποιεῦσι, αἶτ, τὰ ποιεῦσι Ἑλληνας. II. 49. Nostro tamen loco si prius εἶπε Codicibus abesset, ob sequentia censerem adiectum, pristinamque scriptiōnem hanc fuisse: τῶ καὶ τὸ τελευταῖον χρηστηριαζομένῳ (I. c. 55.) τὰ εἶπε Λοξίης περὶ ἡμίονου οὐδὲ τοῦτο συνέλαβε. Postremum Herodoteum est, ut et illud: οὐδὲ τοῦτο, --- τὰ εἶπε. Sic I. 89. Κύρος δὲ ἐπιμελὲς ἐγένετο, τὰ Κροῖσος εἶπε: hoc, si bene memini, (nam librum inspicere hercle non vacat) corrigi vult *Reiskius* lib. II. c. 51. ἰσὸν τινα λόγον περὶ αὐτοῦ ἔλεξαν, τὰ — δεδήλωται. VALCK.

24. ἦν γὰρ δὴ ὁ Κῦρος οὗτος ἡμίονος) *Abydenus* ex regis *Babylonii* oraculo de *Cyro*, ἕξει Πέρσης ἡμίονος, in *Euseb. Pr. Eu.* IX. 41. Explanatius, verum ex Nostro, *Oenomaus*, *Apollinem* vanitatis et mendacii arguens, ὁ μὲν γὰρ ἡμίμηδος ἢ ἡμιπέρσης Κῦρος, ἢ ὁ μηρόθεν μὲν ἐκ τυραννικοῦ, πατρόθεν δὲ ἐξ ἰδιωτικοῦ γένους ἡμίονος ὢν ἐν τῷ αἰνίγματι, παρεμφαίνει μὲν τὴν ἔκτυφον Μοῦσαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀμαντιν μαυτικὴν. Namque Hero-

dotea innui, Musae iniecta mentio testatur, quam ἔκτυφον fumi plenam et insolescentem invidiose taxat, in Eiusdem Pr. Euang. V. 21. Bene de se Apuleius Apolog. p. 289. Non video quid mihi sit in ea re pudendum, haud minus quam Cyro maiori, quod genere mixto fuit, Semimedus ac Semipersa. WESS. — Quod modo praecessit, οὐδὲ τοῦτο συνέλαβε, sic recte συλλαβῶν l. 21. non συμβαλῶν. Conf. c. 63, 1. ibi-que notata. συμβάλλεσθαι, non συμβάλλειν, coniectare sonat; et ne hoc quidem satis aptum huic loco foret. S.

CAP. XCII. 5. ἐν δὲ Προνηΐης τῆς ἐν Δελφοῖσι) Laudatissime, verborum asperitatem si praetervideas, et verissime Iac. Gronovius. Minervae protemplaris sive vestibularis inter Delphorum numina celebratissima est memoria, quamquam in titulo saepius peccatum. Memini quaedam adponere ad Diodorum XI. 14. plura Io. Taylor ad Demosthenem in Aristogitonem p. 517. [in Reisk. Appar. ad Demosth. Vol. I. p. 822 seqq.] WESS. — Conf. VIII. 57, 7. ibique not. S.

6. ταῦτα μὲν καὶ ἔτι etc.) Cl. Reiskius τῶν τὰ μὲν, facili sententiae decursu. Mirum illud oppido est, concordiam Codicum [l. 8.] constare in Βραγχίδησι τῆσι Μιλησίων, neque dissidere II. 159. Locus uterque doctorum disputationibus iam olim examinatus est, docente ex Symmictis Philemonis Porphyrio, [Quaestion. Homeric. c. 8. Vol. I. Homeri Barnes. p. xci seq.] nec negligente Gronovio. Vaticinata quondam illic mulier fuit, ἡ ἐν Βραγχίδαῖς γυνὴ χρησμῶδός Iamblichio de Myster. II. 11. p. 74. quae insolentiori [apud Nostrum] articulo nihil prodest. Iuvemus Iamblichum apud Stob. Serm. LXXIX. p. 471. ἀδελφὰ δὲ τούτων καὶ ὁ ἐν Βραγχίδῃ θεὸς ἐκφαίνει. Dederat ἐν Βραγχίδῃσι, ut Nostrer, aut sicuti ipsemet cum Strabone et Pausania ἐν Βραγχίδαῖς. WESS. — Philemon in Συμμίκτοις apud Porphyrium l. c. ait: „quum apud Herodotum h. l. ἐν Βραγχίσι (sic apud Porphyr. in ed. Barn. editur, ἐν Βραγχίσι in ed. Bas. 1551. utrobique perperam, puto, pro Βραγχίδῃσι) τῆσι Μιλησίων legisset, gnarum se multis librariorum mendis inquinatos esse quum aliorum veterum auctorum tum Herodoti codices, in eo fuisse ut cum Alexandro Cotyensi τῆς Μιλησίων (sc. χώρης vel γῆς) corrigendum censeret, quoniam graecus nullus scriptor τὰς Βραγχίδαῖς in foem. genere di-

cere auderet; postquam vero in eiusdem Herodoti libro II. (c. 159, 10.) simili ratione ἐς Βραγχίδας τὰς Μιλησίων scriptum reperisset, intellexisse se, *Herodotum* Ionum more (quemadmodum illi ἢ λίθος, ἢ κίων, ἢ Μακραθῶν dicunt) foeminino genere, pro masculino, in isto nomine usum esse. Sic ille. Cui opponere quispiam posset, apud eundem tamen *Nostrum* I. 158, 2. codices omnes in τοὺς Βραγχίδας consentire, itemque cunctos I. 46, 11. τῆς Μιλησίου ἐς Βραγχίδας dare: itaque verisimile esse, etiam h. l. et II. 159, 10. τῆς Μιλησίων scripsisse *Herodotum*, et librariorum culpā in utroque horum locorum revera corruptos codices esse. Quod si quis ita statuit; fuerint utique perantiquae istae codicum corruptelae; nec tamen fuerint ex tanta vetustate repetendae, quantā si *Villoisonum* audimus. Huic enim, nescio quo casu, excidit, ut *Philemonem* illum, e quo ista *Porphyrius* retulit, Alexandro Magno coevum faceret. (vide *Villois. Anecd. Graec. T. II. p. 157. et Proleg. in Homer. p. xxxiv. itemque Indicem in Anecd. voce Philemon, et voc. Herodot.*) At ex ipsis verbis a *Porphyrio* prolatis abunde adparebat, aequalem illum fuisse aut etiam paullo iuniorem *Alexandro Cotyensi* Grammatico, (de quo *Fabric. in Bibl. Gr. IV. p. 579.*) adeoque secundo post C. N. seculo vixisse. De *Branchidis* multa *Larcherus* collegit ad *Nostri* V. 36. et VI. 19. Ad id quod spectat de quo h. l. quaerebamus, ita se res habere videtur. Recte ἐς τοὺς Βραγχίδας scribitur I. 158, 2. quatenus *Branchidae* familia fuere sacerdotum, qui templum et oraculum curabant, quod *Didymis* erat in agro *Milesiorum*. Recte vero etiam fortasse et h. l. et II. 159, 10. Βραγχίδαι in foem. gen. dicuntur; quoniam ex eo, quod vulgo breviter dicere consueverant ἐς Βραγχίδας πέμπειν, (ut apud *Nostrum* I. 46, 12. et I. 159, 1.) usus invaluisse videtur, ut ipse locus, ubi oraculum erat, Βραγχίδαι diceretur, nempe αἱ Βραγχίδαι, ut αἱ Ἀθῆναι et similia. Ita quidem *Pompon. Mela* I. 17. Oraculum *Apollinis*, ait, dictum olim *Branchidae*: cui congruit quod idem templum perinde τὸ ἴσον τὸ ἐν Διδύμοισι, et τὸ ἴσον τὸ ἐν Βραγχίδῃσι nominatum legimus V. 36, 15. coll. VI. 19, 15. similiterque apud *Strabonem* IX. 421, c. coll. XIV. 634. c. Denique apud eundem *Strab.* XVII. 814. A. iunguntur ἐν Δελφοῖς καὶ Βραγχίδαις, prorsus tamquam duorum locorum nomina. S.

14. ἀντιστασιώτης κατεστήκει) Iure Gronovius ita; in usu tamen verbi, quod sensu activo sumi posse putavit, vere lapsus. L. Küsterus, male dictorum non inmemor, parem illi gratiam reddidit in *Clerici Bibl. V. et Rec. T. V. p. 407*. Taedet haec scribi potuisse. De *Pantaleonte*, Serinus in *Stob. Serim. XLV. p. 515*. quaedam innuit. WESS.

20. ἐπὶ κνάφου ἔλκων) Confidenter hoc suam in sedem reposui: auctores habeo Scholiasten *Herodoti*, qui κνάφος, ut codex mstus ostendit, hic invenit; *Plutarchum*, cuius ἐπὶ κνάφου huc ducit; tum *Hesych.* et *Suidam*, hoc ex loco ἐπὶ κνάφου ἔλκων explicantes. [Suidam vide in *Κνάφος*, et Ἐπὶ κνάφου.] Non addo, κναφίου, in *fullionis officinam*, nec recte verti, nec loco satisfacere. Cur tandem interimendum in *fulloniam officinam* traxit? Nullus-ne ad caedem locus commodior? Bene hoc perspexit, locumque persanavit *Steph. Berglerus Act. Lips. MDCCXVI. p. 423*. tum *T. Hemsterhusius* ad *Hesychii Ἐπὶ κνάφων. Κνάφος*, *carduus* sive *spina* est, qua fullones radere vestimenta solent: praeterea tormenti seu *carnificinae genus*, clavis aculeisque obpletum, ad miseros crudelissime enecandos: Ὁργανόν τι, ἐν κνάφῳ κέντρα ἔχον, δι' οὗ τοὺς βασανιζομένους κτείνουσι, *Suidas et Timaeus*. [in *Lexic. Plat. p. 160*.] Pertinet huc *Platonis X. de Rep. p. 762*. ἐπ' ἀσπαλάθων κνάμπτοντες, *super tribulis lacerantes*, ut viri egregii docuerunt. WESS.

CAP. XCIII. 8. αἱ ἐνεργαζόμεναι παιδίσκαι) Haec et seqq. respicit antiquus *Sophista*, qui *Dissertationes aliquot Ethicas* conscripsit, inter *Fragmenta Pythagor. vulgatas p. 714*. Λυδοῖς τὰς κόρας πορνευθείσας καὶ ἀργύριον ἐνεργήσασθαι, καὶ οὕτω γάμασθαι καλὸν δοκεῖ εἶμεν. Hinc etiam manifestum est, cur ad istam *παιδισκείων* mentionem narrationi suae quaedam de more *Lydiaco* interiecerit *Herodotus*; qui vocem, adiectam a *Sophista*, ἀργύριον, lectori subaudiendam relinquit, quam in simili loco adposuit *lib. II. c. 126*. eo *Cheopa* scribens devenisse pravitatis, ut filiam voluerit tamquam *prosedam* πρήσσεσθαι ἀργύριον ὁκόσον δὴ τι. Corpore quaestum facientes, *πιπράσκουσαι τὴν ὥραν παντὶ τῷ βουλομένῳ*, *Origeni c. Cels. V. p. 260*. ἐπὶ μισθῷ (χρημάτων *Xenoph. Symp. p. 525, 7*.) τὴν ὥραν ἀπεμπωλοῦσαι *Eusebio Προπ. IV. p. 162. v.* *Commode* dicuntur ἐνεργαζόμεναι, id est, corpore vel ἐν ἑαυταῖς ἐργαζόμεναι: aliter cepit *Clar. Abresch, Dil.*

Thucyd. p. 763. [*Abresch* quomodo ceperit nescio: mihi videbatur ἐν οἰκίματι ἐργάζεσθαι. coll. II. 121, 99. et 126, 3. ubi quidem ἐπ' οἰκίματος.] Ἐργάζεσθαι, ἐργάτις, ἐργασία, ἐργαστήριον, de eadem occurrunt opificina. Auctor Orat. c. Neeram p. 730, 44. ἐταίραν suam nolunt ὄρῃν ἐν Κορίνθῳ ἐργαζομένην, οὐδ' ὑπὸ πορνοβόσκῳ οὔσαν et p. 731, 57. [*Demosth.* Reisk. T. II. p. 1354, 22.] Quae venit ob istum quaestum in Aegyptum, venisse dicitur Rhodopis κατ' ἐργασίην *Herod.* II. 135. Secundum grammaticos et *Eustathium* ad Ἰλ. Ψ'. p. 1453, 45. [p. 1329. ed. Rom.] *Archilochus* istius generis mulierem Ἐργάτιν dixerat: sed ab istis dissentit *Hemsterh.* ad *Hesych.* in Ἐργάτις. τὸ πορνεῖον est Ἐργαστήριον in Attica Lege apud *Demosth.* p. 736, 105. [p. 1367. ed. Reisk.] et in *Alciphronis* Epistola, quam vulgavit *Abresch.* in Addend. ad *Aristaen.* p. 115. παιδισκεῖον dixit *Nicias*, *Athen.* X. p. 437. f. memorans etiam τὰς δημοσίας παιδίσκας. In *Isaei* Or. V. p. 58, 13. [p. 134. Reisk. Vol. VII.] *Euctemonis* ἀπελευθέρῃ ἐναυκλήρει συνοικίαν ἐν Πειραιεῖ, αὐτοῦ καὶ παιδίσκας ἔτρεφε, meretriculas alebat conciliatrix: in Orat. c. Neer. p. 728, 28. [p. 1351. Reisk.] *Charisii* liberta *Nicarete* ἑπτὰ παιδίσκας ἐκ μικρῶν παιδιῶν ἐκτήσατο. VALCK. — *Lydias*, de quibus agitur, puellas non ex corporis quaestu pecuniam contulisse; sed praeter istum quaestum opus etiam mercede fecisse, quo maiorem sibi dotem compararent, monuit *Heyne* in Commentar. Götting. T. XVI. p. 35. Similem isti *Lydorum* morem apud *Cyprios* notavit *Iustin.* XVIII. 5. Conf. *Clearchum* apud *Athen.* libro XII. cap. 11. ubi videndum an pro τῶν ἄλλων, quod ibi, p. 316. l. 5. nostrae edit. legitur, τῶν δούλων cum *Larchero* (in *Notis* ad *Herodot.*) corrigendum sit. Caeterum apud *Nostrum* mox l. 13. ὁ Λυδῶν δῆμος non tam *populus Lydorum*, quam *plebs*, reddi debuerat; et sic in lat. vers. rescriptum velim. conf. I. 196 extr. Et ἀγοραῖοι ἄνθρωποι (l. 8.) rectius *circumforanei homines*, quam *forenses*. cf. II. 141, 20. S.

16. καὶ δύο πλέθρα) *Gronovio* scribendum videtur καὶ δύο πλέθρα τὸ μῆκος: neque enim latitudinis mentionem abesse posse, nec πλέθρα de ambitu recte poni. Contra ea *Georg. Arnaldus* venit *Animadv.* c. 29. *plethri* mensuram altitudini, longitudini, et latitudini saepe admoveri conmonstrans: nullam quoque iustae proportionis in viri doctissimi emenda-

tione rationem haberi: quod sane vero convenit. Haud scio tamen, an sana hic omnia sint. De stagno Gygaeo Poëta Ἰλ. Β'. 865. et Strabo, [XIII. p. 626. B. et 627. B.] quo teste Coloën postea cognominatum novimus. Referunt huc παρὰ Γύγαί τε σῆμα in Nicandri Theriac. vs. 633. Critici veteres, forsitan male. WESS. — Nulla subest causa, cur de integritate huius loci dubitemus, si baseos figuram oblongam cogitemus: nempe τὸ εὖρος nunc intelligit longiorum laterum mensuram. Altitudinem monumenti tantam fuisse ait Clearchus apud Athen. lib. IX. c. 31. ut ex quibuslibet Lydiae partibus conspici potuerit. Nam, quod monumentum a Gyge amasiae suae erectum Clearchus narrat, quodque Nicander etiam l. c. spectasse videtur, illud nullum aliud esse recte Larcherus monuit, nisi hoc ipsum de quo hic Herodotus loquitur, et ex eo Strabo l. c. Cuius monumenti reliquias hodieque superesse, ex Chandleri Itinerario idem Larcherus adnotavit. Conf. Heyn. ad Ἰλ. β'. 865. S.

CAP. XCIV. 2. τὰ θήλαα τέσσα καταπορνεύουσι) Vitam meretriciam agant erat in Latinis. Verius Thomas, ἐπὶ πορνείαν δίδωσι, uti infra c. 196. πᾶς τις - - καταπορνεύει τὰ θήλαα τέσσα. Numos a Lydis repertos Xenophanes in Pollucis IX. 85. itidem prodidit. Adde Eustathium ad Dionysium vs. 840. WESS.

[9. ἐπὶ Ἄτυος) Conf. c. 7, 9. et VII. 74. Adde Adnot. ad IV. 45, 16. De Mane conf. Dionys. Hal. Ant. Rom. I. 27. S.]

Ibid. σιτοδείην ἰσχυρήν) Heroῖσι σιτοδείην (sic recte scriptum legitur supra, c. 22.) ἀφορίαν καρπῶν interpretatur Dionysius Halicarn. A. R. I. p. 21, 33. ubi vs. 38. pro διανείμαντας restituendum videtur, διανείμαντα Ἄτυν ἅπαντα τὸν ὄψωνον διχῆ κλήρους ταῖς μοίραις ἐπιβαλεῖν, ex Herodoto, tradente τὴν βασιλεία αὐτῶν (Atyn) δύο μοίρας διελόντα Λυδῶν πάντων κληρῶσαι. Herodotea se Dionysius enarrare profitetur; e rerum Lydiacarum scriptore probabiliter, quae Galei suspicio est, derivata. VALCK.

12. ἄνεα δίζησθαι) Etsi non magnum videbitur operae pretium, hoc ex msto elegi: non possum in animum inducere, placuisse Nostro continuam scriptionis et soni in δίζησθαι et δίζησθαι, nulla praesertim metri lege cogente, discordiam. Quod recepi, Homeri et Ionum est. Habet

Eustathius in *Odyss.* p. 1774, 31. [p. 564, 50. ed. Bas.] διζή-
ται ex *Herodoto*, quod nunc II. 58. διζέται. Consentiant
Grammatico tamen Codices *Ask.* et *Arch.* Graviter et vere
Democritus, διζημένοισι τὰ γὰρ μὲν μόλις παραγίνεται, τὰ δὲ κακά
καὶ μὴ διζημένοισι, ex *Stobaeo* in *Poësi Philosoph.* p. 176.
WESS.

15. τῶν κύβων καὶ τῶν ἀστραγάλων) *Corripitur Noster* ab
Athenaeo I. 15. [lib. I. c. 33. nostrae ed.] p. 19. A. ob ludo-
rum haec inventa *Atyis* regis tempore: esse enim ludos
istos multo antiquiores, probatos usurpatosque belli *Troia-*
ni tempore. De pilae et talorum lusu nota ex *Homero* res
est: at ubi apud eum *tesserarum* τῶν κύβων, aut *κυβείας* aut
κυβεύειν mentio? Quarum cum nusquam meminerit, seriori
tempori inventum debetur. Docuit hoc egregie *Thomas*
Hyde *Histor. Aleae* p. 112. et *Hemsterhusius* in *Polluc.* IX. 97.
WESS.

15. πλὴν πεσσῶν) Nullum hic scriptoris *lusum* [cum
Gronov.] agnosco. *Πεσσοῦς* et *πεσσοῦ* usu terunt, non *πεσοῦς*.
Semper-ne in amanuensium peccatis abscondita ruspabi-
mur? Negatur horum origo *Lydis*, quod ea *Palamedi* con-
tribueretur abs omnibus. *Sophoclis*, *Alcidamantis*, *Gorgiae*,
Philostrati hanc ad rem atque aliorum loca *Hemsterhusius*
antestatus est. Sint-ne vero *πεσσοὶ* calculi tantum, an *calculi*
tesserarii, animose ante non multos annos disputaverunt
Io. Corn. de Pauw *Diatrib. de Alea Vet.* p. 57. et *Vanni Cri-*
ticae p. 270. doctus Auctor. WESS.

25. ἐωπτόν τὸν βασιλέα προτάσσειν) *Cl. Reiskius* προτάσσειν.
Tu vide III. 89. VII. 65. *Dionysius*, his usus, de suo libe-
raliter adstruxit plura: *Lydum*, *Atyis* filium, uni parti
a patre adsignatum, alteri *Tyrrhenum* ait, *Rom. Ant.* I.
[c. 27.] p. 21. Λαχούσης δὲ τῆς ἅμα Λυδῶ μοίρας τὴν ἀμείνω
τύχην, μὴ ἐκχωρήσῃσαι. ἐκχωρήσῃσαι δὲ τὴν ἑτέραν, ἀπολαχοῦσαν
τῶν χρημάτων τὰ μέρη. Sic, puto, scribere voluit. Venerint-
ne in *Italiae* oras, atque *Etruscorum* genti originem *Lydi*
dederint, quod *Nostrum* secuti plures litteris tradiderunt,
in magna versatur controversia; de qua *Theod. Ryckius*
Diss. de Prim. Ital. Colon. [edita cum *Holstenii* *Notis* in
Steph. Byz.] c. 6. et *Scipio Maffei* *Hist. Diplom.* p. 228.
atque alii. WESS. — Confer quae ad h. l. *Larcherus*
commentatus est. S.

CAP. XCV. 6. καὶ τριφασίας ἄλλας λόγων ὁδοῦς) Vere dixit. Cyri initia et illustria facta diversis modis per Orientis plagas celebrata fuerunt. *Ctesias*, uti Persicorum fragmenta condoces faciunt, aliam ac *Noster* trivit viam, fateturque *Photius*. Quid *Xenophon* sectatus fuerit, in omnium est memoria. Forsan et suum sibi narrationis genus habuit *Aeschylus* in *Persis* vs. 770. Itaque optio datur. WESS.

8. ἐπ' ἔτεα ἑξήκοντα καὶ πεντακόσια) Haec et quae succedunt *Diodorus* adripuit lib. II. 32. sed minus prudenter et considerate, sicuti ibi conmonstratum est. WESS. — *Herodotum* cum *Ctesia* aliisque, qui Assyriorum imperio (referente *Diod. Siculo*) durationem 1506. annorum tribuunt, in concordiam redigere, post alios doctos viros, (quorum nonnullos etiam *Harlesius* ad *Fabr. Bibl. Gr. T. II. p. 742* seq. laudavit) *Larcherus* studuit in *Notis* ad h. l. Conf. eiusdem *Chronologiam Herodot.* p. 144 seqq. scilicet statuens, *Ctesiam* antiquitatem huius imperii a primis regni primordiis, intra artos limites conclusi, repetiisse; *Herodotum* vero ab eo tempore quo totius Asiae imperio reges Assyriae potiti sunt. *Volney* contra, post longam disputationem, qua *Herodoti* fidem historicam cum ea quae *Ctesiae* tribuenda est, contendit, (*Chronol. d'Herodote*, p. 83 seqq.) ad extremum colligit, (ib. p. 189 seq.) perquam verisimile esse, consulto *Ctesiam*, quo Persis gratificaretur, durationem Assyriaci imperii, cuius in iura Persae successerunt, immanem istum in modum auxisse. Novi quidpiam hinc molitus est *G. Bruining* in *Actis Societ. Traiect. T. II. p. 162* seq. (Lugd. Bat. 1795.) qui, *Ctesiae* mendaciorum nullam prorsus rationem habendam censens, tantum abest ut iusto minorem existimet numerum DXX annorum, quem hinc habent *Herodotei* libri, ut multo etiam maiorem esse sibi persuaserit. Scil. pro certo sumens, *Semiramidem* illam, quam *Noster* c. 184. *quinque generationibus ante Nitocrin* vixisse ait, fuisse primam Assyriae reginam, *Nini* uxorem, regni conditoris; quo secum ipse concilietur *Herodotus*, statuit numerum annorum, qui h. l. durationi regni Assyriaci tribuitur, per librorum sive errorem sive temeritatem *quadringentis annis auctum* fuisse; scripsisse *Herodotum* ἔτεα ΗΔΔ, id est, ἑξήκοντα καὶ ἑκατόν, annos CXX; inde illos fecisse ἔτεα

[H] ΔΔ, id est, annos DXX. Cuius quidem inventi laudem non invidemus auctori. S.

CAP. XCVI. 4. οὗτος ὁ Δηϊόκης) Deiocem non praeferiit Polyaeus Strateg. VII. 1. verum vestigiis aliorum insistens. Quaerunt docti viri idem-ne fuerit ac Arphaxadus, cuius in Iudithae historia c. 1. memoria durat, an Phraortes potius, Conringius, Montfauconius, Prideaux: de qua lite Schroëerus Orig. Assy. sect. IV. 5. etc. et Leon. Offerhaus Spicileg. Hist. Chronolog. p. 145. egregie. WESS.

13. ἰθὺς τε καὶ δίκαιος ἦν) Ecce tibi observationem docti viri, Petri Fontein, cui Theophrasti Characterum cultiorem editionem brevi debebimus. Quum de iudice sermo sit, idem est ac, ἰθεῖα ἐδίκαζε: eadem ratione Homerus, ἰθεῖα, et, ἐς μέσον ἀμφοτέροισι, μὴδ' ἐπ' ἀρωγῇ, διμάζειν, Iliad. Ψ'. 574. et 580. Si vero animadvertas, pro ἰθὺς Atticos hoc sensu dixisse ἴσος, vix dubium erit, quin Herodotus in mente habuerit illud Solonis, τὸ ἴσον πόλεμον οὐ ποιεῖ, laudatum Plutarcho in eius Vit. pag. 85. v. Huc nimirum spectant, quae, paullo ante, [l. 10.] de eodem Deioce, habet, ἐπιστάμενος ὅτι τῷ δίκαιῳ τὸ ἀδίκον πολέμιόν ἐστι: ex quibus tamen verbis vitium, quod illis inhaeret, tollendum est. Quum enim Herodotus manifesto significet, hunc δικαστὴν, probe gnarum cives, ab iniustis iudicibus vexatos, iisdem reddi infensos, iustitiam observasse eum in finem, ne quis erga se, ad regnum adspirantem, odium conciperet; liquet, me quidem arbitro, legendum esse, ὅτι τῇ ἀδικίῃ τὸ ἀδικούμενον πολέμιόν ἐστι. Neque aliter, in argumento fere pari, Euripides, et ipse Solonis dicti haud immemor, Phoeniss. v. 541. τὸ γὰρ ἴσον νόμιμον, vel potius κρινόν, ἀνθρώποις ἔφω· Τῷ πλεόνι δ' αἰεὶ πολέμιον καθίσταται Τούλασσαν. Quinimo, huius sententiae ea est cum Historici observatione, modo verba sicuti scopus eius postulat legantur, similitudo, ut in altera exemplar alterius tantum non agnoscas: certe hoc, τῷ πλεόνι δ' αἰεὶ πολέμιον καθίσταται τούλασσαν, ipsum illud est Herodoti, τῇ ἀδικίῃ τὸ ἀδικούμενον πολέμιόν ἐστι. Haec erudite ille in litteris ad me, sed quibus membranae auxilium negant. WESS. — Nec vero etiam membranae auxilio correctoris indigebant. S.

CAP. XCVII. 5. ἔνθα περ πρότερον προκατίζων ἐδίκαζε) De iudicibus, sive illi reges seu privati fuerint, hoc sollemne. Supra c. 14. Midas ἀνέθηκε τὸν θρόνον, ἐς τὸν

προκατίζων ἐδίκαζε. et V. 26. Additur dixisse *Deiocem*, οὐ δὲ καὶ ἔτι, se non ultra iudicaturum: non aliud enim ac δικάσειν. quemadmodum doctissimi viri *Sylburgius* in *Grammat. Clenardi* p. 451. et *H. Stephanus* de *Dialect.* pag. 140. monuerunt dudum. In fragm. Philosophi *Eusebii* apud *Stobaeum* *Serm.* XLIII. pag. 310. καίτοι περ χρεὶ εἰδέναι πάντα τὸν μέλλοντα ἀνθρώπου καταδικᾶν, ὅτι καὶ etc. perperam et sine ratione *Gesnerus* καταδικάζειν corrigi iussit. Praeclare *Glossae Sangermanenses*: Δικᾶν, ἀντὶ δικάσειν. Ἡρόδοτος ἄ. οὐ φησι δικᾶν ἔτι. WESS.

13. στήσωμεν ἡμέων αὐτῶν βασιλέα) *Voculam* ἕνα suspicabar absorptam a literis proximis, quam solet in talibus adhibere *Herod.* p. 169, 32. [III. 25.] ἕνα σφέων αὐτῶν. pag. 192, 21. 194, 23. [III. 80. et 85.] δεῖ ἕνα γέ τινα ἡμέων βασιλέα γενέσθαι: atque ita scripsisse hoc loco, στήσωμεν ἕνα ἡμέων αὐτῶν βασιλέα. VALCK.

CAP. XCVIII. 14. τὰ νῦν Ἀγβάτανα κέκληται) *Demiror* dilectissimis membranibus haud auscultasse *Gronovium*, quibus recte obsecutus fuit c. 110. et 153. minime vero III. 64. 92. Non placet id consilii incertum. Optime codex *Florent.* cui alias plures schedae consentient. *Medorum* regiam hanc urbem veterum conplures, in quis et *Ctesias*, Ἀγβάτανα, teste *Stephano Byz.* adpellarunt. Nunc quidem in illius *Persicis* ἔδωκε Κῦρος - Βαρήνην, ἐγγὺς Ἐκβατάνων: ipse dederat Ἀγβατάνων, sicuti in *Stephani Βαρήνη* legitur. Opinor latere idem vocabulum in *Aeschyli Pers.* vs. 927. nam quae de *Agdabatis*, gente Persica, a Criticis adscripta sunt, fide carent. *Sam. Bochartus* tituli originem in Arabum sermone invenit et eleganter illustravit *Phaleg.* III. 14. Culte vero de *Aristotelis* obscurioribus libris *Themistius* πλείοσι πεφραγμένοι εἰς περιβόλους, ἢ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις βασιλεία, *Or.* XXVI. pag. 319. D. WESS.

18. κολωνός ἐόν) Videtur *Diodorus* II. 13. in urbis situ dissentire, ἐν πεδίῳ, in planitie structam scribens. Ambitum idem XVII. 110. stadiis CL. absolvit, et hac parte discors. Athenarum enim amplitudo atque ambitus stadia CC. acquabat, teste *Dione Chrysostomo* *Or.* VI. p. 87. c. et illi tamen, ex *Nostri* finitione, *Ecbatanorum* magnitudo conveniebat. Quod editur κατὰ τὸν Ἀθηναίων κύκλον, pravum

est. Ἀθηνέων oportuerat; qui quidem naevus in his libris nimis frequens. WESS.

27. δύο δὲ οἱ τελευταῖοι, εἰσὶ etc.) Platoni, horum fortasse recordato, tale aedificia templaque variis coloribus distinguendi genus βαρβαρικὸν εἶδος est. Sic de Neptuni in Atlantide templo: εἶδος δὲ τι βαρβαρικὸν ἔχων· πάντα δὲ ἔξωθεν περιήλειψαν τὸν νεῶν ἀργύρεω, πλὴν τῶν ἀκρατηρίων. τὰ δὲ ἀκρατήρια χρυσοῦ. Critiae p. 116. Pertinent huc, quae Auctor de Mundo eleganter commentatus est, c. 6. p. 195. Ed. Vulc. WESS. — Omnino structuræ genus isti simile hodieque in multis apud Sinenses et apud Indos oppidis reperiri monuit Caylus in Hist. de l'Acad. des Inscr. T. XXXI. p. 42. S.

CAP. XCIX. 5. δι' ἀγγέλων δὲ πάντα χρεῖσθαι) Vide c. 69. Regiam apud Medos Persasque maiestatem, illique debitam a civibus reverentiam abunde explanavit B. Brissonius de Regn. Pers. I. 27. et II. 91. WESS.

CAP. C. 9. καὶ κατήκοι) Saepe numero vocabulum in Musis recurrit de subditis imperio ac dicto audientibus, rarum hac notione. Ecce tibi imitatorem Dionem Cassium lib. XLII. 17. p. 515. Ed. N. καὶ γὰρ κατόπκοποι σφῶν καὶ κατήκοι -- πολλοὶ περιενοῦστων. Aliis sunt ὠτακουσταί, ut in libello de Mundo, cuius interpretes Apuleius non sine quadam cultus elegantia: Sed inter eos aures regiae et Imperatoris oculi [conf. Nostrum, I. 114, 7.] quidam homines vocabantur: per quae officiorum genera rex ille ab hominibus deus esse credebatur, cum omnia, quaecumque ibi gererentur, ille Otacustarum delatione discebat. Ceterum scribi debebat, quod bene vidit Reiskius, καὶ οἱ: est enim dandi casus. WESS.

CAP. CI. 1. τὸ Μηδικὸν ἔθνος συνέστρεψε) Interpretatio Vallae, Deioeces - - solam Medicam subegit nationem, eique imperavit, illa homines etiam perdoctos in historia veteri tradenda decepit. Galeus pro συνέστρεψε legi scribit in msto συνεστρέφατο, atque ita loqui solere Herodotum: obversabatur eruditissimo viro κατιστρέφατο, subegit, veterum nulli adeo frequentatum quam Herodoto; apud quem nuspiam invenietur συνεστρέφατο, usurpantem τὸ συστρέφαι no to significato IX. 18. πάντη συστρέφαντες (mutari non debuerat) ἐωπιτοῦς καὶ πυκνώσαντες ὡς μάλιστα. Hoc apud alios frequentius dicitur ξυστρεφέντες vel συστρεφόμενοι. Dubium nullum est, quin hoc loco συνέστρεψε notet in unam contraxit: Deio-

ces τό τε Μηδικόν ἔθνος συνέστρεψε, μούνου τε τούτου ἤρξε: (sic ista leviter refingenda suspicor;) *Medos in unam gentem contraxit, atque huic soli imperavit.* Ex hac vera, ni fallor, interpretandi ratione [quam quidem perinde vulgata etiam scriptura admittit,] primum manifestum est, cur his continua diversa anemorentur Medorum genera, e quibus unam ille fecerit gentem; deinde, quamobrem de filio Phraorte paulo dicat inferius: οὐκ ἀπεχρήτο (Suidas explicat, ἀρκεῖν ἠγάτο:) μούνων ἀρχεῖν τῶν Μήδων, ἀλλὰ στρατευόμενος ἐπὶ τοὺς Πέρσας κ. τ. λ. Pater Deioces, callidus ille iustitiae satelles, pacis amans, et solos regere Medos contentus, simul atque *iustitiae fruendae causa* (Cicero de Off. II. c. XII. init.) rex fuerat constitutus, locatim dispersos cives suos adegit ἐν πόλισμα ποιήσασθαι, καὶ τοῦτο περιστέλλοντας τῶν ἄλλων ἦσσαν ἐπιμέλεισθαι. Herod. p. 41, 5. et p. 42, 3. [c. 96, 6. et 98, 11.] Condidit itaque *Ecbatana*. His denarratis subiungit: Διόκης μὲν νυν τό Μηδικόν ἔθνος συνέστρεψε. Hoc aliis in re simillima saepius dicitur συνώκισε, vel συνήγαγε. Notae sunt imperantium artes, Thesei, Gelonis, similibumque: de Gelone, unis Syracusis omnia posthabente, *Herodotus* lib. VII. c. 156. VALCK.

CAP. CII. 10. Ἀσσυρίων τούτους οἱ Νῖνον ἔχον) Qui ἔσχον voluerit, etsi urgens ratio desideratur, praesidio non carebit. *Assyrios* laxiore significatione *Noster* usurpat, illis ipsos comprehendens *Babylonios*. *Assyriorum* itaque alii *Ninum*, *Babylonem* alii possidebant, uti c. 178. 185. etc. WESS. — De *Nino* urbe, ad *Tigrin* sita, conf. c. 193, 11. et II. 150, 17. S.

CAP. CIII. 4. ἐλόχισε κατὰ τέλεα) *Turmatim*. Adscripserat his Scholiastes: κατὰ τέλεα τὰ ἀναλώματα, καὶ τὰ συνέδρια ἐν τῇ ἀρχῇ, καὶ τὸ συντελεῖν εἰς τάγμα. Habet ex eo *Suidas*. [in Κατὰ τέλ.] Ultima huc refer, cetera aliorsum deferenda. Καὶ κατὰ τέλεα καὶ παντοίως προσβάλλοντες VII. 211. et IX. 20. et 22. WESS.

[8. ὅτε νῦν ἡ ἡμέρα ἐγένετο) Vide supra, c. 74, 8. S.]

15. βασιλεὺς ὁ Σκυθῶν Μαδύης) In obscuro res *Scythicae* loco sunt: de gentis excursionibus in *Asiam* plura *Iustinus* II, 4. 5., quae partim conveniunt, aliena partim sunt. Μαδύος Σκυθικοῦ expeditiones et peregrinationes tetigit obiter *Strabo* I. pag. 106. [pag. 61. ed. Cas.] sed nescio quo au-

ctore eundem *Madyem* regem *Cimmeriorum* fuisse adfirmat. WESS. — Confer *Nostrum* cap. 15. et praesertim IV. 11 seq. S.

GAP. CIV. [1 - 3. Ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς λίμνης τῆς Μαιώτιδος --- ἐς Κόλχους τριήκοντα ἡμερῶν εὐζώνῳ ὁδός.) Iusto maior videri possit iste numerus *triginta dierum*; quum praesertim eum terrae tractum, quo inferior Asia cum superiori iungitur, intra *quinque dies* ab homine εὐζώνῳ permeari posse supra dixerit, cap. 72 extr. At hinc non de ea parte *Maeotidis paludis* agitur quae *Colchidi* proxima est, sed de ostio *Maeotidis*, et quidem de ulteriore ora illius ostii, ubi *Cimmeriorum* olim sedes fuerant. conf. IV. 11 seq. Caeterum meminerimus, ubi de eisdem regionibus agitur, quas *Scythae* dein habitarunt, diurnum iter ab eodem *Nostro* ducentis stadiis aequiparari, IV. 101, 8. S.]

8. ἐν δεξιῇ ἔχοντες τὸ Καυκάσιον ὄρος) Eadem, sed distinctius, IV. 12. VII. 20. *Cimmerii* legerunt oras *Ponti* et per claustra *Caucasea* in *Asiam* inruperunt; *Scythae*, dum profugos insequuntur, a via aberrarunt, perque *Caspiae* portas in *Mediam*, regionem a fugitivis aversam, devenerunt. Lege *Th. Sig. Baierum*, *Comment. Acad. Petrop.* lib. III. p. 318. WESS.

CAP. CV. 2. Φαμμίτιχος) Ita hinc. At *Φαμμίτιχος* lib. II. 2. 28. 30. nec constanter tamen. Recurrit prior scriptura II. 151. VII. 7. Quae quidem discrepantia ex pronuntiationis vicinia nata fuit. *Scythicam* expeditionem *Hieronymus* adtigit in *Fabiolae Epitaphio*: *Hanc gentem Herodotus refert sub Dario Medorum rege viginti annis Orientem tenuisse captivum, atque ab Aegyptiis et Aethiopibus annum exegisse vectigal*; non sine erroribus, de quibus *Scaliger* in *Eusebii Chron.* p. 85. *Τοπροσωτέρω* [l. 4.] non ex genio *Herodoti*, uti visum *Gronovio*, sed e *Grammaticorum* vetere scribendi more venit. Servavit ipse τὸ προσωτέρω III. 158. sicuti alibi τὸ πρόσω, τὸ λοιπὸν, τὸ πρῶτον, quae emendatius utique scripta. Conduxit de genere hoc conpluseula *Io. Wasse*, addita in *Dukeri* praefationem *Thucydidis*. WESS.

9. πάντων ἀρχαιότατον ἱεῶν etc.) *Pausanias* I. 14. primos omnium mortalium *Assyrios Venerem* *Coelestem* colere ingressos perhibet, ab illis *Paphios* in *Cypro* et *Phoenices*

in Palaestina religionem eius accepisse; hinc venisse ad Cytherios: abduxit doctissimum scriptorem a vero Venus Mylitta, quam ab Assyriis cultam ex *Nostri* I. 151. et 199. didicerat. Nam quo pacto ab Assyriis, a mari remotissimis, ea superstitione ad Cyprios penetrare potuit? *Uraniam* istam Venerem Syri *Dercetun* vocitabant in *Diodori* II. 4. WESS.

15. ἐπέστηψε ἡ θεὸς θήλειαν νοῦσον) Ita dederat, uti rei series et *Longinus* testantur. Scio animose ὁ θεὸς a *Gronovio* defendi; quo modo, si qui velit, omnibus naevis patrocinium parabitur. Θήλεια νοῦσος quae fuerit, quaesitum ambitiose fuit. *Ampl. Bouherius* totum illi cap. 20. *Dissert. Herodot.* inpendit, spretisque plurium coniecturis, quas recensere nihil adinet, decernit cum *Tollio* ad *Longinum* atque aliis, θήλειαν νοῦσον convenire *contaminatis morbo turpium virorum*, ut *Horatius* alicubi, [lib. I. Od. 37.] sive pathicis. Verum est, *Philonem Iud.*, *Dionem Chrysostomum*, *Herodianum*, *Clementem Alex.*, *Eusebium*, *Scholiasten Thucydidis*, quibus adiungi poterit *Criticus ad Hephaestionis Enchirid.* p. 41. circuitu θηλείας νοῦσου id genus descripsisse: neque absurdum erit, si profitearis, *Longino* honestam eam turpis flagitii descriptionem admirabilem atque ἀμίμητον fuisse visam, qua est sententia vir *Amplissimus*. Haud parum tamen metuo, ut *Noster* *Scythis* id inputarit. Alibi certe, cum non dissimile quidpiam exponere vult, hac verborum circuitione abstinet I. 135. usus, uti opinor, si aperte loqui nollet: huc adde, in *Scythiam* delatis, uti adfirmat, morbi illud muliebris genus statim fuisse manifestum, quod in pathicis utrum liquido omnibus adpareat extemplo, non habeo dicere. Accedo potius ad *Hieron. Mercurialis* opinionem *Var. Lect.* III. 7. *Hippocratem* et *Nostrum* comparantis. Ille de iisdem *Scythis* de *Aër. Aq. et Loc.* p. 293. [sect. 106. et 109. ed. *Coray.*] εὐνουχία γίνονται καὶ γυναικεῖα ἐργάζονται, καὶ ὡς αἱ γυναῖκες διαλέγονται ὁμοίως. *Caussam* morbi incolae acceptam referre deo, [ait *ibid. Hippocr.*] sed errare: habere eum suas sibi, verum naturales, *caussas*. Porro, qui malo tentantur isto, ἐνδύονται στολὴν γυναικεῖαν, καταγρόντες ἑαυτέων ἀπειροδείην. γυναικίζουσί τε καὶ ἐργάζονται μετὰ τῶν γυναικῶν, ἀ καὶ ἐκείναι. Denique νοῦσον adpellat, qualis profecto est, et ma-

ribus turpissimus. Atque haec senex divinus eodem fere, quo *Herodotus*, commentatus est tempore; ut dubium non sit, quin eandem uterque rem signaverit. *Noster* νοῦσον θήλειαν vocat; ille, qui morbi eius feminei effectus, quaeque indoles fuerit, declarat. *Herodotus* iratae Veneri, sicuti *Scythae* irae Deorum, morbi initia contribuit. *Hippocrates* ex artis suae disciplina, superstitione dissipata omni, mali causam vestigat et explanat. Qui quidem dissensus ferendus et magni non est momenti. WESS. — Perspecte vir eximius. Plura si quis desiderat, dabunt nonnulla *Larcherus* ad h. l. et *Corayus* ad *Hippocr.* l. c. Exstat etiam singularis *Heynii* commentatio de *Maribus inter Scythas morbo effeminatis*, quos ille cum *hermaphroditis Floridae* contulit, in *Commentationib. Societ. Goetting.* Vol. I. P. 5. p. 28 seqq. Sed, quod maxime ad rem facit, comperitum est nostra aetate, morbum illum, quem muliebrem commodissime *Herodotus* nominat, eodem prorsus modo, quo ab *Hippocrate* descriptus est, in eisdem regionibus, quae *Scytharum* olim fuerant, hodieque (quamquam haud ita frequenter) obtinere. Vide *Reineggs topographische Beschreibung des Caucasus*, Gøth. et Petersb. 1796. T. I. p. 269 seqq. *Histoire primitive des Peuples de la Russie*, par le Comte *Jean Potocki*, Petersb. 1801. p. 175. *Klaproth*, *Reise in den Caucasus* etc. Halae et Berol. 1712. p. 283 seqq. In *Var. Lect.* ad h. l. adnotare oblitus eram, pro θήλειαν ad Ionismi normam θηλέην corrigendum censuisse *Koenium* ad *Gregor. Dial. ion.* §. 41. atque sic h. l. edidisse *Schaeferum*. Et sic alibi quidem brevi vocali ε in medio scribitur hoc vocab. ut III. 85, 16. et 20. sed simul per α in terminatione primi et quarti casus: ἡ θήλαια ἵππος, III. 86, 5. τὴν θήλειαν κόμηλον, III. 102, 17. — Ista iam non modo scripta a me, sed typhothetae etiam tradita erant, quum a *Boissonado* meo, Viro clarissimo, qui incomparabili studio, quidquid ad ornandum *Herodotum* nostrum valere videtur, id mecum communicare, aut de eo me monere consuevit, per literas transmissa Notula, ad id de quo hic agitur spectans, mihi traditur, his ipsis verbis concepta: „Παρά δὲ Ἡροδότῳ, ἐνέσκηψεν ἡ θεὸς θήλειαν νόσον, ἀντὶ τοῦ, ἐποίησεν ἀνδρῶν ἢ κατεκρότας. *Tiberius Rhetor*, „de *Figuris*, cap. 55. de *Periphrasi*, inedito adhuc, brevi „edendo.“ S.

18. τοὺς καλοῦσι Ἐναρέας οἱ Σκύθαι) *Ampl. Bouherius* ἐναρέας, *piculo contaminatos*, correxit. Factum non laudo. Obstant membranae. Repugnat scriptor ipse IV. 67. Contra etiam veniunt Scholiastae Ἐνάριες, οἱ ὀπλίται: cuius explicatio, etsi sit erronea, deceperitque G. *Corinthum*, vetat mutationem. Amplius robur *Hippocrates* adderet, modo scripsisset, ut *Tollius* ad *Longinum* habet, καλοῦνται δὲ οἱ τοιοῦτοι Ἐνάριες: verum ea *Mercurialis* est correctio speciosa: Ἀναδριεῖς praeferunt veteres editi. Confer *P. Leopardum Emendat.* VII. 10. WESS. — In vulgatum h. l. Ἐναρέας, et in Ἐναρέες IV. 67, 7. consentiunt fere libri: a quo parum abest ἀνδριεῖς, quod apud *Hippocr.* (teste *Corayo* in *Notis*, p. 351 seq.) in cod. Reg. 2146. et in ed. Ald. legitur. Quod si, ut probabiliter *Wesselingius* iudicavit, (in *Notis* ad *Glossas Herodoteas*) Scythicum verbum est, frustra sunt viri docti, qui illud ex graeci sermonis norma vel interpretari vel corrigere conantur. S.

CAP. CVI. 4. χωρὶς μὲν γὰρ Φόρων) *Reisk.* χωρὶς μὲν γὰρ, Φόρον, et mox τὸν ἐκάστοισι: aut Φόρου, ob ea quae statim iterantur. Mihi transitus a plurali ad singularem numerum non displicet. Saepe numero ita utriusque linguae scriptores. Lege *Davisii* adnotationes in *Ciceron.* I. 59. de *Nat. Deor.* WESS. — Ne me quidem transitus a plurali numero ad singularem offendit, sed reliqua sermonis structura: in qua ne illud quidem necesse est, ut τὸ in τὸν mutetur; sed, hoc quod quibusque imposuerant, est idem illud tributum, quod exigebant. Nempe structuram orationis non aliter percipere possum, nisi ita, ut per adpositionem iuncta intelligantur haec duo, Φόρον, et τὸ ἐκάστοισι ἐπέβαλον, (nam sic cum ms. F. pro ἐπέβαλλον scribendum,) et ad horum utrumque referatur verbum ἐπρησσον. Quare non magis χωρὶς μὲν γὰρ Φόρου, quam Φόρων, legi velim: cuius posterioris coniecturae idem *Reiskius* in *Notis editis* merito nullam fecit mentionem. S.

10. καὶ τὴν τε Νίνον εἶλον) *Hieronymus* in *Chron.* *Cyaxares Medus subvertit Ninum*: ad quae *Scaliger* N^o. MCCCCLX. p. 85. Fortasse in Graeco conceptum fuit: Κναξάρης ὁ Μῆδος τὴν Νίνον αἰρεῖ, capit, expugnat. Nam procul dubio non subvertit. Quis ergo? Scribit *Noster* c. 178. Νίνου ἀναστάτου γενομένης, Babylonem gentis regiam et metropolin fuisse: additur

c. 183. *eversam* [certe *expugnata*] esse a Medis. Quae quidem in Cyaxarem melius congruunt, quam in *Astyagem*, uti *Bouherius* voluit *Dissert. Herodot.* p. 240. [Quod mox ait, ἐν ἑτέροις λόγοις δηλώσω,] *Assyriorum* historiam, λόγους Ἀσσυρίους, composuisse *Herodotum*, credibile fit. Meminit eorum c. 184. altera vice. Perierunt cito. Nihil inde servatum, nisi unum fortasse apud *Aristotelem* fragmentum, *Hist. Anim.* VIII. 1. Nam alia, quae inde arcessuntur, perperam in hunc censum vocantur. Perierunt autem, ut innumera alia, temporum iniuriâ. Qui socorditer atque inepte digestos eos fuisse commentarios, et propterea neglectos, cum *Vignolio Chronolog.* IV. 4, 6. etc. adseverant, talia confidenter obtrudunt, quorum rationes reddere nequeunt. Verum de his in nupera *Dissert. Herodotea* c. 1. disputatum uberius fuit. WESS.

CAP. CVII. 5. ὑποθέμενος δὲ τῶν μάγων τοῖσι etc.) *H. Stephanus* [in *Prolegom. de Herod. vocab. et loq. gen.*] ὑπερθέμενος, quod c. 108., longe praefert; a cuius iudicio non dissideo. Ὑπερθέσθαι hoc usu in *Musis* frequens, non illud. Τούτῳ τῷ Γύγῃ καὶ τὰ σπουδαιότερα τῶν πηρημάτων ὑπερτίθετο, cum *Gyge* communicabat, I. 8. tum V. 24. VII. 8, 1. Statim μὲν ante *Μανδάνην* [l. 7.] induxi, obsecutus membranarum. WESS.

11. οἰκίης μὲν ἔοντα ἀγαθῆς) οἰκίης alibi recte legitur; sed hic ferri nequit, si vel in *Codicibus* bonis inveniretur. οἰκία, familia, non potuit οἰκίη dici; semper Ionice scribitur οἰκίη. *Herodot.* I. 90. ἔοντες οἰκίης οὐ Φλαυρετέρης. lib. IV. 76. VI. 35. Lib. II. c. 172. *Amasin* primum habebant despiciatui, ἄτε δὴ δημότην τὸ πρὶν ἔοντα, καὶ οἰκίης οὐκ ἐπιφανέος. Eundem *Hellanicus Athenaei* XV. pag. 680. p. antequam ad regnum perveniret, fuisse scribit ἰδιώτην καὶ τῶν τυχόντων. VALCK.

CAP. CVIII. 7. ἐπίτεκα εὐῶσαν) Revocavi quod *Aldus* eumque secuti expresserant, idque licitum in *msstorum* dissensu putavi, praesertim ubi scriptor ipse viam monstravit cap. 111, 4. Memini *Damasium* apud *Photium* p. 561. novae scripturae auctoritatem conciliare videri, ἐπίτεκα εὐῶσαν τὴν γαμετὴν συνεπῆγεν. Sed dubia et controversa lectio est, et defendi, nisi metaplasmo declinationis in subsidium vocato, nequit. Nihil simile ἐπίτεκα, quo

Hippocrates pluresque alii fuerunt usi, requirit. Vide doct. in *T. Hemsterhusii* adnotationem ad *Thom. M.* voce Ἐπίτεξ. WESS.

17. σοὶ ἑωυτῷ περιπέτης) Dubium est, hoccine, an σὺ ἑωυτῷ περιπ. adscisci debeat; quamquam ego non multum eo distrahor. Varie ponere solent. *Aeschin.* de Legat. Fals. p. 47. Ed. Ald. [p. 511. ed. Reisk.] ὡς ἐγὼ τοῖς ἑμαυτοῦ λόγοις περιπίπτω. *Io. Chrysostomus* T. V. p. 24. B. ἀλλ' ὁ μῦθος αὐτὸς ἑωυτῷ περιπίπτει. et T. VII. pag. 831. c. πανταχοῦ ἢ πλάνη ἑωυτῷ περιπίπτει. Par ratio prorsus est in *μηδαμῶς*, quod viro Cl. [l. 15.] tantopere placuit. Equis enim mortaliū, in ea schedarum discordia, *Herodoteum* illud esse praestabit? *Μηδαμᾶ* habet cap. 68. III. 65. atque aliās, *μηδαμῆ* quoque. Mox [l. 18.] ἐς σεωυτοῦ servavi, non ignarus defendi veterum locis ἑωυτοῦ posse, patronumque habere in *Miscell. Observ.* T. III. p. 142. WESS. — Quod modo praecessit, ἄλλους ἐλόμενος, id commode *Wytttenb. Select.* p. 551. confert cum illo *Xenophontis*, *Hellen.* III. 1, 2. *Κῦρον* ἀντ' ἐκείνου ἡρημένοι ἦσαν. S.

CAP. CIX. [2. ὡς αἱ παρεδόθη τὸ παιδίον κεκοσμημένον τὴν ἐπὶ θανάτῳ) *Valla* ad verbum, quum ei puer traditus esset ornatus ad necem: ubi quum haud adpareret, quid hoc esset, ornatus ad necem; clarius *H. Stephanus* reddendum censuit, quum ei puerulus cum ornatu traditus esset, ad necem: et in eamdem sententiam *Gronov.* quum ei puerulus ornatus esset traditus ad necem; quam versionem et *Wes-seling* tenuit, et *Larcherus* his verbis suo idiomate reddidit, on remit l'enfant couvert de riches ornemens entre les mains d'Harpagus, afin qu'il le fit mourir. Quae interpretatio (ut iam olim *Aem. Portus* in *Lex. ion.* v. θάνατος monuit) satis bene haberet, si παρεδόθη ἐπὶ θανάτῳ, non κεκοσμημένον τὴν ἐπὶ θανάτῳ, legeretur. Nempe tradebatur *Harpago* puerulus eo cultu ornatus quo regios liberos mortis causa (id est mortuos, aut iam iamque morituros) ornari moris erat. conf. c. 111, 16 seq. et 24 seq. rursusque c. 112, 15 seq. et 113, 6. Itaque ad τὴν articulum, cum eodem *Porto*, intelligendum στολὴν, sive potius κόσμησιν, scil. nomen ex cognato verbo, quod in proximo est, repetendum. Sic VII. 54, 2. ἐγεφύρουν -- τὴν μὲν -- τὴν δ' ἐτέραν, scil. γέφυραν. VII. 62, 1. τὴν αὐτὴν ταύτην ἐσταλμένοι, sc. στολὴν, id est

σκευὴν, quo vocab. continuo dein utitur. VII. 84, 3. τὴν αὐτὴν (sc. σκευὴν) ἐσκευασμένοι. Pro quo VII. 72, 6. αἰτ τὴν αὐτὴν ἔχοντες: ubi, quoniam ἔχοντες eo loci idem ac ἐσταλμένοι aut ἐσκευασμένοι valet, pariter στολὴν aut σκευὴν intelligitur. In *Aristoph. Ran.* 192. *νεναυμάχηκε τὴν περὶ κρεῶν*, sc. μάχην. Sic κρίνεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, scil. κρίσιν vel δίκην, et similia multa apud optimos quosque auctores. Sic vero rursus apud Nostrum, quoniam *δῆσαι ἐπὶ θανάτῳ* IX. 37, 6. sonat *vincire mortis caussa, in vincula coniicere supplicio destinatum*, similiter etiam ἔδησε (σφέας) τὴν ἐπὶ θανάτῳ (scil. δέσιν) habemus III. 119, 10. et τοὺς ἄλλους κατέδησαν τὴν ἐπὶ θανάτῳ, nempe δέσιν, V. 72, 23. Neque me fugit, ad τὴν articulum alias etiam subinde nomen ὄδον intelligi; nempe cum verbis praesertim quae *mittere, ducere, aut proficisci* significant: (conf. I. 67, 12.) sed non idcirco equidem dixerim, in verbis ex V. 72. modo citatis *praegnans* esse verbum *κατέδησαν*, intelligendumque *κατέδησαν ἀπάξοντες τὴν ἐπὶ θανάτῳ ὄδον*, quod Viro docto excidit in utilissimo libello scholastico, quem *Attica* inscripsit, p. 341. ed. sec. S.]

3. ἐς τὰ οἰκία) Verum id est: ut ἦτε ἐς τὰ οἰκία cap. 119. Saepe tamen operarum delicto depravatur, quem ad modum principio eiusdem capituli ἦτε ἐς τὰ οἰκία, ubi *Arch. οἰκία*. II. 129. εἶναι ἐν ταῖσι οἰκίῃσι τέκνον. III. 148. προῆγέ μιν ἐς τὰ οἰκία. Quae quidem et alia similis generis ad eandem formam ex msstis redire debent. Vide *Gronov. II. 66. WESS.* — Nempe II. 66, 17. recte *Gron. οἰκίῃσι* ex ms. *Med.* restituit, cui et alii libri adsentiuntur. S.

[11. συγγενὴς ἐστίν) Adhaesit y litera e superioribus edd. Rescriptum ἐστὶ velim, ut alibi: et sic h. l. noster cod. *Pa.* Conf. *Var. Lect.* ad Prooem. l. 4. S.]

CAP. CX. 3. νομάς τε ἐπιτηδεωτάτας νέμοντα) Multum se hic aestuasse fatetur Cl. *Reiskius*, tandemque huc venisse, ut ἀνεπιτηδεωτάτας, pascua maxime horrida, reponeret. Pepererunt fortasse hos fluctus montes *θηριωδέστατοι*, qui utique boum pasturae minime conveniebant. At pascua erant ad montium radices, ut statim traditur: ad eas autem plerumque herbidi irriguique agri, bubus pascendis egregii: hinc et pagus illic, hominum celebritate notabilis, c. 114. Posses, si innovatione locus indigeret, ἐπιτηδεωτα-

τα ex Aldo recipere et bubulci sollertiam intelligere. *Hesychius*, Ἐπιτηδείως ἐπιμελῶς. Vide II. 153. WESS. — Quidni pascua intelligamus ad id, de quo nunc agebatur, maxime idonea? S.

8. τὴν γὰρ κύνα καλέουσι Σπάικα Μῆδοι) Eadem-ne Medorum et Persarum fuerit dialectus, non liquet. In reliquis Persicae linguae nihil doctissimi viri G. *Burtonus* et *Hadr. Relandus* invenerunt congruum. Confer huius *Diss. de Vet. Ling. Pers.* p. 245. et illius *Λείψ. Ling. Pers.* pag. 97. *Iustinus* I. 4. de caussa nominis Spaco lepidas admetitur fabellas, ex Trogi libris derivatas. WESS.

12. πρὸς Σαπείρων) Credo Florentiae non aliter scriptum, etsi super ea re silentium. Codex *Ask.* et *Valla* idem obtulerunt. *Σαπείρων Aldi et Editt.*, si littera detrahatur. *Σάπειρας* dabit, quos Colchis confines, memorent *Orpheus Argon.* vs. 755. et *Apollon. Rh.* II. 597. atque ex illis *Stephanus Byz.* In *Nostri Musis* modo *Σαρπειροὶ* III. 94. modo *Σάπειρες* IV. 57. contra tabulas tamen. Melius I. 104. VII. 79. WESS.

20. ἐπορῶν -- διατέταγμαί ἐγώ.) Nimum tribuitur *Mediceo*. Quia de militibus eorumque acie διαταχθῆναι frequentatur. propterea-ne uni negabitur? *Apostolus Paullus*, οὕτω ἦν διατεταγμένος, *Act. Ap.* xx. 13. *Servus* ἐποίησε τὰ διαταχθέντα αὐτῷ *Luc. Evang.* xvii. 9. Haec sufficiunt. Alii in composito amplius quam simplici esse adfirmabunt, neque illis pertinaciter obloquar. WESS. — De re, quae hic agitur, conf. c. 112, 6. 113, 11 seq. et 116, 23. S.

CAP. CXI. 4. ἐπίτεξ εὐῶσα πᾶσαν ἡμέρην prave explicatur quae per totam diem parturierat, pulcre monente *Cl. Abresch Diluc. Thucyd.* pag. 585. WESS. — Recte vero *Vir doctus*, cuius partus in dies exspectabatur: et aut sic, aut de die in diem, in lat. vers. repositum velim. Sic VII. 205, 5. προσδόκιμοι πᾶτάν εἰσι ἡμέρην, quotidie (sive, in proximum quemque diem) exspectantur: et plena dictione, ἀνά πᾶσαν ἡμέρην, VII. 198, 3. S.

8. ὅτι οὐκ ἐωθῶς ὁ Ἄρπαγος μεταπέμψατο) Recte post pauca [L. 10.] hunc in modum *Gronovius*; sequor exemplum, schedarum parens imperio. Est autem omnis haec oratio cultissima et rusticae simplicitati mirabiliter apta. WESS. — Utrouque edd. ante *Gron.* μεταπέμψατο dabant;

idque priori loco (l. 8.) tenuit Gron. ubi cum plerisque msstis μεταπέμφαιτο primus Wess. edidit. Posteriori loco, (l. 10.) de quo in Var. Lect. oblitus eram monere, idem Gronovius, suum codicem, ut ait, secutus, μεταπέμφαιτο primus edidit, idque tenuit Wess. ubi quidem (ut idem Wess. adnotavit) codd. Ask. Arch. et Paris. duo (nostri Pb. Pc. Pd. et cod. F.) in μετεπέμφαιτο cum vett. edd. consentiunt. S.

9. ἐξ ἀέλπτου ἰδοῦσα) Appianus Punic. p. 104. [c. 104, 3.] καὶ αὐτὸν ἡ στρατιὰ μακρόθεν ἰδοῦσα ἐξ ἀέλπτου. Similiter pag. 217. [c. 116, 15.] Sophocles aliter Aiac. 727. ἐξ ἀέλπτων Αἴας μετανεγνώσθη. Aeschylus quoque Suppl. 362. Hesychii Ἐξ ἀελπτῆς hinc docti viri corrigunt, sed frustra, uti bene in litteris ad me Cl. Alberti. Legendum enim ἐξ ἀελπίης, quo Archilochus apud Heraclid. Pontic. p. 412. Ed. Galei utitur. WESS.

13. ἐς δεσπότηας τοὺς ἡμετέρους) Cogor saepe minuta venari. Quid facias, ubi talem se silva dat? Abigunt Florentiae hinc et c. 112. δεσπότηας, et retinuerunt τὸν δεσπότηα c. 11. Non sibi constant, fateor, in productione vocis descriptores, sed culpa ipsorum est. ἐξηγητῆας vidimus cap. 78. Manarunt eodem ex fonte Ἀρισταγόρης, Ἀρισταγόρῳ, Ἀρισταγόρεα: Καμβύσης, Καμβύσειω, Καμβύσεια, quod in Ἀστυάγῃς codex Arch. sollicitè observat. WESS. — Cap. 129 extr. in δεσπότηας consentiunt libri omnes. S.

CAP. CXII. 10. εἰ δὴ πᾶσά γε ἀνάγκη) Ita adsolet: πᾶσα ἀνάγκη ἐστὶ ὕσαι II. 22. et 55. IV. 179. V. 52. etc. Sophocles Elect. vs. 1527. Plato in Phaedro p. 245. d. πολλὴ ἀνάγκη in Eutyphr. p. 7. d. Itaque γὰρ interpositum pluribus in msstis citra sententiae damnus resecatur a Viro Clarissimo recte. Saepe tamen apud alios πολλὴ γ' ἀνάγκη, poëtas in primis, de quibus Valcken. in Euripidis Phoeniss. 1668. WESS. — Equidem, cur abiiceretur particula et perapta huic loco, et plerorumque ac probatissimorum codicum auctoritate firmata, non satis caussae vidi. S.

CAP. CXIII. 9. τῶν τινα πρόβοσκων) Hinc in Aem. Porti aliorumque Lexica receptum fuit πρόβοσκος. Usitata vox ἀγοβοσκῶν facile potuit in illam deflecti. VALCK. — Per utique rarum est πρόβοσκος de pastore, sicuti et πρόβοσκημα, quod in Philon. Iud. Legat. p. 995. v. Verum hoc

naevo obsitum atque in προδόσμημα vertendum docuit Kühnius ad Diogen. Laërt. Praefat. Illud movere non audeo. Accedit proxime αἰγοβοσκῶν vocabulum; sed metuo, ut ταῖς βουκολίαις bene conveniat. WESS.

CAP. CXIV. 6. οἰκίας οἰκοδομεῖν) Una mutata litera οἰκονομεῖν refingit Cl. Pauw: neque enim eum, qui sibi δερυθόρους atque ὀφθαλμὸν eligebat, οἰκονόμους omisisse: habuisse praeterea Persarum reges μελεδωνούς τῶν οἰκίων III. 61. quibus aedium et rei domesticae cura erat. Hoc verum; notum quoque οἰκοδομεῖν, οἰκοδομίαν, et οἰκονομεῖν permisceri apud Philon. Iud. de Fortitud. p. 740. c. et in Paullina ad Timoth. priore c. 1, 4. et saepius aliàs. Neutrum tamen adigit, ut eam in sententiam eatur. Ludus puerorum describitur, quorum esse

*Aedificare casas, plostello adiungere mures,
ludere par impar, - - -*

monuit Horatius II. Sat. III. 247. et experientia testatur. WESS.

8. τὰς ἀγγελίας ἐσφέρειν) Difficilis electio. Φέρειν et ἐσφέρειν ἀγγελίας usus admittit: illud latius se porrigit; hoc eius proprie, cui in aula ἐσαγγελέος titulus, quique ad regem deferebat quae nunciabantur. Vide *Lucianum Deae Syr.* c. 25. *Heliodorum X.* p. 491. et *Gronov.* [Commode ad III. 77, 7. provocat *Gron.* Et verisimilius est, a nonnullis hic omissam fuisse praepositionem, quam ab aliis suo arbitrato adiectam.] Βασιλέος ὀφθαλμὸν multa in luce posuit *Brissonius Regn. Pers.* I. 190. WESS. — Conf. *Adnot.* ad c. 100, 9. S.

14. περιέσπε) Nihil demuto. [Vide *Var. Lect.* ibique ubi iterum *Arch.* nominatur, *Ask.* corrige.] Voluit *Arch.* scriba περιεῖπε, ut supra c. 73. quo de *P. Leopardus Emend.* VII. 8. Bene etiam [l. 15.] habet μετείθη, ubi in *Arch.* insignis adparet aberratio, nec ab ea immunis *Vindob.* cui in animo μετήχθη fuisse videtur. WESS.

CAP. CXV. 7. ἀεικείη τοῖσδε περισπεῖν) Sic I. 73. et III. 160. ubi αἰκίη, uti hic, *Arch.* ex scholio, e quo et id descendit, quod in *Vindob.* Placere potest *Aldi* αἰκίη, ut *προμηθία* I. 88. III. 56. in *Vindob.*; verum *Aldus* in isto vocabulo varius est. Statim [l. 9.] malui ἐγὼ δὲ ex *Arch.* quippe significantius. *Plutarchus in Praecept. Reip. ger.* p. 811. c.

ἐγὼ δὲ ἀνάπαλιν - - - οὐκ ἐμαυτῷ γέ φημι ταῦτα οἰκονομεῖν, ἀλλὰ τῆ πατρίδι: ita enim dederat, non οἰκοδομεῖν. WESS.

[15. ᾧ δέ τοι πάρεμι.) Videndum ne in aliis etiam codicibus, sicut in nostris, ὅδε τοι scriptum reperitur: quod gallice diceret, *me voici tel que je suis.* S.]

CAP. CXVI. 1. τὸν Ἀστυάγεα ἐσῆει) Ad eum modum VII. 46. ἐσῆλθε γὰρ με λογισάμενον: namque ita *Io. Stobaeus* et scripti codices. Verum isto de genere uberissime docti viri, *T. Hemsterhusius* in *Lucian.* T. I. p. 26. et *Valken.* ad *Euripid. Phoeniss.* p. 464. Satis vero demirari non queo *Gronovii* acumen, quo προσφέρεσθαι ἐδ. ἐς αὐτούς [l. 3.] tanto paratu defenditur. Potest-ne hoc pertinere ad *Cambysen* et *Mandanen*? qui longe aberant, nec quorum ulla in *Cyri* hac agnitione praevertit mentio. Bonus *Astyages* toto corporis filo et vultus lineamenti sibi puerum respondere opinatus est. Qua quidem in re et *Iustinus* [I. 5, 4.] adsentitur, et sibi senex quid dedit. Redeat ergo suam in sedem, unde deiecta vetus est lectio. Mox [l. 4.] cum *Reiskio* mallet ἐλευθεριωτέρη, homine ingenuo magis quam servo dignior. Atque ita *Portus* quoque. WESS.

9. ὥστε σε καὶ τὸν παῖδα etc.) Optime *Gronovius* ex *Medic.* cui solens paria facit *Ask.* Quam longe vero abs recto illud μουνόθεν! [l. 15.] Paene succenseo schedis *Florent.* quae imprudentem in haec praecipitia truserunt. Si quid mutandum, μουνωθέντα δὴ ex eo libro et *Arch.* sumi levi auxilio poterit. WESS. — Immo, si quid mutandum, τε equidem, quam δὴ vel δὲ, mallet. S.

13. μουνόθεν τὰδε) Nonnunquam dubites, serio-ne *Gronovius* de membranis loquatur *Med.* an lectoribus illudat: sed nimis frequentia clarissimi viri peccata avitis meritis sunt compensanda. Hoc quidem considerandum non est, ferri-ne possit μουνόθεν: nam nihil est absurdius cogitatu: verum illud, an forte scripserit *Herod.* non μουνωθέντα τὰδε, verum, quia brevis est quaestio, μουνωθέντα δὴ αὐτὸν εἴρετο ὁ Ἀστυάγης, κέθεν λάβοι τὸν παῖδα καὶ τίς εἶη παραδούς; VALCK.

19. ἀγόμενος ἐς τὰς ἀνάγκας) *Diodorus* τοῦ Δάμωνος ἀπαγομένου πρὸς τὴν ἀνάγκην T. II. p. 555. [in *Excerpt. Peiresc.* p. 245.] ad supplicium. Τὰς ἀνάγκας, tormenta, quibus bubulco verum exprimere constitutum erat, vocat *Noster.* Quo usu saepe *Polybius*, *Philo Iud.*, *Iosephus*, et, ne alios adiungam, *Diodorus* III. 14. ubi adnotata vide. WESS.

[21. κατέβαινε ἐς λιτάς τε, καὶ συγγνώμην ἐωυτῷ κελεύων ἔχειν αὐτόν.) Priusquam κελεύει Schaeff. edidisset, similiter *Wyttenb.* (Select. p. 551.) aut ἐκέλευεν corrigendum censuerat, aut κελεύειν tenendum. „Recepto κελεύων, inquit, antecedens τε καὶ delendum, certe repudiandum.“ λιτάς τε καὶ αἰμωγὰς coniectaverat Reisk. Immerito vero doctos viros offendit istud κελεύων, in quod optimi quique codd. consentiunt. Verbum καταβαίνω ista notione constanter cum participio construitur, I. 90, 15. 118, 5. IX. 94, 5. Igitur repetitum intelligendum verbum, καὶ κατέβαινε κελεύων. S.]

CAP. CXVII. 6. τῷ δὴ μόρῳ τὸν παῖδα etc.) *Aladinum* τρόπῳ praesidium habet V. 47. Δοριεύς μὲν νυν τρόπῳ τοιούτῳ ἐτελεύτησε, sed infirmum. Non adsurgit ad vim atque elegantiam vocis dudum probatae, pluriumque munitae auctoritate, et statim [l. 25.] iteratae. In superioribus nonnulla auctum et mutatum ivit Cl. Reiskius, quae peti ex *Miscell. Lips.* T. VII. p. 618. poterunt. WESS.

20. ἢν μὴ τὰδε ἐπιτελέα ποιήσῃ) Non infrequens illud. Tale Hippocrateum in *Iureiurando*, Ὅρκον οὖν μοι τόνδε ἐπιτελέα ποιοῦντι - - εἴη ἐπαύρασθαι καὶ βίου etc. et *Melissae* in *Epistol. ad Cleareten inter Pythagor. Fragm.* p. 749. Galei, ἀρέσκων τῷ αὐτῶς ἀνδρὶ, ἐπιτελέας ποιεῦσαν τὰς ἐκείνω θελήσιας. Sunt in *Procopio* non dissimilia, quibus hunc locum nego. At abstinere haud queo ab his *Pempeli* apud *Stob.* Serm. LXXVII. p. 460. Πᾶς δὲ νόον ἔχων - - - δεδιέτω γονέων εὐχὰς ἢ κατάρως, εἰδῶς πλεύνεσι πλεοναίως ἐπιτελέας συμβεβηκυίας. Sunt enim officii in parentes plenissima. Quod vero in *Arch.* legitur [l. 25.] καὶ ἐ εἶδον, illi patronus foret *Homerus* Ἰλ. Γ'. 408. καὶ ἐ φύλασσε, i. e. αὐτόν, et crebro aliàs, nisi in metu essem, ne imprudenti exciderit librario. Hic quidem ad sententiam non requiritur, egetque alio fulcro. WESS.

CAP. CXVIII. 2. κρύπτων τὸν οἱ ἐνείχεε χόλον) An hic forte legerat *Eustath.* πιάζων - - - χόλον? alibi certe nusquam occurrebat locus, cui congrueret illud, quod ad Ἰλ. α'. p. 40, 50. Ἡρόδοτος, αἶτ, τὸ, χόλον καταπέψαι, χόλον πῆσαι Φησίν. VALCK. — Advertit olim *H. Stephani* animum ἐνείχεε, neque inmerito: maluit ἐνεῖχε, ut VI. 119. [*Steph.* in *Proleg. de Herod. voc. et loq. gen.* p. 2.] cui et ego primas darem, si per *Codd.* liceret. Venit quidem insolenti vocabulo *Portus* auxilio, nec opem negavit

Gronovius. Si tamen verum amamus, ἀποβεβήκεε, κερχωρήκεε, ἐγεγόνεε etc. nihil iuvant, quippe temporis alius. *Hortus Adonid.* in ἐτετύθειν: οἱ Ἴωνες τὴν τοῦ ὑπερσυντελικοῦ εἰ δίφθογγον ἐν τρίτῳ προσώπῳ εἰς εἴ διαλύουσι. WESS. — Si proba est scriptura ἐνείχεε, fuerit olim rarior quaedam verbi forma ἐνεχέω, idem valens ac ἐνέχω vel ἐνσχέω. Similiter quidem et συμβαλλέω dixit Noster pro συμβάλλω, et σινέομαι pro σίνομαι, aliaque talia. S.

9. οὐκ ἐν ἐλαφρῷ ἐποικεύμην) *Arch.* ἐλαφρῶς scholion est. *Dio Cass.* XXXIX. p. 114. Pompeius οὐκ ἐν ἐλαφρῷ τὸ πρᾶγμα ἐποιήσατο: et LVIII. p. 714. ὁ Τιβήριος οὐκ ἐν ἐλαφρῷ τὸ πρᾶγμα ἐποιήσατο. Quod post pauca [l. 15.] ex *Med.* inculcatum est πάρισθί μοι, non antecellit pristino. Reliqui tamen. WESS. — Mihi hoc praestare videbatur alteri. S.

CAP. CXIX. 12. εὐτυκτα δὲ ποιητάμενος, εἶχε ἐτοῖμα) Opinor in his ἐτοῖμα abundare. Non me fugit ex lib. III. 125. καταδήσας δὲ τὰς λάρνακας, εἶχε ἐτοίμας. Sed eius alia ratio. Hic satis utique erat εὐτυκτα. Suidam audiamus. Εὐτυκτα παρὰ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ ῥάδιον, ἔτοιμα, εἰργασμένα, καλῶς κατεσκευασμένα. Quae ille mutua sumsit ex *Nostri Scholiaste.* *Hesychius* praeterea Εὐτύκισον, εὐτυκτον ἔχε, ἐτοῖμον: cui quidem illud adlubuit ipsum, quod ob oculos est, visumque est non aliud ac ἐτοῖμον. At quid multa? rem certam praestat *Codex Arch.* suspectum vocabulum exilio damnans. WESS. — Potuit scriba codicis *Arch.* (nam sic etiam in nostra *Var. Lect.* scriptum oportuit, ubi nescio quo casu *Pass.* irrepsit) vocab. ἐτοῖμα, quod abundare censeret, omittere; potuit vero etiam fugitivo calamo praetervolare. Scholiastae vero idem vocab. ex hoc ipso loco adscivisse videntur. Utut sit, exilio damnatum nolim vocabulum huic loco peraptum: in promptu, in parato habuit. Neque copia sermonis offendere nos in *Herodoto* debet: similiter c. 125, 11. ait, κατεργασμένου δὲ τούτου, καὶ ἐόντος ἐτοῖμον. De accentu huius vocabuli, ex Ionum et veterum Atticorum usu, dictum est in *Var. Lect.* ad c. 10, 2. Conf. *Bast* ad *Gregor.* *Dial.* p. 21. S.

Ibid. ἐπεὶ τε iustum est. *Gronovium* vide ad II. 52. [ubi ille ad II. 154, 16. et III. 25, 9. et ad *Porti Lexic.* ion. provocavit:] et *Eustath.* in *Homer.* p. 1158, 59. WESS. — Quem locum ex *Eustathio* citat vir doctus, (qui est ex *Herod. T. V.*

p. 1215, 55. ed. Bas.) is huc nihil facit. Nam ibi quidem monetur, pro εἶτα et ἔπειτα, quae deinde sonant, ionice εἶτεν et ἔπειτεν dici: at ἐπί τε, quod huius loci est, per pleonasmum τε particulae, idem quod ἐπεὶ, postquam, valet. Vide Gregor. Dial. ion. §. 26. ibique Koenium. S.

15. τραπέζαι ἐπιπλέαι) Bene mssti; sicuti et μηλείων κρεῶν. Solet certe Hippocrates, quoties ovillae carnis requiritur usus, non aliter loqui. Loca, si desiderentur, signabit Foësius Oeconomia. Ceterum in manibus his et plane Thyesteis epulis ex Herodoto locum dedit Theophilus ad Autolyc. lib. III. p. 282. Ed. Wolf. a Fello prudenter redintegratus. WESS.

[24. προσστάντες) Vide ad c. 86, 17. notata. S.]

29. καὶ ἀρεστὸν εἶναι πᾶν etc.) Quod adsentator apud Comicum, [Terent. Eun. II. 2, 20.] Quidquid dicunt laudo: id rursum si negant, laudo id quoque, illud habent aulae mores. Insigne in Harpago specimen: ὁ δὲ τὴν γνώμην οὐδαμῶς ἀλλοιωθῆναι τῇ θείᾳ, πᾶν εἰρηκῶς ἀρεστὸν ὑπάρχειν αὐτῷ τὸ δοκοῦν τῷ βασιλεῖ, Nostri vestigia premens, Choricius Or. in Procop. Gazaeum c. 51. Quo quid miserabilius? WESS.

CAP. CXX. 12. ἐς τί ὑμῶν ταῦτα φαίνεται φέρειν) Non erit ex Rem. incongruum ἔχειν, neque dēstrictē necessarium. Utrumque eodem tendit. Oraculum ἐς τοὺς Ἀργεῖους φέρον et ἐς αὐτοὺς ἔχον permutantur VI. 19. Veniet tempus, quando illi verbo commodior locus, sicuti V. 81. VIII. 144. ex msstis. WESS. — Quod modo praecessit, διατάξας εἶχε, de eo loquendi genere, Nostro familiari, conf. notata ad I. 57, 7. S.

17. καὶ τὰ γε τῶν ὄνειράτων ἐχόμενα) Quae annexa sunt somniis in Latinis Gronovii, non bene capio. Tu mecum ipsa insomnia intellige ex scriptoris adsuetudine. De frugibus ciboque, καρπῶν ἐχόμενα I. 193. σιτίων ἐχόμενα III. 25. tum τοῖσι οὔτε χρυσοῦ ἐχόμενόν ἐστι οὐδὲν, οὔτε ἀργύρου V. 49. et, quod notabilius, καὶ τὰ ἐς πόλεμον ἀχρηστα οἰκετιῶν ἐχόμενα, servi domesticique, VIII. 142. WESS. — Τὰ τούτων ἐχόμενα proprie sonat id quod latine dicimus et his finitima, id est, et his similia, quae de hoc sunt genere. S.

[18. τελῶς ἐς ἀπτενὲς ἐρχεται) "Ερχεται nunc idem fere valet ac ἐξέρχεται, quo verbo in simillimo argumento utitur Noster VI. 82, 6. et VI. 107 extr. pro quo mox h. l. ἐκίειν. Eadem notione ἀποσκήφαντος ἐς Φλαῦρον ait infra,

l. 34. Similiter l. 16. *παρὰ σμικρὰ κενώρηκε*, ubi *παρὰ* (ut saepe apud *Nostrum*) idem ac *πρὸς* vel *ἐς* valet. S.]

27. *ἐς τὸν παῖδα τοῦτον περιούσια*) Vel absque Codicibus fuisset hoc reponendum. *Herod.* II. 120. *οὐ μὴν οὐδὲ ἡ βασιλῆϊ ἐς Ἀλέξανδρον περιήϊε*. Regnum vel imperium sic dicitur in aliquem *περιελθεῖν*, *περιχωρέειν*, *περιῦέναι*, *περιήκειν*, *Herod.* I. 187. et 210. III. 65. et 140. VI. 111. *Xenophonti* K. Π. IV. p. 67, 5. *Luciano* T. II. p. 557. III. p. 386. VALCK. — Verissime *Valckenarius*. Futile vulgatum erat atque indoli sermonis pugnans: succurrebat *Reiskius*, *περιέουσα* ex *ἔω*, pro quo *εἶμι* deinde receptum, refingens. Melius scripti libri, quibus obedientiam hic non detrectandam admonuit *Geinozius* *Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 116. Ed. Paris. WESS.*

[30. *σέο δ' ἐνεστεῶτος βασιλῆος*) Possis cum *Valcken.* ad III. 66, 13. *ἐνεστεῶτος* intelligere *τῷ θρόνῳ*. Sed et simpliciter *ἐνεστεῶς* idem ac *καθεστηκώς* vel *ὦν* valere potest. Nempe quemadmodum *ἐνιστάμενος* est incipiens, instans: sic *κατεστεῶς* (in praet. temp.) significabit *qui iam adest, qui iam nunc est, qui est. S.]*

35. *ἐς φλαῦρον*) Hoc, an *φαῦλον* ex *Med.* et aliis probaveris, nihil admodum intererit, quamquam *Herodotus* prius videtur maluisse. Certe *Gronovius* in hoc vocabulo saepe sibi contrarius est: modo scriptori valide adserit, modo aufert. *Specta* I. 99. VII. 8, 1. *Φαυλοτέρους* dabit inferius c. 126. etc. WESS. — Ionibus magis proprium vocab. *φλαῦρος*. Monuit etiam *Erotian.* in *Gloss. Hippocr. S.*

CAP. CXXI. [1. *σὲ γὰρ ἐγὼ etc.*) *Conf. Adn. ad I. 24, 17. S.]*

CAP. CXXII. 6. *ὁ δὲ σφι ἔλεγε, φάς etc.*) Videtur *Laurentius* invenisse [ut est in nostris codd. *Pb.* et *Pd.*] *σφέας* *πρωτοῦ μὲν*, quorsum et *Arch. Vind.* quodammodo ducunt. Latina *Vallae* haec erant, *Hic se vero ait eos antea non novisse*: sed minime bona. *Cyrus* interrogantibus parentibus, quo tandem modo servatus esset, reponit, *se id antea non novisse, sed in itinere demum cognovisse*. *Ἐλεγε φάς* convenit *Herodoteis ἔφη λέγων*, V. 36. et 49. vel *ἔφησε λέγων*, quod in *Arch. I. 114.* atque in *Edd. VI. 157.* WESS.

11. *ἤϊε τε ταύτην αἰνέων διὰ παντός*) *ἤϊε* hic videtur minus commodum: *εἶν* repertum in duobus Codd. teste *Galeo*:

voculâ interiectâ legi posset: ὡς εἶη τε ταύτην αἰνέων διαπαν-
τός, ἦν τέ οἱ ἐν τῷ λόγῳ τὰ πάντα ἡ Κυνώ. Ex Herodoteis
hoc accedit proximum e lib. III. 157. πάντες Ζώπυρον εἶχον
ἐν στόμασι αἰνέοντες: paulo post, πάντα δὲ, inquit, ἦν ἐν τοῖς
Βαβυλωνίοισι Ζώπυρος. VALCK. — Utique placere hic ἦε
non potest. Ut autem nihil expeditius, sic nihil certius
videtur, quam ἦε esse corrigendum; qua verbi forma, pro
communi ἦν, alibi etiam utitur *Noster*. Solennis vero
eidem periphrasis eiusmodi, εἰμὶ cum participio. Sic prae-
ter exemplum in *Var. Lect.* adlatum, habes ἦν γινόμενα,
pro ἐγίνοντο, I. 146 extr. ἔστι ἐοῦσα σοφῆ, III. 108, 5. et similia.
Quod continuo adiicitur, ἦν τε οἱ ἐν τῷ λόγῳ τὰ πάντα ἡ
Κυνώ, id latine fere reddidi ut praeivit *Hermannus* ad *Vi-*
ger. Adnot. 95. num. x. Videtur autem τὰ πάντα h. l. idem
sonare ac διὰ παντός vel αἰεί. S.

CAP. CXXIII. 5. Κῦρον δὲ ὀρέων ἐπιτρεφόμενον)
Valla verterat, sed *Cyrum cernens adultum*. Dubito an bene.
Cl. *Abresch Diluc. Thucyd.* p. 209. ἐπιτρεπόμενον, nimirum
τὴν βασιλείαν aut ἀρχὴν, ut II. 121. et I. 7. atque alibi, re-
ponit, cernens Persarum illi traditum imperium. Cui coniec-
turae verba ἐωυτοῦ ἐόντος ἰδιώτῳ robur quoddam [sed illud
quidem oppido exiguum] addunt. Equidem, uti eam non
prorsus repudio ob tantam msstorum consensionem, in-
crescentem, adaugescentem, reddere malo. WESS. — Recte
vero, et nihil aliud magnopere desiderabatur; quamquam
possis cum *Wytttenbachio* ex proximo vocabulo τιμωρίην in-
telligere ἐπιτρεφόμενον τιμωρόν, in spem vindictae servatum ac
succrescentem. S.

δ. ἐόντος τοῦ Ἀστυάγεος πικροῦ) Stabilius omne imperium,
benivolentiâ quod paratur, quam i et crudelitate. διὰ τὴν
πικρότητα suum *Astyages*, quemadmodum c. 130, perdidit.
Neque hoc admonere *Syracusanos* suos neglexit senex *Nico-*
laus in *Diodori* XIII. 22. neque ipse *Diodorus*, multa de
Astyagis acerbitate et crudelitate memorans in *Excerptis*
T. II. p. 555. Mox Cl. *Reiskius*, καὶ ἐόντος παντός ἐτοίμου aut ἐόν-
των ἐτοίμων, scilicet *Medorum proceribus*, multo fore suavius
et verius opinatur. Tu vide ultima cap. 124. WESS.

16. λαγὸν μηχανησάμενος) Ionum est ὁ λαγός, λαγοῦ,
docentē *Athenaeo* IX. p. 400. et, cum secuto, *Eustath.* in
Homer. p. 1554, 14. Et tamen in *Musis* id persaepe negli-

gitur, nulla *Herodoti*, sed scribarum culpa. Tulit id aegre *H. Stephanus* atque ubique instaurandum decrevit, de *Dialect.* p. 148. Parebo doctore, et vetustis membranis. WESS.

17. οὐδὲν ἀποτείλας) Vetus ἀποτείλας ansam *Gronovio* novae explicationis novique verbi [ἀποτέλλω] fingendi prae-buit. Cl. *Abresch Animadv.* in *Aeschyl.* lib. I. c. 26. p. 184. damnato isthoc conatu, οὐδὲ ἀποτείλας vertit nec quidquam ultra voce mandans, quasi ἀποτείλας positum sit loco ἀπο-στείλας. [quod ipsum h. l. habet noster cod. Pa.] Laudare id possem, nisi mstus aliud et melius, me quidem arbi- tro, daret: idem *Portus* coniectando extuderat; nec erat dignus tamen, qui propterea alapas [a *Gronovio*] aufer- ret. Est III. 52. λαβοῦσαν θρίδακα τὴν γυναῖκα περιτίλαι. *Medic.* περιτίλαι, simili atque hīc errore, etiam alibi obvio. Non addo, τίλλειν, ἀποτίλλειν in avibus et brutorum aliis, qui- bus plumae pili-ve evelluntur, usu teri. *Harpagus* leporis artificiose tractati ventrem scidit, nihilque pilorum vellens, prout erat, ita indidit libellum. Hoc *Graeca* volunt, uti quisque videt. *Adi* et *Polyaenum* VII. 7. WESS. — Satis notum est, pro vocali ι, ubi producitur, frequenter ei ponere librarios. S.

CAP. CXXIV. 5. Ὡ παῖ Καμβύσεω, σὲ γὰρ θεοὶ etc.) Venit Cl. *Reiskio* in opinionem, post *Καμβύσεω* aliquid ex- cidisse, et quidem ἢ μᾶλλον θεῶν τευ: haud dubie ob ea, quae continuo sequuntur: in quibus, si γὰρ tantumdem valet ac οὖν certe, ut saepe valet, caduca explendi ratio erit, uti bene *Abresch Diluc. Thucyd.* p. 56. WESS. — Vide quae ad I. 24, 17. monuimus. S.

16. Στρατηγὸς ἀντίσσει) Adest patronus, quem quoque *Berglerus* advocavit, *Aldino* et *Arch.* ἀντήται *Homer.* Ἴλ. π'. 425. Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος. Verbi paullo rarior stru- ctura turbas ciere ad mutandum potuit. οὐ πάνυ συνήθης οὐδὲ κοινὴ ἢ τοῦ ἀντῶν αὕτη σύνταξις ἢ μετὰ γενικῆς scribit *Eu- stathius*. Nihil tamen de recepto, satis utique elegante, detraho muto-ve: secus in sequentibus, ubi τοι suum ex msstis locum inpetravit. WESS.

CAP. CXXV. 12. ἐξ ὧν ὄλλοι πάντες ἀρτέαται Πέρσαι) *Herodoteum* hoc est. Enumerat *Persicae* gentis na- tiones sive tribus, et omnes ait ex *Persis* pendere, *Pasargadas*, *Maraphios* etc. [Dicamus potius: Enumerat *Persicae* gentis

nationes sive tribus omnes; ac primum quidem ex illis eas, quas Cyrus, a se convocatas ad deficiendum a Medis sollicitavit, scilicet Pasargadas, Maraphios et Maspios; a quibus reliquos Persas omnes ait pendere.] Πέρσαι universam gentem signant. non tribum: ἀρτέαται Ionum est, Graecorum aliis ἤρτηται. Loquendi genus consimile III. 19. καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἤρτηγο ὁ ναυτικός στρατός: tum VI. 109. ταῦτα ὧν πάντα ἔς σε νῦν τείνει, καὶ ἔκ σεο ἄρτηται, sic mssti. Est et aliud V. 31. quod huc arcessi potest. [Adde IX. 68, 2.] Constat ita et rectissime procedit, antea horridior, scriptoris sermo. At contra venit Stephanus [Byz.] in Ἀρτέαται et Μάσπιοι: Ἀρτέατας, γένος Περσικόν hoc ex loco recensens. Quid si falsus ille fuerit, atque ex insolentiore verbi formatione gentile nomen formaverit? Herodotus crebro alias Persicae gentis nationes memorat, Ἀρτέατας nusquam, Ἀρταίους quidem VII. 61. qua re Stephani culpa evadit manifestior. Mecum sentit, doctissime in his versatus, Abbas Geinozius *Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 119.* Μαράφιοι et Μάσπιοι Stephano restituti a Berkelio sunt, leviter in paucis lapso. Critici in Ἰλ. γ'. 175. Ἐλένης καὶ Μενελάου παῖδες Δίαυθος καὶ Μορράφίων ἀφ' οὗ τὸ τῶν Μορράφίων γένος ἐν Πέρσαις ex Porphyrio: corrigit priore parte Μορράφιος Barnesius. Melius multo Eustathius p. 400, 32. [p. 303, 29 seq. ed. Bas.] Μαράφιος et Μαραφίων. WESS.

14. καὶ Ἀχαιμενίδαί εἰσὶ Φρήτην) Miror tam late propagari Aldi errorem, [Φήτην] si tamen error sit, potuisse. Hesychius Φάτται, σύστημα. Φατρία, σύνταγμα, σύστημα. Hinc Φατριάκαὶ Φηφοροσίαι in Dionysii Halicarnassei IX. p. 598. pluraque alia, quibus usus est Cl. Reiskius *Miscell. Lips. T. VIII. p. 300.* Malui membranas sequi, et de Φρήτης voce quae conduxit Eustath. in Ἰλ. β'. p. 259, 23. [p. 181, 23 seqq. ed. Bas.] missa facere, sicuti et Stephani in nationum Persicarum titulis aberrationes. De Achaemenidis et vocis origine Th. Hyde *Histor. Relig. Persar. p. 416.* Γερμάνιοι non alii censentur ac Καρμάνιοι, sicuti Stephanus scribit. Tribuit Γερμανοῖς Sextus Philosoph. III. Hypotyp. p. 178. ἀρρένομιζίας, quos cum his componit Io. Alb. Fabricius, nescio an recte. Id paullo imprudentius, quod Germanos nostros Persicae originis statuerunt nonnulli, quoniam in Persis Γερμάνιοι. Errantes comiter in viam deduxerat Ph. Cluverius

Germ. Ant. lib. I. p. 30. et supersunt, qui frugibus reper-
tis glande vesci malunt. WESS. — Nempe hi cognatio-
nem antestantur, quae Teutonicae linguae cum Persica,
haud exigua ex parte, intercedere videtur. S.

CAP. CXXVI. 10. ὡς δεξιόμενος) Sequor Gronovium.
[Vide *Var. Lect.*] Sic Amyntas, instructà laute coenà, ἐδέ-
κιστο τοὺς Πέρσας V. 18. et VII. 119. ὡς δὲ δείπνου γίνοιτο ὥρη, οἱ
μὲν δεξιόμενοι ἔχριστον πόνον. Mox Cl. Reiskius [in Notis msstis,
non in editis] ὡς ἐπιπλειστότασι uberrimis refingit, quem
non sequor. WESS.

20. βουλομένοισι μὲν ἐμέο πείθεσθαι) Rarum hoc structurae
specimen: alibi casum tertium adiungit I. 170. [et paullo
ante, c. 124, 12. item V. 39, 16.] *Portus* auxilio advocavit
Homeri Ἴλ. κ'. 57. κείνου γὰρ κε μάλιστα πιθίατο, foretque
validum profecto, modo illi scripturae concordia constar-
ret. Ut ut est, hic [et quidem ter deinceps, namque iterum
l. 22. iterumque l. 24.] *schedarum* constantissima consensio
est; cui, si hoc genus ferri nequeat, succurret praepositio
ἐπὶ intellecta. Sed servari potest et debet, monitore Cl.
Abresch Dilucid. Thucyd. p. 728. cuius indicio *Plato* III.
Rep. p. 391. A. ὅτι οὐδ' ὅσιον ταῦτά γε κατὰ Ἀχιλλέως Φάναί,
καὶ ἄλλων λεγόντων πείθεσθαι. In ἀπειθεῖν simile *Xenophon-*
tis IV. Inst. Cyr. p. 106. B. Μῆδοι ἀκούσαντες τοῦ ἀγγέλου, ἐσί-
γησαν, ἀποροῦντες μὲν πῶς χρὴ καλοῦντος ἀπειθεῖν etc. WESS.
— At haec duo quidem ex *Plat.* et *Xenoph.* adlata exempla
ad id, de quo hic agitur, nihil faciunt. In his enim geni-
tivi, ἄλλων λέγοντων, et καλοῦντος, non a verbis πείθεσθαι et
ἀπειθεῖν reguntur; sed sunt genitivi participiorum *absoluti*
ex eo genere, cuius complura exempla ad I. 3, 7. adlata
sunt. Nihilo vero minus in salvo res est: licet apud alios
scriptores vix reperiatis hanc constructionem, *Herodotus*
certe verbum πείθεσθαι non modo cum tertio, sed etiam cum
secundo casu construere amat. Praeterquam quod ter h. l.
in scripturam ἐμέο libri omnes consentiunt, rursus eodem
consensu V. 33, 20. ἐμέο πείθεσθαι habemus: et VI. 12, 21.
quinque probatissimi libri πειθώμεθα αὐτοῦ, pro olim vul-
gato αὐτῷ, dedere; et V. 29, 14. sex codices τοῦτων πείθε-
σθαι, non τούτοισι: eademque scriptura haud dubie in aliis
etiam nonnullis codicibus, si recte excussi fuerint, repe-
rietur. Quare etiam videndum, ne *Iliad.* κ'. 57. vera sit

scriptura, κείνου -- πιθόιατο: quemadmodum et ad Od. α. 414. pro ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, etiam in genit. sing. ἀγγελίης (intelligendo ὑπὸ ἀγγελίης) legi posse ait *Eustath.* p. 69. (p. 1427. ed. Rom.) Quamquam hoc quidem non urgeo, quoniam nusquam alibi apud Poëtam cum isto casu constructum id verbum reperitur. Caeterum apud *Nostrum*, sicut in omnibus paene verbis quae cum genitivo casu construuntur, elliptica utique loquendi forma est: quam expletam habemus apud *Sophocl. Electr.* 410. ἐκ τοῦ Φίλων πεισθεῖται. Rursus vero absque praepositione *Euripides* usurpavit, πείθεσθαι γὰρ εἶθισμαι σέθεν, *Iphig. in Aul.* 731. nisi cum *Marklando* ibi εἶθισμ' ἐκ σέθεν legas, aut εἶθισμαι ἔκ σέθεν cum *Porsono*. Sed ibidem in dubium vocari poterit, utrum plerisque in codicibus praepositio ἐκ temere fuerit omissa, an in nonnullis ex scholio in contextum invecta. Caeterum ex *Porsoni Adversariis* p. 253. (nam eiusdem instaurata editione *Marklandiana* *Iphigeniae* careo) lubens intelligo, quod de exemplis a *Wess.* ex *Platone* et *Xenoph.* citatis supra dixi, similiter de eisdem *Porsonum* etiam iudicasse. S.

28. ὡς ᾧν ἐχόντων ᾧδε) Recurrit ὡς οὔτω ἐχόντων VIII. 144. In *Sophoclis Aiac.* 915. ὡς ᾧδε τοῦτ' ἔχοντος, αἰάζειν πάρα. At *Elect.* 1195. ὡς ᾧδε ἐχόντων: [P] quomodo *Aiac.* 996. atque *Aeschylus Agam.* 1401. WESS.

CAP. CXXVII. 10. ὡς δ' οἱ Μῆδοι --- Πέρσησι συνέμισγον) Συνέμισγον, quod ex duobus Codd. enotatum, invenit *Gronovius* *Florentiae* VII. 40. iocosamque professus fuit litterarum transpositionem, quae ferri possit. Similis I. 185. et VI. 14. in schedis *Vind.* atque *Ask.* an tolerari possit, non definio. Potius erit, quod ex *Xenophonte* adponam. Perhibuit is lib. VIII. *Cyropaed.* p. 228. A. [c. 5, 19.] *Cyaxarem* *Cyro* filiam uxorem collocasse, insuper in dotem addidisse Μῆδιαν τῆν παῖσαν, sive totum *Mediae* regnum; socero proinde sine bellorum tumultu *Cyrus* in *Medorum* principatu successit, neque dilitentur *Xenophontis* amici. Atqui idem ille lib. III. *Exped. Cyri* p. 508. de *Larissa* ad *Tigrim* urbe tradit, obsessores *Persas*, cum *Medorum* imperium acciperent, nullo eam modo expugnare valuisse: praeterea non longo intervallo oppidum fuisse *Mespila*, in quod regis *Medorum* coniux, *Media* nomine, fugerit,

Persis dominationem Medorum genti auferentibus. Quae utique sine vi et armorum strepitu haud evenerunt. Non nescio, quid de auctore τῆς Ἀναβάσεως Κύρου rescribi queat. Quicumque fuerit, in partes Herodoti concedit. WESS. — Si σμίγω pro μίγω vel μίγνυμι usurparunt Graecorum nonnulli, (conf. *Var. Lect.* ad h. l. et ad I. 185, 53. et VI. 14, 5. et VII. 40, 5.) potuit id ex vulgari et plebeia literarum in pronunciando transpositione ortum ducere; nisi forte pro vetere verbo μίγω per prosthesin literae σ olim etiam σμίγω in usu fuit, sicut σμικρός pro μικρός. S.

CAP. CXXIX. 4 seqq. καὶ εἴρετό μιν - - - ὅ τι εἶη etc.) Coniecturam super hoc loco proponam, quae forte partem dabit sincerae lectionis. Corrigebam: καὶ δὴ καὶ εἴρετό μιν πρὸς τὸ ἑωυτοῦ δεῖπνον, τῷ μιν ἐκείνος σαρξὶ τοῦ παιδὸς ἐθείνησε, εἴ τι ἡσθείη τῇ ἐξ ἐκείνου δουλοσύνη ἀντὶ τῆς βασιλείης. Interrogabat illum praeterea propter epulas, quibus ipsum filii mactati carnibus exceperat, numquid delectaretur illinc orta servitute regni loco. Primum ad ista quadrat Astyagis responsum: εἰ ἑωυτοῦ παιέται τὸ Κύρου ἔργον; Praeterea, quod reponendum suspicor, atque in ὅτι εἶη degenerasse, εἴ τι ἡσθείη, nititur illud supra narratis c. 119. ubi, cum inscius filii membra devorasset Harpagus, Ἀστυάγης εἴρετό μιν, εἰ ἡσθείη τι τῇ θοίνῃ. Acerbissimum dictum hic Harpagus, si vera suspicor, in auctorem retorsit. Propter ista posuit hic, ni fallor, ἐθείνησε, pro εὐώχησε vel ἔδαισε. Harpagus infra cap. 162. memoratur, τὸν Ἀστυάγης ἀνόμῳ τραπέζῃ ἔδαισε. VALCK. — Defluxisse atque excidisse hinc aliquid, Reiskii opinio quoque est: videri Herodotum scripsisse: „Interrogabat Harpagus Astyagem adiurans per illas „dapes, πρὸς τοῦ δεῖπνου, quas ipsi olim devorandas proposuerat, „sui filii carnes, ἐθείνησε, εἰ πιστεύει ὅτι οἱ εἶη ἢ ἐκείνου etc. „crederetne, ipsius captivitatem sibi regnum valere, aequę gra- „tam esse, quam si regnum ipsum accepisset.“ Haec ille. Equidem doctissimorum virorum amplector conatus et studium probo; nec paria facio. Refert Noster VI. 67. Leutycheden Spartanum, misso servulo, ἐπὶ γέλωτί τε καὶ λάσθῃ, deridendi et insultandi caussa, rogasse τὸν Δημάριον, ὁκαῖόν τι εἶη τὸ ἀρχειν μετὰ τὸ βασιλεύειν; qualis esset ea praefectura post regnum? Idem Leutychidae et Harpagi

consilium, nec interrogatio dispar, modo [pro vulgato ὅτι] ὅ, τι, voce dissecta, legas. Ille Demaratum, regno deiectum, ob praefecturam, hic Astyagem, itidem eversum regno, de servili conditione, aequae ac ille iniurius, interrogat, qualis illa prae regno videatur? Quae quidem acerbissima exprobatio, et vere θυμαλγής, praesertim abs administri ore progressa. WESS.

CAP. CXXX. 1. ἔτεα πέντε καὶ τριήκοντα) Literae E et Θ quia facillime potuerunt inter se commutari, pro E', sive πέντε, corrigendum arbitror Θ', id est ἑνέα. Paulo post Medi dicuntur imperium τῆς ἄνω Ἄλυος ποταμοῦ Ἀσίας per annos tenuisse 128, παρ᾽ ἑξ ἢ ὅσον οἱ Σκύθαι ἤρχον. Scythae τῆς ἄνω Ἀσίας ἤρξαν ἔτεα δυνῶν δέοντα τριήκοντα, IV. 1. et I. 106. Vel ex horum locorum priore manifestum est, de summa annorum 128. hos 28. detrahendos esse: firmat illud usus vocularum παρ᾽ ἑξ ἢ ὅσον, similitumve, Herodotus: II. 32. πλὴν ὅσον. II. 77. χωρὶς ἢ οὐκόσοι σφι ἰροὶ ἀποδεδίχαται. II. 111. πλὴν ἢ τῆς τῶ ὄρθῳ νιφάμενος ἀνέβλεψε. IV. 82. χωρὶς ἢ ὅτι. lib. VI. c. 5. πλὴν ἢ ὅσοι. Reliqui itaque sunt anni duntaxat 100, non imperii Medorum; (anni enim essent 155) sed imperii Medorum τῆς ἄνω Ἀσίας, sive τῆς ἄνω Ἄλυος ποταμοῦ Ἀσίας. Flumen Halys Medorum Lydorumque imperii fuit limes, Herod. I. 72. Distinguit Herod. τῆς Ἀσίας τὰ κάτω, et τὰ ἄνω αὐτῆς, I. 71. et 177. Atque ita passim alii: Asia maritima est ἡ κάτω Ἀσία. Quod Dion Chrysost. pag. 566. A. Agesilaum dicit κρατήσαντα πάσης τῆς κάτω Ἀσίας, dixerat de eodem imperatore Isocrates p. 70. D. τῆς ἐντὸς Ἄλυος χώρας ἀπάσης ἐκράτησε. Croeso devicto, primus Cyrus οὕτω πάσης τῆς Ἀσίας ἤρξε, Herod. I. 130. Assyrii secundum Herod. (I. 95.) per annos 520. imperium tenuerunt τῆς ἄνω Ἀσίας. Ab Assyriis primi defecerunt Medi, nec tamen hi successerunt in dominationem Assyriorum; ne Regem quidem nacti Deiocem. Hic, sola Media contentus, de subiugandis Assyriis ne cogitavit quidem. Non itaque, hoc regnante, dici potuerunt Medi ἄρξαι τῆς ἄνω Ἀσίας: atque adeo anni 55., per quos regnasse dicitur Deioces, hic mea quidem opinione prorsus in censum venire nequeunt. Hoc constituto, facillimus erit annorum 100. computus. Deiocis filius Phraortes, imperio paterno non contentus, (I. 102.) primum Persas aggres-

sus sibi subiecit; deinceps κατεστρέφετο τὴν Ἀσίην, ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλο ἰὼν ἔθνος. Itaque sub Phraorte dici potuere Medii superioris Asiae obtinuisse imperium: regnavit is per annos 22. Si anno imperii secundo sibi subiecit Persas ceterasque superioris Asiae gentes, exceptis Assyriis, Phraortis anni numerandi sunt 21.

Cyaxares Assyrios etiam devicit, atque adeo hic primus est, ὁ τὴν Ἄλως ποταμοῦ ἄνω Ἀσίην πᾶσαν συστήτας ἑωυτῷ, Herod. I. 103. Hoc vivente, per annos 28. penes Scythas summa fuit imperii. Cyaxares moritur (cap. 106.) βασιλεύσας τεσσαράκοντα ἔτεα, σὺν τοῖσι Σκύθαι ἤρξαν. 40.

Astyages nostris in exemplaribus per annos regnasse dicitur 35.; si vera est coniectura supra proposita, anni fuerunt 39.

Atque adeo anni Medorum istius imperii fuere 100.

Si Scytharum anni 28. de 40. Cyaxaris fuissent detrahendi, dixisset, opinor, Herodotus [cap. 106 extr.] βασιλεύσας τεσσαράκοντα ἔτεα, ἐν τοῖσι Σκύθαι ἤρξαν. Sic loquitur II. 128. ταῦτα ἕξ τε καὶ ἑκατὸν λογίζονται ἔτεα, ἐν τοῖσι etc. Alterum, σὺν τοῖσι, monstrare videtur, regnasse quidem Cyaxarem per annos 40. non ante tamen mortuum, quam a Scythis per tot annos occupatum recuperasset imperium. Tandiu vitam protraxisse Cyaxarem nihil est cur miremur; siquidem avus Deioeces per annos regnaverit in Media 55., quum regnum ipsi fuit delatum, iam aetatis maturae, et ἀνὴρ σοφός: I. 96. et 97. Reges μακροβίους et recentior historia praebet et vetus. VALCK.

4. ἔτεα τριήκοντα καὶ ἑκατὸν δυῶν δέοντα) Spectatissima exstat eruditorum hominum ad hunc locum opera: vix ullus, qui antiqui temporis rationes iniit, atque Assyriorum, Medorum et Persarum imperii principia ac ambitum finivit, eum neglectui habuit; ut paene indigner, tanto silentio in novissima editione fuisse transmissum. Agam paucis: Herm. Conringio anni Medorum principatus a primordio his verbis terminantur: Crescunt illi, additis XXVIII. Scytharum dominationis, in numerum CLVI. Cum vero Deioeces regnavit annos LIII., Phraortes XXII., Cyaxares XL., Astyages XXXV., qui anni collecti tantum sunt CL., necessum est, sex reliqui fuerint ἀβασιλευ-

701. *Advers. Chronol.* cap. 5. Elegans ea explicatio, et tanto commodior, quod nullam vim *Nostri* inferat orationi; a qua alii sibi haud temperarunt, naevos in numerorum notis vestigantes. *Io. Harduinus* annis xxviii., quibus Scythae Asiae imperarunt, senos abscondit, *Chronol. V. Test.* p. 549., adplaudente *Schroeëro* *Histor. Assyr. sect. iv.* pag. 247. Id vero vetat *Herodotus* et temeritatis damnat, illos xxviii. annos toties sine variatione repetens, I. 106. IV. 1. *Vignolius*, cui ista displicuit violentia, ut clvi. anni rotundentur, Deiocis regni intervallum adauget, additis liberaliter vi. annis, in *Chronolog. lib. IV. 5.* p. 257. Praeses *Bouherius*, ne quid illi concederet, vitium scrutatur in spatio, quod Phraortes regnando absolvit c. 102. Scriptum ibi fuisse, ἀξίας ἕτεα ὅκτω τε καὶ εἴκοσι: non, uti omnibus in membranis, ἕτεα δύο τε καὶ εἴκοσι: *Dissert. Herodot. c. 4.* Tot turbas atque aestus cierunt anni sex Conringiani ἀβασίλευτοι; quos utique, si plausibilis ea fuerit opinio, uti visa haud paucis est, non respuit ἀναρχία Medorum ante Deiocem designatum regem. Ecce aliud: necdum enim hi fluctus posuerunt. *Rev. Kalinsky*, ingenio supra theologorum vulgus erectior, universum regni Medorum intervallum annis cxxviii., inclusis xxviii. Scytharum imperii, circumscribit: Regi Deioei aufert annos xxii., residuos xxxi. annis Phraortis xxii., Cyaxaris xl., et Astyagis xxxv., quo anni cxxviii. consummentur, aggregat: *Comment. in Vaticinia Chabacuci et Nahumi cap. 5.* p. 70. Quae quidem manifesta audacia est, tantoque damnosior, quod *Nostri* dictio παρὲξ ἢ ὅσον exclusionem Scythicae potentiae sibi expostulet. Exempla dedit *Valckenarius*, neque iterari debent. Hi fructus ex praeiudicatis opinionibus large succrescunt: ut hypothesi fiat satis, trahendi in partes inviti scriptores sunt; si recusent, admovenda falx est. Mihi multis de caussis *Conringiana* explanatio videtur potior. Erudita sunt, quae in superiore adnotatione conspiciuntur: morantur tamen nonnulla ad sensum meum, quibus alius fortasse locus erit. WESS.

[In unam summam collatis numeris annorum, qui regnis singulorum e quatuor Medorum regibus in libris *Herodoteis* tribuuntur, (c. 102, 5. 102, 14. 106, 13. et 150, 1.) prodeunt utique anni 150; a quibus si detrahas 28 an-

nos, quibus penes *Scythas* imperium fuit, (c. 106, 1. et IV. 1, 8.) manent anni 122, quae summa utique 6 annis minor eâ, quae hic traditur. Itaque, nisi statuere velis, secum ipsas pugnare *Herodoti* rationes aut illorum Persarum quos ille secutus est, duplex via iniri ad levandam hanc difficultatem potest. Aut enim cum *Bouherio*, cui *Larcherus* adsentitur, dicendum est, lapsos esse librarios, regnum unius ex illis quatuor regibus sex annis iusto brevius facientes; verbi causa, in annis regni *Phraortis* (cap. 102, 14.) scripsisse 22, quum 26 debuissent: aut cum *Conringio* et *Wesselingio* (quibus *Volney* accedit, in *Chronol. d'Herodote* p. 116 seq.) statuendum, initium imperii Medorum hic ab illo inde tempore repeti, quo ab Assyriis Medi defecerunt, et populari statu per sex annos usi sunt priusquam *Deiocem* regem nominassent. S.]

8. κατεστράφησαν) Optime *Medic*. Amant Iones veteresque Attici asperiores has formas. Vide *Eustath.* in *Iliad.* p. 519, 41. [pag. 595, 26 seqq. ed. Bas.] WESS. — Vide *Nostrum* II. 81, 8. VII. 228, 1. II. 2, 15. et conf. *Porson* ad *Eurip. Phoeniss.* vs. 986. Adde etiam quae notamus ad I. 168, 7. S.

[13 seq. Post τούτων, rursusque post ἀδικίης, levi inciso commode distinguetur oratio. S.]

CAP. CXXXI. 1. ἀγάλματα μὲν καὶ νηὸς) *Thom. Hyde* *Histor. Relig. Persar.* pag. 90. et 97. non esse haec absolute vera criminatur, usus coniecturis et recentium scriptorum iudicio. *Cicero*, *Strabo*, atque alii, quibus *B. Brissonius* *Regn. Pers.* II. 28. etc. testimonium denuntiavit, *Nostro* suffragantur. Adde VIII. 109. WESS.

4. ὡς μὲν ἐμοὶ δοκέει) Hoc malui. *Gronovius* modo hoc, modo δοκέειν laudat et inculcat, uti I. 152. IV. 168. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

Ibid. ἀνθρωποειδίας *Valla* verterat ex hominibus ortos: substituta est [a *Gronov.*] *Stanleii* opinio [ex illius *Notis* in *Aeschyli Pers.*] humanae formae esse, quales *Herodoto* ἀνθρωποειδέες θεοὶ II. 142. At Persae, qui nec imagines statuave deorum nec templa probabant, eosdem humanae quoque originis et ex hominibus in deorum numerum transcriptos negabant. Conf. *Wilh. Warburton* *Divin. Legat. Mosis* II. sect. 1. p. 95. WESS.

8. Δία καλέοντες) *Hesychius* Δίαν legisse videtur, Δίαν μεγάλην ἢ ἔνδοξον τὸν οὐρανὸν Πέρσαι: quorum ultima huc pertinere clarum est. Scio a Cl. *Relando* correctione adiuvari *Grammaticum*, *Dissert. de Veter. Ling. Persar.* pag. 175. qua carere possumus. Vide Cl. *Alberti* adnotationes. Quae autem *Gronovius* in *Io. Clericum* asperius iecit, ab hoc repulsa sunt *Biblioth. Antiq. et Recent.* T. V. p. 416. WESS.

12 seq. Μύλιττα' Ἀράβιοι δὲ, Ἀλίττα) Eruditissimi viri, *Scaliger*, *Seldenus*, *Bochartus*, *Vitringa*, *Millius*, has voces copiose, etsi eandem viam non ingressi semper, illustrarunt. Vide *Hesychium* voc. Μύλιττα, et quae ibi amicus meus singularis *Io. Alberti*. Quod adnectitur, [l. 13.] Πέρσαι δὲ, Μίτταν, id male ac per errorem scriptum quam plurimis visum fuit: Solem enim Persis esse *Mithram*, non *Venerem*. Unum nominabo *Ph. a Turre*, *Monument. Vet. Antii* p. 175. Nequit profecto *Mithras* Persis auferri, tot veterum testimoniis et monumentis expressus; *Herodoti* vero aut *Cyri* potius aetate, an eo titulo *Sol* cultus ab eadem gente fuerit, dubium facit disputatio doctissimi *Freretii* *Comment. Inscript.* T. XVI. p. 270. Equidem *Mithram* illis relinquam, nec patiar *Nostri* fidem labefactari. Adsentitur *Ambrosius* lib. II. contra *Symmachum* p. 840. *Coelestem Afri*, *Mithram Persae*, plerique *Venerem colunt*, pro diversitate nominis, non pro numinis varietate: quae *Mithram* *Venerem* eandem in Persarum superstitione testantur. Praeterea Persarum prisco sermone *mihir*, *mihir*, amor indicatur, fatente *Th. Hyde*, *Hist. Rel. Pers.* c. 4. pag. 107. Hinc *Mίτταν*, *Venerem Coelestem*, casti amoris auctorem et praesidem, recte dixerunt et formarunt. Hoc amplius: differunt scriptura *Μίττα*, et *Μίττας*, quod *Gronovius* vere monuit: discrepant quoque genere; hic *Sol*, illa *Venus*. Iam si *Vrania* sive *Coelestis dea*, non alia in veterum fuerit theologia ac *Luna*, *Μίτταν* utique Persae habere aequae ac *Mithram* potuere. Coluerunt certe omnes, qui sacris *Mithriacis* initiabantur, uti ex *inscriptis lapidibus* apud *Anton. van Dale*, *Dissert. ad Antiq. Marm.* p. 16. et *Ph. a Turre*, *Monum. Vet. Antii* pag. 160. adparet. Verum mysteria illa non urgeo, quippe recentioris aevi. Id mihi abunde est, constare *Herodoto* auctoritatem et fidem. Plura *Freretus* et *Moshemius* V. Cl. ad *Rhad. Cudworthi Systema Intell.* p. 327. pro *Herodoto*. WESS.

CAP. CXXXII. 5. οὐ στέμμασι) Scripserat, opinor, οὐ πέμματα. Nam, ut ait Herodotus, [l. 7.] etiam Persa, dum sacra faciebat, erat ἐστεφανωμένος τὸν τιάραν μυσίην μάλιστα: et suis victima corollis erat exornata. De Persis Strabo XV. p. 1065. A. [pag. 732. ed. Cas.] θύουσιν, inquit, --- παραστησάμενοι τὸ ἱερεῖον ἐστεμμένον. Verba Strabonis, et Xenophontis ex K. Π. III. p. 48, 33. repetita Brissonius attulit de Reg. Pers. Princ. II. pag. 222. in Herodoteis nihil vitii suspicatus; in quibus bene convenire οὐ πέμματα, οὐκὶ οὐλήσι, monstrant ista lib. I. c. 160. οὔτε οὐλὰς κριθῶν πρόχυσιν ἐποιέετο θεῶν οὐδενί, οὔτε πέμματα ἐπίσσετο καρποῦ τοῦ ἐνθεύτεν. VALCK.

[Ibid. θύειν θέλει) Quis θέλει? Nempe ὁ θύων. Sic frequenter apud Nostrum verbum tertiae personae absque nominativo ponitur, ubi vel pronomen τις subintelligendum, vel potius nominativus participii ex eodem vel ex proximo verbo repetendus. S.]

7. τὸν τιάραν) Optime Medic. hactenus: τὴν ἡγήνην scripserat Herodotus. [Conf. VIII. 120, 5.] Xenophon, Strabo, Lucianus et plures alii τὴν τιάραν dederunt. In Aeschylī Persis βασιλείου τιάρα mentio vs. 665. Philostratus Icon. I. 30. p. 808. βλέπει δὲ ἡδὺ καὶ μετέωρον, ὑπὸ τοῦ τιάρα ἐπισσάβειν, ἦς, οἶα etc. quo una manu largitur, altera recusat. An voluit ὑπὸ τοῦ --- ἐπισσάβων οὔ, οἶα λιβάδες etc.? Debit profecto aut hoc, aut genere sequiore. Paullo supra [l. 5.] τῷ δὲ ὡς ἐκάστῳ, cui autem quisque numini alius alii sacrum facere velit, corrigit atque explicat Reiskius. Quod vero statim subditur [l. 9.] ὁ δὲ πᾶσι Πέρσησι κατεύχεται --- καὶ τῷ βασιλεῖ, rectissime contenditur cum Marci XVI. 7. εὔπατος τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, καὶ τῷ Πέτρῳ. Verba ipsa nec manca neque luxata sunt; namque ista, ἐν γὰρ δὴ τοῖσι --- αὐτὸς γίνεται, non tangunt regem, sed sacrificantem, cui non licebat ἰδίῃ μόνῳ ἀρᾶσθαι ἀγαθὰ. De Iudaeorum aliarumque nationum in hoc precum genere moribus praeclare Philo Iud. de Monarch. p. 825. B. WESS.

11 seq. ἐπεὰν δὲ διαμυστίλας --- ἐψήση τὰ κρέα) Ita-ne vero coquebant carnes, atque elixas, herbis prius mollibus impositas, domum asportabant? Ita quidem cepit Brissonius pag. 225. Sed ignis hisce sacris nullus aderat: praeterea minus placet τὸ διαμυστίλας. Felicioribus mea forte

proderit coniectura legentis : ἐπεὰν δὲ ἀλί, (ἀλός alibi meminuit :) μιστύλας κατὰ μέγεα τὸ ἱεῖον, ἐπιπάσῃ τὰ κρέα, ὑποπάσας ποίνῃ ὡς ἀπαλωτάτην, --- ἐπὶ ταύτης ἔθηκε ὧν πάντα τὰ κρέα : postquam sale victimae in partes sectae carnes conspersit. ὑποπάσας affirmatur a Gronovio. Τάλα ἐπιπάσσοντες Herodoteum est, IV. 172. διαπάσας legitur lib. VI. c. 25. Carnes ἀλὸς διαπάττειν dixit Comicus apud Athen. IX. pag. 399. F. Menander in Ἐπιτρέπουσιν Ἐπέπασ' ἐπὶ τὸ τάρχιχος ἄλας. Homereum μιστύλλειν, a μίω formatum, notat, in minuta concidere. VALCK.

Ibid. διαμιστύλας --- ἐψήσῃ τὰ κρέα) Mutavi διαμιστύλας ex schedis Ask. non nescius controversae apud grammaticos scriptionis, qua de viri praeclari Ezech. Spanhem. et Tib. Hemsterh. ad Comici Plut. vs. 626. Maioris momenti res, quae memoratur, videtur. Quia Persae οὔτε βωμοὺς ποιεῦνται, οὔτε πῦρ ἀνακαίουσι sacris operaturi, qui convenit ἐψήσῃ τὰ κρέα, carnes elixarit? An sine foco accenso? Valckenarii coniectura supra deposita est. Ante quem de la Barre, V. Cl. T. V. Histor. Acad. Inscript. Ed. Amst. pag. 270. non dissimili de caussa aut ἐψῆ ex ἔπω maluit, et, ubi carnes curaverit, explicuit, aut, si parum id adriserit, ἐπεὰν ψήσῃ, ubi carnes ossibus detraxerit. Quibus de emendationibus placet tacere. Nisi ego aberro, salva res est. Non omnem sacris his ignem negat Herodotus, sed aris: hoc postulant verba οὔτε βωμοὺς ποιεῦνται, οὔτε πῦρ ἀνακαίουσι. Caesam victimam et in partes minutatim sectam quin elixarent, nihil inpediebat. Vide haec de Scythis, IV. 59. ἀγάλματα δὲ καὶ βωμοὺς καὶ νηοὺς οὐ νομίζουσι ποιεῖν: quae Persarum moribus respondent planissime: tum de hostiae inmolandae more c. 60. οὔτε πῦρ ἀνακαίουσας, οὔτε καταξάμενος, οὔτε ἐπισπείσας, --- τράπεται πρὸς ἔψῃσιν. Quid ista aliud volunt, quam in altari nullum fuisse ignem, minime autem defuisse, ubi coquenda victimae caro erat? Mox πάντα τὰ κρέα Reiskius quoque, me non invito. WESS. — Reiskium, ait, etiam τὰ πάντα corrigere, nempe sicut Valckenar. Scilicet (quod in Var. Lect. me praeterierat) in ed. Wess. et in superioribus omnibus nude πάντα κρέα, legebatur; nec aliter, quoad equidem novi, in mssis. Primus Reizius, a Valck. et Reisk. monitus, interseruit τὰ articulum, quem tenui. S.

15. παρεστώς ἐπαίδει Θεογονίην) Vellicat haec Th. Hyde Relig. Pers. c. 3. p. 99. Scribere sibi contraria Herodotum. Supra dixisse, Persas existimare, deos ex hominibus genitos non esse, et Θεογονίην tamen Graeco more gentis sacris admiscere. Sed non pugnant illa. Theogonia Graecorum, de qua II. 53., in censum hic venire non potest. Persae, ut plura variique generis numina profitebantur, videntur eadem alia atque alia origine, etsi minime humana, statuisse. Cogita de Gnosticorum Aeonibus et emanationibus, ex Zoroastri et Chaldaeorum Theologia arcessitis, et res in vado erit. Adiunge Hecataei testimonium in Diogenis Praefat. sect. 9. WESS.

CAP. CXXXIII. 8. καὶ οὐκ ἀλέσει) Nihil hoc verius; et vidit Gronovius, sed serius. Hoc significat, Persas bellariis uti quam plurimis, sed minime confertis. Inferebant videlicet Persae in mensam cupedias et bellaria multa, sed non confertim omnia. Ἀλῆς toties in Musis repetitur; infra c. 196. IV. 184. atque alibi, locis a Porto signatis, ut maxime mirum accidat, tam turpiter se dedisse librariorum. Discimus hoc specimine, quid Herodoto hominum et temporum iniuria usu venerit. Addi his possent emendationes Geinozii et Reiskii, sed cui bono? Verum praestant msti, quod suam in sedem remigravit tandem. WESS.

14. τὰ σπουδαιότατα τῶν πηγμάτων) Vide supra cap. 8. Athenaeus σπουδαιότατα αὐτῶν πηγμάτων: in isto, Mureto monitore, recte τῶν πηγμάτων. Apud eundem ὁ στεγίαςχος male opinor. Melius Pollux X. 20. WESS.

15. τῶν πηγμάτων) αὐτῶν πηγμάτων legisse videtur Athen. IV. p. 144. B. tum στεγίαςχος pro στέγαςχος: et εἰ δὲ μὴ, μετιῆσι. Sed τὰ σπουδαιότατα τῶν πηγμάτων similiter memorat Herod. I. 8. VALCK. — Vide Animadv. nostras ad Athen. T. II. pag. 475. S.

CAP. CXXXIV. 1. Οἱ συντυγχάνοντες) Non repudio: nihilo tamen peius [immo haud dubie melius, ἐντυγχάνοντες,] quod aliis in Codicibus. Morem hunc gentis expedit B. Brissonius, Regn. Pers. p. 11, 178. Addi potest Zenobius, Cent. Proverb. V. 25. et Scholiastes in Dionis Chrysost. Or. VII. in adnotationibus Morelli p. 28. WESS. — Ἐντυγχάνοντας malit Benedictus, vir doctus, in Herodot. T. V. K

Actis Seminar. Philol. Lips. Vol. II. P. II. p. 283. in accusativo casu, qui a verbo *διαγνοίη* regatur. Sed, ut omittam librorum omnium in terminatione vulgata consensum, familiaris *Nostro* est nominativus participii absolute positus: et ne est quidem h. l. absolute positus, sed commodissime refertur ad id quod sequitur, εἰ δ' ἄλλοι εἰσι. S.

[18. *προέβαινε γὰρ δὴ τὸ ἔθνος ἄρχον τε καὶ ἐπιτροπεῦον*) Video me non ex auctoris mente verba ista in *Lat. versione* redidisse, quum non animadvertissem, τὸ ἔθνος, adiecto articulo, necessario ad *Persas* referri, non ad *alium atque alium populum*. Rectius igitur *H. Steph.* in ora suae editionis: *Late enim progrediebatur illa gens imperans et praefecturas obtinens. S.*]

CAP. CXXXV. 2. *Μηδικὴν ἐσθῆτα*) Dictum de ea ad *Diodori* II. 6. Habet *Brissonius* loricae *Aegyptiam* et *stolam Medicam* illustrantia complura, a quibus abstineo. WESS.

6. *Πασι μίσηγονται*) Aegre *Plutarchus* fert de *Malign. Herod.* p. 857. v. scelus hoc a Graecis ad *Persas* propagatum perhiberi: contra enim evenisse. Sed pugnat suspicionibus, testes eius rei omittit. Non fuisse *Persas* a turpi hac macula immunes, *Sextus Philosophus* significat, *Hypotypos.* I. 14. p. 58. Aevo tamen *Ammiani* *Persae puerilium stuprorum expertes* erant lib. XXIII. 6. Paria fere, uti *Valesius* adscripsit, *Curtius* X. 3. WESS. — *Herodoti* testimonio usus est *Athenaeus*, lib. XIII. c. 79. S.

CAP. CXXXVI. 4. τὸ πολλὸν δ' ἡγέεται ἰσχυρὸν εἶναι) Vere *Persae*. Quanto civium maior copia, tanto civitatis amplius robur. Legum latores propterea utilissimum censuerunt τὸ πληθύνεσθαι τοὺς τῶν πολιτῶν οἴκους, βλαβερώτατον δὲ, τὸ μειῶσθαι, quae verba *Musonii* in *Stob. Serm.* LXXIII. p. 450. Hinc *πολυτεχνίας* praemia et apud *Persas* et aliis in gentibus, de quibus *Heineccius* ad *L. Iuliam et Pap.* lib. I. c. 2. doctissime. *Cl. Reiskius* coniectabat, τὸν τοιοῦτον δ' ἡγέεται, talem autem, qui multos liberos procreat, existimant robustum esse: aut τὸ πολλοὺς - ἰσχυροῦ εἶναι. WESS. — At nulla hic locus coniectura indigebat. Ad rem quod pertinet, aliud fortasse *Herodotus* h. l. spectavit; nempe de immani hominum multitudine cogitans, in qua robur exercitus ponebant *Persae*: qua multitudine gloriantem

confidentemque Xerxem eiusque duces saepius ille in his Historiis inducit. S.

5. ἀπὸ πενταέτεος ἀρξάμενοι) Plato haec paullo diversius Alcibiad. I. p. 121. E. in regionum liberorum educatione. Strabo consentit XV. p. 1066. B. [p. 735. D. ed. Cas.] Nescio autem qui factum sit, ut ἀληθεύεσθαι Brissonius, his usus Regn. Pers. II. 85. et 105. scripserit: si ex coniectura, prave. WESS. — Ad πενταέτεος intelligo παιδός. Sic frequenter Noster a plurali numero ad singularem transit, et vice versa. S.

10. μηδεμίην ἄσπην) Fui in dubio, revocarem ἀηδῶν, an Gronovii exemplo expellerem. Vicit Med. et Ask. auctoritas. Ἄσπην librarius Arch. et Vind. bene explicat βλάβην ἀηδῶν. In Clementis Alex. Paedag. III. 9. pro διὰ τὴν ἄσπην, aut ad marginem Codicum aut ipso in contextu, διὰ τὴν ἀηδίαν dederunt ex interpretamento. Moeris, Ἄσπην Ἀσπικῶς, ἀηδία Ἑλληνικῶς, ubi plura Cl. Jo. Piersonus. Atque haec testantur de Criticorum eorum more. Non sum nescius, Democritum κακιδόξιν κακὴν in Stob. Serm. XXII. pag. 189. usurpasse, alios hoc de genere alia: posse etiam pro damnato pugnari, quemadmodum in Horrei Observ. ad Herodot. p. 112. At omnibus, ut in gustu, non sapiunt eadem. Spectavit haec Valerius Max. II. 6, 16. WESS. — τρεφόμενος, scil. παρὰ τῆσι γυναῖξι, dum apud mulieres educatur. S.

CAP. CXXXVII. 10. ἦτοι ὑποβολιμαῖα ἔόντα) Haud sit hinc Nicolaus Damascenus: Πέριταις ὃ μὴ ποιῶν ἔξειστιν, οὐδὲ λέγουσιν· ἐὰν δὲ τις πατέρα κτείνῃ, ὑπόβλητον αὐτὸν οἴονται. Eadem patris eius suspicio, qui cum a filio necti sibi insidias conperisset, nec inducere in animum posset, ut verum sanguinem ad hoc sceleris progressum crederet, seductam uxorem suppliciter rogavit, ne se ulterius celaret, sed diceret, sive illum adolescentem subiecisset, sive ex alio concepisset, apud eundem Valerium V. 9, 4. WESS. — Ὑποβολιμαῖα et μοιχίδια metonymice dixit, pro ὑποβολιμαίων ἢ μοιχίδων ἔργα. S.

CAP. CXXXVIII. 4. μάλιστα δὲ ἀναγκαῖον φασί). Is. Vossius adleverat codici suo ἀναγκαῖον, quo non indigemus. Ἀναγκαῖον usus et Herodoti sermo tuetur II. 182. IV. 180. De aere alieno et mendaciorum hinc pullulante germine Plutarchi et Appiani ad Persarum opinionem verba exscripsit B. Brissonius R. Pers. II. 94. WESS.

10. πολλοὶ ἐξελαύνουσι ἐκ τῆς χώρας) *Sylburgius ad Brisson.* R. Pers. II. 180. πολλὸν proponit, ut sit, *procul abigunt a sua regione.* *Reiskius* οἱ πολλοί. *Ruhnkenius* elegante mutatione *πομποί.* Illi sunt, qui aliorum alios deducunt, supra I. 121. [Vide nostram *Var. Lect.*] *Lepra* vero et *vilitigine infectos*, non Iudaei soli, sed plerique per orientis regiones vitabant studiose. Μάλιστα οἱ βάρβαροι τὰς ἐπιλευκίας καὶ λέπρας δυσχεραίνουσι, *Plutarchus Symp.* IV. p. 670. F. Tamen *Artaxerxes Atossam*, filiam coniugemque, etsi vitiligo eius corpus depasceret, ἀλφοῦ κατανεμηθέντος αὐτῆς τὸ σῶμα, aversatus non fuit, eodem teste T. I. p. 1025. B. Verum illi, quod libuit, barbarico more, legitimum fuit visum. WESS.

CAP. CXXXIX. 3 seqq. τὰ οὐνόματά σφι --- τελευτῶσι πάντα ἐς τὸ αὐτὸ γράμμα etc.) Satis confidenter ταῦτα μὲν ἀτρεκέως ἔχω --- εἰδῶς εἰπεῖν ait initio cap. seq. repetiturque hoc cap. 148. Falsum aiunt *Scaliger*, *Th. Hyde*, *Relandus*, et plures alii. Contra eos venit *Corn. de Pauw*, temere aiens doctos viros ex recentiore Persarum lingua criminari: verissimum fuisse, quod hic de terminatione nominum Persicorum, vetere gentis sermone: neque enim tanta adseveratione *Herodotum* potuisse defungi, nisi re bene cognita atque explorata. Fateor in dialectis lapsu temporis innumera mutari, cadere verba ut folia, surgere nova, prisca adscisci iterum. Nec expedio me tamen ex acie, quam contra *Nostrum* instruxit *Th. Gatakerus Advers.* c. 22. p. 661. Quod autem aiebat τὸ Δωριέες μὲν Σάν καλέουσι multorum testimoniis cognitissimum est. Quis tandem ignorat variantes doctissimorum hominum explicationes et emendationes, *Scholiastae* in *Comici Nub.* vs. 25. *Scaligeri*, *Salmasii*, *Bentleii*, *Bouherii*, cuius *Dissert. de Prisc. Graecor.* Litteris p. 570, [ad calcem *Palaeographiae Graecae Montefalconii*,] consuli poterit. Σάν κίβδηλον in *Pindari* fragmento exposuit *Casaubonus* in *Athen.* X. 21. [ad lib. X. p. 455. c.] WESS. — Per epistolam ex *WILKENIO*, viro clarissimo, Persici sermonis in primis gnaro, quaerenti mihi, quid de hoc *Herodoti* loco sentiret, perhumaniter ille *Heidelbergà* rescripsit, videri sibi vere iudicare eos, qui Graecis nominum Persicorum terminationibus deceptum *Nostrum* scripsisse istud autumant de nominibus omnibus Persicis in litteram

sigma desinentibus. Quod si ita est, eo minus mirum videri debet, quod ea res, ut ait idem *Noster*, *latuerit Persas*: quamquam alioqui haec verba, ἔλαθε Πέρσας, significare poterant, *Persas ad hoc animum non advertisse.* Quod ad ista verba spectat, τὰ ὀνόματα σφι ἔόντα ὁμοῖα τοῖσι σώμασι καὶ τῇ μεγαλοπρεπείῃ, incertus aliquantisper haeseram, *propriae hominum nomina dixerit, an omnino verba aut vocabula Persici sermonis*: tum σώματα τῶν ὀνομάτων quaesieram an fortasse opposuerit *terminationi*, (τῇ τελευτῇ) ut *corpora vocabulorum* (id est, *vocabula ipsa*, quatenus a *terminatione distinguuntur*) dixerit esse *magnifica et grande sonantia.* Sed eisdem verbis, τὰ ὀνόματα - - - μεγαλοπρεπείῃ, eam fere sibi videri *sententiam inesse* professus est idem *doctissimus Wilkenius*, quam hisce gallicis *Larcherus* reddidit: *Leurs noms sont empruntés, ou des qualités des corps, ou de la dignité des personnes.* Caeterum uberiolem etiam nunc lucem locus hic videtur desiderare. S.

CAP. CXL. 5. πρὶν ἂν ὑπ' ὀρνίθου ἢ κυνὸς ἐλκυσθῆναι) Bene vetusti libri. Is. *Vossius* coniecerat, ὑπ' ὀρνίθου ἢ γλῆνῃ ἀφεικυσθῆ, *quam ab alite pupilla oculi extrahatur*, *advocato ad morem hunc cognoscendum Teixera*, qui mihi ad manus non est. [Ad oram sui olim *Herodoti* istam coniect. adscripserat *Vossius.* Vide *Albertum* ad *Hesych.* voc. Γλῆνη.] De ritu isto multa *Th. Hyde* *Rel. Pers.* c. 34. Emendatio necessaria non est, nec latuit *doctissimum virum*; siquidem paria prorsus de *Persarum sepultura* *Procopius Bell.* *Pers.* I. 12. et *Agathias* I. p. 45. Ed. Venet. WESS.

7. κατακηρώσαντες) Convertitur ab *Heilmanno* in καταπηρώσαντες, *postquam cadaver membris mutilarunt.* Vetat *Cicero*, his *Nostris* usus, *Tuscul. Disp.* I. 45. *Persae etiam cetera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora.* Vetat *Strabo* XV. pag. 1068. [p. 755. A. ed. Cas.] κηρῶ περιπλάσσοντες τὰ σώματα. Adde *Cl. Io. Alb. Fabricium* in *Sexti Hypotyp.* III. 24. p. 185. WESS.

15. κτείνοντες ὁμοίως μύρμηκας etc.) Consimilia de *Magis* *Plutarchus* T. II. p. 557. A. Sunt autem ex ea disciplina, qua et posteriores *Persarum* magi *Arimanium*, mali omnis auctorem, sicuti pulcri et boni *Oromasdem*, statuerunt: inde festus dies κακῶν ἀνάίσεις, quo summo ardore in serpentes aliasque feras et nocentes bestias irruebant

apud *Agathiam* II. pag. 45. Confer *Plutarchum* in *Isid.* et *Osir.* p. 569. et *Th. Hyde* Rel. Pers. c. 22. WESS.

[15. ἀρχὴν, omnino, revera, verum si quaeris : gallico idiomate au fond vel dans le fonds diceres. Conf. II. 28, 1. S.]

CAP. CXXI. 2. κατεστρέφατο) Ionum est κατεστρέφατο, uti ἀπεστρέφατο I. 166. Supra c. 27. ὡς δὲ ἄρα αἱ --- Ἕλληνες κατεστρέφατο. Itaque mutari non iniuria posset, sicuti et mox mutatum est τὰ προΐσχυοντο. Sic solet, c. 164. III. 157. De piscibus, qui cantu illiciuntur, *Aelianus* de Anim. I. 59. WESS. — Ex *Reiziano* exemplo κατεστρέφατο tenui; et in *Var. Lect.* adnotare neglexeram, in ed. *Wess.* et superioribus κατεστρέφατο scribi, quam ad scripturam nihil nec e nostris *Paris.* nec ex aliis *Wesselingii* codicibus notatum est. Est autem, si quid video, prorsus vitiosa haec verbi forma. Ferri utcumque potuerat κατεστρεφέατο codicis *F.* tertia plur. imperf. ut ἀπικέατο, ionice pro ἀπικέοντο. Sed plusquamperfectum hic desiderabatur: quare unice verum puto κατεστρέφατο, quod Ionum est, pro κατεστραμμένοι ἦσαν. S.

[11. ἐμέο αὐλιέοντος etc.) Qui sacras literas curant, recordantur verborum *Servatoris* apud *Matth.* XI. 17. ubi hic quidem *Herodoti* locus effugit *Wetstenii* diligentiam. S.]

14. δευθέντος δι' ἀγγέλων) Vide *Gronovium* [sui codicis fidem advocantem] et supra c. 76. et 99. WESS. — δι' ἀγγέλων in alia re habes I. 99, 5. πέμψας κήρυκας (in plur. num.) ἐς τοὺς Ἴωνας, c. 76, 12. in eadem re, de qua hic agitur. S.

[20. ἐς Πανιώνιον) Conf. c. 143, 14. et 148. S.]

CAP. CXXII. 2. τῶν ὀρέων) Sine controversia corrigi debuerat: τῶν ὀρέων ἐν τῷ καλλίστῳ ἐτύγχανον ἰδρυσάμενοι πόλις. Haec quum de Ionibus dicantur, tollit omne dubium lib. I. c. 149. οὗτοι οἱ Αἰολεὺς χώραν μὲν ἔτυχον κτίσαντες ἀμείνω Ἴωνων, ὀρέων δὲ ἤκουσαν οὐκ ὁμοίως: ubi recte *Valla*: ad coeli tamen temperiem nequaquam accedebat. Lib. II. c. 77. exceptis incolis Libyae, esse dicuntur Aegyptii ἐγκιμέσονται πάντων ἀνθρώπων, τῶν ὀρέων, ἐμοὶ δοκέειν, εἴνεκεν, ἔτι ὡ μεταλλάττουσι: (sic legerim:) ἐν γὰρ τῇσι μεταβολῆσι τοῖσι ἀνθρώποισι αἱ νοῦτοι μάλιστα γίνονται, --- τῶν ὀρέων μάλιστα. Lib. III. c. 106. Graecia τὰς ἄρας πολλὸν τι κάλλιστα κικιμμένας ἔλαχε. Atque in Graecia, praesertim Athenis,

ista tenuis coeli tribuitur ingeniis saluberrima temperies. In Timaeo Platonis p. 24. c. Atticam Minerva dicitur elegisse, τὴν εὐκρασίαν τῶν ὡρέων (sic recte corrigit vulgatam vocem ὄρέων H. Stephanus:) ἐν αὐτῷ (τῷ τόπῳ) κατιδοῦσα, ὅτι φρονιματέτους ἀνδρας οἶσει. Chalcidius: *electo salubri subtiliumque ingeniorum et prudentiae feraci loco*. Idem argumentum in Critia latius persequutus Plato pag. 111. E. [T. X. ed. Bipont. p. 45.] ubi memorat ὑπὲρ τῆς γῆς ὡρας μετριώτατον κεκραμέναις. Eam in rem multa dixerat Aristophanes ἐν Ὠραῖς. vid. Athen. IX. p. 372. et Casaubon. Anim. IX. c. 5. [nobis cap. 14.] Euripidea, ex deperdito dramate petita, dabit Plutarchus de Exilio p. 604. E. Insignis in eam rem loci sic feruntur ultima: "Α δὲ Ἑλλάς Ἀσία τε τρέφει κάλλιστα, τῆς γε δέλεαρ ἔχοντες συνδρῆζόμεν. Grotius in Excerpt. p. 433. participio ἔχοντες substituit ἐνταῦθα. Corrige, sodes: "Α δ' Ἑλλάς Ἀσία τε κάλλιστα τρέφει, Γῆς τῆςδε δέλεαρ ἔχοντες οὐ δρῆζόμεν. Singula possent ut Euripidea adfirmari. VALCK.

Non dubium est, quin recte docti viri, Chytraeus, Geinozius, Reiskius, Heilmanus ὡρέων, rescripserint. Viam monstravit Noster c. 149. tum Pausanias VII. 5. "Ἴωσι δὲ ἔχει μὲν ἐπιτηδειότατα ὡρέων κρᾶσεως ἢ χώρα. Frequens est confusio ὄρέων et ὡρέων sive ὡρέων et ὡραίων in schedis, de qua aliàs. Id permirum, coniurasse plerosque in οὐρέων vocabulo librarios. WESS.

[9. τρόπους τέσσαρας παραγωγέων) Valla: *Lingua utuntur non eadem, sed eius quatuor proprietates ducunt: incommode et obscure. Gronovius: sed quatuor derivationum modis; quam interpretationem intactam reliquit Wess. Mire vero Larcher: leurs mots ont quatre sortes de terminaisons. Multo commodius rectiusque H. Stephanus, „ad verbum, inquit, sed quatuor modos deductionum usurparet, id est, eà (linguà) utuntur in quatuor modis et proprietates deductà.*“ Agitur de quatuor diversis formis (χαρᾶκτῆρας vocat Noster in fine huius cap.) in quas prisca lingua abiit. Has diversas formas nunc παραγωγάς nominat, id est, deflexiones, mutationum genera, varietates; quatenus παράγειν significat a recta via abducere, seducere, in diversum ducere, mutare: quemadmodum I. 91, 10. παραγωγεῖν τὰς μαίρας est in diversum flectere, mutare fata. Eadem notione παρατοπᾶς dixit Iohannes Grammaticus, cuius

verba *Koenius* adposuit ad *Gregor. Dial. ion.* §. 79. ubi in ipsius *Gregorii* verbis, ἡ ἀρχαία Ἰὰς μετέπεσε παρὰ τὴν τῶν κατοικούντων περιτροπὴν, rectius fecisset *Koenius*, si veterem scripturam παρατροπὴν tenuisset, *Iohannis* auctoritate firmatam; tum vero et apud *Gregorium* et apud ipsum *Iohannem*, pro κατοικούντων haud dubie ἀποικούντων fuerit legendum: nempe, *prisca*, inquit, *Ionica lingua* (eadem vetus *Attica*) *mutata est*, quum hi qui in colonias abierunt, variis atque variis modis eam inflexerunt detorseruntque. S.]

11. Μυσοῦς τε) *Myntem* *Cariae* itidem tribuit scholiastes *Thucyd. I.* 150. invito *Brissonio* de *R. Pers. I.* 151., ad quem *Lederlinus* recte adposuit, tempora esse distinguenda; primitus *Cariae*, deinceps *Ioniae* fuisse. Paria *Dukerus* in eum Scholiasten. In *Epheso*, *Lydiae* olim urbe, idem valet. Bene *Ian. Rutgersius* Var. Lect. II. 1. WESS.

18. Ἐρυθραῖ) Habet *Stobaeus* Serm. XXVIII. p. 197. veteris scriptoris fragmentum, forte Philosophi *Eusebii*, quod *Herodoto* nulla caussa adseritur, in quo *Archetimus* ἐξ Ἐρυθραίας τῆς Ἰώνων πόλεως. Quae libuit addere, ut a *Plutarcho* vis arceatur. Iunguntur Ἐρυθραῖοι καὶ Σάμιοι, arbitri capti in lite nobili *Chalcidensium* et *Andriorum*, *Quaest. Graec.* p. 298. v. Iubentur illi esse Ἐρετριαῖοι ex *Euboea*, quod *Erythraei* *Boeotiae* et *Aetoliae* longius essent remoti, in *Histor. Foeder. Antiq. P. I.* p. 159. Non satis consulto. *Iones* intelliguntur. WESS.

CAP. CXLIII. 1. ἦσαν ἐν σκέπη τοῦ φόβου) Prior interpretis metus praetextu: nuperrime [in ed. *Gron.*] in obte-gendo metu. Vide usum locutionis. De *Spartanis* *Aristides* T. I. p. 476. ἐν σκέπη πολλῆ τοῦ πολέμου καὶ τῶν πραγμάτων εἰσί. *Magnum* habent belli ac difficultatum tegumentum, vertit *Canterus*: eundem in modum *Libanius* T. I. p. 219. v. Ambo *Nostri* imitatione, VII. 215. et 172. *Aelianus* de *Animal.* VII. 6. ὡς ἐν σκέπη τοῦ κινδύνου καὶ ἐλευθερίᾳ γενόμενοι: tum IX. 57. pisces intra saxorum angustias recepti ἐν σκέπη τε τοῦ κρύου -- ἡσυχάουσι. Quae abunde ostendunt hic indicari, *Milesios* habuisse metus tutamen in eo foedere, quo de agitur. WESS.

2. ἐπισκίνοισθαι τῇ οὐνύματι) Sugillat haec solito sibi more *Plutarchus*, de *Malign.* p. 858. F. Mox *Reiskius* [L. 14.] ἠρῶσαντο, τῇ ἐπὶ σφέων οὐνομα ἔθεντο etc., neque id inconmo-

dum foret, modo ne verborum alius in msstis ordo esset. Malui scriptis obtemperare. Vide Rev. *Horrei* Obs. Herodot. p. 109. WESS. — Nulla prorsus mutandi caussa suberat. conf. c. 142, 19 seq. S.

CAP. CXLIV. 6. τοῦ Τρισπίου Ἀπόλλωνος) Dissentit Criticus ad *Theocriti* Idyll. XVII. 69. ἄγεται κοινῇ ὑπὸ τῶν Δαρμίων ἀγῶν ἐν Τρισπίω Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. Tu adi *Cl. Salmasium* ad *Inscript. Herodis Attic.* p. 29. et 58., et de tripodibus, in templis dedicatis, *Io. Taylor* in *Marmor Sandvicense* p. 68. WESS.

10 seq. τὸν νόμον καταλόγησε) Non displicet τῶν νόμων ex *Fragm. Cod. Regii.* [In *Fragm. Paris.* haec prorsus non leguntur: codex *Pa.* τῶν νόμων habet. Conf. *Var. Lect.* et *Adnot.* ad I. 84, 16.] Certe simplici ἀλογεῖν casum secundum adstruere in more habet III. 125. VIII. 46. Aliter *Procopius*, qui *Bell. Vand.* I. 5. Βονιθάκιος δὲ εὐκ ἀλογήσας τὰ γεγραμμένα. Corrigit τῶν γεγραμμένων: at probat is superius, *Bell. Pers.* II. 5. II. 20. etc. WESS.

CAP. CXLV. [4. κατάπερ νῦν Ἀχαιῶν. De duodecim civitatibus foederatis *Achaeorum* conf. *Polyb.* II. 41. S.]

6. Πελλήνη μὲν τε πρώτη πρὸς Σικυῶνος) *Strabo* VIII. p. 591. [p. 385. ed. *Cas.*] haec expressit. Πρὸς Σικυῶνος solo ingenii remigio *Is. Casaubonus* [in *Not. ad Strab.* l. c.] et *Is. Vossius* [in ora, puto, sui *Herodoti*] restituerunt. De amne *Crathi* eadem *Pausanias* VII. 25. WESS.

11. Ὠλένος, ἐν τῷ Πεῖρος ποταμῶς μέγας) *Olenum* eodem genere posuit *Apollodorus* apud *Stephanum Byzant.* in voc. et *Strabo*, [IX. p. 386. A.] cui amnis, qui urbem radebat, *Melas*: haud scio, an bene. *Pausaniae* aevo Πεῖρος erat et adpellabatur, VII. 22. Δύμη optime *Casaubonus* et *Is. Vossius*, nec longe abit liber *Ask.* WESS.

CAP. CXLVI. 4. ἐπεὶ, ὡς γέ τι μᾶλλον) Defendit veterem scripturam *Horreus* Obs. ad *Herodot.* pag. 110. ita tamen, ut τὶ non plane recuset. Levis res est, et in dissensu *Codicum* ferenda. [Lubens equidem ὡς γε τι rescribam.] *Sequentia* [l. 5.] ἢ κάλλιόν τι γέγονασι, aut praestantius quid gessisse prior interpret; aut praestantius quippiam evasisse, obscure recentior. Secutus iudicium sum *Abb. Geinozii* *Comment. A. Inscript. T.* XVIII. p. 126. WESS. — Recte viri docti. καλῶς γεγονέναι, honesto loco natum esse, nobili genere esse. conf. l. 13. S.

8. Μινῶαι δὲ Ὀρχομενίοισι ἀναμεμίσχονται) Iverunt in partes praeclari viri ad haec explicanda et constituenda. Palmerius Μινῶαι δὲ Ὀρχομένιοι etc., invito Gronovio. Sequuntur tamen plures. Ampl. Bouherius ex Hesychii Μινῶαι εἰ Ὀρχομένιοι καὶ Μάγνητες, scriptum voluit Μινῶαι δὲ Ὀρχομένιοι, καὶ Μάγνητες, καὶ Καδμεῖοι κ. λ., ut invidiosum ἀναμεμίσχονται vitaretur; cuius ego in *Adnotation. Cl. Alberti ad Hesychii locum correctioni*, quippe audaciori neque necessariae, non accedo. Reiskius post Ἀρκαδῆς [l. 10.] excidisse καὶ, itemque post Δωριεῖς, arbitratur. At fuerunt *Arcades Pelasgi*, Pausania VIII. 1. Apollodoro II. 1. Stephano Byz. multisque aliis auctoribus. Epidaurii praeterea *Dorienses* in *Nostri* VIII. 46. Quare illa additamenta recuso. Ne longum faciam. Docet Herodotus „Iones [nempe illos Iones, qui duodecim civitates foederatas habuerunt, et ad Panionium congregari consueverunt] „non esse sinceriore „melioREQUE aliis nationibus origine: contra variorum „populorum accessione olim interpolatos; addidisse se „Abantes, admixtosque esse Minyas Orchomenios, Cad- „meos, Dryopes, Phocenses et plures alios.“ Hoc eius consilium si fuerit, ut sane fuit, belle procedit Palmerii sententia. Nam Minyas Orchomeniis inmixtos fuisse, nihil ad hanc disquisitionem. Firmatur praeterea Ionicae migrationis narratione. Pausanias: Ἰωσι δὲ τοῦ στόλου μετασχόντες οἶδ' Ἑλλήνων participes migrationis hi Graecorum erant; Θηβαῖοι sive Cadmei; tum Ὀρχομένιοι Μινῶαι, recte enim Μινῶαις mutavit Kühnius; tandem Φωκεῖς οἱ ἄλλοι πλὴν Δελφῶν, et Abantes, VII. 2. tum c. 3. Τέων δὲ ἄκρον μὲν Ὀρχομένιοι Μινῶαι, σὺν Ἀθήμαντι ἐς αὐτὴν ἐλθόντες. Quibus accedere queunt de Orchomeniis consimilia ex eiusdem IX. 37. Quae quidem stabiliendae coniecturae si vir nobilissimus adstruxisset, non perspicio, quo colore abdicari potuisset: repetitum enim ἀναμεμίσχονται arbitrarium est. [nempe suo arbitratu Herodotus illud verbum, paucis interiectis repetere potuit.] Stant ab his quoque partibus viri clarissimi, *Corn. de Pauw* et *Geinozius*. WESS.

9. Φωκεῖς ἀπόδραμοι) Cur Phocenses hoc titulo insignes esse *Noster* voluerit, multis disputat Gronovius, sed ita ut immunes imprudenter amplectatur. Indoles vocis non patitur, nec usquam huius significationis exemplum. Ἀπό-

δασμος portio est, a multitudine avulsa; Abydenus Nabuchodonosorem ait ἀπόδασμον αὐτέων (victarum gentium) ἐς τὰ δεξιὰ τοῦ Πόντου κατοικίσαι, in Eusebii Pr. Ev. IX. 41. ἀπόδασμον τῶν Γόθων dabit Agathias II. p. 35. et τῶν Δελμινιτῶν ἀπόδασμον III. p. 66. Semel ἀπόδασμον τῶν βαρβάρων V. p. 166. vitiose. Theophylacti τῶν Σαρακηνῶν ἀπόδασμον, lib. VIII. 1. exscripsit Suidas in voce. Hinc lenissime fluunt ἀποδάσμοι, a reliquis divisi et divulsi. Primus D. Heinsius, Phocaeenses tamen et Phocenses confundens, admonuit Epist. ad Iungerm. in huius ad Polluc. Comment. IV. 177. Abierunt eandem in sententiam Geinozius et Reiskius; nec dubia res est, ob Pausaniae superius excerpta, Φωκεῖς οἱ ἄλλοι, πλὴν Δελφῶν. Phocenses Coloniae Ionicae sese adiunxerunt, Delphis exceptis. Vere eapropter ἀποδάσμοι Φωκέες. WESS.

12. ἀπὸ τοῦ πρυτανίου τοῦ Ἀθηναίων) Etymologus, in Πρυτανεῖα, veterem in coloniis deducendis consuetudinem explicuit. Sacra ex metropoli secum adportabant coloni, ignemque sacrum ex patriae penetrali depromptum et accensum. Plura *Henr. Valesius* ad Excerpt. Polybii, p. 7. [T. VII. nostri Polybii, p. 90-92.] *Plutarcho* libuit et haec admordere de Malign. p. 858. r. sine profectu. *Iones Caricas mulieres*, quarum patres maritosque interemerant, sibi matrimonio iunxisse, fatetur *Pausanias* VII. 2. p. 525. WESS.

21. αὐτῆσι συνοίκεον) Iure *Gronovius Aldinum* restituit: idem *Portus* decreverat *Lex. Ion.* voce Ἐπίτε. Naevus est, operarum peccato *Stephani* edito adpersus, latiusque, quam oportuerat, diditus. Pro proximo ἐπί τε [quod ibi tenuerat *Wess.* ubi nos ἔπειτεν posuimus, coll. *Eustath. Iliad.* pag. 1215, 55. ed. Bas.] ἔπειτα corrigit *Reiskius*. WESS.

CAP. CXLVII. 2. Γλαύκου τοῦ Ἰππολόχου) De *Glauco*, *Hippolochi* filio, Poëta Ἰλ. ἡ. 13. De *Cauconibus* [l. 5.] *Strabo* VIII. p. 551. [p. 545. ed. Cas.] WESS.

7. Ἀκατούρμα ἄγουσι ἐστὴν) De festo hoc notissima omnia: levis macula, quae doctissimo viro fraudi fuit, occupavit scholion in *Biblioth. Coisl.* p. 605. καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἐστὴν ἐνομοθέτησεν (*Melanthus*) ἄγεσθαι, ἣν καὶ Κατιωνίαν συντελοῦσιν. Vertitur, quod etiam *Cationiam* vocant. κατ' Ἰωνίαν oportuerat. WESS.

CAP. CXLVIII. 2. [Post ἰσθῶς e superioribus edi-

tionibus comma adhaesit, quod delendum. Sunt enim ex more Herodoti transiecta verba, quorum naturalis structura haec erat, *χωῶτος ἰσὸς πρὸς ἄρκτον Μυκάλης τετραμμένος*. Quoniam vero mox adiecit ἐς τὴν (scil. Μυκάλην) συλλεγόμενοι, intelligi debet, locum hunc, cui *Panionium* nomen, in ipsa promontorii radice fuisse. S.]

5. Ποσειδεῶνι Ἑλικωνίῳ) Ab Helice Achaiae is Neptuno titulus. quo de *Strabo* VIII. p. 589. [p. 384. ed. Cas.] et *Pausanias* VII. 24. copiose. Coluisse et Apollinem *Panionium*, docemur vetere Inscriptione inter *Pocockianas* p. 52. quae cognomina Apollinis varia obfert. ΠΑΤΡΩΟΥ ΠΥΘΙΚΟΥ ΚΛΑΡΙΟΥ ΠΑΝΣΩΝΙΟΥ: sive, ut fuit olim, ΠΑΝΙΩΝΙΟΥ. WESS.

6. ἀπὸ τῶν πολιῶν Ἴωνες) Numerum excidisse suspicor, facile restituendum: ἀπὸ τῶν πολιῶν β' Ἴωνες. VALCK. — At adiectus τῶν articulus satis indicabat, de duodecim illis civitatibus agi, quos supra nominaverat. S.

[9. κατὰπερ τῶν Περσέων τὰ οὐνόματα. Vide supra, c. 139. S.]

CAP. CXLIX. 2. Λήρισσαι) Hoc ex *Ald.* praetuli. Non nescio ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ numos apud *Goltzium* et *Begerum*. Θάριξ ὁ Ληρισταῖος infra IX. 1. atque ad eundem passim alii modum. Vide *Schol. in Apollon. Rh.* I. 40. Mox Τῆνος optime ab *Holstenio* ἴn Τῆμνος mutata est; neque color quaeri debuerat, ut arcessitus a *Gronovio* est, pravae voci. Constat *Temnum* in Aeolicis fuisse civitatibus, non *Tenum*, *Cycladum* unam. Itaque Τῆμνος iure scriptori rediit. De *Cuma* Aeolica in *Vit. Homer.* c. 38. ubi Φρικῶτις, non sine peccato. WESS.

[3. Αἰγινόεσσα) Quum nusquam alibi hoc nomine memoretur civitas, nisi quod *Αἰγειρούσης*, obscuri *Megaridis* oppidi mentio apud *Strab.* IX. p. 394. v. occurrit, quaeri cum *Mannerto* (*Geogr. antiq.* T. VI. p. 396.) potest, an *Elea*, (*Ἑλίη*) hic intelligenda sit, Aeolica civitas, (*Strab.* XIII. p. 615. A. et *Steph. Byz.* in voce) in hoc apud *Nostrum* catalogo praetermissa. Quod nisi paullo post (l. 5.) diserte monuisset *Herodotus* (conf. c. 151, 1 et 3.) omnes has civitates in continenti (ἐν ἡπείρῳ) sitas fuisse; in promptu foret ut suspicaremur, non *Αἰγινόεσσα*, sed Ἀργινόεσσα hic esse legendum: satis enim constat, Aeolicae gentis fuisse *Arginusas* vel *Argennusas*, quae vocabantur, insulas; quarum una

cum oppido, prae caeteris, singulari numero *Arginusa* nominabatur. Vide *Cellarii Geogr. Antiq. T. II. p. 18.* Mox, quod *Αἰγαῖαι* hic nominatur oppidum, id aliis omnibus *Αἰγαί* sive *Αἶγαι* est. Vide *Cellarium ib. p. 66.* Quod *Αἰγάια* habet *F.*, similiter *Aegaea, Valla. S.*]

7 seq. ὠρέων δὲ ἤκουσαν οὐκ ὁμοίως) Vide c. 142. ὠρέων εὖ ἤκουσαν *Portus* [voc. ἤκειν] habet hoc ex loco. Intelligi id sane debet: [nempe οὐκ ὁμοίως εὖ:] namque ita mos fert. Supra c. 50. τῆς πόλιος εὖ ἠκούσης, ubi *Is. Vossius*, ἔχουσης iniuria corrigebat. *Dio Cassius*, XLIX. p. 472. de Pannoniis οὔτε γὰρ γῆς, οὔτε ἀέρων εὖ ἤκουσι: et LIX. p. 755. ἄλλως μὲν εὖ χρημάτων ἦκαν, prorsus uti *Noster V. 62.* atque *Evagrius H. Eccl. IV. 7.* Deficit in his *Libanii T. II. p. 262.* τοῦ γὰρ νόμου --- ἤκοντος καὶ κρατοῦντος, neque advertit *Morelli* animum. Confer *Cl. Alberti ad Hesychii εὖ ἦκαν.* WESS.

CAP. CL. 1. Σμύρνην δὲ ὡς ἀπέβαλον) *Gemina* his *Pausanias VII. 5.* *Probum* et *Ionicae* notae censeretur [l. 2.] si amputata litera *στᾶσι* in *Ask.* esset, uti τῆ πόλι *II. 67.* et 157. WESS.

CAP. CLI. 5. τὴν --- Ἀρίσβαν) Non aliter *Stephan. Byz.* in *Cod. Perusino*: Ἡρόδοτος δὲ καὶ ἰάζων Ἀρίσβαν καλεῖ, ἐν πρώτῃ: h. e. quantumvis *Ionica dialecto utens.* Nam quae de *Iazone* scriptore adposita a *Berkelio* sunt, imprudenti exciderunt. Notavit docti viri lapsus *St. Berglerus.* WESS.

6. ἐν τῆσι Ἐκατὸν νῆσοισι καλεσμένῃσι) *Diodorus XIII. 77.* γότῃ μὲν κῦλίσθη πρὸς τινὶ νήσῳ τῶν Ἐκατὸν καλουμένων. Aliis Ἐκατόν, qui inter *Apollinis* titulos, νῆσοι, aut Ἐκατόνησοι. Lege *Casaubon.* in *Strab. XIII. p. 919.* [ad p. 618. ed. Cas.] WESS.

[7. Ἀσθβίοισι μὲν νῦν etc.) Commode ab his verbis factum foret initium novi capitis 152. Nam, post excursus de Asiaticis Graecorum coloniis, nunc continuatur narratio, inde ab extr. cap. 141. interrupta. S.]

CAP. CLII. 1. ἀπιμέατο) Solent scribae communio-rem verbi huius formam amplecti. Ἐπεὶ τε δὲ οἱ *Παίονες* ἀπιμέατο, *V. 98.* et brevi post *Ald. Med.*, at *Vind.* et *Arch.* *Ionica* notam detrahunt, prorsus uti hic *Med.* et *Ask.* Praestat, ut in possessione ne turbetur. WESS. — Conf. *Adnot. ad I. 2, 11. S.*

15. σιναμωρέειν) Priorem verbi partem *Med.* et *Ask.* bene pingunt, non mediam. *Aristophanis* σιναμωρουμένη, *Nub.*

1066. et πάντα ἐσιναμάρειον VIII. 55. tum σινάμαρος Hippocratis et Nostri V. 92, 7. [ubi vide Var. Lect.] (sic enim ibi mssti Paris. et Scholiastes, atque ex eo Suidas) verum patefaciunt; Photius insuper, ex Herodoti I. σινάμαρῆειν in Lexico deponens, ut Cl. Alberti mihi testatus est. WESS.

CAP. CLIII. 9. πάθει ἔσται ἔλλεσχα) Aversor strictum in tot viros, de Herodoto non male meritos, Gronovii stilum. Portus ἔλλεσχα optime reposuit, eiusque vestigia Ed. Genevensis pressit. Simillimae originis πρόλεσχος Aeschylī, Suppl. 208. Λεσχηνοῦσά τε καὶ ἀκούουσα καλὰ Perictione in Stob. Serm. LXXXIII. p. 448. Sic enim scripserat: certe λεσχήματα habet Hippocratis Epist. p. 1285. λεσχηνεῖ Hesychius. "Ἀλεσχα intensiore significatione sumebat Corn. de Pauw, ut ἀξυλον ὕλην Homerus, adpositis aliis, quae omitto. WESS.

18 seq. καὶ τοὺς Ἴωνας ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιησάμενος τὴν πρώτην εἶναι.) Leviter ista depravata mirum in modum interpretantur, sic forte redintegranda: καὶ ἐπὶ Ἴωνας ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιησάμενος τὴν πρώτην ἰέναι vel εἶναι. Ἐπὶ -- ἰέναι et ἐπιέναι in hunc usum adhiberi solent: non nescio tamen, qui color vulgatis possit conciliari: sed nostro loco simillimus est III. 154. ἐπὶ Σκύθας -- μὲν τὴν πρώτην ἰέναι ἔασον -- σὺ δέ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι: in quibus ἔασον tantumdem fere valet ac ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποίησαι. VALCK.

Ibid. Graecum exemplar hic sine vitio non cerni, H. Stephanus censuit. Subvenit Corn. de Pauw, ellipsi, ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιησάμενος τὴν Φροντίδα εἶναι πρώτην, aut τὴν ἄρην εἶναι πρώτην et Ionas non dignos reputans, quibus primam curam inpenderet. Ita constaret oratio, modo dicendi genus constabilitum esset. Τὴν πρώτην saepe ponunt. Heliodorus IX. p. 409. ἀλλὰ μὴ τὴν πρώτην ἐκοντὶ Φέροντες αὐτοὺς ἐνεχείρησαν ex Ms. Palatino. Libanius T. II. p. 110. D. καὶ παγὲν τὴν πρώτην, ἀμετάστατον μένει: quorum tamen structura diversior. Ego Nostri haec sic ordinabam, καὶ τοὺς Ἴωνας τὴν πρώτην ἐν οὐδ. λ. ποιησάμενος εἶναι: et Ionum nullam initio rationem habendam esse ratus. Nunc maximopere blanditur Valckenarii coniectura. WESS. — In frequenti apud Nostrum usu dictionis ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιῆσθαι, et huic similibus, nusquam alibi verbum εἶναι adiectum cernitur. Quia tamen nunc in rariorem scripturam, quae difficiliorem videatur explicatum habere, consentiunt

libri; ratio suadet, ut, si quo modo defendi illa possit, pro vero habeatur. Igitur cum *Aem. Porto* (Lexic. Ion. voce εἶναι) statuendum videtur, ex usu alioquin satis familiari *Herodoto* abundare h. l. verbum εἶναι. Cuius usus et alia multa exempla *Portus*, et *Hermannus* ad *Viger*. Adnot. 177. haec duo protulit: IV. 55, 15. τὰς ὀνομάζουσι Δῆλοι εἶναι Ὑπερόχην τε καὶ Λαοδίκην: tum II. 44, 15. Ἡρακλῆς ἑπωνυμίην ἔχοντος Θασίου εἶναι. Nec desunt apud *Thucyd.* *Plat.* et *Xenoph.* similis abundantiae exempla. S.

CAP. CLV. 5. ὁμοίως γὰρ μοι νῦν γε φαίνομαι etc.) *Clementem*, qui *Xenophonti* memoriae vitio adscripsit, notarunt docti viri, praeterque ceteros *N. Abramus* ad *Cicer.* pro *Milon.* c. 3. *Stasini*, quod ex eo [ex *Clem. Alex. Strom.* lib. VI. p. 451. ed. *Sylb.*] discimus, par opinio:

Νήπιος, ὃς πατέρα κτείνων, παιδάς καταλείπει.

Eadem *Gabrielis Naudaei*, inter dominationis arcana in damnosissimis, et *Machiavello* perniciosioribus, *Considerat. Politicis* c. 5. et 4. *WESS.* — Haud dubie *Herodotus* versiculum illum in animo habuerat, quem in proverbium olim abiisse ex *Aristot.* *Rhetor.* I. 16. et II. 17. et ex *Polyb.* XXII. 8. intelligitur: quem versum *Homero* tribuens doctissimus Editor *Demetrii* περὶ Ἑρμην. (in *Not.* ad sect. 156.) alio tunc occupatum, puto, animum habuerat. S.

16. καὶ ἐγὼ ἐμῆ κεφαλῇ ἀναμύξας) Restitui expulsum pronomen. Imitatur solemni more *Poëtam Odyss.* T. 91.

--- δ' σῆ κεφαλῇ ἀναμύξεις.

Admovit *Nostri* verba *Phaedro* V. 7, 59. celeb. *P. Burmanus*, dubius tamen, neque inmerito. Paria non sunt. Pertineant-ne huc *Ἐπίμαστον Hesychii* nolo dernere. Quod continuo succedit, Πакτύης γὰρ ἐστὶ ὁ ἀδικέων, τῷ σὺ ἐπιτρ. absurde expressum est, praesens factum *Pactyes* admisit, cui tu *Sardes* commisisti: paullo aliter prior interpretes, sed consimili sententia. Nam *Pactyae* non fuerunt a *Cyro* *Sardes* traditae, sed *Tabalo* viro *Persae*. *Pactyes* acceperat *Croesi* *Lydorumque* opes in *Persidem* avehendas, ac nactus occasionem a *Tabalo* et *Cyro* desciverat: haec superiore capite omnia. Quare ne sibi contrarius videatur *Herodotus*, adsumendum est aut τούτων aut ἐκείνων ad pleniorum orationis habitum. Non fugit interpretum ea negligentia *Corn. de Pauw*, *Vir. Clar.* *WESS.* — Nempe intelligit *Vir* doctus,

Πακτύης ἐστὶ ὁ ἀδικίων (τοῦτον, scil. τὸν Τάβαλον) τῷ σὺ etc. atque sic *Larcher*: *Pactyas a offensé celui à qui vous avez confié le gouvernement de Sardes*. Quae mihi, ut dicam quod sentio, frigida sententia et parum commoda videtur. Profecto parum convenit, ut Cyro ob defectionem Lydorum (adeoque ob facinus *adversus ipsum* admissum) irato (conf. c. 156, 8.) diceret *Croesus*: *Pactyas est, qui adversus Sardinium praefectum inique egit*. Malim equidem fateri, minus adcurate hîc loquentem *Croesum* fecisse *Herodotum*, dicentem *Pactyae commissas Sardes fuisse*; cui non urbis custodia, sed aurum creditum erat. Nisi forte consulto et arguta quadam ratione haec *Croesum* dicentem *Scriptor* noster induxit; scilicet, quo moneret ille *Cyrum*, non debuisse eum huic homini tantum auri vim committere: hoc enim perinde esse ac si ipsam urbem illi credidisset; quoniam auri ope partim milites urbem custodientes corrumpere, partim alios suo imperio parituros conducere potuerit. S.

22. κέλεις δὲ σφεας κιβῶνας) *Babyloniis* desciscentibus talem poenam irrogat apud *Plutarchum* T. II. p. 173. *Xerxes*. Tu vide *Polyaenum* VII. 6, 4. et *Iustinum* I. 6. WESS.

CAP. CLVI. 11. καὶ πρὸς, ἐξανδραποδίσασθαι τοὺς etc.) Est ex scripto. Καὶ δὴ πρὸς, *insuper*, V. 67. et creberrime in *Musis*. *Demosthenes* I. in *Aphob.* p. 509. καὶ πρὸς, ὑπὸ ταύτων ὑβριζομένους: et in eundem p. 519. καὶ πρὸς, ὅτι ζημιούται κατὰ τὴν μαρτυρίαν οὐδέν. Habet alia *Casaubon*. ad *Strabon.* III. p. 218. [ad p. 147.] WESS.

CAP. CLVII. 4. ἐπ' ἑαυτὸν ἰόντα) *Gainozius* merito in hoc acquiescit. Eadem macula infecit VIII. 65. ἀπ' Ἐλευσῖνος ἐὼν ἐς τιμασίην Ἀθηναίοισι. Attigit et haec *Plutarch.* de *Malign.* p. 859. A. nec sine loligine quadam. WESS.

15. ἐς θεὸν ἀνώσαι) Rem ad *Apollinem* *Didymaeum* in *Branchidis* referre si diceretur ἐς θεὸν ἀνοίσειν, adeo nihil hic esset insolens. *Hesychius*: Ἀνοίσει, ἀναφέρει: et Ἀνοίσω, ἀναφέρω. Verbi meminit οἶσω *Eustath.* ad *Od.* γ'. p. 728, 52. [p. 1887 extr. ed. Rom.] tanquam μέλλοντος, ἀναδραμόντος εἰς ἐπιστάτα, sed εἰς πεζολογίαν ἀχρήστου. Pro Φέρε positum αἶσε legitur aliquoties apud *Aristophanem*, et συνοίσειν apud *Atticos* frequentatur pro συμφέρειν. Quod legimus in *Herodoto* ἀνώσαι, firmari videtur istis ex lib. VI. c. 66. ἀνώστου

γενομένου ἐκ προνοίας τῆς Κλεομένηος ἐς τὴν Πυθίην: *opera Cleomenis ad Pythiam re relata*: verba valde vexata hunc in sensum capienda censeo: sed et ibi praeferrem, si darent Codices, ἀνοιστοῦ: nostroque loco, συμβουλής πέρι ἐς θεὸν ἀνοῖσαι, vel ἀνοίσειν. Eadem structura legitur lib. VII. c. 149. περὶ μὲν σπονδῶν ἀνοίσειν ἐς τοὺς πλεῦνας, *de foedere quidem ad populum se relaturos*. Hoc alibi dicitur ἐξενεῖλαι ἐς τὸν δῆμον: quod suo more Pythia dicebat ἐς πολύφημον, *Herod. V. 79.* Ἀγορῆν πολύφημον dixerat scilicet *Homerus*, quem vates isti mercenarii libenter imitabantur. VALCK. — Poterit, puto, haud absurde statui, esse ἀνῶσαι ex ἀναοῖσαι contractum, quemadmodum ex βοαοῖν fit βοῶν, et similia. De *Branchidis* cf. *Adn. ad I. 92, 6. S.*

CAP. CLIX. 15. καὶ ἄλλα ὅσα ἦν νενοσσευμένα) Certum hoc praestant membranae. *Porti νενοσσευμένα* Genevensis editor probavit, *Kühnius* quoque, [at hic quidem νενοσσ. tenet, ad *Aelian. Var. Hist. V. 17.*] et *Bochartus*, hunc locum admovens inlustrando *Psalmo LXXXIV. 4. Part. II. Hieroz. lib. I. c. 8.* Uti nunc varii generis aves in templorum muris nidulantur, sic prisco aevo. Notum illud *Ionis* in cognomine *Euripidis* fabula, vs. 170. τίς ὄδ' ὄρνίθων καινὸς προσέβη; Μῶν ὑπὸ Φριγκοῦς εὐναίας Καρφηρῆς Θήσων τέκνοις; WESS. — Habet *Hesychius*, Νοσσεύουσαι, γενῶσαι, ex graeca versione *Ierem. 48, 28.* ubi περισσεῖαι νοσσεύουσαι. Idem verbum et ex *Ezech. 51, 6.* et ex *Sirac. 1. 12.* citavit *Biel*, in *Thesaur. Philol. Vet. Test.* Adde proximam *Valckenarii* *Adnot. S.*

17. τοὺς ἰκέτας μου) Huc in luculentissima *Or. Rhodiaca* respicit *Dio Chrys. p. 558. A.* ὁ Ἀπόλλων οὐκ εἶα δῆπουθεν ἐκ τοῦ περιβόλου τοὺς νεοττοὺς ἀναιρεῖσθαι τὸν Κυμαῖον, ἰκέτας ἑαυτοῦ λέγων. *Herodotus*, ὅσα, ait, ἦν νενοσσευμένα ὄρνίθων γένεα ἐν τῷ νηῶ: quomodo, litera duplicata, *Hemsterhusium* etiam scripsisse, liquet e notis ad *Plutum Arist. p. 563.* Qui in *Alex. Cod. Test. Vet. νεοσσοί*, in Romano passim sunt νεοσσοί. Forte Codex aliquis in *Herod.* dabit ἐνενοσσευμένα. VALCK.

Ibid. τοὺς ἰκέτας μου) Pertinet huc *Xenocratis*, *Platonis* discipuli, misericordia; qua passerem accipitre insequente in sinum fugientem servavit et fugato raptore dimisit, ἐπειπὼν, ὅτι μὴ ἐξέδωκε τὸν ἰκέτην, in *Aeliani Var. Hist. XIII. 51.* ubi *Kühnius* plura, et ad eiusdem *V. 17.* Mox [l. 19.]

ἔγω τοῖσι ἰκέταις, sic tuis supplicibus etc. eleganter clar. Reiskius. WESS. — Vulgatum τοῖσι tenent libri omnes, recte quidem. S.

CAP. CLX. 3. ἐς Μυτιλήνην) Non dissentio a Mediceo, cui II. 178. ἡ Μιτυληναίων, sicuti et aliis. Solent veteres in urbis nomine varii esse: ἀπὸ Μυτίλης aut Μύτωνος si titulus venerit, uti est in Steph. Byz., quod Florentiae inveniebatur, legitimum erit, stabilitum cumulo ΜΥΤΙΑΗΝΑΙΩΝ numorum. Vossium vide ad Melam II. 7. WESS.

12. τοῦ δὲ Ἀταρνέως) Infra meminit τῆς Ἀταρνείτιδος χώρης VI. 29. Regioni non spatiosae nomen dedit oppidum, passim dictum Ἀταρνέως: fuisse χωρίον ἰσχυρόν liquet e Xenoph. Ἑλλ. III. p. 286, 15. Civis dicebatur Ἀταρνείτης: quando vocatur Ἀταρνέως, hoc ab Ἀτάρνα fluxisse statuendum est: vid. L. Holsten. ad Steph. in voce, Maussac. ad Harp. voc. Φρεσάρριος, atque ibi Vales. et Menag. ad Laërt. I. 80. Hermippi ἀνδρός Ἀταρνείτew mentionem facit Herod. VI. 4. In historia Philippi Macedonica saepe commemoratur Hermias eunuchus, Ἀταρνέως ἄρχων. Huius nomen restituendum est Ulpiano ad Demosth. Phil. IV. p. 81. §. 46. παρ' Ἑρμίου (vel Ἑρμείου: vulgatur παρὰ ταμίου:) τοῦ εὐνούχου, ὃν νῦν ἀνάσπαστον ἐποίησατο, ἄρχοντα Ἀταρνέως. Nomen non Ἑρμείας, sed Ἑρμίας, scribendum contendit Harp. in voc. In hunc ipsum, valde sibi probatum, cum hymnum scripsisset (ab Athenaeo nobis custoditum XV. p. 696. et Diog. Laërt. V. 7, 8.) Aristoteles, Athenis a sacro quodam sycophanta, quod genus illic etiam bonis fuit permolestum, impietatis est accusatus: in isto carmine Hermian Ἀταρνέως ἔντροφον vocat vir magnus; quem Hermian, genere Bithynum, non debuerant Ἀταρνέα dixisse Athenaeus et Suidas. In Eunucho Luciani T. II. p. 357. dicitur Philosophus εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν εὐνούχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον. VALCK.

Ibid. τοῦ δὲ Ἀταρνέως τούτου ἔστι χώρος τῆς Μυσίας) Χωρίον Ἀταρνέα, contra insulam Chium, Diodorus vocat XIII. 65. Τὸ δὲ χωρίον ἔστιν ὁ Ἀταρνέως ὁ Χίων μισθός, eadem de Pactya tradito locutus Pausanias IV. 35. Confer Diodoro XVI. 52. adposita. WESS. — Est igitur ὁ τοῦ Ἀταρνέως χώρος, ager Atarnensis; de quo idem Noster VIII. 106. loquens, αἶτ γῆν τὴν Μυσίαν, τὴν Χίῳι νέμονται, Ἀταρνέως δὲ καλεῖται. S.

16. εὔτε οὐλάς κρηθῶν) Reiskius οὐλαῖς, ut lenior decurrat

sermo, cui sine medela non deest cultus. Οὐλοχύτας *Homerus*, προχύτας *Euripides* *Iphig. Aulid.* 955. et 1112. (quem *Hesychius* in voc. respexit.) nuncupare solet. Multa *Eustath.* Ἰλ. α'. p. 132. [p. 100. ed. Bas.] WESS.

CAP. CLXIII. 4. οὐ στερογγύλησι νηυσὶ) *Mos Ionum* in schedis *Ask.* observatur. Sic νηυσὶ ἐβδομήμοντα VI. 92. οἱ ἐν τῆσι νηυσὶ IX. 89. et mox c. 166. Mira ceteroqui discordia isto in vocabulo: modo νέες, quibus primas in *Ionia Corinthus* dedit, [dial. ion. §. 19.] modo νῆες his in *Musis*. De *Penteconteris rotundisque navibus* praeter *Baiffium* et *Meibomium*, ad *Plinii* VII. *Hist. N.* c. 56. *Harduinus*. WESS. — In *lat. vers.* temere h. l. praetermissa sunt verba: *Navigabant autem non rotundis navibus, sed longis.*

8. εἴκοσι καὶ ἑκατόν.) *Errantes Lucianum* et *Phlegontem Trallian.* in viam revocavit *Casaubonus* ad *Strabonem* [lib. III. p. 151.] clementer. *Cicero* de *Senect.* c. 19. *Fuit enim, ut scriptum video, Arganthonius quidam Gadibus, qui LXXX. regnavit annos, centum et viginti vixit.* Production haec est aetas, nec prorsus insolita. Auctor *Dial. de Orator.* c. 17. *Centum et viginti anni ab interitu Ciceronis in hunc diem colliguntur unius hominis aetas, horum fortasse recordatus. Paria fere Trebell. Pollio in Claud. c. 2. De Tzetze dubium non est, Ταρτησσός - - ἦς Ἀργανθώνιος ἐβασίλευσε, ζήσας ἔτη ρκ', ἀφ' ὧν ἐβασίλευσε π', ὡς Φησὶν Ἡρόδοτος, in Lycophronem vs. 644.* WESS.

15. ὁ δὲ πυθόμενος τὸν Μῆδον - - ὡς αὐξάνει) Placuit praeis dictionis haec forma. Σκέψαι τὴν ἄρεν ὡς ὀλιγοχρόνιος, in *Epigr. Anthol.* VII. p. 631. Αἴγισθον ἐνθ' ὦκηκεν ἰστορῶ πάλαι, *Sophocles Elect.* 1107. Qualia cum apud optimos obferant se, parco operae, et *Stephanum* advoco de *Dialectis* p. 51. *Kiister.* in *Aristoph.* *Plut.* vs. 55. *Davisium* ad *Ciceron.* N. D. I. 26. Potius erit expiscari, quis *Medus* ille, cuius vires et potentiam crescere *Arganthonius* ex *Phocaeensibus* in-audiverat? *Harpagus*-ne, qui *Medus* origine? At eum simpliciter vix ita designat. Praeterea structa videntur *Phocaeae* moenia ante *Harpagi* incursionem: id postulant, quae de obitu *Arganthonii* c. 165. perhibentur. Hoc amplius, si validissimis hoc sé demum tempore sepsissent muris, fieri-ne id potuit citra ullum *Harpagi*, in vicinia haerentis, impedimentum? Immo vero adgressus urbem est, operibus munitam et propugnaculis firmam. Quae

quidem τὸν Μῆδον vehementer urgent, minime τὸν Λυδὸν h. e. Croesum, Ionum liberis civitatibus infestum olim c. 26. etc. Non addicunt mssti fateor; iniusta tamen medela et suspicio non est. Habeo consentientem *Corn. de Pauw*. WESSELING. — Tum IDEM in *Addendis* haec adiicit: „Susplicatur, πυθόμενος τὸ Μῆδων, res et potentiam „*Medorum*, olim hic fuisse, doctissimus *A. Kluitius*.“ — Fidenter *Larcher* in gallica *Herodoti* versione *Croesum* posuit; quem eo nomine reprehendit *Volney*, (*Chronol. d'Herod. p. 78.*) *Harpagum* intelligens. At, *Harpagum* nunc dicere non potuisse *Herodotum*, satis luculenter et *Wess.* et *Larch.* demonstrarunt. Sed nihil magis in promptu erat, quam ut *Medus* hic *Cyrus* intelligeretur, qui in *Medorum* successerat imperium. τὸν Μῆδον idem est ac τὸν Μῆδων βασιλέα, *Medorum regem*; atqui is nunc *Cyrus* erat. Vide ad I. 2, 15. notata, et conf. etiam c. 46, 3. *Pausanias* quidem X. 8. p. 817. videri possit *Medum* hunc *Harpagum* intellexisse. S.

CAP. CLXIV. 6. καὶ οἴκημα ἐν κατειρῶσαι) *Addi iubet Reiskius* τῷ Μίτρῃ, aut alterius Persici numinis nomen. Verum Persae parietibus deos non includebant, templa damnantes et aversati, c. 131. Quem modo laudavi *Corn. de Pauw*, οἴκημα turrim esse decernit, sacrandam ac humanis usibus eximendam: hoc ut obtineret, *Lexica* adpellavit et *Glossarum οἰκήματα πρὸ παρεμβολῆς*, *Procastria*; quae nihil adiuvant. Fallunt enim *Lexica*, et *Procastria* aliorum ferunt, sicuti *Festus* docet in *Procestria*. Saepe doctos viros ingeniosiores experior, quam necesse erat. Iubet *Harpagus* *unas aedes consecrari in obedientiae argumentum et Persicae dominationis*: hoc intelligitur. At vestigandum est, cui deo atque usui cesserit consecratio; cur tandem? Quum de consilio constet, licebit, quod tacitum scriptor habuit, ignorare. Alioqui ex *Aldino*, levi opera, fingi poterit, καὶ οἴκημα ἐν κατειρῶσαι et unam habitationem detrudere. Sic expedita omnia. Vide *Gronovium* VII. 24. VIII. 95. WESS. — Nempe locis citatis *Gronovius* verbi εἰρῶ eiusque compositorum plura quaedam exempla congeserat. Vide vero quam contagiosa res sit corrigendi pruritus. Modo verissime *Wesselingius* aiebat, saepe doctos viros in interpretandis aut in corrigendis veterum auctorum locis ingeniosiores esse, quam necesse erat. Nunc, postquam alii in

expediendo hoc loco vires suas tentarunt, ipse etiam temperantissimus alioqui Vir, et a vi inferenda abstinentissimus, ad corrigendum confugit. Atqui recte paullo ante, interpretatus ipse erat *Herodoti* verba: nihil desiderabatur, nisi ut (quod perspecte *Larcher* vidit) *Regi consecrandas aedes* intelligeret. *Aldinum* κατειῶσαι nil aliud est nisi ipsum κατιῶσαι, diphthongo ει loco vocalis ι, productae posita; conf. *Var. Lect.* ad I. 123, 17. I. 73, 8. IX. 85, 4. et 6. Quidquid ad Regem pertinebat, id sacrum habebatur: ideo κατιῶσαι, consecrare dixit, pro dedicare *Regi*. S.

17. χωρίς ὅτι) Scribere solet in talibus χωρίς ἢ ὅ, τι p. 39, 41. p. 240, 49. p. 249, 1. [I. 94, 2. IV. 61, 6. et 82, 2.] Hic forte praestiterit posuisse: χωρίς ἢ ὅ, τι χαλκῶς ἢ λίθῶς ἢ γραφῆ ἢν. VALCK. — Utique ὅ τι diremtis voculis scriptum oportuit: particulā ἢ vero non opus erat inserta, quum praesertim continuo deinde eadem posita sit, et quidem diversa notione ab ea quae hic locum esset habitura. S.

CAP. CLXV. 2. οὐκ ἐβούλοντο) Vetus ἐβουλεύοντο exercuit *Porti* diligentiam: varia conminiscitur, quae, melioribus repertis, praetereo. Confusio illis in verbis adsi-
dua, veluti VI. 66. *Diodor. Sic.* XIV. 82. *Dion. Chrysost.* Or. IV. p. 66. A. etc. WESS. — Non ἐβουλεύοντο olim editum erat, sed ἐβούλευντο, pro quo haud absurde *Portus* ἐβουλεύοντο scriptum oportuisse coniectaverat, ex prisca praesentis forma βουλέομαι, unde etiam fut. βουλήσομαι. De ἀνεορμένοισι, quod sequitur, vide Adn. ad I. 68, 26. S.

7. τῆ οὐνομα ἦν Ἀλαλίη) *Diodorus* τὴν μὲν Κάλαριν Φωκαεῖς ἔκτισαν V. 13. magno, si scripserit ita, errore, ut dictum alias. *Seneca* *Consol.* ad *Helv.* c. 8. ut antiquiora, quae vetustas obduxit, transeam, *Phocide* relicta, *Graii*, qui nunc *Massiliam* colunt, prius in hac insula (*Corsica*) consederunt; permiscens, ut saepe veteres, *Phocidem* et *Phocaeam*. WESS. — Repetitur apud *Nostrum* idem nomen c. 166, 13. Succedente tempore *Aleriam* nominari invaluit, permutatis (ut saepe aliās) l et r literis. Quod ἀνεστήσαντο πόλιν ait auctor, excitarunt intelligunt omnes, id est condiderunt: et sic *Steph. Byz.* ait, Ἀλλάλια, κτίσμα Φωκαίων, nempe Φωκαίων voluerat. Videtur autem verbum illud proprie significare eiectis cultoribus (ἀναστάτων ποιηθέντων) urbe potiri. S.

14. καὶ μύδρον - - κατεπόντωσαν) Hic narrata tangit Scholiastes ad Soph. Antig. 270. excitans Callimachi, forsan ex Ibide, versum, Φωκείων (immo Φωκαίων) μέχρις κε μένη μέγας εἰν ἀλί μύδρος. VALCK.

Ibid. μύδρον σιδήρεον κατεπόντ.) Prior interpres [*grande saxum scribens*] Latina formarat ad Horatianum *Epod. XVI. 25.*

*Sed iuremus in haec: simul imis saxa renarint
vadis levata, ne redire sit nefas.*

Res eadem, verba discrepant. Horatius μύδρον *massam lapideam*, uti apud Strabonem saepius, intellexit. Consimili iurisiurandi additamento Aristides ἔρρισε μὲν τοὺς Ἑλληνας, καὶ ἄμωσεν ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, μύδρους ἐμβαλῶν ἐπὶ ταῖς ἀραιῖς εἰς τὴν θάλασσαν, in eius vita Plutarchus p. 334. A. Iunge Turnebi *Advers. XIV. 21.* WESS.

CAP. CLXVI. 3. καὶ ἄγον γὰρ δὴ καὶ etc.) Restitui in integrum, quod erat inmutatum. Homero utor auctore Ἰλ. β'. 834. Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο. Supra c. 70. placuit idem, sicuti et deinceps. Memini poëtam ἦγον saepe ponere ob moduli rationem. In *Nostro* ea cessat. Reiskius maluit καὶ ἦγον γὰρ αἰὲ καὶ ἔφερον, non ego. Quae enim urguens necessitudo? Obportunius erit de *foedere* addere, quod *Carthaginienses inter et Etruscos* coaluerat ad Tyrreni maris et vicinarum insularum tutelam, in *Pindari* Pythion. *Od. I. 159.* WESS.

9. Καδμείη τις νίκη τοῖσι Φωκαεῦσι ἐγένετο) Explicant *Diodori* *Eclog. T. II. p. 495. et XI. 12.* WESS. — Conf. *Suid.* et *Paroemiographos.* *Cadmea* scilicet *victoria* dicitur, quum plus incommodi accepit victor, quam intulit. Est igitur tristis utique, sed victoria tamen: atqui hic quidem nullum victoriae adparet vestigium; nisi cogites, quod ipso etiam vocabulo νίκη significat Scriptor, et ipsos hostes cladem accepisse, et prius ex acie se recepisse quam Phocaeenses. conf. c. 82, 27 seqq. Non est autem (de quo commode *Larcherus* ad h. l. monuit) confundenda haec victoria cum ea, quam Phocaeenses Massiliam condentes de Carthaginiensibus reportasse *Thucydides I. 13.* scribit. Conditam enim a Phocaeensibus Massiliam esse sexagesimo fere anno ante haec tempora de quibus nunc agitur, abunde idem doctus *Herodoti* interpres ex *Eusebio*, ex *Scymno Chio*, *Ti-*

maei testimonium invocante vs. 210 seq. (T. II. Geogr. Min. Huds.) ex Solino, c. 2. et ex Iustino XLIII. 3. demonstravit in Adn. ad h. l. et in Chronol. Herod. p. 437 seq. Quare nec mirum admodum videri debet, quod coloniae Massiliam ductae mentionem nullam Herodotus fecit, quippe quae res ad illius institutum nunc non pertinebat. Ne id quidem mirari debemus, quod Phocaeenses hi non Massiliam ad cognatos suos et populares se contulerunt; quoniam arctis finibus illi conclusi, et a continente barbaris ferisque gentibus cincti erant. At tempora resque diversas utique Pausanias miscet lib. X. c. 8. p. 816 seq. ubi, Massiliae obiter mentionem faciens, diserte ait, *Phocaeenses Massiliam condentes partem fuisse eorum, qui Medum Harpagum fugientes, patriam reliquerunt; hosque, navali praelio superatis Carthaginensibus, terra ea potitos esse, quam inde ab illo tempore tenuerunt.* Cui paria Ammianus Marcell. XV. 9. tradit, diserte scribens, *Phocaeensium Harpagum fugientium alios Veliam in Lucanis, alios Massiliam condidisse.* Atque etiam Seneca in Consol. ad Helv. c. 8. de Corsica loquens: *Graii, ait, qui nunc Massiliam colunt, prius in hac insula consederunt.* Errori ansam praebere Thucydides potuit, de Phocaeensibus Massiliam condentibus ita disserens, ut videri potuerit originem huius coloniae in Cyri aetatem ponere. Ac fieri sane potuit, ut Atheniensium multi, quippe regionum ultra Italiam sitarum rerumque ibi gestarum parum gnari, duas Phocaeensium expeditiones in unam confunderent. Sic quidem etiam Isocrates (in Archidam. p. 68. T. II. ed. Auger.) ait: *Φωκαεῖς φεύγοντες τὴν βασιλέως τοῦ μεγάλου δεσποτείαν, ἐκλιπόντες τὴν Ἀσίαν εἰς Μασσαλίαν ἀπέκηταν.* Quod si tale quidpiam compertum habuisset Herodotus, is quem omnia diligenter percunctatum novimus, quique in eadem inferiore Italia, in qua hi Phocaeenses dein consederunt, sedes suas habuit, haud dubie mentionem Massiliensis coloniae h. l. facturum erat. Cum Herodoto pulcre consentit vetustus Rerum Italicarum scriptor Antiochus Syracusius, cuius testimonium Strabo sub initium libri VI. adposuit. Nam, quod ibi vulgo legitur *εἰς Κύρον καὶ Μασσαλίαν*, unice vera certaue est Casauboni sententia, *καὶ Ἀλαλίαν* (aut *Ἀλλαλίαν*, ut est apud Steph. Byz.) scripsisse Antiochum. Atque ipsa haec similitu-

do nominum Ἀλαλία et Μασσαλία fortasse confusioni illi, de qua supra ad c. 165, 7. dixi, occasionem dedit. Caeterum de Massiliensis coloniae origine videndus *Aristoteles* apud *Athnaeum* lib. XIII. c. 36. et *Iustinus* XLIII. 3. quorum neuter primos colonos metu Medorum aut Persarum domo profectos memorat. S.

11. ἀπεστράφατο male a dialecti legibus codex *Med.* avertit. Vide supra, c. 141. WESS.

CAP. CLXVII. 1. τοὺς ἄνδρας, οἳ τε Καρχηδόνιοι etc.) Particulam τε remque ipsam monstrare haec corrupta et lacunosa esse, Cl. *Reiskii* sententia est: deesse enim, quid Carthaginenses cum suis captivis fecerint. De lacuna dubito; censeoque, ἔλαχόν τε (sive δὲ potius) αὐτέων πολλῶ πλείους, ad solos Tyrrhenos spectare, et commate a praecedentibus esse secernenda. Quae de *Agyllensibus* subduntur, opinionem adfirmant. Sorte plures acceperant captorum Etrusci; omnes eos, sicuti et suos Carthaginenses, lapidibus cooperuerunt. Κατέλευσαν refertur ad utrosque. WESS. — Suffragari Viro doctissimo nullo pacto possum, in eadem ῥήσει alterum verbum, ἔλαχον, ad solos Tyrrhenos spectare; alterum, κατέλευσαν, ad utrosque. Scabrosa et impedita aut defecta videri debuit oratio, si αὐτέων ad *Carthaginenses* refertur: at, pronomine hoc ad *Phocaeenses* relato, omnia satis commode procedere videntur. *Carthaginenses Tyrrhenique plures captivos fecerunt quam Phocaeenses, eosque inter se partiti sunt; dein eosdem, in terram expositos, lapidibus obruerunt. οἳ τε Καρχηδ. καὶ οἱ Τυρρ. dein ἔλαχόν τε --- καὶ κατέλευσαν.* Ego vero aliud quidpiam hoc loco desideraveram. Nempe in proxime sequentibus, praeter suum morem, subito et ex abrupto *Agyllaeos* nominat Scriptor; quum exspectasses ut prius diceret, *expositos captivos fuisse prope Agyllam, Etruriae oppidum, ibique lapidatos.* S.

6. ἔμπηρα) Praeclare Gronov. ex Mediceo. Arbitror ex *Theopompi* Epitome *Herodoti* venisse, atque huc pertinere apud *Suidam* in voce: Αἱ δὲ γυναῖκες ἔτιυτον ἔμπηρα καὶ τέματα οἳ δὲ τῶν τετολημμένων σφίσι λήθην καταχέαντες, ἦγον ἐς Δολφούς. Falli possum opinione, sunt tamen eiusmodi, ut hinc propagata deierares. WESS.

14. ἦτις νῦν Ὑέλη καλεῖται) *Stephani Byz.* Θύελλα, quae hinc advocatur, nata videtur ex ὈΥΕΛΛΑ male scripti

exemplaris aut ὈΥΕΑΙΑ, uti *Dionysio* Ant. Rom. I. p. 16. dicitur. Eiusdem *Stephani* Βύλη in voce Ἐλέα similes natales habuit. Lege *Cluver.* Ital. Ant. IV. p. 1259. WESS.

[16. τὸν Κύρνον --- κτίσαι ἥρων ἐόντα) *Larcherus* ad h. l. ait, tradi a *Servio* ad *Virgil.* Ecl. IX. 50. *Cyrnum*, *Herculis* filium, nomen dedisse insulae. Mihi quidem nihil tale apud *Servium* reperire contigit: nec omnino, quis ille *heros* *Cyrnus* fuerit, mihi liquet: quem enim *Cyrnum* *Diodorus Sic.* V. 60. memorat, is huc non pertinere videtur. Mira vero locutio, κτίσαι -- ἥρων, condere *heroem*, ut vulgo interpretantur; nisi intelligas instituire *heroem*, et ut talem colere. *Larcherus* quidem monumentum *Cyrno* erigere intellexit. *Benedictus*, in *Actis Seminar.* Philol. Lips. Vol. II. P. II. p. 285. suspicatur, ἔλος ἐόντα scripsisse *Herodotum*; fuisseque fortasse paludibus illis, in quibus hi *Phocaeenses* (teste *Dionysio Halic.* Antiq. I. 20.) urbem Ἰέλην, quae et Ἐλέα, condiderunt, nomen ὁ Κύρνος. Sed haec, ingeniosa quidem et erudita, at mera tamen hariolatio est. S.]

CAP. CLXVIII. [4. In τῆς Θρηκίης nil mutant libri. Intellige τῆς Θρηκίης γῆς: nam *Thracia* Graecis ἡ Θρακία, ionice Θρηκία, ut IV. 99, 1. ubi quidem Θρηκία codd. Arch. et Vind. S.]

5. ἐκτισαν πόλιν Ἀβδῶρα) Refer huc vulgare olim dictum, Ἀβδῶρα, καλὴ Τηίων ἀπειρία, ex *Strabonis* XIV. p. 955. [pag. 644. ed. Cas.] ubi plura. WESS.

7. ἐξελαθείς) Non adstipulor *Mediceo*, vario in isto verbo. Retinet ἐξελαθέντες IV. 145. et ἐξελαθείς V. 97. Par aliorum, etsi prava, consuetudo: de *Pausania* testis *Sylburgius* I. 11. p. 27. Lege quae ad *Moerid.* Attic. notavit *Cl. Pierson.* p. 15. WESS. — Non dubito equidem, *Atticum* auctorem ἐξελαθείς scripturum fuisse, absque σ ante θ, quae vulgatissima etiam huius verbi formatio est: sed, *Herodotum* constanter ista forma in hoc verbo usum esse, etiam atque etiam dubito. Utralibet formā ei licitum erat promiscue uti. Sin necesse esset, ut talibus in minutis sibi semper constantem eum fuisse statueremus, crediderim ego praelaturum fuisse istam paullo asperiores formam quae σ ante θ ponit; quemadmodum idem aliās formas amat multo etiam asperiores, ubi φ vel χ cum litera θ concurrunt, quo de genere ad I. 130, 8. dictum est.

Quam enim formam hinc nonnisi tres codices (quoad quidem novimus) exhibent, in eadem alibi, ut I. 173, 12. III. 46, 1. 51, 9. IV. 4, 5. V. 145, 4. et 6. plures ac tantum non omnes codd. consentiunt. Similiter vero etiam *κατεπαύσθη* (pro *κατεπαύθη*) habemus I. 130, 2. et *καταπαυσθέντος* VI. 71, 1. et id genus alia. Conf. I. 186, 13. et notata ad I. 130, 8. S.

CAP. CLXIX. [7. ὡς καὶ πρότερον etc.) Vide cap. 143. S.]

[9. τὸ δεύτερον Ἰωνίη ἐδέδουλωτο) Conf. c. 6. et cap. 28. S.]

CAP. CLXX. 14. τὸ ἀνέκαθεν γένος ἑόντος Φοίνικος) *Plutarchus*, haec carpens, τὸ ἀνέκαθεν habet, de *Malign.* pag. 857. F. Nostro de Phoenicia *Thaletis* origine ex antiquissimis *Democritus*, *Duris*, *Leander*; ex minus remotis *Dio- genes Laërt.* I. 12. *Clemens Alex. Strom.* I. p. 352., *Hyginus Poët. Astron.* cap. 2. adstipulantur. *Eusebius Pr. Ev.* X. 4. rem in medio ponit, ὁ Θαλῆς, ὡς τινες ἰστοροῦσι, Φοίνιξ ἦν ὡς δέ τινες ὑπειλήφασιν, Μιλήσιος. Utrumque verum; maiores Phoenices fuerunt, ipse domicilii sedem Mileti fixit. Vide *Vossium* de *Histor. Graec.* III. p. 375. Iam quod ad *Grammaticos Phrynichum*, *Herodianum*que adinet, negantes ἀνέκαθεν de superiore tempore Attica consuetudine usurpari, non aegre fero: *Thomam M.* inprudentialiae accuso; falsum est, quod scripsit, ὑφ' Ἡροδότου ἀπαξ εἰρησθαι. WESS.

CAP. CLXXI. 2. καὶ Καννίους) Non exputo, quid praeter errantem *Medic.* ad *Κανκωνίους* defendendos produci queat? *Gronovius* tacet. Scio a principe poeta Ἰλ. κ'. 429. *Cares Paeones*que iungi, praetereaue addi, Καὶ Λέλεγες, καὶ Κανκωνες, δῖοί τε Πελασγοί: neque nescio, *Criticos* ibi ex quorundam sententia τοὺς λεγομένους Καννίους explicare. At dubia res est, sicuti *Strabo* XII. p. 817. [pag. 542. ed. Cas.] ostendet et *Scholiastes Apollon. Rhod.* II. 358. Ipse *Herodotus* *Cauconios* ignoravit, *Caunios Lyciis* arte iterum adiungens c. 176., ubi *Florentiae* nihil mutatur. [cf. cap. 172.] Praestat sane consensui tot msstorum non reluctari. WESS.

5. καλεόμενοι Λέλεγες) De *Lelegibus* anceps disputatio in *Palmerii Gr. Ant.* I. 10. *Strabo* Nostri sententiam amplexatur et tuetur XIV. p. 976. [p. 661. ed. Cas.] nec de *Caribus* discors est *Conon Narr.* 47. WESS.

α5. καὶ ὄχανα, ἀσπίσι) Nihil *Aelianus* de *Animal.* XII. 30. nec *Strabo* dissentit, [loco modo cit.] usus etiam *Alcaei* testimonio et *Anacreontis*, cuius in fragmento *Καρικῶν εὐεργέος ὀχάνου* praestat, nisi qui maluerint *καρισεργέος* cum *Eustathio* ad *Hom.* p. 707. fin. [p. 592, 13. ed. Bas.] et *Etymologo* in *st*o *Bibliothecae Traiectinae* voc. *Κανόνας*, qui sua debet scholiis in *Ἰλ. θ.* 193. Post pauca [l. 19.] *Cl. Reiskius* aut *περικειμένως*, videlicet *ἀσπίδας*, aut *περικειμένοις* reponit. Satis erit si αὐτῶς ad sententiam advoces. WESS.

19 seq. μετὰ δὲ, τοὺς Κᾶρας etc.) Male haec et distincta et Latina consuetudine fuerunt expressa. Non docetur, post *Caras* longo succedente tempore, *Dorienses* atque *Iones* ex insulis fuisse egressos, et sic sedes in continenti posuisse; verum longo post tempore *Dorienses* et *Iones* *Caras* ex insulis eiecisse. Series orationis et res ipsa hanc requirunt sententiam, sicuti pulcre animadvertit *Cl. Geinozius* et *Reiskius* atque ante eos *Portus*. Hoc vide, V. 14. ἐντελλόμενος ἐξαναστῆσαι ἐξ ἠθέων Παιόνων: iubens sedibus suis *Paeonas* everti. Decepit interpretem μετὰ δὲ, toties in his *Musis* absolute positum, ut I. 128. etc. WESS.

27. Διὸς Καρίου) Neque haec *Strabo* neglexit XIV. pag. 974. [pag. 659. Cas.] bene distinguens inter *Iovem Carium*, quem *Mysi* pariter ac *Lydi*, quasi *Carum* fratres, de venerabantur, et *Iovem Stratium*, de quo V. 119. *Aelianus* unum eundemque censuit, errans, de *Animal.* XII. 30. WESS.

CAP. CLXXII. 2. αὐτοὶ μὲν τοὶ ἐκ Κρήτης etc.) Adscribam *Strabonis* verba, ut manifestior *Celeb.* Viri evadat inprudencia, *Καυκαίνους* invito scriptori toties obtrudentis. De *Cauniis* ita lib. XIV. p. 964. A. [p. 652. ed. Cas.] Φασὶ δ' αὐτοὺς ὁμογλώττους μὲν εἶναι τοῖς Καρσίν, ἀφίχθαι δὲ ἐκ Κρήτης, καὶ χεῖσθαι νόμοις ἰδίοις. Quae quidem ex *Nostro* esse repetita, monitu non eget. WESS.

[3 seq. προσκεχωρήκασι - - πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθνος, ἢ οἱ Κᾶρες πρὸς τὸ Καυκικόν) *Heynius*, vir immortalis memoriae apud omnes qui humaniores literas amant, quum ad *Iliad.* α. 117. scriberet, ἢ h. l. intelligendum esse μάλλον ἢ οἱ Κᾶρες, animum non adverterat ad id, quod continuo adiicit *Noster*, ταῦτο γὰρ οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρίναι. Illud etiam ibidem sive fugienti calamo longe doctissimi viri excidit,

sive typhothetae culpa erratum est, ut ἔθος pro ἔθνος scriptum sit. S.]

12. μέχρι οὐρέων τῶν Καλυνδικῶν) Vulgari debuerat: *ad fines usque Calyndensium*. Si montes designarentur, οὐρέων esset scribendum. *Vallam* tamen *Cellarius* et alii sequuntur, turpius errantem in istis pag. 83, 16. [I. 206. 6.] ἡμέας ἀνέχεν οὐρέων ἀρχοντας. Nostro loco *populus insanus* ad suae regionis fines usque *Deos* exigebat peregrinos; contra *Cicero* in *Verr.* IV. c. 35. *Segestanas*, ait, *matronas et virgines convenisse, cum Diana exportaretur ex oppido, --- thure odoribusque incensis usque ad agri fines prosecutas esse*. *Lecti Spartanorum Themistoclem* dicuntur comitati μέχρι οὐρέων τῶν Τεγεατικῶν *Herod.* VIII. 124. *ad Tegeaticos usque fines*. *Suidas*: Παρὰ Ἡραδότην Οὐροί, οἱ ὄροι, τὰ ἀροθία. *Asperro* plerumque scribuntur spiritu tam nomen quam verbum οὐρίζειν. *Lib.* V. 52. legitur μέχρι οὐρέων τῶν Κιλικίων. *Lib.* III. 90. ἐπ' οὐροισι vulgavit *Gronov.* pro οὐρεσι: similiter in loco vexatissimo III. c. 5. capiendum μέχρι οὐρέων vel οὐρέων. VALCK. — *Interpres* errorem excusare non potest, neque *Editores* negligentiam, qui *Aldum* et *Hervagium* duces recusarunt. *Naevum* detererat *Casaubonus* ad *Strabon.* XIV. p. 963. [p. 651. ed. Cas.] eluit quoque Latinis emendatis *Geinozius*. WESS. — *Vera Ionum scriptura* οὐρος et οὐρίζειν est, leni spiritu. S.

CAP. CLXXIII. 8. οἱ δὲ Μιλύαι, τότε Σόλυμοι) *Cl. de Pauv* moratum est illud τότε, quoniam *Steph. Byz.* Μιλύαι, πρότερον Σόλυμοι. *Gemina Strabo* XII. p. 858. [pag. 573. ed. Cas.] imitatus *Nostrum* et nominatim adpellans; quod illum tamen fugit. *Mavult* κατὰ Σόλ. quondam *Solyimi* adpellabantur. Non adplaudo: τότε liquido spectat τὸ παλαιόν, et manum medicam renuit. *Adi inferius* VII. 92. WESS.

[12. ἐξελαθεῖς) Vide ad cap. CLXVIII. 7. notata. S.]

17. οὐδαμοῖσι ἄλλοισι συμφέρονται etc.) *Nollem* tantopere sudasset pro *Medic.* vir *Clarissimus*: συμφέροντα scribentis error peperit. Vide *lib.* VI. 59. *Explicuit* erudite hunc locum *Iac. Perizonius*, V. Cl. *Triad. Dissert.* I. p. 37., quem studiorum consortem et *Academici* operis collegam cur *Gronovius* nominare contemserit, nunc non dico. *Addo* *Orestae* dictum ex *Euripidis Elect.* 935. κακείνους στυγῶ τοὺς παῖδας, ὅστις τοῦ μὲν ἀρτενος πατρὸς οὐκ ὠνόμασται, τῆςδε μι-

τρὸς ἐν πόλει. Athenis, teste Varrone, statutum fuit, ut nullus nascentium maternum nomen acciperet, sive μητρόθεν appellaretur, apud Augustinum Civit. Dei XVIII. 9. Adplica ad haec Suidae τῆς μητρὸς ὡς αἰξ̄ καλεῖται. WESS.

18 seq. καλέουσι ἀπὸ τῶν μητέρων ἑαυτοὺς, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν πατέρων) Quam Lyciorum non sanequam absurdam memorat Herod. consuetudinem, tradidit et Plutarch. T. II. p. 248. D. νόμος ἦν τοῖς Ἑκβίαις μὴ πατρόθεν ἀλλ' ἀπὸ μητέρων χρηματίζειν. Alia quaedam isti mori congrua Nicolaus addidit Damascenus in Ἑθῶν συναγωγῇ (libello, cuius excerpta collegit H. Vales. p. 510. etc., hunc fuisse titulum e Stobaei pag. 614. colligas:) apud Stobaeum p. 292, 23. Δύοιαι τὰς γυναῖκας μᾶλλον ἢ τοὺς ἄνδρας τιμῶσι· καὶ καλοῦνται μητρόθεν, τὰς τε κληρονομίας ταῖς θυγατέραςί λείπουσιν, οὐ τοῖς υἱοῖς. Hoc Athenis atque alibi quia fuit inauditum, Demosthenes contra Boeotum p. 577. §. 11. [p. 997. ed. Reisk.] καὶ τίς, inquit, ἤκουσε πάποτε, ἢ κατὰ ποῖον νόμον προσπαράγραφοιτ' ἄν (τὸ τῆς μητρὸς ὄνομα); Materno genere superbus Megacles, ὁ Κοιτύρας, audit Aristophani Ἄχαρν. vs. 614. Homero prorsus inusitata (quod monuit Heraclit. Allegor. Hom. p. 417.) μητρανομικά. [Ab aliis] poëtis adhibentur Δημοῖδης, Δαναῖδης, Νιοβίδης: ἢ τετραῖς, numerus quaternarius, Pythagoricis Μαϊάδης dicebatur, utpete τῆς δυάδος, Μαΐας dictae, filiulus: Etymol. M. p. 166. VALCK.

21. ἀνανεμῆται) Ionicum flexum ἀνανεμέεται conservavit Ed. Aldina; genuinum, si verum est quod scribit Suidas, Ἀνανέμεσθαι ἐπὶ τοῦ καταλέγειν positum ab Herodoto. ἀναμνέεται, Küstero probatum ad Suid., attulit Io. Iac. Wetstenius ad Marci XIV. 72. sed cum millenis aliis rectius omisisset. VALCK. — Speciosa erat H. Stephani emendatio, ἀναμνέεται, commemorat. Sed mutari vulgatum vetat et librorum consensus et veterum Lexicographorum auctoritas. Cognatus quodammodo eiusdem verbi usus cum eo qui hic obtinet, ille est, quo ἀναγινώσκειν, legere, significat; quem usum idem Suidas adnotavit, cum quo Hesychius consentit, in Ἀνεμῆιν. S.

CAP. CLXXIV. 7. τῆς Βυβασσίνης) Is. Vossii emendatio est ad Melam I. 16, 10., merito laudata et probata Gronovio. Nihili enim Βυβλεσίνης, quod in libris. Chersonesi haec regio Bubassus, apud Plinium lib. V. Hist. Nat. c. 28.

Urbs, unde nomen, modo Βύβαστος, modo Βύβασσος. Vide ad Diodori V. 62. WESS.

14. ἐν τὸς δὲ) Unà duntaxat literà mutatà legerim: ἐκτὸς δὲ πᾶσά σφι ἐγένετο: id est ἐκτὸς δὲ πᾶσα ἢ χώρα σφι ἐγένετο (sive ἦν) νῆσος: extrinsecus enim tota ipsorum regio erat insula. Paulo superius ista leguntur, εὐύσης πάσης τῆς Κνιδίης, πλὴν ὀλίγης, περιβόρου. Istum quinque stadiorum Isthmum voluerunt perfodere, cui, quod non esset insula, peninsula debebat Cnidiorum: vid. Pausan. V. pag. 440. Commode succedunt quae sequuntur apud Herodotum, in quibus ego quidem nihil desidero. VALCK.

Ibid. ἐν τὸς δὲ πᾶσά σφι ἐγένετο) Quae in haec verba animadvertit vir doctus, *Miscell. Lips. Volumen VII. p. 621. et VIII. p. 298.* ostentabit. Ipse scripto ad me minore molimine, ἐγγύς δὲ ταῦτά σφι ἐγ. parum aberat, quin opus illud ex ipsorum sententia perficeretur: aut εἰκότως δὲ σφι ταῦτα ἐγέν. non sine caussa faciebant. Coniecturae illae alacrem ingenii volubilitatem declarant. Mihi licebit esse tardiori. Docetur intra eam fossam, quam deprimebant, chersonesum [peninsulam] universam tum fuisse, atque insulae ferme instar. Eum in modum, qui confertim intra urbem se penetrarunt, ἀθρόοι ἐντὸς γενόμενοι, in Parthenii Erot. c. 9. et de Chersoneso Thracia obportune Noster VI. 56. ἀπὸ δὲ τοῦ ἰσθμοῦ τούτου ἢ Χερσονήσος εἶσω πᾶσα ἐστι. WESS. — Haud dubie recte habet ἐν τὸς, scil. ἐντὸς τοῦ ἰσθμοῦ: et πᾶσα intelligitur χώρα, quod vocab. proxime et praecedit et sequitur. Quare nulla ratio habenda coniecturae a *Toupio* ambitiosius iactatae, in *Epist. Crit. p. 61. ed. Lips. ἀνένδοτος* pro ἐντὸς reponere iubente; quam tamen novationem nuper etiam *Barkerum*, virum doctum, (in *Classical Journal* Vol. IX. p. 490 seq.) patronum invenisse, ex *Boissonadi* mei literis ad me datis intellexi; sed ille quidem verba ἀνένδοτος δὲ πᾶσά σφι ἐγένετο paullo inferius post τὸν ὤριστον reponenda censet. Nec vero opus erat operoso alterius Viri docti (*I. W.*) molimine, vulgatam huius loci scripturam (in eodem *Classical Journal* N.º 20. Vol. X. pag. 526 seqq.) contra *Barkerum* ita defendentis, ut verba σφι ἐγένετο interpretetur quasi esset ἐπί σφι ἂν ἐγένετο, and all within the isthmus would have become secure in their power. Planissima sententia est, quam in versione lat. expressi-

mus: *Erat autem universa illorum ditio intra isthmum: nam Cnidia terra, id est, Cnidiorum ditio, ibi terminabatur ubi isthmus ille peninsulam continenti iungebat. S.*

21 et seqq. ἡ δὲ Πυθίη σφι etc.) Senarios Apollinis Pythii exagitat *Oenomaus* apud *Eusebium Praep. Ev. V. pag. 220. VALCK.*

CAP. CLXXV. 3. αὐτοῖσί τε καὶ) Primo ad spectu scribendum potius videretur, αὐτοῖσί τε, ἢ καὶ τοῖσι περιόικουσι, prouti cepit interpretes: plura tamen tuentur vulgatam. Mirificum autem illud ostentum, quo malum imminens Pedasensibus horumque vicinis portendebatur, hic suo loco commemoratur; infra lib. VIII. c. 104. loco, ut arbitror, satis alieno: atque adeo etiam attendenti videri poterunt ab aliena manu Herodoteis quae huc spectant illic interiecta. Verba *Strabonis* ad *Herodoti* loca iam contulerat ante *Casaubonum P. Leopardus Em. VII. c. XI. p. 180. VALCK.* — In *lat. vers.* adde: *sive ipsis, sive eorum vicinis. S.*

5. τρεῖς σφι τοῦτο ἐγένετο) Dicetur VIII. 104. *WESS.* — *Strabonem* conf. lib. XIII. p. 611. *S.*

8. Λιδῆ) Mons Cariae, cui nomen *Lide*, mihi se, quod quidem recordor, alibi non obtulit. Prior interpretes *Lyde* expressit, cui congruit *Ptolemaei Geogr. V. 3.* oppidum Cariae Λύδαι: quod tamen nomen *Geographi* libri varie scribunt; in *Ulmensi* versione anni 1486. *Clyde*; *Χύδαι Coislin.* in codice. *WESS.*

CAP. CLXXVI. 4. συνήλισαν) Mihi quoque since- rum videtur. Nisi tamen ista praecessissent proxima, κατελιθθέντες ἐς τὸ ἄστυ, difficulter constitui posset, utrum possisset *Herodotus* συνήλισαν, an συνείλησαν, vel συνήλασαν: siquidem ista tria reperiuntur in re simillima adhibita. *Pheronem* scribit *Herod. II. 111.* mulieres ἐς μίην πόλιν - - - συναλίσαντα ὑποπρῆσαι πάσας σὺν αὐτῇ τῇ πόλει. Alterum, hic merito repudiatum, legitur III. 45. ubi civium liberos et uxores *Polycrates* ἐς τοὺς νεωσοίκους συνείλησας εἶχε ἐτοίμους ὑποπρῆσαι. Recentioris aevi *Xanthiorum* simile huius facinus denarrans *Philolaus* praebet *Iud. pag. 883. E.* Attigit hanc historiam similesque commemorat *Casaubon. Anim. in Athen. XII. c. VII. [ad p. 529. b.] VALCK.*

7. ταῦτα δὲ ποιήσαντες etc.) *Animosum* hoc et triste in

defendenda libertate exemplum Xanthii Alexandri Magni et Cassii Brutique per Asiam expeditionibus iterarunt, meriti Philonis Iud. praeconia, Quod omnis Prob. Liber pag. 883., et Appiani, in Harpagi nomine aliorum culpa vitiosi, Bell. Civ. IV. p. 1017. [cap. 80. T. II. nostrae ed. p. 635.] qui sua Plutarcho debet in Bruto p. 998. WESS. — Plutarcho nihil debere Appianum, abunde alibi demonstravimus. S.

CAP. CLXXVIII. 4 seq. τῆς Νίνου ἀναστάτου γενομένης) Vide supra, c. 106. Mirum vero accidit Arch. ἀναστάτω. Scribae-ne in animo fuit secundus casus virilium Κροίσειω, Βάττειω, Πειτιστράτειω, Μεμβλιάρειω et similium? Non dixero. WESS. — Videri poterat ἀναστάτω istud scioli cuiusdam temeritati ortum debere, qui, quum ionicas ubique formas restituere vellet, hoc vocabulum ita formavit, quasi primus casus ἀναστάτης esset. Nusquam quidem alibi, nisi in propriis nonnullis nominibus, genitivus casus nominum secundae declinationis in εω formatus reperitur. S.

9. ὀγδώκοντα καὶ τετρακόσιοι) Amplitudinem urbis iisdem stadiis circumscribunt Plinius N. Hist. VI. 26., Philostratus vit. Apollon. I. 25. et Orosius II. 6. Ctesias, Clitarchus, Strabo, Curtius dissentiunt, de stadiorum numero centum ferme auferentes. Itaque Nostrum errasse Is. Vossius profitetur, et confudisse nobilissimas urbes Ninum et Babylonem: illius ambitum stadiorum fuisse cccclxxx., non huius. Observat. Var. c. 8. Quae docte disputata, certa non sunt, et paene arbitraria. De Nini et Babylonis spatio Diodorus II. 5. et 7. WESS. — Varias virorum doctorum sententias super ista Scriptorum discrepantia retulit Larcher in Adnot. ad h. l. De vocab. ὀγδώκοντα oblitus eram in Var. Lect. monere, sic cum iota sub ω scribi in edd. omnibus libris, excepto Schaeff. De suis codd. nihil hic adnotavit Wess. Noster cod. F. (qui aliàs frequenter iota adiicit, ubi alii negligunt) ὀγδώκοντα scribit absque iota, sic vero et Pa. et alii puto mssti omnes; quos secutus sum cum Schaeff. Cf. Var. Lect. c. 163. 8. S.

15. ὁ δὲ βασιλικὸς πῆχυς etc.) Lucianus Catapli c. 16. de quodam beatulo, καὶ μονονουχὶ καλλίων καὶ ὑψηλότερος ὄλω πῆχει βασιλικῷ: in quae criticus, ὁ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει

ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κοινὸν τρεῖς δακτύλους, prorsus ad Herodoti mentem. Satis adparet, *regium cubitum* Persicum intelligi: Persarum enim reges Βασιλεῖς dici adsolebant. Vulgaris cubitus Asiaticus est et fortasse Samius, quem II. 168. Aegyptio parem, et ἑξαπέλαιστον sive *sex palmorum* esse in eadem Euterpe cap. 149. perhibet. Atque haec de cubiti mensura. Ecce aliud animadvertendum. Muri *Babylonici* crassitudinem et altitudinem minime eandem finierunt Herodoto recentiores. *Plinii* ducentos celsitudinis pedes, hinc inconsiderate depromptos, examinavit *Salmasius* in *Solin.* pag. 871. Examinavit eosdem, sicuti et *Ctesiae*, *Diodori*, *Philostrati* atque aliorum aberrationes, *Olearius* in *Philostrati* vit. Apoll. I. 25., quos consule. WESS. — Adde quae *Larcherus* ad h. l. contulit. S.

CAP. CLXXIX. 5. ἐκλύσαντες δὲ πλίνθους) Nihil inest dictioni, quod ingratum sit. Πλινθουργός, πλινθουλκός, πλινθουλκῆν sunt in *Polluce* VII. 163. Latinis *ducendi lateres*, *ducti lateres*, *ducere lateres* usu teruntur in *Vitruvii* II. 3. *Plinii* Hist. Nat. XXXV. 14., Graecorum exemplo. ΠΛΙΝΘΟΥΣ ΕΙΡΥΣΑΝ in *Pyramide latericia* regis *Asyche* II. 156., cui convenit *Vatis Nahumi* c. III. 14. εἴρυσον πλίνθον, *trahe* sive *duc lateres*. WESS.

7. καὶ διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθον etc.) *Salmasium* et *Fabrum*, temere haec vellicantes, coëreuit *Gronov.* beneque τριήκοντα δόμους expedit. *Glossarium Sangermanense*, Δόμον, οὐκ ἐπὶ τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἐφ' οὗ συνήθεια τάττει Ἡρόδοτος A. καὶ B., nimirum hoc loco et II. 127. [Conf. *Polyb.* X. 22, 7. et quae ibi olim notavimus.] Id male, quod *ταρσοὺς καλάμων* *alas arundinum* esse *Vir Cl.* iussit; cui quidem decreto valide *Grammatici* obnituntur, *Scholiastes* *Herodoti*, *Hesychius*, *Suidas*, *G. Corinthus*, [*Gregor. dial. ion.* §. 107. ubi cf. *Koen.*] quamquam non eodem omnes pacto, *crates*, *πλέγματα*, interpretati. Tum praeter ceteros *Thucydides* II. 76. ἐν ταρσοῖς καλάμων πᾶλλον ἐνείλοντες: ubi *Critici*: *πλέγμασιν*, ἀπὸ καλάμου πεποιημένοις, rectissime: nam quae sequuntur, non *panuculas arundinum*, sed *texta* et *crates* requirunt. Iure ergo *Salmasius* et *Reiskius* hoc probarunt. Quod autem *crates* eas inter *laterum ordines* *stiparint* structores, non alia fortasse caussa impulsus fecerunt, quam ut *bitumini* essent *ligamento*; prorsus uti *Syracusani* τῶν ἑλῶν καλάμων, *arun-*
Herodot. T. V. M

dinem palustrem, adhibuerunt πρὸς τὴν σύνδεσιν τῆς κοιλίας, ut *caela* ligaretur *magis*, in *Diodori* XIII. 113. Quem quoque in usum *Vitruvius* tomicem commendat ex sparto Hispanico, arundinem Graecam, et, si eius copia non sit, palustrem, de *Architect.* II. 3. Forte quoque non omnes latericias compages, sed *imas triginta*, ita constiparunt, quod structuræ series, uti hic expingitur, videtur innuere; cuius quidem instituti rationes habere potuerunt varias. Ut ut est, non laudo correctiones *Corn. de Pauw*, διὰ τριήκοντα πλίνθων δόμων ταρσοῦς καλόμαρ δικστοιβάζοντες, quippe violentas et veri colore defectas. Quis δόμων ταρσοῦς de ima murorum parte accipiet? ut alia ne tangam. WESS. — In Latinis nostris mutata hoc loco nonnulla velim. Primum, quod scripsi *loco calcis*, rectius fuerat *loco luti*. Tum, pro *arundinum alis*, intelligo debuisse ex *Wesselingii* observatione *crates* vel *craticulas arundineas* poni. Denique, quod istud, διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθων, (ubi πλίνθων collective dici adparet) de *tricesimo quoque laterum ordine* interpretatus sum: videri debuerant utique per se graeca verba eam in sententiam accipienda; in quam etiam a plerisque interpretibus (in his *Wytttenbachio*, *Select.* pag. 353.) accepta video. Sed, siquidem (ut consentaneum est) firmitati operis inservire debuit arundo cum bitumine inter laterum ordines interserta, exputari aegre potest cur nonnisi *tricesimo cuique ordini* interposita fuerit. Quare cum *Wesselingio*, cui in hoc *Salmasius* praeiit, (*Exercit. Plinian.* p. 1230.) *triginta ordinibus laterum* (nempe *triginta imis ordinibus*) interpositas fuisse illas arundineas *crates* crediderim, nec adseverarim tamen. Caeterum muri veteris descriptionem, in quo interserta inter laterum ordines strata arundinea erant, habes in *Tavernerii* *Itinerario*, lib. II. c. 7. T. I. p. 295. ed. in 8. S.

[11. οικήματα μονόκωλα] *Domunculas unius contignationis* reddiderat *Valla*, suffragante *Aem. Porto*. *Domunculas unius membri* posuit *Gronov.* id est, *unius conclavis*, ut idem in *Notis* ait, probante *Wytttenbachio*, *Select.* pag. 354. et *Schneidero* in *Lex. crit.* voce *Μονόκωλος*: nec multum *Larcherus* abiit, reddens *des tours qui n'avoient qu'une seule chambre*, scil. *turres ex Strabone adseiscens*, qui tamen multa in hac descriptione ab *Herodoto* dissentientia habet, lib.

XVI. p. 738. Et satis quidem commoda interpretatio ista debebat videri, si modo usquam voc. κῶλον illa notione usurpatum reperiretur. Nam, quod Nostri verba II. 126 extr. huc traxit Gronovius, quem etiam secutus Schneider I. c. unum quodque conclave pyramidis intelligit; id quidem prorsus alienum est, quum manifeste ibi ἕκαστον κῶλον unumquodque *latus* significet: cum quo loco si conferas II. 124, 24. videbis ibi eadem notione vocab. μέτωπον (*faciem, superficiem*) poni. Neque alia notione apud eundem Nostrum IV. 62, 7. et IV. 108, 4. vocab. κῶλον usurpatur. Quare μονόκαλα εὐκῆματα intelligenda putavi *domunculas unum continuum latus, unam continuam superficiem offerentes, id est, contiguas et uno tenore continuatas. S.*]

[12 seq. τὸ μέσον --- τεβρίπρω περιέλασιν) In ea regione ubi olim urbs Babylon stetit, vidisse se adfirmat Tavernier in Itinerar. lib. II. c. 8. pag. 297. muri reliquias ea crassitudine, ut sex vehiculis una fronte currentibus spatium esset: lateres igne cocti denorum pedum in longitudinem et latitudinem erant, trium pedum altitudine. S.]

17. Ἴς καὶ τῷ ποταμῷ τὸ ὄνομα) *Etymologus* mstus, de quo supra, [ad c. 171, 15.] Ἴς ὄνομα ποταμοῦ, ὡς Φησι Ἡρόδοτος καὶ Γύλαξ ὁ ἱστορικὸς, atque alibi iterum. An Σκύλαξ est? *Eustathius* in *Iliad.* p. 877, 16. [827, 19. ed. Bas.] habet his consimilia, sed καὶ τις δὲ Φύλαξ ἱστορικὸς, quem non magis cognitum habeo. Adseverat *S. Bochartus* Phaleg. IV. 17. Arabibus illud flumen nunc *Isa* esse et dici, non sine lapsu; aliud est, adcurate descriptum a *Golio* in *Alfergan.* pag. 125. Nomen etiam illi multo recentius venit ab *Isa*, Alis filio, *Almansoris* Chalifae patruo; neque hoc insuper habuit *Steph. le Moyne* Var. Sacr. p. 156. WESS.

CAP. CLXXX. 4. ἐξ Ἀρμενίων) Supra c. 72. ἐξ Ἀρμενίου οὖρεος, quod planissime expressit *Dionys.* Perieg. 989. Verum quod hic scribitur, non discrepat. Vide *Procopium* Bell. Pers. I. 17. et *Salmas.* in *Solin.* p. 437. WESS.

7 seqq. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου, αἱ ἐπικαμπαὶ etc.) Inpeditionum verborum ordo Cl. *Pauw* movit, ut τὰς ἐπικαμπὰς παρὰ χ. ἐκ. mallet; *Reiskium* vero. τῇ αἱ ἐπικαμπαὶ --- ποταμοῦ, αἱμασιν etc. cui ego adsentirer, si quid esset innovandum. *Gronovium* vide, nimium tamen in rixa super τῷ ἄσπερον,

de qua *Dissert. Herod. c. 5.* [Per epexegesin, sive adpositionem quam vocant Grammatici, iuncta ista esse, αἱ ἐπιμαρπαὶ et αἵμασιή, monuerat Gron. citans etiam aliud exemplum, ubi alterum nomen in plur. num. alterum in sing. positum, ex I. 265, 8 seq. Caeterum in Nota ad h. l. idem *Iac. Gronovius*, pro sua et humanitate et comitate, diris omnibus devovit bonum *Küsterum*, quod ille ad *Suid.* voc. αἵμασιὰ adnotare oblitus est, pro vulgato ἤρπαζον ibi ἄρπεζον scriptum oportuisse.] Mox οἰκίων ex *Arch.* refinxissem, scriptoris consuetudini inhaerens; nisi οἰκίην et οἰκίας parili usu deposuisset I. 114. III. 51. IV. 79. Excusari autem non potest *Dionysius Halic.*, quum *Art. Rhetor. c. 1, 3.* ὡς που καὶ Ἡρόδοτος πεντάροφα καὶ ἐξάροφα φησιν εἶναι ἐν Βαβυλῶνι, si errantem memoriam in lapsus patrocinium repudiet. WESS.

11. καὶ τὰς ἐπιμαρσίας) Imo vero legendum καὶ ἐπιμαρσίας. Articulus in ista sede locum non invenit, definiens orationis quod dicitur subiectum: *Babylon κατατέμνηται τὰς ὁδοὺς ἰθείας τὰς τε ἄλλας, καὶ ἐπιμαρσίας τὰς ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἔχούσας*: in vias fuit divisa, ceteras quidem rectas, sed transversas quae ad flumen ferebant. De Syracusarum *Acradina* *Cicero* in *Verr. IV. c. 53.* ceterae urbis partes una via lata perpetua multisque transversis divisae. Ferri nequit articulus bis positus apud *Herod. lib. V. c. 77.* οἱ δ' ἰπποβόται: scribendumque, ἰπποβόται δὲ ἐκαλέοντο οἱ παχιέες τῶν Χαλκιδιέων. Recte legitur *lib. VII. 218.* καταῤῥωδήσας μὴ οἱ Φωκίεες ἔωσι Λακεδαιμόνιοι. *Lib. VIII. 26.* πυνθανόμενος τὸ ἄεθλον ἐὸν στέφανον. *Lib. IX. 11.* ξείνους ἐκάλειν τοὺς βαρβάρους. Credi vix potest quam frequenter in minutis hisce fuerit ab hominibus etiam Graece perdoctis peccatum. Nostro loco si scriptus *Codex* praeberet καὶ δὴ καὶ ἐπιμαρσίας, genuinum videretur. VALCK. — Vera utique *Viri* doctissimi de hoc genere observatio est: at nunc quidem non erat ei locus. Nec enim, ut ille sibi persuaserat, opponuntur hoc loco οἱ αἱ ἰθείαι et ἐπιμαρσιαί; sed omnes urbis viae erant ἰθείαι, rectae, et ad lineam sectae, tam reliquae, αἱ ἄλλαι, quam transversae, αἱ ἐπιμαρσιαί, quae ad flumen tendebant. Sed de *Valckenarii* in interpretandis istis verbis errore iam monuisse video *Schaeferum* ad *Gregor. p. 564.* De altero loco, *V. 77.* dicemus, ubi eo pervenerimus. κατατέμνηται τὰς

ὄδου; idem valet ac κατατετμημένας ἔχει, quemadmodum paullo ante (l. 7.) τὸ -- τεῖχος ἐκότερον τοὺς ἀγνώωνας ἐς τὸν ποταμὸν ἐλήλαται, i. e. ἐληλαμένους ἔχει. S.

[14. ἐπῆσαν) ἐπήεσαν cum iota sub η ediderat Reizius; priores ἐπήεσαν absque iota S.]

[15. φέρουσαι καὶ αὐταὶ ἐς αὐτὸν τὸν ποταμὸν) Duo verba καὶ αὐταὶ si h. l. abessent, nemo desideraret: quae, ut prorsus inutilia, ac temere e superioribus repetita, abiicienda *Werferus* censuit, Act. Philol. Monac. T. I. p. 83 seq. Agnoscunt ea tamen libri omnes, et tueri locum possunt: sicut viae transversae versus fluvium tendunt, sic *item* hae portulae non modo ad fluvium tendunt, sed ad ipsum fluvium ducunt, sub ipsis his portulis praeterlabentem. S.]

CAP. CLXXXI. 4 seq. ἐν τῷ ἦεν τὰ βασιλῆια) Adstipulor Gronovio, ἐν τῷ μὲν -- corrigenti. Hi at alioqui sententia. Confer *Diodorum* II. 8. WESS. — Tum IDEM in *Addendis* ait: „Ista ἐν τῷ ἦεν τὰ βασ. adiutabat doctissimus Gisb. Koenius, ἐν τῷ μὲν ἐνὶ --- ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ, οπερ, ra minime spernenda.“ — Hiare utique quodammodo videri poterat oratio: et commodissimae praesto sunt viro- rum doctorum emendationes. Relegatum tamen nolim *Homericum* verbum ἦεν, quod tenent uno cod. F. excepto libri omnes; et ipsum εἶεν, quod hic habet, haud dubie ex illo corruptum est. Rarior quidem apud *Nostrum* haec verbi forma; superest tamen etiam c. 196, 19. alibi fortasse a librariis oblitterata aut incrustata, ut c. 122, 11. qua ratione forsitan etiam c. 180, 14. verum erat ἐπήεσαν, ab aliis in ἐπῆσαν mutatum. Commode quidem μὲν h. l. adiceretur, sed necessaria non est particula: saepe *Noster* omittere coniunctivas particulas amat. Necessarium vero verbum praeteriti temporis ἦεν vel ἦεν, cui opponitur quod mox de *Beli* templo ait, ἐς ἐμὲ τοῦτο ἔτι ἐόν. Verbum τετειχιστο impersonaliter accipiendum, munitum erat, i. e. munitiones, munita loca exstructa erant. ἐν τῷ idem est ac ἐν τῷ ἐνί. Ad περιβόλῳ etc. ex praecedente verbo intellige τετειχισμένα, nempe τὰ βασίλεια. Qua copia laborare codicem F. in *Var. Lect.* dixi, eadem et cod. *Med.* laborabat, quem imperite secutus *Gron.* sic edidit περιβόλῳ τε μεγάλῳ τε. S.

[6. Διὸς Βήλου ἱερὸν) De *Beli* templo consuli potest *Caylus*

in *Hist. de l'Acad. des Inscr.* T. XXXI. p. 42 seq. ubi etiam icon tabulâ aeneâ expressa: et *Danville* in *Mem. de l'Acad.* T. XXXVIII. p. 255 seqq. *Solidae turris*, quae mox memoratur. reliquias vidisse sibi visus est *Niebuhr* prope oppidum *Hella*: cuius vide *Itinerar.* T. II. p. 289 seq. S.]

9. σταδίου καὶ τὸ μῆκος καὶ τὸ εὖρος) *Lapsum prioris interpretis*, sive *Heresbachii*, in *Latinis crassitudine simul et altitudine*, merito reprehendit *S. Bochartus Phaleg.* I. 13. *Nihil de altitudine.* WESS. — Hoc caput (inde a lin. 5.) et duo proxima capita desunt *versioni Vallae.* Conf. *Wess.* ad c. 185, 11. S.

11. μέχρις οὗ ὀπίω πύργων) *Reiskius* mavult μέχρι καὶ ὀπίω, *citra necessitatem.* WESS. — *Herodoteus* scribendi mos non est obliterandus. *Lib. II.* 19. μέχρι οὗ αὐτῆς τροπέων τῶν θερμῶν. II. 53. μέχρι οὗ πρώην. II. 175. μέχρι ὅτου πληθούσης ἀγορῆς. III. 104. μέχρις οὗ ἀγορῆς διαλύσις. *Ionismus* et in his poscit μέχρι. VALCK. — Et me hic μέχρι malle, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. CLXXXII. 1. ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες) *Ita prudenter* [nunc quidem] et sine superstitiosa credulitate. *Turpissimae fraudes veteratorum fuerunt*, quibus saepius, quam proditum litteris est, simplicitati matronarum et puellarum illuserunt. *Quid Paullinae, Imperante Tiberio, evenerit, notum ex Iosepho est, Ant. Iud. XVIII.* 3, 4. Vide *Io. Clericum* in *Hesiodi Theog.* vs. 940. WESS.

4. Quatuor verba, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον inducit *Reiskius*, ne bis idem dicatur. *Ego, si quid mutandum, καὶ τὸν αὐτὸν τρ. praeferrem.* WESS. — *Verborum copiam, quae inutilis redundantia videri possit, non omnino respuit Nostri stylus: at hic tamen non prorsus otiosa videri debet repetitio.* Pro ionico κατάπερ (l. 3.) est καθάπερ in *Pa.* S.

5. κοιμάται ἐν τῷ τοῦ Διὸς etc.) *Strabo XVII.* pag. 1171. [pag. 816. D. ed. Cas.] *Iovi Thebaeo εὐειδιστάτην καὶ γένους λαμπροτάτου παρθένον ministrare perhibet; sed talem, qualis scurrae Petronii Quartilla.* WESS.

10. ἔτω ἐν τῷ νηῷ) *Dedi scriptis Codicibus, ne negligenterur; etsi in re ipsa differitas nulla.* *Iosephus* in *Paullinae historia, ἔνοον ἐν τῷ νεῷ.* De statuto tempore, quo *Apollo Patara* invisebat, *Servius* ad *Aen. IV.* 143. *Nam constat, Apollinem sex mensibus hiemalibus, apud Patara, Lyciae ci-*

vitatem, dare responsa, unde Pataraeus Apollo dicitur, et sex aestivis apud Delum. WESS.

CAP. CLXXXIII. 4. τὸ βάρηρον rectissime Gronovius vertit gradum, exemplo Curtii; qui Diodori XVII. 66. τὸ κατὰ τὸν θρόνον ὑπόβαθρον suo sermone expressit. [lib. V. c. 2.] Vide *Brissonium* Regn. Pers. I. 76. p. 104. WESS.

11. λιβανωτοῦ χίλια τάλαντα) Vallae grandis dica inpingitur [a Gronov.] ob centum millia talentorum, quae olim in Latinis: verum eius caussa melior est. Codex, quem secutus est, haec omnia, sicuti *Arch. Vind.*, praeteriit. [Vide supra, ad c. 181, 9.] Absunt etiam a *P. Phoenice*, hiatus alioqui versionis Laurentianae sarciente. [In *Phoenicis* editione nullos suppleri Vallae hiatus, sero ipse *Wess.* agnovit.] Debetur peccatum *Heresbachio*. Atque hoc visum fuit verbo monere, ut criminatio cesset. WESS.

[14. ἔτι τὸν χρόνον ἐκεῖνον) Tempore illo, quod mox definit Scriptor, scil. Xerxis aetate. Quod mox adlit, ἐγὼ μὲν μιν οὐκ εἶδον, clare ostendit, ipsum *Herodotum* Babylonem vidisse. conf. c. 181, 6 seq. S.]

18. Ξέρξης δὲ ὁ Δαρείου) Redux ex infelice in Graecos expeditione, auctore *Arriano* Exp. Alex. VII. 17. Iunge *Diodorum* II. 9. WESS.

CAP. CLXXXIV. [2. ἐν τοῖσι Ἀσσυρίοισι λόγοισι) Conf. *Wess.* ad c. 106, 10. S.]

5. τῆς ὑστερον γενεῆσι πέντε πρότερον etc.) Quinque hae generationes annorum circiter CLX. in varias angustias doctissimos coegerunt viros. *Ios. Scaliger*, ut aliquis *Ctesiam* inter et *Herodotum* consensus esset, nec *Semiramidis* aetas tam sera haberetur, πέντε in πεντήκοντα mutavit, in *Notis ad Fragmenta Vet.* p. 42. *Camp.* vero *Vitringa*, magnus et eruditus Theologus, alia ex caussa γενεῆσι ἑ sive δεκαπέντε, *Comment.* in *Iesaiam* c. XIII. p. 484., quae quoque coniectura *Galei* *Herodoto* adscripta cernitur. Neutra opus est. Non agitur de *Semiramide*, *Nini* coniuge: *Ninum* certe *Herodotus* in *Musis* uxoremque eius nusquam deposuit. Describitur regina *Babylonis Semiramis*, quae aggeribus obiectis restagnans flumen coërcuerit. *Assyriam* fuisse non meminit, nedum *Babylonem* condidisse. Errat enim *Stephan.* *Byzant.* in *Βαβυλῶν*, *Nostro* errorem exprobrans de *Semiramide*, quam struxisse illam urbem perhibuerit.

Fuerunt, uti significavit, Babyloniorum reges plures: testatur eorumdem memoriam et nomina *Canon Astronomicus* sive *Ptolemaei*: sunt quoque in sacris nostris tabulis: horum uni centum et sexaginta annis ante Nitocrim *Semiramis* haec enupsit, operaque absolvit, de quibus heic loci. Plures autem reginas in Asia olim fuisse, quibus *Semiramidis* fuerit titulus, aliunde constat. Vide *Scaligerum* ad *Chron. Eusebii* A. DLXXXIII, et *Bouherii* *Dissert. Herodot.* c. 2. WESS.

CAP. CLXXXV. 2. τῆ ὄνομα ἦν Νίτωκίς) Vide II. 100. Quaeritur cui regum Babyloniorum, quos cognitos aliunde habemus, *Nitocris* uxor fuerit. Viri multo eruditissimi *Scaliger*, *N. Abramus*, *Vitringa*, *Bouherius*, atque alii, eam Nabuchodonosoro sive Nebucadnezari, elocant; fuisseque adeo aviam ultimi Babyloniorum regis Labyneti sive Nabonedi, h. e. *Beltzaris* apud *Danielem*. Mihi, omnia perpendenti, uxor fuisse *Evilmerodachi*, *Nebucadnezaris* filii, videtur; habeoque eius sententiae ex aliqua parte adstipulatorem V. Cl. H. *Venemam*, longo mihi amicitiae usu iunctissimum, in *Dissert. in Vaticinia Danielis* p. 119. Atque hoc belle (si *Beltzasar* regum fuerit Babyloniorum postremus, nec diversus a *Nabonedo*, uti equidem opinor) dicto *Ieremiae* c. xxvii. 7., *Nebucadnezari*, filio, et nepoti, dicto audientes, neque ultra subactas gentes fore, conveniet: concordabit praeterea *Nostri* cap. 188., quod *Nitocrim Labyneto*, regum Babyloniorum ultimo, matrem, non aviam, quae *N. Abrami* et *Vitringae* sententia, contribuit. Neque obscurit quidquam mentio [l. 7.] *Nini a Medis occupatae*; quippe revera a Medorum rege *Cyaxare* superioribus annis domitae ac pessumdatae, uti narratum c. 106. Necesse enim non est, nec exigunt *Nostri* verba, ut *Nitocris* reginae tempore subiugata urbs censeatur. Corruit proinde *Bouherii* suspicio et coniectura, *Ninum* bis in Medorum venisse ditionem et potestatem, primum *Cyaxaris* auspiciis, deinde *Astyagis*, *Dissert. Herodot.* cap. 21, 11. p. 240. Ruit etiam elegans Cl. *Pavii* emendatio, ἐν δὲ δὴ καὶ τὴν Ἰννα, qua de urbe c. 179. WESS.

[11. τῆς ἐς τῶν τινῶν κωμίων etc.) Tractavit hunc *Herodoti* locum *Heeren*, in erudito opere cui tit. *Ideen über die Politik --- der alten Welt*, T. II. p. 775 seqq. Sinuosum istum

Euphratis flexum schemate depingere operae pretium duxit Larcher in Notis ad h. l. S.]

13. Ἀρδέσιμα) Simili titulo urbs est VI. 119. verum alio situ. Scio S. Bocharto aliter visum esse, et miror: haec ad Euphratem habuit sedem, illa in regione Cissiauls amnem Tigrim. De vocabuli origine quae disputantur Phaleg. IV. 16. erudita sunt, sed controversiis obnoxia. WESS.

[14 seq. ἀπὸ τῆσδε τῆς θαλάσσης, a mari mediterraneo; (conf. c. 1, 5. ibique not.) id est, ab oris maris mediterranei, puta, e Ionia, Graecia, Italia: nam e mari mediterraneo navi intrari in Euphratem non posse vulgo notum. Sed istud perincommode dictum videtur, καταπλέοντες εἰς Εὐφράτην, quod significat in Euphratem navigantes. Satis adparet, hoc dicere Herodotum, qui Euphrate fluvio Babylonem profisciscuntur: at id graece sonat πλέοντες Εὐφράτην, κατὰ Εὐφράτην aut δι' Εὐφράτου, sive composito verbo, καταπλέοντες κατὰ Εὐφράτην, aut nude καταπλέοντες Εὐφράτην. Quare praepositio εἰς aut casu irrepsisse videtur ex praecedentis verbi terminatione temere repetita; aut ad imperito olim librario inferta, qui e mari mediterraneo in Euphratem fluvium navigari posse putasset. S.]

20. ὦρυτσε ἔλυτρον λίμνη) Si λίμνης malis, ipse IV. 173. dabit ἔλυτρα τῶν ὑδάτων, et Pausanias ἔλυτρον κρήνης VII. 27. et II. 27. ex iusta Sylburgii correctione. Vide vero mihi Suidam. Scholiastes ad hunc locum, Ἐλυτρον, σκέπη, δέρμα, et bene, etsi parum ad rem. Ille, posthabita voce quae explananda fuerat, Σκέπη παρὰ Ἡροδότῳ, Γήκη, δέρμα. Non vidi magis. WESS. — At σκέπη etiam apud Herodot. occurrit: vocem Ἐλυτρον vero suo loco habet Suidas. Mireris vero ab nullo veterum Grammaticorum adnotatum esse significatum, quo et Herodotus et Pausanias hoc vocab. usurparunt, pro alveo vel receptaculo aquarum: nec enim facit satis, quod ad voc. Ἐλυτρα apud Hesych. inter alios significatus πηγῶν memorantur. Confer vero Nostrum cap. 186, 8 seqq. S.

30. ἔκ τε τῶν πλόων ἐκδέχεται etc.) Haec innuere videntur, absoluta flexuosa per varios fluvii anfractus navigatione, ventum tandem fuisse in amplissimum lacum, et, eo circumnavigato, Babylonem. Quod et praecedentia, et c. 186. falsi arguunt. Prudens regina duo meditata est et peregit,

tum ut fluvius esset σκολιός, tum ut τὸ ὄρυγμα πᾶν foret ἔλασ. [conf. c. 186, 24. et 191, 14.] Prius, ut in petus fluvii variis flexuris frangeretur, et navigantes tardius procederent: hoc, ut lacuna obiceretur Medis amplissima et ad amnis aquas recipiendas capacissima. Quae si vera sunt, uti mihi videntur, quid illud ἐκ τε τῶν πλώων? *Corn. de Pauw*, cuius animum eadem difficultates agitarunt, in correctione remedium invenit, et quidem ἐκ τε τῶν πλεόνων sive πλεόνων, ex pluribus, ex nimietate fluvii, ut aquas lacus exciperet ingens. Quo, qui volet, utatur: mihi non bene sapit. Quid si ἐκ τε τῶν πλώων tantumdem valeat ac ἔξω τε τῶν πλώων, et praeter navigationes istas etc.? Ita reginae consilio scriptoris oratio congruet. Sed viderint doctiores. WESS. — *Toupius*, per literas a *Larchero* consultus, intelligebat ἐκ τῶν πλώων σκολιῶν, post navigationem per anfractus fluminis intrandum fuisse in lacum. Quem secutus ille vertit: et de les forcer, au sortir de ces détours, à entrer dans un lac immense. At sic vocabuli περιόδος, quod non odiose hic positum debebat videri, nulla ratio habebatur. Mihi videbatur ea *Herodoti* sententia fuisse, quam in Latinis nostris expressi. Nempe via pedestris et maxime compendiosa (τὰ σύντομα τῆς ἐκ Μήδων ὁδοῦ, ut paullo post ait) intercepta fuit per amplissimam illam lacunam; quo, si quis vitaturus longos fluvii anfractus, exscendere navi et pedibus Babylonem ire vellet, circumire lacum illum cogeretur. Sed et lubens ego certiora a doctioribus discam. S.

CAP. CLXXXVI. [2. ἐξ αὐτῶν *Reiskio* videbatur significare post ea perfecta. Tum *Idem* pro ἐούσης l. 3. ἐόντων corrigebat. S.]

12. ἐν τῷ ἐπίπλωτο τοῦτο) Non audio codices dialecti morem spernentes: pravum quoque, [l. 13.] quod et *Küsterus* in *Clerici Bibl. Vet. et Recent.* conmonescit, ἀπεξηραμένον. *Noster* ex *Med. Vind. Arch.* VII. 109. διαβάς -- τὸ βέβηρον ἀποξηραμένον [sive ἀπεξηρασμ.] verum ostendit. WESS. — Vide *Var. Lect.* ad VII. 109, 2. et conf. *Adn.* ad I. 130, 8. et 168, 7. S.

16. ἀνοικιδόμησε πλίνθεισι ὀπτῆσι) Simile putares *Comici* in *Pac.* vs. 99. τοὺς κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας καιναῖς πλίνθοις ἀνοικιδόμειν, i. e. ut *Scholias* explicat, ἀποφράξαι, obstruere.

Iverunt in eam quoque sententiam docti viri, Reiskius et Abresch. Non nego, quod olim ad Diodorum Siculum infitabar, ἀνοικοδομεῖν idem aliquando esse atque ἀποικοδομεῖν sive aedificando obstruere. Conlecta ab illo loca ad hanc verbi notionem sunt in *Comment. ad Constantin. de Caerimon.* p. 252. et ab hoc *Diluc. Thucyd.* p. 356. et possunt adcessionem augeri. Verum, hunc Herodoti sermonem idem requirere, non arbitror. Regina, siccato fluvii alveo, labra sive margines eiusdem lateritio opere muniit; tum quoque gradus, quibus in flumen ex vicis descensus erat per portulas, de quibus c. 180. simili lapidum genere eduxit. De obstructione aut marginum aut descensus nihil hic, neque potuit referri, nisi absurde et contra matronae consilium. Adde c. 191. et fatebere, τὰς πυλίδας non opere caementitio fuisse obstructas, sed arbitrio et comodo civium patere et claudi solitas. WESS.

22. ταῦτα ἀπαιρέσειον) Inprudenter littera verbo detracta est, uti et VII. 5. ποιέσειετο, quod VII. 119. scribitur rectius. Ποίεσαι, Φοβέσειε, et hoc de genere plura, in usu sunt. WESS. — Quod in *Var. Lect.* scripsi, verbum ἀφαιρέειν formā activa non esse in usu, memoria tunc me fefellerat. Praesto sunt, quamquam non ex Herodoto, tamen ex probatissimis auctoribus; usus illius exempla. Itaque apud Nostrum ἀπαιρέσειον lubens reposuerim; in *Var. Lect.* autem ad h. l. post illa verba „et tenere post eum alii:“ deletis reliquis omnibus, non nisi haec adiecta velim: „ἀπαιρέσειον tumentur nostri libri *F. Pa. Pc.*“ S.

24. ὡς δὲ τὸ τε ὄρυχθὲν λίμνη πλήρης ἐγεγόνει) Elegans est *Cl. de Pauw* correctio, τὸ τε ὄρυχθὲν λίμνη πλήρης ἐγεγόνει: ubi illud, quod effossum lacui erat, repletum ex flumine fuit. Geminum ἔλυτρον λίμνη, superius bis usurpatum. WESS. — At correctione, si quid video, non erat opus. Naturalis verborum series haec fuerit, τὸ ὄρυχθὲν ἐγεγόνει λίμνη πλήρης. Sic mox l. 27. ait τὸ ὄρυχθὲν, ἔλος γεγόμενον. S.

27. ἐξάγαγε ob speciem ionicam praetuli. WESS.

CAP. CLXXXVII. 10. Οὐ γὰρ ἄμεινον) Vetus formula, qua potissimum utebantur, si quid noxium atque inutile fore, testarentur. *Hesiodus Oper.* vs. 748.

Μὴδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καίβηξιν, οὐ γὰρ ἄμεινον,

παῖδα δωδεκαταῖον. — —

ubi vide *D. Heinsium*, et *Iac. Perizon.* ad *Aeliani* Var. XIII. 5. *Nostrum* praeterea III. 71. et 82. WESS.

19. ἀπληστές τε ἕως) *Retineri* potuerat ἕως, ut III. 143. IV. 151. etc. Sed placet *Med. Noster* II. 19. πρόθυμος δὲ ἕα τὰδε -- πυθέσθαι. *Reiskius* superius [l. 14.] corrigit καὶ αὐτῶν τὸν χεῖροντα ἐπικαλεσμένων, medicina arbitraria et superflua. WESS.

CAP. CLXXXVIII. 3. Λαβυνίτου) Scripsit *Λαβυνίτου*, uti c. 74. et 77. Nomen sola pronuntiandi mutatione discrepat a titulo *Nabonedi*, ultimi regis *Babyloniorum*, ut eruditi viri *Vitringa*, *Venema* atque alii ostenderunt. Opinor autem et patri, qui aliis *Evilmerodachus*, et avo *Nebucadnezar*i, honorarium hunc fuisse titulum, quales in *Medorum*, *Persarum*, *Babyloniorum* et *Aegypti* regibus varii. WESS. — Conf. ad c. 77, 10. notata. S.

9. ἄμαξαι -- ἡμιονεῖαι) *Constans* haec *Codd.* scriptura, si levem discrepantiam *Vind.* et *Arch.* praetervideas, *Athenaei* et *Eustathii* consensu magis roboratur. Cl. tamen *Reiskius* ἡμιόλιαι reformat, qui *currus* fuerint *sescupli*, sive dimidio tanto maiores ordinariis *plaustris*: mulos enim esse tarda animalia, neque *plaustris* apta. Oblitus est *Homeri* Ἴλ. Ω'. 266.

Ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν εὐτροχον, ἡμιονεῖην,
καλήν, ---

tum τὰ ὀρεκὰ sive ὄρεκα ζεύγη, quorum in *Platone*, *Isaео*, *Demosthene*, *Aeschine* non infrequens memoria; ne quid addam ex rebus nostrae aetatis *Hispanicis* et *Lusitanicis*. De *Choaspe* et eius aqua *B. Brissonius* *Regn. Pers.* I. 82. p. 122. copiose. WESS.

10. ὅποι ἂν ἐλαύνησι) Scribi poterit ἔπονται οἱ, ὅποι ἂν ἐλ. ex *Athen.* II. p. 45. B. atque ita legit *Eustath.* ad *Od.* Δ'. p. 175, 25. *Ctesias* apud *Athen.* ἱστορεῖ, ὅπως ἔψεται τὸ βασιλικὸν τοῦτο ὕδωρ, καὶ ὅπως, ἐναποτιθέμενον τοῖς ἀγγείοις, συμφέρεται τῷ βασιλεῖ. Sic corrigendum puto vulgatum φέρεται: firmanem emendationem *Brissonio* notata de *Regn. Pers.* p. 80. aqua vasis recondita deportari solet quocumque se *Rex* moverit. Scripserat, opinor, *Alex. Clemens*, omissis, quae feruntur intermedia, *Paedag.* II. p. 185, 10. ὡς οἱ βασιλεῖς οἱ ἀνόητοι, καθήκει καὶ τοὺς φίλους, οὕτω καὶ τὸ ὕδωρ ἐπαγόμενοι: ut amicos sic et aquam secum ducentes. Ceterum ad ἐλαύνησι mira

scribit Gronovius: flexus est Ionicus pro ἐλαύνη: quem ab Ibyci sive Rheginorum norma scribendi distinguit Heraclides Eustathii ad Od. H'. p. 281, 22. λάβησι, λάχησι, -- καὶ ὅσα τοιαῦτα οὐ Ῥηγίων εἰσὶν, ἀλλὰ Ἰώνων. Modum indicativum ita scripsisse perhibetur Ibycus: hinc Ἰβύκειον σχῆμα Lesbonacti p. 179. Etymologo p. 650, 11. Sed quia, quantum memini, nusquam alibi verbum sic scriptum legitur apud Herod. ego quidem vulgatum ἐλαύνοι non sollicitassem, nisi plures alterum Codices adfirmarent. VALCK. — Vide nostram *Var. Lect.* in qua quidem foedo errore (mediâ pag. 153.) ἐθέλησι pro ἐλαύνησι positum. S.

CAP. CLXXXIX. [2. ἐπὶ Γύνδῃ. De Gynde fluvio cf. V. 52, 26. S.]

3. διὰ Δαρδανέων) Δαρνέων Chytraeus; H. Stephanus, Cellarius probabiliter emendant; et favet aliquantisper Cod. Ask.; Reiskius Δαρράεων maluit. Quorum hi ex oppido Daras, illi ex Darna, quae in Ptolemaei Geogr. VI. 1. hoc locorum tractu, nomen habent. Dardani sive Dardanes in Mediae et Mesopotamiae oris ignorantur. Ἐν Ματινηνοῖσι, uti in Ask. et saepe alias hoc tono, iustum esse, ex V. 52. et mox huius libri c. 202. adparebit. Non nescio Strabonem XI. p. 803. c. [p. 531. med. ed. Cas.] posteriore loco ἐκ Μαντινῶν legisse videri, cuius tamen libri in vocabuli scriptura sibi non constant, uti Casaubonus ad p. 796. [ad p. 525. suae edit.] admonuit. [conf. Adnot. ad Polyb. V. 44, 9.] Quid dicemus [L. 4.] de Arch. Τίγρην? Solet hic amnis Τίγρης in Musis scribi V. 52. VI. 20. sed patrio casu Τίγρητος, Eustathio ad Dionys. vs. 976. teste. De urbe Opi quaeremus lib. VI. 20. Vide interea Strabon. [XVI. p. 759 extr. et seq.] WESS. — δι' Ἀρμενίων scripsisse Herodotum coniecit Breiger in Commentatione de Difficilioribus quibusdam Asiae Herodoteae, quae Goettingae anno 1793. prodiit. S.

7. τῶν τις ἰσῶν ἵππων τῶν λευκῶν) Confer VII. 55. Vertit haec de Gynde et hausto eius fluctibus equo Seneca de Ira III. 21. et Orosius II. 6. cuius haec adscribere libet: Nam cum unum regionum equitum, candore formaque excellentem, transmeandi fiducia persuasum -- abreptum praecipitatumque meraserat. Sic, Fabricio indice, plures mssti; in aliis, regionum equorum, quo modo ex coniectura I. Broukhusius ad

Tibulli IV. 1. 141. et sua in editione *Havercampus*. Pati id possum; sed caussae, quibus impelluntur viri doctissimi, nihil admodum urgent. *Equitem* de equo *Virgilium*, *A. Gellium*, *Minutium Felic.*, *Macrobium* et *Ecclesiasticorum* scriptorum plures usurpasse, quis ignorat? Mox [l. 11.] *Sylburgius* ad *Brisson*. Reg. Pers. III. 98. legit τοῦτο ὑβρίσαντι, qui istam ei fecerat iniuriam. WESS. — *Sylburgii* emendationem auctoritate nostri codicis firmatam vidimus. S.

19. ἦνετο μὲν τὸ ἔργον) Optime *Med.* et *Gronov.* Idem dabunt schedae VIII. 71. Verbi usus olim tritissimus. Lege, si lubet, *Aeschyli* *Choëphor.* 797. *Apollon.* Rh. II. 496. III. 1339. et Poëtam Ἴλ. K'. 251. quaeque ibi *Eustathius*. WESS.

CAP. CXC. 9. προσάξαντο σιτία ἐτέων etc.) Vide *Gronovium*. [qui ad sui cod. auctoritatem provocat.] Consentit *Xenophon*, ἔχοντες τὰ ἐπιτήδεια πλέον ἢ εἴκοσι ἐτῶν, de *Babyloniis* a *Cyro* obsessis, *Instit. Cyr.* VII. p. 190. [c. 5.] WESS. — Conf. VIII. 20, 3. et I. 196, 6. S.

CAP. CXCI. 13 seq. εἰσαγαγὼν ἐς τὴν λίμνην, εὐῶσαν ἔλος) Non multum aliter *Xenophon*. Sunt et in *Ieremiae* oraculis, quae *Cyri* hoc inventum et institutum manifesto praedixerunt. Vide *H. Grotium* ad eius *Vatis* cap. II. 52. et *Camp. Vitringam* *Obs. Sacr.* VI. 5. p. 298. Nota vero discrimen inter τὴν λίμνην et ἔλος, quorum hoc, stagnum terra undique inclusum, et exitu aquarum carens; λίμνη, in quam aut fluvius incurrit, aut ducta fossa cum eo coniungitur, atque iterum exit. Ita *Nitocris* τὸ πᾶν ὄρυγμα fecit ἔλος supra c. 185. et λίμνη palus est *Maeotis* c. 104. tum *Ismaris* ac *Bistonis*, quibus fluvii miscentur, VII. 109. *Στομαλίμνη*, quae ore mare excipit, in *Strabone* cum nota magni viri, lib. IV. p. 280. [p. 184. A. ed. Cas.] Neque tamen, etsi faveat discrimini *Heliodorus* *Aethiop.* I. p. 10. certum hoc et constitutum est. Noster ἔλος receptui etiam magnorum fluminum dat I. 202. IV. 51. Iunge *Eustath.* Ἴλ. Γ'. 220. WESS.

21. οὐδ' ἂν περιδόντες) *Demiror* neglectui traditum fuisse *Aldi* et *Hervagii* οὐ μὲν, cui novum ex *Arch.* robur adcessit. Adscripserat *St. Berglerus* ex Poëta Ἴλ. Δ'. 512. Οὐ μὲν οὐδ' Ἀχιλεὺς: ubi scholia οὐ μὲν οὐν. *Apollonius Rhod.* II. 48. οὐ μὲν αὐτ' Ἀμμικὸς περιήσατο, i. e. οὐ μὲν, ut Critici

et *Hesychius* explicant. Adde *Euripid. Phoen.* 1612. et ibi *Valkenarium*. Equidem parum absum ab eius in integrum restitutione. WESS. — At, pro satis perspicua huius loci sententia, necessario requiri $\delta\upsilon$ particula videtur: particulâ $\mu\acute{\alpha}\nu$ vero nusquam alibi utitur *Noster*. Caeterum vide *Var. Lect. S.*

28 et seqq. τῶν περὶ τὰ ἔσχατα τῆς πόλιος etc.) Clarius exprimi non possunt cursorum verba, occupatam regi urbem nuntiantium, *Ieremiae* c. LI. 51. namque מִקְּזַחַי [yirò mikkazèh] divini vatis huc tendit, et τὰ περὶ τὰ ἔσχατα τῆς πόλιος αὐτῷ describit. De festo die, quo capta Babylon, non diversus abit *Xenophon*; nimius vero *Aristoteles* est *Polit.* III. 2. dum, capta iam tertium diem urbe, οὐκ αἰσθήσθαι τι μέρος τῆς πόλεως commemorat, notatus propterea saepe. WESS.

33. οὕτω τότε πρῶτον ἀρξαίητο) Videlicet a Persis, quorum rex *Darius* secunda eam vice occupavit, lib. III. 159. Ἀναίητο, quod in Edd. omnibus, ab hoc occupandi [capiendi, expugnandi,] usu adeo longe deflectit, ut mirer tam diu tolerari potuisse. *L. Küsterus* ex schedis *Parisinis* belle instauravit in *Clerici* *Biblioth. Vet. et Rec. T. V.* p. 409. Ecce tibi ex *Musa* nona c. 101. ὡς δὲ καὶ τὸ τεῖχος ἀρξαίητο: et VII. 85. ἢ νούσω ἄλλος ἀνὴρ ἀρξαίητο ex *Med. Arch. Ask.* quo quidem loco antea, ut hic, ἀναίητο. De verbi formatione consulto taceo: qui *Herodotum* trivit, in ea non haesitabit. WESS. — Quod in *Var. Lect.* ex *Wesselingii Ad-* *dendis* retuli. „ἀρξαίητο *Pass. Mediceo* consentiens;“ voluerat fortasse *Parisiensi* consentiens. S.

CAP. CXCII. 8. ἢ Ἀσσυρίη χώρα) Cum tot schedis exsulent ἢ Ἀσσυρίη, et praecesserit ἢ Βαβυλωνίη, suspicio de emblemate non iniusta nata est. WESS. — Vide *Var. Lect.* ubi quod dixi *terram Assyriacam* et *Babyloniam* pro synonymis uti *Nostrum*, id perspicuum fit ex cap. 178. et ex cap. 195, 1. coll. l. 7. Quo minus caussa fuit, cur suspectum h. l. nomen Ἀσσυρίη haberemus. S.

11. Τριτανταίχη) Sic praestat ob *Eustath.* et VII. 82. ubi *Valla* et plures *Codd.* ad eum modum, et VII. 121. consentientibus omnibus atque ipso *Mediceo*. Sit-ne vero idem *Tritantaechmes Artabani* filius [ut scribitur VII. 82. an *Artabazi*, ut hic,] non audeo, etsi confusio in Ἀρταβάνου et

Ἄρταβάζου titulis frequens, decernere. De *Artaba*, [l. 13.] Persarum mensura, ad *Diodorum* XX. 96. Μέδιμον *Noster*, sicuti alii, masculina nota ponit VII. 187. WESS.

15. πάρεξ τῶν πολεμιστέων) Sic praestat. *H. Stephanus* mutavit, codicem fortasse manu exaratum secutus. De *Bucephalo Alexandri πολεμιστῆς ἀγαθός Strabo* XV. p. 1023. [p. 698 extr. ed. Cas.] ἵπποι πολεμισταὶ *Diodor. Sic.* II. 41. neque ignotus est bellator equus Latini poëtae. Et haec quidem dubio carent. [Vide vero *Var. Lect. πολεμιστήρια ἄσματα* habes V. 113, 6.] Quid vero fiet his *Eustathii* in Ἰλ. Γ'. 221. ἵπποι γὰρ αὐτῶ ἦσαν δίχα Φησὶν (*Herodotus*) τῶν πολεμιστῶν, ὀκτακόσιοι μὲν κήλωνες· αἱ δὲ ἀναβαινόμεναι, ἑξακισχίλιαι etc.? Ille-ne hic κήλωνες invenit? *Tzetzes* hac eadem in re, et bis quidem, κήλωνες ὀκτακόσιοι, χωρὶς τῶν ἐν πολέμοις, *Chil.* IV. p. 331. Sunt sane κήλωνες iidem ac οἱ ἀναβαινόντες τὰς *Θηλείας*. *Glossae*, Κήλων, ὁ ἐπιβαίνων ἵππος, *Admissarius*. In *Hesychio* ex correctione ὁ ὄχευτής ἵππος. Frequentius asini equas inscendentes ad mulorum feturam. *Philo de Leg. Special.* p. 784. β. ὄνους ὑπερμεγέθεις, οὓς προσαγορεύουσι κήλωνας, ἀνατρέφουσι. In *Archilochi* fragmento ὄνοι κήλωνες apud *Eustath.* p. 1597, 28. [Od. p. 310, 3. ed. Bas.] Ego vero *Herodoto* κήλωνας, quippe *Eustathii* et *Tzetzae*, etiam alia ex arbitrio demutantium, interpretamentum, nego. WESS.

CAP. CXCIII. 6. κηλωνήϊσι) Laudo *Medic.* tametsi *Pollux κηλώνειον* hinc habeat. Cur vero de vocis diversa scriptura additum a viro *Cl.* nihil est? Omnes, excepto *Genevensi* anni *MDCXVIII.*, ἀντιλέεται μὲν κηλωνήϊω praeferunt *Edd.* VI. 119. [sicut *h. l.* ο breve in medio habet *ms. Pa.*] cui scriptioni consentit *Etymolog. M.* p. 510. et *Moschopolus* περὶ *Σχεδ.* p. 57. sollicite κηλώνειον, τὸ κοινῶς γεράνιον, i. e. *tollenonem*, et κηλώνιον, τὸ τρεφόμενον ζῶον ἐπὶ ὀχείῃ, distinguentes. Facit cum illis *Libanius Declam.* XXXV. p. 799. Causa differitatis in diversa vocabuli origine est, quam *Etymologus* in κήλον, ligno, alii in κήλων, quo de supra, invenerunt. WESS.

11. Νῆνος πόλις αἴκητο) Accedo *Bocharto*, *Marshamo*, *Reiskio* et aliis, hoc praeferentibus. τὸ οἶ, quam umvis in mssis quibusdam, quid huic loco prosit, non exputo. [Unde hoc invectum sit, declaravi in *Var. Lect.*] *Horreus*

Aldinum οἰκέσται tuetur, *Observ. in Herodot.* p. 116. sed exemplis alienis. Si recordatus fuisset *Aldini* I. 151. ἐν Τενέδῳ δὲ μία οἰκέσται πόλις, vidisset de praesente urbis situ agi, non vero praeterito et olim florente: verius tamen illic οἰκέσται. WESS.

17. ἄριστα αὐτὴ ἑωυτῆς ἐνείλη) Per leve est, si tamen vile sit, quo suus veteri sermoni cultus integratur: αὐτὴ male edebatur. *Noster* c. 203. τῆ εὐρυτάτῃ ἐστὶ αὐτὴ ἑωυτῆς: et II. 149. *Hippocrates* Aër. Aq. et Loc. p. 284, 37. ταῦτά μὲν ἄριστα αὐτὰ ἑωυτέων ἐστὶ. *Arrian.* Ind. c. 10. ἵνα περ μακροτάτῃ αὐτὴ ἑωυτῆς ᾄκισται. Alia sciens praetereo, et cupidus ad *Henr. Stephan.* de *Dialect.* p. 41. amando. *Strabo* de *trecentesima* frugis incremento, quod ager *Babylonius* reddebat, lib. XVI. p. 1077. D. [p. 742. D. ed. Cas.] καὶ γὰρ τριακοσιάχια λέγουσι. [τριακοσιάχια dedit nuperus Editor Lipsiensis, T. VI. p. 269.] Voluit credo τριακόσια, uti *Herodotus*; aut, quia in mssis τριακοσάχια, τριακοσιοντάχουν, quo usu ἑκατοντάχουν et διακοσιοντάχουν posuit superiore libro p. 1063. c. [p. 731. D.] et τριακοντάχουν VII. p. 478. [p. 311. B.] WESS.

25. καρπῶν ἐχόμενα) Sic iubent membranae, et iustissime. Vid. I. 120. [ibique ad l. 17. notata.] Novi haec varie mutari, qua opera in posterum supersedendum est. Statim [l. 25] ἐκ τῶν σισάμων ποιεῦνται qui volunt, auxiliatorum *Arch.* allegare possunt. Ego hoc patrono non utor. WESS.

28. Φεραπέουσι· τὰ τε ἄλλα) Hic voces istas τὰ τε ἄλλα non videtur legisse *Athenaeus* XIV. p. 601. c. quae in versum 22. reiecta suam mihi sedem viderentur recuperasse, si legeretur: τὰ τε ἄλλα, καὶ τὰ εἰρημίνα καρπῶν ἐχόμενα. [Non excerpisse illa verba *Athenaeum* adparet; non legisse, gratuita suspicio est.] Proxime sequentia hunc in modum, ex *Athenaeo* partim, restituenda iudico: τῶν γὰρ Φοινίκων, τοὺς ἔρσενας καλέουσι, τούτων τὸν καρπὸν περιδέουσι τῆσι βαλανηφόροισι τῶν Φοινίκων, ἵνα πεπαίη τε σφι ὁ Πῆν τὴν βάλανον ἐσδύνων· καὶ μὴ ἀπορρήξῃ ὁ καρπὸς ὁ τοῦ Φοίνικος· ψῆνας γὰρ δὴ φορέουσι ἐν τῷ καρπῷ οἱ ἔρσενες, κατὰ περ οἱ ὄλυνθοι. [Vide *Var. Lect.*] Huc pertinent Ψῆνες in *Gloss. Herodoteo.* *Hesychius*, in voc. Ψηνίζων, animalculum esse scribit, ὃ εἰσδύεται εἰς τοὺς ὄλυνθους τῶν σύκων, καὶ πεπαίνει αὐτούς. Vid. *Suidas*, in Ἀνερίναστος. *Zenobius* II. Prov. 25. ἐνδύόμενον εἰς τοὺς σφῆνας (legerim *Herod. T. V.*

εις τοὺς ὀλύνθους ὁ Ψῆν) τὸ θηρίδιον στερεοῦ τούτους καὶ πεπαίνει. Idem verbum πεπαίνειν in eadem re Theophrastus adhibuerat, de Caus. Plant. II. c. 12. Ut hic in Edd. sic et apud Athen. legitur [nempe olim legebatur] ἵνα πεπαίνηται, perperam: fructus alligabantur, ἵνα ὁ Ψῆν τὴν βάλανον ἐσδύνων πεπαίνη, ad maturitatem perduceret. VALCK. — Vide Athenaeum nostrum, lib. XIV. c. 65. et Animadv. T. VII. p. 599. S.

Ibid. Σεραπέυουσι τὰ τε ἄλλα, καὶ Φοιν.) Haec artius inter se aptavi, quo orationi nexus rediret, secutus iudicium Salmasii in Solin. p. 738., et qui eum exscripsit, Bod. a Stapel ad Theophrasti Hist. Plant. II. c. 9. p. 115. Idem Corn. de Pauw, et Reiskio in opinionem venit. Vide et haec, quae Bod. a Stapel corrigenda cum Salmasio censuit, neque absurde, me arbitro. Primo τούτων τὸν καρπὸν, tum ἵνα πεπαίνη τέ σφι ὁ Ψῆν τὴν etc. Quarum mutationum utraque exigua est, et ad sententiam necessaria. Et hactenus doctissimis viris libens calculum addo. Quod vero uterque Pollucem et Hesygium erroris postulant, quoniam Ψῆνας, καρπὸν τῶν ἀβρῆνων Φοινίκων explicuerunt, vereor ut iusta sit actio. Theophractus certe, illi si rei sint, in eodem luto haeret, Epist. XVIII. in amore palmarum secutus Achillem Tatium lib. I. de Clit. Amor. p. 57. neque omni a lapsu immunem. Maius est, quod Herodoto inpingitur: de culice, qui e mascula palma in feminae fructum intret, ut dactylum ad maturitatem perducatur et is tenacius haereat, monstrum simile esse: quod in caprificatione usus introduxerat, id Historicum transtulisse imprudenter ad palmas: audiendum esse Theophrastum, doctum sua in arte hominem. Gravis accusatio. Ego vero Herodoto patronum dabo virum eruditum Iulium Pontederam, qui Bodaei a Stapel criminationes doctissime dispulit, ostenditque palmis per orientis plagas fructiferis, ne palmulas ante maturitatem amittant, per hos culices, sive τοὺς Ψῆνας succurri. Herodotum testem fuisse oculatum, Theophrastum ex aliorum narrationibus de palmarum coniugio scriptitasse, Antholog. [sive de Floris natura, Patavii 1720.] lib. II. 32. p. 168. WESS. — Pluribus haec exsecutus est Larcher in Notis ad h. l. S.

CAP. CXCIV. 6. νομέας ἰτέης ταμόμενοι) Vide I. Brodaeum lib. I. Miscell. c. 10. et P. Leopardum Emend. XIII. 13. qui Baiffum ac Vallam comiter in viam revoca-

runt. De *sutilibus navibus culte Antiphilus Anthol. I. 57. p. 116.* [Analect. Brunck. T. II. p. 176. n. 27.] WESS.

12. βίκους Φοινικηίους κατάγ. οίνου) *Adstipulor doctis viris, qui cum Valla Φοινικηίου corrigunt.* Frequens in oriente id vini genus. *Xenophon Κύρου Ἀναβ. I. p. 54. Ed. Hutchins. οἶνον ἐκ τῆς βαλάνου πεποιημένον τῆς ἀπὸ τοῦ Φοίνικος adpellat. Noster suo more Φοινικηίον II. 86. III. 20. Supra [l. 11.] ἀπιᾶσι cur deterius τῷ ἀπιείσι Med. habitum fuerit, non capio. Vide II. 86. WESS.*

18. ὄνος ζωὸς ἔνεστι) Sic oportuit. Ζῶς Graecae dialecti formam non habet. Si σῶς fuisset, servassem. *Noster IV. 76. ἦν σῶς καὶ ὑγιῆς ἀπνοστήση: et saepe Attici scriptores, Sophocles Oed. Colon. 1205. Euripid. Hecub. 994. Plato Phaedon. p. 87. B. Vide Eustath. in Hom. p. 957. [p. 940. ed. Bas.] et Thomam M. in Σῶς. WESS. — Equidem ne σῶς quidem probaturus eram, quod profecto non erat huius loci. S.*

21. ἀπενεκήρυξαν) *Quantillum erat litera transposita scripsisse ἐπανεκήρυξαν: insuper sub praecone vendebant: postquam nempe διαθέωνται τὸν Φόρτον, — — τὴν καλάμην πᾶσαν ἐπανεκήρυξαν.* A Gronovio vulgatum [nempe ἀπενεκήρυξαν, quod in *Var. Lect.* adnotare oblitus eram] cum ἀπεμπωλεῖν comparabat *Clar. Abresch, Diluc. Thuc. p. 584. ἐγκηρύσσειν tamen Graecum esse mecum, opinor, negaturus: Thucydideum ἐπανεῖπον e lib. VI. c. 60. ab Hesychio et Suida enotatum, ad nostrum illud aptius respondet. Maxima voce utentes saepe dicuntur ἀναφωνῆσαι, ἀνακηρύσσειν, ἀνειπεῖν. De praecone res vendendas proclamante ἀνακηρύσσειν bis adhibuit Herod. I. 196. Nostro tamen loco si Codices conspirarent in ἀπεκήρυξαν, causae nihil esset cur repudiaretur verbum, interdum significans per praeconem vendere, vel vendenda voci subiicere praeconis, ὑπὸ κήρυκος vel ὑπὸ κήρυκι πωλεῖν: velut apud Demosth. contr. Aristocr. p. 436. §. 525. [p. 687, 25. ed. Reisk.] et in versu Comici Platonis, qui sic scribi debuerat ap. Harpocr. in voce, Σκευάρια δὲ κλέψας ἀπενήρυξ' ἐκΦέρον. Menandri ἀπεκήρυξεν Ammonius in voc. Κηρύξαι explicat ὑπὸ κήρυκι ἐπώλησε. Lysiae forte restituendum isto sensu verbum frequentat in Βίων πράξει Lucianus. VALCK. — Veram esse scripturam ἀπ' ἄν ἐκήρυξαν, quam noster cod. F. obtulit, neminem qui paulisper Herodotum triverit, dubitaturum esse confido. S.*

CAP. CXCIV. [1 seq. κιθῶνι ποδ. λινέω. *Lineas vestes ab Herodoto dici non modo quae ex lino, sed et quae ex gossypio confectae erant, quum alii viri docti observarunt, tum Heeren in Ideen über die Politik -- der alten Welt T. I. p. 157. Caeterum simillimus Aegyptiorum vestitus apud Nostrum, lib. II. c. 81. S.*]

2. εἰρίνεον κιθῶνα) Bene Ask. Scriptor ipse VII. 91. καὶ κιθῶνας εἰρινέους ἐνδεδουκότας. Adde πῖλους εἰρινέους IV. 75. et II. 81. Non adiungo, Strabonem omnia haec suo sermone repraesentasse lib. XVI. p. 1082. A.; id monere debeo, restitutam in integrum Aldi et plurium schedarum scripturam esse. Quod Medic. dedit, hiulcum est, neque habet περιβαλλόμενος et ἔχων suum sibi fulcrum. [immo verbum ἐπενδύει, fulcrum satis commodum. Vide *Var. Lect.*] Solet Herodotus creberrime a plurali ad singularem numerum pergere et ad priorem reverti, uti c. 197. Mos idem aliis. Ecce ex Hesiodi Aspid. vs. 253 et seqq. de Parcis ὃν δὲ πρῶτον μεμάποιεν --- ἀμφὶ μὲν αὐτῷ Βάλλ' ὄνυχας μεγάλους --- αἱ δὲ Φρένας etc. Quae huius loci structurae adcurate respondent. Poëtae deest ἐκάστη, cuiusmodi vox et hinc ad sententiae complementum advocanda est, ac saepe aliàs. WESS.

CAP. CXCVI. 4. ὡς ἂν αἱ παρθέναι etc.) Legendum puto vel ἂν ἂν, aut, si quis illud praeferat, τοῖσι ἂν αἱ παρθένοι γενόιατο γάμων ὄραϊαι. Legitur lib. II. 85. τοῖσι ἂν ἀπογένηται ἐκ τῶν οἰκηθίων ἄνθρωπος. De puellarum hoc apud Assyrios mercatu Nicolaus agit Damasc. Stobaei p. 293, 16. Aelian. Var. Hist. IV. [c. 1.] p. 328. et ibi Perizonius. Σαυρομάται περὶ πότον τὰς θυγατέρας πιπράσκουσι, Zenobius Prov. V. 25. VALCK. — Vulgatum ὡς ἂν, quod tenent libri omnes, percommode tueri locum suum poterit. S.

14. ἐπίγαμοι, οὔτοι δὲ εἶδος etc.) Duae si transponerentur voculae, meo quidem iudicio rectius ista cohaerent, hunc in modum scripta: ὅσοι δὲ τοῦ δήμου ἔσκον ἐπίγαμοι, οἱ δὲ εἶδος μὲν οὐδὲν ἔδειοντο χρηστοῦ, οὔτοι αὖ χρέματά τε καὶ αἰσχίονας παρθένας ἐλάμβανον. VALCK. — Fluit multo lenior oratio, si coniecturam amplectaris. Reiskius maluit ἐπίγαμοι, οὐ μὲν τοι γ' εἶδος οὐδὲν ἔδειοντο χρηστοῦ, αἱ δ' αὖ χρέματα etc. WESS. — At et perspicua satis est vulgata scriptura, et mirifice convenit stylo Herodoti: quare, in librorum potissimum consensu, sollicitari non debet. S.

16. ὡς γὰρ δὴ διεξέλθοι ὁ κήρυξ) Vulgatum ὡς γὰρ δὴ οἱ ἐξέλθοι ὁ κήρυξ πωλείων mihi certe non placet. VALCK. — Reiskius corrigit sicut ante eum St. Berglerus, ὡς γὰρ διεξέλθοι ὁ κήρυξ: quo sententia paullo sit expeditior. WESS. — Et luculenta et necessaria haec nobis visa erat emendatio, Wyttenbachio etiam probata in Notis ad Selecta etc. p. 554. Particulam δὴ tamen cum Reizio tenendam putavi. Potuerat dein scribi διὰ τῶν εὐειδιστάτων, qua structura utitur Noster III. 11, 12. sed perinde etiam cum accus. casu construi idem verbum potuit. S.

27. οὕτω ἀπάγεσθαι) Praeclare Medic. quamquam et sua venus est in lectione schedarum Ask. ἀν ἀγεσθαι, a qua non multum Aldus recedit. [Vide Var. Lect.] Tritum est οὕτω in sententiae consecutione. Noster II. 92. ἐν κλιβά-νω διαφανεῖ πνίξαντες, οὕτω τρώγουσι: quibus usus est Georg. Raphelius ad Act. Apost. xx. 11. Alia conduxit Io. Taylor in Demosthenis Midianam p. 193. [in Appar. Reisk. Vol. I. p. 628.] WESS. — Sic Noster I. 94, 22. II. 100, 8. et frequenter alibi. In Cebetis Tabula c. 19. nostrae ed. iunguntur εἶτα οὕτως, sequente ἀν particula, ut h. l. S.

50. ὁ μὲν νυν κάλλιστος νόμος etc.) H. Stephanus hic prae-postere quaedam collocata in Graecis esse exemplaribus putavit; sensum esse: *Et haec quidem apud illos honestissima consuetudo erat, ne iniuria illas afficerent, neque in aliam urbem abducerent. Verum ad haec usque tempora non permansit. Cum quo non facio. Graeca bene habent. Quae sedem ille migrasse opinatus est, sua statione everti non possunt. Scripserat, licuisse ἐξ ἄλλης ἐλθόντα κώμης τὸν βουλόμενον ὠνεῖσθαι. Itaque aliorum emtae abduci poterant, ac sic iniuriis adfici: praeterea occupata urbe ab inimicis, eius rei amplior copia. Quare tenuiores καταπορνεύειν τὰ θεῖα τέκνα maluerunt, prorsus uti Lydi I. 94.* WESS.

CAP. CXCVII. 1. Δεύτερος δὲ) Haec apta et nexa sunt cap. 196. *init.* ὁ μὲν τοφάτατος ὄδῃ: quali periodo longiore et alibi utitur. Post pauca [l. 5.] Reiskius, εἴ τις ἢ καὶ αὐτὸς -- ἔπαθε: nulla gravi caussa. Plutarchus eadem in re, εἴ τι πρόσφορον ἔχει παθῶν αὐτὸς ἢ παθόντα θεραπεύσας, T. II. p. 1128. E. Adde Strabonem XVI. p. 1082. [p. 746. Cas.] Nostri aemulatorem. Rudia medicae artis primordia tali ex veterum more haud pauci repetunt. Nomina-

vit nonnullos *Almelovenius* ad *Strabonem*, alios *Davisius* in *Max. Tyrii* Diss. XII. p. 540. WESS.

CAP. CXCVIII. 3. *περὶ θυμῖμα καταγιζόμενον ἴζει*) *Etsi* *πυρὶ καταγίξει* II. 47. posuerit, certae sunt schedae veteres, et iusta *Gronovii* opera. Alioqui locus *Heinsianae* coniecturae, qua *παρὰ θυμῖμα* voluit, obportunus esset. Dedit eam *Iungermannus* ad *Polluc.* I. 26. Adtigit et haec *Strabo* XVI. p. 1081. [p. 745. ed. Cas.] *Io.* autem *Spencerus* hunc et non dissimilem lustrationis in *Hebraeorum* iure ritum ex *Aegypto* arcessit, suo tamen arbitrio et sine teste, *Leg. Hebraeor.* lib. I. 8. p. 257. Egregie *Theano* rogata, *ποσταία γυνὴ ἀπ' ἀνδρός καθαρεύει, ἀπὸ μὲν τοῦ ἰδίου, εἶπε, παραχρῆμα ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλλοτρίου οὐδέποτε*, in *Stobaei* Serm. LXXII. p. 443. et *Diogen. Laërt.* VIII. 43. cum *Menagii* observatione. WESS.

CAP. CXCIX. 8. *στέφανον --- θάμιγγος*) *Strabo* *θάμιγγι δ' ἔσπετοι ἐκάστη*, hoc ex loco, XVI. p. 1081. c. Referrunt huc, neque iniuria, ex *Epistola*, quae *Ieremiae* tribuitur, versum 45. *αἱ δὲ γυναῖκες περιθέμεναι σχοινία ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐγκάθηνται*. Conveniunt egregie, et turpem harum muliercularum morem describunt; uti copiose docuit *Nic. Bondt* V. C. in docta *Dissert.* ad eam *Epistolam*, quam me suasore scripsit et duce defendit. *Θάμιγγες* sunt *σχοινία*. Quod *Noster* I. 26. de *Ephesiis*, urbem suam *Dianae* consecrantibus, *ἐξάψαντες ἐκ τοῦ νηοῦ σχοινίον ἐς τὸ τεῖχος*, id *Polyaeno* VI. 50. *θάμιγγας συνάψαι τοῖς κίσι τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀρτέμιδος*, pariterque *Aeliano* Var. Hist. III. 26. WESS. — *Vittam* sive *fasciam* in *funiculi* modum *tortam* intelligebat *Heyne* in *commentatione De Babyloniorum instituto religioso*, ut *mulieres* ad *Veneris templum* prostarent; inter *Commentationes Societ. Reg. Götting.* T. XVI.

11. *διέξοδοι πάντα τρόπον ὁδῶν ἔχουσι*) *πάντα τρόπον διέχουσι*, i. e. *διήκουσι*, Cl. *Reiskius*, quem sua correctione frui patior. WESS. — *Vocabulo* *τρόπος* de *directione* qua *ducitur linea* etiam alibi utitur *Noster*. Potest autem constructio istorum verborum duplici modo intelligi: sive, ut *accusativi* *πάντα τρόπον* pendeant a verbo *ἔχουσι*, quemadmodum II. 108, 13. *dictae* *videri poterant διώρυχες --- πανταίους τρόπους ἔχουσαι*: sive potius, ut *verbum* *ἔχουσι* absolute positum intelligatur, *tendunt, directi sunt, ducti sunt transitus*, sicut c. 180, 12. 181, 12. et saepe

alibi; quo ita posito, consequens est, ut πάντα τρόπον intel-
ligamus κατά πάντα τρόπον, quomodo c. 189, 17 seq. habemus
διώρυχας - - τετραμμέναις πάντα τρόπον. Vocab. ὄδῶν si
hinc abesset, nemo desideraturus erat: neque tamen opus
est ut ei hic locus inuideatur. S.]

[16. Μύλιττα) Conf. cap. 131, 12. ibique notata. S.]

23. ὅσαι μὲν νυν εἶδες τε ἐπαμμέναι εἰσι) Vertebatur, quot-
quot forma et proceritate potuerunt aliquos capere, ex ἐφά-
πτομαι: sed qui id fieri possit, fateor me ignorare: debuit
sane Herodotus, hoc si voluit, alia verborum structura
sententiam declarare: praeterea VIII. 105. παῖδες εἶδες
ἐπαμμένοι, pueri sunt forma praediti, quales et hae mulier-
culae. Laudo tamen Medic., quem levi auxilio iuvabam
olim, πεπαμέναι legens. Sunt εἶδες πιπαμένοι, quae pulcri-
tudinis possessionem, ut sic dicam, habent, sive forma
elegante instructae. Hesychius πεπαμένος, κεκτημένος. Sic
πεπαμένος νόσον, de aegro, Aeschylō Agam. 844. et Φρόνημα
παισι δύσθεον πεπαμένη, Choëph. 189. In Philostrato, Vit.
Apoll. VIII. 26. p. 307. de Scythis, οἰκίας τε ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν
πέπτανται: scribi oportuerat πέπτανται: quae enim adscri-
psit Cl. Olearius, aliena sunt. Ἄνθρωπον πολλὰς οἰκίας πε-
παμένον dabit Themistius Or. XXIV. p. 307. A. Neque sus-
picioni diversior nocebat casus: cui Pempeli succurrebat
fragmentum in Stob. Serm. LXXVII. p. 460. σεμνὸν γὰρ τε
καὶ θείας φύσιος πεπαμένον ἀμὴν τὸ τῶν θυτησάντων ἰδρυμά
ἐστιν. Nunc coniecturae non admodum indulgeo. Ἐφημέ-
ναι sive ἐπαμμέναι εἶδες vi verbi ἐφῆσθαι erunt formosae,
quae speciem sibi aptam et quasi connexam habebant.
Convenit, quod hac origine manavit, Coelum stellis fulgen-
tibus aptum ex Ennio, et Lucretii vestis purpurea, atque auro
signisque ingentibus apta. Plura Cario in Gellii I. 15. Mox
ἀπαλλάσσονται refinxi; sic enim plerumque solet. WESS.

[26. τρίτετα καὶ τετρατέτα - - χρόνον) Non continuum tem-
pus indicari coniectabat Heynius l. c. p. 53. sed certos fuisse
dies festos, quibus ad religionem solvendam templum adi-
rent mulieres. S.]

27. καὶ τῆς Κύπρου etc.) In more illic habebant, ἐταιρισ-
μῶ τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιῶν, uti Athenaeus loquitur lib. XII.
3. p. 516. B. Non repeto, quae de Amathusiis Paphisque
Io. Meursius conduxit, Cypri lib. I. 8. et II. 15. WESS.

CAP. CC. 6. σῶσι διὰ σινδόνος) *Incernunt per linteum, ut recte cepit P. Leopardus, Em. VII. c. xi.* Huc respiciens *Etymologus* p. 710, 41. Ἡρόδοτος, inquit, τοῦ σῶ τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν Σῶσιν, ἀντὶ τοῦ σήθουσι. Reperiuntur et νῶσιν, ἀντὶ τοῦ νήθουσιν, et alia huius generis apud Atticos plurima. VALCK.

CAP. CCI. 5. ἀντίον δὲ Ἰσσηδόνων) *Confer lib. IV. 26.* Turpis error *Philostrati* est, *Heroic. c. 5. p. 704.* ubi ἐλάσας γὰρ Κῦρος ὑπὲρ ποταμὸν Ἰστρου ἐπὶ Μασσαγέτας τε καὶ Ἰσσηδόνους etc. quasi ultra Istrum atque in ipsa Europa Massagetarum et Issedonum sedes fuisset. Adde *Ammianum* XXIII. 6. in simili luto haerentem. WESS. — *Conf. Cellarii Geogr. Ant. III. 21. p. 837. S.*

CAP. CCII. 1. Ὁ δὲ Ἀράξης λέγεται καὶ μέζων καὶ ἐλάσσων εἶναι etc.) *Nescio quid Cl. Reiskium* inpulerit, ut in priore καὶ nomen magni et clari fluvii abditum esse decreverit. Potest utique omne flumen certa quadam ratione minus alio et maius esse. Verum id *Noster* spectasse non videtur: narrat *diversas discrepantium opiniones, quarum aliae maiorem Istro, minorem aliae Araxem* perhibebant. [for- san, quod alii alium fluvium *Araxen* intellexissent.] Namque omnia, quae de eo amne prodidit, ex auditione accepit, minime fida; tametsi, uti videtur, ipsius *Araxes* sit *Rha* sive *Volga*. Vide *Ionae Hanway Itinera, lib. I. 10.* WESS. — Vide mox ad l. 16. S.

9. πῦρ ἀνακαύσονται) *Herodoteum* est πῦρ ἀνακαύσασθαι. Hinc, ut suspicor, edoctus istum adtigit *Massagetarum* morem *Max. Tyr. XXVII. 6.* νήσαντες πυρᾶν, θυμιῶντες εὐώδεις βοτάναις, περικαθίσαντες ἐν κύκλῳ τῇ πυρᾷ, ὥσπερ κρατῆρι, εὐωχοῦνται τῆς ὀσμῆς etc. Ad quem locum *Dionis Chrys.* verba *Dan. Heinsius* excitavit p. 61. Similis quaedam *Scytharum* consuetudo memoratur *Herod. lib. IV. c. 75.* VALCK.

11. καταγιζόμενον τοῦ καρπού) *Optime Med. et Ask.* Vitium, quod *Aldinum* occuparat, odoratus *H. Stephanus* est in *Vocib. Herodot. et Iungermannus* ad *Polluc. I. 26.* *Herodotus* secum consentit, [sic enim I. 183, 11. et alibi.] sermonisque usus adstipulatur. *Aelianus, de Animal. X. 50.* πολλῶν δὲ ἐπ' αὐτὸν καταγιζόμενων θυμάτων - - - ἐξάπτεται: et XIII. 21. τοῦ δέρματος παρελῶν ὀλίγον καθήγισεν ἐπὶ πυρός. *Iunge*

Platonem in Critia p. 119. fin. et agnosces Serranum errare. WESS.

16. Ὁ δὲ Ἀράξης ποταμὸς ῥέει μὲν etc.) Carpit haec Strabo XI. p. 803. [p. 531. ed. Cas.] quaedam Nostro adfingens, quorum ille auctoritatem defugit. [Strabonis verba haec sunt: Ὅτι γὰρ (sc. Herodotus) ἐν Ματιανῶν αὐτὸν ῥέοντα, εἰς τεσσαράκοντα ποταμοὺς σχίζεται, μερίζει δὲ Σκύθης καὶ Βακτριανός. Tum adiicit Strabo, Callisthenem quidem in his secutum esse Herodoti rationem.] In Araxis fluvii ortu credibile fit, Herodotum esse falsum. Si fontes fuerint in Matienis, oportet Mediae [aut Armeniae] flumen illud detur. Longe vero extra Mediae fines Massagetae, Issedones et Scythae, quos eiusdem annis accolat Diodorus II. 43. statuit, habitarunt: praeterea in omni Media nullum eiusmodi flumen, quod tot ostiis Caspio mari iungatur. Congruunt pleraque omnia, si Matienos montes excipias, fluvio Volgae, qui et amplissimus et diversis oribus in Caspium mare exoneratur. Ostia ad octoginta et amplius, quae insulas ingentes incingunt, memorat Ampl. Nic. Witsenius in Tartariae Descriptione Belgica p. 700. Amnis olim Ros, Ras, Aras adpellabatur; unde Graecorum Ἀράξης, quo etiam titulo plures orientis fluvii insignes sunt: de quibus, sicuti et de hoc Araxe sive Volga Ampl. Boucherius Diss. Herodot. cap. 18. p. 190. et prior eo Th. Sig. Baierus in Origin. Scythic. Commentar. Petropolit. T. I. p. 393. Id mirum accidit, animadversum non esse verborum, in Aristotelis Meteorol. I. 15. [T. I. pag. 545. ed. Du Val.] transpositionem, factumque adeo, ut nunc ibi Araxes, cuius partem perhibet Tanaim, derivetur ex Indiae monte Parapomiso, errore mirifico. Verum Philosophi verba, καὶ ὁ Ἀράξης τούτου δ' ὁ Τάναϊς ἀποσχίζεται μέρος ὧν εἰς τὴν Μαιῶτιν λίμνην, collocata olim fuerant post Caucasi montis mentionem et annum inde devolventium, ante voces καὶ ὁ Φάσις. Postulare seriem rei et orationis eam verborum istorum migrationem, agnoscet qui Philosophum consuluerit. Mihi longiori esse non licet. WESS. — Quod de Aristotelis loco obiter Wesselingius monuit, id vellem expensum excussumque fuisse a doctissimo de Sainte-Croix, Philosophi verba citante in Exam. Crit. etc. pag. 695. sed satis ibi habente monuisse, errorum illa

plena esse. Mihi videtur *Aristoteles* illum falso nominatum a Macedonibus *Tanaim*, qui *Iaxartes* erat, (de quo conf. quae olim ad *Polyb.* X. 48. notavimus) cum vero *Tanai* confudisse miscuisseque. Ad *Araxen* fluvium quod spectat, *Nostro* hic et alibi memoratum, diversissimas in partes viri docti abierunt. Libro IV. quidem cap. 11. ubi *Scythae* *Asiam* olim incolentes, a *Massagetis* pulsus, traiecto *Araxe* fluvio in fines *Cimmeriorum* abiisse memorantur; ibi *Heerenio* adsentior (*Ideen über die Politik etc. der alten Welt*, T. I. pag. 385.) vix posse de alio fluvio quam de *Wolga* cogitari. At, usque ad *Wolgam* penetrasse *Cyrum*, parum est probabile: et post *Wesselingium* nemo, quod sciam, nisi *Larcherus*, hunc *Araxen*, de quo h. l. agitur, qui *Massagetarum* fines a *Cyri* imperio disterrnavit, *Wolgam* intellexit. Extant super hoc *Herodoti* loco disputationes trium Academicorum *Parisiensium* in *Hist. de l'Acad. des Inscript.* T. XVI. p. 69-85. Horum unus *De la Nauze* p. 69 seqq. contendit, et hic, et IV. 11. et IV. 40. ubicumque *Araxen* fluvium *Herodotus* memorat, nullum alium ab eo dici, nisi *Armeniae* fluvium, geographis omnibus sub hoc nomine cognitum, qui ab occidente in *Caspium* mare influit. Cui duo alii docti viri, *De Guignes* ibid. p. 76 seqq. et *Danville* p. 79 seqq. firmissimas opposuerunt rationes; quibus iam olim persuasi, quum alii, tum *Is. Vossius* ad *Melam* III. 5. p. 803. et *Cellarius* *Geogr. Antiq.* III. 21. p. 829. evicerant, ad orientem *Caspii* maris quaerendum hunc *Herodoti* *Araxen* esse. Ac hi quidem omnes *Ozum* fluvium hunc esse statuerunt. Rectius vero *Heeren* l. c. pag. 912. (quum aliis rationibus motus, tum quod *Oxus* apud *Nostrum* *Aces* est, III. 117, 8.) fluvium magis septemtrionalem *Iaxarten* h. l. intelligit: cum quo congruit, quod ad *Iaxartem* a *Cyro* conditum oppidum memoratur, cui *Κυρέσχατα* nomen; de quo *Cellarius* pag. 834. et 836. Atque in eandem partem (*Iaxarten* hic esse intelligendum) *Danvillius* etiam inclinabat l. c. p. 84. et *Géogr. Anc.* T. II. p. 508. qui etiam in *Tabula Orbis antiqui* anno 1763. edita lacum illum ab oriente maris *Caspii*, hodie sub nomine *Aral* notum, hoc titulo insignivit, *Paludes recipientes Araxem apud Herodotum*. Eiusdem sententiae patronum se professus etiam est solertissimus *Geographus*

Barbié Du Bocage, (in Commentatione Examini critico etc. auctore de *Ste-Croix* adnexa, p. 829.) aitque secum sentire celeb. *Rennel*; cuius librum *Geographica Herodoti* illustrantem mihi praesto non esse doleo. Quo magis miratus sum, quum *Mannertum*, virum de notitia orbis antiqui praeclare meritum, vidi cum Parisiensi olim Academico *De la Nauze* facientem, contendentemque et hic et alibi, ubicumque *Araxen* nominat *Herodotus*, *Armeniae Araxen* esse intelligendum, T. IV. pag. 87. et 90. et T. V. Part. II. pag. 209 seqq. Qua quidem in sententia etiam doctissimum *De Ste-Croix* fuisse, ex *Larcheri* ad h. l. annotatione intellexi. Quibus hoc unum aliquatenus favere videri poterat, et ne id quidem magnopere, quod in *Matienis* ortum capere *Araxen* ait *Noster*: qui scilicet hac in re Armenium *Araxen* cum altero illo, qui *Iaxartes* est, confudisse videtur. Nam, quod ad aliam rationem spectat qua illi nituntur, quod apud eundem *Nostrum* IV. 40, 6. ὁ Ἀράξις ποταμὸς dicitur ῥέων πρὸς ἡέλιον ἀνίσχοντα, quod vulgo interpretantur *contra solem orientem fluit*, quam et ego versionem imprudens secutus sum; potuerant quidem per se verba Scriptoris in istam accipi sententiam, quemadmodum apud eundem v. gr. IV. 49, 3. et 10. et 12. ῥέοντες πρὸς βορέην ἀνεμὸν dicuntur fluvii *versus septemtrionem decurrentes*: eaque interpretatione adducti etiam duo ex Parisiensibus Academicis quos supra nominavi, *De Guignes* et *Danville*, hactenus adsensi sunt collegae, ut isto loco, IV. 40. de *Armenio Araxe* loqui *Herodotum* censerent. At res ipsa docere poterat, falsam ibi esse istam interpretationem. reddendaque ibi graeca verba his latinis debuisse, *ad orientem* (sive, ut latine rectius dicam, *ab oriente*) *fluens*, nempe ab oriente Caspii maris. Sic sane ibid. IV. 40, 3. τὰ πρὸς ἡῶ τε καὶ ἡέλιον ἀνατέλλοντα, sunt *regiones ad orientem* (in *partibus orientalibus*) *sitae*: eademque notione I. 201, 4. αἱτ ἔθνος οἰκημένον πρὸς ἡῶ τε καὶ ἡέλιου ἀνατολάς. Et c. 204, 1. et 3. habes τὰ μὲν πρὸς ἐσπέριν τῆς θαλάσσης ταύτης, et τὰ δὲ πρὸς ἡῶ τε καὶ ἡέλιον ἀνατέλλοντα, qua parte sedes sunt *Massagetarum*, quos *Araxes* fl. a Cyri ditione separat. cf. c. 206, 11 seq. Similiter *Πυρετός* fluvius, IV. 48, 10. unus ex illis quinque qui e *Scythia* decurrentes (adeoque a septemtrione) in *Istrum* influunt, dicitur πρὸς ἡῶ ῥέων, non quod

versus orientem dirigatur eius cursus; sed quod ille magis, quam caeteri ad orientem, ab oriente sit, et in ea parte Istri, quae maxime orientem spectat, in hunc fluvium incidat; contra Tiarantus *ibid.* memoratur magis ad occidentem vel ab occidente esse, πρὸς ἐσπέρης μάλλον: nam πρὸς praepositio ista notione promiscue cum genit. et cum acc. casu construitur, ut IV. 17, 11. et 15. IV. 122, 8. et frequenter aliàs. Denique de verbo ῥέειν observemus, quum ῥέειν dicitur fluvius, non continuo de cursu fluminis, et de directione cogitandum esse qua flumen decurrit: sed quemadmodum, ubi de situ oppidi vel regionis agitur, κεῖται dicimus, aut ὤκηται, aut simile quid; sic quum de fluvio quaeritur quâ parte, quave in regione sit, in hac aut illa regione fluere (ῥέειν) illum dici. Priori verbi notione dicendum erat ῥέων ἀπὸ ἡελίου ἀνίσχοντος, posteriori notione nullo incommodo eademque in sententiam dici potuit ῥέων πρὸς ἡέλιον ἀνίσχοντα. Est vero praeterea in hoc loco, in quo versamur, aliud quidpiam quod viros nonnullos doctissimos, et in his ipsum *Wesselingium* nostrum, aliquatenus turbavit; scilicet quod verba illa (l. 18.) στόμασι δὲ ἐξερέυγεται τεσσαράκοντα (ubi quidem de numero dubitatio quaedam subnasci poterat) ita interpretati sunt, quasi *Herodotus* diceret, per quadraginta ostia in mare Caspium influere illum amnem: quod quidem prorsus contra est, quum diserte ille doceat, caeteros alveos in paludes et lacunas exire, nonnisi unum in mare influere. Ex quo satis adparet, ἐρέυγεσθαι non de ostiis in mare se exonerantibus debere accipi, sed de rivis e quadraginta orificiis scaturientibus et magna vi erumpentibus. Sic ἐρέυγονται ἐκ μυχῶν παγαὶ apud *Pindarum*, *Pyth.* I. 40. S.

25. ῥέει διὰ καθαροῦ) Insolens haec dictio visa nonnullis fuit, mihi nullo modo. Omnia amnis ostia, praeter unum, in paludes et stagna lutosa evolvebantur: illud διὰ καθαροῦ, videlicet τόπου, labebatur, minime turbidum et limosum. Tale de *Borysthene* IV. 53. ῥέει τε καθαρός παρά θολεροῖσι. Neque dissimile, si dicendi genus attendas, βῆναι ἐν καθαροῦ *Sophocleum*, *Oedip.* Col. 1646. et *Homeri* *Il.* κ'. 199. ἐδριόωντο Ἐν καθαροῦ: tum *Il.* ψ'. 61. Restitutum in pristinam stationem paullo supra [l. 20. conf. *Var. Lect.*] est κατοικῆσθαι. Vide *Horrei Obscrv.* *Herod.* p. 115. *WESS.* — διὰ

καθαρῶ commodius intelligetur per loca ubi nullum obstat impedimentum. Conf. VII. 183, 6. et Aristoph. Eccl. 520. S.

24. ἢ δὲ Κασπὴ θάλασσα etc.) Verissime Noster, cui paria facit Aristoteles Meteorol. II. 1. et Diodorus Sicul. XVIII. 5. Ceteri fere omnes ex oceano septentrionali Caspium mare influere tradiderunt, imprudenter horum ducum vestigia deserentes. Vid. Casaubon. in Strabon. XI. p. 773. [p. 507.] Vossium ad Melam III. 5, 16. Πᾶσαν [l. 26.] revocavi in suam sedem. WESS.

CAP. CCIII. 6. καὶ πλήθει μέγιστον) Gronov. bene. Aristoteles de Caucaso: Meteorol. I. 13. ὁ δὲ Καύκασος μέγιστον ὄρος --- καὶ πλήθει καὶ ὕψει: tum post pauca τοῦ δὲ πλήθεος (σημαῖον) ὅτι πολλὰς ἔχει ἕδρας, ἐν αἷς ἔθνη κατοικεῖ πολλά. Quem philosophi locum adscripserat et Berglerus. Nec convenit tamen omni ex parte. Aristoteles πλήθος retulit ad incolentium multitudinem et sedes. Noster latissimam eius amplitudinem et vastitatem spectavit. Mox cap. 204. πεδῖον ἐκδέκεται, πλήθος ἄπειρον ἐς ἄποψιν: et IV. 123. Statim [l. 8.] τὰ πολλὰ πάντα artissime iunxi, uti lib. II. 55. WESS. — Nempē olim importune post πολλὰ comma erat insertum. Poterant autem τὰ πολλὰ πάντα videri ἔθνη dici, quomodo nos cum aliis accepimus: rectius vero absolute et adverbialiter posita illa formula τὰ πολλὰ πάντα accipietur, ut τὰ πολλὰ idem valeat ac ὡς ἐπὶ πολὺ, plerumque; ut plurimum, plurima ex parte, et adiecto vocab. πάντα, longe plurimum, longe plurima ex parte; scil. nullā fere aliā re vitam sustentant, nisi fructibus sylvestribus. Conf. Schaeferum ad Bosii Ellips. p. 427 seq. et qui ibi laudatur Hemsterh. ad Luciani Dial. Mort. I. 2. Conf. Nostrum V. 67, 6. S.

11. ζῶα ἑωυτοῖσι ἐς τὴν ἐσθῆτα ἐγγράφειν) Herodoto, sicuti Eustathius monuit in Iliad. p. 626. [p. 481, 6. ed. Bas.] ζῶα γράφειν et γράφασθαι ex vetere more est pingere, uti IV. 88. Hoc si valeat, variis coloribus et picturis vestes inferunt Caucasi. Strabo in eam sententiam verba translulit, τὴν δ' ἐσθῆτα ποιμίλλουσιν ἐπιχρίστοις Φαρμάκεις, δυσεξίτηλον ἔχουσι τὸ ἄνθος, lib. XI. p. 781. [p. 515. ed. Cas.] Sed dubito. an iure fecerit. WESS. — Ad Massagelas retulit Strabo quae de Caucasiis hic tradit Noster. Caeterum, cur dubitarit Wesseling. recte-ne sententiam verborum

Herodoti expresserit, non video. ζῶα ἐγγράφειν perapte uno verbo παικίλλειν potuit reddi. ζῶα figuras dici et imagines cuiuscumque generis, supra ad c. 70, 5. monui. Priscus vocabuli usus etiam sequiore aetate in nomine ζωγράφος, pictor, superfuit. Apud Polyb. XXXI. 3, 10. ζωαται dicuntur vestes pictae, variegatae. S.

CAP. CCV. 2. Τόμυρίς οἱ ἦν ὄνομα) Patet ex Suida, in reginae nominis principio scripturae constantiam non fuisse. Lucianus Contempl. c. 13. Τώμυρις ἐκείνη ἐστὶ, ubi praeclare hac de regina et nominis descriptione T. Hemsterhusius. Codices Herodoti nihil variant; in Iustini, Frontini, Valerii M. schedis discordia viget, qua de Oudendorpius ad Frontin. II. 5, 5. Recte P. Burmannus Secundus Anthol. Latin. II. Epigr. 6. edidit, Quam Tomyris turbata valet, cognovit in utre, nimirum Cyrus. WESS.

8. ἐποίητο --- στρατηγὴν) Ita oportuit. Κροῖσος -- ἐποίητο στρατηγὴν ἐς Καππαδοκίην I. 71. Verum crebro librarii imprudentes mutatum iverunt, veluti III. 3. et 56. IV. 83. atque alibi, at contra tabulas. WESS.

CAP. CCVI. 6. ἀνέχευ ὄρέων ἀρχοντας) Si οὐρέων esset, fors melius haberet. Docet Strabo Massagetarum plures loca montana habuisse, lib. XI. p. 780. Tomyrin praeterea Cyro posuisse in montibus insidias Iustinus auctor est I. 8. Hoc amplius, οὐρος, terminus, Ionibus ψιλούται, teste Eustathio ad Iliad. p. 149, 15. Sed nolo contra msstos niti. Mox [l. 9.] προθυμέαι optime Paris. A.; id postulat linguae genius ex προθυμέομαι. Aldi operae dederant προθυμέαι errantes: cuius ibi tonus verbi innuit in scripto libro προθυμέαι fuisse. Ex Aldo error late ad omnes editos manavit, L. Küstero in Clerici Bibl. Vet. et Nov. T. V. pag. 407. bene monente. WESS. — Mireris quid sit quod in illa dictione ἀνέχευ ὄρέων desiderarit Wesselingius, quum praesertim iam c. 80, 22. simillime dictum viderimus οὐκ ἀνέχεται ὄρέων. Sed et alibi apud Nostrum eadem prorsus formula occurrit, de qua vide Valckenar. ad lib. V. c. 19, 15. Neque vero probari posse id, quod de Aldina scriptura προθυμέαι idem Vir longe doctissimus pronunciauit, intelligetur ex his quae in Var. Lect. a nobis adposita sunt. S.

9 et seqq. Φέρε, μόχθον μὲν --- ἄφες) Omnia ista Reis-

kius suo deposita loco negat: sedem olim habuisse et occupare rursus debere post σὺ τὰὐτὸ τοῦτο ποίεις, atque hunc quidem ad modum, Φέρε, ἡμέων ἀναχωρησάντων - - σὺ τὰὐτὸ τοῦτο ποίεις, μάχθον δὲ, τὸν ἔχεις ζῆυγνός etc. Mihi opera displicet, quippe voluntaria et nimium audax. Bene Tomyris, omitti posse aerumnosum laborem iungendi struendique pontis, admonet: se tridui itinere retro cessuram, facilemque adeo amnis traiectionem ratibus et navigiis, citra eum laborem, Cyro fore. Mox ποίεις [l. 17.] ex schedis probavi. WESS.

CAP. CCVII. 6 seq. παθήματα - - ἀχάριστα) Potuerat ἀχάριστα sedis possessionem tueri. Homer. Odys. Θ'. 256. ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῶν ταῦτ' ἀγορεύεις. i. e. ut in scholiis, ἀηδῆ. Hesychius Ἀχαρίστερον, ἀχαριτώτερον, quod firmat verbis poetæ Odys. Υ'. 592. Quia tamen potiores scripti ἀχάριτα praeferunt, eos non desero. Dant Codices VII. 156. συνόκημα ἀχαριτώτατον. Corrigit Mos. Solanus ὡς δὲ καὶ ἀχάριτός εἰμι suo periculo, in Luciani Merced. Cond. cap. 50., ubi ex margine Aldinae meae ἀχαρις praestiterat. Εὐχάριτος Xenophontis, Appiani, Aeliani, et praescripta Hesychii verba, analogiam vocabuli roborant. Vide ad Diodori XVIII. 28. WESS. — Videri poterat proverbialiter dictum, Παθήματα μαθήματα: et miratus sum nihil tale apud Paroemiographos reperiri. S.

11. κύκλος τῶν ἀνθρωπίνων ἐστὶ etc.) Aristoteles Problem. Sect. 17. p. 129. haec spectasse videtur, καθάπερ καὶ φασι κύκλον εἶναι τὰ ἀνθρώπινα. Vidit hoc et Herodoto suo adscripsit Schurzfleischius, sicuti ex Cl. Valchio accepi. Amant hoc genus et Latini, sed varie. Seneca Cons. ad Marc. cap. 15. Sed videlicet it in orbem ista tempestas. Aliter Hilarius Pictav. lib. II. ad Constantium Imp. c. 4. Orbem aeternum erroris et redeuntis in se semper certaminis circumtulerunt. Vide Gronovium. WESS. — At nihil, quod huc faciat, apud Gronov. reperies, nisi quod orbem illum reipublicae huc trahat, Ciceroni memoratum, ad Attic. lib. II. Epist. 9. et 21. S.

22. νικήσας τοὺς ἐναντιομένους) Hoc esse unicum in Herodoto exemplum huius sic compositi verbi: per reliqua non occurrere nisi simplex ἀντίσω, adscripsit, ut Mediceo faveret, vir Celeb.; cuius illi memoria decreti utique evanuit, cum ἐναντιωθῆναι [ἐναντιώθη] ex illo libro reposuit VII. 10,

3., motus Artabani verbis sect. 4. eiusdem capituli, εἰ γὰρ καὶ ἐναντιαθῆναι τοὶ θέλει. Fugerunt eundem ista VII. 49. καὶ δὴ τοὶ οὐδενὸς ἐναντιευμένου. Quae satis sunt ad compositum retinendum, pariterque patefaciunt, quanta cautione, ne similis peccati rei evadamus, et quanta indulgentia, si quid ab aliis tali in re aberretur, uti, aequum sit. [Caeterum vide *Var. Lect.* ad h. l.] Quae haec antevertunt, [l. 21.] τὰ αὐτὸ γὰρ ἀντιθήτω, tangit versatque P. Horreus Obs. Herod. c. 19. WESS.

25. ὑποχωρῆσαι τῆς χώρας) *Amplector Medicum*. Non sum nescius, *Horreum* animose stetisse pro vetere τῆς μάχης, Obs. Herod. c. 16. Verum, quod bene Gronov., nihil de pugna praecessit liquido, neque eam Cyro Croesus suadet: immo vero, ut in reginae Massagetarum fines transeat, et positis insidiis ad flumen Araxen se recipiat. Obportunum est ad dictionis habitum *Demosthenis* celebre dictum pro Coron. p. 162., quo tamquam emblemate *Diodorus* seriem descriptionis distinxit, XVI. 85. τότε ἐγὼ τῷ Πύθωνι --- οὐκ εἶξα, οὐδ' ὑπεχώρησα: neque alienus *Luciani* in *Tox.* locus c. 36., de quo *Abreschius* recte *Lect. Aristaen.* lib. II. p. 186. Iam, si cum viro Reverendo [*Horreo*] mox διαβάντα [l. 26.] instauratum velis, non contentiose obnitar. Certe περιγίνεσθαι servari debuit. WESS. — At nec spernendus aoristus περιγενέσθαι. S.

31. τῶν προβάτων ἄφ. πολλά) *Laurentius magna vi pecorum mactata*; cuius versio moveri non debuerat. Πρόβατα olim πάντα τὰ τετράποδα dicebantur. Vide Schol. in 'Il. E'. 124. *Herodoti* loca non adnumerabo; in quis saepe oves intelligunt, uti hic Gronov. De *Hippocratis* more multa *Galenus* in librum de Articul. p. 587., multa quoque *Eustachius* ad *Erotian.* p. 92. [p. 502 seq. ed. Franz.] et *Foësius* in *Oeconom.* [voc. Πρόβατα.] Haec tenuia videntur, nec recusant tamen adponi. WESS.

CAP. CCVIII. 1. Γνώμαι μὲν αὖται συνέστασαν) *In medium venire* in Latinis, ex Gronovii opinione. Paene puto contrarias indicari, ut erant, *sententias*. Tales συνεστηκῶσι γνώμαι VII. 142., dissentiente *Porto*. Tale IV. 132. συνεστήκει δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἢ Γοβρύεω, in msstis. Tum VIII. 79. συνεστηκῶτων τῶν στρατηγῶν, contra se consistentibus *duobus*. WESS. — Conf. I. 214, 10. Haud male *Valla* h. l. in *discussionem venire*. S.

6. τῷ περὶ τὴν βασιλείην ἐδίδου.) Solebat rex Persarum bellum ingressurus, ob incertum expeditionum successum, ex lege successorem designare, uti est VII. 2. Neque hoc neglexit *Brisson*. Regn. Pers. I. 9. WESS.

CAP. CCIX. 6. τῷ Ἀρσάμεος) Sic bene: vide VII. 11. et 224. In somnio Cyrus explicando nimius est. Vanæ artis consultissimus *Artemidorus* censet id genus πλουσίοις καὶ τοῖς μέγα δυναμένοις ἀρχαῖς περὶποιεῖν, *Onirocrit.* II. 72. uti *Dario* contigit. WESS.

[23 seq. ποίει, ὅκως, ἐπειὸν - - ἐκεῖ, ὡς μοι etc. Aut ὅκως aut ὡς abesse poterat: sed ὡς post parenthesin ex abundantia adiicitur, quasi latine dicas, ut, inquam, mihi etc. Nisi pro ὅκως, οὕτω legas; qua tamen novatione nil opus est. S.]

CAP. CCX. 2. τῷδε ὁ δαίμων) *Exquisitum* illud et *delicatum* [τῷδε οἱ ὁ δαίμ.] quod ex *Med.* receptum erat, vix ulli agnoscunt et sentiunt. Si τῷ δὲ aut τῷδε δὲ cum *Reiskio* et *Válcken.* malueris, constabit oratio: praecessit *Kῦρος μὲν*. Porro [l. 4.] ἀμείβεται ὧν restitui: neque enim simili in dictione casum tertium amant. WESS.

11. χρῆσθαι αὐτῷ τούτῳ ὁ, τι etc.) Gelo in *Aeliani* Var. XIII. 27. καὶ δίδωμι χρῆσθαι ὁ, τι βούλεσθε. Scriptorum codicum τοῦτο ὁ, τι σὺ βούλει animum advertit. 'An plenissimam dictionis structuram exhibere voluerunt? Mox cap. 215. οὐδ' ἀρχῆθεν χρέωνται οὐδέν: et II. 108. τούτῳ μὲν τάδε ἐχρήσατο. *Libanius* Or. X. p. 288. D. καὶ περὶ τοῦ τί χρῆσεται τὸ σῶμα τοῦ πολεμίου σκοποῦντα. Ubi τῷ σώματι alius mallet fortasse. Sed lege *Hutchinson.* ad *Xenophont.* *Agesil.* p. 84. WESS. — Haud cunctanter recipi τοῦτο debuit, intelligendo κατὰ τοῦτο. Itaque τοῦτο ὁ, τι idem valet ac οὕτω ὡς. S.

CAP. CCXI. [5. καὶ Περσέων τοῦ καθαροῦ στρατοῦ) *Valla*, cum expedita manu. *Gronovius*, cum integra et pura exercitus parte, quod tenuit *Wess.* Mihi adiectum vocab. Περσέων, quod commode abesse alioqui poterat, indicare videtur, eam intelligendam exercitus partem, quae ex puris putis Persis maxime composita erat. S.]

8. κλιθέντες δαίνυντο) Verbi speciem Ionicam non repudio: sic Poëta Ἴλ. A'. 468. In *Hesychio* δαίνυντο, εὐωχῶντο, geminata, ut in *Ask.*, littera. De *Istris* simili paene in re cultissime *Livius* XLl. 2. Ibi quum omnium rerum pa-

ratam expositamque copiam -- invenissent, regulus accubans epulari coepit: mox idem ceteri omnes, armorum hostiumque obliti, faciunt: et, ut quibus insuetus liberalior victus esset, avidius vino ciboque corpora onerant. Mitto Iustinum, et Polyaei aberrationes lib. VIII. 28. WESS.

CAP. CCXII. 7. ἐπαναπλέειν) Minus considerate Ios. Wasse ad Thucyd. p. 427. [ad Thucyd. VI. 78.] quod forsitan in Cod. scripto repererat, ἐπαναπνέειν hic legendum esse putabat. Codicibus antiquior Athenaeus haec habet ut Herodotea lib. XIV. p. 613. β. κατιόντος τοῦ οἴνου εἰς τὸ σῶμα, ἐπαναπλέει κακὰ ἔπεα καὶ μαινόμενα. Eustath. in Ἰλ. Σ'. p. 1212, 12. ἀναπλώει ἔπεα μαινομένων πρέποντα: bis alibi tangens illud dictum, habet ἀναπλώει, in Ἰλ. Φ'. pag. 1330, 28. et in Od. T'. p. 685, 16. Ionicum est et Herodoteum ἐπαναπλώειν. VALCK.

Ibid. ἐπαναπλέειν ὑμῖν ἔπεα κακὰ) Laurentius, ad reginae mentem non absurde, improba a vobis verba fundantur: quae vir Celeb. correxit, ut vides, [nempe, ut, -- improbis vos verbis impleamini,] nescio quid spectans. Ἀναπλεῖν praeter alia dicuntur, quae in summa aqua fluitant. Aelian. Anim. XI. 22. de delphino, ex fundo maris emergente, καὶ αὐθις ἀφυσπιθθεῖς τῇ κρούσει ἀναπλεῖ πάλιν: tum de sicca tussi, cum nihil egeritur, neque in ore fluitat, XIV. 20. ἀναπλεῖν δ' αὐτῶ οὐδ' ἐν: et mox ἀναπλεῖ δὲ οὐδέν. Indicat Tomyris, ebriis sursum tendere et quasi in ore natare improba verba. Non disparia Abreschius Diluc. Thucyd. pag. 363. Ἐπαναπλώειν Herodoti sermoni melius congruebat. Vide VI. 26. 33. 116. etc. WESS.

8. Recte legitur Φαρμάκω δολώσας. Galeo non debuerat in mentem venire δηλήσας. δηλήσασθαι tantum admisit usus. Δολῶσαι, qua hic structura, legitur in Xenophont. K. Π. I. p. 20, 13. δολοῦν ὅς ἀγρίους πλέγμασι καὶ ὀρύγμασι: et in Euripidis Iphig. Aul. 898. VALCK. — Quod hic δολώσας, id e. 214, 19. ἐλὼν δόλω. S.

9. νῦν ὧν μεν εὔ παραινέουσιν) Si codicibus abesset, μεν non requiretetur. VALCK.

13. Ἥλιον ἐπόμυμι ται τὸν Μασσαγ. δεσπότην) Frequens alibi locorum Solis titulus. Aegyptii, ὦ δέσποτα ἥλιε καὶ θεοὶ πάντες, ex Euphanto apud Porphyrium Abstin. Anim. IV. 10. Hydaspes Aethiops, ὦ δέσποτα ἥλιε καὶ σελήνη δέσποτι-

να, in extremo lib. X. *Heliodori*. Neque id mirum, cum diis omnibus tribuatur, uti *Isthm. Pindari* VI. 7. *Eurip. Hippol.* 88. *Aristoph. Vesp.* 870. Sed desino, nec tango sacras nostras litteras. Tu vide *Cuperum Harpocr.* p. 115. et *N. Heinsium* in *Ovidii Heroid.* IV. 12. *WESS.*

14. ἢ μὲν σὲ ἐγὼ) Perverse scripta prostant in *Etymologico* M. p. 416, 48. *Sylburgius* alia contulit, quae leguntur infra c. 214. *Schol. ad Dion. Chrys.* p. 592. in *Morelli Collect.* τὴν Κύρον, inquit, ὑπὸ τῆς Μούριδος (ὑπὸ Τομύριδος) τῆς Μασθαγέτιδος σφαγὴν Ἡρόδοτος ἀναγράφει. De *Tomyri* notans vir Magnus ad *Luciani* [Contempl.] p. 508. hoc etiam *Scholion* excitat et corrigit. *VALCK.* — *Herodoti* stylo convenientius futurum fuisse ἢ μὲν, in *Var. Lect.* monui. *S.*

CAP. CCXIV. 2. ὡς ὁ Κύρος οὐκ ἐσήκουσε) Expuli inportunum οἰ, quod unde in hanc viciniam inmigraverit, non quaero sollicite. [Vide *Var. Lect.*] Mox καὶ δὴ καὶ [l. 5.] in integrum restitui. καὶ post δὴ et h. l. eiecit *Gronov.* et II. 154. *Mediceo* suo obtemperans, citra causam urgentem. Vide I. 129. 165. VIII. 79. etc. *WESS.*

12. αὐτοῦ ταύτῃ) *Apta* haec et nexa recte voluit *Arch.*, servato scriptoris more, ut VI. 16. et 30. et creberrime aliás. In annis, quos *Cyrus* regnando transegit, magna apud veteres discordia intercedit. *Adi Simsonii Chron.* A. M. 3746. Bene pro mente *Herodoti Sulpicius Sever.* II. 9. *Cyrus undetriginta annis rerum potitus est*: sic enim scripsisse videtur. In *Edd. uno et triginta*. Quo quidem in dictionis genere non infrequens olim lapsus. *Fabii Annal.* IV. duo et vicesimo, *Grammaticus* duo de vicesimo correxit apud *Gellium* *Noct. Att.* V. 4. *Lege Vallae* et *Gronov.* adnotata *Livio* XXIII. 37. et *Observ. meas* I. 29. *WESS.*

16. ἐναπῆκε αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸν αἰσῶν) Quid vir *Celeb.* pro *Medic.* conduxerit, adsumi facile potest: sumi quoque *Horrei* ambigua et operosa disputatio *Obs. Herodot.* c. 20. Potest-ne vero ἐναπῆκε adsignificare, [quod *Gronov.* voluerat] adligavit superiori utris ori, ut modo posset demittere quasi ad potandum, modo rursus attrahere, ut intermitteret? ego non dixero. Quanto lenius et expeditius *Aldinum* totque *Codicum ἐναπῆκε*, demisit! Hoc reperisse videntur *Valer. Maxim.*, *Iustinus*, quos docti viri antestati fuerunt, et *Lucianus Contempl.* c. 15. Καὶ τὴν κεφαλὴν γε

ἀποτεμοῦσα αὐτή, Tomyris, τοῦ Κύρου, ἐς ἄσκον ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. Nec morabitur quemquam Ionicae monetae verbum. Suidas receptiore more, ἘναΦῆκαν, ἐνέβαλον. ἘναΦῆκαν τῇ δρυὶ σφῆνας, ὡς διαστραῖη. WESS. — Haud dubie lenius et expeditius erat ἐναπῆκε: sed alterum ἐναπῆπτε (ab ἐναπάπτω, ion. pro ἐναφάπτω) hoc ipso, quod paulo difficiliorem habet explicatum, advertere animum debuit editoris. S.

18. Σὺ μὲν ἐμὲ ζῶσαν etc.) Egregie haec adserta et explicata sunt a cel. Gronovio. WESS. — Herodoteam verbi formam ζῶουσαν, quum noster codex ms. dederit, aspernari non debui. S.

22. ὄδε μοι ὁ πιθανώτατος) Par aliorum, Nostri tamen vestigia prementium, tragica exitus Cyri deploratio. Quam longe vero ab ea Xenophon, Strabo, Lucianus, ut plures ne adnumerem, deflectunt! Pro Ctesia eruditam observationem Cl. Pelloutier Histor. Acad. Scient. Berolin. T. X. p. 502. inseruit. Nec desunt, quibus Xenophontis potior videtur narratio. Vide Camp. Vitrinam in Iesaiæ c. XLV. 2. Ego in tanta discordia arbitrium recuso. WESS.

CAP. CCXV. 1. τῇ Σκυθικῇ Φορέουσι) Non placet Remig. τῇ Περσικῇ, multo minus magni viri τῇ Σηρικῇ ad Strabon. XI. p. 781. [Casaub. ad p. 515. suae ed.] Habuerunt Scythae suum sibi amiciendi modum, quo et aliae vicinarum gentium sese ornaverunt. De Androphagis IV. 106. ἐσθῆτα δὲ Φορέουσι τῇ Σκυθικῇ ὁμοίην. WESS.

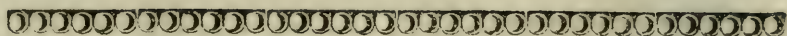
6. ἄρδεις καὶ σαγάρεις) Scholiastes adleverat his, ἄρδεις, Φαρέτραι: hinc scholion in Vind. et Arch. hinc Suidas, Ἄρδις, πληθυντικῶς ἀντὶ τοῦ Φαρέτρας, etiam alii. Perperam omnes. Ἄρδις est sagittae cuspis. Ἄρδιν μίην ἀπὸ τοῦ ὀίστου νομίσαι, IV. 81. Δίκερον ἄρδιν reposuit in corrupto Leschæ versu Scaliger ad Euseb. An. MCCCCLX. p. 82. Servius Aeneid. XII. 404. Hic forcipem dixit, quod Graeci ἀρδιόθηραν dicunt, qua solent spicula vulneribus evelli; ἄρδια enim spicula sagittarum appellantur. Ubi equidem ἄρδιες mallem, uti apud Aeschylum Prometh. 878. [885. ed. Brunck.] in Ara II. Dosiadae, [Analect. Brunck. T. I. p. 415.] et Lycophr. vs. 914. [Nisi ἄρδιον forma diminutiva est nominis ἄρδις.] Σαγάρεις ex Armenorum dialecto illustrant Whistoni fratres, Praef. ad Mosem Chorenens. p. 5. WESS. — De termina-

tione plurali nominum ἄγρις et σαγάρεις vide *Var. Lect.* ad l. 4. S.

CAP. CCXVI. 5 seq. τὸν Φαρετρεῶνα ἄποιρ. πρὸ τῆς ἀμάξης) Vid. IV. 172. *Aelian.* Hist. An. VI. 160. Μασσαγέται μὲν, ὡς Ἡρόδοτος λέγει, τὸν Φαρετρεῶνα πρὸ γε ἑαυτῶν κρεμάσαντες, εἶτα μέντοι etc. *Interpres suspensa ad plaustrum pharetra*: unde suspicio iusta est, πρὸ γε ἄρματος, aut simile quid, legisse eum. Nupera *Aeliani* editio *Herodoti* oblita non est, de mendo silet: quae taciturnitas mihi in pravis eius scriptoris locis saepe displicuit. WESS. — Forsan vero vetus *Aeliani* interpres, quod huic auctori deerat, suo arbitratu ex *Herodoto* supplevit: cuiusmodi ratione subinde usos esse doctos Graecorum auctorum Interpretes, haud semel mihi videor observasse. Ex eodem *Nostro*, ut alia ex hac narratione, sic et hoc habet *Strabo* XI. pag. 415. τὴν Φαρέτραν ἐξαργήσας (sic recte nupera ed. Lipsiens. pro mendoso olim ἐξαργύσας) ἐν τῆς ἀμάξης. S.

12. οὐ κατασιτέονται etc.) Schedae veteres hoc sibi expostulant. Barbarum illum morem Massagetarum et Derbicum illustravit *Io. Alb. Fabricius* ad *Sexti* Philosophi Hypotyp. III. 24. p. 179. Cultissime *Fragm. Pythagor.* p. 713. ed. Gal. Μασσαγέται δὲ τῶς γονέας κατακόψαντες κατέσθοντι, καὶ τάφος κάλλιστος δοκεῖ ἡμῶν, ἐν ταῖς τέχναις τεθάφθαι. WESS.

18. πάντων τῶν θνητῶν τὸ τάχιστον) *Laurentius e pecoribus omnibus perniciosissimum*, quasi κτηνῶν legisset, quae *H. Stephani* coniectura. In *Arch. et Vind.*, quibus simillimas schedas *Valla* versavit, nihil eiusmodi. *Eustathius* in *Iliad.* pag. 36, 30. [p. 27, 45. ed. Bas.] τὸ ἐν ταῖς περὶ ταχύτατον. et pag. 339, 41. [pag. 257, 15.] τὸ ἐν ζώοις τάχιστον: quae posteriora *Herodoteis* proxima sunt. In eo *Episcopus* errat, quod equorum victimas ex *Herodoto* Persis contribuat. Vera res est; citra tamen *Nostri* testimonium. *B. Brissonium* consule *Regn. Pers.* II. 5. p. 339. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SECUNDUM.

Ad CAP. II. Lin. 1. πρὶν μὲν ἢ Φαμμῆτιχον σφέων βασιλεύσαι) Suum Scriptor recepit. Sic IV. 147. πρὶν ἢ Θήραν ἔλθειν ἐκ Λακεδαιμόνος, et c. 167. πρὶν δὲ ἢ ἀποστῆλαι τὴν στρατιήν. *Medicei* Φαμμῆτιχος [quod imprudenter receperat *Gron.*] Herodoteae facilitati et γλαφυρότητι pugnare, optime *D'Orvilius* monuit ad *Chariton*. I. 4. p. 52. [p. 221. ed. Lips.] Nam quae *P. Horreus* utramque in partem disputat, nimis docta et arcessita sunt, Obs. Herod. c. 21. Φαμμίτιχον superiore libro c. 105. vidimus: hoc vero Φαμμιήτιχος, Φαμμῆτιχος, Φαμμίτιχος in membranis est. Par apud alios discrepantia. [Vide nostram *Var. Lect.*] Mihi dubium nullum est, quin constitutum quid in eo nomine scriptor habuerit. Inclino in Φαμμίτιχος. WESS.

8. Παιδιά δύο νεογνά) *Pollux* II. 8. νεόγονα reperisse videtur: ἀμεινεν δ' αὐτοῦ τὸ παρ' Ἡροδότῳ νεόγονον. ἀλλὰ καὶ τοῦτο Ἴωνικόν. Ubi doctissimus *Heringa* Obs. c. 3. hoc ex loco νεογνὸν refingit; contra ea *Cl. Piersonus* Veris. II. 8. p. 234. νεογνῶν vindicem dat *Euripid.* Cycl. vs. 205. et *Ion.* vs. 1001. Haecenus bene: quod insuper addit, scriptum hic fuisse olim παιδιά δύο νεογιλά, non adducor, ut credam. Certe praeter statuentis arbitrium non exputo caussam. Obstant et *Codd.* omnes. [in νεογνά consentientes.] *Διδοῖ* locum recepit, quem *Horreus* in laboriosis ad huius libri principium disputationibus illi deferebat. WESS.

11. μηδένα ἀντίον --- Φωνὴν ἰέναι) *Mediceus* cum sequace *Ask.* aberravit. Nihil verius *Aldino*, tot schedarum patrocinio protecto: taceo de cespitante verborum ordine. *Schol. Apollon. Rh.* IV. 262. hac ipsa in re, κελύσαντα μηδένα μηδὲν αὐτοῖς φλέγγεσθαι. Ostendit praeterea ἰέναι Φωνήν, quod

etsi *Portus* Ἰωνικῶς καὶ Αἰολικῶς, verso aspero in tenuem spiritum, putaverit dictum, praefero ἰέναι, ut consuetudo fert. Habet *Persen* Ἑλλάδα γλῶσσαν ἰέντα IX. 16. WESS.

15. ἐπαγινέειν σφίσι αἶγας· πλήσαντα δὲ) Cogor ἐκῶν ἀέκοντί γε θυμῷ in omnia alia, ac vir *Celeb.*, ire. Ἀγινέειν et ἐπαγινέειν, nemine obloquente, sunt Ionica. Et negabimus talia scriptori, hoc genus sectato? Πλήσαντας nexus orationis, ut errantis amanuensis peccatum, convellit, nec ferunt mssti. In *Tzetze*, Chil. IV. 796. hanc historiam explicante, male legitur

Θηλάζειν προτρεψάμενος ἐκείνα τὰς μητέρας·
dederat ipse τὰς μηκάδας, capras. WESS.

17. ὡς γὰρ διέτης χρόνος etc.) Postquam enim ista pastor fecerat per biennium. Perperam posita distinctio Herodoteam obscuraverat loquendi formam. [scil. post ἐγεγόνεσε comma interpositum erat.] Lib. I. c. 113. ὡς δὲ τρίτη ἡμέρη τῷ παιδίῳ ἐκκειμένῳ ἐγένετο: triduo post infantem expositum. III. 56. ὡς σφι τεσσεράκοντα ἐγεγόνεσαν ἡμέραι πολιερχέουσι Σάμον. IX. 58. ἡμέραι δὲ σφι ἀντικατημένοισι ἤδη ἐγεγόνεσαν οὐτά. Apud alios etiam hic illic similia prostant: *Thucydides* III. 29. ἡμέραι μάλιστα ἦσαν τῇ Μιτυλήνῃ ἐαλωκυία ἑπτὰ, ὅτε etc. *Demosthenes* contr. Mid. p. 341. §. 150. et p. 550. §. 42. [ed. *Lamb.*] ἡμέραι ἦσαν συχναὶ ἐπιδημοῦσι τούτοις. Imitantur et hoc Atticistae. VALCK. — Quod in *Var. Lect.* de scriptura vocabuli διέτης monui, id sic positum oportuerat: „In F. διετῆς a pr. m. dein adiectus alius accentus super ε.“ S.

20. βεκόσ ἐφώνεον) Adsentior *Gronovio*. Opus certe non fuerat, ut ex barbaro vocabulo eruditae rixae materies gigneretur. *Hipponax* in *Strabon.* VII. p. 524. [p. 340. ed. *Cas.*] Κυπρίων βέκος φάγουσι καὶ Ἀμαθουσίων πυρόν. Plura *Cl. Albert.* in *Hesych.* et *P. Horreus* Obs. Herod. c. 31. WESS. — Adde omnino *Polluc.* V. 88. et quae ibi notarunt Interpretēs. S.

28. πρεσβυτέρους εἶναι ἐωυτῶν) Supra c. 2. οἱ γενότατο πρώτοι ἀνθρώπων: et Φρύγας προτέρους γενέσθαι ἐωυτῶν. Quae mihi suadere videntur, scholion haec occupasse, et ex tribus *Codd.* praestare πρώτους -- ἐωυτῶν. *Suidam* in *Βεκκεσέλινος* simili quid offerre, *Galeus* vere adscripsit. De structura securos nos esse *Aelian.* Anim. VIII. 12. iubet: οἱ πρώτοι μου ταῦτα ἀνιχνεύσαντες. *Manetho* I. 329. βρεφέων γεννήτορα πρώτον

Μιτέρος εἰς αἶδην πέμψαι: quae ipsa iterat IV. 404. Alia hoc de genere Georg. Herwartus, Chronol. c. 241. in quis haud pauca ἀπροσδιόνυτα, optime I. Perizonio, quo me olim doctore usum gratus testificor, docente in *Dissert. de August. Orb. Descript.* §. 21. et meliora in medium collocante. Mox [c. 3. l. 1.] τοῦ resecuri. WESS.

CAP. III. 11. Αἰγυπτίαν εἶναι λογιώτατοι) Disputari utramque hic in partem possunt multa; quo ego labore supersedebo. Laudo et amplector Gronovii [λογιώτ. probantis] iudicium. Λογιώτατοι Nostro honoratissimi plerumque semper sunt et dicuntur, sive δοκιμώτατοι, uti ex msstis III. 127. patefiet. Qui quidem titulus Heliopolitanis cur tandem erit praecipuus? Immo vero *ceteris sollertia et eruditione priores* erant. Nic. Damascenus in Eusebii Pr. Evang. IX. 16. καὶ συνῆν Αἰγυπτίων τοῖς λογιωτάτοις. Plura olim constipavi in Diodori II. 4. Nunc adstruo hoc Iustini Martyr. ex Dial. cum Tryph. p. 168. Ed. Thirlb. περιτέμνισθε οὖν τὴν ἀκροβυστίαν τῆς καρδίας ὑμῶν, ὡς οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ διὰ πάντων τούτων τῶν λόγων ἀξιοῦσι. Corrigit vir doctus οἱ προφῆται, ego λόγοι τοῦ Θεοῦ, et sacros prophetas intelligo. WESS.

CAP. IV. 4. ἐκ τῶν ἄστρων) Bene Medic. Quod [l. 6.] additur διὰ τρίτου ἔτεος, id doctos exercuit viros, Leonem Allatium Mens. Temp. cap. xv. p. 188. et Alph. Caranzam, Leoni consentaneum, Diatrib. c. 3. Decernit uterque, aliam innui intercalationem, ac I. 32. neque sibi in Graecorum anni forma bene consentire Scriptorem. Verius D. Petavius Auctar. Doct. Temp. lib. IV. 3. διὰ τρίτου ἔτεος ineunte anno tertio interpretatur. Proinde alternis fiebat, uti Musa prima significavit, intercalatio; quae et H. Dodwelli opinio Diss. I. de Cyclis p. 50. WESS. — Conf. ad I. 32, 11. notata. S.

3. ἐπάγουσι - - - πέντε ἡμέρας) Has ἐπαγομένας, sive *intercalares quinque dies*, non habuit insuper Diodor. I. 50. sicuti nec alii, quorum in Aegyptiorum anno occupata cura fuit; in quibus excellit sollertissima Nic. Averanii opera, Diss. de Mensib. Aegypt. c. 4. WESS.

16. βασιλεῦσαι δὲ πρώτον Αἰγύπτου etc.) Non erat ad sententiam valde necessaria Αἰγύπτου mentio, nec placuit eam hinc amoliri ob haec Diodori I. 45. μετὰ τοὺς Θεοὺς τοῖνυν πρώ-

τόν Φισι βασιλεῦσαι τῆς Αἰγύπτου Μενᾶν. In regis nomine, qui primus ex hominibus, ut ea in regione perhibebant, principem egit, scribentium insignis discrepantia est. Μῆνα magno numero codices malunt, neque aliter suo in libro invenit Eusebius Chron. p. 14. Nostrum nominatim testem vocans. Μείσιος βασιλέως meminit Plut. Isid. et Osir. c. 3. ubi nonnulla Sam. Squire. In Catalogo Eratosthenis apud Syncellum Μίνης Θηβαῖος, ὁ ἐρμηνεύεται Διώνιος, ubi Μῆνης et αἰώνιος ex indole veteris Copticae dialecti docte correxit P. Ern. Jablonskius adnotat. ad Catalog. istum in T. II. Chronol. Vignolii p. 756. Quare hoc amplexus sum, sicuti et [l. 19.] Μείσιος. Vide c. 13. et Diodor. I. 51. et Salmas. de Ann. Climact. p. 567. WESS.

CAP. V. 4. δῶρον τοῦ ποταμοῦ; Hoc, sive Hecataei, sive Herodoti dictum, adprime multis placuit: probata et opinio est de recente inferioris Aegypti origine ex continuis Nili incrementis. Ποταμόχωπος propterea Diodoro I. 34. III. 5. a quo Aristoteles Meteorol. I. 14. non deflectit. Quae quidem opinatio, adeo olim recepta, ex earum est numero, quae post accuratum examen laudantur ab his, culpantur ab illis. Diligentissimus Shaw Observ. Geograph. Syriae et Aegypti p. 185. Herodoti patronicum profitetur, Niloque vindicat illum regionis, cui Delta nomen est, tractum. Alia Cl. Freretus et egregie erudita contra priscam istam suspicionem Comment. Acad. Inscript. T. XVI. p. 353. et XVIII. p. 188. quae, quin consensum auferant, nihil admodum impedit. Lege etiam S. Bocharti Phal. IV. 25. p. 261. WESS. — In dubio Wesselingius reliquit, Herodoto-ne an Hecataeo tribuendum illud dictum sit, inferiorem Aegyptum Nili donum esse. Nempe ad utrumque horum Scriptorum idem dictum retulit Arrianus, de Exped. Alex. V. 6. sed ita, ut dubitaverit ipse, sit-ne prisca Hecataei Milesii id opus, ubi idem dictum, sicut apud Herodotum legebatur. Quem locum producens Creuzerus (in Antiquiss. Historicor. Graec. Fragmentis, p. 29.) existimat, ex ipsa Nostri narratione perquam probabile fieri, de re certe, de qua hic agitur, Hecataeum Milesium iam ante Herodotum in eadem fuisse sententia: quum praesertim et Porphyrius apud Eusebium dicat, multa ex Hecataeo ad verbum transseripsisse Hero-

dotum. Sed id quidem utcumque sit, (de quo conf. *Valckenar. ad Nostrum*, cap. 77, 13. huius libri) *Strabo* certe constanter dictum illud ad unum *Herodotum* auctorem refert, XII. 560. D. XV. 691. B. aliisque locis in *Var. Lect. citatis*. Denique illud certum est: etiamsi ab aliis quoque relata hanc sententiam audivit legitve *Herodotus*, suum tamen ille iudicium secutus eandem rationibus hic adpositis confirmavit. Et, recte iudicasse admirabilem nostrum Scriptorem, extra dubitationem posuisse videtur *Andreossi*, Vir multis nominibus illustris, in *Description de l'Egypte publiée par ordre de S. M. etc. Etat moderne*, *Memoires* T. I. p. 272 seq. merito laudatus ab *Heeren*, in *Ideen über die Politik etc. der alten Welt*, T. II. p. 541 seq. Eandem sententiam confirmat *Geoffroy de Saint-Hilaire* in eodem splendido opere, *Description de l'Egypte etc. Histoire Naturelle*, T. I. p. 1 seq. Quae in contrariam partem disputata sunt, summam ea exposuit *Larcher* in *Notis ad h. l. T. II. p. 159 seqq. S.*

CAP. VI. 4. ἀπὸ τοῦ Πλινθινήτεω κόλπου) Verum erit Πλινθινήτεω. Oppido nomen Πλινθίνη, quod lacui Mareotico, cui vicinum erat, nomen Πλινθινήτου dedit. *Scylax Πλινθινον κόλπον* vocat, *Peripli* p. 106. ubi *Vossius* et *Holstenius*, ad *Ethnicographi Πλινθίνη* videndi. Mox [l. 5.] in possessionem, unde deiecerat *Medicei* auctoritas, τείνει rediit. Scriptor ita voluit, nam III. 5. μέχρι Σερβανίδος λίμνης, παρ' ἣν τὸ Κάσιον ὄρος τείνει ἐς θάλασσαν. Et hac quidem in defensione *P. Horreo* adsensum non nego *Obs. Herod. c. 42*. Quae vero *Noster* eodem loco adiungit, *Aegypti initia cum Serbonide palude ex Syria properantibus fuisse*, liquido ea affirmant, quae hic succedunt, et *Gronovii* explicationem. **WESS.**

[10 seq. σχοῖνος ἑκαστός - - - ἐξήκοντα στάδια) *Schoenum* *Noster* facit *sexaginta stadiorum*. conf. 9, 2 seq. At, non eandem in diversis *Aegypti* partibus, sed diversissimam habitam esse *schoeni* mensuram, tradidit *Artemidorus* apud *Strab. XVII. p. 304*. fuisse enim *schoenos* alibi *stadiorum* 40, alibi 50, alibi 60, denique alibi etiam 120 *stadiorum*. **S.]**

12. στάδιοι ἑξακόσιοι καὶ τρισχίλιοι) De discrepante in hac *Aegypti* mensura *stadiorum* apud *Diodorum* et *Strabonem*

numero vir magnus in *Strabon.* XVII. p. 1135. [*Casaub.* ad p. 786. suae ed.] De *Parasanga*, similia V. 53. et *Agathias Schol.* II. p. 45. D. ex *Nostro*. Aliorum dissensum non praeteriit *Strabo* XI. p. 788. A. [p. 518. med.] sicuti nec τὸ ἄσφατον τῆς σχοίνου μέτρον in diversis Aegypti locis XVII. p. 1156. B. [p. 805 extr. et seq.] WESS. — De *stadii* mensura quo usus est *Herodotus*, praeter *Gosselini* uberrimam commentationem de stadiis veterum Graecorum, quae Tomo primo gallicae versionis *Strabonis* continetur, consuli possunt *Danville* et *de la Nauze*, in *Comment. Acad. Reg. Inscr.* T. XXXV. p. 574 seq. et T. XXXVI. p. 86 seqq. Denique *du Bois-Aymé* in *Commentat. de priscis limitibus Maris Rubri*, in *Description de l'Égypte etc. Etat moderne, Mémoires*, T. I. p. 188 seq. Conf. *Adn.* ad II. 158, 20. S.

CAP. VII. 5. ἐξ Ἀθηνάων) Quod aliquoties auctoritate libri Medicei posuit *Gronovius*, hic etiam debuerat ἐξ Ἀθηνέων, *Athenis*, vulgari: nimis ille frequenter vocem perperam scriptam reliquit, nimirum hic vs. 49. p. 42, 16. p. 373, 24, 381, 24. 403, 49. 409, 21. 490, 33. 497, 49. 498, 45. 511, 11. 549, 15. [I. 98. VI. 127. VII. 6. et 62. et 90. VIII. 100. et 118. et 120. IX. 7, 6. et IX. 106.] quibus in locis similiter Ἀθηνέων scribendum. Θῆβαι Ionice flectitur in Θηβέων, quod pro Θηβαίων poni debuerat p. 91, 55, 37. p. 109, 46. [II. 9, 8 seq. II. 54.] Recte scribitur ἀπὸ Θηβέων τῶν Αἰγυπτίων p. 279, 53. p. 110, 10. [IV. 181. II. 55.] Huius generis Ionica cum toties in his recte scripta recurrant, cur ista tandem depravata relinquerentur? VALCK.

Ibid. ἐξ Ἀθηνέων) Sic decuit, et statim. Scripsi quoque Πίσαν, [l. 6.] quorsum et *Mediceus*, leviter aberrans, ducit. Non ignoro, Πίσαν saepius nobilem urbem pingi; propius tamen ad vocabuli originem illud est. *Aram XII.* deorum Athenis habet VI. 108. fuitque in foro, ab *Hippia*, *Pisistrati* filio, olim dedicata apud *Thucydidem* VI. 54. Nam, quod eam in via, qua Athenis *Pisas* ibatur, et xv. quidem stadiis ab urbe, ex *Herodoto* locat *Barbeyracius* *Histor. Foeder. Part. I.* p. 72. id festinanti excidisse opinor. WESS.

8. τῶν οὐδῶν ταυτέων τὸ μὴ ἴσας etc.) Legebat scholiastes τὸ μὴ ἀπίσας: adscripsit enim ἀπίσας, ἰκανώσας, quod ἰκανῶς

Ἰσας si cum *Abreschio* formaveris, cessabunt *Corinthetae* [*Gregor. Dial. ion. §. 115.* ubi vide quae *Koenius* notavit.] et aliorum ineptiae. Hic vero me properantem paulisper moratur τῶν οὐδῶν scriptio. Toties totiesque τῆς οὐδοῦ mentio recurrit, species Ionica hic et III. 126. in sede mansit. *Homerus Odyss. β'. 196.* ἐπειὴ φάτ' ἀριστοφαιέ' ἔμμεναι οὐδόν: ubi vide *Eustath. [p. 613. ed. Bas. p. 1815. ed. Rom. Conf. eundem ad Ἰλ. α. p. 18, 10.]* et *Etymolog. p. 615.* Male nunc illis precarer, qui tantum sibi iuris in mutanda scriptoris dialecto sumserunt? At quid proficies? Διαφέρον an διάφορον praeoptes, in libero arbitrato est. Posteriori sese addixit *P. Horreus*, *Obs. Herod. c. 33.* WESS. — Quod si ab *Herodoti* manu est scriptura οὐδῶν, licuerat ergo *Nostro* (sicuti saepius observavi) in eisdem verbis modo ionicis uti formis, modo communibus. Sin ab aliis invecta ista scriptura est; non vana fuerit suspicio quam passim significavi, praeter ius et fas subinde a nonnullis (et maxime quidem a *Veneto Editore*) obtrusas esse *Nostro* ionicas formas, ubi communibus ipse usus erat. Ad rem quod spectat, de qua hic agitur, non est nostri instituti varias excutere virorum doctorum sententias. Videndus *Danville* a *Larchero* ad h. l. citatus, ipseque *Larcher* in *Notis* ad h. l. et in *Indice geographico*, voc. *Heliopolis*, auctoresque quos ibi laudavit. *Danvillii* accusationem, confudisse h. l. *Herodotum* minora stadia, quibus constanter in *Aegypti* historia utitur, cum *Olympicis* stadiis, repetiit *Cahirensis Academicus Du Bois-Aymé* loco paullo ante citato. S.

11. ὡς μὴ εἶναι) Inmigravit in locum suum ὡς, *Mediceo* odiosum. Non nego, citra damnum abesse potuisse: at vincit *Codicum* imperium. Potuerat etiam in his, ὡς ἐγὼ ἐπυνθανόμην -- εἶναι, brevi secuturis, [*CAP. VIII. l. 8.*] desiderari: et *Reiskius* inductum voluit. Verum saepe locum tenet, quem sine detrimento relinquere poterat. [*Confer ad I. 58, 7. notata.*] Vide *T. Hemsterh.* in *Luciani Dial. Mort. XII. 1. [P]* et *Horreum Obs. Herod. c. 43.* Porro ἐν τῷ καὶ λιθοῦ. [*cap. 8. l. 5.*] similem ob causam revocavi. WESS.

CAP. VIII. [6 seqq. ταύτη μὲν λίθον etc.] Hoc loco, ubi sunt lapicidinae, desinens mons, scil. non amplius in

directione a septemtrione ad meridiem pergens, *flectitur in eam quam dixi partem; scilicet versus Rubrum mare*, (ut l. 4. dixit) *ibique continenter sursum tendit*, secundum mare illud (adeoque orientem versus, saltem versus orientem aestivum) pergens usque ad regionem thuriferam. S.]

11. Τὸ δὲ πρὸς Λιβύης etc.) Verius erit τῆ δὲ πρὸς Λ. Pendent enim ex superioribus τῆ μὲν γὰρ τῆς Ἀραβίης κ. λ. cuius quidem coniecturae suasore utor Cl. *Ραυφ.* [At τὸ δὲ (nempe κατὰ τὸ) idem valet ac τῆ δὲ.] Quae vero consequuntur [l. 12.] de saxeo monte, in quo Pyramides, turbata vehementer ex *Medic.* sunt. Probare possum ψάμμω κατελυμένον, uti ψαμάβω εἰλυμένα πολλῇ *Odyss. E'*. 156. quamquam κατελιημένον ex εἰλίω non minus bonum. In *Philostrati Heroic. c. 2. p. 693.* Jupiter εἰλημένος κόπρω, qui εἰλυμένος *Gregor. Nazianz. Stelit. I. p. 72. Ed. Montac. Φλογοεῖν εἰλημένα χροῖν* - - Φαλάγγια *Nicand. Theriac. 754.* Possum etiam, si qui κατελιημένον maluerit, uti *P. Horreus Obs. Herod. c. 44.* pati. At aegre exilii poenam fero, quam τεταμμένον *Medicei* decreto sustinuit: facit enim orationem intricatiorem, et scriptorem sibi contrarium; hoc enim de monte c. 12. καὶ ψάμμον μῦθον Αἰγύπτου ὅσος τοῦτο τὸ ὑπὲρ Μέρμφοις ἔχον. Sabulo itaque obsitus non fuit mons Arabiae praetentus et in Erythraeum mare tendens, cuius contrarium *Medicei* auctoritas viro doctissimo extorsit. Quae quidem discordia desinet, ubi ex Codicum consensu ψάμμω κατειλ., τεταμμένον τὸν αὐτ. τρόπον καὶ τοῦ Ἀραβίου κ. λ. redierit. Innuunt enim, montem hunc porrectum in meridiem versus fuisse, quod de Arabio monte paullo superius deposuerat. *WESS.* — Non vero τεταμμένον, ut *Wess.* cum aliis, sed τεταμμένον, simplici μ litera, ut par erat, editum me voluisse professus sum in *Var. Lect.* sed invitus video aliter visum esse typhotetae nostro. S.

16. οὐκέτι πολλὸν χωρῖον) Hoc postulabat sermonis series, et edunt membranae: venerat etiam in coniecturam *Reiskii.* Quae statim memorantur, de Aegypto in arctum spatio navigationis iv. dierum constricta, deinde vero laxiore, non placent *Aristidi T. II. p. 543.* esse enim contra veri fidem: sese experiundo conperisse, in angustias tum magis et magis cogi: cui fere consentit *B. Maillet Descript. Aegypti p. 44. WESS.* — Recentiorum Iti-

neratorum testimonio firmari *Herodoti* rationem adnotavit *Larcher*, provocans ad tabulam geographicam in *Nordeni* Itineribus, et ad *Savary* Epist. I. de Aegypto, p. 5. S.

CAP. IX. [1 seqq. ἐστὶ ἀνόπλιος ἐννέα ἡμερῶν etc. Vide ne iusto minor sit *novenarius* numerus. Quod si enim stadia sunt 4860, adverso flumine naviganti quotidie 540 stadia fuerint conficienda: quod, quamvis exiguam statuas stadii mensuram, nimium videtur; quum praesertim ad *erso* flumine, ut c. 96. tradit *Noster*, non aliter, nisi navi fune secundum ripam tracta, navigare potuerint. S.]

8. μέχρι (Θηβέων) Belle *Remig.* schedae. Cl. *Gronovius* attigit haec ad *Arrian.* Ἀναβ. III. 5. p. 109., ex *Medic.* idem asserens *Herodoto*. Cur illam rem hic tacitam habuerit, non exputo. Libro III. 26. caute minus Θηβῶν ex eo codice, ubi Θηβέων legebatur rectissime, reposuit. WESS. — Conf. *Valck.* ad cap. 7, 5. Ad rem quod spectat, quum a mari usque *Thebas* nunc stadia ponit 6120, haud utique congruit haec summa cum ante positis. Nam a mari usque *Heliopolin* (cap. 7.) posuerat 1500 stadia; iam ab *Heliopoli* *Thebas* 4860: unde conficitur stadiorum summa a mări usque *Thebas* 6360. S.

CAP. X. 4 seqq. ἐφαίνεται μοι - - κέλευρος θαλάσσης) Expressit *Plinius* Hist. N. II. 85. *Herodoto* quidem si credimus, mare fuit supra *Memphim* usque ad *Aethiopum* montes; itemque a planis *Arabiae*. Mare et circa *Ilium* et tota *Teuthrania*, quaque campos intulerit *Maeander*. Paria illis ex *Nostro* et *Nearcho* *Strabo* XIII. p. 1015. [p. 691. ed. Cas.] et *Arrianus* Ἀναβ. V. 6. p. 203., *Herodoti* non oblitus. Mox [l. 7.] *Thucydidis* exemplo tueri se ὡς potuit, ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκόσαι lib. IV. 36. WESS. — Amant autem *Iones* ὥστε pro ὡς. De re ipsa conf. supra ad c. 5, 4. notata. S.

9. Νεῖλου, ἐντος πενταστόμου) Notissimus septem geminus *Nilus* ex *Virgilio*, ἐπτάπορος *Dionysio* *Perieg.* 264., πολύστονος sive, ut in scholiis, πολύστομος *Nicandro* *Theriac.* 175. Praetulit ex *Med.* πενταστόμου titulum *Gronov.* motus (opinor) verbis c. 17., ubi θλαγένεα στόματα *Nili* quinque; duo quae septenarium numerum explent, manu facta, ἐρυκτά. *Eustath.* optime, Ἡρόδοτος δὲ πεντάστομον εἶναι λέγει τὸν Νεῖλον, ἠλαδὴ κατὰ τὰ φυσικὰ στόματα, ὡς δύο τινῶν ἐρυκτῶν ὄντων, ad *Dionys.* vs. 226. Ad quae hominum opere

effossa ostia cum non attenderetur, convaluit de septem amnis ostiis longe didita, et tot scriptis *Codd.* recepta, fama, quae utique firmior foret, modo *septem fluvii Esaiæ* XI. 15. Nilum eiusque rivos declararent. Tu magni Theologi, *Camp. Vitringæ*, commentarium consule et de Nili ostiis observata; tum *B. Maillet* *Descript. Aegypti* pag. 49. Mox [l. 12.] *μεγάλα* bene Gronov. WESS.

15. τῶν Ἐχινάδων νήτων etc.) Haec et sequentia videntur obversata *Thucydidi* II. 102. εἰσὶ τῶν νήσων αἱ ἠπείρωνται ἐλπίς δὲ καὶ πάσας οὐκ ἐν πολλῶ τινὶ ἀν χροῖνῳ τοῦτο παθεῖν: ubi viri Docti non meminerunt huius loci. VALCK. — Conf. quae ad h. l. ex *Pausan.* VIII. 24. p. 647. et ex *Woodii* libro de Ingenio et scriptis Homeri p. 7. *Larcherus* adnotavit. S.

CAP. XI. 2. ἐσέχων ἐκ τῆς Ἐρυθρῆς etc.) Ex coniectura *G. Raphelius* in priorem *Petri* c. 2, 6. ἐσέχων, sed minime fideli. Supra I. 193. ἐσέχει δὲ ἐς ἄλλον ποταμὸν ἐκ τοῦ Εὐφράτηω. et II. 158. ἐσέχει δὲ ἐς τὴν Ἐρυθρὴν θαλάσσαν. *Aristides* T. II. pag. 554. ed. *Iebb.*, εἰς τοὺς παρ' ἡμῶν τόπους ἐσέχει θάλαττα, ἣ καλεῖται Κασπία. Quae quidem efficiunt, ut post pauca [l. 11.] ἐκ τῆς βερ. θαλ. κόλπον ἐσέχοντα paene ex *Remig.* admittam. Recepti sine haesitatione [l. 6.] ἐς τὴν εὐρέην θάλ. *Arch.* monente, ut c. 9. et saepe. WESS.

[6. ἡμέραι ἀναισιμῶνται τεσσαράκοντα etc.) Super hoc loco disputantem audire iuvabit doctum Academicum *Cahirensem* *Le Pere*, in *Déscription de l'Égypte publiée par ordre* etc. *Etat moderne*, T. I. p. 102. et quem is ibi laudat *Gosselin*, in *Recherches sur la Navigation des Anciens*, T. II. p. 163. S.]

8. βηχίη δ' ἐν αὐτῶ καὶ ἄμπωτις) De aquarum isto in sinu fluxu et refluxu non dubia est res. Neque ignota calumnia vetus in Mosem et Iudaeos, Arabicum sinum transgressos. Scholiastes in *Ptolemaei* *Tetrabibl.* pag. 83. ἀμπώτιδος γὰρ γενομένης Φουγὰς παρήλθεν ὁ τῶν Ἰουδαίων νομοθέτης Μώσης. Docte et animose pro divino Iudaeorum legislatore *Vignolius*, *Chronol.* lib. III. 1. p. 663. etc. WESS. — De insolito prorsus et prodigioso maris illius refluxu, cuius ex prisca aevo memoria apud accolos duravit, vide *Diodor. Sic.* III. 40 extr. et quae ibi *Wesseling.* adnotavit. S.

11. ἐκ τῆς βορείης θαλάσσης) Bene Ask. postulante dialecto. Sensit et Reiskius. Confer II. 158. 159. IV. 37. 42. Ita vero mare mediterraneum, et quae illi iunguntur, nuncupat. Νοτιή Θάλασσα est Erythraeum, cuius pars Arabicus sinus. WESS. — βορείης cum Ask. agnoscit etiam noster F. pro quo ante Wess. βορείης hic legebatur; quod in Var. Lect. adnotare neglexeram. S.

13. σχεδὸν μὲν ἀλλήλοισι συντετραίνοντας τοὺς μύχους) Praeclara Medic. et Ask. scriptura, iure merito a viro Celeb. instaurata et defensa. Memini Diodoro III. 44. simile auxilium ferre et aliorum exemplis stabilire; quibus hoc Aeschyli adstruo, Choëphor. 449. δι' ἄτων συντέτρανε μῦθον ἡσύχῳ φρένων βάσει, cothurno incedens, neque alienum tamen. WESS.

18 et seqq. χωσθῆναι ἂν κού γε δὴ ἐν τῷ προανασιμ. etc.) Adhaereo ad hanc disputationem, neque me expedio. Arch. οἶμαι [pro ἢ ἐμὲ l. 20. ubi in nostra Var. Lect. perperam οἶμοι posuit typhotheta.] non multum iuvat, nec Reiskii opera in Miscell. Lips. vol. VII. pag. 629. Adscribam Cl. Ραυῶ coniecturam, ut arbitrandi sit facultas. Fors, inquit, una littera detracta, et distinctione leviter mutata, optime locus emendabilur: ἐγὼ μὲν γὰρ - - - χωσθῆναι ἂν κού γε ἢ ἐν τῷ προανασιμωμένῳ - - οὐκ ἂν χωσθῆναι κόλπος κ. λ. Opinor intra x. annorum millia alicubi aggeratum esse: an sinus longe hoc Arabico maior non posset oppleri intra illud temporis spatium, quod ante nativitatem meam a rerum primordiis effluerit? Haec ille. WESS.

20. πρότερον ἢ ἐμὲ γενέσθαι) Formularum Herodoti non incuriosus haud sane memini, sic alibi loquutum historicum: quod si Codicibus ista vetustis abessent, tum certe iudicarem aliunde invecta, ad ista scilicet explicanda, ἐν τῷ προανασιμωμένῳ χρόνῳ. Tota fortasse periodus sic primitus scripta prodierat: ἐγὼ μέντοι ἔλπομαι γε καὶ μυρίων ἐντὸς χωσθῆναι ἂν ἤκου γε δὴ ἐν τῷ προανασιμωμένῳ χρόνῳ οὐκ ἂν χωσθῆναι κόλπος καὶ πολλῶν μέζων ἔτι τούτου ὑπὸ τοσούτου τε ποταμοῦ καὶ οὕτως ἐργατικοῦ; In his solemne illud ἤκου vel Herodoti ἤκου γε δὴ non cadet in dubitationem quin genuinum sit, suumque indat interrogationi vigorem. VALCK. — Cur suspecta haberemus illa verba πρότερον - - γενέσθαι, non satis equidem caussae vidi. Si ἢ κού de-

disset vel unus liber, lubens accepturus eram. Interim καὶ γε δὴ, eadem notione atque πῶς γε δὴ, ferendum putavi. καὶ γε δὴ legendum censet *Benedictus* in *Actis Semin. philol. Lips. Vol. II. P. II. pag. 285.* Caeterum μέζων ἔστι τούτου, non cum *Pavio* apud *Wess.* intelligendus sinus hoc *Arabico* maior; sed hoc *Aegyptio*, ut recte *Larcherus* accepit; nempe maior hoc, quem *Herodotus* existimat olim eam regionem occupasse, quae nunc *Aegyptus* est. S.

CAP. XII. [5. τῆς ἐχομένης γῆς) In *Lat. vers.* perperam positum regionem utrique adiacentem, ubi utrimque scripseram. S.]

4. κογχυλίᾳ τε Φαινόμενα) Res vera est, fulta testimonio *Plut. Isid. et Osir. c. 40. p. 102.*, sed aliunde derivanda. Altissimos Europae, Asiae atque Americae montium vertices varia conchyliorum genera insederunt; quae unde advenisse putes, si generalem inundationem, qualis Noachi tempore, recuses. Non nescio, inter philosophos necdum super illo negotio convenisse; neque id demiror. Quae enim inter eos in tanto dissentienti et disputandi pruritu concordia? Adi *S. Bochartum Phal. IV. 24. et Freretum Comment. Acad. Inscript. T. XV. p. 542. WESS.* — Nostra quidem aetate consentiunt fere eruditissimi quique viri, posse debereque conchyliam marina in montium visceribus reperiunda, salvâ fide *Mosaicae* narrationis, ex aevo derivari Noachica inundatione longe superiori. S.

7. πρὸς δὲ, τῇ χώρῃ, οὔτε etc.) Laborabant haec mala punctione: πρὸς δὲ, praeterea, sicuti ad I. 156. adscriptum est. Pendet sermo ex ἰδῶν, cui superius suus locus. Vidit hoc *Reiskius*, brevi post [l. 9.] οὐ μὴν corrigens. *WESS.* — *Reiskii* coniecturam veterum codicum auctoritate vidimus firmatam. S.

CAP. XIII. 4. ἄρδεσκε Αἴγυπτον) *Medic.* ex Ionum consuetudine. *Abydenus* in *Eusebii Fr. Euang. IX. 41. πύλας ἐπέστησεν, τὰς ἀνοίγοντες ἄρδεσκον τὸ πεδίον.* Scripsi etiam εἰνακόσια, quemadmodum II. 145. *Homeri εἴνατον, εἰνάνοχες* nunc non attingo. Mire placet *Gronoviana* huius loci explanatio. *WESS.* — Scilicet et *Μοίρι* et *τετευληκότι* e suo cod. restituit *Gron.* cui fere et nostri adsentiantur libri. S.

[6. νῦν δὲ, ἣν μὴ ἐπ' ἑκκαίδεκα etc. Quum hodieque eadem *Herodot. T. V.* P

fere obtineat ratio, monuit Rich. Pococke (*Descript. of the East*, Vol. I. pag. 251.) citatus a Larchero, opinione videri hactenus falsum esse Herodotum, quod sua aetate tanto maiori incremento Nili ad irrigandam Aegyptum opus fuisse quam Moeridis regis aetate: octo enim illos cubitos, quos (l. 3.) ei dixerant sacerdotes, intelligi debuisse de incremento supra consuetam per se fluvii altitudinem; adeoque non differre illam mensuram ab hac XVI. cubitorum, quae intelligenda de fluvii altitudine ab imo inde alveo. Caeterum cum Nostro conf. Strab. XVII. 788. ed. Cas. et Plin. lib. V. cap. IX. sect. 10. S.]

11. κατὰ λόγον ἐπιδιδοῖ ἐς ὕψος) Dum quis ista nobis probabiliter interpretetur, suspicabor equidem ex interpretamentis nata, quae quis olim vicinis adposuerit. Certe nihil impedit hoc in loco κατὰ λόγον per κατὰ τὸ ὅμοιον interpretari, et ἐς ὕψος, εἰς αὐξήσιν. Mea saltem opinione nihil distarent κατὰ λόγον ἐπιδιδοῖ ἐς ὕψος: et κατὰ τὸ ὅμοιον ἐπιδιδοῖ ἐς αὐξήσιν. Cap. seq. 14. εἴ σφι ἐβελήσει (sic legerim.) --- ἡ χάρις ἢ ἔνεργε Μέμφιος --- κατὰ λόγον τοῦ παρωχημένου χρέονος ἐς ὕψος αὐξήσιν. VALCK.

Ibid. κατὰ λόγον ἐπιδιδοῖ ἐς ὕψος, καὶ τὸ ὅμοιον ἀποδιδοῖ ἐς αὐξήσιν) Invenit et hic manifestam ταυτολογίαν Cl. Reiskius, sciolorum opera natam, *Miscell. Lips.* Vol. VII. pag. 629. Putares quodammodo adstipulari schedas Ask. in quibus hiatus, sed ex scribae socorde negligentia: eadem verborum ἐπιδιδοῖ et ἀποδιδοῖ terminatio hominis oculos, ut in medio utriusque posita omitteret, praestrinxit. Herodoti dictiones bene constant: ἐς ὕψος altitudinem soli, ἐς αὐξήσιν eiusdem incrementum, quo latius in vicinum mare protenditur, declarant. Ceterum XVI. aut XV. cubitos amnem adscendisse et arva inundasse olim, argumento est Nili figura XVI. liberis circa ludentibus, per quos totidem cubita summi incrementi augentis se amnis intelliguntur in Plinii H. Nat. XXXVI. 7. ubi Harduinus; cui iungendus Shaw Obs. Geogr. Syr. et Aegypti cap. 5. p. 181. quantum aquis seriore tempore terra ea increverit, ex Arabibus docens. WESS. — Non ταυτολογία, quam dicunt, me turbaverat. Non parcum esse verborum, nec repetitas in eandem sententiam ῥήσεις aspernari Nostrum, satis constat. Sed de verbo ἀποδιδοῖ dubitaveram, etiamque nunc dubito, idem-

ne ac ἐπιδιδῶν significare possit. Illud video, ἐς αὐξήσιν posse eandem in sententiam atque ἐς ὕψος accipi: iunctâ mox utrâque voce ἐς ὕψος αὐξάνεσθαι dicit Noster c. 14, 6. Schaeferus quid spectarit, ex coniectura sic edens, καὶ μὴ τὸ ὅμοιον ἀποδιδῶν ἐς αὐξήσιν κατακλύζοντος τοῦ ποταμοῦ, profiteor me haud liquido percepisse. Ad verbum id fuerit, neque tantumdem reddit ad augendum inundans flumen; quod ad eam videtur interpretationem accedere, quam reliquae versioni in parenthesis interieci. Sed quaero, quisnam reddit? nam nominativus, ἡ χώρα αὕτη, qui praecedit, ad verbum ἀποδιδῶν, ista notione acceptum, referri vix potest. Commodum foret, καὶ μὴ ὁ θεὸς τὸ ὅμοιον ἀποδιδῶν etc. si modo vestigium aliquod scripturae huiusmodi vel in uno libro superesset. S.

21. ὕδατος οὐδεμίᾳ ἄλλῃ ἀποστρεφῆ) Valla ἀποστρεφῆν in versione neglexerat, sententia loci contentus. A Gronovio venit, quibus nulla sit aversio aquae. Praestare aquae per-
fugium sive remedium, Portus dudum monuit. Noster VIII. 109. ἴνα - - - ἀποστρεφῆν ἔχη: pro quo ἀποστρεφῆν καὶ καταφυγῆν ἔχειν Plutarch. T. II. p. 491. E. Et πάσης ἀποστρεφῆς εἰρημένος, cui per fugii et salutis via est interclusa, in Philostr. Vita Apol. VIII. 15., tum ἀποστρεφῆν ἐποιῶντο τοῦ Ἀθηναίων δήμου, de Vit. Soph. I. iv. p. 549., cuius praesidium et patrocinium rogabant. Hoc amplius de dira pressis fame Liban. Declam. XIX. p. 509. B. πᾶν γὰρ τὸ ἔμφυχον ἐκτείνετο - - - τοῦτο ἦν αὐτοῖς ἀποστρεφῆ τοῦ κακοῦ. Quae quidem de dictionis usu abunde erunt. Addo, Iosephum Bell. Iud. II. 11, 4. ἀποστρεφῆν σωτήριον dixisse, quae Thucydidi ἀποστρεφῆ σωτηρίας. Vide Abreschii Dilucid. Thucyd. p. 782. Μούνον [l. 22.] Paris. C. minime malum videtur. WESS.

21 seq. ὅτι μὴ ἐκ τοῦ Διὸς μῶνον) Non enim certe habent aquam quae agros irriget, nisi pluviam duntaxat. Valla dederat, nisi tantum a Iove. Romani quidem augures, pro coelo fulgente, tonante, dicere sueverant, Iove fulgente, tonante, Cicero de N. D. II. c. 25. Coelum et Aethera Iovem nuncupabant. Rarius illud Comici Platonis, quod sororis erat, marito tribuentis, apud Etymologum voc. Εὐδίας: Ἀἴψ, ὃν ἂν τις ὀνομάσειε καὶ Δία. Quaevis coeli tempestas Iovi contribuebatur. Illud Aristoph. in Av. 1501. Τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ; recte cepit Kiister. quel temps fait-il? Theo-

eritus Eid. IV. 43. Ἐὼ Ζεὺς ἄλλοια μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοια δ' ὕει, e *Theognidis* versu 26. quem expressit etiam *Sophocles* in *Polyxenae* fragm. ap. *Stob.* pag. 344, 4. *Orpheus* τὸν ὄμβρον dixerat δάκρυα Διὸς, teste *Epigene* ap. *Clem. Alex. Strom.* V. pag. 676, 3. *Aquam pluviam* *Plato* dixit τὰ ἐκ Διὸς vel παρὰ τοῦ Διὸς ὕδατα, τὰ ἐκ Διὸς ἰόντα νάματα, T. II. pag. 761. A. 844. A. T. III. pag. 111. c. Cum pluebat, elegantioribus ὁ Ζεὺς, vel ὁ Θεός, ὕειν dicebatur; (quam formulam *Alcaeus* iam adhibuit *Lyricus* apud *Athen.* X. pag. 430. A.) *Athenis* vulgo ποιεῖν ὕδωρ: attigit *Casaub.* ad *Theoph.* c. 3. p. 32. Nondum in *Socratis* schola corrupti senis *Attici* piam persuasionem memorat *Aristoph.* *Nub.* 372. Καί τοι πρότερον τὸν Δι' ἀληθῶς ὤμην διὰ κοσκινοῦ οὐρεῖν. VALCK.

CAP. XIV. [9 seqq. ἀπονιτότατα etc. Putes cum *Herennio* ad *Pindar.* Ol. II. 111. ante oculos *Herodoto* fuisse poetæ versus illos, ἀπονέστερον ἐσθλοὶ νέμονται βίσιον etc. S.]

13. ὄλλοι ἄνθρωποι) Debetur *Arch.* Variant in vocis scriptura editi libri. ὄλλοι I. 48. et 125. ὦ ἄλλοι II. 51. ὄλλοι ex *Med.* bis II. 36. *Schol. Apollon. Rhod.* I. 1081. ὦ ἄλλοι μὲν ῥα. ἢ τοιαύτη συναλοιφή τῆς νεωτέρας ἰάδος ἐστί. διὸ μέμφονται *Zenodotw* εἰπόντι, ὦ ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ καὶ ἄνθρωποι. (*Iliad.* B'. 1.) οὐ κέχρηται γὰρ ταύτῃ Ὅμηρος. *Paria* ad vs. 998. At III. 356. et 365. ὄλλοι, quod praestare opinor ob synalocopes indolem. De *Homero* quod critici produnt, falsae opinioni tribuit *Barnes.* in *Iliad.* A'. 288. Ceterum mirabilem hanc *Aegypti* ubertatem, quae sine magno et sollicito labore votis agricolae respondet, *Diodorus* I. 36. non praeteriit. WESS. — *Conf. Var. Lect.* ad I. 125, 12. et VIII. 67, 11. S.

16 seqq. ἐσβάλλει ἐς αὐτὴν ὕς etc.) *Galeo* designatus *Plutarchi* locus e lib. IV. *Symp.* legitur pag. 670. A. B. Rem sane vix credibilem suo quoque testimonio confirmat *Eudoxus* apud *Aelianum* de *Nat. An.* X. c. 16. hanc reddens rationem, cur a suis mactandis abstineant *Aegyptii*: φοιδόμενοι, ἐπεὶ τοῦ σίτου σπαρέντος, ἐπάγουσι τὰς ἀγέλας αὐτῶν· αἱ δὲ παταῦσι τοὺς πυροὺς, καὶ εἰς ὑγρὰν τὴν γῆν ἀθοῦσιν, ἵνα μείνη ἔμβριος, καὶ μὴ ὑπὸ τῶν ὀρνίθων ἀναλωθῆ. Mihi quoque sues hac in re non placent; sed, si iumentorum gregem designare voluisset, scripsisset utique βοῦς: et, ἐπεὶ δὲ καταπατηθῆ τῆσι βοῦσι τὸ σπέρμα. Neque tamen hanc fabulam ornandam esse censuerim; quam *Herodoto* deberi minime dubito,

secundum quem *suum* in segetes immissorum unguis e spicis grana debuerunt exteri: ita mihi capienda videntur ista quae sequuntur, ἀποδινήσας δὲ τῆσι ὑπὸ τὸν σῖτον οὕτω κομίζεται, *suum unguis excussum frumentum convehit*. Quod aliis diceretur ἀπαλοήσας, Herodoto dicitur ἀποδινήσας. *Aream Telesilla* δῖνον vocaverat: *Athen.* XI. p. 467. F. Τελέσιλλα δὲ ἡ Ἀργεῖα καὶ τὴν ἄλω καλεῖ δῖνον: hinc *Eustath.* Ἰλ. ὑ. p. 1285, 4. [p. 1207. ed. Rom.] *Aelianus* duobus in locis rarissimo hoc usu forsitan alibi non obviam vocem adhibuit. Vid. elegantissima *Epist. Critica* II. D. *Ruhnkenii* p. 43. VALCK.

Ibid. ἐσβάλλει ἐς αὐτὴν ὕς etc.) Adsentiantur *Plutarchus* IV. *Symp.* c. 5. et *Eudoxus* in *Animal. Histor. Aeliani* X. 16., quos olim *Galeo*, non *sues*, sed *boves* intelligenti, opposui ad *Diodorum*. [lib. I. cap. 56.] Nec poenitet operae. τὰς enim ὕς *boves* indicare, quibus testibus probabitur unquam? Creant tamen *sues* in illa sementis et triturae consuetudine molestiam. Si verum est quod perhibetur, oportet diverso fuerint ingenio per Aegypti agros atque alibi locorum, rostrique usum rusticorum utilitati posthabuerint. At sus sui semper generis et indolis est, vorax pecus et gulae indulgens. [„*Sues immissae in sementem*, „ait *Galeus*, haud dubie omne frumentum in ventres „potius, quam in limum, recondent.“] Aegyptii praeterea *boves*, ut multae nationes, tritrandis frugibus adhibuerint. *Cyrellus* in *Esaiæ* c. 28. Αἰγυπτίων μὲν παῖδες συνενέγκαντες ἐξ ἀγρῶν ἐπὶ τὴν ἄλωνα δράγματα, εἶτα βοῦς ἐπαφιέντες αὐτοῖς, καὶ ἐν κύκλῳ περικομίζοντες, καταλεπτόνουσι ταῖς χιλαῖς τὰς ἀστάχους. Prudenter profecto: sunt enim *boves* ad id negotium porcis multo aptiores. Considera praeterea, quod *Galeus* non neglexit, *sues* ab Aegyptiis studiosissime fuisse vitatos. [conf. c. 47.] Equidem, ni mihi obstarent *Plutarchus* atque *Eudoxus*, venisse ex scriptoris calamo ἐσβάλλει ἐς αὐτὴν βοῦς et τῆσι βοῦσι τὸ σπέρμα, tum ἀποδινήσας δὲ τῆσι βοῦσι arbitrarer. Quid enim, si menda utriusque aetatem anteverterit? *Diodorus* generali vocabulo βροσκημάτων uti maluit, *suibus* fortasse hanc operam negans. Triturae autem illum in oriente atque alibi morem copiose praeter alios exsequitur *Christ. Schoettgenius* *Antiq. Tritur.* Sect. ix. et Aegyptiorum *Fr. Lud. Norden* *Itin. Aegypt.*

p. 58. WESS. — *Plinius* Hist. Nat. lib. XVIII. cap. XVIII. sect. 47. *Vulgo credebatur, a Nili recessu serere solitos, mox sues impellere vestigiis semina deprimentes in madido solo: et credo antiquitus factitatum.* Sic (uno *Diodoro* excepto; qui, dissimulans difficultatem, generale nomen *βοσκήματα* posuit) de semine per *sues* depresso consentiunt omnes. Eodem vero animalī ad exterenda e spicis matura grana usos esse *Aegyptios*, nemo quod sciam dixit, nec per se credibile est: *boum* operā ad hoc uti solitos esse populos versus orientem aestivum habitantes, satis constat. Quare scripturam istam, ἐμβάλλουσι -- ὕς, et ἐπεὶ δὲ καταπ. τῆσι ὑσί, ab *Herodoti* manu esse, in dubium vocari non debet: sed deinde scripsisse eundem ἀποδινήσας δὲ τῆσι βουσί perquam probabile debet videri. *Larcher* (suffragante *Borh.* in Appar. Crit. T. II. p. 805 seq.) utrimque, pro τῆσι ὑσί, τῆσι βουσί corrigens, ne tamen prorsus hinc amandarentur *sues*, verba ἐσβάλλει ἐς αὐτήν ὕς, ante ista, σπείρας ἕκαστος etc. reponenda censuit: nempe ante sementem immissas esse in agros *sues*, scilicet ad devorandas radices plantarum aquatiliū, quae sementi nociturae erant. S.

CAP. XV. 4. τὸ παρὰ θάλασσαν εἶναι αὐτῆς) Non scripsit aliter. Agitur de regione Delta, cuius ad mare tractum, cum ea sola *Aegyptus* haberetur, usque ad *Taricheas Pelusiacas* eiusdem esse Iones censebant. Consimile, quod sequitur, τὰ μὲν Λιβύης, τὰ δὲ Ἀραβίης εἶναι. Postulat porro rei et orationis habitus, ne *Ald.* et plurium schedarum [l. 6.] ἐς μεσόγαιαν τείνειν αὐτήν pro quisquilliis putetur. *Ταριχηίων* sive *ταριχηϊῶν* *Arch.* species est Ionica, neque spernenda. Fuere in *Aegypto* eo titulo loca conpluria. Vide II. 115. et *Steph. Byz.* in voce. Nominis fortasse caussa ex contumulatis ibi hominum animaliumque cadaveribus, quae more gentis diligenti cura condiebantur, uti c. 86. *Ταριχείας τῶν ζῶων* dabit *Aelian.* de Animal. X. 29. νεκρῶν ταριχεϊῶν *Diodor.* I. 91. WESS.

[11. ἢ δὲ γὰρ σφι) ἢ τοι γὰρ σφι, profecto enim, corrigit *Benedictus* in Act. Sem. Philol. Lips. Vol. II. P. II. p. 286. Cum eodem viro docto initio huius cap. Εἰ ὢν βουλοίμεθα malim, ob id quod dein l. 10. huic respondet, ἀποδεκνύομεν ἄν. S.]

17. τίνα γλώσσαν πρώτην ἀπήσουςι) Posset Aldi ἀπύσουςι patronos advocare Euripid. Orest. 1253., Hecub. 155. Supplic. 800. Sophocl. Aiac. 896. ut de Pindaro aliisque taceam. Verum membranarum potior sententia, cui usus respondet. Aeschylus VII. Theb. 871. αἶμαι - - - στηθέων ἦσειν ἀλγος. Euripid. Med. 1176. ἦκεν ὀλοθυγῆς μέγαν κικυυτόν. Quod et in Sophocl. Aiac. 862. Apollon. Rhod. IV. 874. ἦκε δ' αὖτῃν σμερδαλίην: etc. WESS. — Φωνὴν ἰέναι habes apud Nostrum II. 2, 11. ubi de eadem re agitur. S.¹

CAP. XVI. 5. τρία μέρη εἶναι γῆν πᾶσαν etc.) Vide IV. 42. In ea nostri orbis partitione magnus olim dissensus. Plerique in parte tertia Africam posuere; pauci tantummodo Asiam et Europam esse, sed Africam in Europa: ita Sallustius Bell. Jug. cap. 17. Sed veterum plures Asiam duntaxat et Europam novisse, Isocratis, Hippocratis, aliorumque testimoniis firmatur. Lege Olympiodorum ad Aristotel. I. Meteorolog. p. 23. Scholiast. in Ptolemaei Tetrabibl. p. 58. et Lucanum IX. 411. WESS.

10. οὐρίζων τῇ Λιβύῃ) Nilus dici potest τὴν Ἀσίην οὐρίζων: sed non item, ut arbitror, τὴν Ἀσίην οὐρίζων τῇ Λιβύῃ. Suspisor adeo συνορίζων scribendum. VALCK. — τὴν Ἀσίην οὐρίζων τῆς Λιβύης ex Remig. praefero, tacitam prae-positionem [ἀπό] adsciscens. WESS.

11. ὥστε ἐν τῷ μεταξύ Ἀσίας etc.) Emendata [a Gronovio] Vallae Latina, ut sit in eo id quod medium est Asiae et Africae, meras tenebras offundunt. Voluit, ἐν μεσορίῳ Asiae et Africae Delta, ea ex sententia, esse oportere, atque ita neutrius. Erant super eius situ olim discordes. Schol. Apollon. Rhod. IV. 1571. ἡ δὲ Αἴγυπτος κατὰ μὲν τινὰς, τῆς Ἀσίας ἐστὶ κατὰ δὲ τινὰς, τῆς Λιβύης: et Auctor de Mundo, quem Aristotelem male vocant, cap. 3. WESS.

CAP. XVII. 13 seq. μέχρι μὲν νυν Κερμασώρου πόλιος) Similia his cap. 97. [et c. 15, 7.] et Mela I. 9. Adscribam Achillis Tatii verba Amor. lib. IV. p. 245., sanioris coloris indiga: ὁ Νεῖλος βεῖ μὲν ἀνωθεν ἐκ Θηβαῶν τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἔστιν ἐς τοσοῦτον βέων ἄχρι Μέρφωας, καὶ ἔστι μικρὸν κάτω κέρως. Σύρος ὄνομα τῇ κἀμῃ πρὸς τῷ τέλει τοῦ μεγάλου βεύματος: ubi τέλος τ. μ. βεύματος haud aliud ac Nostri ὄξυ τοῦ Δέλτα, sive acumen Delta, uti in Pomponio legunt. At quid Σύρος; Salmasius Aegyptiacum tali nomine pagum legisse se negat,

et negabunt alii cum ipso *Tatio*; qui quidem ad hunc forte modum dederat: καὶ ἔστι μικρὸν κάτω κόμη Κερκασσῶρος ὄνομα τῆς κόμης· πρὸς τῷ etc. Quae continuo subiunguntur de maiore amne ad hunc pagum in tres scisso, in animo illi Herodotea fuisse, manifestant. Atque haec praecipua ex parte viro doctissimo *Steph. Berglero* debentur. WESS.

26. τῷ μὲν Σαΐτικόν) Ταυτικὸν corrigentes male agunt, neque a *St abone* XVII. p. 1154. [p. 802. ed. Cas.] adiuvantur: siquidem illius τὸ Ταυτικὸν στόμα, ὃ τινες Σαΐτικὸν λέγουσι, ex amne *Bubastico* sive *Pelusio* divergit: *Herodoti* vero ex *Sebennytico*. Credo rivo huic, quia praefecturam *Saiticam* radebat, nomen venisse. Addam *Platonis* ex *Timaeo* pag. 21. E. verba, ad hanc rem opportuna: Ἔστι τις κατ' Αἴγυπτον ἐν τῷ Δέλτα, περὶ ὃ κατὰ κορυφὴν σχίζεται τὸ τοῦ Νείλου ρεῖμα, Σαΐτικὸς ἐπικαλούμενος νομός· τούτου δὲ τοῦ νομοῦ μεγίστη πόλις Σάις: quibus non male nectentur *Proclo* disputata pag. 50. Confer *Cellarium Geogr.* IV. 1. pag. 24. horum oblitum. WESS.

27. καὶ τὸ Βουκολικόν) Haud aliter *Eustath.* in *Dionys.* vs. 226. *Nostrum* secutus. Apud alios de eo silentium. Non male conponitur cum *Phatnitico* *Diodori* I. 53. XX. 76. prope quod videntur τὰ βουκόλια, famosa latronum domicilia, fuisse; descripta eleganter abs *Heliodoro* I. pag. 10. *Achille Tatio* IV. pag. 250. tanquam loca palustria, ad struendas insidias et ad praedae receptacula commodissime posita. Etiam aliunde cognitum est, ad *Phatniticum* ostium pertinuisse regionem, cui a palustri situ Ἐλεαρχίας titulus, uti ad *Hieroclis* *Synecdem.* p. 726. significatum fuit. Quae quidem omnia persuadent, ostium *Βουκολικόν* et *Phatniticum* non discrepare, nominisque caussam patefaciant. WESS.

CAP. XVIII. 4. τὸ ἐγὼ τῆς ἐμεωυτοῦ γνωμῆς ὕστερον) Lenissima correctione sic ista mihi concinnanda videntur: meam quoque firmat sententiam *Ammonis* oraculum: τὸ ἐγὼ τῆς ἐμεωυτοῦ γνώμης ὕστερον περὶ Αἰγύπτου ἐπυθόμην, quod postea demum intellexi, quam sic de *Aegypto* iudicare in animum induxissem. Edixerat *Ammon*, Αἴγυπτον εἶναι ταύτην, τὴν ὃ Νεῖλος ἐπιὼν ἄρδει. In eandem ferme sententiam *lib.* II. c. 104. *Colchi*, inquit, esse videntur *Aegyptii*: νοήσας δὲ πρότερον αὐτὸς ἢ ἀκούσας ἄλλων λέγω. Iam quod vulgatur,

τῆσι - - γνώμῃσι ὕστερον, prorsus esset insolens in Herodoto, ὕστερον iungente passim cum casu secundo. Praeterea, de sua solius ubicunque loquitur sententia, vicies minimum γνώμην ponit numero singulari. VALCK. — Potiorem emendationis partem: τῆς ἐμ. γνώμης, lubens accepi. Potuerat deinde quidem περὶ Αἴγυπτου dicere Noster, sed movere vulgatum περὶ Αἴγυπτον non erat opus. Sic enim et alibi loquitur Noster: verbi gr. εἰρώτεον περὶ Πακτύην I. 158, 3. idem est ac περὶ Πακτύσω ibid. l. 11. S.

8. τῇ περὶ τὰ ἱερά θρησκίῃ) Maluissem, si mssti exemplo praevissent, θρησκίῃ. Quod Arch. hic et cap. 37. obtulit, in lucro putavi. Scholia a Iohnstono publicata in Sophoclis Electr. 996. τῆς νεωτέρας Ἰάδος ἐστὶ τὸ λέγειν τὴν προμήθειαν, προμηθειάν· καὶ τὴν εὐπέειαν, εὐεπίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. MOX [l. 11.] καὶ οὐα ἔμολογέειν de sermone videtur intellexisse; ἔμολογέουσι κατὰ γλώσσαν οὐδὲν in simili re, I. 142. WESS.

CAP. XIX. 10 seqq. πελάσας δ' ἐς τὸν ἀριθμὸν etc.) Medicei πέλας Plinii verbis munitur, non omnino congruis: In totum autem revocatur intra ripas in Libra, ut tradit Herodotus, centesimo die. [lib. V. cap. ix. sect. 10. p. 256. ed. Harduin.] Quid enim hic de Libra et centesimo die, quo intra ripas cogitur iterum, tametsi πέλας probaveris? Haec et alia bene Salmasius in Solin. p. 510. Verum est, intra idem ferme spatium temporis, quo increverat, amnem descescere. Culte Aristides T. II. p. 558. οὐ ταῖνον μόνον αὐξεται τακτὰ ὁ Νεῖλος, ἀλλὰ καὶ ἀπολήγει τεταγμένως ὀπίσω, καὶ σχεδὸν οὐκ ἐν ἐλάττονι χρόνῳ καθίσταται εἰς τὸ ἐξ ἀρχῆς, ἢ ἐν ὕψω προῖων ἐξεπλήρωσε. Diodorus praeterea I. 58. Utrum vero idem Noster indicaverit, caussa dubitandi adest in dissensu tot schedarum: habet quoque nescio quid scabri πέλας δ' ἐς τὸν ἀριθμὸν τουτέων ἡμερ., quod detractum vulgato cernitur. Πελάσας paullo minus est ac πληρώσας ἐς τὸν ἀριθμὸν c. 7. In Latinis nihil mutavi, dubius tamen de Laurentio, cuius membranae, quod mihi liquido constat, persimiles Arch. et Vind. fuere. WESS. — Vallae latina haec erant: et prope totidem diebus retrocedat, relinquens fluentia. Ex quo quidem non conficitur, πέλας illum in suo exemplari legisse; quae absurda scriptura est, ex veteris alicuius librarii negligentia derivata: illud adparet, τὸν ἀριθμὸν τουτέων ἡμερέων de aliis centum diebus, quibus decrescat

Nilus, intellexisse hunc interpretem. Quod in nostra *Var. Lect.* pro scriptura πέλας testes citantur codd. *Med. Ask. Arch.*, loco *Arch.* poni *Pass.* debuerat. Quo pacto vero *Plinii* verba scripturae πέλας faveant, equidem non exputo: nec omnino satis adparet, quid *Herodotum* ibi testem citans spectarit Romanus scriptor. Illud multis documentis constat, saepe *Plinium* testimonia auctorum, quos nominat aut sequitur, parum accurate adponere, adiciere interdum nonnulla verbis auctorum, alia detrahare; subinde etiam graecorum auctorum sententiam non recte accepisse interpretatumque esse: quod in tam immensa suscepti operis mole, in tamque infinita rerum, quas complectitur, varietate nemini magnopere mirum debet videri. Quod h. l. ait *Noster* ἀπολείπων τὸ ῥέεθρον, (nempe κατὰ τὸ ῥέεθρον, deficit quoad fluentum, quoad aquam quam vehit) pro eo alibi simpliciter, ἐπεὰν ἀπολίπη ὁ Νεῖλος, II. 93, 28. quando deficit *Nilus*. Similiter absolute, c. 22, 15. ἰκτῖνοι -- δι' ἕτερος ἰόντες οὐκ ἀπολείπουσι. Quare etiam cap. 14, 15. ἐπεὰν ὁ ποταμὸς --- ἀπολείπη ὀπίσω eodem modo accipiendum, quamquam ibi ex praeced. intelligendum videri potuerat ἀπολείπη τὰς ἀρούρας. Pro ἀπολείπων perinde etiam ἐπιλείπων potuerat dicere, sicut VII. 45, 3. (quamquam et ibi ἀπέλιπε, pro ἐπέλιπε, probati codd. dabant:) et III. 108, 7. In verbi πελάσας interpretatione dissentiunt interpretes. Ut *Vallam* omittam, recte videtur *Wesseling.* dictionem πελάσας ἐς τὸν ἀριθμὸν cum illa c. 7, 12. πληροῖ ἐς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον contulisse; ut sit paullo minus πελάσας, quam πληρώσας. *Larcherus* vero πελάσας de accessu i. e. de incremento fluvii accepit, cui opponatur τὸ ἀπέρχεσθαι, recessus s. diminutio. At (ut taceam, inauditum esse illum verbi πελάζειν usum) satis erat perspicuum, ἀπέρχεσθαι h. l. opponi superiori κατέρχεσθαι, quemadmodum ἀπολείπων opponitur superiori πληθύν. S.

[18. αὔρας ἀποπνεύσας) *Commode* h. l. *Larcherus* ex *Scholiis* ad *Sophoclis* *Aiac.* 683. haec adposuit: Διαφέρουσι ἀλλήλων, (αὔρα καὶ ἄνεμος,) τῷ μὲν τὴν αὔραν ἐπὶ τῶν ἐξ ὑγροῦ ἐκπνοῶν τάττεσθαι τὸν δὲ ἄνεμον, ἐπὶ τῶν ἐν ἀέρι πνευμάτων. S.]

CAP. XX. [1. Ἑλλήνων μὲν τινες) *Varias* *variorum* *Auctorum* de *Incremento Nili* eiusque *caussis* sententias, ex *Plutarcho* de *Placitis Philos.* lib. IV. cap. 1. tum ex *Incerto*

auctore, porro ex *Theophylacto Simocatta*, lib. VII. *Histor.* cap. 17. ex *Diodor. Sic.* lib. I. ex *Aristidis* oratione Aegyptiaca, ex *Strabonis* lib. XVII. ex *Xiphilini* *Epit. Dionis Cassii*, ex *Heliodori* *Aethiopicor.* lib. II. denique ex *Theodoret* *Serm.* IV. de Graecorum affect. curandis, collectas *Godofr. Iungermanus* suae *Herodoti* editioni, Adpendicis loco adiecit. Eademque omnes eclogae, ex praedictis Scriptoribus excerptae, in Londinensi editione *Herodoti*, quae *Galei* nomen praefert, in editione *Gronoviana*, denique in *Wesselingiana*, eodem modo repetitae sunt: qua accessione augere hanc nostram *Herodoti* editionem inutile iudicavimus. Caeterum quod ad *Incerti*, quem dixi, Scriptoris fragmentum spectat, consuli velim quae in brevi Praefatione *Eclogae ex Ctesiae Persicis* praemissa (T. IV. Part. 1. huius edit. sub finem) monita sunt. Praesertim vero conferri cum *Nostro* merentur quae de eodem argumento *Diodorus Siculus* lib. I. cap. 33-41. congegit; quorum quidem minima pars in eadem, quam dixi, *Iungermaniana Adpendice* exhibetur. S.]

15. πολλὰ μὲν ἐν τῇ Συρίῃ ποταμοὶ) Sunt quibus haec duplicent: esse enim quidem plures in *Syria fluvios*; sed evolvi in mare mediterraneum, eorumque in solem occidentem ostia tendere, non boream. Qui quidem si meminissent, *etesias* non magis e septentrione quam occidentis plaga, sive οὐδέν τι μᾶλλον ἀπὸ τῆς ἀρκτου ἢ περὶ τῆς ἐσπέρας spirare, ut, post *Aristotelem*, *Meteorol.* II. 6. *Diodorus* observavit I. 39. in alia utique ivissent. De *etesiiis* autem, atque eorum in Nili, aestate exundantis, ostia vehemente flatu, quae veterum nonnulli tradiderunt, a vero non recedunt. *Philo*, Aegypti incola, id fassus ultro est, *Vit. Mos.* I. p. 620. A. et nostra aetate, diu eadem in regione occupatus, *B. Maillet* *Descript. Aegypti* p. 55. Neque ea tamen unica incrementis Nili causa. WESS.

CAP. XXII. 5 seq. ἀπὸ τῶν θερμοτάτων τόπων βίων etc.) Ψυχρότερα coniectura adseutus *Corn. de Pauw* fuit. Adposite *Aristides*, T. II. p. 334. ὁμοῦται μὲν γὰρ ἐκ τῶν θερμοτάτων τῆς αἰκουμένης ὁ Νεῖλος ἀπὸ τοῦ, καὶ προϊὼν εἰς ἕττον αἰεὶ θερμὴν. WESS. — Discrepantiam codicum in verbis τόπων et βίων diligentius consideranti perquam probabile videri debet, vocab. τόπων ex scholio interlineari

esse invectum; quo factum, ut ex eisdem codicibus, quibus hoc infertum, verum verbum *ῥέων* expelleretur. Quare, nisi prorsus eiiciendum vocab. *τόπων*, cancellis saltem, ut suspectum, fuerit circumdandum. S.

6 et seq. τῶν τὰ πολλά ἐστὶ) Reiskius, τὰ ὧν τεκμήρια πολλά ἐστὶ --- ὡς etc. Ego τῶν τὰ πολλά non moveo, et τεκμήρια sive μαρτύρια ad sententiam arcesso. Quorum, paullo ante scriptorum, indicia multa adsunt viro, etc. Nec discrepat sententia Abreschii. Prudenter vero de Nili incrementis Arrian. Indic. c. 6. WESS. — Si nude legeretur τῶν πολλά ἐστὶ, facile adsentirer viris doctissimis, intelligi e sequentibus τεκμήρια posse: sed turbat adiectus τὰ articulus, qui quid huc faciat non video. S.

12. ὕσαι ἐν πέντε ἡμέρησι) Tan. Fabri lib. I. Ep. 70. correctionem [ἐν τισιν, pro ἐν πέντε.] merito exposuit Gronovius, suffecta alia, minime meliore. [ἐν παντὶ ἢ μέρεσι.] A. Gellius N. Attic. VIII. 4. super hoc loco disputaverat, non sine Nostri taxatione, quod scriptor historiae memoratissimus de aqua pluviali et nive rem non satis exploratam pro conperta posuerit, sicuti praefert capitis IV. argumentum. Periiit, quod dolemus, disputatio; verba quae superant, idem tum in Herodoto fuisse, quod nunc examinamus, conmonstrant. Ponunt enim de nive et aqua pluviali rem pro conperta non satis exploratam: neque usquam ulla in Musa talis deposita est. Vim proinde arceo, opinatus coeli habitum et clima, sub quo scriptor aut Halicarnassi aut Thurii vitam transegit, paucis post nivem diebus pluviosum fuisse. Ut ut hoc fuit, per illud mihi mirum accidit, doctissimos viros Gelliana, adeo obportuna, neglectui habuisse. Quae consequuntur de adusto hominum colore et de gruibus, Seneca non praeteriit Quaest. Nat. IV. 2. cui Euripidis cothurnum Helen. vs. 1497. adcommoda. WESS.

[18. εἰ τοίνυν ἐχίονιζε καὶ ὄσονῶν. Pro copia quam amat Herodotus facile crediderim placuisse ei repetitam ante καὶ ὄσονῶν particulam εἰ. Certe restitutam eam malim, quam cum Benedicto rescribere εἰ τοίνυν ἐχίονιζε καὶ ὕσαι ὧν; cui novationi non est hic locus, quod et de multis aliis dicendum ab eodem viro docto propositis, quae, ne longior sim, silentio praetereo. S.]

CAP. XXIII. 4. ποταμὸν Ὠκεανόν) De eodem iterum

IV. 8. *Homeri ποταμοῖο ῥέεθρα Ὀμηροῦ Iliad. Ξ'. 245. varie olim docti homines agitarunt, quemadmodum ex Strabone novimus lib. I. p. 9. [p. 4. ed. Cas.] Aegyptii autem, siquidem Diodoro I. 12. 56. et 96. adcredimus, Nilum suum pro Oceano censebant; alii ex mari Oceano amnis incrementa, quos Seneca in ordinem coëgit, derivabant. Confer Libanium, in Basilico p. 140. Herodotea haec amplexum. WESS.*

CAP. XXIV. 7. τῆς γὰρ ἀν' ἀγχοτάτω ἢ χάρις) Inpendit qualemcumque his operam G. Raphaelius ad Matth. cap. XII. 55. sed usus vetere Editione. Mediceo iure merito Gronovius obsecutus est, repulsa T. Fabri lib. I. Ep. 7. correctione. Θεός de sole tritissimum. Appianus Praefat. ἀγχομένου τε καὶ δυομένου τοῦ θεοῦ. Quae autem Noster de Nili auctis per aestatem aquis et earum caussa, aliena sunt et saepe explosa. Lege Aristidem T. II. p. 541. et Diodorum I. 58. WESS.

CAP. XXV. 5. οὐκ ἐόντων ἀνέμων ψυχρῶν) Postulat ratio et rerum usus, ut calidae regionis calidi sint venti. Propterea Pavius, [quum abesset olim negans particula] contraria contrariis adiuvanda et medicanda professus, θερμοῶν, quo etiam modo Reisk. in litteris ad me aut ξηρῶν, substituit. Scio eundem Cl. virum, damnata superiore sententia, nihil mutatum velle, et turpem errorem scriptori impingere. Mihi nulla hic aberratio placet, sed quod ex Arch. provenit, et scriptor ipse adfirmat c. 22. Dedi et suam sedem participio ἐόντες, [l. 4.] quam amiserat. WESS.

14.) ἀλλὰ καὶ ὑπολείπεσθαι) Verius hoc. [scil. quam ἀπολείπει.) Cui usui autem illa circa solem relicta aqua? An ut illi alimento, quae plurimum olim persuasio, cederet? Γελοῖσι πάντες, ὅσοι τῶν πρότερον ὑπέλαβον τὸν ἥλιον τρέφεσθαι τῷ ὑγρῷ, graviter Philosophus, Meteorol. II. 2. Sequentia ad examen vocavit Salmasius in Solin. p. 505. WESS.

CAP. XXVI. 1 seq. αἴτιος - - καὶ τὸν ἥερα ξηρὸν - - εἶναι) Reiskius καὶ τοῦ τὸν ἥερα reponit. WESS. — Alius scriptor articulum ibi non neglecturus erat: Herodoti stylus haud aegre illo caret. Sic c. 20, 6. τοὺς ἐτησίαις ἀνέμοις εἶναι αἰτίους πληθεῖν (non τοῦ πληθεῖν) τὸν ποταμόν. Scilicet in huiusmodi dictionibus ad infinitivum subintelligi debet ὡς particula. S.

3. διακρίτων τὴν διέξοδον αὐτοῦ) In Adnotationibus Gronov. αὐτῷ Medicei sumitur ac si αὐτῷ sive ἐωῦτῷ foret. Malo Aldi et plurium schedarum, atque ad aërem, qui solis transitu excandescat, referre. WESS. — At αὐτοῦ quoque ad solem fuerit referendum, et pro ἐαυτοῦ accipiendum: *sol exurit suum transitum, id est, omnia exurit qua transit. S.*

[5. καὶ τοῦ οὐρανοῦ τῇ μὲν νῦν ὁ βορέης etc.) Post τοῦ οὐρανοῦ commate incisa erat oratio, parum commode: nam cohaerent τῇ τοῦ οὐρανοῦ, *qua coeli parte*. Maiore etiam incommodo olim aberat distinctio post ὠρέων, . ut iuncta intelligerentur τῶν ὠρέων καὶ τοῦ οὐρανοῦ: quo posito, *Vigerus Idiotism. VIII. VII. 5. τῇ μὲν νῦν pro καὶ τῇ μὲν νῦν* poni censuerat, regulamque statuerat, apud Ionem interdum καὶ subaudiri. Aptā verborum interpunctione Reizius planam reddidit orationem. S.]

CAP. XXVII. 3. οὐκ οἰκός ἐστι οὐδὲν ἀποπνέειν) Est cui οὐκ ἀποπνέειν ἐστι aequius melius videtur. Repetita negatio, me arbitro, non nocet, uti neque VI. 87. [An voluit VI. 88, 2.º? At id quidem paullo diversum. Caeterum satis notum est, amare Graecos repetitas particulas negantes; ac praesertim post negandi verba et similia, cuiusmodi est οὐκ οἰκός ἐστι, negantes particulas adhibere, ubi nullus eis locus esse videri poterat. Vide ex. gr. II. 65 extr. III. 66, 14. III. 99, 7.] Solus-ne Nilus nihil aurae exhalet, dubium est. Nostro adsentiantur *Diodor. Sicul. I. 38. Plinius N. H. V. 9. Aristides p. 361. atque alii. Prudentior Theophrastus de Ventis p. 407. quem hanc ad rem advocavit Brodaeus Miscell. III. 30. WESS.*

CAP. XXVIII. 1. ὡς ἀρχὴν ἐγένετο) Non pugnabo, si qui τὴν ἀρχὴν elegerint: usus neutrum proscribit. Passim idem est ac *prorsus*, quomodo ex emendatione Viri Celeb. Latina. Melius Laurentianum *ab initio*, nexu orationis postulante. Quem quidem in modum *Aeschines Socr., Isocrates, Arrianus*, aliique plures: de quibus eruditi viri ad *Ioannis Ev. c. VIII, 25. WESS.* — Vide I. 86, 27. et 140, 15. ibique notata. S.

[5. ὁ χρηματιστὴς τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίων) *Valla, scriba sacrarum Minervae pecuniarum; rerum, loco pecuniarum, posuit Gronov. Verba ista Herodoti citans Pollux IV. 19.*

nil aliud monet, nisi quod γραμματιστής idem sit ac γραμματεὺς. Sunt autem χρήματα non modo pecuniae, sed et res pretiosae cuiusque generis, ut vasa, aliaque talia: VII. 190, 8. IX. 85, 3. et frequenter aliàs. Quam in partem Larcher in priore ed. versionis gallicae non male, me iudice, hunc hominem nominaverat *le garde des trésors sacrés*; provocans etiam ad Polluc. ibid. ubi γραμματεῖον ab Atticis dici ait, ἐν ᾧ ἀργύριον ἀπέκειτο, et ad Harpocrat. voc. ἀργυροθήκη. In posteriore vero editione idem vir doctus, praeunte Michaelis in Comment. Soc. Goetting. T. I. p. 271. hieroglyphorum, i. e. sacrarum scripturarum interpretem hic dici censuit. Id vero si voluisset Herodotus, ἱερογραμματεὺς puto dixisset, aut ἐξηγητὴς τῶν ἱερῶν γραμμάτων, non γραμματιστὴς τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίης. S.]

11. τὰς ὧν δὴ πηγὰς τοῦ Νείλου) Multa huius disputationis redarguit Aristides, non ausus tamen diffiteri, Syenen inter et Elephantinen ὡς ἀληθῶς esse πέτρας μεγάλας δύο, earumque medium ex Aegyptiorum opinione Nili fontes continere: porro altitudinem fontium tantam esse, ut sub mensuram non cadat, καὶ τὸ βάθος γε οὐκ ἐφικτὸν εἶναι, p. 545. Ex Seneca non multum discrepantia ad Solin. p. 512. adscripsit Cl. Salmasius. Cur ergo insultant scriptori, quae auditu exceperat, narranti? WESS.

19. εἰ ἄρα ταῦτα γενόμενα ἔλεγε) Explicat Aristides, εἰ ἄρα ταῦτ' ἀληθῆ, δοκεῖν αὐτῷ δίκαις ἐνταῦθα εἶναι καὶ παλιμύριαι τοῦ ποταμοῦ, et recte. Namque τὰ γενόμενα, non utique alia, quam quae sunt et reapse contingunt. Cl. Reiskius his curam insumsit Miscell. Lips. Vol. VII. p. 630. quam, si lubet, expendite et considera. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

21. οἷα δὲ ἐμβέλλοντος etc.) Qui voculam hinc eiecit, quia non meminerat additam voci οἷα, minuta talia cautius neglexisset ὡς αἰετὸς θρίπαις. Ut ἄτε, ἄτε δὲ, et ἄτε δὴ, sic et οἷα, sed frequentius οἷα δὲ, leguntur etiam apud Herod. hoc quidem eadem structura p. 23, 15. [I. 61, 3.] οἷα δὲ παίδων εἰ ὑπαρχόντων. p. 76, 31. 160, 47. 169, 12. [I. 189, 19. III. 4, 7. III. 25, 6.] Nostro quoque loco voculam δὲ nexus necessariam monstrat. VALCK. — Vide iterum nostram *Var. Lect.* Sed, locum hunc denuo expendens, intellexi, verbis olim vulgatis nihil hic adici, nihil detrahi debuisse: sana fuisse omnia, nonnisi prava interpunctio-

ne, inde ab edit. Gronov. ad hanc usque nostram, obscuratum fuisse orationis gressum. Nempe sic distingui oratio debebat, quemadmodum fere in editis ante Gronovium. Οὕτω μὲν δὴ ὁ γραμματιστής, εἰ ἄρα ταῦτα γεγόμενα ἔλεγε, ἀπέφαινε (ὡς ἐμὲ κατανοεῖν) δίνας τινὰς ταύτῃ εὐστας ἰσχυρὰς καὶ παλιβοῖν· οἷα δὲ ἐμβάλλοντος etc. ubi δὲ particula, post οἷα, non adversativa notione, sed, ut frequentissime alibi, continuativa vel copulativa ponitur. S.

CAP. XXIX. 6. ταύτῃ ὣν δὴ) ταύτῃ ὣν δεῖ legit Val-
la; quod vel absque Codd. debuerat restitui. Eadem menda multis in locis haeret. VALCK.

11. τοὺς δεῖ τούτῳ τῷ τρόπῳ διεκπλῶσαι etc.) Dionysius Longinus περὶ Ὑψ. Sect. 26. p. 152. narrationis Herodoteae elegantiam et perspicuitatem admiratus, ὁρᾷς, inquit, ὦ ἑταῖρε, ὡς παραλαβὼν σου τὴν ψυχὴν διὰ τῶν τόπων ἄγει, τὴν ἀκοὴν ὄψιν ποιῶν. Et sunt profecto adtendentibus longe cultissima. Ἀπίξει, iniuria in exilium abire iussum, praefert Fabri Tolliique editus Longinus: alii, neglecta forma Ionica, ἀφίξει. WESS. — Ἀπίξει [Gronovii] ne graecum quidem. ἀπίξει dubio vacabat, ubi in vicinis ista legentur: τὴν διεκπλώσας ἤξει; et ἔπειτα --- ὀδοπορίην ποιήσαι: tum αὐτίς --- δυνάδεκα ἡμέρας πλεύσαι, καὶ ἔπειτα ἴξει. Hoc etiam mutatum ivit in ἤξει; Gronovius. VALCK. — Descriptionem istam Nostri imitatum esse Lucianum, Ver. Hist. II. 27. notavit Toup. ad Longin. l. c. S.

25. τῆ ὀνόμα ἐστὶ Μερόη) Describitur a Diodoro I. 33. et Strabone XVII. p. 1139. [p. 790. ed. Cas.] quorum is a Cambysis matre, hic a sorore sive uxore eiusdem nomen sortitam perhibet: Iosephus in pari fere causa est; et tamen ab eruditissimo viro, Phaleg. II. 36. erroris propterea arguitur. Tu vide Liban. in Antiochico p. 343. WESS. — Conf. Heeren, in Ideen uber die Politik . . . der alten Welt, T. II. p. 398 seqq. S.

CAP. XXX. [2. ἤξει; ἐς τοὺς Ἀυτομόλους) De his Automolis, s. Transfugis Aegyptiis consuluisse iuvabit quae commentatus est Heeren in libro modo laudato p. 411 seqq. et in singulari Commentatione de Militum Aegyptiorum in Aethiopiam migratione et coloniis ibi conditis, inter Commentat. Soc. Reg. Scient. Goett. T. XII. p. 48 seqq. S.]

4. Ἀσμάχ) Etsi nihil hoc de vocabulo constitutum ha-

beam, *Steph. Byz.* et plurium schedarum iudicium sequi libuit: fateor *Stephanum* non nihil discedere, sed illi dudum e *Nostro* medicinam *Hartungus* fecit *Cent. I. 3. p. 641.* Ἀσχάμ *Medicei* cum simili Arabum vocabulo, sinistram notante, contendit *Reiskius*, non neglectis *Auxumitis* et *Aethiopum* urbe *Auxumi*. Ex Hebraeorum sermone Ἀσμάχ accessivit *H. Relandus* *Diss. de Coptica Ling. ad David. Wilkins* p. 97. Alii alia, quae in re, ancipiti admodum, missa facio. Lege et *Diodor. I. 67.* WESS.

10 seqq. ἐν Δάφνησι τῆσι Πηλουσίησι etc.) Vide c. 107. In *Ald.* et aliis haec male interpuncta recte disposuit et ordinavit doctissimus *Fr. Iunius* ad *Esaias* cap. xxx. 3. deleto, quod vocem ἄλλη excipit, δὲ; utique non necessario. [At percommode adiecta est haec particula: καὶ - - ἄλλη δὲ, atque item alia.] *Daphnae*, uti idem et *Bochartus*, in sacris Prophetarum Oraculis *Taphnes*, nec longe a *Pelusio* in *Itinerario Anton.* p. 163. Ceterum pro *Assyriis*, contra quos in *Edd.* praesidium ad *Daphnas*, fortasse consistent nonnulli; siquidem *Psammetichus*, *Assyriorum* potentiam deiecturus, *Azotum* *Syriae* obsessum c. 157. ivit. Verum ea expeditione non inpedior, quo minus *Arch.* et *Vallae* accedam, et *Valckenarium* laudem. WESS.

11. Ἀραβίων καὶ Ἀσσυρίων) Saepenumero quidem, quod a *Relando*, *Spanhemio*, aliisque ostensum, *Syria* et *Assyria*, *Syri* et *Assyrii* promiscue *Veteribus* commemorantur; semper tamen *Herodotus* *Syrios* [sive *Syros*] ab *Assyriis* distinguit; hic itaque corrigendum *Συρίων*. [certe *Σύρων*.] Agit enim de custodibus, quos ad *Aegypti* fines collocarit *Psammetichus*: ad *Orientem Aegypti* sunt obiecti *Arabes* et *Syrii Palaestini*: τῆς γὰρ Ἀραβίης τὰ παρὰ Θάλασσαν Σύριοι νέμονται lib. II. c. 12. ubi mox iungit τὴν Ἀραβίην τε καὶ Συρίην: tum c. 116. ἐμουρέει ἡ Συρία Αἰγύπτῳ. Conferri possent in re minime dubia lib. II. c. 158. III. 5. et 91. IV. 59. VIII. 89. VALCK. — Equidem, ut in *Var. Lect.* professus sum, Ἀραβίων τε καὶ Σύρων editum volueram. Adiectam igitur in contextu τε particulam post Ἀραβίων velim. S.

21. οὐκ ἔα) *Vetabat, Valla. Vetat lex*, sive legislator, diciturque οὐκ ἔαν, *Isaeo* p. 80, 44. et *Demostheni* p. 145, 96. Sed apud *Herodotum* οὐκ ἔαν nusquam est imperantis, at mitibus verbis dissuadentis: hoc in loco fugitivos *Psam-*
Herodot. T. V.

metichus adsequutus multis verbis obsecrabat, Deosque Penates deserere dehortabatur: ἐδέετό τε (hoc intersero) [quae tamen particula τε non necessario requiritur] πολλά λέγων, καί σφεας θεούς πατρώους ἀπολιπεῖν οὐκ ἔα. Lib. V. c. 96. atque alibi ter quaterve recurrit illud eodem semper molliori significato. Venuste Xenophon. Κυρ. Ἀναβ. VII. p. 240, 8. ἐπήρετο ὁ Σεύθης τὸν παῖδα, εἰ παίσειεν αὐτὸν ἀντὶ ἐκείνου, (τὸν ἐραστὴν ἀντὶ τοῦ ἐρωμένου) οὐκ εἶα ὁ παῖς, ἀλλ' ἰκίτετε μηδὲ ἕτερον κατακαίνειν: negabat puer; obsecrabatque neutrum ut interimeret. Lib. II. Ἑλλ. p. 267, 8. tametsi de Cyro dicatur, οὐκ εἶα ναυμαχεῖν, notat dehortabatur. Apud Thucyd. VI. 72. cladem passos Syracusanos suos Hermocrates ἐθάρασνέ τε καὶ οὐκ εἶα τῶ γεγεννημένῳ ἐνδιδόναι. Lib. I. 28. et VII. 48. οὐκ εἶα ἀπανίστασθαι. Veterum formulam repraesentarunt imitatores. VALCK.

22. τῶν δέ τινα) Sic postulat Scriptoris consuetudo, quae Cl. Reiskium non latuit. Respice lib. I. 84. Dictum Automolorum celebre est, obscurius abs Aristotele positum Rhetor. III. 16. p. 149. manifestius in Diodori I. 67. et Plutarchi T. II. 601. D. WESS.

27. τούτους ἐκέλευε ἐξελόντας) Cl. Reiskius ἐξελόντας praeoptat ex vetere ἔλω, pello: quod equidem Graecis non aufero; malo tamen, si quid novandum, ἐξελῶντας. Nam magna in his confusio; uti V. 63. III. 59. Verum mutandi nulla necessitas. WESS. — Nullo pacto sollicitari ἐξελόντας debuit. Vide I. 103, 12. I. 159, 12. etc. Et aptus huic loco erat aoristus, significatione praeteriti temporis: non enim ipsi incolere regionem potuerunt, quin illos eiecissent. S.

CAP. XXXI. 3. οὗτοι γὰρ συμβαλλομένῳ μῆνες) In mensium numero, quos ab Elephantine Meroën versus et Automolos proficiscentes conterunt, dissentit Aristides Orat. Aegypt. p. 346. Cuius discordiae caussa est, quod ambo ex aliorum narrationibus, saepe numero ambiguis, acceperunt. Statim, auxilio Arch. et Vind. τοσοῦτοι γὰρ συμβ. si volueris, haud erit pravum; quae et Reiskii coniectura. WESS.

CAP. XXXII. 1. Ἀλλὰ τὰ μὲν ἤκουσα) Si sensui non possit satisfacere, poni [hoc a Gron.] non debuerat: acrius consideranti Gronovio latere videbatur ἀλλ' ἄττα. Sed hoc aeque sensum relinqueret pendentem, Atticis pro ἄ

τινα frequentatum; non tamen Herodoto, semper Ionum more ἄσση scribenti. Sincera mihi quidem videntur olim vulgata: Ἀλλὰ τὸ δὲ μὲν ἦν. Sed haec, idem, quae nempe dicturus sum, a Cyrenaeis intellexi. Paulo post [l. 5.] Herodotea Gronov. interpolavit, vocibus περὶ τοῦ Νάσιου e into [perperam] inculcatis. VALCK. — Quae hoc cap. de iuvenum Nasamon umitinere per deserta Libyae narrantur, interpretatus est illustravitque Heeren, in libro iam saepius a nobis laudato, *Ideen etc.* T. II. p. 216 seqq. S.

5. καὶ ἀπιέσθαι ἐς λόγους Ἐπειάρχῳ) Resecui inportunum Medicei glossema: quisque videt, nisi si amore membranarum nimio coecutiat, ex sequentibus in hanc viciniam migrasse, et optime ex plerisque omnibus Codd. abesse. Id quoque inmutavi, quod paulo ante Florentia dederat, [ἀλλὰ τὸ μὲν] opinorque suspicionem de lacuna, qua de *Miscell. Lipsiensia*, in spongiam abiisse. *Nasamonum* in Lybia sedem IV. 182. designat. WESS.

17. ἡ τελευτᾷ τῆς Λιβύης) Male haec tinniunt. Scripserat aut ἡ τελευταὶ τῆς Λιβύης, quorsum tendit Ask. aut ἡ τελευτᾷ τὸ τῆς, quae Reiskii sententia. [conf. *Var. Lect.*] Certum est, veterum opinione promontorium Soloënta, quod et IV. 43., *Africae versus occidentem solem censitum fuisse terminum*. Mox [l. 20.] τῶν ἐπὶ θάλασσαν revocavi, scriptoris mori et Codicum auctoritati obsecundans. Adsolet sane Africae in mediterraneum mare vergentes nationes τοὺς ἐπὶ θάλασσαν κατήκοντας, tum ὑπὲρ τούτων et ὑπὲρ θαλάσσης eas adpellare, quae regionis interiora καὶ θηριώδεα habent. Vide modo IV. 171. et 181. et exemplorum abunde erit. WESS.

24. Ἐπεὶ ὦν τοὺς γεννίας etc.) Corrigebat vir doctissimus [Reiskius puto] scriptis ad me litteris, εἰπεῖν ὦν, ut respondeat superioribus φάναι παρὰ σφίσι γενέσθαι, aut potius εἶπον ὦν. Ego aliter censeo. Frequens in hoc scriptore, neque nesciebat vir Cl., ἐπεὶ atque ἐπεὶ γε, infinita oratione sequente: similes structurae IV. 10. VII. 3. et 150. VIII. 111. dicta adfirmant, et quae H. Stephanus de *Dialect.* p. 158. WESS. — At non id turbaverat viros doctos, quod in obliqua oratione particula ἐπεὶ cum infinitivo modo constructa est: sed quod, si ἐπεὶ notione postquam accipitur (qua eam *Wess.* accepisse videtur) ἀναπόδοτος videretur esse oratio. Itaque *Vigerus*, hunc locum tractans, (*Idiot. graec.* VII. 6, 4.) ἐπεὶ hic

notione particulae ἔπειτα, deinde, accipiendum esse statuit. Quum vero satis constet, nusquam alibi ἐπεὶ ista notione adhiberi, emendatione opus esse Reizius cum Reiskio censuit, et ex coniectura εἶπον, (scil. οἱ Νασσαμῶνες) in contextu posuit, ut in *Var. Lect.* a nobis dictum est; non εἶπεν, ut in brevi notula sub contextu nostro perperam positum. *Hermannus* in *Adnot.* 241. ad *Vigerum*, recta interpretatione, non emendatione, indigere hunc locum monuit: notione caussali, satis usitata, hic positam esse ἐπεὶ particulam, commode per *nam* reddendam: referri enim eam ad id quod proxime suis verbis *Herodotus* dixerat, *regionem illam esse feris refertam, aqua carentem, desertam*: haec illum confirmaturum iis, quae reliqua erant de *Etearchi* narratione, pergere, *nam iuvenes illos talem, qualem modo ipse dixerat, Lybiam invenisse*. Quae quidem ratio a *Viro* et doctissimo et perspicacissimo inita, ut dicam quod sentio, mihi quidem ad expediendam huius loci difficultatem haud admodum admodum accommodata videtur. Iterum iterumque totam istam ῥῆσιν relegens intellexisse mihi videor, particulam ἐπεὶ recte hic a *Wesselingio* ea notione, quae in narrationibus praesertim usitatissima est, acceptam fuisse; apodosin autem periodi in illis verbis inesse διεξελθόντας δὲ - - - ἰδεῖν δὴ ποτε etc. itaque post ἀνεμον *l.* 28. loco maioris puncti, quod ibi posuimus, recte in superioribus editionibus minori puncto distinctam fuisse orationem. In apodoseos initio poni subinde particulam δὲ, praesertim quando in protasi eadem posita erat, satis notum: quo de genere conf. *Lexicon Polybian.* p. 125. et vide *Herodot.* I. 116, 12 et 14. — Atque haec ita non modo a me scripta, verum etiam a typographo descripta erant, et prelo iam submittenda, quum mihi traditur *secunda Vigeri Hermanniana editio*, anno MDCCCXIII. in lucem emissa; ex qua haud mediocri cum voluptate cognovi, eundem clarissimum *Virum*, mutatâ priore sententiâ, istum *Herodoti* locum, in quo versamur, eodem prorsus modo, quo a nobis factum, expediendum censere. S.

33. ἀνδρας μικροῦς, μετρίων ἐλάσσονας) *Pygmaei* sunt, prudentius, quam poetarum in fabellis, hic descripti; a quorum pictura non longe abit *Nonnosi*, qui eos in *Aethiopiae* finibus vidit, narratio. Sic *Photius* ex eo, *Cod.* III. *Biblioth.*

p. 8. ἐνέτυχε γὰρ τισι μορφὴν μὲν καὶ ἰδέαν ἔχουσιν ἀνθρωπίνην, βραχυτάτοις δὲ τὸ μέγεθος, καὶ μέλασι τὴν χροάν, ὑπὸ δὲ τριχῶν δεδασυμένοις διὰ παντὸς τοῦ σώματος. Itaque in fabulis, si illa fide fulciuntur, putari non debent. Idem nempe, bene *Is. Vossius*, efficiunt aestus et frigus intensissimum, quamvis diversa ratione: nam, qui nimio sole coquantur, illi breves sunt et exiles, praesertim in siticulosi regionibus, ad *Melam* III. 8. quibus iungi possunt a *Iobo Ludolfo* disputata *Comment. in Histor. Aethiop.* p. 70. WESS.

CAP. XXXIII. 8. καὶ μέσσην τάμνων Λιβύην· καὶ) Aut haec, aut superior, quippe lenem orationis cursum turbans, inducenda copula est. *Mediam* autem *Africam* permeare *Nilum*, si districte adfirmetur, vero non erit simile. Quare *Ampl. Bouherius* *Dissert. Herod.* c. 18. p. 190. confusionem amnium, *Nili*, et eius cui *Niger* nomen, hic invenit; fortasse citra ius. Haud sane aliter haec accipi possunt, quam quae de Istro, μέσσην σχίζων τὴν Εὐρώπην: quae quidem si arte presseris, simili laborabunt difficultate. WESS. — At *Herodoti* quidem haec fuit sententia, *Nilum* *mediam* e *transverso* permeare *Africam*, *Istrumque* *mediam Europam*. Priorem καὶ particulam, *Wesselingii* monitum secutus abiicit *Reizius*: quam equidem, iubente codicum consensu, restitui. Pluribus autem rationibus tueri illa locum suum potest: quarum rationum haec simplicissima, ut repetitum verbum ῥέει subintelligas: ῥέει ἐκ Λιβύης, καὶ (ῥέει) μέσσην τάμνων Λιβύην. S.

12. Πυρρήνης πόλις) Nollem dicam *Laurentio* a *Viro Cl.* in pactam, ex non geminata canina littera: secutus est suas schedas, quibus aliae consentiunt, praeterque omnes *Aristoteles* *Meteorol.* I. 15. *Isthius* autem *Philosophus* montem signavit, *Noster* urbem; quo titulo in *Celtis* cum nulla sit, *Guil. Stukius* ad *Peripl. Ponti Euxin.* p. 164. Πυρρήνης ὄρους sive ἕρεος, vel aliud quid huiusmodi, legendum coniecit esse: cui paria non facio. *Herodotus* ex auditu haec deponit, in omnibus non fallente. Monuit *Glareanus* et *Stukius* ex eo, non longe ab *Istri* fontibus duo amnes *Brygen* seu *Pregen* scaturire et cum eo misceri, vicinamque illis regionem *Preginam* sive *Pryginam* adpellari: fieri potuisse, ut *Πυρρήνη* inde gigneretur. Gemina illis *Dalecampius* ad *Plinium* *H. Nat.* IV. 12. in eo reprehendendus, quod *Πυρρήνης* *χώρης* *Nostro* obtrudat. WESS.

15. Κελτοί εἰσι ἔξω Ἑρακλείων σπηλαίων) Corrīgunt doctissimi viri Io. Clericus et Bouherius Diss. Herodot. c. 19. ἔσω Ἑρ. σπηλαίων, siquidem Celtae, sub quorum nomine Hispani continentur, extra columnas istas censi nequeant. At haec vide. Ad Calpen fixae credebantur columnae; unde diversa ratione eis et uls columnas multa considerari poterant. Omnia extra Herculis fretum in Oceanum versa ἔξω σπηλαίων Ἑρακλείων Straboni I. p. 82. [p. 47 extr. ed. Cas.] cui et pars extima Lusitaniae, sese vehementer porrigens ac incurvans, τὸ ἐκτὸς Ἑρακλείων σπηλαίων κύρτωμα τῆς Εὐρώπης p. 112. [p. 64. Cas.] Praeterea ἐντὸς σπηλαίων insulae contra Hispaniam in mediterraneo mari, ἔξω δὲ σπηλαίων, τὰ Γάδειρα sive Gades lib. III. p. 256. [p. 168.] Iam Celtae ad flumen Anam et Lusitaniae promontorium Sacrum et Nerium, cui et Celtico nomen, sedes olim habuerunt, eodem teste lib. III. p. 230. v. [p. 153.] Atque his dudum scriptis adfertur *Biblioth. Germ. T. XXIV. pars II.* in qua Cl. Pellouterii Responsio ad C. A. Schoepflii dubia, de situ Celtarum in Hispania eadem tradens p. 396. WESS.

16. ῥέων - - - διὰ πάσης Εὐρώπης) Hae quidem voces orationis Herodoteae lenem cursum impediunt, Criticisque furcillis hinc videntur eiiciendae; si vera suspicor, sic olim ad oram positae:

τελευτᾷ δὲ ὁ Ἴστρος ἐς θάλασσαν		ῥέων
τὴν τοῦ Εὐξείνου πόντου		διὰ πάσης
τῆ Ἰστριννοῖ Μιλησίων οἰκέου-		Εὐρώπης
σι ἄποικοι		

Repeti poterant e lib. IV. c. 49. ubi ῥέει διὰ πάσης Εὐρώπης ὁ Ἴστρος (ἀρξάμενος ἐκ Κελτῶν, οἱ ἔσχατοι πρὸς ἡλίου δυσμέων μετὰ Κύνητας οἰκέουσι τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ) ῥέων δὲ διὰ πάσης τῆς Εὐρώπης ἐς τὰ πλάγια τῆς Σκυθίας ἐσβάλλει. Hic ista post parenthesis Herodoteo more requirebatur repetitio: nostro loco paulo dixerat ante de Danubio [l. 12.] ῥέει μέσην σχίζων τὴν Εὐρώπην. Istis, quae dicebam, reiectis nihil hic remanet impediti. Locorum praeterea monstrat comparatio, quomodo capiendum sit μετὰ Κύνητας, IV. 49. *exceptis* nempe Cynesiis. Hi ultimi habitabant ad Occidentem Europae; Celtae paene ultimi: in Celtarum regione ponit Herodotus Danubii fontes, illinc per Europam fluentis, seseque tandem in Pontum Euxinum circa Istriam exonerantis.

VALCK. — Abiecta a Reizio verba revocavi cum Schaefero. Post Ἰστρῶς comma interposui, quod aberat vulgo. S.

CAP. XXXIV. 6. ἢ δὲ Αἴγυπτος --- κείται) Haec alienissimo loco legi contendit T. Faber, atque in librum IV. reducenda: Quid enim, inquit Epist. I. p. 29. ad comparationem Nili cum Danubio situs Aegypti, qua Ciliciae montana aspicit, facere potest? Mea sententia lib. IV. prorsus ista locum non invenirent; hic autem pernecessaria apte respondent ad argumentationem Herodoti, haud sanequam comparantis longitudinem Nili per Aegyptum cum cursu Danubii per Europam fluentis, quod putabat Faber: nihil minus. Ostendere nititur, τὸν Νεῖλον τῷ Ἰστρῷ ἐκ τῶν ἴσων μέτρων ὁρμίσσθαι. (cap. 55, 10.) Tractum ille duntaxat cursumque Nili atque Istri comparat ab Occidente versus Orientem fluentium. Ad quaestionem a Fabricio sibi positam altius Herodotea retractare debuerat Faber. Nilus secundum Herodotum (II. 22.) Libyam permeans et Aethiopianam ἐκδιδοῖ ἐς Αἴγυπτον. Quousque supra Aegyptum Nili fontes persecuti dicantur, narrat cap. 29. et seqq. Supra Aegyptum fluit ab Occidente, ῥέει ἀπὸ ἐσπέρας τε καὶ ἡλίου δυσμέων. (cap. 51, 5.) Tum narrationem interserit; qua per Libyae deserta quam longissime progressi iuvenes Nasamones flumen invenisse magnum dicuntur, ῥέειν δὲ (cap. 52, 40.) ἀπὸ ἐσπέρας αὐτὸν πρὸς ἥλιον ἀνατέλλοντα. Nilum fuisse coniecit Herodotus; tandem hunc Nili cursum comparans cum cursu Danubii. Nilus ipsi dicitur μέσθην τάμων Λιβύην: Ister μέσθην σχίζων τὴν Εὐρώπην. Nilus fluit ab Occidente Libyae; Ister ab Occidentali parte Europae. Ister τελευτᾷ ἐς Θάλασσαν τὴν τοῦ Εὐξείνου πόντου, τῇ Ἰστριννοὶ --- οἰεῦσι: Nilus ἐκδιδοῖ ἐς Αἴγυπτον. Aegyptus terminus est Orientalis, ad quem ab Occidente Libyam pervadens pertingit Nilus: hanc, cursu mutato, mediam secans effluit in mare. Iam vero monstrandum erat, Aegypto obiectum respondere locum, quo se Danubius in Pontum exoneraret Euxinum: Aegypto, inquit, opposita est Cilicia montana: hinc recta via pergendo quinque diebus perveniri potest Sinopem, ad Pontum Euxinum sitam: Sinope obiacet Istro, se in illud mare exoneranti. Tandem e dictis concludit: οὕτω τὸν Νεῖλον δοκέω, διὰ πάσης τῆς Λιβύης (per totam Africam; ut Danubius per totam Europam:) διεξιόντα, ἐξισοῦσθαι τῷ Ἰστρῷ. VALCK.

10. ἀντίον κέεται) Gronovium vide, nimis argutantem. [Putaverat ille, legi hic debere τῷ Ἰστρω ἀντίη κέεται: paullo ante vero, τῆς ὄρ. Κιλικίης ἀντίον κέεται.] Usus ἀντίην patrio casui iungit, quemadmodum scuti Hesiodi vs. 434. et 444. adnectit idem dandi inflexioni ἀντίον VI. 77. in scriptis Codd. Hoc si nolis, quidni ἀντίη retinebitur? WESS.

CAP. XXXV. 2. πλεῖστα θωυμάσια ἔχει ἢ ἄλλη πᾶσα χώρα) πλέω θωυμάτια sedem pristinam recepit. Lege tamen Clar. Abresch Diluc. Thucyd. p. 514. WESS. — Probavi equidem superlativum, notione comparativi positam. Similiter πρώτος sequente ἢ particula habes IX. 27, 7. Conf. Wessel. ad VII. 16. et Hermann. Adnot. 57. ad Viger. S.

[7. τὰ πολλὰ πάντα. Vide ad I. 203, 6. notata. S.]

8. ἡ θεά τε καὶ νόμους) Quinimo ἡ θεά τε καὶ νόμους habebant Aegyptii, quae pleraque prorsus essent aliorum populorum moribus atque institutis contraria. Ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας θακοῦσιν ἰτουργοῦντες· αἱ δὲ σύνομοι τὰ ἕω βίου τροφέια πορσύνουσ' αἰεὶ: Sophocles Oed. in Col. vs. 331. Herodotus, αἱ μὲν γυναῖκες, inquit, ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι, οἱ δὲ ἄνδρες κατ' οἴκους ἐόντες ὑφαίνουσι. Secundum Nymphodorum ἐν τῷ ἱγ sive ἐν τῷ γ τῶν Βαβυλωνίων apud Schol. Soph. muliebria munia viris in Aegypto primus adsignavit Sesostris; quod, si fidem invenit, Rex bellicosissimus censendus est constituisse, posteaquam plurimas gentes subiugasset, ἀποστήσας τὰ πλήθη ἀπὸ τῶν πολεμικῶν ἔργων, Diodor. Sic. I. 56. qui his simillima de Amazoniῶν maritis probabilius narrat II. 45. III. 53. Ceterum e Nymphodori fragmento Herodoteum ἀγοράζουσι interpretari debuerant ἐν ἀγορᾷ περιπατοῦσιν, aut διατρίβουσι: quo significatu semper verbum ἀγοράζειν Herodotus, (III. 137. et 139. IV. 78. et 164.) veteres etiam Attici praesertim adhibuerunt, quorum usum Grammatici respiciunt Atticistae. Quia rarissimum erat emendi sensu apud Oratores antiquos, in Hyperidis Deliaca, Ἀγοράσαι, ἀντὶ τοῦ ὠνήσασθαι, positum adnotavit Harpocration: orationis ista pars superest in Scholiis ad Hermogenem, excitata Casaubono in Athen. X. c. vi. [Animadv. in Athen. T. V. nostrae edit. p. 371.] et d'Orvillio Exercit. Deliaca p. 110. VALCK. — Cur ἔθεα, quam ἡθεα, maluerit Vir doctus, haud satis vi-

deo. ἕθελαι videntur magis esse consuetudines singulorum; ἕθελαι, publici magis mores. Vide IV. 95, 9. 106, 2. VIII. 144, 17. De morum Aegyptiorum et Graecorum discrepantia lepidissimi exstant versiculi *Anaxandridae* comici apud *Athenaeum* lib. VII. c. 55. p. 299 seq. S.

Ibid. αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι) Tractavit haec ill. *Ez. Spanhemius* ad *Iulian.* Or. I. p. 142. Sed ἀγοράζειν hoc loco idem est atque in foro agere et versari, sicuti III. 137. Recte *Nymphodorus* in Schol. Oed. Colon. Sophocl. vs. 350. αἱ μὲν γυναῖκες ἐν ἀγορᾷ περιπατοῦσι καὶ καπηλεύουσι, de Aegyptiis; tum οἱ δὲ ἄνδρες κατὰ τὴν οἰκίαν ὑφαίνουσι, at nihil ibi de texendi more, quem clarissima luce *Salmasius* ad *Vopiscii Aurelian.* cap. 46. p. 564. et post eum *Io. Braunius* Vestit. Sacerdot. Hebr. lib. I. 16. p. 267. etc. circumfudit. WESS. [14. εὐμαρέη. Sic scribendum monuerat *Koen.* ad *Gregor.* Dialect. ion. §. 119. S.]

CAP. XXXVI. 2. τῇ μὲν ἄλλῃ κομῶουσι) Nihil multo. Κομῶουσι *Arch.* (sic enim habet, non κομόουσι, uti *Galeus,*) librario debetur, ad notam ionicam offenso: indidem ξυροῦνται et ξυρῶνται venerunt, salvo meliore cap. 37. Non negavit his *Cl. Salmasius* operam, de *Coma* p. 542. talia derivans, quae sine controversia inde confici non possunt, bene observante *Cl. Dukero* in *Thucyd.* I. 6. WESS.

4. τοὺς μάλιστα ἰνέεται) A poetis omittitur interdum in talibus praepositio; addit *Herodotus;* qui et hic scripsisse videtur: ἐς τοὺς μάλιστα ἰνέεται, nempe τὸ κῆδος: qui quidem genere sint proximi, atque id circo ταφῆες et κηδεσταί. Lib. VI. c. 57. δικάζειν πατροῦχου παρθένου πέρι, ἐς τὸν ἰνέεται ἔχειν. conf. c. 109. Ad aliquem venire dicitur pecunia vel haereditas. *Solon:* μὴ ἐπιτροπεύειν εἰς ἐν ἣ οὐσία ἔρχεται τῶν ὀρφανῶν τελευτησάντων, apud *Diogen. Laërt.* I. 56. cui legi *Charondae* contrariam explanans *Diodorus Sic.* XII. 15. τῆς οὐσίας, inquit, εἰς ἐκείνους καθηκούσης. Iis esse adiuncta Sacra; scribit *Cicero* de Legg. II. c. 19. ad quos patris familias morte pecunia venerit. VALCK. — Ergo ἐς τοὺς voluerat *Vir doctus.* At similiter IX. 26, 34. ἡμέας ἰνέεσθαι, pro ἐς ἡμέας dixit *Noster.* S.

[7 et seq. δικάτα. De victu interpretatus est *Larcher:* Les autres peuples prennent leur repas dans un endroit séparé des bêtes, les Egyptiens mangent avec elles. Qua strictiore

notiōne frequenter quidem apud alios auctores usurpari novimus id vocabulum; nec vero apud Nostrum. Vide I. 35 extr. I. 157, 10. II. 68, 18. coll. l. 4. etc. S.]

8. ἀπὸ πυρέων) Et hoc instauravi. αὐτέων, Θεσσαλέων, Σουσέων aliaque hoc de genere adhibuit; et haec terminatio recusabitur? Melius successisset, si in Latinis, *frumenti* loco, *triticum*, et ζεῶς Hieronymi exemplo *speltam* vertissent. Belle de his *Ol. Celsius* Hierobotan. P. II. p. 101. et 122. WESS.

12. τὸν δὲ πηλὸν τῆσι χερσὶ.) Huc praeter Strabonem XVII. p. 1179. c. [p. 823 extr. ed. Cas.] spectat Anonym. in *Pythag.* reliquiis p. 714. [ed. Gal.] τὸν παλὸν δέειν ταῖς χερσὶ, τὸν σῖτον τοῖς ποσὶ, τήνοις καλὸν, ἀλλ' αἰμῖν τὸ ἐναντίον. Qui quidem meminerit, *vinum* secundum Grammaticos Ionice dictum πηλὸν, et οἶνον πατεῖν *Hybrae* ap. *Athen.* XV. pag. 696. A. hic forsā per πηλὸν, *unas* intelligat pressas in torculari: sed *vinum* nuspiam ita vocat *Herodotus*, secundum quem vitibus etiam caruit Aegyptus: vid. *Celeberr. Wes-seling.* ad *Diodor.* T. I. p. 19. VALCK.

15 seq. εἴματα τῶν μὲν ἀνδρῶν ἕκαστος ἔχει δύο.) Hinc in *Schol.* ad *Soph. Oed.* in *Col.* vs. 331. corrigendus est *Nymphodorus*: ταῖς μὲν δύο ἱμάτια περιέβαλε, ταῖς δὲ ἓν: vulgatur, ταῖς μὲν δ. ἰ. π. τοῖς δὲ ἓν. Huc *Sesostris* ista dicitur in usum introduxisse, ὑπολαμβάνων ἅμα τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐκθλιγέσθαι: ὃ καὶ Λυδοῖς ὕστερον συμπεσεῖν φασίν. *Lydi* cum a *Cyro* defecissent, κέλευε σφραγας, inquit *Croesus* apud *Herod.* I. 155. κηθῶνας - - ὑποδύνειν τοῖσι εἴμασι: quod *Polyaenus* dixit στολὴν γυναικεῖαν φορεῖν lib. VII. cap. 6, 4. De *Cyro* *Lydisque* narrata transtulit in *Xerxen* et *Babylonios* *Plutarch.* T. II. p. 173. c. De *Aegyptiis* conf. *Herod.* II. 81. VALCK.

23. διφασίοισι δὲ γραμμασι χρέωνται) De *Aegyptiorum litteris* docte et prudenter *Cl. Warburton* *Divin. Legat. Mosis* lib. IV. sect. 4. Usi olim fuerunt *sacris* sive *Hieroglyphicis*, quales in obeliscis aliisque monumentis cernuntur: usi etiam δημοτικαῖς, quas populares et currentes adpellare licebit. Memini aestate superiore in cimeliarchio *Auriaci* Principis, monstrante *Hemsterhusio*, eruditissimi patris egregio filio, lintea videre huiusmodi litteris obpleta: habet similes fascias et lintea texta illustr. Comes *Caylus*

in *Recueil d'Antiquités* T. I. p. 70., adpersis praeclarissimis observationibus, quas ut consideres auctor suasorque sum. WESS.

CAP. XXXVII. [4. εἴματα δὲ λίνεα φορέουσι) *Lineas vestes Herodotum videri dicere non modo quae ex lino, sed quae ex gossypio vel bysso confectae erant, iam ad I. 195. 1. monuimus. Vestes ex gossypio sacerdotibus Aegypti gratissimae, ait Plinius lib. XIX. cap. 1. sect. 11. 5. conf. Polluc. VII. 75. et Forsterum de Bysso veterum p. 85. laudatum Heerenio in Ideen etc. T. I. p. 137. S.]*

6. τὰ τε αἰδιῶνα περιτάμνονται) De sacerdotibus recte: neque enim omnibus Aegyptiis illa circumcisionis, nisi si mysteriis initiari et ad sacras scientias admitti vellent, necessitas. Docuit *Huëtius*, Vir Cl. in *Origen.* ad *Genes.* p. 16. et in *Homil. V.* in *Ierem.* p. 159. edit. nov. multoque uberius amicus meus, olim studiosissimus auditor, *C. V. Vonckius*, vir Ampliss. *Obs. Miscell.* cap. 1. p. 60. Caussam ritus, quam *Noster* adfert, ridiculam ait *Guiliel. Jameson*, *Spicil. Antiq. Aegypt.* c. 14. pag. 559.; potuisse enim sacerdotes munditiae et salubritati consulere sine circumcisione. Fateor id ultro. Vitio-ne tamen cedere scriptori debet, si, quem obtendebant Aegyptii colorem, signet? *Philonem Iud.* de *Circumcis.* p. 810. c. Vir Cl. in consilium ubi misisset, potuisset sapere. Addit doctissimus *Iudaeorum*, non aliam ob rationem sacerdotes corpus adcuratissime radere, et *Synesius Encom. Calvit.* pag. 70. n. cum *Petavii* observatis. WESS. — Conf. *Michaëlis*, *Mosaisches Recht*, T. IV. §. 186. et *Meiners*, *De Circumcisionis origine et caussis*, in *Commentatt. Soc. Reg. Goetting.* T. XIV. pag. 211 seq. S.

13. λαῦνται δὲ δις τῆς ἡμέρας) *Valla interdium ter, quasi τρις esset. Mihi istud, modo scripti Codd. addicerent, non displiceret. Vide hoc Porphyrii ex Chaeremone, Abst. An. IV. 7. τρις δὲ τῆς ἡμέρας ἀπελούοντο ψυχρῶ, ἀπό τε κοίτης, καὶ πρὸ ἀρίστου, καὶ πρὸς ὕπνῳ. Quae et Mediceo et aberranti Arch. auctoritatem conciliant. Porro ἐσθῆτα βελλέειν Aldi et Arch. [l. 12.] habet quidpiam singulare, cui fidere non audeo. WESS. — Vulgatum λαβεῖν primus dedit H. Steph. ex codice puto msto. S.*

19. δίδεται -- οἶνος ἀπέλιμος) *Eum in modum c. 60. At*

c. 77. usum Aegyptiis οίνου ἐκ κριθῶν sive vini ex hordeo largitur, quoniam vites regioni deessent: quod quidem an districte verum sit, alias quaeremus. *Plutarchus*, post *Psammetichi* aetatem, aditu Graecis intra regionem patefacto, vini potum regibus et sacerdotibus placuisse, de *Isid.* et *Osir.* c. 6., antea pestiferi quid illi adesse opinatis, innuit. Ut ut fuit, οίνου οἱ μὲν οὐδ' ὄλως, οἱ δὲ ὀλίγιστα ἐγεύοντο, *Chaeremon* in *Porphyr.* Abst. Anim. IV. 6. Confer *Musam* III. 5. *Iablonski* Panth. Aegypt. II. 1. pag. 131. et nota *Salmasium*, ἀμπέλινον de foliis, ἀμπέλιον, in vino usurpari adservantem ad *Achillem Tat.* lib. II. p. 67. WESS.

22. οὔτε τρώγουσι) *Cl. Pauw* corrigebat φρύγουσι, *frigunt*, vulgatum vitii damnans, quoniam qui fabas ἔψοντες δατέονται, eas τρώγουσι, quod *Noster* infitiatur: passim ἔψειν et φρύγειν contra se poni, neque τρώγειν *crudas edere* indicare. Speciem ea habent, nihil amplius. Debuisset scriptor, si vero niterentur, οὔτε φρύγοντες οὔτε ἔψοντες dare. At veritas deest. Τρώγειν de *crudis* olim placuit unice: testantur τρωκτὰ et τρώξιμα, quae ὡμὰ ἐσθιόμενα exponit *Galenus*: accedit verbi in his libris usus, I. 71. II. 92. [IV. 177, 3.] Bene, quamquam generalius, *Plutarchus* Symp. VIII. 8. οὔτε γὰρ σπείρειν, οὔτε σιτεῖσθαι κῆραμον Αἰγυπτίους, ἀλλ' οὐδὲ ἐξῶντας ἀνέχεσθαι Φισιν ὁ Ἡρόδοτος. Egregio *Medicei* et *Pass.* πατέονται alius erit locus. [Vide *Adn.* ad c. 66, 8.] Nunc notemus eorundem τῶν εἰς ἐστὶ ἀρχιέρεως [l. 25.] singulare prorsus. Potuisset illi fideiussorem *Vir* *Celeb.* addere *Dionem Cassium*, cui ὁ ἀρχιέρεως, τῶ ἀρχιέρεω, τὸν ἀρχιέρεων sese probarunt. Lege *Cl. Reimari* observata in *Dionis* LIII. pag. 712. WESS.

CAP. XXXVIII. 2. καὶ τούτου εἵνεκα δοκιμάζουσι αὐτοὺς ὧδε) Non expedio hanc consecutionem: *Boves mares Epaphi* censentur: *Epaphus* non alius ac *Apis* II. 133. III. 28.; propterea hunc in modum boves explorant. Haecine consequens oratio? Saltem qualitatem aliquam aut coloris aut rei alius adiunxisset. *Aegyptii rufos boves* τοὺς πυρροὺς βούς tantummodo immolabant, *usi prius examine pilorum* supersticiosissimo, ὥστε καὶ μίαν ἔχη τρίχα μέλαιναν ἢ λευκὴν, αὐτοὺς ἠγεῖσθαι, ut si vel pilum unum nigrum albumve haberet, *maclari non posse arbitrarentur*, testantibus *Plutarch.* *Isid.* et *Osir.* p. 363. B. et *Diodoro* I. 88. In *Nostri* animo, etsi

verba nunc non praeferant, versatum simile quid videtur. Cl. Pauw planissima fore censebat omnia, modo βούς τοὺς ἔφεμονός, nigros boves, refingeretur: hos enim Epaphi sive Apidis, itidem nigricantis coloris, fuisse. Quod quidem si probetur, cur atros candidosque pilos tanta superstitione bubus evulserunt, quibus ipse Apis insignis erat? mitto vocem Herodoteam non videri. Ne longum faciam, adstipulor Viro doctissimo, aut menda turpata, aut voce aliqua defectam esse orationem. Fac fuisse τοὺς δὲ καθαρὸς βούς τοὺς ἔρσενας etc. et nexus erit sermoni; quam mihi suspicionem stabilire sequentia videntur et quae principio c. 41. tum Porphyrius Abst. An. II. 55. Sed hoc doctiores perpendant. WESS. — At nihil est, quod hic magnopere desideres. Non nisi eos boves immolare licitum fuisse, qui καθαρὸι essent, per se intelligebatur: itaque statim exponit auctor, quo pacto, an καθαρὸς sit et immolari Epapho bos possit, exploretur. S.

4. ἐπεοῦσαν) ἐνεοῦσαν ex Arch. scripsissem, nisi Pass. dedisset commodius, quod et in Abreschii coniecturam Dilucid. Thucyd. p. 350. venerat. Reiskio, post pauca εἰ καθαρὴ τῶν etc. [l. 7.] convertenti in εἰ καταρῆ τὶ τῶν, num conspiciat horum quidpiam, arbitrariam emendandi rationem lubens relinquo. WESS. — Ad ἴδεται intellige ex praecedentibus ὁ δοκιμάζων, nempe τῶν τις ἰδέων, ut mox deinde ait. S.

[8. ἐν ἄλλῳ λόγῳ potest significare in alio harum Historiarum libro: sed et simpliciter, in alia narrationis parte. Id, de quo hic agitur, habes lib. III. c. 28. S.]

11. γῆν σημαντρίδα ἐπιπλάτας) Contendit P. Victorius Variar. XIV. 4. hanc σημαντρίδα cum Ciceronis Orat. pro Flacco c. 16. creta Asiatica. In Salmasium ad Solin. p. 157. non dissimilia opinatum, Gronovius calamum strinxit. Quam ego litem meam non facio. Cui enim bono? Plutarchus τοὺς σφραγιττάς τῶν ἰδέων et sigilli caelaturam Isid. et Osir. loco supra citato, sive cap. 31. expingit: tetigit et Clar. Steph. le Moyne ad Polycarpi Epist. p. 410. talia Nostro contribuens quae recusat. WESS.

CAP. XXXIX. 5. ἔπειτα δὲ ἐπ' αὐτοῦ οἴνου) Torsit ἐπ' αὐτοῦ Cl. Reiskium, non perspicientem, quid hoc loco velit: substituit ἔπειτα δὲ παῦρον οἴνου, aut κύαθον, ἔρσενος,

νασμὸν, σπονδὴν, ut eligendi sit facultas. Verum abundantior ea est copia. *Corn. Pauw* ἔπειτα et ἐπ' αὐτοῦ visum fuit ἐν παρεκκλήσει idem esse, ac dein, post hoc, statim. Equidem postea, deinde Latinorum, et ἀδῆς, αὖ pulere recordeo, ἐπ' αὐτῷ itidem; de isto nunc quidem addubito, in versione Gronoviana [αὐτοῦ ad βωμὸν referente] adquiescens. Recepi praeterea [l. 6.] καταρησάμενοι, libris et indole sermonis requirentibus. Consentit *Plutarchus Isid.* et *Osirid.* c. 31. Quae de devotione victimae piacularis, et manibus capiti eius inpositis, exponuntur, in rem suam vertit *Spencerus*, *Leg. Hebraeor. Dissert. VIII.* p. 1466. WESS.

CAP. XL. 5. Ἐπὴν προνηστεύσωσι τῆ Ἴσι etc.) Induxit haec *Medicei* imperio *Gronovius*; ego vero, plurium *Codd.* iussu, veterem reduxi in sedem. Quid virum *Cl.* inpulerit, adnotationes ostendent; in quis tamen conplura, non magni reboris. Negat *Herodoteum* esse βῶν, quam ipse vocem non movit *VI.* 67., quamque *Parisienses* scripti atque alii hoc non habent loco: urguet, bis sine causa idem dici, repetique brevi intervallo προνηστεύσαντες δὲ, θύουσι. Atqui de *Aegyptiorum* circumcissione, ut *uno* tantum utar exemplo, iteratio similis c. 36. 37. Quod illi vero validissimum argumentum ex ratione dictionis ἐξ ὧν εἶλον, pro instauratis aeque firmum stat. Iam vide verborum cohaerentiam: significat *Noster*, maximam se deam et festum eius maximum descripturum: habent utrumque suam in possessionem restituta; quae si auferas cum *Medic.*, ex parte sermo truncus incedit. Adde conspirantem tot mstorum consensum. Id ignorare me fateor, *Vallam* quid tandem, ut κατεύξωνται *obdormierunt* redderet, adegerit. An καθεύδωνται invenit? Quod si reperit, cautione utique fuerat opus. WESS. — Insignem speciem habere scripturam eam, quam *Vir* praestantissimus revocavit, minime equidem negaverim. Sed restituta illa, quam probati libri nobis conservarunt, multo aptius mihi visa erat cohaerere *Scriptoris* oratio. S.

[5 et seq. κοιλίην μὲν κεινὴν πᾶσαν ἐξ ὧν εἶλον. Vide *Var. Lect.* *Plana* sententia: totum abdomen exenterant, (intestina omnia ex alvo eximunt,) viscera vero in corpore relinquunt. Cur vero cum *Schneidero* (in *Lex. crit. Graecae* linguae, voc. Κοιλία) *ventriculum simul cum intestinis exem-*

lum hinc intelligamus, caussam equidem video nullam. S.]

15. ἐπεὶ δὲ ἀποτύφονται) Obversabantur ista docto nugatori, cuius Ionicum de Syria Dea libellum inter *Luciana* retulerunt, T. III. p. 454. ubi Adonin ab apro interemptum in sua regione ferebant Byblii, καὶ κατὰ (sic legerim) μνήμην τοῦ πάθεος τύπτονται τε ἐκάστου ἕτερος, καὶ θρηγέουσι - - - ἐπεὶ δὲ ἀποτύφονται καὶ ἀποκλαύσονται. Optime *Hesych.* Herodoteum Ἀποτύφονται interpretatur, παύσονται τοῦ τύφασθαι: ubi plangere desierint, *Leopard.* VII. Em. cap. 12. qui *Luciana* quoque comparavit. Ut in his τύφασθαι et ἀποτύφασθαι, sic II. 73. πειρᾶσθαι αὐτὸ φορέοντα ἐπεὶ δὲ ἀποπειρηθῆ. Dantur huius generis plura: Ἀποφειτῶν *Eustathius* interpretatur παύσασθαι φειτῶντα. vid. *Clariss. Piersoni* Anim. in *Moerid. Attic.* p. 400. τῆς σχελῆς ἐκφειτήσας est apud *Diogen. Laërt.* X. 6. VALCK.

CAP. XLII. 2. τὰς δὲ θηλέας οὐ σφι ἔξεστι θύειν) *Porphyrus* Abst. An. II. 11. his consimilia, non sine naturali quadam instituti causa. Duravit Aegyptiis ea superstitio in *Constantii* Imp. tempora. De bucula, hortos rigante, ἐπεχείρησαν θῦσαι καὶ ἔθυσαν ἄν, εἰ μὴ θῆλυ τοῦτο ἦν. τὰ τοιαῦτα γὰρ ἔλεγον μὴ ἐξεῖναι παρ' αὐτοῖς θύσθαι, *Athanasius* Histor. *Arianor.* ad *Monach.* cap. 56. p. 378. *Isidis simulacrum bubulis cornibus dabit Plutarch.* *Isid. et Osir.* c. 19., et *Notri* imitator *Libanius*, ἡ γὰρ δὴ Ἰσις, τὸ βούκερων ἀγαλμα, τὸ Αἰγύπτιον, *Antiochici* p. 353. WESS.

15. ἢ καὶ ἀμφοτέρω ὑπερέχοντα) Potuisset ὑπερέχοντας, struetura vulgatiore. At *Gronovium* consule in cap. 66. huius libri. [ubi hanc dictionem cum illa confert, ταῦτα γινόμενα, c. 66, 15.] *Antigonus Caryst.* Hist. Mirab. c. 23. εἶον ἐν Αἰγύπτῳ τὸν βούν ἄν κατορύξῃς - - ὥστε αὐτὰ τὰ κέρατα τῆς γῆς ὑπερέχειν etc. WESS.

CAP. XLII. 1. ὅσοι μὲν δὴ - - ἴδρυνται) Fortasse scribendum ὅσοις μὲν δὴ Διὸς Θηβαίεος ἴδρυνται ἰσόν: et paulo inferiorius, ὅσοι δὲ δὴ τοῦ Μένδητος ἔκνηνται ἰσόν. Voculas δὲ δὴ sic saepenumero coniungit *Herodotus*, qui c. 44. εἰρόμην, ait, ἐκόστος χρόνος εἴη ἐξ οὗ σφι τὸ ἰσὸν ἴδρυνται. VALCK. — Non erat cur sollicitaretur vulgatum. Idem valet ἴδρυνται ac ἴδρυνμένοι ἔχουσι, sive ἴδρυνάσι ἑαυτοῖς: pro quo ἴδρυνάμενοι ἔκνηνται dicit c. 44, 21. Cf. ad I. 180, 11. *Ridicule Larcher:* Tous ceux qui ont fondé le temple de Jupiter Thébéen. S.

2. Διὸς Θηβαιέος) Rediit Iovi solemnis titulus, quo I. 182. II. 54. IV. 181. superbiter. Ἰδρύνται ἱερὸν in *Vallae Latinis templum incolunt, verius sacrum sive aedem constituunt, [potius constitutum habent.]* ut c. 41. 44. et *Diodor. Sic. I. 15.* Rediit quoque Ὀσίριος, cui *Med. Ionicam formam, hic inconsulte detractam, reddidit II. 157.* WESS.

14. προέχουσαί τε τὴν κεφαλὴν) Pati hoc possum, si tamen opera levi fieret προσχέουσαί, sequentibus melius congrueret; quae et *Cl. Reiskii opinatio. Νάκος* de arietis vellere *Grammatici recusant, merito reprehensi a Sam. Bocharto Hierozoic. P. I. c. 42. lib. II. De titulo Ammonis κριοπροσώπου nihil addam, nisi recurrere IV. 181. et in Luciani Astrol. c. 8. et Proclo in Timaeum p. 30.* WESS.

19. Φωνὴν - - νομίζοντες) Adridere posset Φωνῆ, ob IV. 117. Φωνῆ - - νομίζουσι Σκυθικῆ. Sed illud aequè probum. Sic I. 142. γλῶσσαν δὲ οὐ τὴν αὐτὴν οὗτοι νενομίκασι. Alia hoc de genere *Portus subpeditabit, quibus ex Dione Cassio, si quae necessitas, magna foret accessio. In Cononis Narrat. 44. ὅς τὴν αἰχμάλωτον γυναῖκα ἐνόμισε καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς ἔθετο mutatum* iovit *Th. Galeus, non citra iniuriam.* WESS.

21. Ἀμοῦν γὰρ Αἰγύπτιοι etc.) Verius videtur *Eustathii* hoc ex loco Ἀμοῦν. [ut habet noster ms. F.] Namque ita *Aegyptii. Plutarch. Is. et Osir. c. 9. ἴδιον παρ' Αἰγυπτίους ὄνομα τοῦ Διὸς εἶναι Ἀμοῦν. ὃ παραγαγόντες ἡμεῖς Ἀμμωνὰ λέγομεν.* Hinc ex lapide inter *Epigrammata Muratorii Th. Inscript. pag. 73. ΜΕΓΑΣ ΟΒΡΙΜΟΣ ΑΜΩΝ, quamquam AMMY in Rich. Pocockii Antiq. Inscript. pag. 30. Convenit Ἰμνα Amun, et Ἰμνη Hamon, Ierem. XLVI. 25. Ezech. XXX. 15. Vide doctissimi Iablonskii Pantheon Aegypt. lib. II. 2. et Aegyptiorum mysticas has fabellas docte explanatas advertes.* WESS.

27. τύπτονται - - τὸν κριόν) *Arietem verberant, Laurentius. Ex usu verbi, plangunt, semet verberant oportuerat. Lucianus Dea Syr. c. 6. καὶ μνήμην τοῦ πάθος τύπτονται τε ἐκάστου ἕτεος. Poëta in Hephaestione pag. 34. καττύπτεσθε κόραι, καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας.* Habet de hoc vocabuli usu plura *Gronovius, admixtis tamen alienis, infra c. 61.* WESS.

[28. ἐν ἱερῇ θήκῃ, sacrâ urnâ reddidit *Valla.* Nos, sacro in loculo, ut *Gronov. Rectius futurum erat sacro in sepulcro. Est enim Herodoto θήκη conditorium, sive camera in*

qua pluribus sarcophagis locus. Vide saltem III. 16, 28 seq. S.]

CAP. XLIII. 8. ἐν δὲ δὴ καὶ τὸδε) Haud scio an sit ἐν δὲ δὴ deterius. Lucian. Astrol. c. 4. ἐν δὲ καὶ οὐνόματα αὐτέρισι ἐπέθεσαν: quod sollicitatum a viris doctis nollem. Noster III. 39. ἐν δὲ δὴ καὶ Λεσβίου: -- εἶλε: et V. 95. Adde Gronov. in I. 18. Aliter Aldus et ceteri pingunt, e quibus δὴ restituo; Medic. et hic Arch. illi se infestum prae-buit, sicuti et III. 15. placatior alibi. Aeliani Var. XIV. 58. πολλά καὶ ἄλλα οἶδα, ἐν δὴ τοῖς καὶ τὸδε paullo diversius abit. WESS. — In Var. Lect. monere debueram, ἐν δὲ, non ἐν δὲ hic Wesselingium e superioribus editionibus tenuisse, quibuscum scripti libri etiam omnes (quod quidem sciam) consentiunt. Lubens tamen cum Reiz. et Schaeff. ἐν δὲ correxi. Sic enim constanter adsuevit Noster: I. 185, 7. 192, 2. II. 79, 7. III. 15, 10. 38, 11. et plerumque quidem (sicut in omnibus istis locis) adiecta δὴ particulā; quam et h. l. si quis revocatam cupit, quod Schaeferus fecit, haud invitus patiar; nonnumquam vero etiam absque δὴ, ut I. 74, 5. II. 176, 3. VIII. 113, 16. S.

17. ὡς ἔλπομαι τε) Correxerat vir eruditus in *Miscell. Lipsiens.* ὡς πέπτυμαί τε, quod merito in litteris ad me spernit. ἢ ἐμὴ αἰρέσει amplius est quam ἔλπομαι, et sententiam rationibus nixam exprimit, sicuti λόγος αἰρέσει, quod sanior ratio persuadet, III. 45. IV. 127. et in *Platonis Critone* p. 48. c., *Arriano*, *Imp. Antonino*, atque aliis. Lege *Uptoni* *Adnotationes in Arriani Dissert.* lib. I. 29. p. 155. [pag. 530. nostrae edit.] et *Abreschii Dilucid.* *Thucyd.* pag. 385. WESS.

20. ἀρχαῖός ἐστι θεὸς Αἰγυπτίων Ἡρακλῆς) Dubio res caret. Habuerunt Aegyptii suum sibi numen, cui Graeci *Herculis* titulum inpegerunt: nulla illi natalium origo ex Iovis et Alcmenae amoribus, verum *Nilo genitus* tradebatur, *Cicerone* doctore, *Nat. Deor.* III. 16. Ordines deorum in ista gente varii: primi VIII. hinc XII. inde alii, ut est c. 145. ex secundis fuit *Hercules*. Legendus est *Cl. Jablonskius Praefat. Panth. sect. 28.* et lib. II. c. 3., neque enim moram in his nectere libet. WESS.

[22 seq. ἐπεὶ τε ἐκ τῶν οὐτῶ θεῶν οἱ δωάδεκα θεοὶ ἐγένοντο)
Aliena prorsus erat *Vallae* interpretatio: ex quo *Herculem*
Herodot. T. V. R

ex octo diis, qui duodecim erant, unum esse arbitrantur. Voverat ille, puto, debuerat certe, ex duodecim diis, qui octo fuerant. ἐγένοντο cum Gronovio exstiterunt reddidi, quod et Wess. tenuerat. Commodius H. Steph. in ora versionis Laurentianae: ex quo e diis octo facti fuerunt duodecim, quorum unum Herculem censent. Quam versionem probans Iablonski in Proleg. Panthei Aegypt. pag. LXIV. et LXXIII. ut octo diis, quos initio coluerant Aegyptii, succedente tempore adiecti fuerint quatuor alii. Larcherus, contra auctoris mentem: il est du nombre de ces douze Dieux, qui sont nés des huit Dieux. S.]

CAP. XLIV. 6. ἡ δὲ σμαράγδου) Non me fugit, quid patrocinii μάρμαδος ex Athenaci III. 14. [pag. 94. b.] auferre queat, sed locuples esse dubito. Noster vulgatum, nullo msstorum dissensu, probavit III. 41. [Sic corrige in nostra Var. Lect. ubi perperam II. 41.] Stat et pro eodem Cl. Wasse in Thucyd. IV. 13. Latinos Zmaragdum maluisse, cognitissimum est, quo de Ian. Brouckhusius in Propert. II. 13, 43., et ab eo cumulatim citati. Μέγας, quod continuo [l. 7.] succedit, insolentius videtur: hinc T. Fabri μεγάλως, a Gronovio castigatum: indidem Reiskii μέγα φῶς, non magno utique molimine. Ego in Laurentii et Porti partes eo; nam Gronoviana explicatio minime se probat. WESS. — Nempe adverbialiter pro μεγάλως positum μέγας Portus censuit: quod utique insolentius. Quod ad Reiskii spectat coniecturam, notabile tamen est, subinde et alibi a librariis permutatas reperiri Φ et Θ litteras. Cuius confusionis in Athenaeo exempla nonnulla observare memini: alia duo Schaeferus adnotavit, unum in Notis ad Gregor. Dialect. pag. 525. alterum in Indic. Graec. in eundem librum, p. 929. Vide etiam Wesselingii Adnot. ad II. 48, 7. et Var. Lect. I. 58, 4. De smaragdina, quam Noster dicit, columna consuli possunt quae Larcherus ad h. l. adnotavit. S.

12. τριηκόσια καὶ δισχίλια) Fuit Tyrus post Sidonem μέγιστη τῶν Φοινικῶν καὶ ἀρχαιστάτη πόλις, in Strabon. XVI. pag. 1097. et, illo longe potiore, Esaia Propheta c. xxiii. 7. Negari tamen haud potest, nimium priscam hinc perhiberi; quod praeter alios egregius Vatis eius explanator Camp. Vitringa condocescit. Fieri potest, ut Nostrum, an-

tiquitatis suae iactatores, sacerdotes Herculis circumscripserint. Quod enim *Vignolius Chronol. lib. IV. 1. p. 33. τριηκόσια καὶ χίλια* rescripsit, id in coniectura, incerta et fallace, deputandum est. Non addo, et ea ratione Tyri initia iusto antiquiora constitui. WESS.

[13. ἐπωνυμίην ἔχοντος Θασίου εἶναι) De abundante verbo εἶναι vide ad I. 153, 19. notata. S.]

17. πέντε γενεῆσι) δέκα γενεῆσι corrigit *Maussacus ad Harpocr. p. 144. edoctus a Scaligero ad Euseb. p. 37. Mendae patebit origo, si sic voces censeantur olim collocatae: καὶ ταῦτα δὴ γενεῆσι ἰ (id est δέκα) πρότερά ἐστι. Nonnunquam numerum voci γενεῆ subiicit etiam *Herodotus*, ut I. 185. γενεῆσι πέντε πρότερον γενεσμένη, et IV. 147. VALCK.*

Ibid. πέντε γενεῆσι ἀνδρῶν πρότερα) Et haec exercuerunt eruditorum studia. *Maussacum sannà Gronovius* repulit, chronologica difficultate nihil admodum motus: belle noverat ex *Scaligero ad Euseb. Chron. p. 37. a Thaso et Cadmo plus quinque generationibus ad Herculem abiisse; neque nesciebat Berkelii ad Stephan. in Θάσος conatus: et pertinax tamen silentium. Ego vero non ambigo de menda vocabuli πέντε. Quid fuerit olim, coniectando vestigandum est. Maussaci δέκα γενεῆσι nimium videtur: addit enim in seriem maiorum Herculis Belum, cuius ratio hic nulla. Beli filio Aegypto aequales fuerunt Cadmus et Thasus: ab Aegypto ad Herculem octo numerantur descendentes in *Stephani Θάσος*, qui quidem, uti *Aldus* et prisci Editi, H. δὲ γενεαῖς Ἡρακλέους καὶ Θάσος παλαιότερος h. e. octo vero generationibus Hercule antiquior Thasus est. Mutavit faetor *Berkelius* posuitque δέκα, quod scriptus liber ἰ. δὲ γενεαῖς praeferret: at offendit eundem ad lapidem, ad quem *Maussacus*. Iam generationum ordo et numerus in Herculem usque cum constet, adstipulor *Ampl. Bouherio Diss. Herodot. c. II. p. 128. ὀκτώ γενεῆσι* reponenti. Discrepant, neque nego, ὀκτώ et πέντε scriptura; quae differentia notae fortasse numerali obscurius pictae, aut erranti amanuensi, in acceptum referenda est. WESS. — Possis cogitare H. olim scriptum fuisse, idque successu temporis in Π. (i. e. πέντε) mutatum: sed scriptura Π. pro πέντε vetustior est, quam illa qua ἰ. octonarium numerum indicat: satisque notum, H. olim ἑκατὸν significasse. Lar-*

cherus, cuius et Adnotatio ad h. l. et uberior in hunc locum commentatio in *Chronol. Herodoti* consuli potest, vulgatam scripturam πέντε defendit. S.

23. ὡς ἤρωι ἐναγίζουσι) Sugillat *Plutarchus* de Malign. *Herodoti* p. 857. d. cavillandi studio abreptus. *Herculem*, *Amphitryonis* filium, *Heroum* olim ritu ac superstitione *Graecos* devenerari solitos testata res, atque a *Diodoro* IV. 39. copiosius explicita est. Non repeto quae illi adscripta sunt. *WESS.* — Conf. *Gregor. dialect. ion.* §. 109. ibique *Koen.* S.

CAP. XLV. 11. χωρὶς ὄων) *Miror* equidem hoc uno in loco tradi, fas fuisse *Aegyptiis* *sues* immolare; et tamen rerum *Aegypti* peritissimis viris locum de menda non fuisse suspectum. Lenissima mutatione corrigi poterit ὄϊων: ut nullas mactasse pecudes dicantur praeter *oves*, *boves* *mares* *vitulosque*, et hos duntaxat qui solemni ritu fuerint explorati signoque notati. In nomo tamen habitantes *Thebano* ὄϊων ἀπεχόμενοι αἴγας θύουσι, *Mendesii* contra, αἰγῶν ἀπεχόμενοι, ὄϊς θύουσι, uti scribit c. 42. Sed *sues* abominati vulgo ne tangebant quidem *Aegyptii*, c. 47. uno tantum festo die *Lunae*, ἕς θύσαντες, πατέονται τῶν κρεῶν ἐν ἄλλῃ δὲ ἡμέρῃ οὐκ ἂν ἔτι γευσαίαιτο. Rem adfirmant *Plutarch.* de *Is. et Osir.* §. 8. et *Aelianus* *Hist. An.* X. c. xvi. Hic sua probabiliter idoneo testi debet *Eudoxo*, qui citatus ibidem Φησὶ Φειδομένους τοὺς Αἰγυπτίους τῶν ὄων μὴ θύειν αὐτάς. *Aegyptiorum* ad *Graeca* comparans instituta *Anaxandrides* apud *Athen.* VII. p. 299. F. Οὐκ ἐσθίεις ὕει, ἐγὼ δὲ γ' ἤδομαι Μάλιστα τούτοις. *Graecis* excipiendi *Cretenses*, secundum *Agathoclem*, ὄϊς τῶν κρεῶν οὐ δαίσαντο, *Athen.* IX. pag. 376. A. Qui populi praeter *Aegyptios* *sues* aversati sint, enumerantur *Bocharto*. Vid. *Celeberr. Wess.* ad *Diodor.* T. I. pag. 380. *VALCK.* — Quod in *Var. Lect.* dixi, οἴων hic in cod. F. scribi; id quidem, denuo nunc inspecto codice, cuius mihi usura per insigne illustris possessoris beneficium ad hunc diem concessa est, paulo aliter se habere deprehendi; sed ita ut paulo etiam magis confirmetur ea scriptura, quam ex *Valckenarii* coniectura recepi. Superiore quidem loco, ubi manifeste de *ovibus* agebatur, c. 42, 3. et 9. pro ὄϊων in hoc codice perspicue οἴων scribitur: at hoc loco, in quo nunc versamur, est οἴων

cum acuto accentu super vocali ι : calami ductus qui super ω conspicitur, quem olim pro accentu circumflexo acceperam, indicat postremam ν literam, quae in reliquarum literarum serie non expressa est. Vulgatum vero $\dot{\iota}\tilde{\omega}\nu$, ut Reiz et Schaefer, sic et Larcher tenuit, satis illud praesidii invenire censens in his quae cap. 47, 9-11. leguntur. S.

13. $\kappa\acute{\omega}\varsigma$ $\grave{\alpha}\nu$ $\epsilon\ddot{\upsilon}\tau\omicron\iota$ $\acute{\alpha}\nu\theta\rho\acute{\omega}\pi\omicron\upsilon\varsigma$ $\theta\ddot{\upsilon}\sigma\iota\epsilon\nu$;) Legitima foret conclusio, ni aliunde de inopia hac gentis religione exploratum haberemus. Adpellavi ad Diodori I. 88. Manethonem, Plutarchum, Porphyrium testes; adiungo Seleucum, cuius liber ab Athenaeo IV. 21. p. 172. $\pi\epsilon\rho\iota$ $\tau\acute{\eta}\varsigma$ $\pi\alpha\rho'$ $\text{A}\acute{\iota}\gamma\upsilon\pi\tau\acute{\iota}\omicron\upsilon\varsigma$ $\text{A}\nu\theta\rho\omega\pi\omicron\theta\upsilon\sigma\acute{\iota}\alpha\varsigma$, laudatur. Sustulit crudeles aras rex Amasis, humanarum victimarum loco placentis in usum vocatis. Quod cum diu ante Nostri aevum valuerit, inde illi hoc argumenti genus. Alia Iablonskius Panth. III. 3. pag. 75. $\text{E}\acute{\omicron}\nu\tau\alpha$, [l. 14.] quo modo et mstus Baroccianus, teste Wasse, ex Arch. locum inpetravit. WESS.

17. $\epsilon\ddot{\upsilon}\mu\acute{\epsilon}\nu\epsilon\iota\alpha$ $\acute{\epsilon}\dot{\iota}\eta$) Voluit-ne Arch. et Vind. $\epsilon\ddot{\upsilon}\mu\acute{\epsilon}\nu\epsilon\iota\alpha$, uti $\epsilon\ddot{\upsilon}\sigma\tau\omicron\mu\alpha$ et alia hoc de genere? Heliodori similis formula Aeth. IX. p. 424. $\tau\omicron\ddot{\upsilon}\tau\acute{\omicron}$ $\tau\epsilon$ $\kappa\alpha\iota$ $\acute{\eta}\mu\acute{\iota}\nu$ $\epsilon\ddot{\upsilon}\mu\acute{\epsilon}\nu\epsilon\iota\alpha$ $\mu\acute{\epsilon}\nu$ $\acute{\epsilon}\dot{\iota}\eta$ $\tau\acute{\omega}\nu$ $\epsilon\acute{\iota}\sigma\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\omega\nu$, $\tau\acute{\alpha}$ $\mu\upsilon\sigma\tau\iota\kappa\acute{\omega}\tau\epsilon\rho\alpha$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\acute{\alpha}\rho\eta\acute{\rho}\eta\tau\omega$ $\sigma\iota\gamma\acute{\eta}$ $\tau\epsilon\tau\iota\mu\acute{\eta}\sigma\theta\omega$. WESS.

CAP. XLVI. 6. $\acute{\alpha}\gamma\alpha\lambda\mu\alpha\tau\omicron\pi\omicron\iota$ possessionem, unde Medic. opera exciderant, reciperarunt. $\Gamma\lambda\ddot{\upsilon}\phi\epsilon\iota\nu$ et $\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\epsilon\iota\nu$ [l. 5.] artis sunt diversae; nec memini sub $\zeta\omega\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\omicron\iota\varsigma$ quoscumque opifices ad $\sigma\phi\iota\gamma\iota\epsilon\varsigma$ parandas comprehendi. Ceteroqui in ordinatione verborum viro Cl. [Gronov.] accedo. WESS.

9. $\epsilon\ddot{\upsilon}$ $\mu\omicron\iota$ $\acute{\eta}\delta\iota\acute{\omicron}\nu$ $\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota$ $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota\nu$) Ionicam Herodoti formam loquendi aliquoties adhibuerunt Aelianus et veterum castigatissimus imitator Aristides. In huius T. I. p. 20. $\tau\acute{\eta}\nu$ $\theta\epsilon\acute{\omega}\nu$ $\mu\acute{\alpha}\chi\eta\nu$ $\epsilon\ddot{\upsilon}\chi$ $\acute{\eta}\delta\iota\acute{\omicron}\nu$ $\acute{\epsilon}\mu\omicron\iota$ $\gamma\omicron\upsilon\nu$ $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota\nu$, S. Iebb. $\epsilon\ddot{\upsilon}$ $\beta\acute{\alpha}\delta\iota\omicron\nu$ scribendum suspicabatur; ego contra $\epsilon\ddot{\upsilon}\chi$ $\acute{\eta}\delta\iota\acute{\omicron}\nu$ etiam reponendum arbitror T. I. p. 624. Quod habet p. 632. $\acute{\epsilon}\mu\omicron\iota$ $\mu\acute{\epsilon}\nu$ $\epsilon\ddot{\upsilon}\chi$ $\epsilon\ddot{\upsilon}\pi\rho\epsilon\pi\acute{\epsilon}\sigma\tau\epsilon\rho\acute{\omicron}\nu$ $\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota$ $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota\nu$, mutuatus etiam est ab Herodoto, in cuius legitur proximo cap. 47. Io. Stobaeus egregiam praebet Heracliti sententiam, p. 48, 13. $\acute{\alpha}\nu\theta\rho\acute{\omega}\pi\omicron\iota\varsigma$ $\gamma\acute{\iota}\gamma\upsilon\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ $\acute{\omicron}\kappa\acute{\omicron}\sigma\tau\alpha$ $\theta\acute{\epsilon}\lambda\omicron\upsilon\sigma\iota\nu$, $\epsilon\ddot{\upsilon}\chi$ $\acute{\alpha}\mu\epsilon\iota\nu\omicron\nu$. Verum $\epsilon\ddot{\upsilon}\chi$ $\acute{\alpha}\mu\epsilon\iota\nu\omicron\nu$, $\epsilon\ddot{\upsilon}$ $\lambda\acute{\omega}\nu$, $\epsilon\ddot{\upsilon}$ $\chi\epsilon\acute{\iota}\rho\omicron\nu$, $\epsilon\ddot{\upsilon}$ $\kappa\acute{\alpha}\kappa\iota\omicron\nu$, multo magis frequentantur. VALCK.

11 seq. $\kappa\alpha\iota$ $\tau\omicron\ddot{\upsilon}\tau\omega\nu$ $\acute{\alpha}\iota$ $\acute{\alpha}\iota\pi\acute{\omicron}\lambda\omicron\iota$ etc.) Si $\acute{\epsilon}\nu\epsilon\kappa\alpha$ in auxilium voces, uti oportet, nihil hic inconcinni. Caprarios po-

tiore loco censebant, ob caprorum praestantiam. Hoc indicat. Verum, quae subduntur, ἐκ δὲ τούτων εἷς μάλιστα etc. spectant-ne eundem caprarium? Id volunt docti interpretes; qui quidem si considerassent hirci Mendesii venerationem, paene incredibilem ista in natione, utique ἐκ δὲ τούτων εἷς non ad caprarium, sed ad hircos retulissent, eumque in primis, qui vulgo Θμουϊτῶν τράγος. [conf. *Wess.* ad *Diodor.* I. 84. n. 21. et *Holsten.* ad *Stephan. Byz.* voc. Θμουϊς.] Hoc mortuo, sicuti in *Apidis* decessu alibi, omnis Mendesiorum tractus luctui indulgebat, haud sane obitu caprarii. Notavit hanc interpretum inconsiderantiam *Cl. de Pauw.* τῷ Μενδησίῳ νομῶ [l. 14.] ex *Arch.* legitimum est, venitque in opinionem *Gronovii.* WESS.

[*Vallae* versionem: *Et inter Mendesios caprarii praecipuo honore afficiuntur, et ex his unus maxime, tenuerat Gronovius; quasi quae continuo dein de ingenti luctu memorantur, ad mortuum caprarium spectarent, non ad hircum quem singulari religione Mendesii colebant. Contra quos recte Wesselingius monuit, ἐκ δὲ τούτων ad τοὺς αἰγᾶς fuisse referendum. Quod vero idem vir praestantissimus in istis verbis καὶ τούτων οἱ αἰπόλοι censuerit τούτων intelligi oportere ἔνεκα τούτων, id equidem nec necessarium iudico, et omnino praepositioni ἔνεκα in ista ῥήσει non esse locum arbitror. Quidni vero τούτων τῶν αἰγῶν intelligeremus, quum plus semel αἰπόλος αἰγῶν Poëta dixerit? Odyss. β'. 247. et 269. alibique. Pleonasmum illum, si quis est, non magis *Herodotus*, quam *Homerus*, recusaverit. In interpretandis eisdem verbis, καὶ τούτων οἱ αἰπόλοι τιμὰς μέζονας ἔχουσι, dubius olim haeseram, utrum sententia sit, hos (scil. τοὺς ἔρσενας) maiore in honore habent caprarii; an, horum (nempe τῶν αἰγῶν, caprarum hircorumque) pastores maiore sunt in honore. Nunc, quamquam, sicut μνήμην τινὸς ἔχειν, et ὄρην ἔχειν τινὸς, I. 4, 7. sic fortasse etiam dici possit τιμὴν τινὸς ἔχειν, intelligo tamen non ita loqui consuesse Nostrum: adhaec existimo, non fuisse alios caprarum pastores, alios hircorum. Quare eiectam e latina nostra versione priorem illam interpretationem, et in graeco contextu l. 12. post verbum ἔχουσι, pro maiori puncto, punctum minus repositum velim; ut intelligatur, ἐκ δὲ τούτων (scil. τῶν αἰγῶν, et quidem ἐκ τῶν ἔρσένων) εἷς μάλιστα τιμὰς ἔχει, et ex hoc genere unus*

maxime prae caeteris in honore habetur. Caeterum, quamvis cum eo, quod ait, maiore in honore esse caprarios, bene congruat id quod cap. seq. de subulcis scribit, veluti infamia quadam notatis; nolim tamen dissimulare, in tota ista ῥήσει haud satis expedite atque dilucide fluere orationem. Est in his haud obscura gradatio: *Mendesii colunt omne genus caprinum: magis autem colunt mares quam foeminas: horum - - - maiore sunt in honore: ex his vero omnium maxime unus.* Susplicari utique licebat, eo loco, ubi nunc *οἱ αἰπόλοι* leguntur, scriptum olim fuisse aliud vocabulum, quo indicabatur certum quoddam genus hircorum, quod maiore in honore fuisset quam reliqui hirci; et ex quo genere denique delectus fuisset ille unus, qui maxime omnium colebatur. Tale quidpiam secutus esse videtur doctiss. Schaefer, quum pro *οἱ αἰπόλοι* (ex mera quidem coniectura, nam in vulgatum consentiunt libri,) *οἱ κόλοι* non modo legendum censuit, sed fidenter etiam in *Herodoti* graecis posuit; in quo, ut in plurimis aliis, sequacem *Borheckium* habuit: quam novationem silentio praeterire in *Var. Lect.* non debueram. Spectaverat, puto, coniecturae huius auctor (sive is Schaeferus ipse est, sive ab alio viro docto accepit) *Theoeriteum* illud ex *Eidyll.* VIII. 51. ἴβ' ὃ κόλε, καὶ λέγε etc. ubi graecus Scholiastes consentiente *Hesychio* monuit, *κόλον* dici *hircum cornua non habentem*; quod genus latino sermone similiter *mutilus* dicitur. Adicit Scholiastes, ἡ μικρόν: quod nimirum ille fortasse sic intellexerat: sed videndum, ne *μακρόν* scripserit, quomodo apud *Hesych.* legitur, Κόλον, μέγαν τράγον κέρατα οὐκ ἔχοντα: docuitque etiam *Eustath.* ad *Iliad.* p. 917, 16 et 18. (p. 942. ed. Rom.) *κόλον* a nonnullis subinde *μέγαν* intelligi. Sed hoc utcumque sit; illud constat, in caprino genere *mutilus* (τὸ κόλον) pluris olim aestimatum fuisse. *Plinius* lib. VIII. cap. 50. sect. 76. *Non omnibus (capris) cornua. - - Mutilus lactis maior ubertas. - - - Mutilus in utroque sexu utilius.* Et de maribus, id est hircis, diserte *Columella*, lib. VII. c. 5. Si (in ea quam habitamus regione) *clementior hiems, mutilum probabimus marem.* Est praeterea *κόλος* etiam peculiare genus animantis, de quo consuli possunt quae partim a *Casaub.* partim a nobis, ad *Athenaei* lib. V. p. 200. f. notata sunt: (*Animadv.* in *Athen.* T. III. p. 115.) sed illud quidem non

indigenum in Aegypto animal, ut de eo cogitari h. l. non possit. S.]

15. ὁ Πάν Αἰγυπτιστὶ, Μένδης.) Sequuntur Nostrum plerique omnes. Qui Coptici sermonis usum habent, infiantur, praeterque ceteros *Iablonskius* Panth. II. 7. p. 273. Vide vero mihi haec *Plutarchi* Is. et Osir. c. 73. αἶόν ἐστιν Ἴβις - - - καὶ αὐτὸς ὁ Ἄπις· οὕτω δὴ γὰρ τὸν ἐν Μένδητι τεράγον καλοῦσι. Sentis-ne scriptum fuisse καὶ αὐτὸς ὁ Πάν? neque enim Apis et Pan idem, nedum hircus Mendesius usquam Apis. Unum adpello *Herodotum*. Nihil addo de turpissimo et detestabili hirci mulierum amore: dixi ad *Diodorum*, et conduxit conplura vir excellenti eruditione *S. Bochartus* P. I. Hierozoic. lib. II. 53. [et *Iablonsk.* loco cit. p. 277.] Ecce tamen istud *Clementis Alex.* Protrept. p. 27. de libidinoso Iove: ἐνεπίμπλατο γούν γυναικῶν, οὐχ ἤττον ἢ αἰγῶν ὁ Θμουϊτῶν τεράγος, in quo αἰγῶν vox aliena est atque ex scholio. Hirci omnes in capras ruunt, non solus Mendesius: huius proprium fuit, uti Iovis, in foeminas insanire. WESS.

[17. Quid sit quod ait, τοῦτο ἐς ἐπίδειξιν ἀνθρώπων ἀπίκετο, haud satis in liquido. *Vallae* versionem, in ostentationem hominum pervenit, cum *Gronovio* tenuit *Wess.* Contra *H. Stephanus* monuit, esse qui ἐπίδειξιν pro ostento hic accipiant. *Iablonski*, Panth. lib. II. p. 278. sic convertit, huiusque rei videndae hominibus copia facta est. In eam sententiam, quam equidem expressi, praeivere *Portus* et *Larcher.* S.]

CAP. XLVII. 2. αὐτοῖσι ἱματίοις) Articulum eieci, msstis obsecundans. *Euripides* Suppl. 926. Θεοὶ ζῶντ' ἀναρπάσαντες - - - αὐτοῖς τεθείπποις. *Sophocles* Aiac. 26. ἐφθαρμέναις - - εὐρίσκειμεν - - αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις. *Noster* III. 126. ἀποκτείναις δέ μιν, ἠθάμισε αὐτῶ ἵππῳ. Retinetur tamen contra morem III. 45. Confer *Davisium* in *Maximum Tyr.* Diss. VII. p. 520. *Medicei* *Passionei*que ἀπ' ὧν ἔβαψε egregie nitet. WESS.

4. οἱ συβῶται, ἑόντες) Non spernerem, si voculam καὶ Codices praerberent interiectam: οἱ συβῶται, καὶ ἑόντες Αἰγυπτιοὶ ἐγγενεές, tametsi sint indigenae, ἐς ἰζὸν οὐδὲν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐσέρχονται μόνον πάντων. Saepius in talibus καὶ ponitur pro κλίπερ, et apud *Herod.* VII. 46. αἱ συμφοραὶ - - καὶ βραχὺν ἑόντα, μακρὸν δοκέειν εἶναι ποιεῦσι, τὸν βίον. Inter septem

genera Aegyptiorum memorantur et *συβῶται* Herodoto lib. II. c. 165. Suum greges quem in finem aluerint, [scil. eam ob operam cuius Noster meminit cap. 14 extr.] Eudoxus tradidit apud Aelian. de Nat. An. X. 16. VALCK.

10. τοῦ αὐτοῦ χρόνου, τῆ αὐτῆ παντελήνῃ etc.) Emendabat sequentia τοῦς ἔρσηνας ὅς Cl. Reiskius, nulla, uti opinor, urgente caussa: rectius admonet, verba praescripta bene habere atque innuere, *Lunae et Baccho eodem tempore, et plenilunio totius anni uno eodemque*, sues immolatos fuisse. [Scil. in lat. vers. quam et Gron. et Wess. tenuit, nude positum erat *per tempus plenilunii.*] Adiungere potuisset Plutarchi et Aeliani testimonia, quorum posterior de Animal. X. 16. θύουσιν αὐτῆ (Lunae) ἅπαξ τοῦ ἔτους ὅν: ille Isid. et Osir. c. 8. θύοντες ἅπαξ ὅν ἐν πανσελήνῃ καὶ κατεσθίωντες. Ea enim explanationem dubio eximunt. Verum adnectitur post nonnulla [l. 15.] θυσίῃ -- τῶν ὑἴῶν τῆ Σελήνῃ ποιέται, nulla Bacchi habita ratione; in quis πανσελήνῃ oportuisse, Cl. de Pauw opinio est. Equidem, etsi idem sacrorum genus adgnosco, nihil demuto. Lunae unice meminit, siquidem eius honori praecipua erat illa festivitas; quare et Aelianus solam nominavit. WESS.

[14. εὐπρεπέστερος. Vide Valckenarii Adnot. ad c. 46, 9. S.]

[16. ἐπειὶν θύσῃ, nempe τὶς, vel ὁ θύων. Quo de genere iam alibi dictum est. Vide ad I. 132, 5. S.]

22. ὑπ' ἀσθενείας βίου σταιτίνας) Aldinum βίους τε τινας H. Stephanus in Prolegom. secundae editionis scribendum docuit βαιὸς, voluit certe; at non recordatus fuit, ἀσθενείην Nostri usu morbum esse, ἀσθενείην βίου egestatem et victus tenuitatem, ut IV. 135. VIII. 51. Maneat proinde dictionis genus. Σταιτίνας ὅς posuit, sicuti Plutarchus in Lucullo p. 498. A. οἱ μὲν Cyziceni ἠπόρουσιν βοὸς μελαίνης πρὸς τὴν θυσίαν, καὶ σταιτίνην πλάσαντες τῷ βομῷ παρέστησαν. Quorum, morem eiusmodi adfirmantium, St. Berglero indicium debeo. WESS. — Pauperes, qui vivum immolare animal non possent, ex farina fictum immolasse adnotavit etiam Suidas in Ἐβδόμοις βοῦς. S.

CAP. XLVIII. 2. τῆς ὀρετῆς τῆ δαρπίῃ) Hoc ex Apaturiorum festo Ionum die huc derivavit. WESS. — Gronovius, in eandem fere cum Valla sententiam, in festi conviviali coena: qua in versione nihil mutavit Wess. per-

raro omnino latinam versionem adtingens. Mire vero *Larcherus*, à l'heure du repas. Equidem, *vesperà quae festum antecedit*: poteram, primo festi die, quod eodem redit. Vide *Hesych.* et *Suidam* in Ἀπατούρεια: et confer ad *Athen.* IV. 171. d. notata, *Animadv.* T. II. p. 613. Ubi, quod dixi caussam non fuisse cur a doctissimo *Hesychii* editore Δορπία in Δόρπεια mutaretur, quandoquidem et metri ratio in *Philyllii* versiculo apud *Athen.* scripturam δορπία poscit, et apud *Polluc.* VI. 102. eodem modo scribitur, adiaci etiam *Herodoti* hic locus debuerat. Denique, obiter hoc loco liceat monere, vitiosam omnino videri scripturam δόρπεια, quae et apud *Suidam* et alio loco apud *Hesych.* occurrit: nam festorum quidem nomina, quae per continuos aliquot dies ut plurimum celebrabantur, pluralis numeri sunt apud Graecos: singulorum vero dierum nomina singulari numero efferuntur. S.

5. πλὴν χορῶν) *Larga Gronovii* dissertatio choros tuetur, porcis depulsis. Sunt sane in Atticorum Dionysiis chori cognitissimi, unde color *Medicei* scripturae. Ubi tamen omnia perpendo, *Aldinum* et aliorum *Codd.* πλὴν χοίρων aequius melius opinor. Porcorum in Lunae et Bacchi sacris iterata praecessit mentio: additur, alia *Aegyptiorum* *Dionysia* a Graecorum *Bacchanalibus* vix differre, eademque videri, πλὴν χοίρων. Quae belle procedunt. Reliqui tamen *Mediceum*, ne illi infestior, quod nolim, habear: *Passioneus* consentit. *WESS.* — *Wesselingii* auctoritatem secutus *Larcherus*, postlimio porcos hic restituit, miram quidem sententiae suae rationem in *Notis* ad h. l. subiiciens: les chœurs n'étoient pas en usage dans les fêtes que célébroient les Egyptiens en l'honneur de Bacchus. Quae res si certa et explorata esset, maximo documento foret χορῶν hic legendum esse; non, quod illi placuit, χοίρων. Ego cum *Reiz.* et *Schaeff.* χορῶν tenui, quum quod apud Graecos non minus quam apud *Aegyptios* immolare *Baccho* solitos porcos reperio: (*Schol.* ad *Aristoph.* *Ran.* 541. cum *Notis Spanh.*) tum quod per se multo probabilius debebat videri, χορῶν h. l. in χοίρων, de quibus alioquin hic agebatur, a librariis nonnullis fuisse mutatum, quam vicissim. Caeterum alteram scripturam, quae vel sic probabilior nonnullis videri poterat, simul cum ea, quae nobis probata est,

lectorum oculis subieci. Quod autem ait [l. 4.] τὴν ἄλλην ὄρετὴν, non sunt alia Aegyptiorum Dionysia, sed reliqua eiusdem festi solemnia. S.

7. ἀγάλματα νευρόσπαστα) Gemina his Lucianea Dea Syr. c. 16. καλέονται δὲ τὰδε νευρόσπαστα: quae quidem nervis cum moverentur, ea propter νεῦον [nutans] τὸ αἰδοῖον. Scio Corn. de Ραιων σεῦον maluisse, Reiskium νεύοντα τὸ αἰδ., quibus carere licet. Gronovium consule in huius Musae c. 66. [qui notavit illam verborum structuram, ἀγάλματα -- νεῦον τὸ αἰδοῖον, ubi νεύοντος τοῦ αἰδοῖου desiderare quispiam potuerat.] et Plutarchum Isid. et Osir. c. 56. Duravit phallorum turpis superstitione in Athanasii aevum, quo protervus iuvenis, in sacram Christianorum aedem ingressus, eorum ostentatione et iactatione usus traditur: καὶ ἕτερος δὲ μετὰ Φαλαῶν εἰσελθὼν, καὶ ὡς Ἕλληνας κινῶν αὐτὰ τῇ χειρὶ καὶ χλευάζων, εὐθύς ἐσκοτώθη, Histor. Arian. ad Monach. p. 579. Nunc ibi μετὰ θάλλων errore describentis: [conf. Adnot. ad II. 44, 6.] iustum esse, quod repraesentavi, praecclare docuit vir eruditus in Praefatione Montfauconii ad Cosmam Indicopleusten p. 19. Sed quid ego de Athanasii aetate? Supersunt in templorum ruinis, tabula Bembina, aliisque Aegyptiorum monumentis clarissima Θαλλοφορέας vestigia, de quibus Cel. de la Croze Hist. Christianismi Indor. lib. VI. p. 451. doctissime. WESS.

CAP. XLIX. [4. ἐξηγησάμενος τοῦ Διονύσου τὸ τε οὔνομα καὶ τὴν θυσίην) Saepe miratus sum quid sit quod Scriptor noster non modo cultum, sed etiam nomina deorum (conf. c. 50, 1.) ab Aegyptiis accepisse tradat; quum tamen graeca nomina ab Aegyptiis plurimum differrent. S.]

16. ὁμότροπα γὰρ ἂν ἦν τοῖσι Ἕλλησι) Desiderant in his docti viri multa. Signum extulit Cl. de la Barre Hist. Acad. Inscript. T. VI. p. 274. omnia haec sequentibus, ut ratiocinium cohaereat, subnectens: coniunctionis γὰρ mirificam saepe positionem ait esse; poni nonnunquam periodi principio, cuius fini accedere debeat: corrigi oportere ὁμότροπα γὰρ ἂν ἦν. Velle scriptorem, Non dicam etiam Aegyptios a Graecis sacrorum ritus esse mutuatos: neque enim tum Graecis fuissent recentes ac novissime introducti, sed una cum ipsis exstitissent quasi congeniti. Sic ille. Ego vero desidero stabilitam voculae γὰρ talem consuetudinem, nec

fero conmutatam verborum explanationem, nedum *ὁμότροφα*. Recte dixeris *ὁμότροφα ἀνθρώποισι θηρία*, sicuti II. 66. quae una cum hominibus aluntur et viciant, sive *ὁμοῦ τροφόμενα* apud Xenophontem: de cerimonia credam, ubi exempli fuerit copia. Aliud sectatus est Cl. Reiskius, excidisse ante haec sciscens, οὐδὲ λαβέειν αὐτὰ παρ' Αἰγυπτίων Ἑλλήνας: nolo quoque adseverare, ab Aegyptiis haec sacra Graecos accepisse; *ὁμοίωτρα γὰρ ἂν ἦν*. Quae mihi negare videntur, quod Herodotus saepissime insinuat, Graecos ab Aegyptiis sacrorum plures ritus sumsisse: tum *ὁμότροφα* leviter mutantur, quae sua scriptor agnoscit: memorant certe Athenienses *ἤθεά τε ὁμότροφα*, quae cum reliquis Graecis communia et consimilia in Sacris observabant VIII. 144. suntque *ὁμότροποι* in Theophrasti Charact. c. 26. quorum iidem mores, idem vitae institutum. Ut paucis absolvam: negat Herodotus casu fortuito quadrasse Dionysia Aegyptiorum et Graecorum: tum enim in omnibus gemina germana, quod secus erat, neque noviter in Graeciam invecta esse debuisse. Itaque aliunde advenisse, sed in paucis transmunita. WESS.

[Graeca ista, Οὐ γὰρ δὴ συμπεσέειν γε φήσω τὰ τε ἐν Αἰγύπτῳ ποιούμενα τῷ θεῷ, καὶ τὰ ἐν τοῖσι Ἑλλήσι ὁμότροφα γὰρ ἦν etc. his latinis Valla reddiderat: Neque enim dixerim, quae in Aegypto fiunt huic deo, congruere cum iis quae in Graecia: nam consentanea essent Graecis, non autem nuper introducta. Ad quae H. Stephanus adnotavit: „Sunt qui hunc locum ita interpretentur, Neque enim dixerim, casu contigisse ut eadem tum in Aegypto tum in Graecia huic deo sacra fierent: sunt enim [sic ille, contra manifestam Graecorum verborum sententiam, pro forent enim] uniusmodi apud Graecos, neque recens introducta. Denique Gronovius hanc versionem edidit, quam et Wesseling. tenuit, et in Adnot. explanatum ivit: Neque enim dixerim, quae in Aegypto fiunt huic deo, casu congruere cum iis quae in Graecia; nam simili modo ea fuissent Graecis, non autem recens inducta. In eandem fere cum Gron. et Wess. sententiam eundem locum Larcherus his verbis expressit: Je n'attribuerai point en effet au hazard la ressemblance qu'on voit entre les cérémonies religieuses des Egyptiens et celles que les Grecs ont adoptées. Si cette ressemblance n'avoit pas

d'autre cause, ces cérémonies ne se trouveroient pas si éloignées des mœurs et des usages des Grecs; et d'ailleurs elles n'auroient pas été nouvellement introduites. Tum idem in Notis ad h. l. ingenue profitetur, se per literas ad viros doctissimos, Valckenarium, Brunckium, Wyttenbachium, datas quaesisse quid illi de ista sua interpretatione huius loci sentirent; horumque singulos, adprobantes eam, non tamen dissimulasse, vel sic nondum satis expeditam videri auctoris sententiam, ad quam quidem clariori in luce ponendam nihil ipsi in promptu haberent quod conferre possent. Mihi (ut dicam quod sentio) illa verbi *συμπεσέειν* interpretatio, *casu fortuito quadrare vel congruere*, ita ut hoc praesertim urgeatur de *fortuito casu* (in quo ex Wesselingii et Larcheri sententia vis argumenti maxime inest) non modo ad declarandam auctoris sententiam parum valere, sed et per se gratuito sumta esse, et in sermonis usu nullum invenire patrociniū videtur. Ponitur quidem nonnumquam verbum *συμπίπτειν*, cum dativo casu constructum, hac notione, *quadrare, consentire, congruere*, VI. 18, 6. VII. 151, 1. at neutiquam coniuncta *casus fortuiti* notione; quam quidem hic adsumendam maximeque premendam viri docti existimarunt, quum pulcre intellexissent, non posse hoc loco *Herodotum* simpliciter negare, *congruere Bacchi cultum apud Aegyptios et apud Graecos*, quandoquidem paulo ante (c. 48. l. 5.) diserte dixerat, *paene omnibus rebus similem apud utrosque hunc cultum esse*. Taceo quod, si de similitudine aut dissimilitudine hic ageretur, non in praeterito tempore *συμπεσέειν* dixisset, sed in praesenti tempore *συμπίπτειν*, quemadmodum supra *ἀνόγουσι*. Alius est huius verbi usus, frequentatus admodum Nostro, ut *συμπίπτειν* dicantur *res quae simul, eodem tempore accidunt vel existunt*: ubi interdum quidem adiicitur *ὁμοῦ, τοῦ αὐτοῦ χρόνου*, aut aliquid simile, ut I. 82, 4. V. 56, 5. VIII. 141, 7. IX. 100, 8. subinde vero etiam absolute per se ponitur id verbum eadem notione, ut V. 35, 6. VIII. 152, 16. Itaque verborum, in quibus haeremus, haec mihi videtur esse sententia: *Nam illud nimirum profecto non dicam, simul eodem tempore extitisse ortumque cepisse Bacchi cultum apud Aegyptios et apud Graecos*. Tum vero, quamquam vel sic fortasse defendi posset *ἀμέτερο*

πα, *reliquis moribus consentanea*, tamen perquam probabile mihi videtur, ὁμότροφα (ut olim Academicus Parisiensis *De la Barre* voluit, cum quo *Corayus* apud *Larcherum* consentit) scripsisse *Herodotum*; idque vocabulum a librariis, qui de *moribus* atque institutis hic agi vidissent, temere in ὁμότροπα fuisse mutatum. Requirebatur hoc loco vocabulum, cuius significatio et apta esset ad id quod praecedebat, συμπεσειν, et opposita esset ei quod sequitur, ἀλλ' οὐ νεωστὶ ἐσαγμένα: atqui talis est vis vocabuli ὁμότροφα, non illius ὁμότροπα. Quare in *lat. nostra versione*, loco illorum verborum, *reliquis Graecorum moribus institutisque conformia*, rectius haec ponentur, *origini gentis coaeva*, aut si qua sunt alia in eandem sententiam commodiora. De *animalibus* dici ὁμότροφα posse consentit *Wesselingius*, et qui ei suffragatur *Larcherus*; de *caerimoniis* dici posse non credunt, donec exempli fiat copia. Iam prorsus quidem adaequatum, quod adferam, exemplum in promptu mihi non est: sed, quemadmodum σύντροφος non modo de *animalibus* aut *hominibus* dicitur, verum etiam de *rebus* quibusdam, v. c. σύντροφος δίαίτια, ita quidem ut etiam *morbos*, qui inter homines consuevi sunt, ξυντρόφους νόσους vel ξύντροφα κακὰ *Thucydides* dixerit, II. 50. sic non admodum alienum videri debet, si ὁμότροφα dicuntur *instituta simul cum populo aliquo nata*, *origini gentis coaeva*. S.]

19. Μελάμπους τὰ περὶ τὸν Διόνυσον etc.) Haec *Diodoro* observata suspicor I. 97. *Melampodem* tamen in *Aegyptum* deducenti. De *Nicephoro*, cui Αἰγυπτίων ἱερογραμματεὺς καὶ ἱεροφάντης *Melampus*, non repeto ibi dicta. WESS.

CAP. L. [5. ὡς καὶ πρότερον etc. Vide c. 43, 11 seq. S.]

7. τῶν ἄλλων θεῶν Αἰγυπτίοισι) Sic iuncta procedere debent. *Gronovius* copulam, his olim praefixam, iustissime induxit: turbabat scriptoris sententiam. Scripsi praeterea τῶν δὲ, [l. 9.] distracta voce, quod et *Reiskio* libuit. *Neptunum* vero *Afrorum* habet IV. 188. atque hinc *Eustath.* in *Homer.* p. 1586, 38. [Od. p. 13, 47. ed. Bas.] WESS.

CAP. LI. 2. ἀπ' Αἰγυπτίων νενομίκασι) Explet locutionis formulam, adscito et intellecto ex sequentibus μαθόντες. Vide *Abreschii Dilucid.* *Thucyd.* p. 493. [Sic vero etiam IV. 27, 4. παρὰ Σουθέων νενομίκαμεν, quod idem valet ac παρελάβαμεν] De *Mercurii Graecorum obscenius excitata*

et improbiore natura Kühnium vide in Pausaniae lib. IV. 26. p. 518. [cf. Cic. Nat. Deor. III. 22.] Est autem Nostri plausibilis suspicio, siquidem Hermetis Aegyptii paullo diversior habitus et indoles in Panth. Iablonskii lib. V. 5. Iam cur ἡδη τινικαῦτα [l. 7.] acrius multo quam δὴ τινικαῦτα, caussa nulla est, nisi ex deliciis Medicei. Auctor ipsemet Aldinum modo, modo illud maluit, sicuti alii. Inspice I. 63. VI. 53. Sophoclem Oed. Colon. vs. 436. Procopium B. Vandal. II. 4. WESS. — At differunt sane δὴ et ἡδη. Si δὴ hic legas, significabitur desiisse deinde Athenienses in Hellenum numero censi; quod falsum. Sin ἡδη, significabitur fuisse olim tempus quo nondum in Hellenum numero sint habiti; id quod ipse Scriptor noster tradidit lib. I. c. 57. S.

12. τοὶ περὶ Ἀθηναίοισι) Hoc melius. Confer. I. 57. In Samothracum mysteriis ex Pelasgorum sermone Mercurius Κασμίλου titulo censebatur, quod scholia ad Apoll. Rh. I. 917. testantur. Mox [l. 17.] τὰ ἐν τοῖσι ἐν Σαμ. idem censendum ac κατὰ τὰ, sive ὡς. WESS.

CAP. LII. 6. ὅτι κόσμῳ θέντες τὰ πάντα) Putes haec Clementi Alex. in mente fuisse, cum fine Stromat. primi, Θεὸς δὲ παρὰ τὴν θέσιν εἴρηται, καὶ τάξιν, καὶ τὴν διακόσμησιν: namque Protrept. p. 22. derivationem Platonis Cratyl. p. 397. amplectitur. Prisci illi θεοῦ ex [θεῶ] θεῶ, unde τίθημι natales accepit, formarunt. Θεὸς itaque ὁ πάντα τίθει καὶ ποιῶν Eustathio in Hom. p. 1148. [Iliad. p. 1202, 8. ed. Bas.] eandem ibi originationem probanti: namque alibi sequitur aliud, quae et Etymologi fluctuatio. Sed his non inmoror. Quae supra [l. 2.] deposita sunt, πάντα πρότερον ἔθουον, Laurentius verterat in deorum invocatione omnia immolabant, secutusque ex parte Gronov. est. Palmerius vero, quid sibi vult ea versio? num etiam stercus et feces diis immolabant? Πάντα, ut saepissime, idem esse ac πάντως, vertendumque primi omnium sacrificavere. Tu intellige θύσιμα, quod tali in dictione adscisci oportere, supra vidimus. WESS. — Conf. I. 50, 2 et 7. S.

[7 et seqq. ἔπειτα δὲ χρόνον πολλοῦ διεξελθόντος, etc.) Benedictus, in Actis Philol. Lips. saepius iam citatis, p. 287. tenens ἐπεὶ τε δὲ, monet longam esse periodum usque ad finem capitis excurrentem; in illisque verbis ἐπεὶ ὦν ἐχρη-

στηριάζοντο (l. 13.) particulam ἐπεὶ cum ista ἐπεὶ τε initio periodi cohaerere; verba autem interiecta, τὸ γὰρ δὴ μαντήϊον --- μῶνον, in parenthesi esse ponenda; denique verbum ἐπύθοντο post ὕστερον πολλῶ (l. 9.) ex librarii interpretatione esse ortum; verba enim ista, Διονύσου δὲ ὕστερον πολλῶ, simul ex antecedente ἐπύθοντο pendere. S.]

14. εἰ ἀνέλωνται) Vereor ut se tueri queat: ad normam usitatam corrigi facile poterit: εἰ ἀνέλονται (sive, εἰ ἀνελαίωσι) τὰ οὐνόματα τὰ ἀπὸ τῶν βαρβάρων ἤκοντα num in usum reciperent sciscitantibus, responsum fuit χρεέσθαι. Lib. VIII. c. 49. εἰ νικηθῶσι, quod adoptavit Gronovius, ferri nequit. VALCK. — At hic quidem perinde et coniunctivo modo et potentiali, sive optativo, quem vocant, locus erat. Vide I. 53, 4 seq. ibidemque rursus l. 10 seq. tum I. 75, 5. Quod vero pro χρεῶσθαι, [l. 15.] χρεέσθαι corrigit Valck. lubens hoc recepturus eram, si vel unus codex dedisset: sed in vulgatum (quo perinde uti licuit Herodoto) libri consentiunt omnes. S.

CAP. LIII. 3. μέχρι οὗ πρώην -- ὡς εἰπεῖν λόγῳ) Recte dederat Valla: ignoratum est [rectius tamen hoc Gron. ignorarunt, scil. Graeci] nisi nuper atque heri, ut sic dicam. Quod his [ab eodem Gronov.] substitutum est, ut vere dicam, congruit Thucydideo ἐς τὸ ἀκριβῆς εἰπεῖν, lib. VI. c. 12. Ubi contra res minus accurate videtur finienda, formulam adhibet Thucyd. ὡς εἰπεῖν: idem est Herodoteum ὡς εἰπεῖν λόγῳ, et Luciani Timon. c. 8. οὕτως μὲν εἰπεῖν, quodque multo frequentius occurrit, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ut ita dicam. Hoc quum in Epist. ad Hebr. vii. 9. legeretur, exemplorum congresserunt affatim. Utramque Herodoti formulam iunxit Plato de Legib. III. p. 677. D. ὡς ἔπος εἰπεῖν χθές καὶ πρώην γεγονότα. Nuspiam in ista paene proverbiali formula, de qua Gataker. egit ad M. Antonin. X. 7. reperietur πρὶν, quod hic perperam a Gronovio positum Wesselingius Vir Clar. iam monuerat ad Diodor. T. I. p. 118. VALCK.

Ibid. μέχρι οὗ πρώην τε καὶ χθές) Magni facio Medic. et illi consentaneos: sed intra modum. Exemplum similis locutionis, etsi Gronovii sollers fuerit opera, nusquam se obtulit. Contra receptissimum et proverbii instar πρώην τε καὶ χθές, quod Athenagoras hic reperit et tot mssisti ratum habent. Dedi ex Demosthene et Diodoro ad eum scripto-

rem II. 5. quaedam; quibus adcumulo Iosephi adv. Apion. I. 2. παρὰ τῆς Ἑλλήσι ἅπαντα νέα, καὶ χθῆς καὶ πρώην, ὡς ἂν εἴποι τις, εὐρήσεις γεγονότα: tum II. 2. de Pythagora, οὐκ ἔχθῆς καὶ πρώην γεγονότος: et c. 15. ὡς ἔχθῆς δὴ καὶ πρώην: porro Libanium T. II. p. 124. c. et ea abunde sunt. WESS.

4. τετρακισίοσι ἔτεσι) Classicus locus est de Homeri et Hesiodi aetate, neque ad verum incongruus. Herodotus natus est ex Pamphilae iudicio apud Gellium XV. 25. exeunte Olymp. LXXIV. paullo ante famosam Xerxis in Graecos expeditionem: hinc in superiora tempora si retrocedas, iustus ad Lycurgi et Iphiti aetatem progressus erit. Homerum vero utrique fuisse aequalem, plures olim censuerunt, docente Marshamo Canon. Chronic. p. 437. et Dodwello Diss. de Cycl. III. p. 155. Hactenus itaque res bene haberet. At ubi calcem Vitae Homeri, quae Nostro tribuitur, inspexeris, alia omnia videbuntur dicenda; adnumerantur anni istie DCXXII. ab Homeri aevo ad Xerxis expeditionem, insigni discrimine; cui quidem medetur illustr. Scaliger ad Euseb. Chron. p. 102. ibi legendo ἔτι εἶσι τετρακίσια εἴκοσι δύο. Sic sane discordia nulla. Contra venit Bouherius Diss. Herodot. c. XI. 124. nihil isto in calculo inmutandum, sed his in numeris, pertendens: scribendum esse ἡλικίην ἑπτακισίοσι ἔτεσι - - πρεσβυτέρους, septingentis annis mea aetate superiores esse. Addit talia, si de Troia capta sermo esset, quae colore et specie non carent. Constant hic numeri Codicum omnium conspiratione, nec viderunt diversos hoc loco Athenagoras et Cyrillus. [Vide Var. Lect.] Sit-ne Noster Vitae Homeri scriptor in controversia haeret; quae si vel secundum Herodotum pronuncietur, erit fortasse expeditior difficultatis ratio, uti suo loco declarabitur. WESS. — Immo, prorsus praeter veri speciem libellum illum ad Herodotum auctorem referri, suo loco monstrabitur. S.

6. οἱ ποιήσαντες Θεογονίαν Ἑλλήσι) Inventores Theogoniae antea Graecis ignotae, Homerum et Hesiodum fuisse, si significarit, aut erroris aut reus erit imprudentiae. Uterque poeta, quae de Diis canunt, non ut nova et a se primum excogitata perhibent, sed cognita et a maioribus accepta. Tetigit eam rem Io. Clericus ad princ. Theogon. Hesiodi et ad vs. 211. At alia verborum sententia
Herod. T. V.

tia; indicant, *primos versibus descripsisse atque ornasse*. Simile *Diogenis Laërt.* Praef. §. 3. de Musaeo, ποιῆσαι δὲ θεογονίαν καὶ σφαιῖραν πρῶτον. h. e. *scriptis versibus exposuisse.* Memini magnum nostra aetate virum aliter *Diogenem* explicuisse, de quo *Miscell. Obs.* Amstel. Vol. III. p. 346. Sed ποιῆσαι hoc significatu tritum. Tale Musae III. 38. καὶ ὄρθῶς μοι δοκέει Πίνδαρος ποιῆσαι: nec diversum ambiguum istud *Sophoclis*, Περικλῆς ποιεῖν μὲν ἔφη με, στρατηγεῖν δὲ οὐκ ἐπίστασθαι, in *Athenaei* XIII. p. 604. d. quem quoque vide XIV. p. 627. d. et animadversionem *Casauboni*, tum *Platonem* in *Lyside* p. 205. A. et de *Rep.* II. p. 379. A. Merito autem ob turpes de diis fabulas ambo taxantur ab *Isocrate*, Laudat. *Busirid.* p. 229. *Ed. Steph.* [T. II. p. 408. *ed. Auger.*] *WESS.* — Locum istum obiter attingens *WOLFIUS* in *Prolegom.* ad *Homer.* p. LIV. *rationem*, ait, *fefellisse Herodotum in sententia de Homero et Hesiodo*, *primis conditoribus theogoniae Graecae.* „Perperam enim (inquit) *Wesselingius* verba, „οὗτοι εἰσι οἱ ποιήσαντες θεογονίην Ἕλλησι, sic accipit, ut illi „duo primi *versibus exposuisse theogoniam*, non *condidisse* „dicantur. Sane ita ponitur *ποιεῖν*; sed *dativus* in hac „significatione verbi additus luce exemplorum egebat, „qualia mihi quidem incognita sunt.“ — At, si *ποιεῖν* significat *versibus exponere, carmine complecti*; quid tandem impedit quo minus verbo adiiciatur nomen in *dandi casu* positum, personam indicans vel illud hominum genus, cuius in gratiam carmen componit poëta. Igitur, quamvis in horum nonnullis, quae de origine Graecarum religionum ex Aegypto repetenda *Herodotus* statuit, fallere cum opinio potuerit; isto tamen, quod a *Viro docto* prolatum est, argumento non persuadebimur, ut *Scriptori* haud utique absurdo hanc imputemus sententiam, *Homerum Hesiodumque*, quae de diis Graecorum cecinerunt, ea primos invenisse excogitasseque. S.

8 *seqq.* οἱ δὲ πρότερον ποιηταὶ λεγόμενοι etc. „Quod poëtas, qui antiquiores habebantur, *Hesiodo et Homero* seriores vixisse contendit *Herodotus*, recte-ne an secus id statuerit, nunc quidem nec affirmare possumus, nec negare: certos enim poëtas, qui *theogoniam* attigerant et quorum carmina tunc habebantur, eum respexisse necesse est; qui quales fuerint, nunc ignoramus: nisi forte carmina respicit,

quae sub Orphei, Musaci, Lini, Eumolpi, aliisque nominibus ferebantur; ut non tam illos homines post Homerum vixisse, quam carmina illis tribui solita serius condita censere videri debeat. Nec vero inde inferri aut potest aut debet, quasi *Herodotus* statuatur, nullos omnino ante Homerum et Hesiodum fuisse poëtas, nulla fuisse carmina; id quod omni rerum rationi adversatur: fieri enim nullo modo potuit, ut in rudi et a nullo alio poëta subacto et tractato sermone *carmina Homerica et Hesiodica* elaborarentur; et sunt infinita in iis ipsis, quae antiquiora carmina partim testantur, partim arguunt. At rerum summa continetur hoc, quod ea, quae antea pluribus carminibus passim de singulis diis eorumque natalibus, formis, muneribus etc. exposita, aut narratione maiorum ac fama diversis locis diverse sparsa ac disseminata erant, uno carmine *Hesiodus* comprehendit disertiusque exposuit; *Homerus* autem mythos de diis vulgatos ad epicam rationem traduxit, atque ita ornavit et ad certam rationem constituit, ut inde pro modulo ac regula fabulae haberentur apud posteros.“ HEYNE in *Comment. de Theogonia ab Hesiodo condita, ad Herodoti lib. II. c. 52.* inter *Commentationes Soc. Reg. Goetting.* per annum MDCCCLXXIX. p. 152 et seq. — Credibile est autem, nihil fere aliud, nisi hoc ipsum, significare voluisse *Herodotum*, quum *primos Hesiodum et Homerum Theogoniam Graecis condidisse* ait. S.

[10 seqq. καὶ τὰ μὲν πρῶτα etc.) Frequentes notarunt viri docti candidum Scriptoris nostri ingenium et religiosum veri tradendi studium; qui, quae vel ipse vidit, vel ex historica fide pro exploratis aut maxime omnium probabilibus habuit, qualibet occasione diligenter ab his distinguit, quae vel pro sua sententia suoque iudicio interponit, vel quae e vulgari incertaque fama, aut a singulis quibusdam hominibus relata, tradit. S.]

CAP. LIV. 1. τοῦ τε ἐν Ἑλλάσι) In praepositionis absentia singularis est *Mediceus*. [quem secutus *Gronov.* abiecit ἐν ante Ἑλλάσι.] Supra c. 51. cum *Aldo* pauci τὰ ἐν τοῖσι *Σαμοθρακίῃ μυστηρίοισι*. Non nescio praepositionis, ubi eam consuetudo requirebat, neglectum. Quo ex more *Σπάρτη ξυναικίῃ τῷ πατρὸς ξυνουσίῃ* *Euripid. Iph. Taur. 524.* et

vs. 558. ἄλλως λέκτρ' ἔγυμνεν Αὐλίδι, quod utique ἔγυμ' ἐν Αὐλίδι commodum fuerat. Sophocles Trachin. 176. ὡς --- αὐδῆσαι ποτε Δωδῶνι. Plato Menex. p. 245. τὰ τρόπαια τὰ τε Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι καὶ Πλαταίαις. Sunt ad manum consimilia, quae sicubi consensus conspiraret msstorum, auxilio esse poterunt. Sed et saepe elisa videtur scribarum inconsiderantia. Sit Philostratus exemplo, Heroic. II. p. 694. quum de Ulysse διαφυγόντα δὲ αὐτὸν τὰ ἐκεῖ πάθη, ἀπώλεσεν αὐτῇ Ἰθάκῃ ὕστερον. Dederat ἐν αὐτῇ Ἰθ. neque enim Neptunus Ulyssem una cum insula Ithaca, quae graecorum eorum sententia, sustulit: devoravit ἐν praecedentis verbi terminatio. Hoc Herodoti loco vincunt schedae, citra quarum adstipulationem, re postulante, [l. 3.] Θηβέων recipi. WESS.

3. γυναῖκας ἱρητίας ἐκ Θηβαίων) Quia supra scribit c. 35. ἱρᾶται μὲν οὐδεμίη οὔτε ἔρτενος Θεοῦ οὔτε Φηλέης ἄνδρες δὲ πάντων τε καὶ πασέων: non ἱρητίας, sacerdotes, illas fuisse censeo, sed sacras, sacerdotumque ministras; atque adeo scribendum: γυναῖκας ἱρᾶς ἐκ Θηβέων ἐξαχθῆναι. Cap. 56. legitur, εἰ ἀληθέως οἱ Φοίνικες ἐξήγαγον τὰς ἱρᾶς γυναῖκας, quarum alteram paulo dicit inferius ἀμφιπολεύσασαν ἐν Θήβῃσι ἱρὸν Διός: monstrat illud, fuisse mulieres ἱρᾶς sive ἱεροδούλους. In templo Syriae Hierapolitano praeter sacerdotes fuisse ἄλλο πλῆθος ἀνθρώπων ἱρῶν scribit Auctor libri de Syria Dea c. 43. istius generis ἱεροδούλους Strabo vocat ἱερὰ σώματα VI. p. 418. B. [p. 272, c. ed. Cas.] VALCK.

CAP. LV. 3. ἐκ Θηβέων τῶν Αἰγυπτίων) Dialecticatio ut hoc admitterem, perpulit. Πασέων, ἀλλέων, ἀρπασθαισέων, ne alia advocem, praesidio sunt. Theo, detracta Ionica forma, ὅτι παρθένοι τινὲς ἐκ Θηβῶν τῶν Αἰγυπτίων ἦσαν ἰέρειαι, ubi Nostri praescripto ἤχθησαν oportuerat: sunt et alia refingenda ibidem, quae missa facio. WESS.

4. ἀναπατάμενας) ἀναπτομένας Aristophanis et Hesychii auctoritate servavisse, nisi Eustathius, quem magni, quando ex usu est, vir Celeb. aestimat, et tot membranae contra ivissent. WESS.

6. αὐδάξασθαι φωνῇ ἀνθρωπινή) Io. Iac. Wetstenius ad secundam Petri Apostoli c. 2, 16. plura coacervavit, quae ἀνθρωπινή, si omnium eadem esset dicendi species, auxilio forent. Belle Pass. et Ask. pro quo Gronov. ad. c. 57. prudenter. WESS.

11. Δωδωναίων δὲ αἱ ἱερίαι) Haec et quae anteverterunt, sacris Dodonaeis feminas fuisse antistites, liquido conmonstrant. *Strabo* autem lib. VII. p. 506. [p. 528. ed. Cas.] primitus ἀνδρες ἦσαν οἱ προφητεύοντες ait, deinde τρεῖς γυναῖκες, in mulierum numero consentiens. Unde sumserit *mares* istos *prophetas*, an ex ὑποφητῶν *Homeri* voce, an aliunde, quaerunt docti viri, praeter ceteros *Gronovius Exercitat. de Dodona* p. 23. WESS.

12. Προμένεια) Graece non dicitur προμενής, sed προμενής et προμενεία: scripserat fortasse, Προμενήη vel Προμενηή. *Benevolam* nomen illud designaret. VALCK. — Προμένεια *Eustathii* patronum, non locupletem tamen, habet. WESS. — „*Eustathium* patronum“ scribere puto voluerat: habet enim hoc nomen *Eustathius* in *Odyss.* p. 545, 14. In eadem vero scripturam consentiunt libri omnes: quae cur sollicitaretur non satis caussae fuisse videtur. Ut προθυμία, προμήθεια et similia dicuntur, sic non video cur Προμένεια, praesertim tamquam proprium nomen, suspectum nobis esse debeat; licet adiectivum προμενής, unde illud derivatum fuerit, in reliquiis graeci sermonis hodie non reperitur. S.

CAP. LVI. 4. δοκέει ἐμοὶ ἢ γυνή) Hoc praetuli; sunt γνώμην ἔχω et δοκέει ἐμοὶ eiusdem paene potestatis, nec concinne componuntur. Scripti *Codd.* in verbi scriptura passim variant, adtentique lectoris expostulant iudicium. Mecum facit *Reiskius*. Formulam eiusque usum illustant *Reitzius* ad *Lucian. Astrolog.* c. 9. et *Abreschius Diluc. Thucyd.* p. 5. Quod sequitur [l. 5.] de parte Graeciae, olim *Pelasia*, ratum ex *Homero* et certum ponit *Thucydides* I. 3. WESS. — At non partem Graeciae ait olim *Pelagiam* fuisse nominatam, sed universam *Graeciam*; eiusque partem fuisse *Thesprotiam*. S.

7. ἔπειτα δουλεύουσα) Voce transposita hunc in modum ista commode scribi posse suspicor, ut altera mulierum videatur προθῆναι ἐς Θεσπρωτοῦς δουλεύουσα ἔπειτα αὐτοῦ ἰδρύσασθαι ὑπὸ Φηγῶ εἰς πεφυκυῖη Διὸς ἱερὸν ὡσπερ ἦν αἰὸς, ἀμφοπολεύσασταν ἐν Θήβησι ἱερὸν Διὸς, ἔνθα ἂν ἀπίκετο, ἐνταῦθα μνήμην αὐτοῦ ἔχειν: vendita, ut in *Thesprotiam* abduceretur servitutem servitura; postea illic sub procera quercu *Iovis* constituisse sacrarium, ut erat rationi congruum, quae *Thebis*

in templo Iovis fuisset ministra, quo pervenisset illic eius colere memoriam. VALCK. — Non multum refert, ἀμφοιπολεύουσαν, an Aldinum, potius censeas; sapit tamen eius ἀμφοιπολεῦσαν non nihil ex Ionia. Vide adscripta Diodoro XVI. 70. WESS. — Commodè utique ἀμφοιπολεύουσαν legeretur, quod cum Valekenario Reiskius etiam commendaverat. Idem, non minus quam ille, simpliciter posito verbo πεφουκνῆ offensus, ἐκεῖ πεφουκ. legendum coniecit. Mihi, ut maximi facio sagaces eruditasque doctorum virorum suspectis super locis aut manifeste mendosis coniecturas, sic numquam placuit perpetuus novandi pruritus. Reliquas partes huius traditionis allegorice intelligendas esse prudens Herodotus censuit; quod de fago narrabatur, illa (inquit) vera et naturalis arbor fuit. Hoc, ni me ratio fallit, verbo πεφουκνῆ significatur. Neque magis opus esse videtur, ut verba ἔπειτα et δουλεύουσα transponantur: nec enim video quid impediât quo minus credamus, mulierem hanc etiam tunc servitutem servientem instituisse illud oraculum. Exoptata sane res hero debuit esse, ancillam habere fatidicam; cuius ex arte haud spernendum ille capere quaestum poterat. Caeterum de Dodonaeo oraculo consuluisse iuvabit quae commentati sunt De Brosses in Actis Acad. Reg. Inscr. Tom. XXXV. p. 89 seqq. et Heyne in Excursu II. ad Iliadis lib. XVI. S.

9. ἐνθα ἀπίκετο) ἐνθα mutari haud debuerat. [quod a Gron. inconsulte factum.] Aliud est ἐνθάδε, et hic incongruum. WESS.

12. ἐν Λιβύῃ πεπεῖσθαι) Nisi Codices iterum coniecturis obniterentur, paulo ante scribi malim χρηστιζίου κατηγοῆσατο: [at vide modo II. 49, 7-9.] hic autem, ἐς Λιβύην π. Non quid evenisset in Africa, sed illud noverat mulier, comitem suam a Phoenicibus fuisse venditam ut in Libyen abduceretur: hoc vero saepe dicitur Herodoto ἐς Λιβύην πεπεῖσθαι vel περιῆναι. Herod. VIII. 105. παῖδας - - ἐπώλεε ἐς Σάρδις τε καὶ Ἐφεσον. Demosth. p. 708, 25. πρᾶξις εἰς Λευκάδα. Ob locum Lucae Act. vii. 9. similia quaedam fuere collecta: vid. Celeberr. T. Hemst. in Miscell. Obs. VI. p. 344. Huc refero rarius illud Xenoph. Ἑλλ. I. pag. 252, 32. ἐς Λακεδαιμόνα γραμματα περιβήντα ἐάλωσαν ἐς Ἀθήνας: et

de Periandro *Diogenis Laërt.* I. 94. τὸν παῖδα ἀπεκέρυξεν εἰς Κερκύραν, quaeque dantur similia. VALCK. — Ut saepius εἰς legitur, ubi commodius ἐν videri poterat; sic et subinde ἐν, ubi εἰς malles, apud probatissimos auctores. Sic quidem apud *Thucyd.* VII. 17. consentientibus libris habes ἀποστελεῦντες ὀπίστας ἐν τῇ Σικελίᾳ, et similiter idem alibi. Conf. ad I. 21, 4. notata. S.

CAP. LVII. 1. Πελεϊάδες δέ μοι δοκέουσι κληθῆναι etc.) Quae fabulae origo, et unde antistitae Dodonaeae πελεϊάδες nominatae sint, post doctissimorum virorum, *Borcharti*, *Gronovii*, *Triglandii*, aliorumque suspensiones et coniecturas, nondum in expedito versatur. *Valckenarium* adi ad *Tragici Phoeniss.* vs. 1475. WESS. — Quae obiter ibi *Valckenar.* monuit, cum his conferenda sunt *Scholia vet.* ad *Sophocl. Trachin.* 175. (169. ed. Br.) ubi pro πολιοῦς, quod vulgo legebatur, ex *Hesychio* (in Πελεῖους) corrigendum esse πελεῖους iam olim *Sallier* in *Actis Acad. Inscript.* T. V. Hist. p. 35 seq. docuit, quod etiam a *Brunckio* receptum est. A quibus parum abludit quod ad *Virgilii Ecl.* IX. 13. *Servius* adnotavit, *Thessalica lingua peliades et columbas et vaticinatrices mulieres dici.* S.

3. ἐδόκειν δέ σφι ὅμοια ἔργισι φέγγεσθαι) Mira hominum studia; quod uni ridet, alteri accidit ingratum: si quid innoves aut coneris, in promptu acriora iudicia; quae equidem uti nec valde metuo, ita, prudentium ubi fuerint, non recuso. Hic allego novationis auctores *Grammaticos* ac schedas veteres, nexumque sermonis. Non nescio, quo fulcro ἐδόκει niti queat: neque non intelligo, ὁμοίως probum multis videri. Ostendit *Cl. Hemsterhusius* utriusque usurpandi morem ad *Luciani Somn.* c. 2., adseruitque Ionibus ὅμοια τοῖς etc. Edidit *Aldus* III. 35. ὅμοια τοῖσι πρώτοις: mutavit *H. Stephanus*; et sic tamen eiusdem *Musae* c. 8. et 57. VII. 120. WESS. — ὁμοῖα h. l. lubentem me accepturum, in *Var. Lect.* significavi. S.

11. Ἔστι δὲ καὶ τῶν ἱερέων ἡ μαντικὴ etc.) Sic ex *Florentino* vir *Clariss.*, *divinandi per sacerdotes rationem intelligens*; cuius explicationi pugnat cap. 83., ubi ἀνθρώπων μὲν οὐδενὶ προσκείται ἡ τέχνη sive *divinatio*. Alii ἱεῶν sive ἱερέων de *victimarum extis* interpretantur, et ad *haruspicinam* referunt: ἱερέων non aliud esse ac ἱερίων, sicuti χάννα et βόσκα, de

anserum boumque carne, quae aliis χίνεια, βόεια: haec *Corn. de Pauw* et *Reiskii* opinio; qua ratione sacerdotum ars, quam illis scriptor negat, maneret. Mihi τῶν ἱερῶν μαντικὴ divinatio in templis, quae et responsis et signis absoluebatur, placet. *WESS.* — *Vallae* interpretationem, divinandi in templis ratio, restituit *Wess.* quos et equidem, postquam incertus aliquamdiu haeseram, secutus sum. Attamen nec satis adparet cur hoc maxime adiectum voluisset Scriptor, in templis; et, hoc si voluisset, ἐν ἱεροῖς dicturus fuisse videtur. Subiit igitur cogitatio, ἱερά hic intelligi fortasse sacra, sacrosque ritus, cuiuslibet generis, ut hoc *Herodotus* dixerit, in pluribus aliis sacris ritibus divinationem etiam ex Aegypto in Graeciam esse derivatam. At rursus, hoc si in animo habuisset, non tam Ἔστι δὲ, sed Ἔστι ὧν (vel δὴ) καὶ - - ἡ μαντικὴ dicturus fuerat; quoniam, quae adhuc de *Dodonaeo* oraculo dicta sunt, utique et ipsa ad μαντικὴν pertinent. Quod vero ait, Ἔστι δὲ καὶ τῶν ἱερῶν ἡ μαντικὴ, perspicue significare videtur, nunc de alio quodam μαντικῆς genere agi. Atqui hoc aliud genus, est divinandi ratio per victimas. Et, quo graeca verba in hanc partem accipi possint, non opus est, ut cum *Pavio* *Reiskio*que scripturam ἱερέων probemus, statuamusque ἱερέων pro ἱερίων vel ἱερείων dici; quum praesertim nusquam alibi ἱεῖα vel ἱεῖα, sed constanter ἱεθῖα dicat *Herodotus*. At nimirum τὰ ἱερά frequenter *Nostro* idem, ac τὰ ἱεθῖα, valent; suntque victimae quae immolantur. Sic θύσαι τὰ ἱερά, I. 59, 6. VIII. 54, 5. et alibi, est mactare victimas. II. 40, 1. ἡ ἐξαιρέσις τῶν ἱερῶν, est exenteratio victimarum, ubi conf. l. 14. et 16. Ac praesertim ubi de extispicio vel haruspicio agitur, legimus propitia aut contra fuisse τὰ ἱερά, V. 44 extr. IX. 19, 6. IX. 36, 3. (ubi haruspex μαντεύσθαι dicitur) item 37, 2. etc. pro quo τὰ σφάγια ait IX. 45, 10. Denique VIII. 134, 7. ἱεῖσι χρηστηριάζεσθαι, est ex victimis responsa dei petere. Quibus inter se collatis consentaneum est, ut h. l. τῶν ἱερῶν (idem ac si dicas διὰ τῶν ἱερῶν) τὴν μαντικὴν intelligamus divinandi rationem ex victimis; quam nimirum pariter, atque oraculorum institutum, ex Aegypto ad Graecos transiisse statuit *Herodotus*. S.

CAP. LVIII. 1. προσαγωγῆς explicat *Gronovius* et ad *Pauli* *Epist. ad Roman.* 5, 2. et *Ephes.* 2, 18. docti in-

terpretes. WESS. — Oblationes intelligebat Gronov. provocans ad *Aristoph.* Av. 854. et quae ibi a graeco interprete notantur: in versione autem *adductiones* posuit, quas tenuit *Wess.* *Hesychio* προσαγωγή est προσέλευσις, recte: accessio, nempe ad deorum aras, supplicatio. S.

CAP. LIX. 3. ἐς Βούβαστιν πόλιν) *Stephan. Byz.* Βούβαστος, πόλις Αἰγύπτου, ἣν Ἡρόδοτος Βούβαστιν φησι, διὰ τοῦ ἰ. Quae *Ethnicographi* cum *Gronovio* non laterent, vicit *Medicei* spectatissima, uti fertur, fides, ut ἐς Βούβαστρον obtrudi posset. *Bubastis*, exemplo *Nostri* II. 67. et 137. dicitur *Pomp. Melae*; aliis *Bubastus*, Βούβαστος. Mox [l. 6.] ex *Arch. Vind. Pass.* ἐν μέσῳ τῶ Δέλτα non omnino absurdum. Μέσον τὸ Δέλτα scripsit supra c. 17. Ceterum templi *Isidis*, quod olim in urbe *Busiride*, restant splendidissimae ruinae, elegantissimis optimi marmoris columnis, cultis hominum animaliumque figuris ac litteris hieroglyphicis spectabiles, descriptae cum cura a *Sicardo*, curioso ex *Iesuitarum* familia peregrinatore, in *Novis Memor. Legationum* eius ad *Orientem Societatis* T. II. p. 118. WESS.

CAP. LX. 2. ἐπεὶν κομίζονται) Nihil habebat causae cur hic scribi mallet *Galeus* κομίζονται, ignotum *Herodoto* verbum; apud quem, ut hic, frequenter alibi κομίζεσθαι notat nave vehi vel deferri, IV. 76. V. 43. VII. 49. Quae *Galeo* obversabantur, *Aegyptiorum* κομίσιας attigit vir *Magnus* ad *Diodor. Sic.* T. I. p. 177. VALCK.

8. ἐγχερίψαντες τὴν βάρην τῆ γῆ) Placet *Arch.* ἐγχερίψαντες, quem ille in modum III. 86. et *Aldus* IX. 98., nec tamen constanter. Antiquissimi usus fuit χρίπτειν et ἐγχερίπτειν, χρίπτειν recentioris: quae causa perpetuae in *Edd.* et scriptis discordiae. In *Sophoclis Elect.* 901. Μὴ ποῦ τις ἡμῶν ἐγχεὶς ἐγχερίπτῃ βροτῶν: at vs. 723. ἔγχεμπτ' αἰεὶ σύριγγα, ubi mssti veterem sequuntur morem. *Bacchylides* in *Eclog. Phys. Stob.* p. 11. ἀλλ' ἐπιχρίπτει νέφος ἄλλοτε, ubi schedae, teste *Grotio*, ἐπιχρίπτει. Mitto alia, et harum cupediarum amatores ad *Cl. Ruhnkenium* in *Timaei Lexic.* p. 76. [pag. 104 seqq. ed. sec.] et *Eustachium* ad *Erotian.* in hoc verbo amando. WESS. — Conf. *Var. Lect.* ad III. 85, 20. et IX. 98, 12. Apud *Sophocl.* video quidem in edit. Lond. ad *Electr.* 904. ἐγχερίπτῃ citatum ex ed. *Ald.* et ad vs. 723. ἐγχερίπτ' ex cod. *Baroc. ms.* Sed utroque loco *Brunckius* id verbum in-

sertà μ literà edidit, nulla e msstis suis dissensione in Notis prolata. Apud *Stobaeum*, pro olim edito ἐπιχρίπτει *Heeren* T. I. P. 1. p. 168. ἐπιχρίπτει ex msstis edidit, cuius vide notam ad vs. 3. *ibid.* p. 167. S.

CAP. LXI. [2. εἴρηται πρότερόν μοι) Vide cap. 40. S.]

5. τὸν δὲ τύπτονται) Quod in *Athenag.* Legat. prostat pag. 114. τὸν δὲ τύπτονται τρόπον mīhi quoque sciolo videtur contri-
buen-
dum; qui *Herodoteum*, τὸν δὲ τύπτονται, a *Gronovio* egregie adfirmatum, minus intellexerit, significans id ipsum quod usitatus Graecis diceretur τῷ δὲ τύπτονται, quemnam inflictis sibi verberibus lugeant. Scripti tamen *Codices* si plerique praesferrent τῷ δὲ τύπτονται, cui se verberent, sive, in cuiusnam *Dei* honorem; cum vicinis illud conspiraret, ἐς Σάϊν πόλιν τῆ Ἀθηναίῃ πανηγυρίζουσι· ἐς Ἡλιούπολιν τῷ ἡλίῳ, similibusque. *Herodoti* locum IV. c. 34. ad *Pausaniae* I. p. 104. verba docte contulit *Leopardus* X. Em. cap. 24. στεφανοῦσθαι τῷ θεῷ dixit *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 504, 26. πηλοῦνται τῷ θεῷ *Aristid.* T. I. p. 543. *Achillis* τὰς κόμας *Πατρόκλῳ* τμηθείσας *Philostr.* Vit. *Apoll.* VII. c. 36. Vid. *T. Hemsterh.* in *Add.* ad *Luciani* p. 850. et *F. L. Abresch* in *Diluc. Thucyd.* p. 452. VALCK.

Ibid. τὸν δὲ τύπτονται) Plena manu *Gronovius*; in patiente verbi potestate imprudentior: agentem, et formae quae media dici adsolet, requirit, indicante *d'Orvillio* ad *Chariton.* III. p. 347. *Codex Bodleianus*, sicuti *Cl. Wasse* testificatur in *Indic. Thucydid.* voc. Ὅσια, τῷ δὲ τῷ τύπτονται praeserebat, quorsum *Vind.* et *Arch.* scriptura ducere videtur: nec absona eius sententia. *Bardesanes* in *Praep. Euang. Eusebii* p. 279. D. ἐν τῇ Συρίᾳ - - ἀπενόπτοντο πολλοὶ τῇ Πείᾳ: in honorem *Opis* sibi virilia amputabant. Equidem in vulgato adquiesco. WESS. — Ut vulgo κόπτεσθαι τινα, plangere aliquem; sic et τύπτεσθαι cum quarto casu construere *Noster* amat. conf. II. 42, 27. et 132, 7. De deo, quem nominare nefas ducit, conf. c. 132, 8. et 170, 1. ibique not. S.

CAP. LXII. 2. λύχνα καίουσι) Si *Grammaticos*, quos [in *Var. Lect.*] adpellavi, consulueris, notatum τὰ λύχνα, tanquam rarum et insigne, advertes. *Glossae* *San-Germanenses*: λύχνα οὐδετέρως· Ἡρόδοτος B., Εὐρυπίδης Κύκλωπι (vs. 512.) Est ex *Ionum* consuetudine. *Schol. Apoll. Rhod.* III.

157. Ἴωνιῶς δὲ τὰ κύβητα, ἀντὶ τοὺς κύβητους, ὡς λύχνα καὶ δίφρα: quibus non dissimilia Critici in Nicandri Theriac. vs. 591. Recurrunt τὰ λύχνα c. 155. et apud Themistium et Procopium, studiosos Nostri, saepe. Mox [l. 4.] ἔμπλεα στέατος [loco ἀλός] καὶ ἐλαίου, plena partim adipe, partim oleo coniecit Reiskius, quod sal ad lampades nihil faciat: cui non subscribo. Frequentissimus olim in sacris usus salis aliud suadet; et quamquam vulgo sal crepitet magis et exsiliat in igne, quam luceat, satis erat si acetabulorum fundum peteret, oleo supernatante. Vide Plin. H. N. XXXI. 7. WESS.

6. ὄνομα κέεται λυχνοκαίη) Habuit haec ante oculos Themistius principio Orat. ad Constantium Imp. p. 49.; quod Hemsterhusium, docto Oratori egregie opitulante, in Pol-luc. X. 115. minime fugit. Spectavit et has lucernarum accensiones Iosephus, Apioni insultans et aliis suae gentis osoribus, λύχνην γὰρ οὐδέπω - - - ἐωράκασιν, οἱ τὰς τοσαύτας καὶ τελευτάς λυχνοκαίης ἐπιτελοῦντες, contr. Apion. II. 9. p. 478., numero multitudinis electo, quandoquidem et Deorum aliis hunc habebant honorem in Achillis Tatii Amorib. pag. 277. WESS.

CAP. LXIII. 4. εἴτ' ἂν δὲ γίνηται καταφερῆς etc.) Rediit δὲ in pristinum locum, praecedente μὲν flagitante. Is. Vossius, V. Cl., adscripserat codici suo καταφερῆς, nescio an motus Hesychii κατωφερῆς, κάτω φερόμενος. Novandi causa urgens non est. Καταφερῆς gaudet eadem notione. Dionysius Halicarn. T. II. p. 187. καὶ καταφερῆς ἢ ῥύσις τῆς λέξεως, ὥσπερ κατὰ πρᾶνοῦς φερόμενα χωρίου σώματα, translata quidem, sed manifesta declivitatis sententia. Polybius II. 68. εἰς τὸ τὴν φυγὴν ἐπὶ πολὺ καταφερῆ καὶ κρημνώδη γενέσθαι, quoniam per declivia et abrupta hostibus erat fuga. Ali-bi, sicuti et Appianus, χωρία κατωφερῆ III. 55., nec stabili scriptura. WESS.

[8. ἔχοντες ξύλα, καὶ οὔτοι ἐπὶ) Rectius sic interpunges: ἔχοντες ξύλα καὶ οὔτοι, ἐπὶ τὰ ἕτερα etc. Et in lat. vers. scribes fuste et horum quisque. Respondent enim ἔχοντες ξύλα καὶ οὔτοι istis, ξύλων κορύναις ἔχοντες. S.]

9. τὸ δὲ ἀγαλμα, εἶν ἐν νηῶ μικρῶ ξυλίνῳ) Unde Valla acceperit ligneum simulacrum, dicere non habeo. Optime cum Gronovius in ordinem revocavit; dudum etiam ante G.

Cuperus in Harpocrate p. 104. Multa istic vir longe doctissimus de hoc et similibus Aegyptiorum institutis ex *Diodoro* I. 97. atque aliis. WESS.

19. οὐ μὲν τοι γε οἱ τε) Una de particulis orationi nocet, sic tollenda, ut scribatur: οὐ μὲντοι οἱ γε Αἰγύπτιοι ἔφασαν. Hic etiam mos scribendi Herodoteus: pag. 19, 32. p. 32, 46. [I. 51, 21. 80, 28.] οὐ μὲντοι οἱ γε Ἄνδοι δειλοὶ ἦσαν. p. 118, 6. 28. etc. [II. 81, 3. 83, 7.] atque isthoc ordine voculas istas passim collocat *Thucydides*. VALCK. — Scilicet non modo οὐ μὲν τοι γε, ut in *Var. Lect.* dixi, sed οὐ μὲντοι γε οἱ τε Αἰγύπτ. dabant *Ald.* et alii edd. Quum in id, quod *Wess.* edidit, cum aliis libris ii etiam consentiant, qui sunt ex eadem cum *Med.* familia, videtur hoc loco, ut passim alibi, codicem suum haud satis attente inspexisse Gronov. S.

CAP. LXIV. 3. ἀπότροφον γενόμενον) Haec et vicina pervertit *Valla*, quae hunc vel similem in modum converti potuerant Latine: *Templum illud incoluisse matrem Martis; hunc educatum alibi, quum ad virilem pervenisset aetatem, colloqui cum matre voluisse; sed matris administros, quem ante non viderant, haud ingredi passos abegisse.* In his Editorum culpâ perperam scribitur *ματρὶ* et *ματρός*. *Ἀπότροφον* *Hesychius* recte reddidit *ματρὰν τεθραμμένον*. De commercio familiari, sive colloquio, frequentatur *συμμιξαι*. Apud *Herod.* VIII. 79. *Aristides* adversarium *Themistoclem* ἐξεκαλέετο *θέλων αὐτῷ συμμιξαι*: recte *Valla*, *colloquendi gratia*. [conf. I. 123, 9. VIII. 58, 4.] *Xenoph.* Ἑλλ. III. pag. 283, 37. *ξυμμίξας τῷ Δερκυλλίδᾳ*. *Demosth.* p. 234. §. 282. *συνεμίξασμεν τῷ Προξένῳ*. In *Aristoph.* Ἑκκλ. vs. 512. *Οὐδέμιᾶ γὰρ δεινοτέρα σου ξυμμίξασ' οἶδα γυναίκε*: sic scribendum ante *Dawesium* vidit *T. Faber*. Suspicio tamen et hic in ambiguo ludere voluisse *Herodotum*; puerumque ἀνδριζόμενον aliud quid isto captasse colloquio: διαλέγεσθαι et ὁμιλεῖν frequenter inserviunt istiusmodi lusibus: est et ubi sic adhibetur ἐς λόγους ἐλθεῖν. Propter ea certe quae sequuntur, τὸ μὴ μίσησθαι γυναίκε ἐν ἰραῖσι, in istum equidem sensum ceperim τὸ ἐσελθεῖν vel ἐλθεῖν παρὰ τὴν μητέρα, cum *Gronovio*, qui hanc in rem valde collegit opportuna, et *Herodotea* quidem diligentissime ad pag. 130, 5. VALCK.

Ibid. ἀπότροφον γενόμενον) Plurima hic turbavit neglectus sermonis habitus. Ἀπότροφος non est nutrimentis depul-

sus, quomodo Latina Gronovii; sed procul a parentibus educatus, uti Portus bene. Hesychius Ἀπότροφος, μακρὰν τετραμμένος. Plutarcho propterea T. II. p. 973. v. luscinae, nidis ereptae atque in caveis altae, ἀπότροφοὶ τῶν μητέρων: Aristoteli, quem Chaeronensis advocat, ἀν' ἀπότροφα γένωνται, de iisdem aviculis. Ad hoc, ἐξανδρωμένος prave redditur viriliter impulsus, multoque peius ob Medic. abesse posse decernitur. Suidas ἐξανδρούμενος, τὴν ἡλικίαν ἔχων εἰς ἄνδρα, h. e. adultus. Denique τῇ μητρὶ συμμίξαι colloquium requirit matris; coitum nunquam. De Xerxe, ἐθέλων σφι συμμίξαι, desiderans cum illis colloqui, VIII. 67. et Aristide c. 79. θέλων αὐτῷ συμμίξαι, colloquium eius cupiens. Plura Valckenarius. Quibus quidem, uti aequum fuit, animadversis, sententia scriptoris elucescit; neque patitur, primitus fuisse γερόμενον ἀπαλλάττεσθαι, μετὰ δὲ ἐξανδρωμένον etc. uti arbitremur: corrumpent enim additiones bene dicta. WESS.

11. μηδὲ ἀλούτους) Clemens Alex. I. Strom. pag. 361, 19. Αἰγύπτιοι, inquit, πρῶτοι - - ἐν ἱεροῖς μίσγεσθαι γυναῖξιν ἐκώλυσαν, μηδ' εἰς ἱερά εἰσιέναι ἀπὸ γυναικὸς ἀλούτους ἐνομοθέτησαν. Attigit Marshamus Can. Chron. p. 222. Egregius Porphyrii est locus in Euseb. Praep. V. pag. 197. d. venustissimus Theocriti Eid. V. 147. VALCK.

[14 seq. μίσγονται ἐν ἱεροῖσι) De avibus aliisque animalibus loquens, ὀχευόμενα, ait, ἐν τε τοῖσι νηοῖσι τῶν θεῶν καὶ ἐν τοῖσι τεμένεσι: de hominibus vero, non ἐν νηοῖσι, in ipsis deorum aedibus ait, sed nomine utitur latius patente, ἐν ἱεροῖσι. Comprehendit autem τὸ ἱερόν et τὸν νηὸν et τὸ τέμενος, agrum, lucum, aedificia, quibus cingitur dei aedes. Attamen, vel sic, iusto gravior et praeter reliquum Herodoti morem iniquior videri possit ista criminatio, praesertim ita universe in omnes paene homines, Aegyptiis ac Graecis exceptis, iactata. Certe, in ipsa etiam famosissima ob Veneris obscenum cultum Babylone, non modo non in aede deae, sed omnino ἔξω τοῦ ἱεροῦ (ut refert idem Noter, I. 199, 15.) committebantur illa flagitia, quibus placari deam persuasum habebant. S.]

16. νομίζοντες ἀνθρώπους εἶναι κατ'άπει etc.) Diogenes Cynicus simili disputatione ad foedas conmixtiones probandas abutebatur, abutebatur et Chrysippus; perstricti ex merito abs H. Grotio Iur. B. et Pac. II. 5, 3. Ecce tibi Stoici

nostris ita respondentia verba, ut hoc fonte hausta dices: καὶ τὸ φαγεῖν τι, καὶ προελθεῖν ἀπὸ λέχου ἢ θανάτου πρὸς ἱερὸν, ἀλόγως διαβέβληται· ἐπὶ τὰ θηρία φησὶ δεῖν ἀποβλέπειν· tum animantium mutorum exemplis liquere, τὸ μῆτε συγγινόμενα, μῆτε γεννώντα -- ἐν τοῖς ἱεροῖς μιαίνειν τὸ θεῖον, in *Plutarchi Stoicor. Repugnant.* p. 1044 seq. Quae homo locutuleius contentionis fervore et disputatrice virtute, si ea tamen virtus, atque ut alios premeret, iecisse dicendus est. Sed hunc rixosum relinquamus. Mox [l. 18.] ὀρνίθων τέλεα [loco vulgati γένεα] ex Codd. Britannicis adeo blandiuntur, ut a probandis non longe absim. Si qui interpretamentum putarint, *Eustathium* uti adeant, auctor sum, et considerent τέλος et τέλεα in *catervis* sedem habere VII. 211. 223. IX. 20. WESS. — Conf. I. 103, 4. ibique not. Apud *Eustathium* quidem, de diversis vocabuli τέλεος notionibus saepius disserentem, nihil quod magnopere huc faciat reperire mihi contigit. Caeterum scripturae isti, ὀρνίθων τέλεα, tam insignem veri speciem inesse intelligo, ut et ego eam cum *Schaefero* receptam velim. S.

18. ὀρνίθων γένεα) Τέλεα, quod in Codd. scriptis invenere *Galeus* et *Wasseus*, (vid. ad *Thucyd.* p. 151.) vix a correctoribus exspectandum; si Codices etiam exhibent alibi, [alii, puto, voluit] ubi vulgantur ὀρνίθων γένεα, genuinum videri poterit: τέλος saepius periphrasi servit: mihi tamen nihil huius occurrit simillimum. VALCK.

CAP. LXV. 4. ἀνεῖται τὰ ἱερά) Non, pro sacris habentur, ut vertit *Valla*, verum significarent ista, consecrata sunt templa, quod hinc alienissimum est: vid. *Observ. Miscell.* III. p. 94. Sententia poscit: τῶνδε εἴνεκεν ἀνεῖται τὰ θηρία εἰ λέγοιμι: quibus autem de causis ferae sint consecratae, si dicerem. *Herodotum* tamen suo scribendi more dedisse suspicor, ἀνεῖται vel ἀνεεται ἱερά εἶναι εἰ λέγοιμι, literasque nonnullas partim male repetitas, partim neglectas. εἶναι saepe tanquam superfluum adiicitur ab *Herodoto*, πλεονασμῶν καὶ παραλληλισμῶν studiosissimo. De rebus consecratis vel consecrandis satis vulgata sunt ἀνείναι vel ἀνεῖναι, et ἀνεῖσθαι: rarius illud *Xenophontis* de amabili suo secessa *Scillunteo*: ὁ χῶρος ἀνεῖται ἱερὸς εἶναι: in *Socrat. Epist.* XIX. ad *Aeschinem* fortasse scripta, quem multo maioris faciebat *Xenophon*, quam *Plato*. VALCK.

Ibid. ἀνεῖται τὰ ἰσά) Abundabit articulus, nisi αὐτὰ ἰσά fuerit. Superstitiosae animalium consecrationes et in Graecia et Romae notissimae fuerunt; exemplorum affatim in *Casauboni* notis ad *Sueton.* Caes. c. 81. Aegyptiorum ritus dabit *Diodorus* I. 85., *Nostri* vestigia premens. Ἀναγκαιή, [l. 7.] quod conmutatum fuerat, forma sua iterum splendet, uti II. 182. IV. 180. etc. WESS. — Quod ait τὰ ἰσά, incommodat utique articulus, quem abesse et equidem malim: nisi aut praecedens ἅπαντα non ita stricte accipiendum fuerit, sed σχεδὸν ἅπαντα intelligatur, aut τὰ ἰσά intelligantur eae bestiae quae cuique deo sacrae sunt, aut quae apud quemque Aegypti populum sacrae habentur; coll. cap. 69, 1. et 71, 1. Caeterum post ἰσά in graecis nostris delendum comma, quo facilius intelligatur orationis structura. Tum illa, quae praecedunt, καὶ τὰ μὲν, σύντροφα etc. non tamquam absoluta per se ἰσῆς accipienda, ut in nostra versione latina factum; sed ita haec cum superioribus connexa sunt, ut dicat auctor, sacrae habentur bestiae, non eae modo quae inter homines vivunt, (ut feles, et canes) sed et quae libere vagantur. Caeterum cum his quae hoc capite et proxime sequentibus traduntur, conferendus omnino *Diodor.* Sic. lib. I. c. 83. et seq. S.

21. ὅς δ' ἂν ἴβιν ἢ ἰσηκκ etc.) Eadem *Diodorus*, sed vulturis loco felem nominans. *Accipitrem* seu *vulturem* Iones olim ἰσηκκ sonabant, [ut nos ex msto edidimus,] quemadmodum saepe poeta princeps. *Eustathius* *Iliad.* N'. p. 920, 44: τὸ δὲ ἰσηξ, Ἰωνικῶς Ἰλιούται, εἰ καὶ τὸ ἰσηξ διατύνηται. Neque dubito de *Herodoto*: scribae minuta huiuscemodi negligunt, et qui mstos comparant, non semper acutum cernunt. *Cicero* I. *Nat. D.* cap. 29. *Ne fando quidem auditum est, crocodilum, aut ibim, aut felem violatum ab Aegypto*: quibus paria *Quaest. Tuscul.* V. 27. cum *Davisii* observatis. WESS.

CAP. LXVI. 3. τοὺς αἰελοόρους) Praeclare *Pass.* et *Mediceus.* Αἰελοόρους Ἀττικῶς, αἰλοόρους Ἑλληνικῶς, *Moeris.* Explicat eandem vocem *Etymologus* p. 51. Non addo plura. Otium fecit meditati *Io Piersonus* in erudito commentario ad *Moeridem* p. 56. WESS.

7. κτείναντες μῆντοι οὐ πατέρονται) Haec olim alio pertinere videbantur; sed felium mares designari manifestum

est ex *Aeliano Nat. An. VI. c. 27.* Πατέονται mutari non debuerat: bis terve gustandi edendive significatu posuit Ionicum πατέσθαι *Herodotus, Hesychio restitutum a T. Fabro et Berkelio. Agathocles Cyzicen. ap. Athen. XIV. p. 650. A.* de fructu quodam, ἐπὴν, αἶτ, ἀνανθῆ, ποιεῦσιν ἐξ αὐτοῦ ἄλευρα, καὶ πατέονται ταῦτα: vulgatur πατέοντι redditurque pedibus calcant: [correctus locus in nupera edit. T. V. p. 363.] Ionice scribit *Agathocles*; ignorant autem Iones Doricum istum verborum flexum, saepius oblitteratum, etiam in *Epistola Aristippi, Socrat. IX.* ubi περιβλέπονται transmutedum est in περιβλέποντι. VALCK. — Mire hunc locum interpretatus *Larcherus* est: *ils les tuent sans cependant en recevoir aucun dommage; id est, mares occidunt catulos, nec idcirco laeduntur (vel malo ullo adficiuntur) a foeminis.* Ait, *Valckenarium* olim in alio nescio quo scripto, corrigendum censuisse κτείναντες μέντοι οὐ τι ἀτέονται, atque hanc sibi unice veram certamque visam esse scripturam. S.

8. οὐ πατέονται) Male abiit in δατέονται, cuius in adtribuendo et dividendo potestas I. 216. Itaque rectissime *Florentinus* supra c. 37. οὔτε ἐψῶντες πατέονται, expulso inportuno δατέονται. *Iunge IV. 186. Hesychius*, adiutore *Guieto*, πατέεται, ἐσθίεται. πατέοντο, ἐγεύοντο. Felium autem hanc indolem et *Φιλοτεκνίαν* describit *Aelian. de Animal. VI. 27.* WESS.

[11. θεῖα πράγματα καταλαμβάνει τοὺς αἰελοῦρους. *Feles in furorem aguntur interpretatur Conr. Gesner, De Quadrupedib. p. 324 med. S.*]

CAP. LXVII. 2. ἐς ἱεραῖς στέγαις) De his, quod quidem recordor, nihil alibi distinctius; nam quae c. 148. et 175. aliorum spectant. Explicat *Diodorus I. 83.* φέρουσι εἰς τὰς ταριχείας ἔπειτα θεραπευθέντων αὐτῶν κεδρία -- θάπτουσι ἐν ἱεραῖς θήκαις. Statim ὡς δ' αὐτως [l. 4.] ob I. 215. VII. 86. IX. 80. Ἰχνευταὶ [l. 5.] sunt *ichneumones*, eodem *Diodoro* indice: firmantque *Nicander Theriac. V. 195.* et *Hesychius*, quibus *Cl. Salmasius ad Solin. p. 317.* testibus dextre usus fuit. *Phrynichus Biblioth. Coislin. p. 467.* Ἰχνευταί, οἱ κατ' Αἴγυπτον καλούμενοι, voce truncatus, sed facile instauranda. WESS. — Non differunt ἱεραὶ στέγαι, et ἱεραὶ θήκαι, quas continuo dein dicit; quae sunt conditoria, camerae, cellae, in quibus conduntur mortui. *Abdallatif*, scriptor se-

culi post C. N. XIII. (in *Relation de l'Égypte, traduite par M. Sylvestre de Sacy*, p. 202 seq. cellas sese intrasse ait, quarum in aliis canum, in aliis felium, in aliis boum cadavera ingenti numero condita fuere. S.

[*Ibid.* ἐν Βουβάστι πόλι. De hac urbe supra dictum, ad c. 59, 3. *Bubastum* vero Aegyptiorum lingua *felem* dici tradit *Steph. Byz.* in voce. S.]

6. τὰς δὲ ἴβις ἐς Ἐρμέω πόλιν) Scribarum aberrans oculus haec praeterviderat. Bene vir *Celeb.* ex *Med.* et aliis iustum illis locum dedit: sunt enim, ne ratio *ibidis* nulla sit, opportuna et necessaria. *Hermopolis parva*-ne, an *magna*, (his titulis duae *Mercurii* in Aegypto urbes distinguebantur) intelligenda sit, certo constitui haud potest: forte posterior in *Thebaide*, propter *Ibii* sive *Ibiu* mansionem, non longe ab urbe seiunctam. *Itiner. Antonini* p. 157. Liquidiora videntur, de *ursis lupisque* prodita, propter consensum *Prosp. Alpini Hist. Nat. Aegypti* IV. 9. WESS. — De verbis εἰούσας ἰράς, quae nos interseruimus, vide in *Var. Lect.* dicta. Ut hic intelligimus ἰράς τοῦ Ἐρμέω, sic et alibi ἰράς cum genit. casu illius dei construitur, cui aliquid sacratum est. Sic οὔρος ἰρόν Μητρὸς Δινδυμῆνης, I. 80, 5. Boves foeminae ἰράι εἰσι τῆς Ἴσιος, II. 41, 3. S.

CAP. LXVIII. 6. τὸ ὕδωρ τῆς τε αἰθρίας etc.) Optime haec *Cl. Salmasius*, vir summus, *Exercit. Solin.* p. 514. ex *Aristotele* et *Plinio*, de crocodili nocturna in aquis mora, ratione et caussa teporis; quibus equidem nihil a *Gronovio* fuisse rescriptum malle. Non libet in disputationis eius examen, ne quid praeter opinionem acerbius effluat, memet inmergere. Sola *Philosophi* verba, hinc clarissime derivata, ex *Hist. Animal.* II. 10. adponam, tantoque magis, quoniam praecipua hanc in rem voce desecta [a *Gronovio*] repraesentantur. Sic scribit: τὴν μὲν οὖν ἡμέραν ἐν τῇ γῆ τὸ πλεῖστον διατρέβουσι, τὴν δὲ νύκτα, ἐν τῷ ὕδατι ἀλειψιότερον γὰρ ἐστὶ τῆς αἰθρίας. Quid his disertius? Negare fluviatilem aquam in Aegypti aliisque orientis plagis tepidiorem noctu esse roscida et subdivali statione, pugnat veritati, et aestivae his in oris experientiae. Sed absisto. WESS.

[8. ὡὰ, χινέων οὐ πολλὰ μέζονα. Vide *Hasselquist*, et *Geoffr.* apud *Sylvestre de Sacy* ad *Abd-Allatif*, p. 158 seq. *Nempe Herodot. T. V.*

Geoffroy ex professo edidit *Observations sur les habitudes attribuées par Herodote aux Crocodiles du Nil*; quae exstant in *Annales du Muséum d'Hist. Nat.* T. IX. p. 373. T. X. p. 167. T. XI. p. 37. S.]

13. γλῶσσαν δὲ μόνον θηρίων οὐκ ἔφουσε) Eadem Aristoteles; in expingendo crocodilo Herodotum, quod verbo monui, uti is Hecataeum, auctore Porphyrio apud Euseb. Praep. Ev. X. p. 466. aemulatus: inspicere Hist. Anim. I. 11. II. 10. V. 33. et post Philosophum plures Graecorum Latinorumque. Multa tamen in crocodili hac descriptione diligentissimi superioris et nostrae aetatis naturalis speculatores historiae desiderant, Rondeletius, Bellonius, Gesnerus, Bochartus, praeterque ceteros, Aristoteli paullo magis, quam oportebat, iratior Ol. Borrichius, Hermet. Aegypt. c. 10. p. 270. WESS. — Praecipua quae huc spectant, collecta et excussa videas in *Histoire des Animaux d'Aristote, traduite par M. Camus*, T. II. art. Crocodile. Lingua non prorsus carere crocodilum, porro inferiorem eius maxillam moveri, ut in reliquis animantibus, non superiorem, diligentiores observationes docuere. De Hecataeo apud Euseb. ex Porphyrio, conf. infra ad c. 77, 13. notata S.

[14. ἀλλὰ καὶ τοῦτο μόνον τῶν θηρίων) τοῦτο pro διὰ τοῦτο accipiens Bastius, interpretatus erat idcirco: eandemque in sententiam corrigenda etiam esse graeca, et ἀλλὰ κατὰ τοῦτο legendum, censuit Schaefer ad Gregorium de Dialect. p. 50. Quae mihi supervacanea opera videtur: perspicua scriptoris sententia, sed est etiam hoc unum ex omnibus animalibus, quod etc. S.]

21. τροχίλος) Habent ex Herodoto, et nominatim, Aristoteles Rhetor. [immo, Ethicor.] ad Eudem. VII. p. 189. [ed. Wechel.; p. 271 med. edit. Duval. T. II.] et Aelianus de Animal. VIII. 25. ubi dictione nonnihil mutata, εἰρηναία καὶ ἔνσπονδά ἐστι: quemadmodum de apibus V. 11. πρὸς μὲν τοὺς μὴ ἐνοχλοῦντας - - εἰρηναία αὐτοῖς καὶ ἔνσπονδά ἐστι: et XII. 15. Ceterum tonus vocabuli apud Aristotelem, Aelianum et alios variat: τροχίλος scribunt, ex eo more, quo nomina huiusmodi terminationis paroxytona esse solent, docente Gesnero Hist. Anim. IV. p. 301. Atque ita scripti codices. Ἐώθεε [l. 23.] bene habet, Florentinique auctoritate III. 33. IV. 33. [P] rediit. WESS.

26. οὐδὲν σίνεται) Τὸ μὴδὲν ἀδικῆσαι τὸν τροχίλον λογίζεται οἱ μισθόν, *Aelianus*, enarrans Herodotea de trochilo Nat. An. III. c. 11. et hanc partem [Historiarum Nostri] designans lib. VIII. c. 25. citat Herod. ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς λόγοις. Sed quae narrat Herod. cap. seq. alio fonte derivata tractat idem *Aelian.* X. 21. VALCK.

CAP. LXIX. 6. ἀετῆματὰ τε λίθινα χυτὰ) Sive hoc, seu λιθωτὰ malueris, *fusi et factitii lapilli* designantur: *Reiskius* vitrum describi opinatur. Vitri, conditoriorum cipporumque ἐξ ἕλου, mentio crit III. 24. ad quod an adludat, non adfirmo. Faveret suspicioni *Epinius* apud *Athen.* X. 9. [cap. 40. nuperae edit.] p. 432. c.

Ἐσμὸν [sive Νασμὸν] μελίστες τῆς ἀκροχόλου γλυκὺν συγκυρκανήσας ἐν σκύφῳ χυτῆς λίθου.

modo vitrum, quae *Dalecampii* sententia, intellexisse liqueret: ut ut est, commodissimus poëtae locus est. Ἀετῆματα et ἀμφιδέας illustrant docti viri ad *Hesychium*, inque primis *Gronovius* in Adnotat. WESS. — In *Epini* versiculo tam felix quam erudita emendatio, *νασμὸν* pro vulgato olim ἔσμὸν, *Iacobsio* Viro clar. debetur, qui illam primus in *Animadv. in Euripidem* p. 114. proposuit: quod me tunc, quum eam, a *Fiorillo* commendatam, in nostra *Athenaei* editione recepi, praeterierat. S.

15. χάρψι) Durat Coptorum in libris hoc illis nomen, nec multum discordat titulus monstri fluviatilis Arabicus. Lege *Iablonskii* Panth. lib. V. 2. p. 70. [conf. *Sylvestre de Sacy* ad *Abdallatif*, p. 157.] *Κροκοδείλους* autem Ionibus fuisse lacertas, sive *χερσαίους κροκοδείλους*, uti IV. 192. testatissima confirmataque res est a *S. Bocharto* Hierozoic. P. 1. lib. III. 1. p. 1060. WESS.

CAP. LXXI. 2. τῷ Παπρημίτῃ) Iustum est; neque enim ex Πάπρημις c. 59. Παπρημίτης flecti potest: melius ipso in *Med.* c. 165. Παπρημίτης. Iam Πάπρημις et Πατρημίτης *Arch.* et *Vind.* ex adsimilitudine litterarum descenderunt, quemadmodum *Stephani* Πάπρημις, πόλις Αἰγύπτου ὁ πολίτης Παπρημίτης. Debet et hanc *Hippopotami* sicuti et *Phoenicis* descriptionem *Herodotus* (perhibente *Porphyrio* in *Eusebii* Pr. Ev. X. p. 466. c.) *Hecataeo*. WESS. — Conf. infra ad c. 77, 15. notata. S.

5. οὐρὴν ἵππου) *Aristoteles* κέρκον δ' ἔδς, *Histor. Animal.*

II. 7. *Achilles Tat.* IV. p. 223. οὐρανὸν βραχεῖαν, quibuscum alii conspirant et peregrinatorum observata. WESS. — Merito h. l. *Larcherus* commendat doctissimi viri *Schneideri* Historiam criticam Hippopotami, subiectam *Artedi* Synonymiae piscium, (Lips. 1789.) p. 247 seq. S.

7. ξυστὰ ποιέσθαι ἀκόντια) ξυστὰ ἀκόντια, ut *rasae hastilia virgae* latini poëtae. *Aristoteles*, ὥστε δόρατα ποιέσθαι ἐξ αὐτοῦ. Conf. *Sam. Bocharti Hieroz.* P. II. lib. V. 14. WESS. — *Ξυστὸν* apud *Nostrum* I. 52, 4, *hastile est, lignum hastae vel iaculi*: sed et universum *iaculum, hastam ferro praefixam* significat, et a *Lexicographis, Ammonio, Hesychio, Suida ἀκόντιον* exponitur. Quae caussa puto fuit, cur vocab. ἀκόντια *Schaeferus* h. l. tamquam e scholio invectum delevit. *Reiskio* vero ἀκόντια hic adiectivum esse visum erat, ut ξυστὰ ἀκόντια idem esset ae ξυστὰ ἀκόντων, *hastilia iaculorum*. At est potius ἀκόντιον substantivum nomen, et ξυστὸν proprie adiectivum fuerit; ut ξυστὸν *iaculum* significet, ob subintellectum alibi substant. ἀκόντιον, quod cum illo hic coniungit *Herodotus*. Quare etiam pro eo, quod in lat. vers. *iacula rasa* *Gronovius* posuit, nosque *polita iacula*, satis fuerat simpliciter *iacula* ponere. S.

CAP. LXXII. 3. ἰχθύων τὸν καλούμενον λεπιδωτὸν) De λεπιδωτῶ confer *Adnotationes Gronovii*. WESS. — Reprehendit *Gronovius Vallae* versionem, *piscium genus quod vocatur squamosum*; debuisse, ex *piscibus eum qui squamosus vocatur*. Commodius equidem teneri putavi proprium nomen quo hunc piscem *Graeci* insigniverunt. In *Niloticorum piscium* numero, cum aliis multis, *lepidotus* etiam ab *Athenaeo* recensetur, lib. VII. c. 88. *Graecum* vocabulum, originem si spectes, utique nihil aliud nisi *squammatum* vel *squamosum* significat: sed oportet in aliis piscium generibus squammis munitorum fuisse unum aliquod, cuius squammae proprii atque praecipui quidpiam habuerint, quam ob causam ei id nomen prae caeteris fuerit impositum. Itaque videndum, ne *Niloticus* ille *lepidotus* idem sit *piscis*, quem sub nomine *Polypteri Bichir*, in *Description de l'Egypte etc. Hist. Nat. T. I. p. 4* seqq. singulari diligentia *Academicus Geofroy de Saint-Hilaire* descripsit. De cuius *piscis* squammis haec ille observavit: *Le bichir est couvert d'écaillés fortes et impénétrables, qui le*

défendent également de tout contact funeste et de la dent des animaux qui seroient tentés de l'attaquer. Cette solidité procèdent d'une matière osseuse qui double chaque écaille au dessous, et qui est si épaisse et si compacte, que la plupart de nos instrumens tranchans ne parviennent qu'avec peine à l'entamer. Eiusdem piscis descriptio cum icone exstat etiam in *Annales du Musée d'Hist. Nat.* T. I. p. 57 seqq. S.

CAP. LXXIII. 2. οὐκ εἶδον, εἰ μὴ ὅσον γραφῆ) Tentari non debebant Euripidis ista in Hippol. vs. 1005. Οὐκ οἶδα πράξιν τήνδε, πλὴν λόγῳ κλύων Γραφῆ τε λεύσσαν. Idem, Troasi 682. Γραφῆ δ' ἰδοῦσα καὶ κλύουσ' ἐπίσταμαι. Euripidea quoque libenter imitatur Herodotus. VALCK.

5. ἔστι δὲ, εἰ τῆ γραφῆ παρόμοιος) Nullam status quaestionem vulgatis, cum tot doctissimi viri operam avi fabulosae insunserint, motam fuisse demiror. Negavit, et prudenter infitiatus est, phoenicem a se visum, et tamen ἔστι δὲ ἐν τῆ etc. Quae apta et bene iuncta non erant. WESS. — Scilicet (quod in *Var. Lect.* nostra temere praetermissum est) sic perperam olim vulgabatur, ἔστι δὲ ἐν τῆ γραφῆ παρόμοιος. Primus *Wess.* εἰ τῆ γραφῆ edidit, praecuntibus codd. *Rem. Vind.* et *Valla.* Cum quibus consentire videntur nostri *Pa. Pb. Pc.* e quibus nihil varietatis adfertur: nec aliud debuerat *Arch.* in quo ἔστι δὲ οἱ τῆ γραφῆ. Mendosum ἐν τῆ γρ. cum aliis tenet noster *F.* Ex *Pd.* citatur ἔστι δὲ εἰ ἐν τῆ γραφῆ. S.

6. τὰ μὲν αὐτοῦ χρυσόκομα etc.) χρυσόκομα τῶν πτερῶν ab iniuriis protecta et defensione viri *Celeb.* et *Codicum* auctoritate sunt: eum adi. [Nempe χρυσόκομα legendum contenderat *Salmasius.*] Quod si vero lis de voce cesset, in avis pictura consensio reperietur. *Κενέρισται μὲν τὰ πτερὰ χρυσῶ καὶ πορφύρεα Achilles Tat.* III. p. 215. *Aquilae* narratur magnitudine, auri fulgore circa colla, cetera purpureus, ex *Nostri* praescripto, *Plinius Hist. Nat.* X. 2. Aliorum loca nunc nihil moror. *Περὶ γῆσις formam* et diligentem eius descriptionem exprimit ex usu verbi *περιγεῖσθαι*, quo de *Cl. Salmasius* in *Solin.* p. 68. et multo accuratius *T. Hemsterhusius* ad *Dial. Mort.* XX. p. 412. *Luciani.* WESS. — Videtur circumscriptionem dicere, quam gallice *le contour* vocamus. S.

15. ὅσον τε δυνατός ἐστι φέρειν) Illud perquam politum, quod in *Medicei* δυνατός εἶναι inesse decernebatur, sermonis

indoles respuit. Obstant praeterea scriptae membranae conplures. Confer L. Küsterum in Clerici Bibl. N. et Vet. T. V. p. 404. Achilles Tat. eadem in re, Φέρει τὸ χάσμα γήινον χώματι, ἐπὶ τὸν Νεῖλον οὕτως ἵπταται τὸ ἔργον Φέρων, sed prave culpa librariorum: fuerat Φύρει τὸ χάσμα -- καὶ ἐπὶ τὸν Νεῖλον etc. Obstruere ingestà terrà cavum, quod phoenix rostro fecerat, Herodotum deserens indicat. De Taciti Ann. VI. 28. sublato murrhae pondere, vide amicam N. Heinsii et Graevii disputationem, Syllog. Epistol. T. IV. p. 512. et seqq. WESS. — Istud ὅσον τε δυνατὸς εἶναι non equidem eum Gronovio „perpolitum“ dixerim, sed stylo tamen Nostri neutiquam repugnare censuerim, ut in Var. Lect. significavi. S.

CAP. LXXIV. 2. δύο κέρα (Φορέουσι) Fuerunt ex *cerastarum* genere, nec tamen δηλήμονες ἀνθρώπων, ut reliqui apud *Diodorum* III. 50. aliosque ibi citatos. Auctor *Aelianus* est de Animal. XI. 17. ἐν Μελίτῃ τῆς Αἰγύπτου draconem sacrum in veneratione fuisse, adfirmans gentilem eam anguium superstitionem. Puto ἐν Μετῆλει scripsisse, quae Aegypti urbs, non Μελίτη. WESS. — Nihil in urbis nomine mutavit doctus *Aeliani* Editor Lipsiensis. S.

CAP. LXXV. 2. κατὰ Βουτουῶν πόλιν) Alia haec atque ea *Butus* [sive *Buto*,] quae Latonae oraculo censebatur, quippe Arabiae adfinis: longe inde Sebennyticum Nili ostium, radens Butum illam atque adluens c. 155. Πτερωτῶν serpentium titulum [l. 3.] male praeterierunt *Florentiae*: quae enim sequuntur, illo carere non possunt. Res etiam ipsa a fabularum indole abhorret. Namque *angues volucres*, ex Aethiopum Arabumque finibus in Aegyptum irruentes, veterum monumenta ita celebrant, ut dubii nihil esse debeat. Ipse vates *Esaias* c. xxx. 6. dat *ἡρως ἡρως* *hydrum* sive *chershydrum* volantem Aegypto. Plura qui desiderat, ex eruditissimi *Bocharti* copiis *Hierozoic.* P. II. lib. III. 12. p. 423. mutuari poterit, atque illis hoc *Pausaniae* IX. 21. cautissimum sane, adnectere: Quo circa neque ad adsentiendum proclivior quisquam esse debet, neque se omnino incredulum ad ea, quae sint rariora, τὰ σπανιότερα, praebere: ἐπεὶ τοι καὶ ἐγὼ πτερωτοὺς ὄφεις οὐ θεασάμενος πείθομαι, διότι ἀνὴρ Φρυγῆς ἤγαγεν ἐς Ἰωνίαν σάβριον ταῖς ἀκρίσιν ὁμοίωτατα πτερὰ ἔχοντα. Porro σωροὶ ἀκανθέων [l. 6.]

omnibus in libris, non exceptis *Ask.* et *Pass.* Bene Critici in *Apollonium Rh.* IV. 150. τὰ τῶν ὄφειων ὅστ᾽ ἄκανθαί λέγεται. Amanuensis Mediceus in errore versabatur. WESS. — Scilicet, quod in nostro cod. F. monstrose legi dixi, σωρεὶ δὲ ἦσαν τῶν θειῶν, id ipsum et codicem *Med.* hic praeferre docuit *Gronov.* in Adnotatt. ita quidem ut in ora libri notetur, pro θειῶν legendum ὀστέων, quod vulgato praeferendum *Gronovius* censuit. Esse autem istud θειῶν perperam ex ἀκανθέων detruncatum nemo non videt: sed ex eisdem codicibus articulum τῶν ad ἀκανθέων utique adscisci debuerat, hac sententia sunt autem harum (quas dixi spinarum catervae, aliae maiores etc. Typographicum sphalma in graecis nostris, l. 3. χωρίων, pro χωρίον, quamvis visu ingrata sint talia, ipsi praesertim editori, neminem tamen morabitur. S.

[11. πτερωτοὺς ὄφεις ἐκ τῆς Ἀραβίης πέτεσθαι ἐπ' Αἴγυπτον) *Ciceronem* de *Nat. Deor.* I. 56. volucres istas angues ex vastitate *Libyae* vento *Africo* invectas statuere, adnotavit ad h. l. *Larcherus.* Sed ille forsán memoriae lapsu ista scripserat. Caeterum conf. *Aelian.* *Nat. An.* II. 18. ubi *Schneiderus* adnotavit, serpentes hos, quos *Herodotus* dicit, alis membranaceis volantes, (coll. c. 76, 12.) esse fortasse lacertas volantes, quae dracones volantes a *Linnaeo* nominantur. S.]

CAP. LXXVI. 3. πρόσωπον - - ἐπίγρυπον) *Straboni* πελαγογάδος κατὰ σχῆμα, ciconiae similis, lib. XVII. p. 1179. [p. 825. n. ed. Cas.] quae tamen similitudo ad rostrum sese non porrigit, quod avi incurvum et aduncum. Figuram habet *Middletonus* *Antiquit. Monument.* p. 129. et conplura de volucre. *Crex*, ex sono, quem continuo iterat, nomen indepta, describitur a *Belonio* *Observ.* II. 52. eum cura. WESS. — De *Ibide* veterum *Aegyptiorum* consulenda instar omnium, principis hac aetate in *Historia animalium* viri *Cuvieri* *Commentatio*, inserta Tomo I. operis cui titulus *Recherches sur les Ossemens fossiles de Quadrupedes.* S.

6. ψιλὴ τὴν κεφαλὴν) Sustuli articulum schedarum iussu: respicitur ἡδ' ἰδέη, ut bene *Reiskius.* Hanc autem *Strabo* ὄλην μελαίνην facit; prudentior *Herodotus*, etsi non sine lapsu; nam pars circa nates tota alba est; τὸ γὰρ πυγαῖον ὄλαν λευκὸν ἐστὶ, si fides *Theoni.* WESS.

CAP. LXXVII. 2. μνήμην ἀνθρώπων πάντων ἐπασκίοντες μάλιστα etc.) Vallae versio plurimos decepit: mentem historici perspexit Reiskius. Aegypti superioris incolae longe fuisse dicuntur disertissimi, utpote μνήμην ἀνθρώπων πάντων ἐπασκίοντες μάλιστα, prae omnibus aliis memoriam excolentes: illuc enim pertinet μάλιστα, non ad sequentia. Herod. II. c. 37. Θεοσεβέες περισσῶς ἔοντες μάλιστα πάντων ἀνθρώπων. Etrusci τὰ περὶ τὴν κεραινοσκοπίαν μάλιστα πάντων ἀνθρώπων ἔχειργάταντο, Diodor. Sic. V. 40. De Pythagora Heraclitus Ephesius, ἱστορίην ἤσκησεν ἀνθρώπων μάλιστα πάντων, ap. Diog. Laërt. VIII. 6. Ipsius fuit Pythagorae praeceptum, μνήμην ἀσκεῖν. Literarum inventum suum, veluti memoriae subsidium, commendanti Theuth dixisse fertur Rex Aegypti Thamus, σὺ πατήρ ὢν γραμμάτων, δι' εὐνοίαν τούναντίον εἶπες ἢ δύναται τοῦτο γὰρ τῶν μαθόντων λήθην μὲν ἐν ψυχαῖς παρέξει, μνήμης ἀμελητησίᾳ, etc. in Phaedro Platonis T. III. p. 275. A. Hunc, ni fallor, locum respexit Quinctilian. Inst. Or. XI. c. 2. p. 985. Invenio apud Platonem obstare memoriae usum literarum; videlicet quod illa, quae scriptis reposuimus, velut custodire desinimus, et ipsa securitate dimittimus. VALCK.

Ibid. μνήμην ἀνθρώπων πάντων ἐπασκίοντες μάλιστα) Laborabant haec ex mala interpunctione; quo non animadverso morbo, ἀνθρώπων πάντων rerum humanarum suspicabatur Corn. de Pauw: mutavit dein sententiam, μάλιστα a sequentibus, sicuti oportebat, avulso; neque alia mens aut voluntas Reiskio. Nempe hominum omnium maxime Aegyptii memoriam exercebant, proptereaque praeter ceteros excellebant. Bene Proclus in Timaeum p. 51. Αἰγυπτίους δὲ ἔτι καὶ τὰ γεγονότα διὰ τῆς μνήμης αἰεὶ νέα πόρεσθιν, ἢ δὲ μνήμη διὰ τῆς ἱστορίας, αὕτη δὲ ἀπὸ τῶν στηλῶν κ. τ. λ. WESS. — Equidem nondum persuadere mihi potui, μνήμην h. l. ab Herodoto dici memoriae vim quam vulgo vocamus, nempe facultatem in mente retinendi et quotiescumque lubet recordandi et nobiscumque recolendi ea quae vel vidimus vel audivimus vel semel cogitavimus. De memoria rerum gestarum aut observatarum agitur in futurum tempus et ad posteros propaganda: quod maxime fit, dum, quae vel a nobis ipsis observata sunt, vel quae ab aliis tradita accepimus, ea scripto consignamus. Atque hoc ipsum in rebus, quae memoratu digna visa erant, diligenter fecisse, passim auctor noster signifi-

cat; veluti c. 82, 7. et cap. 145, 12. Unde factum, ut prae caeteris hominibus, quibuscum conversatus est *Herodotus*, *Aegyptii* ei visi sint longe omnium λογιώτατοι, non disertissimi, ut *Valckenar.* interpretatur, nec universe prae caeteris excellentes, ut h. l. *Wesseling.* ait, sed doctiores, magis eruditi, et antiquitatis (patriae praesertim) peritiores, ut idem *Wess.* apud *Diodor.* II. 4. et ad *Herodot.* I. 1, 1. intellexit. Quam in sententiam *Hesychius* Λόγιος, ὁ τῆς ἱστορίας ἔμπειρος, πεπαιδευμένος, interpretatur: et Λογίους *Moeris* et *Thomas M.* τοὺς πολυώστους. Neque patriarum solum antiquitatum, verum etiam externarum rerum et institutorum gnaros *Aegyptios* fuisse passim et alibi et III. 2, 6. significat *Noster.* S.

9. ὑγιεστάται πάντων ἀνθρώπων) Non intercedo, quo minus ὑγιεστάτοι serventur: quo de genere alia I. 153. in medium fuerunt collocata. Schedarum mirus olim hic dissensus. *Glossator* *Sangermanensis*, Ὑγιεστάτος, Ἡρόδοτος Β'. ad quem modum IV. 187. Plures ὑγιεστεροι cum *Eustathio.* *Hippocrateum* vero τὰς μεταβολὰς τῶν αἰσίων μάλιστα τίταται νόσους egregie explicuit *Galenus* T. V. p. 253. et cum *Nostro* comparavit *H. Mercurialis* Var. Lect. II. 3. Iam si αἱ ᾄσαι a periodo extrema abessent, sermonis cursus lenius laboretur. Verum multa sibi priva *Scriptor* habet. *WESS.*

13. ἀστοφαγέουσι etc.) Quae hic leguntur, eadem prope modum ex *Hecataeo Milesio* bis tradidit *Athenaeus* X. p. 447. c. Ἐκαταῖος ἐν δευτέρᾳ Περικλήσεως εἰπὼν περὶ Αἰγυπτίων, ὡς ἀστοφάγοι εἶναι, ἐπιφέρει, τὰς κριβὰς εἰς τὸ πόμα καταλεύουσι, mola frangunt: sic scribendum cum *Casaub.* pro καταλεύουσιν. vid. *Herod.* IV. c. 172. et *Athen.* p. 418. e. Alibi quoque prostant *Hecataei* nonnulla, *Herodoteorum* simillima, quae probabile reddant, quod *Porphyrius* prodidit apud *Euseb.* Praep. X. p. 466. b. ὡς Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ πολλὰ Ἐκαταίου τοῦ Μιλησίου κατὰ λέξιν μετήνεγκεν ἐκ τῆς Περικλήσεως, βραχέα παραποιήσας: postremum illud explanat *Celeberr. Wesseling.* ad *Diodori* Γ. I. p. 89. Sed ista *Asiae Περικλήσεως* *Herodoto* fortasse fuit recentior; *Callimacho* certe non videbatur *Hecataei Milesii* genuinum opus, ut liquet ex *Athen.* II. p. 70. b. Praeterea, quod narrat *Porphyrius*, *Herodoto* id nuspian obiicit *Plutarchus*, *Hecataeum* τὸν λογο-

ποῖον acerbe notanti lib. II. c. 145. et VI. 137. cuius etiam mentionem facit V. 36. et 125. VALCK. — Conf. supra ad c. 68, 13. 71, 2. et ad c. 5, 4. Praesertim vero consulendus *Creuzer* in *Historicor. antiquiss. Graecorum Fragmentis* p. 19 seqq. S.

14. τοὺς ἐκεῖνοι κυλλήστις ὀνομάζουσι) Inspice *Gronovii* adnotationes. Admonuit *Cl. Wasse* in *Thucydidis* I. 126. κυλλήστις ex Cod. *Lambethano* melius videri, siquidem ita *Hesychius*. At oblitus est speciei Ionicae. *Athenaeus* X. p. 418. Ε. Αἰγυπτίους δ' Ἐκαταῖος ἀροφάγουσ φησὶν εἶναι κυλλήστιας ἐσθιοντας, τὰς δὲ κριθὰς εἰς ποτὸν καταλαβαίνοντας. [cf. *Athen.* III. p. 114. c.] Quae quidem indicio sunt, et hic *Herodotum* vestigia *Hecataei* pressisse: nam de potu ex hordeo clara eius verba, qui πόμα ἀπὸ τῶν κριθῶν *Aretaeo* I. *Morb. Acut.* c. 9. ἐκ κριθῶν μέθυ *Aeschlylo* *Suppl.* 900. *Diodoro* ἐκ κριθῶν πόμα, ὃ καλοῦσι ζύθος I. 34. Quod autem subiicitur, vites *Aegypto* deesse, generatim si sumitur, cum veritate disconvenit. *Mosis* aevo in parte *Aegypti* vites depangebantur, quod querelae *Israëlitarum* *Numer.* xx. 5. significant abunde: creverunt quoque laetissime in praefectura *Heracleopolitana* apud *Strabon.* XVII. p. 1163. [p. 809. med.] Quae omnia operosius *Cl. Jablonskius* *Dissert. de Terra Gosen*, p. 28. *WESS.*

19. τὰ μικρὰ τῶν ἐρπιθίων) *Aristophanis* σμικρὸν ἀργυρίδιον, *Terentii pisciculi minuti*, et *minutae interrogatiunculae* *Oratoris Latini*, satis haec protegunt. Ὡμὰ autem σιτέονται concoquere haud valuit *Cl. de Pauw* ob ea, quae de piscibus praescripta fuerunt, et quoniam succedit προταρχεύσαντες: neque enim aves, sale antea bene conditas, crudas, ὠμὰς, posse censerī. ἐφθὰ elixas dedisse *Herodotum*, et eo esse nihil adcommodatius. Mihi de gustu *Aegyptiorum* disputatio absona, at certa lectio censetur. Cūr quaeso additum voluit τοὺς λοιποὺς ὀπτοὺς ἢ ἐφθοὺς σιτέονται, reliquos partim assos, partim elixos comedunt, si nil dispar scripsisset superius? *WESS.*

CAP. LXXVIII. 3. μεμιμημένον ἐς ταμάλιστα) Est cui μεμιμημένον praecedentis glossa censetur, cui non subscribo. Suadent aliud producta a *Gronovio* exempla, [ex c. 86, 4. 152, 4. 169, 23.] reique series. Adde *Plutarchum* *Isid.* et *Osir.* c. 17. et doctos interpretes *Petronii Satyr.* c. 34. tum *Tzetzae* *Chil.* III. vs. 387. ubi satis absurde,

ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος ὁ παῖς ὁ τοῦ Ὀξύλου.

Voluit, debuit certe, ὁ τοῦ Ἀύξειω. WESS. — Est in bibliotheca publica civitatis Argentoratensis, in Museo antiquario Schoepfliniano simulacrum quale hic Herodotus describit, ex sycomori ligno sculptum, cubitali longitudine, formâ picturâque mumiae Aegyptiacae simillimum. S.

[4. μέγας ὅσον τε πάντη πηχυαῖον ἢ δίπηχυον) Quum ante Gron. δίπηχυ legeretur, ad μέγας relatum, haud incommode post ἔργω paullo maior orationis distinctio ponebatur: nunc, ubi πηχυαῖον ἢ δίπηχυον ad νεκρὸν refertur, rectius inter ἔργω et μέγας nonnisi leve incisum interseritur. Turbavit me autem h. l. vox πάντη, quae aliàs, ubi de superficie vel mensura agitur, constanter apud Nostrum quidem *quaquaversum*, *omni ex parte*, *in longitudinem et latitudinem* significare videtur; ut I. 126, 4. 181, 7. II. 168, 4. IV. 101, 2. cui notioni quum nullus hic locus esse possit, cum superioribus interpretibus graecam vocem latinâ omnino reddendam putavi. S.]

CAP. LXXIX. 2 et seqq. τοῖσι ἄλλα τε πολλὰ ἐπάξια etc.) In loco perdifficili, quem magis etiam obscuravit Gronovius, ista vetus fuit Edd. lectio. Suspicio in his, ἐπάξια ἔστι νόμιμα, vocem latere soli Herodoto frequentatam, ἀξιοπηγητότατα, commemoratu dignissima: tale quid postulare sententiam attendenti facile patet, sensitque Reiskius, corrigens: τοῖσι ἄλλα τε ἀπηγήσιος ἀξια ἔνεστι. In proximis etiam, minus sinceris, nihil vetat periculum fecisse: Codicum quorundam Galeo memoratis lectionibus instructus, integram hanc pericopam ista ratione scribi posse iudico: Πατρίοισι δὲ χρεώμενοι νόμοισι ἄλλον αὐδὲνα ἐπικτέωνται· τοῖσι ἄλλα τε πολλὰ ἀξιοπηγητότατα νόμια, καὶ δὴ καὶ αἴσιμα ἔν ἐστι Λῆνος, ὅσπερ ἔν τε Φοινίκη αἰοίδιμός ἐστι καὶ ἐν Κύπρω, καὶ ἄλλῃ. Aegyptiorum Μανέρων sive Μανέρωτα attigerunt Pausan. IX. p. 766. et Plutarch. de Is. et Osir. §. 18. Proxima quaedam Herodoti descripsit Eustath. ad Hom. Ἰλ. Σ'. p. 1225, 4. [p. 1164. ed. Rom.] legitque prout ante Gronovium [l. 7 seq.] vulgabantur: ἐν δὲ δὴ καὶ τὸν Λῆνον ἐκόθεν ἔλαβε τὸννομα. De Lino Graecorum non protrita leguntur in Scholio ad Homer. inedito, [vide Scholia Veneta Villosioni ad Ἰλ. σ'. 570.] quae huius non sunt loci. VALCK.

Ibid. τοῖσι ἄλλα τε ἐπάξια ἔστι νόμιμα, καὶ δὴ etc.) Quod uni datur, id alii, in pari si caussa fuerit, sine iniuria negari non potest. Postulant mssti loci quandam innovationem. Quid vir celeberrimus ex *Mediceo* tentaverit, docebit ipse. [vide *Var. Lecl.*] Coniecturis indulgent alii, qualis *Cl. Reiskii* in litteris ad me: ἄλλα, τὰ ἀπαξ σφί ἔστι νόμιμα, καὶ δὴ καὶ αἰ μένει. τοῖσι ἄλλα τε πολλὰ ἐπαινῶ ἀξία ἔστι, καὶ δὴ καὶ αἴσμα ἔνεστι, operosa profecto et periculi plena. Mihi schedae viam planiorem, uti opinor, monstrarunt. Non hic agitur de *legibus*; quas nec Graecas neque aliarum nationum Aegyptios adscivisse unquam c. 91. perhibet demum. *Hymnos* sive *cantilenas*, quod *Galei* animum optime advertit, Scriptor spectat; hos patrios habere, nullosque illis peregrinos addere, et eam rem ex *Manerote*, qui Graecorum *Linus*, cognosci posse. Videt quisque aptissimam sermonis cohaerentiam, nec desiderabitur, ut νόμους et ἐπάξια locis consimilibus adfirmem. Νόμους qui *cantilenas* esse dubitat, rarus erit, et ablegandus, si haesitet, ad *Suetonii Neron.* c. 20. doctasque *Salmasii* et *Burmanni* animadversiones. Ἐπαξίου voci locus VII. 96. dabitur. [ubi ἐπάξιοι ἠγεμόνες sunt notabiles, memoratu digni.] Hactenus, nisi mihi blandior, bene habet. Quae sequuntur, variis modis turbata sunt. Dicam ingenue, quid in mentem multa agitanti venerit. Primo Λῆνος [vel Λίνος, l. 3.] subsistere haud potest, recte a *Valla*, *Arch. Vind.* praeteritus. Docet ipse, canticum Aegyptium, quod *Maneros* gentili dialecto, idem videri ac Graecorum *Linum*, hinc scioli arripuerunt. Scribatur itaque καὶ δὴ καὶ αἴσμα ἔν ἔστι, ὅπερ ἔν τε Φοινίκη αἰοίδιμόν ἔστι, tum vero etiam *cantilena una est, quae et in Phoenice cantatur.* Iuvat *Arch.*, levi auxilio adiutus, praeterea αἰοιδὴ πρώτη καὶ μούνη in fine *Capitis.* Deinde συμφέρεται δὲ τω ὑτὸ εἶναι τὸ οἱ Ἕλληνες Λῆνον. *Pausanias IX.* 29. καλεῦσι δὲ τὸ ἄσμα Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ Φωνῇ Μανέρων, bene *Sylburgius.* Tandem καὶ τὸν Λῆνον ὀνόθεν ἔλαβον φαίνονται etc. aut certe ἔλαβον νόμον φαίνονται etc. Non diffiteor, praeter morem aliam plura induere formam. Verum vara uti vibiam sequitur, ita *Linus* semel intrusus conturbavit reliqua. Tu si aliter sentis, fructe arbitrio. Meis a partibus stat doctissimus de *Pauw*, et *Herodoti* disputatio. De *Manerote* Aegyptiorum *Plutarchus Is. Osir.* c. 17.

*Pausanias*que. Nam *Linum* notandorum angustiae nunc excludunt. WESS.

[Ad l. 1-8. Ad huius loci scripturam quod adtinet, his quae in *Var. Lect.* dixi, nihil fere quod adiciam habeo; nisi quod me, ad l. 8. scribentem „ex coniectura primi Editoris profectum esse illud ἔλαβε, quod pro ἔλαβον dabat *Aldina* editio,“ praeterierit *Eustathii* locus a *Valck.* productus, ubi ὀκότεν ἔλαβε τοῦ νόμου legitur, sicut in ed. *Ald.* et aliis ante *Gron.* Nec vero eo minus persuasum habeo, recte a *Wess.* et *Gron.* receptum esse ἔλαβον, recteque eundem *Wess.* de abiiciendo vocab. τοῦ νόμου, utpote temere huc invecto, monuisse. Nam de *Lino* ipse profitetur *Herodotus*, nomine hoc non usos esse Aegyptios, sed *Maneron* vocasse: itaque mirari non potuerat, unde *Lini* nomen illi acceperint. At, cur l. 5. subsistere Δίνος haud possit, quod vir doctus contendit, id quidem non video; quin potius percommode ibi nominatus videtur: nam, quod dein *Herodotus* ait, συμφίεται δὲ αὐτὸς (sive αὐτὸς malis) εἶναι etc. id ipsum indicare videtur, iam in praecedentibus nomen istud adpositum fuisse. *Aegyptii*, ait, cantilenam habent *Linum*, qui *Linus* etiam in *Phoenicia* et in *Cypro* alibique canitur: nam, quamquam diversis in regionibus diversum nomen gerit, consentit tamen ea cantilena cum hac quam Graeci canunt *Linum*que adpellant. Iam, quod ad illa verba (l. 1.) spectat, Πατρίεσι δὲ χριώμενοι νόμοισι, pulcre quidem novimus, canticum subinde νόμον graece dici; verumtamen (ut omittam, nusquam alibi apud *Nostrum* hac notione positum id vocab. reperiri) suffragari *Wesselingio* non possum, istam notionem huic loco unice aptam esse contendenti, et, pro eo quod instituta aut mores intellexerant *Valla* et *Gronovius*, primora huius capituli verba his latinis reddenti: Contenti vero hymnis patriis, nullum alium iis adsciscunt. „Non hic agitur (ait idem *Vir doctus*) „de legibus, quas nec graecas, neque „aliarum nationum, Aegyptios adseivisse unquam cap. 91. „perhibet demum.“ Nec vero ego, non magis quam superiores interpretes, de legibus hic agi existimo; sed de institutis moribusque Aegyptiorum: et agitur quidem de his inde a cap. 55. huius libri, usque in cap. 98. (Nam et, quae de animalibus disserit *Scriptor*, perinde ad instituta

Aegyptiorum spectant, ut qui sacra illa habebant.) Et quidem iam initio huius disputationis generatim pronuntiaverat auctor, (c. 35, 7.) quoad ad ἡθὰ τε καὶ νόμους spectat, *paene omnia contra facere Aegyptios quam alios homines.* Deinde, de sacris institutis agens, saepius declaravit, nihil a Graecis Aegyptios, plurima Graecos ab Aegyptiis accepisse. (vide praesertim cap. 39. sub fin.) Nunc, inter alia Aegyptiorum instituta, mentionem facturus cantici apud illos usitati, quod ipsi simillimum esse videbatur carmini a Graecis cantari solito, cuius argumentum ex ipsorum Graecorum antiquitate ductum erat; nunc, inquam, initio huius capituli obiter repetit id ipsum, quod iam saepius significaverat, *nullum institutum Aegyptios ab aliis populis adscivisse; mirarique se, ait, unde tandem hoc carmen illi acceperint.* Similiter sequenti capite, ubi aliud refert institutum, quod Aegyptiis cum Spartanis commune erat, continuo adiecit, alia eorundem instituta a Graecorum institutis dissentire. Pariterque cap. 91. ubi memoraturus erat institutum civitatis alicuius Aegyptiacae Graecanico instituto simile, iterum ab hoc proficiscitur ut in memoriam revocet lectoribus, *Graecorum institutis caeteroquin minime uti Aegyptios.* Ut autem ad hunc, in quo versabamur, locum redeam: cantici illius, quod apud Graecos a Lino nomen invenerat, et cuius argumentum *deplorabilis Lini obitus* erat, mentionem hoc loco fecisse videtur Herodotus ex occasione conviviorum, de quibus modo dixerat; quoniam Aegyptii *Maneron* suum, quem cum Lino Noster confert, sub finem conviviorum, quando mortui hominis imago circumferebatur, cantare consueverant; quod ex *Plutarchi* loco supra citato (de *Iside et Osir.* T. II. ed. Wechel. p. 357. sub fin.) intelligitur. Quod autem Aegyptiorum illud canticum idem esse cum Graecorum Lino statuit Herodotus, ad suo iudicio arbitrataque fecit; quemadmodum etiam carmen in *Cypro et Phoenice cani solitum*, quo quidem *Adonis* plangebatur, ad eundem *Linum* retulit: cum quo congruit, quod *Lesbiam* poetriam *Sapphonem* uno eodemque carmine simul *Linum et Adonidem* cecinisse *Pausanias* docet lib. IX. c. 29. Denique, quum duorum *Linorum* fata, qui et ab aliis et a *Pausania* loc. cit. (p. 766. seq.) et *Suida* memorantur, quorum alter ab *Hercule*, alter ab *Apolline*

occisus perhibetur, parum vel in Aegyptium Maneron, qui ἄναξος mortuus esse ferebatur, vel in Adonidem convenient; intelligi par est, eam de Lino traditionem spectasse Herodotum, quae Apollinis hunc filium, infans quum esset, a canibus pastoritiis discerptum memorabat, ut est in Scholiis ad Iliad. σ'. 570. et apud Canonem, Narrat. XIX. qui prae caeteris de Lino hoc conferendus. S.

CAP. LXXX. 2. Ἑλλήνων μύνοισι Λακεδαιμονίοισι) Adludabat Eustath. in Iliad. α. p. 176, 18. et p. 1484, 37. [p. 153, 42. et Od. δ. p. 151, 48. ed. Bas.] ubi memoriae labentis vitium doctissimo episcopo nocuit. Certum est, Spartaem magnam fuisse quondam capiti reverentiam cano, ex Gellio N. Attic. II. 15. et Plutarcho T. II. p. 255. c. et maiorem, quam corruptis moribus alibi. Olim Athenis καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι laudi cedebat in Comici Nubib. vs. 989. quam suis etiam in diis venerationem Poëta Ἴλ. α'. 555. praedicat; meritoque, iisdem paene verbis, quibus Herodotus, Heroic. XI. p. 719. Philostratus. [p. 170. ed. Boissonad.] Plura Gabr. Palaeotus de Bono Senect. Part. III. p. 256. Mox [l. 5.] τὸδε μέντοι ἄλλο Ἑλλ. non damnassem, nisi praeiissent schedae et Aldus. Sententia vix discrepat. WESS. — Vide Var. Lect. S.

4. εἰκουσι τῆς ὁδοῦ) Quod Graecorum solis Lacedaemoniis Herodotus, id Graecis in universum tribuit Nymphodorus, in Schol. ad Soph. Oed. in Col. 529. Socrates Xenophontis Ἀπομν. II. p. 454, 25. [II. 5, 16.] εὐ γὰρ καὶ ὁδοῦ παραχωρῆσαι τὸν νεώτερον πρεσβυτέρω συντυγχάνοντι πανταχοῦ νομίζεται, καὶ οὐ καθήμενον ὑπαναστῆναι, (καὶ αἰτῆ μαλακῆ τιμῆται, ista Graeculo ludimagistro quam Socrate digniora censeo, atque eiicienda:) καὶ λόγῳ ὑπεῖξει: ubi corrigi debet λόγων. In Κύρ. Παιδ. VIII. p. 159, 9. [VIII. 7, 10.] se puerum didicisse testatur Cyrus, τοῖς πρεσβυτέροις - - καὶ ὁδῶν καὶ θάκων καὶ λόγων ὑπεῖκειν. Semper in talibus casus adhibetur secundus, praepositione plerumque suppressa: vid. Xenoph. Symp. p. 516, 28. p. 555, 1. Aristoph. Ran. 175. 802. Philostr. p. 719, 12. Plene Tyrtaeus in Stobaeo Grot. p. 195. vs. 41. Πάντες δ' ἐν θάκωσι - - νέσι - - εἰκουσ' ἐν χώρῃς. Aristoph. Nub. 989. καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι. Herodotus obviam, ait, occurrentibus decedunt de via, καὶ ἐπιούσι ἐξ ὁδοῦ ὑπαναστῆναι. Recta esse ista et honesta

noverant, sed facere volebant Attici; et nuspiam senectuti honestius fuit domicilium quam Spartaë. Quam *Cragius* et *Meursius* vix attigerunt, *Lycurgi* legem humanissimam exhibet *Aelianus* de Nat. An. VI. 61. tangunt idem *Aelian.* VII. 15. *Aristides* T. III. p. 505. (ubi ἀμαθῶς temere videtur adiectum:) et *Eustathius* ad Ἴλ. α. p. 110, 26. [p. 146. ed. Rom.] VALCK. — Vitiosum est, puto, quod apud *Eustath.* ἐπανίστασθαι legitur, pro ὑπανίστασθαι. S.

CAP. LXXXI. [1. κιβῶνας λινέους. Conf. I. 195, 1 seq. et ibi notata. S.]

2. Φυσανωτῶς) Hoc melius. Φυσσάνους et Φυσσανωτῶς metri modulo Poëtae nonnunquam. Tu vide IV. 189. et *Homerum* Ἴλ. ζ'. 181. etc. Quae post pauca *Medicei* iudicio *Gronovius* aliorum relegavit, in exilio relinquo. WESS. — Vide *Var. Lect.* ad l. 6 seq. S.

CAP. LXXXII. 1 seq. Μεῖς τε καὶ ἡμέρη ἐνάστη θεῶν ὅτεν ἐστί.) Verum est de mensibus et septimanae diebus, agnoscitque *Dio Cassius* XXXVII. [c. 18.] p. 125. Planetarum autem et dierum Aegyptia nomina, *Dioni* ex *Kircheri* Prodomo cap. 5. adscripta a *Cl. Reimaro*, non esse (quod praeclari viri *Spencerus* et *Vitringa* suspicati fuerunt) bonae fidei, erudite exposuit *Iablonskius* in *Remphah* Aegypt. p. 36. WESS. — Ad ista, θεῶν ὅτεν ἐστί, intellige ἰσῆ vel ἰρός. S.

3. ὅτέρισι ἐγκυρήσει) Expressit hunc locum imitando scriptor *Epistolar. Phalarid.* 38. ὅτοις μέλλει δυσκόλοις ἐγκυρήσειν παρὰ τὸν βίον. Verbum Ionicum praeter *Herodot.* adhibere *Democritus*, *Eusebius Stobaei* pag. 191, 18. *Heraclitus* ap. *Clem. Alex.* p. 432, 27. emendatus *Gataker* ad *M. Antonin.* p. 128. *Archilochi* nobilissimam nobis *Aeschines* Socr. servavit sententiam II. p. 66. [pag. 71. ed. Fisch.] Καὶ Φρονεῦσι τοῖ' ὁμοίως ἐγκυρέωσιν ἔργμασι: postremum praebet *Stobaeus* p. 512, 51. ἔργματα corrigendum in isto trochaico monuit me olim amicissimus *T. Hemsterh.* Praeterea legirim, Καὶ Φρονεῦσι τοῖ' ὁμοίως ἐγκυρέωσιν ἔργματα: ut sensus sit, καὶ τοῖά εἰσι τὰ ἔργματα, ὁμοίως Φρονεῦσι ἐγκυρέωσι. Sententiam ex *Euripideis* atque aliunde illuminare huius non est loci. VALCK. — Equidem in illo *Archilochi* dicto nihil magnopere requirebam, cuius haec plana est sententia: Ita sentiunt, (sive sapiunt,) prout sunt res in quae inciderint. S.

[5. αἱ ἐν ποιήσει γενόμενοι. Quod vulgo dicunt γίνεσθαι πρὸς τι, vel πρὸς τινι, occupari, versari in aliqua re, id Noster ἐν τινι dixit. S.]

CAP. LXXXIII. [7. αἶ γε μαντήϊαι, *modus quo red-
duntur oracula.* Conf. c. 57, 11. ibique notata. S.]

CAP. LXXXIV. [1. Ἡ δὲ ἰατρικὴ etc. *L'archer :
La médecine est si sagement distribuée.* De prudentia
huius instituti altum est apud Herodotum silentium S.]

4. ὀφθαλμῶν ἰατρῶν κατεστῆσιν) Salutarem artem mos Aegyptius in partes secuerat, quam seriore tempore Maximus Tyrius ante oculos ponit διαλαχοῦσαν τοῦ σώματος τὰ χωρία, ἄλλην ἄλλο τι, τὴν μὲν ὀφθαλμούς, τὴν δὲ νῶτα, τὴν δὲ ἄλλο τι μόριον, ubi cum Marklando τὴν δὲ ᾧτα, ut ordo naturae servetur, malim, Dissert. XXXIV. 1. p. 403. Μοx τῶν κατὰ νηδὺν ob Codd. et sermonis indolem sperui non debuerat. Nam, quod Hieron. Mercurialis Var. Lect. II. 8. ἢ τῶν ἀφανέων corrigit, ut particula ἢ expositiva sit, id quidem necessarium non videtur, sicuti ipsemet fatetur: iunge Gronovio dicta. WESS. — Apud Gronov. quidem nihil amplius, quod huc faciat, reperiet Lector. Quoniam nimis saepe ab illo discedere coactus erat, ideo eum subinde honoris causa nominavit Vir moderatissimus, ne malevolus esse in hominem videretur. S.

CAP. LXXXV. 5 seq. κατ' ᾧν ἐπλάσαστο τὴν κεφ. πηλῶ) Quando supra c. 70. capti crocodili et in terram attracti primum ὁ Φηρευτῆς πηλῶ κατ' ᾧν ἐπλάσει αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς, *opplet oculos luto*; ut alibi, deprehenditur et in his Herodotus utramque verbi formam accurate discrevisse. Forsan hic quoque variabunt Codices, sicut apud Diodor. Sic. de iisdem Aegyptiis in luctu publico privatoque loquentem lib. I. p. 83, 57. et p. 101, 90. [c. 72. et 91.] ubi Codicum lectio, καταπεπλασμένοι τὰς κεφαλὰς πηλῶ, et, καταπλαττόμενοι πηλῶ τὰς κεφαλὰς, propterea vulgatis videri posset anteponenda; quia κόνις quidem πλάσσεται et καταπλάσσεται: sed πηλός, lutum, rectius dicetur καταπλάσσεσθαι. Pulvere adperso vultum foedare, satis erat vulgo; καταπλάσσεσθαι τὴν κεφαλὴν πηλῶ καὶ τὸ πρόσωπον, Aegyptiacum est et orientale. VALCK.

5. ἐν τοῖσι οἰκίσιν) Ita decuit. Respice I. 109. Στραφώμενοι ex Vind. posset adsumi; neque in reiculis forent [l. 6.]

Herodot. T. V.

V

ἐπεζώμενοι et [l. 8.] ἐπεζώμενοι, ex prisca linguae consuetudine, qua de Suidas in Σέσωσται. Reiskius ἀπεζωσμένοι et mox ἀπεζωσμένοι; siquidem sine cingulo fuerint. Non audeo sequi, amiciendi Aegyptiorum et vestitus habitum ignorans. Vide Diodorum I. 91. WESS. — Ἐπεζωσμένος non idem esse ait Wyttenbachius (in Notis ad Selecta Historic. pag. 355.) quod apud alios Scriptores ὑπεζωσμένος. „Aegyptii (inquit) „in luctu pectora nudabant, ut ea plangerent: ne autem „ulterius etiam nudaretur corpus, ἐπεζώνοντο, cingulo „circa extremam nudati pectoris partem circumdato ve- „stibus, eas corpori adstrictas retinebant.“ περιεζωσμένοι σινδόνες ὑποκάτω τῶν μαστῶν ait Diodor. Sic. I. 72. S.

CAP. LXXXVI. 1. Εἰσὶ δὲ οἱ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ κατὰ τὰ τὰι) In aliis forsitan Codicibus invenietur, quod in suo legisse videtur Valla, κατατετάχαται: mihi placet vulgatum κατέαται. In re qualibet occupati, imprimis ἐπιδίφρῃσι τεχνίται (vid. Diodorus lib. I. p. 101, 1.) dicuntur ἐπὶ τινὶ κατῆσθαι Aristidi T. III. pag. 720. Ἐὰν ἀφέντες ἐφ' ᾧ κάθηνται περιέρχωνται, Xenoph. Oecon. p. 482, 18. In Pluto vs. 533. fortasse dederat Aristophanes: Τὸν χειροτέχνην ὥσπερ δέσποιον ἐπαναγκάζουσα καθῆσθαι, -- ζητεῖν θ' ὁπόθεν βίον ἔξει. Comparari possunt paulo diversae loquendi formulae, ἐπ' ἰχθῦσι κατῆσθαι, et frequentior illa, ἐπ' ὄρῃσι καθέξσθαι. VALCK.

Ibid. ἐπ' αὐτῷ τούτῳ κατὰ τὰ τὰι) Multo mihi elegantius atque Ionum sermoni κατατετάχαται convenientius videbatur; publica certe lege designati fuerunt, quibus funerandi illa cura, Diodoro I. 91. teste. Simile erat lib. I. 191. οἱ Πέρσαι, ὅπερ ἐτετάχατο ἐπ' αὐτῷ τούτῳ, Persae, qui ad hoc ipsum constituti erant. Sed novationis nimiae criminationem reformido. WESS. — Verum videtur κατέαται (scil. ἐν οἰκῆματι, coll. vs. 12.) de artificibus sellulariis, in officina sua sedentibus. Similiter impudicae mulieres, in lupanari velut officina sua sedentes, κατῆσθαι ἐπ' οἰκῆματος dicuntur. Vide II. 121, 99. et 126, 3. S.

5. σπουδαιστάτην) σπουδαιστάτην, et paulo post σπουδαιστάτα libri forte dabunt fideliores, quales custodiverunt supra τὰ σπουδαιέστερα τῶν πραγμάτων, lib. I. cap. 8. et 133. ubi notat Gronov. Huius moduli multa collegerunt Eustathius ad Od. β'. p. 89. et Athen. X. pag. 424. D. Conf. Etymolog. in voc. Αἰδοιέστατος, Ἀνιρέστερος, et in Ἦδυμος.

Apud Eustathium hoc reperitur haud aspernandum Hecataei fragmentum: οἱ Βιαντιῖται ἄνδρες σπουδαιότατοι ἐγένοντο. VALCK.

[5 et seq. τοῦ οὐκ ὄσιον ποιῆσαι τὸ εὖνομα - - ὀνομάζειν) Osiris est quem dicit, indice Tatiano, in Legat. pro Christian. loco a Wess. in Var. Lect. citato, p. m. 52. ed. Paris. 1635. Conf. Larcher ad h. l. S.]

10. μισθῶ ὁμολογήσαντες) μισθὸν ὁμολογ. Reiskius, dubito urgente-ne caussa. Vide tamen Themist. Or. XXIII. pag. 288. D. WESS. — Fuerit μισθῶ intelligendum, quasi ἐπὶ μισθῶ dixisset: coll. I. 60, 10. S.

[12. ᾧδε τὰ σπουδαιότατα ταριχεύουσι) τὰ σπουδαιότατα σώματα intelligit Bernholdius in Notis ad Lamb. Bosii Ellipses Gr. pag. 498. ed. Schaeferi. Fallitur Vir doctus: ad ταριχεύουσι utique intelligi τὰ σώματα debent, aut potius τὸν νεκρὸν coll. l. 3. et 10. vel τοὺς νεκροὺς, coll. l. 32 seq. τὰ σπουδαιότατα vero valet κατὰ τὰ σπουδαιότατα, vel κατὰ τὴν σπουδαιότητην ταριχεύουσι, coll. l. 4-9. et cap. 85. Similiter τοὺς τὰ πολυτελέστατα τιευάζουσι νεκροὺς ait extr. hoc cap. scilicet τοὺς κατὰ τὰ πολυτελέστατα ταριχευομένους. S.]

15. λίθῳ Αἰθιοπικῶ) Paria Diodorus I. 91. Adde Exodi cap. 4, 25. Iosuae cap. 5, 2. et Pentecont. Ramirezii de Prado c. 4. Habet Middletonus Monument. Antiq. p. 262. descriptas ex condito cadavere Aegyptio, Mumiam vocare solent, figuras in quibus παρασχίστης lapidem eiusmodi manu tenens: iungi etiam Io. Nardii Adnot. in Lucretium pag. 650. possunt, adcuratiorem conditurae picturam sistentes. WESS.

[16-21. ἐξ ᾧν εἶλον τὴν κοιλίην πᾶσαν ἐκκαθήραντες δὲ αὐτὴν - - ἔπειτα τὴν νηδὺν - - - πλήσαντες, συρράπτουσι ὀπίσω. Haec Larcherus sic convertit: Ils tirent par cette ouverture les intestins, les nettoient, et les passent au vin de palmier; ils les passent encore dans des aromates broyés; ensuite ils remplissent le ventre de myrrhe etc. Id si dixit Herodotus; si, quod de diligenti expurgatione, elutione, extersioneque multis verbis commemorat, id ad intestina pertinet; merito mirabimur cum eodem erudito Interprete, cur non doceat Scriptor noster, quid deinde hisce intestinis fecerint isti homines. Mirarique item subit, Diodorum Sic. I. 91. perpurgata memorare intestina, (τῶν

ἐγκοιλίαν ἕκαστον: paullo ante dixerat, ἕκαστα ἐξαίρει πλὴν νεφρῶν καὶ τῆς καρδίας) nec tamen, quid illis dein factum sit, tradere. De quo quum sileant hi scriptores, videri poterunt significare, postquam diligenter perpurgata fuissent intestina, rursus in cavitate ventris fuisse reposita. Atque id ita fieri solitum esse, intestina probe perluta mox iterum intra ventrem recondita fuisse, *Heynius* etiam in *Spicilegio Antiquitatis Mumiarum*, p. 84. refert, tamquam diserte et ab *Herodoto* et a *Diodoro* traditum; quod mihi quidem apud neutrum illorum reperire contigit. Contra, *Porphyrus* (*Larchero* citatus) de Abst. An. IV. 9. purgationis quidem nulla mentione facta, intestina ait, arcae inclusa, sacris quibusdam precibus peractis, in fluvium esse proiecta: quem morem item *Plutarchus* attigit in VII. Sapientum Convivio, p. 159. B. et de Carnium esu Orat. II. p. 996. E. Cum quibus haecenus *Sexlus Empir.* (Pyrrh. Hypotyp. lib. III. §. 226.) consentit, ut dicat, *Aegyptios, extractis intestinis, τὰ ἔντερα ἐξελόντας, condire cadavera.* Iam satis quidem novimus, κοιλίαν interdum intestina dici, et hac ipsa notione id vocabulum a *Porphyrio* et *Plutarcho* locis citatis usurpari. Immo etiam vocab. νηδύς, quod, sicut ἡ κοιλία, proprie ventrem et alvum significat, apud ipsum *Nostrum* cap. 87, 10. de stomacho et intestinis accipiendum videtur. At hoc quidem loco, ad quem nunc haeremus, ubi τὴν νηδὺν ait --- πλήσαντες συρράπτουσι ὀπίσω, [l. 19 - 21.] dubium esse nullum potest, τὴν νηδὺν ventrem ipsum vel alvum dici, non intestina. Atqui in eadem hac narratione vocabula νηδύς, et κοιλίη quam l. 17. dicit, prorsus synonyma sunt *Nostro*: nam pro eo, quod hic ἐξ ὧν εἶλον τὴν κοιλίην, et τὴν νηδὺν πλήσαντες dixit, vicissim cap. 87, 4 seq. ἔπλησαν τὴν κοιλίην ait, et ἐξελόντες τὴν νηδύν. Quare, quod h. l. de expurgatione, elutione et extersione dicit, id non ad intestina, sed ad cavitatem ventris, e qua exempta intestina et viscera erant, spectare consentaneum est. S.]

20. καὶ τῶν ἄλλων θυωμαίων) Hoc praefero. Non damno θυμιάματα, sicubi praesidio et consensu Codicum roborantur. Secus hic habet, neque *Herodotus* suum diffitetur III. 115. et supra c. 40. In *Simonidis* fragmento, κηλειφόμεν μύρμισσι καὶ θυμάσσι, apud *Athen.* XV. 12. [p. 690. c.] mutavit aut *Clemens Alex.* ipse, aut eius scribae καὶ θυμιά-

μυρτι, Paedag. II. p. 207. [Sic nempe et hic in locum rarioris vocabuli aliud vulgatus a nonnullis substitutum est.] Adiunge his Cl. Trillerum ad Thom. M. De myrrha, casia, aliisque aromatibus pretiosioribus, quibus cadavera curata conditaque fuerint, dubia res medicis nostrae superiorisque aetatis est. Io. Nardius, qui diligentissime Mumias, quas adpellant, ad Lucretium p. 636. excussit atque examinavit, regum et regiae familiae cadaveribus funerationem aromaticam auferre non audet, vulgo negat: nihil certe se, post impensissimum examen, praeter concretas bituminis glebular in ventre cadaverum et parte calvariae observasse. Non dissimilia Middletonus et Io. Gravius Pyramidogr. p. 49. Sed Mumiae, quae in aetatem nostram perseverant, pleraeque omnes Herodoto longe posteriores videntur. WESS. — De veterum Aegyptiorum ratione condiendi mortuos, sive medicata cadavera purandi, diligente plurium mumiarum instituto examine, erudite commentatus est Rouellus, in Actis Academiae regiae Scient. Parisiensis anni MDCCL. Exstat etiam curata cadaveris eiusmodi descriptio in Sylvestri de Sacy Adnotationibus ad Abd-Allatif (Relation de l'Egypte) p. 268 seq. neminemque poenitebit reliqua etiam perlegisse quae in eodem opere, vel ab ipso Arabico auctore, vel a doctissimo eius Interprete, de medicatis Aegyptiorum cadaveribus p. 198. et seqq. leguntur. Ut alios taceam doctos viros, qui de medicatis Aegyptiorum cadaveribus commentati sunt: ad recte aestimandam universam hanc Herodoti expositionem, eandemque cum his conferendam quae et ab aliis priscis auctoribus et a recentioribus nonnullis super eodem argumento scripta exstant, inprimis valet illustris Heynii Spicilegium Antiquitatis Mumiarum, in Commentationib. Soc. Reg. Goett. per annum MDCCLXXX, Vol. III. p. 69 - 98. S.

22. ταριχεύουσι λίτρῳ) Moeris: λίτρῳ Ἀπτικῶς, νίτρῳ Ἑλληνικῶς: hinc ψευδολίτρῳ in Comici Ranis apud Polluc. [VII. 39.] et Eustath. Vide not. Piersoni. [ad Moer. p. 246.] Male ergo νίτρῳ post pauca. Multa sibi, ut fert querela, librarii adrogarunt olim, quaeque non bene habebant cognita, aliam in formam verterunt. Tale fortasse ὑποχρίοντες τῇ κόμμιδι. [l. 27. pro τῷ κόμμιδι.] Glossae Sangerman:

Κόμμυδι, ἢ δοτικῇ, 'Ἡρόδοτος Β'. *Commis Alexandrina* est in Scribonio Largo Compos. 72. Habet Plinius Nat. Hist. XIII. 20. et saepe quidem eo genere. *Alpinaque commis* citatur a Nonio: qua de *P. Leopardus* Emend. XVIII. 30. Tamen κόμμυ ἐστὶ, cap. 96. WESS. — Quod λίτρον vel νίτρον Graeci dixerunt, non esse hoc salis genus, quod *nitrum* vulgo vel *sal petrae* vocamus, sed istud quod *alkali minerale* et *natron* recentior aetas nominavit, satis inter omnes constat. Quod vero (referente ad h. l. *Larchero*) *Rouellus* loco cit. p. 123 seq. ait, inverso ordine rationem condiendorum cadaverum descripsisse *Herodotum*, natro enim prius saliri exsiccarique cadavera debuisse quam aromatibus medicarentur; intercedit Vir eruditus, Scholae Medicae in Argentoratensi Academia lumen, *Thomas Lauth*, patrocini-um Scriptoris nostri suscipiens in *Historia Anatomiae* propediem in publicum emittenda, cap. 2. p. 20 seq. S.

26. Σινδόνης βυσσίνης τελαμῶτι) Sic VII. 181. in vuln-erum ligamentis. Inpendit his operam vir doctissimus *Steph. le Moyne*, et errantem *Vallam* adiuvit *Observ. ad Polycarpi* Epistol. p. 501. Contulit quoque *Valckenarius* ad *Euripid.* Phoeniss. vs. 1665. quae his adplicari queunt. Id alienum haud erit ex *Athanasio* adiungere, funerationis et ταριχεύ-σεως hoc genus ipsos servasse Christianos, proptereaque, quod supra significavi *Mumias* tantae omnes vetustatis non videri, ac censentur passim. Οἱ Αἰγύπτιοι scribit τὰ τῶν τελευτώντων σκευδαίων σώματα, καὶ μάλιστα τῶν ἁγίων μαρτύρων, Φιλοῦσι μὲν θάπτειν καὶ περιελίσσειν ὄθονις· μὴ κρύπτειν δὲ ὑπὸ γῆν, ἀλλ' ἐπὶ σκιμποδίων τίθεναι, καὶ φυλάττειν ἔνδον παρ' ἑαυτοῖς, vitae S. Antonii c. 90. p. 862. WESS. — De Christiano-rum Mumiis singulari commentatione *Chr. Guil. Franc. Valchius* egit, quae legitur inter *Comment. Soc. Reg. Goet-ting.* 1780. *Sindonas* istas *byssinas* ex gossypii sive lanae xy-linae genere quodam contextas fuisse, et curata observatio Mumi- arum docuit, et prisci testes sunt auctores, *Theophrastus* Hist. Plant. IV. 9. *Pollux* VII. 75. aliique. Conf. *Harduin.* ad *Plin.* XIX. 1. sect. 4. et instar omnium *Forste- rum* in commentat. de *Byssos veterum* p. 58 seqq. laudatum *Heerenio* in *Ideen über die Politik* etc. T. I. p. 158. S.

31. ἐν οὐκήματι θηκάζῳ) Ne *Salmasius* quidem [a quo in *Plinianis* p. 1208. illustrari istam dictionem adnotaverat

Gron.] alibi, opinor, legerat οἴκημα θήκαιον, quod mihi oppido mirum videtur. Fac in antiqua membrana reperiri οἴκηματικαίῳ, litera interserta legem ego quam vocant Criticam migrarem, atque ignotae notissimam vocem substituendo legerem, ἐν οἰκήματι καινῷ ἰστάντες ὄρθον πρὸς τοῖχον: neque aliter legisse suo tempore suspicor *Diodorum Siculum*, cuius eadem de re verba sunt lib. I. c. 92. καινὸν οἴκημα ποιῶσι κατὰ τὴν ἰδίαν οἰκίαν, καὶ πρὸς τὸν ἀσφαλίστατον τῶν τοίχων ὄρθῃν ἰστᾶσι τὴν λάρνακα: hanc dixerat *Herodotus* ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδέα. οἴκημα more satis usitato vocant *conclave*. VALCK. — Quid-ni vero *Noster*, cui frequenter *θήκη sepulcrum* est, οἴκημα θηκαῖον dixerit *conclave sepulcrale*, cameram adservandis corporibus medicatis destinatam? S.

CAP. LXXXVII. 1. τοὺς τὰ μέσα βουλομένους) Sequor *Vindob.* nam *Porti* commentum, βουλευμένους *Poët. et Ionic.* pro *conmuni* βουλομένους, fundamento destituitur. Cognitissima est confusio utriusque verbi, VI. 66. atque alibi. Supra c. 86. κατὰ ἣν τινα βούλονται σφι σκευασθῆναι etc. Mox τὴν τε πολυτελεῖαν praeferrem. Hoc amplius, *T. Fabri* emendationem [l. 6.] καὶ ἐπιβαλόντες τὸ κλύσμα contudit repressitque *Gronovius*, cuius observatis adstrue *Abreschii Dilucid.* *Thucyd.* p. 468. WESS. — Recte *Gronov.* monuerat, ἐπιβαλόντες idem fore ac id quod modo dixerat ἐσηθήσαντες, nunc autem huius contrarium requiri; quare verum esse ἐπιλαβόντες, notione cohibendi, impediendique ne continuo per posteriora rursus effluat. S.

[10. τὴν νηδὺν καὶ τὰ σπλάγχνα) τὴν νηδὺν h. l. *stomachum cum intestinis* dici, supra ad cap. 86, 16. observavimus. τὰ σπλάγχνα sunt nobiliora quae vulgo vocamus *viscera*. S.]

CAP. LXXXVIII. [2. συρμαίη διηθήσαντες τὴν κοιλίην) *Συρμαίη* (unde *συρμαίζειν* c. 77, 5.) *Galeno* in *Explic.* voc. *Hippocr.* est ἡ μετρίως γενομένη τῶν περὶ γαστέρα κάθαρσις: *Hesychio*, πόμα δι' ὕδατος καὶ ἀλῶν: *Suidae*, πόμα ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος: et τὸ καθαρτικὸν δι' ἐμέτων καὶ κοιλίας. Vide viros doctos ad *Hesych.* et instar omnium *Foësius* in *Oecon.* *Hippocr.* hac voce. Alia notione idem vocab. infra recurrit cap. 125, 18. S.]

CAP. XC. 2. ὑπὸ κροκοδείλου ἀρπαχθεὶς) Exploratum si foret, abreptos a crocodilo capacem eius in ventrem semper et statim demergi, prorsus haec intricata atque

implicita durarent; quorsum doctissimi viri observatio porrigitur, Miscell. Lips. Vol. VII. p. 654. At id nec liquet, nec fit vero adsimile. Iosephi iusta defensio est, huc pertinens, *Nos asinis, ait, neque honorem - - damus, sicut Aegyptii crocodilis et aspidibus: quando eos, qui ab istis mordentur, et a crocodilis rapiuntur, ἀρπαχθέντες ὑπὸ κροκοδείλων, felices et deo dignos arbitrantur, contr. Apion. II. 7. p. 475.* WESS.

CAP. XCI. [1. Ἑλληνικοῖσι δὲ νομαίοισι etc.) Conf. quae ad c. 79, 1. notavimus. S.]

4. Χέμμις πόλις) Hesychio Κέμμις, πόλις Αἰγύπτου. Eadem, quae Πανὸς Graecis πόλις, teste Diodoro I. 18. Superest urbs, nec multum discrepat titulus, *Achmin* sive *Ichmin*, quo nota nunc est apud *Golium* ad *Alfergan*. p. 102. et uberius in Pantheo Aegypt. *Iablonskii* lib. II. 7. p. 294. Mox περίξ δὲ αὐτὸ τueri se potest ex I. 196. II. 29. WESS. — De Chemmi satis copiose *Stephanus Byz.* hac voce. S.

15 seq. σαυδάλιόν τε αὐτοῦ - - - δίπηχυ) Veri fidem mensura longe excedit, et par tamen Herculi pedis modulus III. 81. Quo quidem in genere quid sibi veteres indulserint, poëtae declarant, nec opus indicio est. αὐτοῦ *Reiskius* αὐτῷ esse iubet, quod equidem, si schedae addicerent, non recusarem. WESS.

16. καὶ δέρματα) Legebat vir doctus δέρραια, *torques*, incertus dubiusque de torquibus et pellibus, quae certantibus praemia victoriae fuerint. Succurret, ne δέρματα male oleant, *Homerus* Ἰλ. χ'. 159.

- - - Ἐπεὶ οὐκ ἱερήιον οὐδὲ βοείην

ἀρνύσθην, ἃ τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν.

In quae *Scholias* a *Valckenario* editus, τὸ γὰρ παλαιὸν ἐν ἀγῶνι βύσσας εἰδίδουν ἔπαθλον. Superiora [l. 16.] διὰ πάσης ἀγωνίας ἔχοντα haud scio an verti debeant, in omni certaminum genere eminentes, quo modo διὰ πάντων τῶν βασιλέων VI. 65. et διὰ πάντων Φασμάτων VIII. 57. Tale et διὰ πάντων τῶν Ἑλλήνων μάλιστα *Dionis Chrys.* Or. XXXVII. p. 458. male sollicitatum a *Seldeno*. WESS. — *Wesselingium* secutus *Larcher* sic interpretatus est, qui de tous les jeux sont les plus excellens. At nihil hic de eminentia. *Commode Valla*, cuius versionem editores omnes tenuere, per omne certandi genus. Si participium ἔχοντα exprimere vel-

les, dicendum erat, ludos celebrant, qui per omne certaminum genus obtinent, locum habent; qui ad omnia certaminum genera pertinent, omnia genera comprehendunt. Alia ratio est locorum a *Wess.* citatorum, VI. 65, 15. ubi εὐδοκίμεοντι adiicitur, aut VIII. 57, 12. ubi ἄξια θαυμάσαι μάλιστα. Similiter VIII. 69, 5. ἐν πρώτοισι τετιμημένης διὰ πάντων τῶν συμμάχων. Alibi saltem adverbium μάλιστα adiicitur, ut in *Dionis Chrys.* loco cit. aut ἥμιστα, ut apud *Nostrum* VIII. 142, 8. ὑμῖν διὰ πάντων ἥμιστα, vobis prae omnibus minime. At hic quidem nihil tale comparet: ac per se etiam multo commodior videri debuit ea sententia, quam secuti sumus. S.

CAP. XCII. [2. οἱ ἐν τοῖσι ἔλεσι. Conf. *Hemsterh.* ad *Aristoph.* *Plut.* p. 55 seqq. S.]

[8. Φύεται ἐν τῷ ὕδατι κρένα πολλά, τὰ Αἰγύπτῳ καλέουσι λωτόν.) Alia est *Cyrenaica* et *Libyca arbor lotus*, (*Rhamnus lotus* Linn.) a quo *Lothophagi* nomen habent; cuius de fructu *Noster* IV. 177. agit, ipsamque arborem paullo post (cap. 96, 5.) memorat. Alia aquatilis planta, de *Nymphaearum* genere, *Lotus Aegyptiacus*, de quo hoc loco: de eodemque *Athenaeus* lib. III. cap. 1. et 2. nostrae edit. et lib. XV. cap. 21. p. 677. ed. Cas. Huius duas species hic memorat *Herodotus*: alteram, cuius fructum cum *papavere* confert; quae est *Nymphaea lotus Linnaei*, flore albo, radice esculenta: alteram, flore rosaceo, cuius ovarium vel capsula seminalis, *favo vesparum* similis, nucleos esculentos continet; quae est *Nymphaea nelumbo* Linn. cuius capsula seminalis apud auctores ab *Athenaeo* citatos *ciborium* nominatur; fructus, *faba Aegyptiaca*; radix sive bulbis utriusque speciei, falso nomine *colocasia*: ipsius loti nomine, flos maxime intelligitur. Posteriorem speciem nostra aetate non amplius in *Aegypto* reperiri, sed in *India* etiamnum nasci, docuerunt diligentes naturae observatores. Est autem tertia species, primae adfinis, et promiscue cum illa et inter illam hodieque in *Aegypto* nascentes, caeruleo flore, *Athenaeo* loc. cit. p. 677. c. memorata: cuius ideo hic mentionem inieci, ut monerem, nullam rationem habendam novationis a *Salmasio* et *Bodaeo* propositae, qui κυανέα τὴν χροιάν apud *Athen.* in χιονέα mutandam censuerunt. Hanc nymphacam lotum caeru-

leam descripsit *Iul. Caes. Savigny* in *Annalibus Musei Hist. Nat. T. I. pag. 366 seqq.* De tribus quas dixi speciebus, post auctores quos ad *Athenaeum* laudavi, inprimis consulendus *Raffeneau-Delille*, in *Observations sur le Lotus d'Egypte*, eisdem in *Annal. Hist. Nat. T. I. p. 372 seqq.* et is cui commentationum istarum indicium debeo, *Sylvestre de Sacy* in *Adnott. ad Abd-Allatif p. 94 seq. S.*]

10. τῆ μῆλωνι ἐὸν ἐμφερές) *Atticorum et Ionum est ἡ μῆλων* auctore *Dionysio* in *Eustath. Comment. p. 1390, 50.* [Od. p. 19, 38. ed. Bas.] Optime mox *Salmasius* et eius exemplo *Bod. a Stapel* ad *Theophrasti Hist. Plant. IV. 4. p. 447. πτίσαντες ποιεῦνται*, quomodo in msstis et *Eustathius*. Prius certe est *pinsere*, quam *panem coquere*; neque locum hic habet mos torrendi farris, priusquam panis ex eo fiat. WESS.

[16. ὁ καρπὸς ἐν ἄλλῃ κάλυκι παραφρομένη ἐκ τῆς ῥίζης γίνεται) Ad verbum, *fructus in alio calyce* (sic enim, non *calice*, scribi in nostra versione debebat) *inest*, *ex radice adnato*. Quibus verbis quid significare auctor voluerit, haud sane liquet. Putares, dixisse eum, alios loti flores masculinos esse, alios foemininos; quae si eius fuit sententia, opinione falsus est. Sed fieri potest, ut, quum in eadem planta simul vidisset partim apertos flores, partim clausos, simulque in aliorum caulium capitibus involucra illa fructum complectentia, sive capsas seminales favi vesparum speciem referentes, temere sibi persuaserit, aliis ex caulibus flores, ex aliis fructum enasci. Graecum vocab. κάλυξ, a verbo καλύπτω originem ducens, frequenter quidem sigillatim de *rosa* usurpatur *clausa* adhuc, necdum *expansa*: (conf. *Adnot. ad Athen. IV. 148. b.*) sed proprie et generatim (prorsus ut latinum *calyx*, *Plinio* frequentatum) *involucrum* significat, quod vel *florem tegit*, vel *fructum includit*. conf. *Nostrum*, III. 100, 5. Quod adiiicitur, καρπὸν σφικῶν ἰδέην ὁμοιότατον: quemadmodum ego ὁμοιότατος requisiveram, sic et *Benedictus* in *Act. Sem. philol. Lips. p. 298.* legi maluerat. Sed nihil novandura: non quidem *adverbialiter* (ut in *Var. Lect. dixi*) accipiendum fuerit illud ὁμοιότατον, sed more Graecis vulgatissimo per ellipsin vocabuli καρπῆμα, aut minutae voculae τὶ, intelligendum. Iconem capsulae seminalis loti, favi vesparum

speciem referentis, ex *Clusio* repraesentavit *Bodaeus a Stapel* ad *Theophr.* p. 446. florum et bulbi icones ex *Prosp. Alpino* exhibentur *ibid.* p. 449. et 450. S.]

[19. τὴν δὲ βύβλον, τὴν ἐπέτειον γινομένην) Hoc ita dictum est, quasi significare *Herodotus* voluisset, duas aut plures esse *papyri* species, quarum una ἐπέτειος sit, reliquae non item. Quod quale sit, videant doctiores: illud equidem moneo, repetitum istum articulum tenere libros, quod sciam, omnes. In nostro quidem cod. F. casu accidisse videtur, ut τὴν post βίβλον accentu careat. S.]

24. ἐν κλιβάνῳ διαφανεῖ) *Interpres in furno luculento*, i. e. bene candente et ignito. Αἴθευς ἐκ πυρὸς διαφανείας habemus IV. 75. διαπύρους καὶ διαφανεῖς in *Plut.* Opusc. pag. 1006. Ed. H. Steph. Haec *Reiskius*. In glossis *Erotiani*, διαφανεῖσι, διαπύρους, ac saepe *Hippocrates*. *Vetus scriptor* in *Τηκετὰ Suidae*, καὶ τὴν σιδερεῖτην γῆν, ἣν πυρὶ πολλῶν διαφανῆ ἔργασάμενοι. Tantilla res neglecta conturbavit viri egregii rationes, commentantis, in furno διαφανεῖ: quod quid sit nescio, nisi dicamus intelligi vitrea ista vasa, quibus radices, fructus, flores, herbae, destillantur, quae vulgo dicuntur *Alambica*, *Observat.* in *Polycarp.* Epist. p. 611. Πνίξαντες, ad quod itidem adhaesit, recte in *Hesychio* ὀπτήσαντες. WESS. — Aliàs tamen πνίγειν non torrere significat, sed longe diversam denotat ciborum parandorum rationem, de qua *Kühn* ad *Polluc.* X. 107. conf. *Athen.* II. 65. c. III. 126. c. IX. 365. f. et seq. S.

CAP. XCIII. [1. ἐν μὲν τοῖσι πεταμοῖσι) *Commode Reiskius* monuit, πεταμοῦς h. l. dici canales e *Nilo* ductos. S.]

5. ἐπομέναι ἀνακάπτουσι) *Aldinum* et *Remig.* ἀναλάμπουσι natum est ex ἀναλάπτουσι, quod etsi rei non male respondeat, posterius vulgato manet. *Aristoteles*, explodens hanc in piscium generatione fabellam, τὸν εὐθήη λόγον --- ὅνπερ καὶ Ἡρόδοτος ὁ μυθολόγος, ὡς κωϊσκομένων τῶν ἰχθύων ἐκ τοῦ ἀνακάπτειν τὸν θορόν. Editur ἀνακάμπτειν, quod *Laurentio* et hic repertum fraudi fuit: scripturae in *Philosopho* vitium *Sylburgius* non neglexit. WESS.

Ibid. ἀνακάπτουσι) Legitur ἀνακάψαι in *Aristoph.* Av. 580. et in *Schol.* ad vs. 1550. restitui poterit *Hermippo*: Ἐγὼ δ' ἀνίκαψα, λαθῶν γε τὴν διφρηφόρον: nisi quis ἐνέκαψα censeat praefendum: vulgata, sensu cassa, Ἐγὼ δ' ἔνεκα

ψαλλάθων τὴν διφροφόρον *Meursium* non videntur offendisse in *Panathen.* pag. 40. [Eodem verbo utitur *Clearchus* apud *Athen.* I. 6. a.] Si forte legeretur in *Cod. Herodoti* ἄμα τε κάπτουσι καὶ ἐξ αὐτοῦ κνίτκονται, hoc vulgato non postponerem; quia de piscibus simplex ferme tantum κάπτειν adhibetur. In *Gloss. Herod.* vulgatur Κάπτοντες, ἀποδεχόμενοι. Κάψει πίνειν, e *Plinio*, morsu bibere *Casaub.* interpretabatur *Anim. in Athen.* p. 669. [ad *Athen.* IX. 388. d.] Eximia notavit *Tib. Hemsterhusius* ad *Aristoph. Plut.* p. 314. et seqq. *Sophron Athen.* VII. p. 286. D. et 323. A. κέστραι βότιν κάπτουσαι. In *Eratosthenis Catast.* c. 38. ὁ μέγας - - - ἰχθύς, ὃν καὶ πιεῖν - - - coëant literae male distractae, ὃν κάπτειν λέγουσι τὸ ὕδωρ τῆς τοῦ ὑδροχόου ἐκχύσεως: non aliter in suis reperere libris *Theon* et interpretes Latini: vid. *Schol. in Arati Phaen.* vs. 586. ubi pro κάμπτειν recte κάπτειν iam scribebat *Scaliger* ad *Manil.* p. 62. *Hygin.* Poët. *Astr.* II. cap. 41. Hic videtur ore aquam excipere a signo aquarii. *Schol. German.* p. 134. Piscem dicunt aquarii urnae habere (I. bibere) effusionem. VALCK. — Cf. *Koen* ad *Gregor. Dial. ion.* §. 117. S.

11. κατ' ὀλίγους τῶν κέγχρων) Putes hanc ad formam esse IV. 181. τρυφέα κατὰ χόνδρους μεγάλους. Certe minuta et pauca grana, quae mox pisculos interpretatur, femellas eructare docetur. WESS. — Pro κατ' ὀλίγους doctissimus *Coray* apud *Larcherum* κατὰ λόγον corrigit, adplaudente *Creuzero* in *Fragm. Hist.* p. 63. interpretaturque magnitudine granorum milii, coll. III. 100, 4. ubi ὅσον κέγχρος τὸ μέγεθος. Quibus suffragari equidem non possum, persuasum habens nihil hic esse mutandum. Non enim conferuntur nunc ova piscium cum milii granis: sed, quemadmodum verbi gr. apud *Athen.* XII. 525. d. memorantur vestes χρυσοῖς κέγχροις (aureis granis) distinctae, sic et hîc οἱ κέγχροι, generali quadam vocabuli notione, grana dicuntur; et τῶν ὠῶν οἱ κέγχροι (ovorum grana) intelliguntur ipsa singula ova, vel ovula, si ita loqui fas est. Naturalis verborum structura hunc in modum concipienda, ἀπορρίνουνσι τῶν ὠῶν κατ' ὀλίγους: eâ sententiâ quam in *vers. lat.* expressi. conf. supra l. 5. et mox l. 12. et 14. Caeterum satis novimus, haud raro κατὰ λόγον et κατ' ὀλίγον temere inter se permutata reperiri: sed hoc quidem loco culpâ vacant librarii. S.

15 et seqq. οἱ δ' ἂν αὐτέων ἀλῶσι etc.) Quod subditur de

piscibus in mare nantibus et renantibus, verum et in thynnis, Pontum versus pergentibus, quodammodo apud *Athen.* VII. pag. 501. E. ex *Aristotele* Hist. Anim. VIII. 13. Mox *Reiskius* αἱ δ' αῖ [pro αἱ δ' αῖν] ὀπίσω praeferit. Ego vero fidenter cum *Valckenario* ἐπαριστερά τῶν κεφαλείων et τὰ ἐπιδεξιά recepi ex IV. 191. Nam ἐπ' ἀριστερά et ἐπὶ δεξιά, ut edebatur, hic non quadrat, et error est scribarum. Non dissimilis confusio VI. 52. WESS. — Vide *Var. Lect.* et conf. I. 51, 4. et 5. VI. 53, 2. et 3. Adde *Lexic. nostrum* Polyb. p. 243. col. b. S.

26. πῖπλαται πάντα) Probo *Medic.* cui plerique ad-sentiuntur I. 212. et IV. 72. Solent alioqui in verbi scriptura, sicuti notum, discordes esse. [vide *Var. Lect.*] De *piscium subita*, aquis Nili *inrescentibus*, origine alii aliter. *Arch.* αἱ ἰχθύες, αἱ τεκόντες ὡς, [l. 29.] paene iustum et legitimum opinor. WESS. — Nobis aliud libri nostri persuaserunt: parum commode post ἰχθύες repetitur articulus; post αἱ ἰχθύες autem commode incidetur oratio: αἱ ἰχθύες, ἐντεκόντες etc. *pisces*, postquam ova in limo deposuerunt, etc. S.

CAP. XCIV. 3. καλεῖσι μὲν Αἰγύπτιοι κίκι) *Nimia admiratio Medic.* eiusque τήμι abstulit a tramite *Gronovium*. *Ecquis τὸ τήμι memoravit?* Mitto *Codicum* concordem, si *Ask.* et *Pass.* seponas, a *Florent.* dissensum: praetereo *medicos*, κίκι et expressum inde oleum saepe numero adhibentes: tum *Diodorum*, *Plinium*, etiam קיקי שמן oleum *Kik*, et קיקי Hebraeorum; quae, a *Scaligero*, *Salmasio* atque aliis deposita in medium, si nihili duxit, ut sane flocci fecit *Vir Cl.*, morari eum debucrat omnibus *codicibus* prior *Strabo*, illis, quae verissime de *Aegypto* *Noster* prodidit, accensens καὶ τὸ κίκι sive κίκκι, καρπός τις, verba eius sunt, σπειρόμενος ἐν ἀρούραϊς, XVII. p. 1179. [p. 824. A. ed. Cas. Adde *Plin.* XV. 7. et, quem ibi *Harduin.* laudat, *Dioscorid.* lib. IV. c. 164. ubi σιλλικύπριον ἰ. q. σέσειλι Κύπριον.] Sed hoc habet. *Incredibilis* paene *praeiudicatarum opinionum* vis est; quae, nisi caute et consulto agas, aciem ingenii et obfuscabit et obtundet. *Sillicypria*, sive *Silicypria* explicat *Salmas.* in *Solin.* pag. 704. Quod autem habet *Arch.* [l. 5.] τὰ ἐν ἔλεσι, considerationem meretur. *Supra* c. 92. ἐν τοῖσι ἔλεσι scribit *Vind.* ἐν τοῖσι Ἐλλησι, prave

extra dubium. Alibi eadem scriptionis conversio, qua de pluribus olim ad Hieroclis Synecdem. pag. 726. WESS. — De kiki cf. Viros doctos ad Hesych. h. v. S.

5. αὐτόματα ἄγρια) Apollonius Philostrati p. 27. f. ἡδῖωμαι, εἶπε, τὰ ἄγρια καὶ αὐτόματα λάχανα τῶν ἠναγκασμένων. Neque tamen putem, Herodotum absque copula dedisse duas voces, quarum altera prorsus esset superflua: mihi videtur ad αὐτόματα aliquis interpretamenti loco adposuisse ἄγρια. [Is aliquis, puto equidem, ipse Herodotus fuerit, copiam verborum minime aspernatus.] Quae sic sponte sua nascerentur αὐτόματα φέσθαι dicuntur VIII. cap. 138. III. c. 100. Olim, ni fallor, voce aliter collocata sic lib. IV. c. 74. legebantur ista: "Ἔστι δὲ σοφὴ κάρναβις αὐτομάτη φυσομένη ἐν τῇ χώρα" --- ταύτης δὲ πολλῶ ὑπερφέρει ἢ κάρναβις αὐτή, ἢ καὶ σπειρομένη φέται. VALCK.

8. κόψαντες, ἀπιποῦσι) Laurentius: alii contusum, ad ignem, alii in sartagine coquant. Melius Salmasius in Solin. p. 686. alii contusum expriment, alii frictum excoquant. Ἀπιποῦν est exprimere, ut ἐξιποῦν Dioscoridi V. 85. et 89. καὶ ἐξιπώσας ἀνελοῦ τὸ ἀπορῖνέν. Ἴποῦν et εἰποῦν non dissimili gaudent potestate; Comici Eq. vs. 920. ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς docte illustravit Hemsterh. ad Plutum vs. 816. Scholiastes Passion. ἀπιποῦσι bene explicuit ἐκπιέζουσι. WESS.

CAP. XCV. 9. τὴν δὲ νύκτα αὐτῷ χρᾶται etc.) H. Steph. in Prolegom. p. 741. aliter interstinguit, non dissentiente admodum Gronovio, quem vide. Malim quoque cum Abreschio καὶ ἔπ. ἐνδύς, ὑπ' αὐτῷ καθ. Conopeum operis erat reticulati, instarque ἀμφιβλήστρου. Paullus Silentarius:

Καλλιγάμοις λέκτροις περικίδναμαι· εἶμι δὲ κεδνῆς

δίκτυον οὐ Φοιβῆς, ἀλλ' ἀπαλῆς Παφίης,

culte, Florileg. IV. 52, 2. [Anal. Brunck. T. III. p. 92.] WESS. — Ut nos edidimus orationemque distinximus, τὴν δὲ νύκτα αὐτῷ χρᾶται ἐν τῇ ἀναπαύεται κούτη. περὶ ταύτην etc. sic ante nos omnes, nisi quod post νύκτα leviter orationem incidit Ald. cum nostro ms. F. iterumque uterque post ἐν τῇ comma ponit, quo significatur τῇ ionice pro ἧ poni: ex scriptis autem libris nulla lectionis adnotata varietas est. H. Stephanus, turbatum hic quidpiam esse sentiens, et in ora suae edit. et in Prolegom. sic legendum interpungendumque censuit, τὴν δὲ νύκτα οὕτω χρᾶται ἐν

τῆ ἀναπαύεται κείτῃ, περὶ ταύτην etc. Perspecte ille quidem: cui hactenus suffragatus est Gronov. in Notis, ut eodem modo distinguendum locum censeret; caeterum, incommodam et ipse sentiens vulgatam scripturam, abesse quidem maluerat duo verba αὐτῷ χρᾶται, sed, quoniam ea *cod. Med.* cum aliis agnoscit, ita tenenda monuit ut αὐτῷ χρᾶται legeretur, *sibi utitur*. Profiteor equidem, semper me offensum fuisse vulgatâ huius loci scripturâ et interpunctione: nec satis ipse scio, quî factum sit, ut eundem locum in *Var. Lect.* absque notatione praetermiserim; quum, si nihil aliud habuissem, saltem speciosissimae *H. Stephani* emendationis mentionem facere debuissim. At, ecce! iam multo etiam gravioris negligentiae me ipse accusare cogor. Nam nunc maxime, optimum nostrum codicem *F.* denuo evolvens, perspicue in eo scriptum video, quod ad hunc diem observationem meam effugerat, τὴν δὲ νύκτα, τὰ δὲ αὐτῷ χρᾶται· ἐν τῇ etc. quam scripturam (τὰ δὲ, i. q. κατὰ τὰ δὲ vel οὕτω: conf. saltem c. 108, 4.) nemo, qui vel primis labiis Herodoti Musas attigit, dubitabit sinceram esse manum auctoris. Quo loco iterum iterumque gratissimum meum animum illustri domino SCHELLERSHEMIO pro codicis huius usura ad hunc usque diem liberalissime mihi concessa, itemque *Creuzero* meo, quo intercedente ille beneficio hoc me adficere dignatus est, lubens merito publice testatum facio. Simul vero illud profiteor, fieri quidem posse, ut unus hic codex sit ex omnibus, qui genuinam auctoris scripturam hoc loco servarit; sed fieri etiam potuisse, ut, quod mihi ipsi accidit, novam *Herodoti* editionem ad fidem veterum librorum emendatam paranti, qui in excutiendum hunc manuscriptum codicem (unum ex omnibus, quem meis usurpare oculis licuit) praecipuam adhibere curam debueram, idem nonnullis etiam ex illis hominibus acciderit, qui aliorum in gratiam alios Musarum codices contulerunt. Mox l. 11. ὑπ' αὐτῷ scribens noster codex, verba haec ad praecedens ἐνδύς refert, sed praemisso commate ὑπ' αὐτῷ καθεύδει iungit; quod fortasse non deterius vulgato ὑπ' αὐτῷ. Quid sit vero quod dicat Herodotus, *per rete ne conari quidem pungere culices*, non dixerim equidem. S.

CAP. XCVI. [3. τῷ Κυρηναίῳ λατῷ. Haec est arbor

lotus, cuius supra in transcurso mentionem feci, ad cap. 9², 9. S.]

6. γόμοις πυκνοῖς) *Densos et longos stipites* Interpres. Ego *clavos* censebam, quibus utique in navium conpage suus usus. Notum Poëtae Γόμοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἀρμο- νίῃσιν ἄρῃσιν. *Odys.* E'. 248. et Nonni XL. pag. 1044, 10. Φράζετε λεπταλέοισι σσειρότα δούρατα γόμοις: unde ipsae na- ves πλοῖα γομωτά *Strabon.* XVI. p. 1076. B. [pag. 741. ed. Cas.] WESS. — Mira vero locutio, περὶ γόμοις περιέχουσι τὰ ξύλα, *circum clavos circumnectunt ligna*; quum expectas- ses, *clavis connectunt*. Tractavit hunc locum *Schneiderus* in *Lexic. voc. Γόμος*, nec vero prorsus ad liquidum perdu- xit: illud recte videtur observasse, non tam *navis* structu- ram, quam *ratis*, hîc describi. Sunt autem etiam alia in hoc capite, expeditu haud admodum facilia. S.

9. ἐν ᾧν ἐπάκτωσαν) Ignotum vulgo hinc debuerat eno- tari verbum ἐπακτῶσαι, significans γομῶσαι vel συγγομ- ῶσαι. Galeo versus obversabatur *Homeri* ex *Od.* E'. 248. Γόμοισι δ' ἄρα τήν γε etc. Saepe verbum πακτοῦν, semel atti- git *Eustathius* hunc *Herodoti* locum, ad *Od.* E'. p. 220, 27. velut *Herodoteum* excitans, πακτοῦσι τὰς ἀρμονίας βύβλω, quod interpretatur κατασφαλίζονται, significatum *Aristo- phaneis* adfirmans, et his *Sophoclis*, καὶ δῶμα πάντων, quae sic emendate scripta bis terve alibi etiam adhibet: tametsi autem ita scribendum dudum monuissent *H. Stephanus* *Annot. in Soph.* p. 15. et *Is. Casaubon.* in prima Edit. nota- rum in *Diog. Laërt.* p. 172., perversa tamen scriptio, καὶ δῶμ' ἀπάκτων, per editiones *Sophoclis* Ai. vs. 579. propagata, *Sui- da* potissimum auctore, verbum nobis peperit minime Graecum, ἀπακτοῦν. VALCK. — Correxerit *Brunck.* S.

11. διαβύσσει) Sic *Ald.* et *Medic.* bene, atque hinc *Gronov.* cui iungetur haud male *Küsteri* observatio ad *Hesychii* Διαβύσσει. Quod insequitur, δύνανται, retinco. Frequens ea structura optimo cuique, ut II. 125. Adde *Diodorum* V. 3. et illic congesta. WESS.

15. κατεβυμμένη ῥίπεϊ καλάμων) *Reisk.* ῥίπεϊ ἢ καλάμω, cui non adstipulor. ῥίπεσι *Homeri* *Odys.* E'. 256. *Hesychius* et *Eustath.* interpretantur, πλέγμασιν ἐν καλάμων. *Diosco- rides* I. 55. ῥίπην ἐν καλάμω dabit; et ῥίπευς ἐν Φοινίκων *Agatharchides* p. 47. ed. *Huds.* quo genere *Aeneas* in *Tactic.*

c. 50. et 57. cum *Casaub.* scholiis. Usu feruntur $\beta\acute{\iota}\pi\iota$, $\beta\acute{\iota}\pi\iota\varsigma$, quod glossator huic loco adscripsit, τὸ $\beta\acute{\iota}\pi\iota\varsigma$, (unde *Homeri* et *Nonni* $\beta\acute{\iota}\pi\iota\varsigma\iota$) et δ $\beta\acute{\iota}\pi\iota\varsigma$. At hinc ab eo. $\Theta\acute{\upsilon}\rho\eta$ crates illa dicitur, quoniam eius figuram et formam praeferebat, quae *Porti* iusta opinio. *WESS.* — Sic VIII. 51, 9. $\theta\acute{\upsilon}\rho\alpha\iota$ sunt *asser*, *tabulae*. Conf. *Schneid. Lexic. Gr.* hac voce. *S.*

21. τούτο γὰρ δὴ ὄνομα ἐστὶ etc.) *Grammaticorum* natio $\beta\acute{\alpha}\rho\iota\omega\iota$ *Ionici* commatis censet. *Phavorinus*, $\beta\acute{\alpha}\rho\iota\omega\iota\varsigma$, τὰς ναῦς λέγουσιν οἱ Ἴωνες. *G. Corinthus* consimiliter. Hinc $\beta\alpha\rho\beta\acute{\alpha}\rho\iota\omega\iota\varsigma$ *Euripides* *Iphig. Aul.* 297. *Ionicas*, quod gens illa pro barbara putaretur, ridicule explicat *Ios. Barnesius*. Spectavit enim *Aegyptios*, *Aeschyli* exemplo, qui *Suppl.* vs. 880. $\text{Αἰγυπτίαν δὲ βάρην οὐχ ὑπερβορῆ}$. *WESS.*

CAP. XCVII. 2. τῆσι ἐν τῷ Αἰγαίῳ πόντῳ νήταισι) *Diodorus*, ὁμοία γίνεται ταῖς Κυκλάσι νήταις I. 56. ubi plura. Πόντος de mari *Aegaeo* recurret semel iterumque, quo de aliàs. Nunc consideranda quae de navigatione produntur, [*l. 8 seqq.*] ἐστὶ δὲ οὐδ' οὗτος, ἀλλὰ παρὰ etc. Sunt enim, si *Latina* interpretis amplectaris, a vero alieniora. A *Naucrati* urbe comoda navigatio, per eum alveum, qui *Canobicus* cap. 17., quocumque erat tempore *Memphim* versus: agris *Nili* inundatione mersis praeter ipsas *Pyramides* pergebatur cursu extraordinario. Itaque *Reisk.* ἐστὶ δὲ οὐ τῆδε οὗτος, *ordinaria* autem *navigatio* illuc non fert, uti vertit; *Pauw* vero, ἐστὶ δὲ οὐδ' οὗτος, ἀλλὰ καὶ etc. neque sola haec *navigatio* est, verum etiam *iuxta* etc. ut $\mu\acute{\upsilon}\nu\omega\varsigma$, quae vox tali verborum ordine saepe desit, intelligatur. Res ipsa verissima est, coniecturarum arbitrium mihi nunc non sumo. *WESS.* — *Latinam* correxi versionem: in *Graecis* nil mutandum. οὐκ οὗτος facile patet accipiendum h. l. de consueta et ordinaria navigatione. *S.*

CAP. XCVIII. 2. ἐς ὑποδήματα ἐξαιρέτως) Ἐξαιρέτως, quod legitur apud *Stephanum Byz.* voc. Ἄνθυλλα, si *Codices* exhiberent scripti, hoc uno forsitan in loco videri posset vulgatae voci praefendum, ut *data* diceretur *Anthylla* praesertim in calceos τοῦ αἰὲ βασιλεύοντος Αἰγύπτου τῆ γυναικί, *uxoribus Regum Aegypti*, qui sibi invicem succederent. [At nihil est quod in librorum constanti scriptura desideres.] Formulae sunt usitatissimae, οἱ αἰὲ βασιλεύοντες: οἱ *Herodot. T. V.*

αἰεὶ διυλάζοντες: οἱ αἰεὶ ἄρχοντες: in lapide Cretensi οἱ αἰεὶ κρόμοντες memorantur. [Cf. Lex. Polyb. p. 11.] Recte monuit Galeus, apud Athen. I. p. 35. f. Anthyllam datam diei Reginis εἰς ζώνας: quod sane legitur in talibus frequentius: vid. B. Brisson. de Regn. Pers. p. 100. et 133. et Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 62. [lib. I. c. 52.] Quae Gellio sunt adscripta p. 428. et Xenophontis Κυρ. Ἀναβ. p. 40. ab Hutchinsono, aliis debentur: usum istum praepositionis εἰς attigit Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 1015. VALCK.

Ibid. εἰς ὑποδήματα ἐξαίρετος δίδοται) Persarum istum morem explicuit B. Brissonius Regn. Pers. I. 108. non neglecto Athenaeo I. 25. [c. 60. nostrae ed.] qui de Anthylla, sive, ut scribitur Antylla, ἧς τοὺς φόρους οἱ τότε βασιλεῖς, Αἰγυπτίαι τε καὶ Πέρσαι, ταῖς γαμεταῖς ἐδίδοσαν εἰς ζώνας, non exiguo, uti adparet, discrimine. [Nec vero ista ex Herodoto citantur apud Athen.] Archander autem [l. 6.] nepos-ne Achaei an filius sit habendus, dubium videtur. Vir Celeb. nepotem putat; Pausanias filium. Ἀρχανδρος, scribit VII. 1. p. 522. Ἀχαιοῦ καὶ Ἀρχιτέλης εἰς Ἄργος ἀφίκοντο ἐκ τῆς Φθιώτιδος· ἐλθόντες δὲ ἐγένοντο Δαναοῦ γαμβροί. Quare Φθίος Archander ex loco, unde venerat. Memini Φθίον τοῦ Ἀχαιοῦ ex Stephano in Ἑλλάς, Archandri patrem Phthium minime. Quem tandem sequemur, Pausaniam, an Gronovium? WESS. — Potuerat tamen Gronov. auctoritate Stephani sententiam suam tueri. S.

CAP. XCIX. 5. κατὰ τὰ ἥκονον) Non erat cur hoc spernerem. [Nempe τὰ, quod olim aberat editis, dedere codd. Arch. Vind. Pass. Ask. Paris. B. quibuscum faciunt alii Paris. et F.] Tale κατὰ τὰ ὄρα ex schedis, IV. 76.; tale κατὰ τὰ συνεβήκοντο VI. 88., et in msstis V. 112. nec diversum erat κατὰ τὰ εἶκοντο V. 12. [V. 11 extr.] quod Medic. mutavit. Scripsi quoque [l. 4.] τὸν Μῆνα, τὸν πρ. βασιλ. obsecutus membranīs, et narrationi c. 4. WESS.

5 seq. οἱ ἱερεῖς ἔλεγον, τοῦτο μὲν, ἀπογεφυρωῖσαι) Et hic ducibus utor msstis; qui incongruo, quod vulgata post se trahebat, bene medentur. Probe novī, τοῦτο μὲν post pauca [l. 17 seq.] recurrere, quae repetitio non insolita, sicuti VI. 114. 122. 126. atque alibi. [Scil. huic τοῦτο μὲν, respondet illud τοῦτο δὲ, quod l. 22. legitur: quia vero nimis longum hinc est intervallum, repetitur interim τοῦτε

μὲν l. 17 seq.] Maior difficultas τὸ ἀπογεφυρῶσαι urget; cui tollendae quid Gronovius inpenderit, notata patefaciunt. Pontes, quibus Memphim rex separaverit, non bene disputationi narrationique conveniunt. Quam ob rem Reiskius ex Medicei inserto καὶ deficere quaedam opinatus, τοῦτο μὲν retingit ἀπὸ τε θυρῶσαι τὸν ποταμὸν καὶ κτίσαι τὴν Μέμφιν, oggesta mole, velut foribus oppositis, fluvium exclusisse, et Memphin condidisse. Verum copula illa sublestae fidei est, damnata a plerisque libris, et propterea inducta. Hesychii ἀποθυρούμενος, ἀποκεκλεισμένος, foribus exclusum, quales in Comoediis saepe commissatores, indicat, et insolente translatione anni adcommodat: mitto citra necessitatem et schedas addita alia, nec aegre fero doctam istam operam. Mihi lenior commodiorque videbatur medicina in ἀποστενυρῶσαι. Docuit Galenus in Hippocrat. de Morb. Vulgar. p. 456. στενυρῶν Ionibus tantumdem esse ac στενὸν, et στενυρῶσαι humorum vias occludere et arefacere, συναγαγεῖν τῶν ὑγρῶν τὰς διεξόδους καὶ ξηρᾶναι: nec discrepat Erotiani iudicium; στενυρῶσαι esse ait ἀποστερνῶσαι καὶ πυκνῶσαι τόπον τινὰ, ἐν ᾧ ὑγρασία ἐστί. Erit itaque ἀποστενυρῶσαι τὴν Μέμφιν, eam sicciorem abducta aqua reddere, et in artum quodammodo cogere. Quorum utrumque abs Aegypto rege inchoatum et absolutum fuisse, scriptor exponit. Venerat, ut sollicitis plura solent, et ἀποταφρεῦσαι τὴν Μέμφιν in calamum et mentem. Sed nolo coniecturis indulgere nimium. Viderint peritiores, et Diodorum I. 50. addant. WESS. — Haec pererudite, ut solet, Vir longe doctissimus. At tanto nunc non opus erat molimine. γέφυρα, ut perspecte Schneiderus in Lexic. monuit, non modo de ponte proprie nominato dicitur, sed et de aggere, ut Iliad. ε'. 89. Et γεφυροῦν, non modo ponte iungere, verum etiam aggere complere, aut velut aggere obstruere, Iliad. φ'. 245. Sic isthmum Pindarus Nem. VI. 67. πόντου γέφυραν, et Isthm. IV. 54. γέφυραν ποντιᾶδα. Quare haud incommode ἀπογεφυρῶσαι τὴν Μέμφιν intelligetur iactis aggeribus Memphin (a Nilo) secludere, et ab inundatione tutam praestare. Et percommode etiam καὶ particulam probati adiiciunt codices. Scilicet: putares Memphin, utpote ad ipsum Libyae montem sitam, semper ab inundatione tutam fuisse: sed hoc etiam solum, in

quo Memphis condita, opere hominum in sicco positum est, et quidem antiquissimis temporibus, sub primo rege Mene, ut quidem sacerdotes Herodoto narrarunt. Verbum ἀπογεφυρώσαι idem Reiskius, qui mutatum voluerat, haud multo post eadem notione, quam nos probavimus, defendens: „Hanc significationem, inquit, verbo inesse „posse, patet e simplici γέφυρα, quod non modo pontem, „sed etiam, ut Homero passim, intervallum inter binos „quosque aciei ordines notat. Hoc sensu verbum γεφυροῦν „simplex occurrit apud Eusebium in Chronico, ubi de „Hadriano sic tradit: Ἀδριανὸς ἐχείμασεν εἰς Ἀθήνας, μυηθεὶς „τὰ μυστήρια, καὶ γεφυρώσας Ἐλευσίνα, κατακλυθεῖσαν ὑπὸ „Κηφισσοῦ ποταμοῦ.“ Sic ille Vol. III. Animadv. in Graecos auctores, p. 106. S.

15. ὃς ἀπεργμῆνος ῥέει) Negante adposita voce ab eodem viro clar. [Reiskio] οὐ ῥέει scribitur. WESS. — Hanc conjecturam ille in Animadv. editis repetens, intelligit, unde exclusus Nilus non perluit. Equidem in vulgato nihil desidero. S.

CAP. C. 3. ἐν τοσαύτῃσι δὲ γενεῇσι ἀνθρώπων) Hoc placuit. Reiskius, damnatis, quae Miscell. Lipsiensia habent, refingit, addito pronomine, ὧν ἔκτωκαίδεκα, labore, ut ego quidem censeo, frustraneo. Verius est, τόπερ τῇ Βαβυλωνίῃ turbari non oportuisse. De Iosepho vero quid dicemus aliud, quam haec negligentissime versasse, reginaeque Nicaulae sive Nicaulis inpegisse nomen, quo usa numquam fuit: non exagitabo hominem, satis poenarum doctissimo S. Bocharto, Phalegi II. 26. dantem. WESS.

6. τόπερ ἐν τῇ) Ferri nequit: pristina lectio, τόπερ τῇ Βαβυλωνίῃ, [quam Gron. mutaverat] revocabitur; nisi forte plures libri scripti Mediceo concinant: tum commode scribi poterit: ὄνομα ἦν --- τόπερ τῇ ἐν Βαβυλώνι, Νίτωρις. VALCK.

11. καινοῦν τῷ λόγῳ) Mirifica peperit verbum illud commenta: si et ego aberravero, peccabitur intra spem veniae. Legitur in Gloss. Herod. Καινοῦν, τὸ χεῖσαι λόγῳ καινῷ. Hinc sua transsumsit Suidas, cuius interpres: „Καινοῦν ap. Herod. significat novo quodam sermone uti:“ absurde. Utilior Hesychii nota: Καινίσαι, καινῷ χεῖσαι, καὶ ἐγκαινίσαι. De Perillo, qui, Phalaridis iussu tauro inclu-

sus, artis suae opus teterrimum primus auspicatus est, ut scribit Valer. Max. IX. cap. 2. ext. 9. Callimachus fragm. cxix. πρώτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν. Ab Herodoto potuit καινοῦν in eundem sensum adhiberi, scribique: ποιησαμένην γὰρ μιν οἰκῆμα περίμηκες ὑπόγειον καινοῦν μὲν λόγῳ, νόῳ δὲ ἄλλα μηχανήσασθαι: quod fieri curaverat spatiosum conclave subterraneum, verbo quidem auspicatam, sed revera alia fuisse meditatam. Alibi apud Herod. opponuntur πρόσχημα μὲν ποιούμενος, et ἐν νόῳ δ' ἔχων. Thucyd. VI. 76. ἤκουσιν ἐς τὴν Σικελίαν, προφάσει μὲν, ἢ πυνθάνεσθε, διανοία δὲ, ἣν πάντες ὑπονοοῦμεν: in quibus διανοία proximum accedit ad Herodoteum νόῳ. In talibus ubique permutantur πρόσφασις et λόγος. Pervulgatae sunt formulae, ut apud Latinos verbo et revera, λόγῳ μὲν sive λέγων μὲν, βουλόμενος δὲ λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθές· προφάσει, vel πρόσφασιν μὲν, τὸ δ' ἀληθές. Postremum illud Maximo Tyrio restitutum voluit accuratissimus Marklandus, XXVII. 8. ubi minori molimine scribi poterit: ἐρᾶν φησι μὲν τοῦ ὄρωμένου, τὸ δ' ἀληθές ἐρᾶ κάλλους ἀληθεστέρου. VALCK.

Ibid. ὑπόγειον, καινοῦν τῷ λόγῳ) Praestet-ne ὑπόγειον anvulgatum, in Grammaticorum est controversiis. Operose litem examinaverat Coprogenius, quo de Suidas in Ἀνώγειον. Hic molestum magis est καινοῦν τῷ λόγῳ. H. Stephani καινοῦν [in ora positum] alienum prorsus videtur: alii aut ἐγκαινίζειν praeferunt, aut καινίσαι μὲν λόγῳ, quem fere in modum Sophocles Trachin. 877. καὶ τι καινίξει στέγη. Editio patrocinator Scholiastes Passion. et Δέξιων Herodoti auctor voce καινοῦν, adscribentes, τὸ χρῆσασθαι λόγῳ καινῷ, et ex illis Suidas: praetexuisse videlicet aedificio reginam novī quidpiam, ut Aegyptios videndi studio adliceret, quorsum etiam vergit Abreschii sententia, Diluc. Thucyd. pag. 67. Fortasse invenietur, cui καινὸν τῷ λόγῳ, si color recepto constare non poterit, probabitur. Vide Berglerum in Alciphron. I. 9. WESS. — Comma, quod ante ὑπόγειον e superioribus editt. in nostram transiit, rectius delebitur. „Καινοῦν, ait Reisk. l. c. pag. 107. non satisfacit, „neque tamen reperio quod substituam.“ Violentam Toupii novationem (Emend. in Suid. P. III. p. 468. ed. Lips., pag. 195. ed. Lond.) ξεινωνα μὲν λόγῳ, ante Borh. adoptans Larcher, suo idiomate sic reddidit, qu'elle déstinoit en apparence à des festins. Infinitivum verbi, non

accusativum casum nominis substantivi, hoc loco posuisse *Herodotum*, ex universa orationis structura et ex sequenti verbo μηχανᾶσθαι intelligitur. Ego, vulgatam scripturam, satis et abunde firmatam videns, in eandem interpretatus sum sententiam, quam his verbis *Valla* expresserat, *per caussam quidem novi operis*. Sic fere *Thucydides* III. 82. καινοῦσθαι τὰς διανοίας dixit, *nova in usum vocata esse inventa, novas excogitatas rationes*. Nempe regina illa, cameram istam subterraneam extrui curans, nil aliud prae se ferebat, nisi se novum quoddam et insolitum opus moliri. Sed nunc, ubi animadverto ad istam sententiam oportuisse ποιουμένην scribi in praesenti tempore, non ποιηταμένην in praeterito, recordorque subterraneam cameram non admodum novum fuisse apud Aegyptios inventum, in eam partem magis inclino, ut interpretationem probem quam *Valckenar*. in animo habuisse videtur, quamque planius *Schneiderus* in *Lex.* expressit: scilicet, *prae se tulit regina, in augurare et dedicare se velle illam cameram*. Consentaneum enim videri debet, καινοῦν idem atque καινίζεῖν valere. Simplex autem verbum καινίζεῖν vim habere compositi ἐγκαινίζεῖν, (i. e. καθοσιῶν, καθιεροῦν, coll. *Polluc.* I. 12.) testimoniis *Callimachi* et *Hesychii* constat a *Valck.* citatis. S.

16 seq. ἴψαι ἐς οἴκημα σποδοῦ πλέον) Non dissimile Persarum supplicium ex *Ctesiae Persic.* c. 47. 50. 51. his admo-verunt *Corn. Pauw* et *Abresch.* [cf. *Valer. Max.* IX. 2, 6.] At illud, atrox admodum et crudele, vitae finem adferebat: Regina in cineres insiliit, ἕως ἀτιμώρητος γένηται, quo esset impunita. An ut poenam, quae ab Aegyptiis iminebat, voluntaria morte vitaret? [Sic videtur.] an ut sese abderet? Alterutrum sane malim, quam cum *Clar. Pauw* ἐς ὄχημα, in vehiculum cinere plenum, sufficere. Redolet enim recentius quidpiam. *WESS.* — Ad supplicium quod spectat apud Persas usitatum: de homine qui eiusmodi supplicio adficiebatur, *Ctesias Persic.* cap. 48. αἶτ, εἰς τὴν σποδὸν ἐμβάλλεται καὶ ἀπόλλυται: rursusque cap. 51. ἐμβάλλεται εἰς τὴν σποδὸν: et cap. 52. ὁ δὲ (βασιλεὺς αὐτόν) εἰς τὴν σποδὸν ἐβάβαλεν. Quod vero in anonymi auctoris libello *de Mulieribus bellica virtute aut prudentia claris*, in *Bibliothek der alten Literatur* etc. Göttingae 1789. edito, p. 13 seq. *de Nitocri* ita scribitur, εαυτὴν δὲ εἰς οἴκημά τι σποδοῦ πλήρης

ἐείβαλε, non idcirco sollicitanda constans librorum Herodoteorum scriptura, sed temere ibi πλήρης pro πλήρες positum. Caeterum conf. quae ad c. 140, 5. notamus. S.

CAP. CI. 2. κατ' οὐδὲν εἶναι λαμπρότητος) Platonis Politic. pag. 188. F. αἱ περὶ τὰ πολιτικά κατ' οὐδὲν γινώσκοντες ex parte convenit, non omnino. Tentabat Reiskius κατ' οὐδὲν εἶναι λαμπρότητας, aut potius λαμπρότητος ἐχόμενόν τι. Quale quidem fulcrum si ad explendam structuram adscisceretur, non obluctarer. Potest certe dicitio locum tueri, etsi rarior, huiuscemodi praesidio. Lege Abreschii Diluc. Thucyd. p. 690. WESS. — κατ' οὐδένα οὐδὲν εἶναι λαμπρότητος legendum commode suspicatur Benedictus in Act. Sem. phil. Lips. II. 289. Videtur tamen stare posse vulgatum. οὐδὲν λαμπρότητος, est nihil splendoris: κατ' οὐδὲν, fere nihil, tantum quantum nihil; quod gallice diceres autant que rien, vel à peu-près rien. Sic κατὰ comparationi inservit II. 10, 11. IV. 25, 11. IV. 181, 6. Rursus idem ac fere, circiter, valet II. 145, 14, 16 et 18. VI. 79, 6 seq. Orationis structura similis illa erat, c. 93, 11. ἀποββαίνουσι κατ' ὀλίγους τῶν κέγχρων: ubi quidem κατὰ alia notione ponitur, ac possis ibi ad genitivum τῶν κέγχρων intelligere τινὰς vel μέρας τι, sed rectius ibi pariter rationem constructionis hoc modo intelliges, ut statim cogites ἀποββαίνουσι ὀλίγους τῶν κέγχρων, spargunt granorum nonnulla, tum accedente κατὰ ad ὀλίγους, spargunt idemtidem granorum nonnulla, id est, spargunt grana minutis portionibus, spargunt paullatim grana. S.

[6. ὕστερον δηλώσω) Vide cap. 149. S.]

CAP. CII. 1. τοῦ ἐπὶ ταύταισι γενομένου βασιλέως) Trecentos et xxx. reges intelligit, quos ex commentariis nominatim sacerdotes adnumerabant, quorumque postremus Moeris. Diodorus quidem Sicul. I. 55. ἐπτὰ γενεαῖς, septem generationibus, Sesostrin Moeride recentiorem statuit, secutus alios; sed Nostri potior fides et auctoritas, quippe multo vetustioris ac seriem regum et successorum Sesostris ita nectentis, ut bene procedat. Pertinet huc elegans et operosa disputatio Ampl. Bouherii, Dissert. Herod. cap. 7. Iam cum Moeris annis ferme nongentis prius mortem cum vita commutaverit, quam Herodotus in Aegyptum est profectus cap. 15., abierint praeterea anni circiter octingenti a bello Troiano ad eiusdem usque tempora, cap. 145. et

ab Hercule Alcmenae filio fere nongenti; consequitur his ex narratis manifesto, *Sesostrin* ne integro quidem seculo ante bellum Troianum vixisse, aequalem Herculi Alcmenae filio, vel paullo inferiorem. Plura *Iac. Perizonius Orig. Aegypt. cap. 16. WESS.* — Neque vero diserte *Herodotus* ait, proximum *Moeridis* successorem *Sesostrin* fuisse: neque continuam regni Aegyptiaci historiam scribere constitutum illi erat, sed potiora solum quaedam momenta ex illa commemorare. S.

9. στρατιὴν πολλὴν τῶν λαβῶν) Aut e contextu τῶν videtur eiiciendum, aut in ἀστῶν transmutandum, quod malim. Ἄσται, ἐγγενεῖς etiam dicti et ἐγχώριοι, *Herodoto* sunt indigenae, lib. II. c. 172. III. 99. IV. 33. et 68. Opponuntur ἀσται et ξεῖνοι II. 160. et III. 8. Potuerat *Sesostris* et in istam expeditionem nobilissimam ξείνους conscribere, nam iam ante sibi subiecerat Arabas et Libyas secundum *Diodor. Sic. I. 53.* et postea certe peregrinis usus est ad aedificanda templa, quibus inscribi voluit, ὡς οὐδείς ἐγχώριος εἰς αὐτὰ μεμόχθηκε, eodem teste *Diodoro I. 56. VALCK.*

Ibid. στρατιὴν πολλὴν λαβῶν) Ab *Aldo* venit πολλὴν τῶν λαβῶν, deditque ansam doctis viris varia machinandi; quorum ego consilium laudare possum, operà non uti. Insititium vocabulum est et nulli usui, meritoque schedarum iudicio damnatum. Mox [l. 11 seq.] δεινῶς γλιχομένοισι περὶ τῆς ἐλευθερίας corrigitur a *Reiskio* μαχομένοισι, sicuti περὶ ἐλευθερίας μαχεσάμενοι I. 95.; neque enim γλίχεσθαι περὶ τινος in sermonis usu versari. Atque hoc ego non nego: imo vero τῆς ἐλευθερίας γλιχόμενοι sunt in *msto Ask. VIII. 143.* Nec verbum tamen muto, aut praepositionem detraho: potest enim idem videri ac περιγλίχεσθαι, et sunt aliorum, eiusdem notiois verborum, similes structurae, ab *Abreschio* conductae ad *Ph. Cattieri Method. pag. 86. et Diluc. Thucyd. p. 722. WESS.*

11. γλιχομένοισι) Tueri voluit in hac sede vir eruditione clarus et humanitate: mihi, quod ipsius pace dictum sit, dudum placuit altera coniecturarum *Reiskii*, genuinumque videtur, δεινῶς μαχομένοισι περὶ τῆς ἐλευθερίας: quae consuetudo *Herodoto* est aliisque scribendi ratio, verbo μάχεσθαι similibusque praepositionem περὶ hunc in sensum passim adiungentibus. De multis pauca ponam *Herodoti: VII.*

135. εἰ ἐλευθερίας πειρήσαιο, ὡν ἂν δέρασι συμβουλευοῖς ἡμῖν περὶ αὐτῆς μάχεσθαι, ἀλλὰ καὶ πελέεσι. V. 2. ἀνδρῶν ἀγαθῶν περὶ τῆς ἐλευθερίας γινόμενων τῶν Περσῶν: optime Valla, pro libertate strenue pugnantes. Egregium de Graecis Persa testimonium dicit lib. VIII. cap. 26. οὐ περὶ χρεμμάτων τὸν ἀγῶνα ποιεῦνται, ἀλλὰ περὶ ἀρετῆς. Anaximenes, Ion certe, apud Diogen. Laërt. II. 5. μέλλουσι δὴ ἀμφὶ τῆς ἐλευθερίας ἀπάντων Ἴωνες Μήδοις καθίστασθαι ἐς πόλεμον. Si quando constiterit, quod vix opinor futurum, γλίχεσθαι περὶ τῆς ἐλευθερίας etiam alibi reperiri, levis erit huius chartae iactura. Ceterum in gentium bellicosarum regionibus, quas statuit Sesostris, columnae fortitudinis ipsorum indicem habuerunt insculptum αἰδοῖον ἀνδρός: quod, a Diodoro monitum I. 55. non adnotavit Herodotus, memorans tantum τὰ γυναικῶς imbellium columnis indita. VALCK. — At verbum μάχεσθαι, si olim hic positum statuimus, quonam tandem vel casu vel consilio in γλίχεσθαι mutatum fuisse putabimus? Retractavit dictum ipse doctissimus Valck. in Nota ad VIII. 143, 8. et tenendum h. l. γλίχεσθαι statuit, sed abiiciendam περὶ praepositionem. Sed et hoc quo iure facturi essemus, velim scire. Dicamus potius, verbum γλίχεσθαι plerumque quidem cum nudo genitivo construi: id autem (quemadmodum aliis in verbis cum eodem casu constructis) fieri per ellipsin praepositionis, quam hic adiectam dedit Herodotus. S.

18. καὶ δὴ καὶ αἰδοῖα γυναικῶς προσενέγραφε) Iosepho placuit haec narratio, plura inde derivanti, quam necesse erat, lib. VIII. Ant. c. 10, 3. Ferebant olim Margaretham, Danorum fortissimam reginam, simili exemplo in dedecus gentis Suconum, veluti socordiam exprobrando viris, ea parte, quam in feminis natura tectam voluit, numum signavisse. Quam fabulam docte exploserunt Pontanus, *Rer. Danic.* lib. IX. p. 544. et Elias Brennerus, *Thes. Num. Sueogoth.* p. 20. WESS. — In *Var. Lect.* ad h. l. ubi Eustath. in *Homer.* p. 688. citatur, debebatur p. 668. qui locus in ed. Bas. est p. 537, 46. S.

CAP. CIII. 11. τῇ πλάνῃ αὐτοῦ ἀχθεσθέντες) Aliter Valer. Flaccus V. 420., quo de dissensu ad Diodori I. 55. WESS.

CAP. CIV. 1 seq. Φαίνονται - - οἱ Κόλχοι Αἰγύπτιοι)

Haec ut ambigua admodum examinavit *Theo*, ἐπὶ δὲ εὐθείας, scribens, ὡς παρ' Ἡροδότῳ ἐν τῇ πρώτῃ· εἰσὶ δὲ καὶ Αἰγύπτιοι Κόλχοι, varie aberrans. De libro primo tacco; potest enim amanuensis esse peccatum. Magna culpa haeret in mutato vocabulorum ordine. WESS. — Si οἱ Αἰγύπτιοι praemisso articulo scripsisset *Theo*, excusari non posset; nunc vero vacat fortasse culpâ, nec dissentit admodum a *Nostro*: cuius de *Sesostri* et de *Colchis* famam *Apollonius* etiam *Rhodus* secutus est, *Argonaut.* IV. 272 seqq. ubi in Scholiis nominatim etiam citatur *Herodotus.* S.

[6 seq. νομίξεν δ' ἔφασαν etc. Inserenda h. l. versioni nostrae latinae haec verba: Putare autem se, dixerunt *Aegyptii*, esse *Colchos* de exercitu *Sesostri*. S.]

12. Φοίνικες δὲ καὶ Σύροι) Lege *Gronovii* doctam observationem de discrimine τῶν Σύρων καὶ Συρίων. [Σύριοι, quando a *Syris* distinguuntur, proprie *Cappadoces* dicebantur; Σύροι, *Syriae* incolae, a mari mediterraneo usque ad *Euphratem*. Conf. *Adn.* ad I. 6, 3. et ad I. 72, 9. cum *Var. Lect.* ad I. 72, 9.] *Iosephus*, Σύρους τοὺς ἐν Παλαιστίνῃ populares suos intelligens, criminandi occasionem multis obtulit. Nota sunt certamina *Ramiresii de Prado*, *Marshami*, *Spencerique* pro *Aegyptiis* eorumque circumcidendi more antiquissimo; et pro *Iudaeis* *Th. Gatakeri*, *Herm. Witsii*, *Christ. Wormii* de *Corrupt. Antiq. Hebr. Vestigiis* lib. II. 10. p. 128. et *P. Ern. Iablonskii* *Prolegom. Panth. Aegypt. Sect. VII.* p. 15. Est sane *Wormii* disputatio in carpendo *Herodoto* nimia; neque ad redarguendum, si requiratur, difficilis. Nec absolvo tamen *Nostrum*; quem *Iudaeorum* familiarem usum habuisse, expiscari non potui. *Phoenices Syrosque Palaestinos* non neglexit, eos innuens, qui loca regionis maritima habuerunt, quales *Philistaei*: at hos genitalia circumcidisse, a veritate alienum videtur. Lege *Samuel.* lib. I. c. XVIII, 25. et 27. quaeque ibi *Io. Clericus*. Hic vero strigilem criticam, asperrime *Herodotum* radentem et lancinantem, *Guil. Jamesoni* ex *Spicil. Antiq. Aegypt.* c. 14. non posthabuissem, si modum servasset. Falli possunt scriptores atque in fraudem ab aliis indui. Dolo malo qui agunt, et consulto, ut alios circumscribant, mentiuntur, boni viri nomine digni non sunt. *Herodotum* falsa narrantem et rumore deceptum cognovi,

mendacem nondum. Eos ego non laudo, quibus volupe est, mortuos rodere, criminationibusque partim falsis, partim incertis, ut mendacii teneantur crimine, adurgere. WESS. — Consuli, praeter alios, de eodem argumento possunt *Michaelis*, in *Mosaisch. Recht*, T. IV. §. 185. et qui ab illo citantur auctores. S.

20. ἀρχαῖον γὰρ δὴ τι φαίνεται εἶν.) Idem atque superius ἀπ' ἀρχῆς, ab antiquissima aetate: quod verum esse constat. In Aethiopicis censebantur Troglodytae, qui omnes παραπλησίως τοῖς Αἰγυπτίαις circumcidebantur, teste *Diodoro* III. 52. Usi et *Homeritae* in Arabia eodem fuerunt ritu, ex quibus hodierni Aethiopes sive Habessini. Vide *Iobi Ludolfi* *Histor. Aethiop.* lib. III. 1. et eiusdem *Commentarium*. Ἐπιμισθόμενοι Αἰγύπτῳ alii sunt, [nempe populi quos paulo ante nominaverat:] non Aethiopes. WESS.

CAP. CV. 2 seq. λῖνον μόνον οὗτοί τε καὶ Αἴγ.) Multa *Gronov.* pro *Herodoto*. Si liqueret, Aegyptios in lino elaborando, carminando, nendo, diversum quid a ceteris nationibus observasse, uti in textura c. 55, argumenti pondus causam magis premeret. Validius est, quod de consimili vitae instituto et sermone additur. Nollem autem, [l. 3.] καὶ κατὰ ταυτὰ καὶ ἡ ζῆν πᾶσα καὶ etc. vir *Celeb.* sublata distinctione, aptasset arte. Perit ita vis ratiocinii ex lino; nec verum est, solos Aegyptios et Colchos linum tractasse. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

CAP. CVI. 1. Τὰς δὲ στήλας, τὰς ἴστα etc.) Sic praestat ex scriptis. Mutarunt scribae, quod ordo verborum insolentior videretur. Sic tamen V. 105. καὶ γὰρ τὴν Καῦνον, πρότερον οὐ βουλομένην, συμμαχέειν, --- τότε σφι καὶ αὕτη προσεγένετο. *Sophocles* *Trachin.* vs. 287.

--- Τάσδε δ', ἄσπερ εἰσορᾷς,
 ἕξ ὀλβίων ἀζηλον εὐροῦσαι βίον
 χωροῦσι πρὸς σε ---

Plura doctissimi viri *I. Fr. Gronovius* in *Senecam* de *Benef.* IV. 52. et *Io. Davisius* ad *Cicer.* *Disp. Tuscul.* I. 24. WESS. — Conf. *Adnot.* ad I. 86, 39. S.

[9. μέγας πέμπτης σπιθαμῆς) *Valla*, magnitudine quinam palmorum; quam interpretationem omnes *Herodoti* editores, absque animadversione repetierunt. Pariterque *Larcherus*, un homme de cinq palmes. Atqui non videtur

adeo pusillam effigiem significare voluisse Herodotus; cui parum etiam conveniebat inscriptio per pectus porrecta: nec per se credibile videri debebat, *Sesostrem* hunc (de cuius ingenio conf. c. 110, 2-5.) veluti nanum voluisse effingi. Nec vero id, quod dicentem *Herodotum* faciunt interpretes, verba eius declarant: nam *quinque palmi* non sunt *πέμπτη σπιθαμή*, sed *πέντε σπιθαμαί*. Ut brevi absolvam. *σπιθαμή* est *dimidium cubiti*: itaque, quemadmodum v. gr. *τρίτον ἡμιτάλαντον* sunt *duo talenta cum dimidio*, et *ἑβδομον ἡμιτάλαντον*, *sex talenta cum dimidio*, sic *πέμπτη σπιθαμή* sunt *quatuor cubiti cum dimidio*, sive *cum una spithama*. Atque ita hunc locum iam ante interpretatus eram, quam concordantem mecum animadvertissem *Didymi* apud *Priscianum* interpretationem, de qua supra in Adnot. ad I. 50, 19 seq. dixi. Conf. item ad I. 50, 13. notata. S.

12. ἐκ δὲ τοῦ ὤμου ἐς τὸν ἕτερον) Corrigitur ἐκ δὲ τοῦ εὐωνύμου ὤμου, me invito: mox quoque [l. 15.] ὄπλαισι τοῖσι ἐμοῖσι, ex *Diodoro* I. 55. a *Galeo*, *Pavio*, *Reiskio*. Tu vide *Sophocleum* hoc, *Trachin.* 1057. ὦ πολλά δὴ καὶ θερμὰ καὶ λόγῳ κακὰ καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ. Vertebat *Cicero* liberius, *Tuscul. Disp.* II. 8. O multa dictu gravia, perpersu aspera, Quae corpore exantlata atque animo pertuli. Nam, ut in *Sophocle* καὶ νόοισι μοχθήσας, quae *Davisii* coniectura, legerit, vix credo. Ecce aliud et propius quidem *Claudiani*, *Bell. Gildon.* vs. 115.

Ast ego, quae terras humeris pontumque subegi. Quod idem est ac si *lacertis* dixisset. Non certe ex necessitate *Rubenius* et *Gebhardus* scribebant *numeris*, neque *iuvenis*, uti *Barthius*. Tuitus *Claudianum* est *Nostri* verbis, quae poëtae in animo fuerunt, vir magnus *I. Fr. Gronovius* *Diatrib.* in *Papin. Statium* c. 25. p. 128. Nunc video, *Cl. P. Burmanno* non admodum *Gronoviana* placere, nec muto dicta. WESS.

18. Μέμνονος εἰκόνα εἰκάζουσι) Antiquissima haec et prima statuae *Memnonis*, *Thebis* crectae, mentio, qua de *P. Ern. Jablonskius* singulari *Syntagmate* pererudite p. 50. Eam vero *Sesostris* colossum esse, *Pausanias* auditu etiam acceperat, *Atticor.* c. 42. p. 101. Negat *Noster*, nec sine ratione. Πᾶσι τῆς ἀληθείης ἀπολείπεσθαι, sive τοῦ ἀληθοῦς, hinc habent *Procopius* *Bel. Pers.* I. 6. et *Agathias* *Sch.* II. p. 38.

Β. Placuit et *Lysiae* Or. I. 5. *Euripidique*, *Helen.* vs. 1262. etc. WESS.

CAP. CVII. 2. πολέας ἀνθρώπους) Tacitum habere non debeo, πολέας, specimen Ionicae dialecti, *Homero* toties frequentatum, rediisse pristinam in possessionem. WESS.

11. τοὺς δύο ἐπὶ τὴν πυρῆν ἐκτείναντα) Anilis haec Aegyptiorum fabula. *Diodorus* insidias regi ad Pelusium structas a fratre insuper haud habuit; de regiis liberis, supra pyram extensis, prudenter tacens I. 57. Ἐπ' ἐκείνων [l. 12.] ex indole Ionica *Vind.* et *Ask.* WESS. — Nempe (quod in *Var. Lect.* praetermiseram) ante *Wess.* perperam ἐφ' ἐκείνων edebatur, sphalmate typographico ex *ed. Steph.* 2. derivato: scripti nostri codices, puto item alii omnes, verum tenent. Paulo ante, pro καίόμενον, prave κέόμενον est in *Arch.* et *Vind.* monente eodem *Wess.* in *Var. Lect.* S.

CAP. CVIII. 3. τῶν τὰς χώρας κατεστρέψατο) Haec si abessent, necessaria non censerem. Glossam redolent, ex superiore capite huc invectam. Eadem *Pawii* suspicio. Mox [l. 4.] ἐς τὰδε ἐχρήσατο *Reiskius*, quae praepositio in simili verborum ordine saepe reticeri solet. WESS. — Conf. ad II. 95, 9. notata, S.

3. τῶν τὰς χώρας κατεστρέψατο) Totidem atque eadem paulo superius leguntur verba c. 107. quo *Sesostrin* dixerat ἀνάγοντα πολέας ἀνθρώπους τῶν ἑθνέων, τῶν τὰς χώρας κατεστρέψατο. Conf. *Diodor. Sic.* I. 55. V. 58. Hic prudentissimum Regem in vindicta de fratre sumenda scribit usum τῷ ὀμίλῳ τὸν ἐπιγράφεται: quae sane sufficebant: mihi quoque adeo multo videtur verisimilius, quae his prostant subiecta, τῶν τὰς χώρας κατεστρέψατο, e praecedenti capite repetita a lectore, quam ab ipso *Herodoto*: sed, quae scripti Codices tuentur, in hoc quidem historico, saepius luxuriant, perpaucis videbuntur in marginem reicienda. VALCK.

17. πλατυτέροιτι ἐχρέωντο τοῖσι πόμασι) *Salsioribus.* Πλατὺ, ἀλμυρὸν, *Hesychius.* Quam voci potestatem ex *Aristotele* atque aliis docte vindicavit *Is. Casaubonus* in *Athen.* II. 4. [cap. 21. nostrae ed. p. 41. b. ed. Cas.] De *Chalcide* *Dicaearchus* c. 15. [in *Hudsoni Geogr. min.* vol. II. p. 19.] haec: ὕδατα ἔχουσα, τὰ μὲν πολλὰ, ἀλμυρὰ· ἐν δὲ ἥστυχῃ μὲν

ὑπόπλατυ, τῇ δὲ χρεῖα ὑγιεινὸν καὶ ψυχρόν: *Subsalsam aquam* verborum series et usus postulat. Namque *H. Stephanum*, ὑπόπλατυ corrupte legi atque ὑπόπαχυ esse debere opinantem, ratio fugit. WESS.

18. ἐκ Φρεάτων χρεώμενοι) Ne hoc quidem, ἐχρέοντο --- χρεώμενοι, videtur Herodoteum, verum potius natum ex errore proclivi describentis: ἐκ Φρεάτων ἀρύμενοι vel ἀρυτόμενοι, ex puteis haurientes, forsitan scriptum fuerat olim. Dubium est, quam verbi formam adhibuerit. lib. VI. c. 119. vulgatur ἀρύσσονται ἐξ αὐτοῦ, nempe τοῦ Φρεάτος, ubi ἀρύονται, aut ἀρυτόνται scribi potuit. Quid sint πλατύτερα πόματα, vel ὕδατα πλατύτερα, disci potest e *Casaub. Anim. in Athen. II. c. 4. De Aegypto loquens Plutarch. de Is. et Os. §. 40. πᾶσαι, inquit, πηγαὶ καὶ Φρεάτα πάντα --- ἀλμυρὸν ὕδωρ καὶ πικρὸν ἔχουσιν*: memorat et *Diodorus ὕδατα --- πικρᾶς ἀλμυρίδος ἔχοντα γεῦσιν* lib. III. c. 59. VALCK. — Ad *Aristot. Meteorolog. lib. II. c. 3. T. I. p. 556. D. et E. ed. Duval. provocaverit Casaub. ad Athen. I. c. Vinum vero πλατὺ* memorans *Aretaeus, de Cur. Morb. acut. II. 3. p. 101. ed. Boerh. amarulentum* dicere videtur; salsum enim saporem quod habeat vinum, nullum equidem novi. Frustra vero fuisse *Petri Petili et Hudsoni* operam, quorum ille apud *Aretaeum* παχύς pro πλατύς, hic vero apud *Dicaearchum* ὑπόγλυκυ legendum censuit, satis adparet. S.

CAP. CIX. 4. ἀποφορὴν ἀποτελεῖν) *Diodori Sesosis* devictos *Aethiopas* coëgit φόρους τελεῖν, ceteras, quas subiugavit, gentes quotannis κατὰ δύναμιν δωροφορεῖν, [lib. I. c. 55.] sed de *Aegyptiorum* ἀποφορῇ tacet *Diodorus*. *Herodotei* Codices si variant, vix, opinor constitui poterit, utrum scribendum sit ἀποφορὴν αἰ τελεῖν, an ἀποφορὴν ὑποτελεῖν, an quod *Mediceus* praebet, ἀποτελεῖν: quando singula reperiuntur in talibus. Huc pertinet in *Glossar. Herod. Ἀποφορῇ*: quod hic tributum notat, τὸ ὑπὸ τῶν ὑπηκόων τοῖς ἀρχαῖς ὑποτελούμενον. Vox quidem Atticis satis est usitata; nam Athenis sic merces dicebatur, quam heris praestabant servi; quam in rem sufficiunt *Valesio* notata ad *Harpocr.* Nunquam tamen, quantum recordor, scriptoribus Atticis ἀποφορὰ tributum illud vocatur, quod Atheniensium reipublicae quotannis pendebant αἰ σύμμαχοι, quos vocabant, sive αἰ πόλεις, vocabulo minus invidioso

dictum σύνταξις. Hoc quum hominibus harum rerum gnaris sit notissimum, mirum est, apud *Harpocrat.* in voc. Σύνταξις ab *Aldo* usque per editiones ista fuisse propagata: ἔλεγε δὲ ἐκάστους Φόρους συντ. quae prostant et apud *Suidam*: quum absque controversia hunc in modum corrigi debuerant, ἔλεγον δὲ καὶ τοὺς Φόρους Συντάξεις: atque ita scribendum etiam apud *Elymologum*. Sensit vitium *Andr. Douinaeus*, cuius vid. Praelect. in *Demosth.* Philipp. de Pace p. 118. VALCK. — ἀποτελέειν receperat *Gron.* ἐπιτελέειν revocavit *Wess.* conf. V. 49, 55. 82, 18. 84, 2 et 5. S.

[9. κατὰ λόγον τῆς τεταγμένης ἀποφορῆς τελεί.) Est qui ἀποφορῆν malit: non ego. Intellige μέρος τῆς τεταγμ ἀποφορῆς. S.]

10. δοκέει δὲ μοι ἐντεῦθεν γεωμετρική etc.) Duce hac in re *Herodoto* plerique utuntur, quos *Menag.* ad *Diogen. Laërt.* VII. 11. adnumeravit. *Suidas* in voc. edoctos eam *Aegyptios*, αἰτ, ἐκ τοῦ ἀπλέτου τῆς γῆς καὶ τῆς διαίρεσεως τῶν χώρων: qui si ἀστάτου τῆς γῆς, aut simile quid scripsisset, rectum fortasse tenuisset. *Inventa enim haec ars est, tempore, quo Nilus, plus aequo crescens, confudit terminos possessionum; ad quos innovandos adhibiti sunt Philosophi, qui lineis dividerunt: inde Geometria dicitur.* Sic *Servius* in *Eclog. Virgilio* III. 40. WESS.

11. πόλον μὲν γὰρ καὶ γνώμενα καὶ etc.) Non imprudenter haec ursit *Leo Allatius* de *Mensura Temp.* cap. iv. 54. ut τῶν ὥρῶν horarum usum et nomen antiquius esse vince-ret, ac vulgo doctissimi viri censuerunt. De voce πόλου alia lis. *Pollux* IX. 46. πόλον et ὥρολόγιον nonnullis idem fuisse, significat. Itaque πόλος prius dicebatur, quod postea ὥρολόγιον. Hoc placet *Scaligero*, et firmatur ad *Manilium* III. 434. In alia abit, longa et ambigua disputatione, *Cl. Salmasius* ad *Solin.* p. 448. Ego cum *Scaligero* facio. WESS. — *Larcherus* γνώμενα quidem horologium solare intelligit, πόλον vero, coeli quem vulgo polum vocamus. Rectius alii et polum et gnomonem instrumenta h. l. intelligunt astronomica, alterum indicantibus anni vicissitudinibus inserviens, alterum diei partibus. Sane et apud *Polluc.* l. c. et apud *Athen.* lib. V. p. 207. f. instrumentum polum est, non coeli cardo. Caeterum conf. *Menag.* ad *Laërt.* II. 1. et *Bailly Hist. de l'Astronomie ancienne* p. 384. S.

CAP. CX. 2. *μνημόσυνα δὲ ἐλίπετο*) Ut donarium forent et monumentum vitati periculi c. 107. memorati. Sic *Diodorus* I. 57. qui de *Dario* et mota illi ἀπὸ τοῦ ἱερός *Vulcani* controversia non dissentit. Certe in *Coisl.* *Diodori* et *Mutinensi* Cod. *ἱερεὺς*, in aliis ἀρχιερεὺς, frequenti mutatione, neque iniusta, ut alibi monitum. WESS.

[12. *ἰστάναι*. Commodius foret *ἑστάναι* vel *στῆναι*, stare. Nunc ad activum *ἰστάναι* intelligendum *ἰστάναι αὐτὸν ἀνάθημα* vel *ἀνδριάντα*. S.]

CAP. CXI. 2. τὸν παῖδα αὐτοῦ *Φερῶν*) Hoc an *Φερῶνα* malueris, parum refert. *Eusebio* dicitur *Φαραῶ* *Chron.* p. 7. *Diodoro*, *Sesostris*, [sive, ut ille scribit, *Sesoosis*,] titulo paterno. Si verum est, quod aliunde constat, regum *Aegyptiorum* commune nomen fuisse *ἡγῆρ* *Pharao*, uti in *Hebraeo* codice scribitur, sive *ΦΟΥΡΟ* aut *ΦΕΡΟ*, quomodo *Coptorum* vetere sermone; nuncupari utique *Pharao Sesostris* potuit, sicuti *Pharao Neco*, et *Pharao Hophra*, qui *Necos* et *Apries* hac in *Musa* c. 158. et 161. WESS.

20. *Ἐρυθρῆ βῶλος*) Habet hinc *Steph. Byz.* in voce. *Diodoro* *Ἰερῆ βῶλος* et *κώμη*, sive *vicus*, ipsius-ne an librarii culpa, in dubio est. Minime vero ambiguum, sumsisse omnem istam fabellam lib. I. 59. hoc ex loco. WESS.

CAP. CXII. 4. τοῦ Ἡφαιστίου) Disputabant *Grammatici* περὶ τῶν *τεμενικῶν*, utrum *Ἡφαιστειον*, an *Ἡφαιστιον*, (quod in *Ask.*) melius esset: dignaque res visa *Eugenio*, aequali *Imp. Anastasii*, ut singulari commentario illustraretur apud *Suidam* in voce. In *Edd.* ac scriptis *Graecorum* libris discordia observatur insignis, modo *Διονύσειον*, nunc *Δενύσιον*, et hoc de genere alia. Copiam ingentem conguessit ad *Dionis Cassii* lib. IV. p. 606. vir eruditissimus. *Castra* autem *Tyriorum* [l. 7.] non neglexit *Gronov.* quibus similia *Iudaeorum castra* in *Augustamnica Aegypti* provincia *Notit. Imp. Orient.* p. 204. sive *στρατόπεδον Ἰουδαίων*, *Iosephi Antiq.* XIV. 8, 2. Adde infra c. 154. WESS.

11. καὶ δὲ καὶ ὅτι ξείνης Ἄφροδ. ἐπώνυμιον) Si foret ὅτι εἰ ξείνης etc. uti *Reiskius* coniecit, ἐπώνυμιον protectius esset, idemque ac ἐπωνυμία: alioqui ἐπώνυμον (de quo praeclare *Stanleius* in *Aesch.* VII. *Theb.* vs. 138. et *Hemsterhusius* ad *Luciani Dial. Mort.* IX. 1.) non movendum. Potuisset et *ἰσιτιλίη* se lucri, Ionum augmenta saepe spernentium

adsuetudine. Cetera omnia servo, nihil demutans. Vide tamen *Miscell. Lips.* Vol. VII. p. 659. WESS. — Ἐπωνύμιον, i. q. ἐπώνυμον, scil. τὸ ἱερόν. Etiam *Pindarus* ἐπωνύμιος pro communi ἐπώνυμος usurpavit, *Ol.* X. 95. et *Pyth.* I. 58. S.

CAP. CXIII. 5. ἐς τὸ Αἰγύπτιον πέλαγος) Emendat vir doctus ἐς τὸ Κυπρίαν πέλαγος: id Sidonem fluctibus adspargere, de qua c. 116. neque aliud ac Sidonium esse mare. Factum nollem. *Aegyptium mare Plinio* *H. Nat.* II. 68. et *Nostro* illud est, quod Aegyptum, et utrimque vicinas oras adluit. Neque *Strabo* dissentit, *Carpathium* Aegyptio committens, huic Creticum et Libycum *lib.* X. p. 748. A. et II. p. 187. in *Issico et Pamphylio sitam esse Cyprium*, συνάπτουσαν τῷ Αἰγυπτίῳ πελάγει. Addit p. 182. D. maris Aegaei sinum συγκείμενον ἐκ τοῦ Αἰγυπτίου πελάγους, καὶ τοῦ Παμφυλίου καὶ τοῦ Ἰσσημοῦ. Quae quidem pro *Herodoto* abunde sunt. WESS. — *Strabonis* testimonia leguntur p. 488. B. 125. D. et 121. D. ed. Cas. S.

8. ἐς Ταριχεΐας) Ionico flexu Ταριχηΐας dabunt forte codices. *Supra* c. 15. μέχρι Ταριχηΐων legebatur in mssto *Galei*. Quando nomen est urbis, Ταριχεΐα scribendum censebat *Salmasius*. VALCK.

9. Ἡρακλέος ἱερόν) Canobi suburbio *Heraclium* [*Heracleum*] ab *Herculis* hoc templo nomen est in *Strabonis* XVII. p. 1153. A. [p. 801. B. ed. Cas.] Ipse *Hercules* in oraculi responso Καναβεὺς apud *Pausan.* *Phocic.* c. 8. p. 830. et eius cultus in *Taciti Ann.* II. 60. iam quae consequuntur, servos eius in tutela fuisse docent; quorsum et *Hebraeos* refert, dira *Aegyptiorum* servitute pressos olim, *Paul. Ern. Jablonskius* *Diss.* ultima de terra *Gosen* p. 101. coniecturà admodum incertà. Illud autem ὅτεω ἀνθρώπων converti in ὅτεω, uti mssti *lib.* IX. 82. plures, posset, nisi tertium *Noster* casum in similibus adamasset. *Loca Herodoti* studiosum fugere non possunt, et coaeervavit doctissimus *Raphelius* ad *Epistol. Pauli* ad *Ephes.* I. 3. Porro ἐπιλόβηται *Arch.* non est absurdum. WESS.

19. τῷ εὖνομα ἦν Θῶνις) *Homero* Θῶν, Θῶνος. *Aegypti* rex Θῶνις est *Aeliano* *Hist. Anim.* IX. 21. et *Criticis* in *Nicandri Ther.* vs. 312. poëtae Θῶνις ἐν Φαμάβοισιν ἀθήσατο explicantibus de serpente haemorrhoo, cui Θῶνις a loci *Herodot.* T. V.

rege titulus fuerit. Multo rectius, ut ego quidem cen-
seo, Θώνιος patrius erit casus, et ψάμαθοι Θώνιος arenosus
Thonidis praefecturae tractus. WESS. — Apud Diodor.
Sic. I. 19. Θώνιος est oppidi maritimi in Aegypto nomen. S.

CAP. CXIV. 12. ἵνα εἰδῶ ὅ τι κοτὲ καὶ λέξει) Nolo tot
membranis obniti. Alioqui ἵνα ἰδῶ defendi potuisset. [At
ἰδῶ saltem scriptum oporteret.] Tale Sophoclis Oed. Colon.
945. λέξασθ', ὡς ἴδω τὸ πᾶν οὗ χάριν δευρ' ἤξα θεῶσσαν: [vs. 889.
ed. Brunck, ubi quidem εἰδῶ ex msstis recepit Editor.] et
Ciceronis pro Arch. c. 8. vidi hunc dicere. Critici praeterea
ad Nicandri Theriaca ὄρω οἷα λέγεις, exemplum αἰσθήσεως
ἀντὶ αἰσθήσεως ponunt, non neglectum a Barthio in Statiū
Theb. II. 100. Adde Cl. Oudendorpium ad Lucani I. 255.
WESS.

CAP. CXV. 15. ὅσοι ὑπ' ἀνέμων ἤδη ἀπολαμφθέντες)
In simili fluctuum et ventorum procella receptius ὑπο-
λαμβάνεσθαι est. Sic VIII. 118. πλείοντα δέ μιν ἄνεμον Στρυμο-
νίην ὑπολαβεῖν: et VII. 170. quibus hanc ad rem locum
contribuit Cl. d'Orvillius in Chariton. p. 269. Aliud Plato-
ni placuit Phaedon. p. 58. B. ὅταν τύχωσιν οἱ ἄνεμοι ἀπολα-
βόντες αὐτούς: et Philostrato Heroic. c. 19. p. 741. κἂν ἄνε-
μοι τὴν ναῦν ἀπολάβωσι: ubi Salm. et Gruter. ἀποβολῶσι,
nulla urgente causa. Vide ibid. p. 748. et Uraniam No-
stri c. 108. WESS.

18. παρὰ τοῦ etc.) Hic egregia codicis est Medicei lectio,
παρὰ τοῦ σεωτοῦ ξείνου τὴν γυναῖκα ἤλθες. VALCK. — For-
mulae istius, παρὰ γυναῖκα ἔρχεσθαι vel φοιτᾶν, et similium
plura ex Nostro exempla conguessit Gronovius. In his V.
70, 5. II. 66, 10. II. 111, 14. III. 69, 23. IV. 1, 16. VI.
68, 7. S.

20 seq. αἶχραι ἔχων ἐκκλέψας) Placet elegans Reiskii con-
iectura, αἶχραι λεχέων ἐκκλέψας. VALCK. — Potuerat
medium vocabulum [ἔχων] sine damno abesse, uti c. 118.
τὰ αἶχραι κλέψας, si per msstos stetisset. Cl. Reiskius οἰκίω
aut λεχέων eius in locum sufficit, non utique ignarus Hero-
doto verbi et participii istius usum in deliciis fuisse. Me-
mini ad superiorem librum nonnulla posuisse. Vide nunc
Alcidamantis Declam. in Palamed. p. 186. [in Reiskii Orato-
rib. Graec. vol. VIII. p. 72 seq.] In praecedentibus [ad verba
παρὰ τοῦ etc.] erudita Gronovii exstat opera. WESS. —

Coniecturam istam, neutiquam necessariam, idem *Reiskius* in *Animadverss.* editis silentio pressit. Quamnam Adnotationem ad superiorem librum positam hic spectaverit *Wesselingius* haud scio, nisi illa sit quae ad I. 37, 7. refertur, ubi de periphrastico praeterito agebatur, quale illud est ἀποκλήσας ἔχεις, et similia complura. At hoc quidem loco diversa ratio est: nec enim tam iuncta intelligi debent ἔχων κλέψας, quam οἶχεαι ἔχων, nempe οἶχεαι ἔχων αὐτήν: quemadmodum ἐρχομαι ἔχων est adfero; et ἀπειμι ἔχων, aufero, proprie ab eo mecum sumens; similiaque alia satis obvia. S.

28. ἐς ἄλλην τινὰ μετορμίζεσθαι) *Arch. μετεωρίζεσθαι* singulare est, neque recordor de navigatione, aliorsum instituenda, simpliciter collocari. Μετεωρισθεὶς ἐν τῷ πελάγῳ *Thucyd.* VII. 16. et μετεωρίζεται τὴν ναῦν εἰς τὸ πέλαγος *Philostrati Vit. Apoll.* VI. 12. p. 250. et alia de hoc genere, non bene respondent. Μετορμίζεσθαι haud sprebit *Euripides Medae* vs. 255. et 445. sententiā tamen translata. WESS.

CAP. CXVI. 1. Ἑλένης μὲν ταύτην ἄπιξιν etc.) Syllabā repetitā scriberem ταύτην τὴν ἄπιξιν. Helenam *Euripidis* legerat, ni fallor, *Herodotus*. Herodotea certe *Philostrato* obversabantur de *Helena* scribenti, tum alibi, tum praesertim in *Heroicis*, p. 694. VALCK. — Saepe vero post οὔτος et huius declinata articulum omittit *Noster*, quem *atticus* scriptor non neglecturus erat. S.

4. ἐς ὃ μετῆκε αὐτόν) *Vallae* Latina, in quem (sive ex *Gronovii* correctione, in quod) eum transtulit, incongrua sunt, et turbas cient. *Reiskius* ἐς ὃ aut delendum, aut in ἐς τέλος conversum voluit, me invito. Verti debuerat, quare eum missum fecit sive neglexit: supra I. 115. οὔτος δὲ -- λόγον εἶχε οὐδένα· ἐς ὃ ἔλαβε τὴν δίκην, quapropter poenas dedit. WESS. — Possis ἐς ὃ intelligere quasi esset ἐς ὃ ἀπιδῶν, quod respiciens, quo respectu, i. e. quā causā. S.

6. ὄλλον δὲ, κατὰ γὰρ etc.) Distinguit scribitque *Reiskius*: ὄλλον δὲ· κάρτα γὰρ ἐποίησε ἐν Ἰλιάδι (καὶ οὐδαμῆ ἄλλη ἀνεπέδισε ἑωυτόν) πλάνην etc. cui de punctione non admodum refragor. *Guil. Budaeo* *Comment. Gr. Ling.* p. 418. [p. 806 extr. et seq. ed. 1548.] eadem fuit animi sententia. Agnosco praeterea κάρτα et κατὰ in membranis permisceri nonnunquam, cuius nullum hic quidem vesti-

gium. Mihi *κατά* ex Ionum et Nostri sermone non diversum aliudve ac *καθά*. Id si probes, non eget tali auxilio *Herodotus*; nedum ut dictum intelligas pro *κατάδηλον δὲ ἐποίησε* etc. uti *Abreschius Diluc. Thucyd. p. 794.* suspicabatur. WESS. — Scilicet olim post *ἑαυτὸν* non incisa erat oratio; recte vero *comma* inferposuit *Wess.* Equidem cum *Reizio*, ut suaserat *Reiskius*, verba ista (*καὶ - - ἑαυτὸν*) parenthesis signis inclusi: intelligoque etiam, commode me facturum fuisse, si *δῆλον δέ* cum paulo maiore distinctio-
ne scripsissem. Iam *κατά* haud dubie ionicâ specie ponitur pro eo quod communi linguâ *καθά* vel *καθ' ἃ* est, atque idem fere ac *ὡς* sonat, ut, *quemadmodum, prout, quatenus*, sicut I. 208, 4. II. 6, 3. III. 86. 2. pro quo alibi *κατά τὰ* ait, qua de formula ad II. 99, 3. dictum est. At ne sic quidem difficultate caret h. l. sermonis consecutio: nam ab hac particula *κατά* incipit protasis quaedam, cui quae respondeat apodosis haud satis adparet: quare etiam *Reiskius* in Notis msstis ad *Wess.* missis *κατά* in *κάβρα* mutandum censuerat. Ego vero, quoniam *κατά* idem atque *ὡς* valet, videndum puto, ne sit simillima huius structurae ratio atque illius, cuius plura exempla ad I. 58, 7. congressi: nisi quod pro infinitivo, qui ibi in elliptica apodosi ponitur, hic dein ait *ὡς ἀπηνείχθη ἄγων*, quod quidem perinde est ac si dixisset *ἀπενείχθηναί ἄγοντα*. Quae si cui minus placet ratio, dicendum fuerit cum eodem *REISKIO* in *Animadverss. editis* ad hunc locum p. 108. „Apodosin verborum *κατά γὰρ ἐποίησε* esse demum in illis „verbis, quae infra leguntur, (l. 24.) *ἐν τούτοισι τοῖσι ἔπεισι „δὴλαῖ* etc. hoc sensu: nam secundum illum modum, quo fictos „a se errores *Alexandri* exposuit; (nusquam autem se retractat) - - - illo itaque modo illisque verbis declarat sibi non „ignotum fuisse *Alexandri* ad *Aegyptum* appulsum.“ Miratus sum vero, de verbi *ἀναποδίξειν* usu, et de notione qua illud hic accipiendum, a doctissimis Interpretibus, et in adstruendo rariore verborum usu alioqui diligentissimis, nihil hoc loco notatum reperiri. Nam verissima quidem videtur *Vallae* interpretatio, nec usquam alibi retractat, quam omnes etiam tenuerunt interpretes, eadem puto ratione qua gallice se retracter usurpamus, id est, diversum vel contrarium dicere eius quod semel diximus. Atqui nullum

alium vel Nostrum locum vel alius cuiuspiam scriptoris aut legere memini aut prolatum reperio, quo ista notione usurpetur hoc verbum: et apud Nostrum quidem non modo lib. V. cap. 92, 102. longe diversa notione positum est, verum etiam hoc ipso loco *Guil. Budaeus*, a *Wess.* citatus, sic interpretatur „et nusquam alibi se ipsum revocavit, id est, nusquam id iterum dixit.“ Pariterque *H. Stephanus* in *Thes. T. III. p. 517. f.* „se ipsum revocavit, pro, iterum idem dixit.“ *Schneiderus* vero in *Lexic. crit.* alterum Herodoti locum citans, hunc quidem silentio praetermisit. Caeterum eandem famam de *Helena in Aegypto retenta*, non Troiam a Paride abducta, secutus est *Euripides* in cognomine fabula. *Conf. Fabric. ad Sext. Empir. VII. 180. S.*

10. ἐν Διομήδους Ἀριστείῃ) Auctoritate Codicum destituito non requirerentur ista. Sunt subiecti versus ex *Iliad. Z'. 289. et seqq.* Διομήδους ἀριστεία vocabatur a Grammaticis *Ilias E'* in qua meminit in transcurso Poëta Alexandri, naviumque architecti *Pherecli*: sed hoc nihil ad *Herodotum* facit, *Homerum* etiam alibi commemorantem, nusquam tamen appellationes, quibus Homerei carminis diversas insignivere partes Grammatici. Primus forte *Plato* meminit *Νεκυίας* *Odysseae* in *Minoë p. 519. v.* Ceterum in *Aegypto* permansisse *Menelaum* censuit *Dion. Chrys. Or. XI. p. 188. c.* atque id ipsum obscurius indicatum ab *Homero*. *VALCK.* — Non patitur constructionis tenor, ut abiiciantur ista verba. *Iliadis* librum quintum sequioris aetatis Grammatici Διομήδους Ἀριστείαν inscribentes, sexto libro alium titulum fecerunt. Intelligi autem par est, antiquitus carmen illud, quod Διομήδους ἀριστεία inscriptum erat, sextum etiam librum esse complexum. *Conf. Wolfii Proleg. ad Homer. p. CVIII. et Heynii Obs. ad Iliad. ζ'. 289. et ad ε'. princ. S.*

[15. ἐν Ὀδυσσείῃ) *Odyss. δ'. 227 seqq. et 351 seq. S.*]

CAP. CXVII. 1. Κατὰ ταῦτα) Cum his non cohaeret *δηλοῖ*. Lineolâ tantum adiectâ scribi posset: Κατὰ ταῦτα - - δῆλον, ὅτι οὐκ Ὀμήρου τὰ Κύπρια ἔπεα ἐστὶ: Ex istis versibus, postremo potissimum loco, manifestum est: *δηλοῖ* servari poterit, si scribatur: Καὶ ταῦτα δὲ τὰ ἔπεα, καὶ τόδε τὸ χωρίον. Sed nimis forte suspiciosus in *Herodoto*

miror equidem τὸ χωρίον. *Veterum loca* quae dicimus, recentiores inprimis Philologi Graeci non tantum *ρήσεις*, et *χρήσεις*, et *μαρτύρια* dicebant, sed etiam *χωρία*, vel *τόπους*. Sic saepe *Scholiastae* et *Eustathius*: item *Athen.* XV. p. 671. τ. Ἀρίσταρχος ἐξηγούμενος τὸ χωρίον. *Lucian.* T. II. p. 17. [Quomodo conser. *Hist.* c. 12.] τὸ χωρίον τῆς γραφῆς, *libri, quem scripserat, locum*: in *Act. Ap. Lucae* VII. 52. ἡ περιοχὴ τῆς γραφῆς, *locus est de istis, quae γραφικὰ χωρία*, S. S. *loci* vocantur in *Epist. Ignatio* inscripta p. 99. τόπον habet et alibi *Lucas Eu.* IV. 17. Sed neutrum hunc in usum adhibitum inveni apud *Scriptores*, qui rebus *Graecorum* florentibus viguerunt, ubi *Poëtarum* excitant antiquorum *loci*, praeterquam hic ap. *Herod.* et in uno loco *Xenophontis* Ἀπομν. II. [c. 1, 20.] p. 429, 55. Illic *Epicharmi* trochaico: Τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τὰ γὰρ οἱ θεοί: (quo modo scribendum e *Stobaeo* p. 198, 48.) subiiciuntur ista: καὶ ἐν ἄλλῳ δὲ τόπῳ Ἀπομν. Ὡ πονηρὲ, μὴ τὰ μαλακὰ μῦθο, μὴ τὰ σκληρὰ ἔχῃς: quae, nimium vexata, trochaicum etiam optimum efficiunt. Sed si qui *Socratis* supersunt *amatores*, hos rogo, *Socrati*-ne congruant ista vel *Xenophonti*, an recentioris aevi *Philologo*, qui ad priora totam illam *periocham* καὶ ἐν ἄλλῳ δ. τ. φ. Ὡ π. retulerit? *VALCK.* — *Valckenarii* coniecturam secuti *Reiz.* et *Borh.* l. 2. δῆλον ὅτι οὗτοι Ὀμήρου ediderunt; et ex *Reiziano* exemplo δῆλον, me imprudente, in nostram transiit editionem. Cuius novationis in *Var.* saltem *Lect.* mentionem facere debueram; nam *δηλοῖ*, consentientibus *msstis* omnibus et *editis*, tenuerat *Wess.* tenuitque etiam *prudenterissimus Schaefer.* Nec vero, cur mutaretur, idonea causa fuit: nam si haud ita commode, ut paulo ante, (c. 116, 24.) intelligi h. l. posse putarem, *δηλοῖ Ὀμηρος* vel ὁ ποιητής, *declarat poeta*; nihil impediēbat, quo minus idem verbum hic *intransitive* et *impersonaliter* acciperemus, *clarum est, adparet*, quemadmodum IX. 68, 1. ac fortasse etiam alibi: similiterque *διέδεξε*, II. 154, 16. III. 82, 17. et *ἐδήλωσε* apud *Xenoph.* *Memorab.* I. 2, 52. et *Cyrop.* VII. 1, 50. iam, quod ait καὶ τόδε τὸ χωρίον, et hic locus, intelligit *Larch.* cum *Valck.* duo versus postremo citatos, sic vertens: *Ces vers du Poëte, et principalement les deux derniers, prouvent etc.* Atqui *Homericos* illos versus de *Menelao* in *Aegypto* relento

opportune quidem praemisit Herodotus narrationi isti sacerdotum Aegyptiorum, quam cap. 118. et seq. relaturus erat: nec vero ex eisdem versibus, prae reliquis quos ante adposuit, maxime efficitur id, quod hoc cap. de *Cypriorum carminum* auctore obiter ostendere vult. Itaque τὸδε τὸ χωρίον, si modo genuina Herodoti haec verba sunt, intelligi debet ille Poëtae locus, quem proxime Herodotus extremo capite superiore respexit, quem iterum paulo post diserte indicat, nempe locus ex *Iliade* citatus, quo memoratur, *Alexandrum cum Helena, per vastum mare oberrantem, ad Sidonem adpulisse*. Sed, ut dicam quod sentio, etiam ego valde dubito, Herodotum χωρίον dixisse locum ex auctore quodam citatum; nec vero idcirco cum Borheckio totum hoc cap. cxvii. suspectum habeo: sed scire velim, an omnes veteres codices h. l. duo ista verba τὸ χωρίον agnoscant: denique videndum puto, ne ipsa haec duo verba temere olim adsuta intrusaque fuerint; quae si cum Schaefero abiiceremus, percommode flueret oratio: Κατὰ ταῦτα δὲ τὰ ἔπεα καὶ τόδε οὐκ ἦμιστα, ἀλλὰ μάλιστα, δηλοῖ, ὅτι οὐκ Ὀμηροῦ etc. Ex eisdem versibus etiam hoc maxime adparet, etc. S.

5. εὐαίτε τε πνεύματι χρησάμενος) Videtur poëtae τῶν Κυπρίων dictionem expressisse. Notissimum est Sophoclis iucundum illud, *Philoct.* vs. 822. Ὕπν' ὀδύνας ἀδάης, ὕπνε δ' ἀλγέων εὐαίης ἡμῖν ἔλθοις. Belle vero Noster concludit, *Homero τὰ Κύπρια ἔπεα* perperam transscribi, quod factum ab aliis novimus. Verus auctor in dubio est. *Aristoteles Poët. Art.* c. 16. *Dicaeogeni τὰ Κύπρια* tribuit; alii *Stasino*, quemadmodum *Schol. ad Iliad. A'. 5.* aut *Hegesiae*, vel *Halicanassensi* cuidam, sicuti apud *Athenaeum XV. 9.* [c. 30. nostrae ed. p. 682. ed. Cas. conf. eundem *Athen. VIII. 334. b. c.* et *Animadv. ad utrumque locum.*] qua de re docte *Th. Rykius Dissert. de Italiae Colon. Prim. c. x. p. 446.* et eo duce usus *Iac. Perizonius ad Aeliani Var. Hist. IX. 15.* Sit-ne Ἰλιάς Ἐλάσσων vitae *Hom. c. 16.* idem ac τὰ Κύπρια poëma, quaeremus obportuniore tempore. WESS.

CAP. CXVIII. 5. ἐς τὴν Τευκρίδα γῆν) Sic melius ex scriptoris more et *Corintho* quoque. Sic τὴν Μιλυάδα γῆν *I. 175.* τὴν Μηδικὴν γῆν *IV. 12.* τὴν Αἰολίδα γῆν *Edd. VI. 8.* τὴν Ἰλιάδα γῆν *VII. 42.* ut plura ne congeram, dixit. WESS. 13. μὴ μὲν ἔχειν Ἑλένην) Est cui μὴ μὲν adridet, quo

modo in *Theophylacto Simoc.* lib. II. 16. ἀχέου ὄρω τὸν Βουβῶν περιστάζειν, μὴ μὴν ἀνααιρεῖν. Neque deficit, μὴ μιν ἔχειν corrigens. Neutrum necesse erit, si, quod G. Corinthus adseverat, [Dialect. ion. §. 62.] μὴ μὴν Ionici sit commatis, sicuti est II. 179. [et saepe aliàs.] WESS.

CAP. CXIX. 4. καὶ Ἑλένην ἀπαθέα κακῶν ἀπέλαβε) De Helena, Troiam-ne fuerit asportata ab Alexandro, an in Aegyptum, magna inter veteres discordia. Cum *Euripide Elect.* vs. 1280. *Herodotus* quadam ex parte facit, Πρωτέως γὰρ ἐν δόμων Ἦκει λιποῦσ' Αἴγυπτον· οὐδ' ἦλθε Φρύγας. Adduntur de simulacro Helenae, quae hic praeteriit, uberiusque enarrantur in Tragici *Helena*. Quare veritas non prorsus constat observationi περὶ τοῦ εἰδώλου τῆς Ἑλένης *Eustathiana*, τούτων εἷς ὢν καὶ Ἡρόδοτος, in *Iliad.* Γ'. p. 397, 45. [p. 301, 24. ed. Bas.] WESS.

10. ἔντομά σφρα ἐποίησε) *Plutarchus* de Malign. ἐντομάς ἐποίησε, quod in Lexica translatum durat: at error *Plutarchi* aut librariorum est. Simili *Noster* in re, atque ut venti placarentur, VII. 191. τέλος δὲ, ἔντομά τε ποιεῦντες. *Valla* de *haruspicina*, quae exsectione fieret, accepit. Et multis sane in sacris ἐντομάς ad sanguinem eliciendum, frequentabant superstitiosi veteratores. In *Luciani Asin.* c. 37. circumforanei deae Syriae sacerdotes τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τοὺς πῆχεις. Talis venefica anus τὸν βραχίονά ἐντεμοῦσα *Heliodori Aeth.* VI. p. 293. et antistites Baalis I. *Reg.* xviii. 28. praeterque ceteros fanaticus, sive *Dianaticus*, graphice a *Maximo Taurinensi* Serm. XXXII. Tom. IV. *Anecd. Muratorii* p. 100. descriptus. At scelerosum magis, *humanasque victimas*, puto inui. Quae quidem religio, in pia et horribilis, in Aegypto ἀνόσιος erat, c. 45. Apud Graecos non insolita: *Virgilii Aen.* II. 116. quis ignorat? *Sanguine placastis ventos et virgine caesa. Sanguine quaerendi reditus.* Quibus et *H. Stephanus*, mecum sentiens, usus fuit *Thes.* T. III. p. 1401. Aliis ἔντομα et ἐντέμνειν de inferiis; quorsum *Critici Apollon. Rh.* I. 587. a *Porto* haud neglecti, respererunt. WESS.

12. ἐπὶ Λιβύης) ἰθὺ ἐπὶ Λιβύης legitur in *Herodoteis Plutarchi* T. II. p. 857. n. Utrumvis scribi potuit, οἶχεσθαι Φεύγοντα νηυσὶ ἐπὶ Λιβύης, vel ἰθὺ Λιβύης: hoc, quia *Herodoteum* est, sincerum arbitror; alterum natum ex interpreta-

mento; licet ἐπι cum casu secundo magis etiam in motu frequentet *Herodotus*, quam alterum ἰβύ. VALCK.

CAP. CXX. 12. οὐκ ἔστι ὅτε οὐ δὴ, ἢ τρεῖς) Cultus hoc: alioqui et prius οὐκ subprimendum, fatente viro *Celeb.* Monuit etiam *Reiskius*. Ceterum hanc *Herodoti* disputationem examini *Ang. Maria Riccius* submitit, modesto et placido, *Diss. XL. in Homer. p. 217. Tom. II.* Est in omni eo genere, cum prisici scriptores in partes abeunt, libera arbitrandi optio, atque id, quod unicuique propius vero censetur, amplectendi. Habet *Herodotus* veterum haud paucos consentaneos, in his maxima ex parte, uti obiter monitum, *Euripidem*; neque illi adsensum *Libanius* negavit *Declam. I. p. 189.* Secuti et alii fuerunt, ad testimonium a *Io. Alb. Fabricio* vocati in *Sexti Empirici* lib. VII. adv. *Mathem. p. 427.* Plures *Homeri* amor et studium in diversa conpulit. Controversia ipsa in ambiguo haeret, incertis fulta coniecturis. De *Chrysostomo Dione* dico nihil: discrepat eius caussa. WESS.

20. καὶ πρεσβύτερος, καὶ ἀνὴρ) Exsulant haec e *Med.* et *Ask.* quorum negligens silentium *Gronovio* persuasit, ut pro subpositiciis ferrentur. Mea multum dissidet sententia: namque luxa et hians erit oratio, ea si auferantur; vetant praeterea *mssti*, in quis *Passionei Cardinalis* codex, par *Mediceo.* *Hectorem* autem natu et virtute *Alexandro* fuisse priorem, qui *Homerum* novit, obliviscetur nunquam; neque latuit eruditissimo viro, cupide nimis, quod in mores abierat, *Schedis Florentinis* faventi. WESS.

28. ὅπως παναλωθρή etc.) Deo minus indignam opinionem suam *Herodotus* opposuit sententiae Poëtae veterrimi, qui cecinerat τὰ Κύπρια ἔπη, quemque supra (c. 117.) *Homerum* esse negabat. Istius Poëtae *Iupiter*, ut terram incolarum onere praegravatam levaret, ἐν πυκιναῖς πραπίδεσσιν Σύνθετο κουφίσαι ἀνθρώπων πανβώτορα γαῖαν, Ἐπίσις πολέμου μεγάλην ἔριν Ἰλιακοῖο: in *Schol. ad Hom. Iliad. A' 5.* Hanc et alibi sententiam sequutus est *Euripides* et in *Helena* vs. 39 seq. Quae habet *Euripidea* similis argumenti *Strabo* IV. p. 279. A. [p. 185. D. ed. Cas.] suspicor e perditto dramate repetita. *Euripidis* studiosissimo *Chrysippo* Philosopho non displicuit ista ratio, cuius e lib. III. de Diis verba quaedam exhibet *Plutarchus* T. II. p. 1049. B.

Homines Iupiter iste tanti faciebat, quanti Appii illius caeci filia, quae, *Gellio* teste Noct. Att. X. 6. *utinam, inquit, reviviscat frater, aliamque classem in Siciliam ducat, atque istam multitudinem perditum eat, quae me male nunc miseram convexavit.* VALCK.

CAP. CXXI. 5. πέντε καὶ εἴκοσι πήχεων) Hoc ma-
lui, non ignarus poëtarum usu, sed metri ob leges, εἴκοσι
celebrari. Recurret II. 130. 154. 175. invitis Codicum ta-
bulis. At hoc perquam leve. *Protei regis successor* [qui
Rampsinitus Nostro] *Diodoro Remphis* I. 62. audit; *Rhamses*,
si *Marshami* valeat opinio, *Tacito* Ann. II. 60. Verum
quae de *Rhamse Tacitus* et eius per *Africam Asiamque*
expeditionibus et ablatis inde manubiis, in *Rampsinitum*
non quadrant, in *Sesostrim* optime, quem quoque in *Ram-*
se latere, *Henr. Valesius* et *Iac. Perizonius* Orig. Aegypt.
c. xvii. p. 548. coniecerunt. Duo autem illa *Rhampsiniti*
simulacra et scriptoris orationem *Gronov.* praeclare il-
lustravit. WESS. — At, quod ad illustranda duo illa
simulacra spectet, nihil equidem in *Gronovii* Notis reperio,
nisi quae de codicis *Medicei* scriptura monuit, quem
ille secutus est, et nos cum illo et cum *Wesselingio*. Tum
vero de formula πρὸς βορέω monet, potuisse perinde πρὸς
βορέην scribi, quemadmodum mox πρὸς νότον in accus. casu
legitur. Sed amat nempe *Herodotus* variare orationis stru-
cturam. conf. ad I. 202, 16. notata, p. 204. Iam quod ad rem
pertinet: qui a septemtrione stabat colossus, is meridiem
(puto) spectabat, eoque aestas salutabatur; qui a meridie
stabat, is septemtrionem spectabat, adeoque hyems voca-
batur: non vice versa, ut a nonnullis video accipi. S.

11. τῶν ὑστερον ἐπιτραφέντων) Videlicet τὴν ἀρχὴν aut
τὸ σῆπτρον, sicuti III. 142. Etsi autem egregii hoc in ver-
bo mssli sint *Med. Ask.* et *Pass.* maiore in laude forent,
si ἐπιτραφέντων obtulissent, quemadmodum I. 7. Adsolet
enim *Noster*, popularium suorum aduetudine, in passivis
hunc modulum, quamquam sono asperiores, praeferre.
Lege *Eustath.* in *Homer.* p. 519, 41. [*Iliad.* p. 393.
med. ed. Bas.] WESS. — Recte quidem ἐπιτραφέντες ἔσχον
τὴν ἀρχὴν scribitur I. 7, 11. a praes. ἐπιτρέπω. Recte vero
item h. l. ἐπιτραφέντων (i. q. ἐπιγενομένων) a verbo ἐπιτρέπω,
quo usus est *Noster*, haud admodum dissimili notione I.
123, 6. et IV. 3, 2. S.

16. τῶν λίθων -- ἓνα ἐξαίρετον, sive ἐξαίρετόν) Hinc corrigi fortasse poterit Charax apud Schol. Aristoph. ad Nub. vs. 508. ubi Agamedes et Trophonius in Elide ταμειῶν χρυσοῦ κατεσκευάσαν Ἀργεῖα, ᾧ καταλείψαντες ἀρμόν λίθου: scripserat-ne ἐν ᾧ καταλείψαντες ἀνάμοστον λίθον, νυκτὸς εἰσιόντες ἔκλεπτον τῶν χρημάτων? ut ἀνάμοστον dixerit lapidem non coagmentatum, τὸν ἐξαίρετον ἱϊδίως Herodoti, vel εὐεξαίρετον. In eadem historia Pausan. IX. p. 785. ἐποίησαν ἐνταῦθα τῶν λίθων εἶναι ἓνα σφίσιν ἀφαιρεῖν κατὰ τὸ ἐκτός. Quae narrantur apud utrumque simillima sunt in universum fabulae Herodoteae de thesauro Rhampsiniti; qui, Diodoro Πέμφης dictus, ob opes sordide coacervatas ὡ βασιλεὺς ἀλλ' οἰκονόμος ἀγαθὸς audiebat. Ex Herodoto videntur a Graeculo quodam repetita atque in Agameden Trophoniumque translata, e quo sua hauserint Charax et Pausanias. Hi nihil habent, quo paulo post τὰ μέτρα illustrentur: instrumenta filiis pater probabiliter dedit, quibus lapis sic potuerit ceteris interponi, ut coagmentatus videretur: qualia dici potuerunt ἀμοστρα. Quod scribit Herod. [l. 38.] πάγας --- περὶ τὰ ἀγγεῖα --- στήσαι, Characis Daedalus, qui in Elide degebat exul (αὐτόσε legerim, pro ἔκτοσε) παγίδας ἔστησεν. Pausaniae Hyrieus ἴστησιν ὑπὲρ τῶν ἀγγείων πάγας. Furum alterum Herod. τῇ πάγῃ scribit ἐνέχεσθαι: Agameden Pausaniae ὁ δεσμὸς κατέχευε. Characis παγίδι περιπεσὼν Ἀγαμήδης ἀναίρεται. Clar. Ernesti reponit αἰρεῖται. Tandem ob eandem, quam tradit Herodotus, rationem apud Pausaniam et Characem furto proximus illaqueati fratris caput amputat. VALCK.

25. δοῦναι τὰ μέτρα αὐτοῦ) In Miscell. Lipsiens. Vol. VII. p. 640. convertuntur τὰ μέτρα in τὰ τεκμήρια sive indicia et lapidis notas. Non arbitror, necesse fuisse. Callidus et furax senex exemtilis lapidis indolem, situmque liberis exposuit, tum, ne errarent, quae eius mensura, et qui termini. Ita μέτρα Θαλάσσης in Oraculo I. 47. et passim alia. WESS. — Puto consulto τὰ μέτρα scripsisse Herodotum; scilicet mensuras, non solum ipsius lapidis mensuram, sed mensuram distantiarum ab imo aedificio et ab utroque latere. S.

[35. κεκλειμένον) Herodoti stylo convenientius fuerit κεκλεισμένον, quod probati praeferunt codices. Cf. ad I. 186, 15. S.]

38. πάγας προστάξαι ἐργάσασθαι) Simili in narratione Pau-

sanias IX. 57. p. 784. ἴστητιν οὖν ὑπὲρ τῶν ἀγγείων - - πάγας. Sic enim tono mutato oportebat, et bene Kühnius. Ipsa vero illa de Agamede et Trophonio fabella adeo Herodoteis respondet, ut eius struendae ansam prae buisse videantur. Certe Pausanias, ut saepe adsuevit, Nostri dictionem expressit. Adde Schol. in Comici Nub. 508. WESS.

45. ὅπως μὴ αὐτὸς - - - προσαπολέσει) Hoc melius. Solet ὅπως et ὅπως ita instrui, quamquam correctoribus saepe aliud placuit, sicuti paullo inferius; et c. 120. Habet, quae hoc adfirmant, Rich. Dawes Miscell. p. 228. WESS. — Bene et h. l. προσαπολέσει, et dein l. 61. ὅπως - - - κομιεῖ, in futuro indicativi, quia subiunctivus futuro tempore caret, sive illud simile habet indicativo. Recte vero item c. 120, 29. ὅπως - - ποιήσωσι in aoristo. S.

47. τῷ δὲ δόξαι) τῷ δὲ δόξαν Arch. non inprobum. Inferius c. 148. δόξαν δὲ σοι, et frequenter apud alios. Euripides Suppl. 129. ἰδίᾳ δικησάν σοι τόδε: et Heraclid. vs. 187. WESS. — At, δόξαν si legeres, abesse debebat consequens καὶ particula. S.

53. ἀπορεύμενον δὲ μιν, τὰδε ποιῆσαι) Errarunt librarii Arch. et Vind., Vallamque in praecipitia egerunt. Nam quod Vind. edit, id mihi hic fuisse olim ἀπορεύμενον δὲ μιν τὰδε, τὰδε etc. innuit: repetitum enim vocabulum, ut subprimeretur alterum, occasionem dare potuit. Sane Euripideum ἠπόρημαι τὰδε, ab Henr. Stephano productum ad simile est. Vide eius Thes. T. III. p. 169. WESS.

64. χαλεπῶς ἐλαμβάνετο ἡ μήτηρ) Tot scriptis obniti non sum ausus, tantoque minus quod λαμβάνεσθαι reprehendendi notionem haud recuset. Ut nihil tamen dissimulem, paene adcedo Abbati Geinozio, verba omnia ἡ μήτηρ τοῦ περιόντος παιδὸς ex glossa derivanti. Posuit paullo ante τὸν περιόντα παῖδα. Cui bono haec iteratio? Turbatur praeterea insiticiis ordo et structura sermonis, filium spectantis: tum autem ὡς χαλεπῶς ἐλαμβάνετο passiva erit potestate, cum acerbius acciperetur. Verum, omnibus contra euntibus membranarum, haec tango magis, quam adsevero. WESS. — Nec subiecti orationis in proximo membro mutatio turbare nos debet, nec verborum quorundam paullo ante positorum repetitio: nihil in his inest quod a stylo Nostri abhorreat. Tum χαλεπῶς λαμβάνεσθαι τινὸς proprie est du-

ro modo aliquemprehendere et tenere, i. e. aspere premere, acriter instare, pressim urgere. S.

70. ποδῶνας αὐτὸν λῦειν ἀπαιμμένους) Inprudenter Ionicam speciem ultimo detraxerunt *Med. et Pass.* Vide I. 199. IV. 98., quae Gronovii tamen acumen flectere haud valuerunt. Ποδῶνας ἀσκῶν *Valla* verterat *pedes*. Sunt hic, et in oraculo quod regi Aegeo quondam redditum traditur, utrium petioli sive prominulae partes: ὃ τοῦ ἀσκοῦ προέχει, Scholia in *Euripid. Medeam* vs. 679. explicant. At haec occupavit eruditissimus *Paull. Leopardus* Emend. VII. 13. WESS.

82. ἐπιδοῦναι αὐτοῖσι τῶν ἀσκῶν ἓνα) Bene memini ἀνάξια σφραγῶν αὐτῶν I. 75.; hic locus aliam seriem postulat. Προαγαγίσθαι in ea schedarum discordia potius habetur. *Pausanias* IX. 5. κατελθὼν δὲ ἐς διαφορὰν προήχθη: et c. 8. προήχθησαν ποτε ὑπὸ μέθης ἐς ὕβριν, saepeque alias. *Iunge Vit. Homerii* c. 21. Post pauca [l. 87.] *Aldinum* καὶ ἐπιδ. αὐτοῖσι καὶ ἄλλον τῶν ἀσκῶν, satis utique protectum nunc, haud spreui. Idem, *Aldum* tamen praetereuntes, viri doctissimi *Corn. de Pauw*, *Reiskius* et *Abreschius* coniectando divinant. WESS.

92. τῶν φυλάκων ἐπὶ λύμῃ etc.) Sic ἐπὶ λύμῃ, contumeliae caussa III. 14. et *Sophocl. Elect.* 1201. Similem ignominiam legatis Davidis inposuit Ammonitarum regulus Chanun, belloque occasionem dedit, II. *Samuel.* 10, 4. Durat in hanc aetatem apud Arabes et Turcas contumeliosum poenae et iniuriae genus, quo aut barba vellitur aut ex parte raditur. De Arabibus testem fero *Abulpharaium* Hist. Dynast. IX. p. 186.; Turcarum consuetudines exponit *Ism. Bullialdus* ad Hist. Byz. *Ducac* c. 15. WESS.

99. κατίσαι ἐπ' οἰκήματος) Hic et cap. 126. errantem *Vallam* corrigit *L. Bos* Obs. Crit. c. 2. vid. *Anim.* in *Ammon.* p. 177. Saepenumero peccarunt interpretes in hac voce, velut in *Charmide* *Platonis* T. II. p. 165. v. *Isaei Or.* V. p. 58, 15. ubi καθῆστο ἐν οἰκήματι et ἀπὸ τοῦ οἰκήματος ἀνίσταται redduntur ab interprete p. 457. domi mansit, et e domo discessit: in *Dionis Chrys.* Or. XL. p. 494. c. et Or. VII. p. 127. d. paulo ante facta mentio fuerat οἰκημάτων ἑσπερῶν: ut *μικρῶν οἰκημάτων* ap. *Athen.* V. p. 220. d. οἰκῆμα πορνηκὸν dixit interpret *Ezech.* xvi. 24. In *Origene* contr. *Cels.*

I. p. 50. scribendum puto, ἀπὸ οἰκήματος αὐτὸν μετήγαγεν, deleta voce nihili ἐτίειν, nata e στέγους vel τέγους, quam vocem adscripserant e lib. III. pag. 152: locum tentarunt *Boherellus*, *Menag.* et *Davisius*. Recentioribus τὸ οἶκημα passim τέγος dicitur vel στέγος. De puero cuius esset interrogatus *Diogenes*, acerbo lusu *Τεγάτης* ἔφη. *Laërt.* VI. 61. VALCK.

Ibid. κατίσαι ἐπ' οἰκήματος) Ex *Vallae* Latinis domi: oportuerat in *lupanari*, ut cap. 126. ubi par eiusdem lapsus, notatus a *Io. Taylor* ad *Marm. Sandvicense* pag. 59. et pridem a *Th. Galeo*. Censui autem *Aldinum* atque aliorum τὴν sufficere, neque accessionis incremento ex *Med.* indigere. WESS. — Conf. ad II. 86, 1. notata. S.

108. ἀποταμόντα ἐν τῷ ὤμῳ τὴν χεῖρα) Postulant hunc ordinem scripti *Codd.*; χεῖρ pro *brachio* ponitur, ab humero in extimos digitos porrecto, sicuti apud *Homerum* et brevi post. Amplius est, neque alienum tamen, de *Scytharum* crudelibus victimis τῶν - - - ἀνδρῶν τοὺς δεξιούς ὤμους πάντας ἀποταμόντες σὺν τῆσι χερσὶ ex lib. IV. 62. WESS.

109. ὡς τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα) Non recuso eam hic formulam, alibi fortasse. *Aristoph.* *Plut.* 242. ἦν δ' ὡς παραπλήγ' ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχῳ: *Ioseph.* *Antiq.* XVIII. 8, 4. *Iudaei* εἰσίστιν ὡς τὸν *Περσῶνιον*: et *Alciphron* I. 28. cum *Bergleri* observatis. Iam quod *Gronov.* ad II. 115. ἐσελθόντα δὲ εἰς τοῦ βασιλ. τὴν θυγατέρα eo nomine proscribit, quod eo nihil magis obscoenum videatur, laudare non possum. Adeo-ne sui oblitus *Polybii* fuit, qui XV. 24. [XV. 26, 1. nostrae ed.] εἰς ταύτους εἰσῆλθε μετὰ τοῦ βασιλέως. *Apollodori* II. 4, 5. de *Perseo*, εἰσελθὼν εἰς τὸν βασιλέα, et *S. Lucae* *Actor.* xvi. 40. εἰσῆλθον εἰς τὴν *Λυδίαν*, de *Paullo* *Apostolo* et *Sila* ? Lege adnotationes ad illa *Lucae* *Cl. Alberti*. WESS. — *Gronovianum* ὡς cum aliis etiam *Borh.* tenuit: et pulcre quidem novi, amare hoc *Atticos* scriptores. Ego vero εἰς revocare eo minus dubitavi, quod nusquam alibi citra controversiam ὡς pro εἰς vel πρὸς usurpatum *Nostro* memini reperire, licet subinde codex unus et alter istam praeferat particulam, ut I. 116, 3. II. 135, 26. 147, 16. III. 140, 5. S.

CAP. CXXII. 3. τὰ μὲν νικᾶν αὐτὴν) Haec et vicina, ingeniose tractata, in *Iosephi* *Pharaonem* accommodare tentat iuvenis eruditus *Dan. Szathmari*, in *Dissertat.*

Franequerae nuper divulgata de Pharaonibus; aleâ cum Cerere ludere, eamque vincere, vel ab illa vinci, nihil aliud esse iudicans, quam Cererem almam et fautricem, vel vicissim inimicam experiri. VALCK.

4. καί μιν πάλιν ἀπικέσθαι) Cum scripserit in praegressis τὸν βασιλῆα ζῶν καταβῆναι κάτω, quidni recipimus ex Msstis πάλιν ἄνω ἀπικέσθαι? Mihi, ne redeat, impedimento Athenaeus est, vocem negligens: tacent etiam schedae aliae. Quae vero post nonnulla [l. 9.] in Codd. οὐ μὲν εἶγε sive εἶτε, διὰ ταῦτα ὄστ. mediis neglectis, specimen sunt aberrantium ob iteratas easdem voces librariorum, neque morari Virum Cl. debuerant. WESS.

15. ἐς ἱρὸν Δήμητρος) Mox denuo τὸ ἱρὸν τῆς Δήμητρος, quod cupidum non retrahet, quo minus ex Vind. et Arch. ἐς Δήμητρος recipiat. Specta laetitiam Gronovii ob Medic. ἐς Ἀμφιάρεω VIII. 154. et hoc Comici Thesmoph. 251, ἐς τὸ τῶν Σεμνῶν θεῶν. Alia sciens praetereo. Id ex St. Bergleri indicio obportunum est: in Darsania, Indiae urbe, mulieres stamen vestis in iugali extendere, detexere et desecare uno die: Dionysius in Bassaricis, Ἐνθάδε πέπλα γυναῖκες Αὐτῆμαρ κροκόωσιν, ἐφ' ἵπποπέδων τανύουσαι Αὐτῆμαρ δ' ἐτάμοντο, καὶ αὐτῆμαρ ἐξύσαντο: sic postrema, in Steph. Δαρσάνια manca, explevit Falkenburgius ad Nonnum eleganter: aliter Salmasius in Capitolini Pertinac. c. 8. WESS.

CAP. CXXIII. 6. ὡς ἀνθρώπου ψυχὴ ἀθάνατός ἐστι) Eodem Aegyptios honore Clemens Alex. mactat Strom. VII. pag. 752. Ciceronem si audimus, Pherecydes Syrius primum dixit animos esse hominum sempiternos, Disput. Tuscul. I. 16. quo de philosopho plane diversa, uti Ciceroni adscripsit Davisius, litteris Tatianus prodidit Orat. ad Gracc. cap. 41. Et nunc certe eius oratio illud praefert. Ego vero non dubito de transpositis, amanuensium errore, Tatiani verbis. Scripserat de Pythagora, Εὐφορβος γεγενῆσθαι φησιν, τοῦ Φερεκῦδους δόγματος κληρονομία ἐστὶ ὁ δὲ Ἀριστοτέλης τῆς ψυχῆς διαβάλλει τὴν ἀθανασίαν. Liquida res est ex c. 5. ubi Pythagorae Φερεκῦδους sive Pherecydis τὴν περὶ τὸ δόγμα κληρονομίαν contribuit, nusquam Aristoteli, ne quidem apud alios. Atque haec Tatiani caussa. WESS.

11. τὴν περιήλυσιν δὲ αὐτῆ etc.) Optime Mssti et Gronovius. Περιήλυσιν Edd. exprimere apta est nugae Iudaeorum recen-

tioris aevi, plus quam poëticas, *תומן ונחל* sive *animarum rotationes* perque cavernas *volutationes* apud *Buxtorfium* Lex. Thalm. p. 459. et *Windetum* de Vita Functorum Statu Sect. V. p. 80. quae nihil ad Graecos et Aegyptios, quod equidem sciam. Notabilius *Ask.* περιήλυσιν praebebit specimen, siquidem apud *Stobaeum* idem semet reperissè et περικύκλησιν esse posse, *Is. Vossius* ad libri sui marginem monuit. Non sane κύκλησιν, ἀνακύκλησιν, κύκλον in animarum ista transmigratione spernebant. Mihi tamen *Stobaëi* amatori et *Herodoteorum* vestigatori, locus ille latet. De codicis *Ask.* scriba adseverare possum, περιήλυσιν voluisse, κ et η saepius commutante. Recte autem *Noster* Aegyptiorum et Graecorum, eiusdem opinionis popularium, sententiam explanavit, nuper ab amico et discipulo *Ger. Guil. ab Oosten de Bruyn* V. Cl. Dissert. de Philosoph. Gentil. Doctrina Morali p. 104. egregie explicitam adsertamque. Id porro admonitione non eget, ex Graecis *Pherecydem* et *Pythagoram* a *Nostro* spectari potissimum, architectos in ea gente μετεμψυχώσεως. Conf. *Nemesium* de Nat. Homin. c. 3. p. 82. Edit. Oxon. WESS.

CAP. CXXIV. [4. ἐς πᾶσαν κακότητα ἐλάσαι) Potest ἐλάσαι, ut fecere interpretes, intransitive accipi, ut idem fere valeat ac ἐλθεῖν cap. 126, 1. atque ita κακότης *pravitas*, *nequitia*, intelligi debet. Possis vero etiam active accipere, supplendo σφέας vel τὴν Αἴγυπτον, *ducere*, *praecipitare*: tuncque κακότητα et h. l. et cap. 128, 5. et κακοῦσθαι c. 133, 13. perinde et *pravitatem* interpretari possis, coll. c. 133, 8. et *calamitatem*, coll. c. 129, 4. S.]

5. πρῶτα μὲν σφέας θυσιῶν ἀπέξῃαι) Quod olim legebatur θυσιῶν τουτέων, merito displicuit. Cl. *Reiskius* πατέων suffecit, *Abreschius* θυτέων. Ego schedis iubentibus induxi. Fortasse variatum in vocibus fuit, his θυσιῶν, illis τουτέων, videlicet ἰσῶν, edentibus. Similes διπτογραφίαι passim se produnt. Ceterum in regum successione *Diodorus* I. 63. in alia abit, et hunc *Cheopem* adpellat *Chemmin* sive *Chembin*. WESS. — Τουτέων mendosam fuisse suspicor sinceræ vocis θυσιῶν scriptionem; quae contextu debuerat expelli, altera recepta. *Mycerinus* postea dicitur cap. 129. τὰ τε ἰσῶ ἀνοῖξαι, καὶ τὸν λεῶν - - ἀνεῖναι πρὸς ἔργα τε καὶ θυσίας. VALCK.

16. τῆς μὲν γὰρ μῆκος εἶσι etc.) Hoc verius arbitror. Superius cap. 41. περίμετρος δὲ αὐτῆς εἶσι σχοῖνοι ἑννέα: et I. 163. ἡ περίοδος οὐκ ὀλίγοι στάδιοι εἶσι: tum I. 95. IV. 85. etc. Omnia autem haec viam, qua lapides clivum versus trahebantur, signant. Bene memini, *Diodorum* aggeris eius vestigia I. 64. nulla agnoscere, et *Io. Gravium* opinionionis consortem habere, *Pyramidograph.* p. 119. sed et hunc manifesti erroris et negligentiae nuper culpam sustinuisse, inpactam a *Fr. L. Norden* Itin. Aegypt. p. 95., de Pyramidibus multa sollerter commentato. At ea quaestio huc unice non pertinet. WESS.

19. ταύτη δὲ δὴ τὰ δέκα ἔτεα γενέσθαι) *Aggeri* sive *viae*: namque ad Pyramidem qui referunt, longe a vero deflectunt. Quae his apta et nexa sunt, καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου etc. in *Laurentii* Latinis turbata mire sunt: dederat, *Illic decem annos fuisse etiam consumptos in subterraneis conclavibus in colle, supra quem Pyramides stant.* Sed purgari ista poterunt, modo cetera bene habeant. Rem paucis lustremus: docetur extremo cap. 125. multum temporis in caedendis lapidibus, multum in trahendis fuisse contritum: praeterea καὶ τὸ ὑπὸ γῆν ἔρυγμα ἐργάζοντο οὐκ ὀλίγον χρόνον, sive cavernas subterraneas haud exiguum temporis spatium abstulisse. Consequens inde est, ut decem anni struendo aggeri sint inpensi. Iam τὰ ἐπὶ τοῦ λόφου opera indicant, eius clivi solo et superficiei admota, ut tantae molis Pyramides solidius fundarentur et haerent: ad hoc, τὰ ὑπὸ γῆν οἰκήματα cavernae sive conclavia sunt, destinata regis Cheopis conditorio, c. 127. Quae quidem si veritati, ut mihi persuadeo, respondeant, manca haec narratio et defecta videtur. Deest temporis intervallum, quod molitiones illae desiderabant. Id vero sine msstorum praesidio quis finire ausit? Scriptor ipse his machinationibus οὐκ ὀλίγον χρόνον, constitutorum annorum forte ignarus, contribuit. Atque haec mihi satis sunt liquida. Malo nunc, quid aliis in mentem venerit, interponere. *Corn. de Pauw* coniecit, καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου - - - καὶ τῶν ὑπὸ γῆν οἰκημάτων, τὰς - - - τοῦ Νείλου ἐσαγωγὰν, ἔτεα οὐκ ὀλίγα. Sic orationem belle decurrere, et genitivos καὶ τῶν ἐπὶ etc. καὶ τῶν ὑπὸ etc. comode, uti superius, δέκα μὲν ἔτεα τῆς ἐδοῦ, procedere. *Io. Iac. Reiskii* coniectura est: ταύτη δὲ δὴ

τὰ δέκα ἔτεα γενέσθαι, χωρὶς τῆς ἀναβιβάσεως τῶν λίθων ἐπὶ τὸν λόφον - - - καὶ τῶν ὑπὸ γῆν etc. *Ibi*, in via paranda, *consumptos esse decem annos, absque opera lapides in illum cliyum - - - attollendi, et absque structuris subterraneis.* Equidem, ut apparuit, animi pendeo. In partes eundi si quae necessitas adsit, mallem minore molimine, πάρεξ καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου - - - καὶ τῶν ὑπὸ γῆν, et eam quidem in sententiam, quae superius posita fuit. Statim τὰ ἐποιέετο θήκας Cl. Pauw, cui non adstipulor. WESS.

20. τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου) Sed ἐπὶ τοῦ λόφου stabant ipsae pyramides, in quarum maximam anni sunt insumpti viginti. Nullus etiam nexus apparet inter ista et τῶν ὑπὸ γῆν οἰκημάτων. Scribi potuit ab Herodoto: τῶν ὑπὸ τὸν λόφον, ἐπ' οὗ ἑστῶσι αἱ πυραμίδες, οἰκημάτων: et ad ista, τῶν ὑπὸ τὸν λόφον, adiici τῶν ὑπὸ γῆν e sequentibus, ubi de Chephrenis agens Pyramide c. 127. οὔτε, inquit, ὑπεστι οἰκήματα ὑπὸ γῆν, οὔτε ἐκ τοῦ Νείλου διώρυξ ἦκει ἐς αὐτήν. VALCK. — Substitutà, praeceuntibus msstis, τε particulà [l. 19.] in locum vulgatae olim δὲ, omnis evanuit difficultas, qua premebatur hic locus. Quod vero consentientem librorum scripturam ταύτη cum Reizio in ταύτης mutavi; videri id quidem necessarium potuerat ob praecedens τῆς ὁδοῦ, quo refertur hoc pronomen; atque etiam haud raro a librariis terminationes α et η temere cum ας et ης permutatas novimus. conf. Var. Lect. II. 16, 9. III. 80, 11. Sed potuit etiam Scriptor, post interpositam parenthesin, mutare superiorem orationis structuram, et eadem nunc uti constructione (paullo etiam commodiore) qua mox dein utitur, ubi ait, τῇ δὲ πυραμίδι etc. Quare suam in sedem repositum dandi casum ταύτη velim. S.

[25. καὶ ὕψος ἴσον. Si vera haec est scriptura, Herodotum, aequalem stauentem pyramidis huius altitudinem latitudini laterum baseos, plurimum fefellit opinio. Mensura enim altitudinis perpendicularis, adcuratissime haud ita pridem inita, reperta est 448 pedum, 2 pollicum; latitudo vero baseos pedum 728, teste Grobert, in *Description des Pyramides de Gizèh*, pag. 57. et 65. S.]

CAP. CXXV. 5. κρώσσας) Aldus et scripti Codd. hunc in modum: Homero et Grammaticis κρόσσαι. [Sic vero et nostri codices Herodotei.] fuerint-ne scalae mura-

les, in urbium expugnationibus muris adponi solitae, apud poëtam, magna rixa est. Vide *Hesychium* in voce, *Tzetzen* ad *Lycophron*. vs. 291. p. 38. et *Eustath.* in *Iliad.* p. 905. [p. 865. ed. Bas.] Hic sunt Pyramidum quaedam eminentiae, graduum formam repraesentantes, sive ἀναβαθμοὶ; quod *H. Stephani* non fugit sollertiam, *Thes.* T. IV. pag. 1500. Mox [l. 5.] χαμᾶθεν iustissimum est. *Moeris*: χαμᾶθεν Ἀττικῶς, χαμᾶθεν Ἑλληνικῶς: ubi docte vir praeclarus, nuper tristi fato, florente aetate, raptus, *Io. Piersonus* pag. 409., in *Plutarchi* Quaest. Gr. p. 296. E. χαμᾶθεν ad eam etiam normam refingens. WESS.

[4. ἤμειον τοῦ ἐπιλαίπουρ κίθου;) In altum tollebant reliquos lapides; scilicet politos illos lapides, quibus universa pyramidis superficies ita obtecta erat, ut gradus, quos modo dicebat Herodotus, non amplius conspicerentur, sed ut quaeque pyramidis facies unum continuum atque laeve planum inclinatum referret. Caeterum de toto hoc mirabili monumentorum genere utilia multa, quae vel ad illustranda vel ad confirmanda ea quae ab *Herodoto* memorantur valent, diligentissimus *Larcher* ex doctorum Itineratorum, *Pococke*, *Shaw*, *Norden*, *Savary*, aliorumque commentariis collegit; cum quibus interim, dum Magnae Descriptionis Aegypti, Napoleonis auspiciis edicoeptae, ea pars publici iuris fuerit facta quae hoc argumentum tractabit, conferri merentur *Abd-Allatif*, in opere supra iam a nobis laudato, *Relation de l'Egypte* cum *Notis Sylvestri de Sacy*, et quem paullo ante laudavi *Grobert*. Nobis in universa hac opera *Herodoto* dicata id maxime ac fere unice fuit propositum, ut, quid ille scripserit, quam diligentissime inquireremus, mentemque et sententiam scriptoris quanta maxima possemus fide interpretaremur. S.]

14. Ἐξεποιήθη δ' ἂν τὰ ἀνώτατα αὐτῆς) Dispicuerunt hoc ordine scripta *Corn. de Pauw*: maluit ἐξεποιήθη δ' ἂν τὰ ἐπίγαια, καὶ τὰ κατώτατα αὐτῆς πρῶτον· μετὰ δὲ etc. non sine errore. Ἐκποιήθη nostri Scriptoris ac aliorum consuetudine perhibentur, quibus ornandis et absolvendis ultima manus inponitur. Primum itaque Pyramidis superiora, tum descendentes reliqua perpoliverunt. Antea I. 164. τὸ μὲν δὴ τεύχος - - - ἐξεποιήθη. et II. 175. V. 62. *Dio Cass.* de *Statilio*

Tauro et eius amphitheatro lib. LI. pag. 527. καὶ ἐξέποιήσε τοῖς ἑαυτοῦ τέλεσι. Philostrat. Heroic. XIX. 4. pag. 732. καὶ ὄπλα ἐξέποιήσεν αὐτῷ. WESS.

18. ὅσα ἔς τε συρμαίνην) Supra c. 88. συρμαίνην, raphanorum succus ad ventrem purgandum: hic raphani sunt, Plinio Hist. Nat. XXXVI. 12. praeunte. Vide ad Diodori I. 64., et Herodotum ab eo expressum cognosces. Post nonnulla [l. 27.] ἄγον restitui, ut I. 70. atque aliàs: interpunxi praeterea levius; nam ἄλλον δὲ adhaeret τῷ, οὐκ ὀλίγον χρόνον artissimo nexu, ut quisque videt. WESS.

[26. ἄλλον δὲ, ὡς ἐγὼ δοκέω, - - - οὐκ ὀλίγον χρόνον) Intelligo minus accurate haec me interpretatum esse, nec minus multum temporis; quum debuissim, aliudque haud exiguum tempus. Dixerat cap. 124, 20. decem annos insumtos esse muniendae viae, transportandis lapidibus, et conficiendis aedificiis subterraneis: quare quaeri potest, cur nunc indefinite dicat tempus haud exiguum, et cur adiciat, ut equidem puto. Nempe significat sese existimare, insuper etiam rationem habendam esse temporis caedendis lapidibus in lapicidinis insumti. S.]

CAP. CXXXVI. 8. ἐν τοῖσι ἔργοισι) Suspicio ἐν male repetitum e syllaba praecedenti, scribendumque: ὅπως ἂν αὐτῇ ἔνα λίθον τοῖσι ἔργοισι δωρέαιτο, pro εἰς τὰ ἔργα: quomodo loquitur etiam alibi. Nam neminem futurum puto, qui ἔργα nobis e quaestu mulieris voluerit interpretari? ταιλαιπωρεῖν ἐν τοῖς ἔργοις [Diodor. I. 64.] eximie dicuntur, qui in pyramidibus exercebantur fabricandis. VALCK.

CAP. CXXXVII. 4. Χεφρῆνα) Diodoro [l. c.] Κεφρῆν: addit, aliorum sententiã non fratrem, sed filium fuisse, nomine Χαβρῆν, sive, ut msti, Χαβρῆν, Χαβρευεῖν. Quae mihi scriptionis discrepantia, non longe ab Arch. et Vind. recedens, digna animadversione est. Ultra verior et melior sit, dicere non possum, ut nec Perizonius valuit Origin. Aegypt. c. 14. p. 270. WESS.

9. ἄσπερ ἐς τὴν ἐτέραν, βέουσα etc.) His sanitas non constat. Id constat, canalem describi, per quem Nili aqua, interiores pyramidis magnae sive Cheopis cavernas influens, insulam, in qua regis eius sepulcrum, circumluebat ambituque suo efficiebat. Redibit fortasse suis verbis color, si punctione adhibita ac molli auxilio cor-

rigatur, ῥέουσα δι' οἰκοδομημένον ἀνλῶνος ἔσω νῆσον περιῤῥέει, *fluens per structum canalem introrsum insulam circumfluit*; cui favet emendationi Arch. et Valla, et c. 29. ἐν τῷ νῆσον περιῤῥέει ὁ Νεῖλος. Stat et hac a parte Reiskius. Alio usus est remedio Pavius, qui quidem ῥέουσα δικαιοδομημένου δι' ἀνλῶνος, νῆσον περιῤῥέειν: ut posterius finem indicet, in quem canalis erat structus et aqua sub Pyramidem deducta: si quis malit tamen δι' οἰκοδομημένου ἀνλ., huic obniti detrectat. Ego in supra depositis adquiesco. WESS. — Commode Strothius Aegyptiacor. P. I. p. 107. verba δι' οἰκοδομημένου - - - Χέοπα parentheseos signis inclusit. Sed cum his etiam praecedentia, inde ab illis ταῦτα γὰρ ὦν, in parenthesi posita intelligi debebunt. S.

[11. λίθου Αἰθιοπικῶ ποταμοῦ) Vide infra, ad c. 154, 3. S.]

12. τεσσαράκοντα πόδας ὑποβάς, τῆς ἐτέρης etc.) Participia ὑποδείμας et ὑποβάς carent suo verbo; quod quidem aderit, ubi οἰκοδόμησε formabitur ex οἰκοδομηῆς cum H. Stephano: haerebit tamen labes quaedam et macula in τῆς ἐτέρης τῶν τὸ μέγαθος: namque haec Chephrenis pyramis haud aequabat magnitudinem alterius sive Cheopis, quod supra scripsit clarissime. Elui mihi menda posse videbatur olim, hoc modo: τεσσαρ. πόδας ὑποβάς τῆς ἐτέρης τὸ μέγαθος, ἔχομένην - - οἰκοδόμησε, XI. pedes infra alterius magnitudinem degressus, contiguam magnae Pyramidi extruxit. Nunc in dictionis genere adhaereo, vereorque, ut a lacuna locus sit immunis. Reiskius, mihi de omissione concors, τῆς ἐτέρης κατὰ τὸ μέγαθος ratione magnitudinis minorem altera faciens, malebat: Corn. de Pauw τεσσαρ. π. ὑποβάσαν τὴν ἐτέραν, τοῦτο μέγαθος, ἔχομένην - - οἰκοδόμησε, Pyramidem alteram, quadraginta pedibus depressiorem, ista magnitudine, extruxit etc. τοῦτο μέγαθος locutionem esse, genium Herodoti ex asse respirantem. Ego vero dubito, nec persequor cetera. WESS. — Οἰκοδόμησε, quod H. Stephanus iam commendaverat, adoptavi cum tribus post Wess. editoribus. Cur vero ὑποβάς aut in ὑπόβασιν cum Reizio, (cuius conf. Praefat. p. XVII.) aut cum Schaefero in ὑποβάσι mutarem, nullam equidem causam potui exputare. Si ὑποβάσαν dedissent libri nonnulli, perapte ὑποβάσαν τῆς ἐτέρης inferiorem, depressiorem alterà, significaret. Sed eadem notione ὑποβάς etiam (scil. rex) nullo incommodo dant libri

omnes, *xl. pedes de alterius pyramidis altitudine remisit, xl. pedibus infra alteram substitit.* Potuerat porro τὸ μέγαθος scribere Herodotus: sed eandem in sententiam paulo etiam significantius est τὸν μέγαθος, quod ad eandem (i. e. *parem*) magnitudinem spectat, non nisi *xl. pedibus infra eam substitit.* Iam vero fortasse ne illud οἰκοδομῆς quidem, quod et ipsum communi consensu exhibent codices, opus fuerat mutari. Nam, quod desideratur verbum, quo nominativi ὑποδείμας et ὑποβάς referantur, potest illud nullo incommodo e superiori oratione (*l. 5 seq.*) intelligi, nempe ἐποίησε. Praecessit quidem oratio infinita, τοῦτον --- πυραμίδα ποιῆσαι, cui ex legitimae structurae ratione nunc responderi debebant accusativi ὑποδείμαντα et ὑποβόαντα: sed istiusmodi ἀνακολουθία, pluribus praesertim interiectis verbis, ab optimorum auctorum et maxime ab *Herodoti* stylo minime aliena est. Ista, quam exposui, ratione crudite commodissimeque locum hunc *Strothius* expedivit, *Aegyptiac. P. I. pag. 107-109.* Ad rem quod spectat, licet in aestimanda per se altitudine prioris pyramidis (si ita scripsit uti cap. 124, 25. vulgo legitur) plurimum erraverit Herodotus, tamen in conferenda inter se utriusque altitudine non multum a vero abest. Dimensio diligentissime nuper instituta docuit, nonnisi quinquaginta fere pedibus depressiorem esse altera. conf. *Grobert l. c. pag. 94. S.*

CAP. CXXVIII. [6. τὰς πυραμίδας καλέουσι ποιμένος Φιλιτῶνος) De scriptura vide *Var. Lect.* De re confer *Zoëgam*, de Obeliscis p. 389. et, qui eum laudat, *Heeren* in *Ideen über die Politik* etc. T. II. p. 576. et seqq. *S.*]

CAP. CXXIX. 3. τὸν λεῶν τετραμμένον) Scripsit lib. I. 22. καὶ τὸν λεῶν τετρεύσθαι ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ, et hic cur inprobemus? Produxit *Mattaire* ex *Dionysii Ant. Rom. I. p. 75, 16.* τὸν λεῶ, quo de ibi *Sylburgius*. *Τετραμμένον Arch.* originem habet ex τρύχω, nec altero (etsi *G. Corinthus*, in quo vitiose τετραμμένον, idem legerit) praestantius est. [Vide *Gregor. Dialect. ion. §. 140.* cum *Koenii* et *Schaeferi* Notis in nupera editione.] In *Polybio* τετραμμένον saepius, sed contra *Codd.*, uti *Boecleri* excerpta ostendunt. *Appianus* simili passim in luto haeret, quemadmodum et alii. Diversa poetarum consuetudo, metri legibus parens, hinc

τετραμμένα γούνατα *Apoll. Rh. I. 1174.* [Ut *Brunckius Apollonio*, sic nos *Polybio* et *Appiano* veram restituimus scripturam.] An vero τετραμμένη κυφορίαις mulier in *Oeconomicis Hieroclis* ap. *Stobaeum* *Serm. LXXXIII. p. 491.* fuerit τετραμμένη, disputari poterit; certe τετραμμένος τε ἐν κυνηγεσίαις καὶ πολέμοις in *Excerpt. Nic. Damasceni* pag. 425. ab omni innovandi periculo liber manet. WESS.

9. τῷ ἐπιμεθεμένῳ ἐκ τῆς δίκης) *Ob latam sententiam, vel, post iudicium.* [Sic ἐκ τούτου frequenter, non modo post hoc, sed et ob hoc; quod gallice dicimus *en conséquence de cela.*] Adscripserat *Abreschius* ὡς δὲ ἐκ τῆς θυσίης ἐγένετο *lib. I. 50.*, nonnihil discrepans. *Diodorus Mycerinum I. 64.* solitum ait κατὰ χρηματισμούς in iure dicundo magnam vim pecuniae insumere, δίδόντα δωρεάς τῶν ἐπιεικῶν τοῖς δεκοῦσιν ἐν ταῖς κρίσεσι μὴ κατὰ τρόπον ἀπαλλάττειν, *Herodoti sermonem commentans.* WESS.

CAP. CXXX. 5. ἐν οἰκίματι ἡσκημένῳ) *Recurrit παστὰς ἡσκημένη στύλοισι II. 169.* et *Παρίῳ λίθῳ ἡσκημένα III. 57.* *Abydenus* ap. *Euseb. Praepar. Eu. IX. 41.* τὰ τε βασιλῆα δένδρῳις ἡσκησε. Quae ornandi vim verbo insinuant, sicuti et *Cl. Reitzio* observata ad *Luciani Deam Syr. cap. 31.* Vide nunc hoc *Philonis Iud. de suae gentis pontifice, Leg. ad Cai. p. 1055. D. ὅποτε ἀσκηθεῖν τῇ ἱερᾷ στολῇ,* et mirare consilium *Th. Mangey, ἐνσκευασθεῖν reponentis.* Idem tamen *Iudaeus p. 1005. B. de insano Imp. Caio, ὅποτε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκοῦρους,* et καὶ νεβρίσιν εἰς Διόνυσον ἡσκέτο: ubi cautior vir doctus et merito. *Aeschylus Pers. vs. 182. ἡ μὲν πέπλοισι Περσικοῖς ἡσκημένῃ.* Sed desino. WESS.

CAP. CXXXI. 4. ἡ παῖς ἀπήγατο ὑπὸ ἄρχεος) *Obtinerunt haec locum in famosa nostrae aetatis lite περὶ τοῦ ἀπάγχεσθαι.* *Iac. Gronovius* illis aciem instruxit in *Defensione Exercitat. de Pernicie Iudae p. 62.*; contra acriter venit *Iac. Perizonius* *Diss. de Morte Iudae c. 9. p. 74.* *Amavi* utrumque *V. Cl.* ob eximias ingenii et eruditionis dotes; rixa ipsa, etiamnum iuveni, visa fuit modum excessisse. *Gronovium* laudo, eius hic iteratione abstinentem. WESS.

CAP. CXXXII. 7. ἐπεὰν τύπτωνται οἱ Αἰγύπτιοι etc.) *Fortasse Osiris est. Plutarchus Is. et Osir. cap. 59. καὶ βοῦν διάχρυσον ἱματίῳ μέλανι περιβάλλοντες ἐπὶ πένθει τοῦ θεοῦ δειμνύου-*

σι - - - ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας ἐξῆς: differunt ea in paucis, nec tamen aliena videntur. Convenit optime tabula, bovem hanc repraesentans, a Io. Pricaeo ad Apuleii Apolog. pag. 148. primum publicata, et Herodoteis bono consilio, ut spectaculo foret, a Gronovio adposita. WESS. — De formula τύπτεσθαι τινα vide II. 42, 27. et 61, 5. ibique not. De deo quem nominare nefas ducit, conf. II. 170, 1. S.

CAP. CXXXIII. 5. πέμψαι - - - τῷ θεῷ) Deo? verum, quod memini, Dei nullius fuit in urbe Buto μαντήιον. Praeterea valde videbatur insolens, ὀνειδισμα ἀντιμεμφόμενον. Si Dei cuiuspiam, Apollinis ex gr. cuius in ea urbe templum fuit, oraculum designaretur, scriberem: τῷ θεῷ ὀνειδίσαντι μεμφόμενον. Nunc censerem potius corrigendum: πέμψαι ἐς τὸ μαντήιον τῆς θεῶς ὀνειδισάσῃ μεμφόμενον. Dea erat Latona Graecis dicta, Apollinis Isidis filii nutrix, cuius maxime omnium nobilitatum erat in urbe Buto oraculum: τόγχε μάλιστα ἐν τιμῇ ἄγονται πάντων τῶν μαντήϊων, Λητοῦς ἐν Βουτοῖ πόλι ἐστὶ: Herod. II. cap. 85. Mississe cap. 152. Psainmitichus dicitur legatos ἐς Βουτοῦν πόλιν ἐς τὸ χρηστήριον τῆς Λητοῦς, ἔνθα δὲ Αἰγυπτίοισι ἐστὶ μαντήϊον ἀψευδέστατον. De Dea eiusque oraculo Iablonskius egit Panthei lib. III. c. 4. Hunc Herodoti locum respicit Aelianus Var. Hist. II. 41. VALCK. — Scripserit fortasse Herodotus τῆς θεῶς: sed potuit etiam masculino uti genere, quum in eadem urbe Buto etiam magnum fuerit Apollinis templum, (conf. c. 155, 8. et 156, 8.) in quo et ipso oracula edita fuisse videntur. Vocab. ὀνειδισμα cur sollicitetur, nulla caussa subest: etiam Croeso libuit τῷ θεῷ ὀνειδίσαι, I. 90, 16. S.

10. ἐκ δὲ τοῦ χρηστήριου αὐτῷ δεύτερα etc.) In his nihil desidero. μαντήϊα reticuit et intellecta voluit: geminum superius est, εἰλεῖν οἱ μαντήϊον ἐν Βουτοῦς πόλιος. Cl. tamen Reiskio blanditur, ἐκ δὲ τοῦ, χρηστήρια αὐτῷ etc. ex eo inde tempore, venisse illi secunda Oracula. Post pauca, [l. 16.] retineri et per editiones propagari ὡς κατακεκριμένον ἤδη οἱ τούτων potuisse demirarer, nisi et mssti praerberent: quorum quidem lapsus ut pravus est, ita turpior in tot editis. Spectavit autem insanientem Mycerini sapientiam Libanius in Vitae suae Historia p. 20. B. ignaro et propterea errante Morello: adtigit et Aelianus Var. II. 41. WESS.

20. ἐπιβιτήρια) In Leidensi Cod. Gregorii de Dialectis, ut Herodotea, prostant ista: ἵνα πυνθ. εἶναι τῆς ἐπιβιτήρια ἐπι. Scripserat Grammaticus, et, ut equidem puto, Herodotus, ἵνα πυνθάνοιτο εἶναι γῆς ἐπιβιτήρια ἐπιτιδεώτατα: in quacunque parte regionis secessus intelligeret esse iucundissimos. ἵνα γῆς, οὗ γῆς, et similia frequentat inprimis Sophocles. Herod. I. 213. ἵνα ἦν κακοῦ. Soph. Ai. 386. ἦ' εἰ κακοῦ. Duo sufficient Herodoti loca, quae ad hunc locum apte respondeant: lib. I. c. 98. Deiocci aedificia extruxerunt, ἵνα αὐτὸς ἔφρασε τῆς χώρας, qua destinarat regionis parte. Lib. II. c. 172. quam fieri curarat Amasis statuam, ἴδρυνε τῆς πόλιος οἴκου ἦν ἐπιτιδεώτατον. Herodotea negligentius descripsit Athen. X. p. 458. v. Ἐπιβιτήρια Grammatici reddunt ἐνευαχιτήρια. Parum distant quae Diodorus Sic. vocat καθωνιστήρια lib. V. c. 19. in quibus ἐκαθωνίζοντο, quod legitur in Graecis Esther III. 15. Binis etiam in locis ἐμβιωτήριον praebet Diodorus T. I. p. 345, 59. et T. II. p. 518, 59. Sunt Ἐπιβιτήρια loca πρὸς ἄνεσιν καὶ ἀπόλαυσιν εὖ πεφυκότα. In notis ad Excerpta e Dione Cocc. H. Valesius p. 96, 97. interpretatur amoena diversoria et secessus. Apud Aelian. de N. A. XI. c. x. p. 617. in urbe Memphi Apidi dicuntur esse τὰ φίλα ἦθη καὶ τριβαὶ κεχαρισμένοι καὶ ἐπιβιτήρια. VALCK. — Ἐπιβιτήρια, loca voluptaria, apud Salustium Bel. Catilin. c. xi. et Plautum Poenul. III. 2. 25. ἐμπαθεῖς τόποι in Gregorii Nysseni Epist. de Itin. Hierosolym. p. 10. Ἐβιτήρια Plutarcho et Athenaeo, quorum verbis lucem vir eruditissimus Pet. Faber Agonist. III. 27. p. 545. adpersit. WESS.

CAP. CXXXIV. 2. εἴκοσι ποδῶν καταδέουσαν) Haec altitudinem an latitudinem Pyramidis designent, in quaestione est. τῷ δὲ μεγέθει λειπόμενον τοῦτο τὸ ἔργον τῶν προειρημένων de ea scribit Diodorus I. 62. controversiam non dirimens. At Plinius Hist. Nat. XXXVI. 12. Tertia minor quidem praedictis, sed multo spectatior, Aethiopicis lapidibus, assurgit cccclxii. pedibus inter angulos; quibus utique ampliolem, quam Herodotus, singulis lateribus latitudinem tribuit. Hinc πεντακισίων ποδῶν hic fuisse olim arbitrantur; numeris, ut equidem opinor, multo quam oportebat, auctioribus. Cum tamen superiore πολλόν haec fuerit ἐλάσσων, si ad altitudinem referas, xx. pedes nimis quam pauci erunt. Lege Io. Grayii Pyramidograph. p. 112. etc.

WESS. — Difficultatem, qua premi videbatur hic locus, non magis *Larcherus*, quam qui cum praecesserunt docti viri, potuit expedire. Postquam enim graeca verba his gallicis reddidit, *elle est beaucoup plus petite que celle de son père, ayant vingt pieds de moins, et chacun de ses cotés trois pléthres de large*; monuit in Notis, *viginti* quidem *pedes* illos haud dubie ad *altitudinem* spectare, quoniam *latitudinis* mox separatim mentionem faciat scriptor; manifeste autem corruptum esse hunc numerum, quoniam, si *viginti* tantum *pedibus* haec pyramis minor fuisset altera, profecto eam Herodotus non dixisset *multo minorem*. Memorabili vero exemplo hic locus est, quo mememur quam minuta res quantum interdum habeat momentum. Una lineola, unum leve incisum alieno loco positum, haece citavit turbas: abiecto commate, quod post *καταδέουσιν* in omnibus ad hunc diem editionibus (mirum dictu!) interpositum erat, omnia nunc plana sunt, omnia recte se habent. *Altitudinem* huius *pyramidis* non definit scriptor: *multo minorem* ait esse *paternam*, quam illius *latus* quodque in basi nonnisi *tria pléthra dentis viginti pedibus* (i. e. 280 pedes) metiatur. Atque haec mensura exactissime congruit cum ea quae ab eodem, quem iam saepius laudavi, *Grobert* reperta est. Vide librum citatum, p. 95 seq. aut, si magis in promptu est, *Langlès* in *Notes et Eclaircissemens sur le Voyage de Norden*, p. 288. S.

[5. λίθου δὲ ἐς τὸ ἤμισυ Αἰθιοπικοῦ) Nigrum fuisse lapidem et pretiosum dicunt Diod. Sic l. 64. itemque Strab. XVII. p. 808. ed. Cas., adiiciens valde esse durum, ut ex eo mortaria conficiantur: quare etiam cultros ex hoc lapide confectos memorat Noster, II. 86, 15. In Cheopis pyramide primum ordinem ex *Aethiopico lapide variegato substructum* vidimus c. 127, 11. Ac videtur lapis etiam huic pyramidi Mycerini adhibitus variegatus fuisse aut versicolor, nempe nigro colore in rubrum vergente aut rubris maculis distinctus, ac fortasse de illo Syenitae genere, quem *pyropocilon* olim vocatum fuisse *Plinius* refert. XVI. VIII. 15. Conf. omnino *Abd-Allatif*, p. 175. ibique *Sylv. de Sacy*. p. 214 seq. Quare nulla caussa fuit, cur hunc lapidem, de quo hic agitur, ab illo qui cap. 127. memoratur, diversum *Larcherus* statueret. De eodem lapide cf. *Wess.* ad c. 176, 6. S.]

[8. τολόντων χιλιάδες ἀναζήρητοι) Licet enim multo minor duabus aliis, multo tamen haec pyramis erat spectatior et ob lapidis e longinquo advecti praestantiam duritiemque multo maioribus impensis exstructa, consentientibus *Strabone* et *Diodoro* locis cit. et *Plinio*, XXXVI. XII. 17. S.]

12. τῶν τὰς -- λιπόντων, ἣν Ῥωδώπις) Nihil his inesse, quod offendat, videtur: et tamen esse, codicum discors scriptura declarat: alii πυραμίδας -- λιπομένων ἣν Ῥωδ. fortasse voluerunt agente usu, ut καταλιπέσθαι, ἀπολιπέσθαι et λιπέσθαι c. 147. atque alibi saepius; alii λιπόντων, λιπομένη ἣν Ῥωδ. posterior erat *Rhodopis*; pari structura, quae in *Diodori* proxime descriptis verbis, atque in Euripideis *Orest.* vs. 1085. ἡ περὶ λέλειπαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων. At tum, quod scripti mordicus retinent, ὕστερον in exilium ire debebit. Atque hoc admonuisse satis est. [Vide *Var. Lect.*] Ecce aliud. *Herodotus* disputatione circumspecta meretriculae *Rhodopidi* pyramidis aedificationem aufert: antiquum rumorem amplectuntur *Diodorus*, *Strabo*, *Plinius*; commentariis certe inserunt. Hoc amplius, *Rhodopidem Aelian.* *Var.* XIII. 55. elocat regi *Psammeticho*, qui *Amaside*, cuius aetate feminam floruisse *Noster* adseverat, annis ferme quinquaginta prior est. Unde erroris aut *Herodotus* aut *Aelianus* culpā tenetur: neque ille ea liberabitur, si duas fuisse *Rhodopides* statueris, easque ab *Herodoto*, *Strabone* et *Plinio* confusas: alteram proprie sic dictam, ex meretrice uxorem *Psammetichi*, et sepultam in *Pyramide*; alteram *Aesopi* conservam. et *Charaxi*, fratris *Sapphus*, amicam, quae tempore *Amasidis* floruerit. Haec *Celeb. Iac. Perizonius* ad stabiliendam *Aeliani* fidem; quae, si negentur, incertissimae coniecturae, etsi olim alia fui opinione, locum obtinebunt. *Aelianus* fabellam ex *Strabone* XVII. p. 1162. [p. 808. Cas.] aut aliunde, hausit. *Geographus* regis nomen tacitum habet; de suo *Aelianus* *Psammetichi* titulum inpingit. *Herodotus* duas *Rhodopides* non novit, et *Amasidis* *Aesopi* illam contubernalem tempore viguisse distincte adfirmat. Utri credemus? WESS.

14. τοῦ Ἡφαιστοπέδου) Adhaerescunt ad virile hoc nomen doctissimi viri. *G. Cuperus* *Obs.* IV. 4. p. 58. haec se capere negat; nisi dicatur, latere hic nomen patris, vel urbem eo nomine in *Samo* fuisse; vel ladmonem, ori-

gine Samium, Hephaestopoli in Aegypto habitasse, scribique debere τοῦ ἐκ Ἑφαιστοπόλεως. Gronovii similes sunt fluctuationes ad *Arriani* Ἀναβασ. III. 5. p. 109. quibus vehementer offensus *Corn. de Pauw* correctum voluit τοῦ Ἑφαιστοπόλεου, nova voce, sed, ut censet, perelegante, quae *Vulcani ministrum* denotet, et *Iadmonis patrem*, vel *fabrum ferrarium insignem*, vel *Vulcani potius sacerdotem* fuisse doceat. Mihi, ut absolvam verbo, inventum non placet. In propriis Graecorum nominibus mira multa: Σώταλις est in *Epigramm. XVIII. Callimachi*, Ἀμφίπολις habet marmor a *Buherio* editum, feminam Νικόπολις dabit aliud, et numus *Abderitarum* Ἀνάξιπολις: neque ignoti Ἀγισίπολις et Κρατησίπολις sunt. Quae Ἑφαιστόπολις abunde defendunt. Confer *Comitis Cayl. Recueil d'Antiquit. T. II. p. 265. WESS.*

15. Ἰάδμιος ἐγένετο) *Apud Demosthen. p. 729, 30. [p. 1352. ed. Reisk.] Νέαιρα Νικαρέτης ἦν. Pseudolus Plauti II. 3, 24. Quia lenonis me esse dixi: alibi dicitur Amphitryonis Sosia; ut Phereclis servulus Lydus, Andocidi Ἀνδῶς ὁ Φερεκλέους, p. 3. 24. Lysias p. 256. ἐγένετο ὁ Εὐμάρης οὗτος Νικολέους καὶ Ἀντικλέους: recte cepit ista Marklandus vir cl. sed nomen Εὐμάρης genuinum esse vel Theocritus monstrabit *Eid. V. 10. et 73. τὴν Στρυμοδάρον Θράτταν Aristoph. Ἀχ. 272. Quod mox legitur, [l. 17 seq.] ὅς βούλοιτο ποιήν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς ἀνελεῖσθαι, Plutarchus interpretatur T. II. p. 557. A. τὸν βουλόμενον ὑπὲρ Αἰσώπου δίκην λαβεῖν παρ' αὐτῶν: ubi tandem etiam Samius venisse dicitur Ἰάδμων (vulgatur Ἰδμων:) γένοι μὲν οὐδὲν Αἰσώπῳ προσήκων, ἀπόγονος δὲ τῶν πριαμένων αὐτὸν ἐν Σάμῳ γεγονώς. VALCK.**

CAP. CXXXV. 5. τῆς μουσοποιῦ) *Fulvii Ursini ad Carm. illustrium Feminar. p. 23. μελοποιῦ fallenti memoriae debetur. Sappho μουσοποιός, quemadmodum Pindarus in Orat. p. 25. Dionis Chrysost. et Hipponax Theocrito Anthol. III. p. 392. [Analect. Brunck. T. I. p. 382.] Quod Athenaeus autem [lib. XIII. c. 69. p. 596.] ignorantiae labem Herodoto adfricat, Charaxique amicam, non Rhodopin, sed Doricen sive Dorichen vero nomine fuisse contendit, id sibi habeat. Nosse debuerat, non Doriches tantum, sed et Rhodopidis cognomine meretriculam fuisse celebrem ex *Strabone XVII. p. 1162. A. WESS.**

7. Ῥοδῶπιν) Ῥοδῶπιος vicina paene videntur postulare: *μεγάλα* - - ὡς ἂν εἶναι Ῥοδῶπιος, *opes magnas, ut Rhodopidis scilicet. Aelian. de Nat. An. IV. 54. παῖδα ὡς αἶον, ὡς ἂν Αἰγύπτιον. Cicero de Senect. c. 4. multae etiam, ut in homine Romano, litterae. Notissimum illud, satis exercitatum in dicendo, ut Thebanum scilicet, sumsit Nepos a Thucydide, qui de Brasida p. 287, 56. ἦν οὐδὲ ἀδύνατος, ὡς Λακεδαιμόνιος, εἶπειν. VALCK.*

Ibid. ὡς ἂν εἶναι Ῥοδῶπιν) Lipsiae in Miscellan. addebatur κατὰ Ῥοδ. εἶναι. Amplecterer, si verba correctionem requirerent, ὡς ἂν εἶναι Ῥοδῶπιος. Credo, vim et elegantiae cultum, ut saepe alias, proprio inesse nomini: Magna, scriptor inquit, sibi bona quaesivit, ut Rhodopis esse potuerit, populi videlicet prostibulum et vilis conditionis. Ceteroqui ex praemissis κτήσασθαι advocari non inconmode poterit. Rectius [l. 8.] οὐκ ὡς γε, dissecta priore voce, maluit Reiskius. Postulat enim sententia et probat Cod. Cl. Askew. WESS. — Commodum utique Ῥοδῶπιος: sed nec incommode teneri vulgatum potuit, adeoque debuit. ὡς ἂν Ῥοδῶπιν εἶναι, ἐκτήσατο μεγάλα χρήματα: ut quae Rhodopis esset, magnas pecunias fecit. Caeterum confer Nostrum II. 8, 16. IV. 81, 4. IV. 99, 21. S.

19. ἐν τῇ Ναυκράτι ἐπαφροδίται - - ἑταῖραι) Hoc de numero quatuor scortilla in Archiae Epigrammate Veneri donaria dedicant, interque alia

Ἄλιες ἄγλαα δῶρα, γαμοστόλε, σοὶ τάδε, Κύπρι,
ᾠπασαν, αἰγιαλῶν Ναυκράτιδος ναίται.

Integrum dabit L. Küsterus ad Suid. voc. Κεκερῶαλον: [et Brunck. Analect. T. II. p. 92 seq.] vulgavit et Reiskius Anthol. Cephalae p. 25. quaedam inmutans, quae non mutari fuerat potius. Naucratis ripae Nili aduehabat, florens commercii et scortorum celebritate, ut Corinthus, Puteoli, et plures ex littoralibus urbibus. Quid in acta patrent, si Cicero lib. V. in Verrem c. 25. tacuisset, ex Aegyptiorum et Syrorum Maiumis cognosci potuerat. Archidices memoria durat in Athen. et Aelian. Var. XIII. 68. WESS.

24. ἦσσαν - - περιεσχήμεντος) Archidice minus altera fuit famosa. Hinc petita vox Ionica Περιεσχήμεντος redditur ab Hesychio περιβόητος, περιλάλητος: sic pro περιποίητος fuit emendatum in Animadv. ad Ammon. p. 65. Reperiuntur et περι-

Θημος et περιαδόμενος. Cyclici οἱ περιηχημένοι in *Philone Byblio Euseb. Praep. p. 59. d. Apud Etymol. legitur: Δημολόγητος, περιβόητος.* [Cognata significatione ἔλλεσχος dixit Noster I. 155. 9.] Permutantur apud *Herodotum* locutiones ἀπικέσθαι ἐς λέτχην et ἐς λόγους. Rarius illud lib. IV. c. 4. ὡς προελεσχηνευμένων αὐτῶ ἀπιστάσιος περί. VALCK.

26. ὡς Μιτυλήνην) Sic dedit e msto Gronov. quod si vel in aliis etiam Codicibus inveniretur, probandum tamen foret ἐς Μιτυλήνην, quia nunquam a veteribus ὡς iungitur quarto casui in talibus, nisi ubi πρὸς locum invenit. In his nonnunquam a librariis, sed multo frequentius ab hominibus eruditis fuit peccatum, quos in tantilla re nominari necesse non est. Norma scribendi *Thucydides* lib. IV. c. 79. ἀφίετο ὡς Περίδικαν καὶ ἐς τὴν Χαλκιδικὴν. Idem pag. 148, 48. [P] ἐς τὴν Ἀσίαν ὡς βασιλέα. p. 554, 92. [VIII. 51.] ἀπέπλευσαν ἐς Φωκαίαν καὶ Κύμην ὡς Ἀστύρχον. p. 527, 56. [VIII. 59.] ναῦς ἐς τὸν Ἑλλήσποντον ὡς Φαρνάβαζον πέμπειν. p. 553, 57. [VIII. 81.] Paulo exercitior facile sentiet, in his similibusque voculas ὡς et ἐς non posse transponi. Eadem in omnibus obtinet scriptoribus Atticis veteribus, quin et in Atticistis accuratioribus, ratio; e quibus priorum simillima, etiam in quibus utrumque reperiretur, plurima possent expromi. Ceterum ex hac non magni momenti observatione multa veterum loca corrigi poterunt; nam librariorum delictis recta ratio praeferrenda est. VALCK. — De *Herodoti* usu conf. quae ad c. 121, 109. monuimus. S.

Ibid. ἀπενόστειτε ἐς Μιτυλήνην) Suum scriptor recepit: neque enim ἐπὶ ἀψύχου veteres, sive regionum urbiumque nominibus, ὡς adstruebant. *Thom. M.* ἀπαξ ἐπὶ ἀψύχου uno in *Thucydide* invenit, et loco adhucdum controverso. Egerunt hac de structura docte *T. Hemsterh.* *Miscell. Observ.* Vol. V. tom. 5. p. 56. et *Valcken.* ad *Euripid. Phoeniss.* p. 475. Μοx κατεκερτόμησέ μιν [l. 27.] ambigue dicitur. Potest *Charaxum*, potest *Rhodopin* indicare; hanc *Sappho*, ὡς πικρὰ τοῦ Χαράξου νοσησαμένην, multa *Charaxi* intervertentem et *furalam*, si fides *Athenaeo*, taxavit inusta nota. Nec puto fratrem probavit, in casses meretriculae demersum. Vide *Ampl. Cuperi Observ.* IV. 4. WESS.

CAP. CXXXVI. 5. εἰς γεγλυμένους) *Laurentius*

figuras insculptas, ἐγγεγλυμμένους, sicuti Arch. et Vind. Hæ-
sito in electione. Vulgatum videtur perconmodum et sing-
ularius: Vallæ scriptoris patrocinatorum consuetudo, qua
 II. 124. καὶ ζώων ἐγγεγλυμμένων: talis quoque c. 158. αἰμασίη
 ἐγγεγλυμμένη τύποισι: tum τύπων ἐγγεγλυμμένων πλέει, c. 148.
 Libera itaque optio est. In sequentibus vertendis *Valla*
 aberraverat, in viam ab *H. Stephano* comiter revocatus.
 WESS. — Olim pingebatur ἐγγεγλυμμ. Inde deflexum
 est εὖ γεγλυμμ. S.

[11. ἀπάσης κρατέειν τῆς --- θήκης) θήκη hic idem fere va-
 let ac οἴκημα θηκαῖον, II. 86, 51. Nam in una θήκη pluribus
 cadaveribus locus erat. conf. III. 16, 28 seq. Mox hoc cap.
 l. 15. pro θήκη ponitur τάφος. S.]

16. τὸν ἐαυτοῦ ἀπογενόμενον) In Codd. fortasse reperietur,
 τῶν ἐ. ἀπογενόμενων, prouti *Vallam* in suo legisse Latina ma-
 nifestant: ac ne alium quidem ex se ipso progenitorum sepul-
 turae mandare. Quae prostant in Ed. Gronov. commodum
 vix admittunt sensum. Ex se ipso progeniti, vercor ut Grae-
 ce dici possint οἱ ἐαυτοῦ ἀπογενόμενοι. Praeterea fato functi
Herodoto quoque dicuntur aliquoties ἀπογενόμενοι: qua
 significandi virtute hic illud videtur capiendum. Qui pa-
 tris cadaver, quod pignori opposuerat, expuncto debito
 non redemerat, hunc legislator etiam ipsum sepultura
 censuerat indignum, nolueratque ut suos ipse liberos fato
 functos isto dignaretur honore, μήτε ἄλλον μηδένα τῶν ἐαυ-
 τοῦ ἀπογενόμενον θάψαι: sic scribendum arbitror: neque
 alium quemquam suorum fato functum. De his tacet legem
 commemorans *Diodorus* [I. 93.] T. I. p. 104, 93. In talibus
 ἀπογενέσθαι idem est ac ἀπεβιάσθαι vel ἀποθανεῖν, ter quaterve
 adhibitum *Herodoto*: vid. Clar. *Alberti* ad *Hesych.* in Ἀπο-
 γενόμενοι. Hoc sensu mea quidem sententia debuerat illud in
 Attica lege accipi apud *Demosth.* contr. *Macart.* p. 608, 88.
 [p. 1069, 10. ed. Reisk.] τοὺς δ' ἀπογενόμενους ἐν τοῖς δήμοις ὡς
 ἂν μηδεὶς ἀναζητᾷ: quorum in pagis mortuorum nemo cadavera
 tollat. Quamque legem ad Leges de Sepultura referre debue-
 rat, eam, quia forte legebatur aliis interiecta, retulit ad
 Φοινικῶν νόμους *S. Petitus* in LL. Att. p. 624. Latine vertens,
 si quis in aliquo populo caesus sit. *Alciphroni* p. 80. mecum
 restituit *A. Heringa*: ἐπειδὴ Κρίτων αὐτῷ ὁ γεννήσας ἀπεγένετο.
 VALCK.

Ibid. τῶν ἐωυτοῦ ἀπογενόμενον) Non exputo, cur *Aldi* et *Camerarii* hanc scripturam mutatum ierint, tutam codicum auctoritate. Ἀπογενόμενος hoc non est loco *progenitus*; sed fato functus, uti II. 85. IV. 4. et apud *Thucydidem*; monitore Schol. ad *Demosthen.* Or. de Cherson. p. 59. Quod legem adtinet, de qua agitur, ea et in *Diodori* I. 92. Quanto vero humanius Imp. *Iustinianus* edixit, nulli esse licentiam corpora defunctorum debiti gratia detinere, aut impedimentum facere eorum sepulturae, *Novell.* CXV. 5. Porro [l. 21.] κατονοσθῆς *Gronovii* praefert editio; in adnotatione κατωνοσθῆς esse ait in optimo codice; forsitan errore operarum. Nam *Passion.* et *Ask.* prius edunt, a quo alienus non sum. Κατόνοστο τὸν Ἄμασιν Αἰγύπτιοι inferius c. 172. *Vallae*, vertentis *compares*, lapsum redarguit *H. Stephanus* in *Prolegom.* Edit. secundae, ut mirer valde *Corn. de Pauw* κατωνοσθῆς, ex latinis istis formantem. WESS.

21. Μὴ με κατονοσθῆς πρὸς τ.) Ex diversis hanc sinceram puto lectionem. Quando primum interpretabatur *Valla*, ne me caeteris pyramidibus compares; non ille quidem aliud hic verbum legit, sed minus dextre praegnantem phrasin intellexit, significantem: ne me sic vilipendas, ut unam censeas ceterarum; sive, ignominiosa cum ceteris pyramidibus instituta comparatione. Ionicum ὀνόσασθαι, κατονόσασθαι, (*Herod.* II. 172.) notabat ἐκφασίσαι et καταμέμψασθαι. Quid sit in proximis [l. 24.] ὑποτύπτειν, monuit vir summus [*Hemsterhusius*] in nota *L. Küsteri* ad *Aristoph.* Av. vs. 1145. VALCK. — Conf. Not. ad. III. 130, 19. S.

CAP. CXXXVII. 1. ἐξ Ἀνύσιος πόλιος) Hinc νομὸς Ἀνύσιος c. 166. verum contra tabulas. Non praeteriit urbem *Stephanus Byzant.* estque eius longe antiquior memoria in his *Esaiæ* c. xxx. 4. וּמִלְאֲכֵי חֲנָס יִגְעוּ et legati eius *Chanes* (h. e. *Anysin*) adtigerint. Vocis apud Hebraeos pronuntiatio differt, urbs eadem. Nam quae *Iunius* et alii de *Daphnis Pelusiis*, sive *Taphnes*, minime congruunt. Tetigit verbo *Thom. Pinedo* ad *Ethnicographum*, uberius vero et distinctius *Celeb. Camp. Vitringa*, *Comment.* in cum *Vatem* p. 168. T. II. Reges *Asychin* et *Anysin* non novit *Diodorus*, *Bocchorin* ante *Sabacum* Aegypto inponens, I. 65. WESS.

15. καὶ ἑτέρων τιτσομένων) *Levi* opera τιτσομένων, uti fa-

ctum scio, refingi posset. Quo vero successu? *πάσσειν*, *ἐμπάσσειν* de inspersis, ornatus etiam caussa, non refugit usus. In urbibus, *altius eductis*, neutrum novi. Facit *Codd.* tamen discordia ambiguum, sit-ne *τασσομένων* an *γενομένων* genuinum: alterutrum sane [haud dubie posterius] ex glossa venit. Quae sequuntur, a Cl. *Gronovio* bene constituta et docte explanata sunt. [Vide *Var. Lect.*] De *Bubasti*, quae Graecorum *Ἄρτεμις* sive *Diana*, nihil addo. Repetit *Herodotus* c. 156. quod hic professus fuit, et explicat copiose *Iablonskius* *Panth.* *Aegypt.* III. 5. Hoc adcedat, placuisse mihi olim [L. 19.] *ἡδονῆ δ' ἰδέσθαι*, blanditumque *Abreschio*: movebar *Nostri* verbis III. 160. εἰ δὲ ὑμῶν ἡδονῆ τοῦ κατὰ θάλασσαν ἡγεμονεύειν. Qui in vulgato adquiescunt, auxilium ex *Car. Daubuz* de *Testim. Christi* apud *Ioseph.* lib. II. 12. inpetrabunt. *WESS.* — *ἡδονῆ* cum *Aldo* tenent edd. omnes, nec aliud e *msstis* citatur. In *F.* desideratur quidem *iota subscriptum* vel *adscriptum*, sed habet ille tamen *ἡδονῆ* circumflexo accentu. Intelligendum *ἡδονῆ ἰδέσθαι* οὐδὲν μᾶλλον ἀξιαπήγητον. S.

19. *ἡδονῆ δ' ἰδέσθαι*) Hic si *Codices* vulgatis concinunt, paulo tamen superius [L. 16.] dabunt, ut autumo, *πολίαν*: qua in re tantilla *Codicum* non exspectassem consensum. Quicquid huius fuerit, *Herodotum* scripsisse suspicor *ἡδίων δ' ἰδέσθαι* οὐδὲν τοῦτου μᾶλλον, alibi suo more scribentem *ἄμεινον μᾶλλον*, *μᾶλλον ἐλθιώτερος*, et *αἰρετώτερα μᾶλλον*. *ἡδίου* μᾶλλον *Chrysippus* dixit apud *Athen.* IX. p. 575. A. *ἡδίων* — μᾶλλον forsans *Isocrates* in *Aeginet.* p. 595. D. ἐν ποίᾳς ἀν οἰκίᾳ ἴδιον οἶόν εἶδεν αὐτῷ κατὰ τοὺς νόμους εἰσποιηθέντα μᾶλλον, ἢ ταύτης: in quibus, mutata tantum pronuntiatione, *ἡδίων* corrigo pro *ἴδιον*: nam *ἴδιον οἶόν* — — — *εἰσποιηθέντα* quis tandem dixerit? Comparativis iunctae vocis *μᾶλλον* pleonasmum exemplis adfirmarunt *H. Stephanus*, *St. Berglerus*, *F. L. Abreschius*, aliique. *VALCK.* — Nil opus fuisse sollicitare vulgatum, paullo ante vidimus. S.

CAP. CXXXVIII. [10. ἔσοπτόν ἐστι. Sic recte iam *H. Steph.* in *ed.* 1. posuerat: dein vero rursus mendosum *ἔσοπτόν ἐστι* habet *ed.* 2. Caeterum, quid sit quod dicat *Scriptor*, quoniam exaltatum fuerit solum urbis, in templo autem media in urbe sito nihil fuerit mutatum, id-
Herodot. T. V. A 3

circo magis undique conspicuum factum esse templum, fateor mihi non liquere. S.]

18. Φέρει δ' ἐς Ἐρμῆω ἱερὸν) Rediit expulsa praepositio. Qui eiecit, [Gronovius] pulcre noverat, non haec ad τὰ δένδρεα pertinere: retulit ad viam, quae Mercurii templum ferret; [id est, ut ille putabat, in qua via erat Mercurii fanum:] per utique incommode, cum totus aggeris tractus et tenor ad Mercurii aedem ducat. De decoro, quod obtenditur, id vero nihil est: sufficit, Herodoto eum verborum ordinem adrisisse. Non memoro Codd. scriptos, neque usum dictionis. Virgilianum, *Hinc via, Tartarei quae fert Acherontis ad umbras* Aen. VI. 295. omnes norunt. Dedit Gronovius ex Nostri copiis nonnulla, [ex II. 122, 13. tum, quae huc minus spectant, ex I. 10, 12. I. 120, 12. IX. 55, 13.] facile, si res postularet, ex Polybio, Diodoro, et Pausania in primis adaugenda. Conf. doctos viros in Act. Apost. c. XII, 10. WESS.

CAP. CXXXIX. 1. Τέλος δὲ τῆς ἀπ.) Τὴν ἀπαλλαγὴν forte dicere potuisset ἀπαλλαγῆς τέλος, ut mors dicitur θανάτου τέλος; caedes, φόνου τέλος. Paulo post, [l. 5.] ubi in somnio Rex dicitur iussus τοὺς ἱεῖας μέσους διαταμέειν, (Conf. Diodor. T. I. p. 75. ult.) neque illud, nec διαταμεῖν, sed διατάμνειν legit Gregorius de Dial. Ion. mstus: [§. 67.] Τὸ τέμνειν, Τάμνειν λέγουσιν. Ἡρόδοτος ἐν β', τοὺς ἱεῖας --- μέσους διατάμνειν. Ionice, ut τάμνειν, scribebatur στράφειν et τράπειν. Sed Dorica sunt, ut puto, τράφειν et τράχειν: hoc rarius, et Grammaticis tantum observatum. VALCK.

5. μέσους διαταμέειν) Adiungit Diodorus καὶ διὰ μέσων αὐτῶν διελθεῖν μετὰ θρησκείας, et per medios sectos cum administris transire, I. 65. cuiusmodi triste sectionis exemplum in Pythii filium natu maiorem Xerxes repraesentasse legitur Musae VII. 39. Ceterum Oracula, quae Aethiopes consulebant, signavit supra c. 29. WESS.

CAP. CXL. [3. νῆστον χῶστας σποδῶ τε καὶ γῆ) Cineres, puto, coenosae humo mixti, aptius culturae solum erant reddituri. Ac nescio an hoc consilio diligenter collectos cineres certis in aedium cameris adservare soliti sint Aegyptii. conf. c. 100. extr. S.]

7 seqq. Ἔτεα ἐπὶ πλέω ἢ ἐπτακόσια --- Ἀμυρταίου) Omne hoc comma ineptae tautologiae, ex inperiti hominis glos-

semate ortae, damnat Iac. Perizonius vir clar. Orig. Aegypt. cap. xi. pag. 202. Nollem factum. Fluunt ex abundantiore Scriptoris sermone; suntque frequentes huiusmodi iterationes, uti bene observavit Iac. Gronovius. Quod addit autem, cetera Perizonii se tangere dedignari, ἀρρήτων ἄμιστον. Viam ille ostenderat ad turpem errorem huic loco adimendum, non sane cum dedecore spernendam. Rem vide. Dicit Herodotus, insulam, Anysis tempore in paludibus aggestam, septingentis atque amplius annis frustra ab insecutis regibus ad Amyrtaeum usque fuisse quaesitam. Amyrtaeus, quod Thucydidis I. 110. testimonio novimus, eas in paludes, quum Persis Longimanus Artaxerxes imperaret et Herodotus floreret, secessit: ab utroque ad Achazi aut Hiskiae, Principum Iudaeorum, aevum, in quod Anysis et Sabaco incurrunt, intervallum est annorum paullo plus trecentorum. Hinc, ut Chronologiae ratio constaret, Perizonius ἔτια ἐπὶ πλείω ἢ τριακόσια, trecentis et amplius annis, coniectura plausibili. Mendam notae genuerunt numerorum, perperam pictae, quem ad modum Ampl. Bouherius, eiusdem coniecturae patronus, Diss. Herod. c. vii. p. 71. commonefecit praeclare. WESS. — Nempe, pro HHH olim temere ΗΗΗ a librariis hic scriptum fuisse, Buherius censuerat. Aliam rationem secutus Reizius, πεντακόσια pro ἑπτακ. non modo legendum statuit, sed etiam rectè in contextu ponere hunc numerum non dubitavit. Cuius rationem et in versione sua adoptans Larcherus, et in Chronologia Herodotea, quae Tomo VII. gallici Herodoti continetur, p. 108 seqq. uberius adstruens, auctorem huius inventi (ut multorum aliorum quae Reizio debentur) Borheckium celebrat; qui tamen diserte professus erat se Reizium ducem esse secutum. S.

CAP. CXLI. 5. τῶν μαχίμων) Nec satis apte congruunt ista cum παραχρησάμενον, neque phrasi ἐν ἀλογίῃσι ἔχειν: nam nihil huc facit locus lib. IV. c. 159. Scribi potuit τῶ μαχίμῳ, sive τὸ μάχιμον, ut corrigit Abreschius Dil. Thuc. p. 63. sive etiam τὸ τῶν μαχίμων, ut Reiskius, nempe γένος. Inter Aegyptiorum ἑπτὰ γένη, -- οἱ μὲν μάχιμοι κεκλέαται, Herod. II. 165. Diodoro commemorantur τὸ μάχιμον ἔθνος, p. 106, 48. [I. 94.] et οἱ μάχιμοι καλούμενοι, p. 85, 1. [I. 75.] quocum loco desiderarem equidem in concordiam

posse redigi supra Diodoro narrata p. 53, 1. [voluerat p. 33, 1. scil. lib. I. c. 28.] Indorum collatâ, quam alibi tradit, πολιτεία. Sed in Herodoteis mihi sane videtur insolens ἐν ἀλογίῃσι: horum vice si legeretur ἀλογίην, in vicinis quidpiam novari nihil esset necesse. Scribi certe commode potuit: τὸν ἀλογίην ἔχειν παραχρησάμενον τῶν μαχίμων Αἰγυπτίων. Sic Herod. IV. 150. ἀλογίην εἶχον τοῦ χρηστηρίου, oraculi nullam habuerunt rationem. Alibi scripsit ἐν ἀλογίῃ τι ποιέεσθαι: et II. 172. Amasin ἐν οὐδεμιῇ μοίρῃ μεγάλη ἦγον. Apud alios, pro despiciatui habere, dicitur ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἔχειν, vel ἄγειν, vel τίθεσθαι. Stobaei Tyrtaeus p. 353. imbellem Οὐτ' ἀν μνησαίμην, οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείην: praeferrem τιθείμην: quod habet Plato de Legib. I. p. 629. A. II. p. 660. E. et hinc Iamblich. in Protrept. p. 112. A Stobaeano diversum exhibens animosum Tyrtaei carmen *Lycurgus* contr. Leocr. p. 162. de Lacedaemoniis vs. 25. [in Reiskii Or. Gr. Vol. IV. p. 212.] καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς οὐδένα λόγον ἔχοντες περὶ τούτου οὕτω σφόδρα ἐσπουδάκασιν. Scaliger et Io. Taylor περὶ τούτων recte corrigunt; vereor autem ut eruditissimi viri legerint alibi, περὶ τινὰ λόγον ἔχειν. Corrige, sodes: καίπερ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἔχοντες, περὶ τούτων etc. Ab his parum distat illud Euripidis *Androm.* vs. 209. τῆρ δὲ Σκυῖρον οὐδαμοῦ τίθης, vel τίθη. Scriptor non inelegans II. Macc. VII. 12. ἐν οὐδενὶ ἐτίθετο. VALCK. — Τὸ μάχιμον τῶν Αἰγυπτίων legit Schneider in Lex. sub voce Παραχρησάμαι: et accusativum τὸ μάχιμον ad verbum παραχρησθ. refert, conferens hunc locum cum illo VIII. 20, 2. ubi παραχρησάμενοι τὸν χρησμὸν mox ab ipso Scriptore per οὐδὲν τοῦτι ἔπεισι χρησάμενοι explicatur. Vulgatam h. l. scripturam communi consensu tenent libri omnes: ac fortasse ipse Herodotus, syntacticis legibus non nimis religiose adstrictus, ἐν ἀλογίῃ ἔχειν cum genitivo casu construxit, quum cognatam dictionem ἀλογίην ἔχειν in animo habuisset. S.

8. Ἀραβίων τε καὶ Ἀσσυρίων) Iosephi codicem postremis caruisse, significarunt Palmerius, Marshamus, Vitringa: quam tamen rem dubiam relinquunt Iudaei scriptoris membranae. Quod si vere absentiam earum vocum animadvertit, Ἀραβίων στρατός, qui brevi sequetur, Iosephum quadamtenus iuvabit; nam et illi non ad censentur Assyrii. Sed praestat, quod res et schedae omnes adprobant,

defendere. Certe *Senacheribo* et *Arabum*, quibus trans-Jordanem et in Petraea sedes, amplius numerus, et *Assyrii* dicto audientes fuerunt. Quod autem vir eruditus *Iosepho* Ant. X. 1, 1. *Senacheribum βασιλέα μέγαν* nominanti, adposuit, *Herodotum* eundem τὸν μέγαν Σαναχάριβον βασιλέα nuncupasse, secus habet. Mox [l. 10.] ἐς ἀπορίην ἀπειλημένον oportuerat. Vidimus *Arionem ἀπειληθέντα ἐς ἀπορίην* I. 24. et erunt deinceps alia. WESS. — Conf. VIII. 109, 8. et IX. 34, 13. Sed nimirum h. l. non modo cod. F. quem in *Var. Lect.* memoravi, verum etiam alii omnes et ed. *Wess.* cum superioribus edd. in ἀπειλημένον consentiebant. S.

20. ἐνταῦθα ἀπικομένους) *Corn. de Pauw ἀπικομένου*, aut ἀπικομένων, posita post ἀνθρώπους maiore στιγμῇ. Prius etiam *Reiskius*. Nolo refragari: qui voluerit, patronum arcesset *Gronovium* II. 66. WESS. — Vide nostram *Var. Lect.* ad II. 66, 15. Nempe recte ibi *Gronovius* de nominativo participii pendente, ut aiunt Grammatici, sive absolute posito monuit, ubi aliàs genitivus absolutus locum habet: cuius ἀνακλουθίας exempla quidem etiam in *Notis* nostris ad I. 33, 1. p. 42. adposuimus. Simillima vero ratione hīc, ut in oratione infinita, loco nominativi participii accusativum absolute positum habemus; quemadmodum III. 99, 6. αὐτὸν τικόμενον, pro eo quod ad legitimam syntaxeos normam αὐτοῦ τικόμενου esse debebat. Mox ἀγοραῖοι ἄνθρωποι, circumforanea hominum turba, ut I. 93, 8. S.

21. ἐπιχυθέντας νεκτὸς μῦς etc.) De muribus agrestibus quae prodebantur, tantopere *Polemonis* narrationi et grammaticorum apud *Eustathium* [ad Ἴλ. α. 39.] de Troadis incolis, mures venerantibus, ὅτι τὰς νευράς τῶν πολεμίων διέτρων τόξων, congruunt, ut eodem fabulari fonte manasse diceres. Namque, aliam *Assyriorum* cladis causam et locum fuisse, ex *Esaiā*, qui ea vixit aetate, c. xxxvii, 36. exploratum habemus. Lege ibi, si vacat, *Camp. Vitringae* Observationes. WESS.

24. γυμῶν ὄπλων) *Mediceus*, et illi consentanei, si γυμῶν καὶ ἀνόπλων, sicuti *Plutarchus*, *Appianus*, *Polyaenus* et alii, praebuissent, ansam praecidissent quaerelae. Equis unquam γυμῶν ἀνόπλων aptavit? Quando melius *Aldus*, *Eustathius*, schedaeque plures. Ita *Xenophon* Κυρ. Παιδ. V. [c. 4, 45.] p. 140. γυμὰ ὄπλων σκευφόρα. *Galenus* de Usu

Part. p. 568. ἄνθρωπος δ' ὡσπερ τὸ σῶμα γυμνὸς ὄπλων, οὕτω καὶ τεχνῶν τὴν ψυχὴν ἔρημος. Alia mitto. WESS. — Adde *Aelian.* Var. Hist. XXX. 37. quem locum Gronov. in Notis citavit, licet absurdum ἀνόπλων in contextu posuisset. S.

CAP. CXLII. 8. γενεαὶ γὰρ τρεῖς ἀνδρῶν ἑκατὸν ἔτεά ἐστι) Haud dissimilia *Clemens Alex.* Strom. I. p. 401. [p. 246. ed. Lugd. Bat. 1615.] et Homericæ scholiastæ. [ad Ἰλ. α. 250.] Alii aut brevius aut amplius temporis spatium τῆ γενεᾷ contribuunt, uti *Theod. Ryckius* Dissert. de Prim. Ital. Colon. c. 4. et Io. *Alberti* ad *Hesychii* Γενεά docuerunt. Noster non semper sibi in annorum γενεᾷς ambitu respondet et congruit, quod I. 7., si sana isthic omnia, testabitur. Alibi præterea de singulis hominibus sive regibus sine ulla finiti temporis notatione vocem adhibet, veluti VI. 98. Conf. *Iac. Perizon.* Orig. Aegypt. c. xi. p. 215. Scripsi ex *Arch. et Vind.* post pauca [l. 12.] καὶ πρὸς, τρηκοῖοισι etc., elegantius quam scribarum pro ingenio ratus. Dixi ad I. 156. quibus *Euripid.* Heracl. vs. 961. et Helen. 641. *Isaeum* de Hagn. Hered. p. 89. adstrue. WESS.

16. ἐξ ἠθέων τὸν ἥλιον ἀνατείλαι) Neque hoc debuerat tentari. Alium respicit locum *Suidas*, [scil. I. 15, 4.] quando Ἐξ ἠθέων interpretatur ἐκ τῶν συνήθων τόπων: hunc *Thomas M.* ἐξ ἠθέων optime reddens ἔξω τῆς συνθείας, in voce Ἐξ. Ἰστέον, inquit, ὅτι ἡ Ἐξ ἔστιν ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἔξω τίθηται. [Sic in illa dictione, ἐκ τοῦ μέσου κατηῆσθαι, III. 83, 14. IV. 118, 9.] Ea saepenumero latet in compositis vis, velut in ἐκματρες, ἐκδικος, ἐκθεσμος, ἔξαθλος, similibusque; in ἐκδησαι, ἐκστρέψαι, ἐξοικεῖν. Apud *Aristid.* I. p. 175. ἐξοικεῖν τῆς αἰκουμένης idem est ac ἐκτετοπίσθαι. *Aristoph.* Nub. 88. "Ἐκστρέψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους. In *Thucyd.* III. 55. ἐκπρεπέστερον Schol. reddit ἔξω τοῦ πρέποντος. VALCK.

Ibid. τὸν ἥλιον ἀνατείλαι) Corrigunt *Miscell. Lipsiens.* τὸν ἥλιον ἀναπῆλαι, solem resiliisse e sedibus suis, velut pila in murum illisa ἀναπάλλαι, resultat. [Nempe sic *Reiskius.*] Non credo. nec ea verbo potestas. Haud multum huic fabellæ dissimilis *Platonica*, *Politic.* p. 269. A. ὡς ἄρα, regis Atræi ætate, ὅθεν μὲν ἀνατέλλαι νῦν, εἰς τοῦτον τότε τόπον ἐδύετο, ἀνέτελλε δ' ἐκ τοῦ ἐναντίου, in ortu solis et occasu aliorumque siderum mutato. *Scaliger*, *Emend. Temp.* pag. 198. (quod et *Galeus* adscripsit) veri quandam umbram in Aegyptiis

his nugis quaesivit et invenit. WESS. — Tum in *Addendis* haec adiicit idem Vir doctissimus: „Inpendit huic loco Dissertationem IV, T. III. p. 500. Edit. Paris. *Origin. Leg. et Art.* eruditissimus Goguetus, multisque disputatis eum corruptum et ob defectum meliorum codicum pro desperato et insanabili habet: videri tamen Aegyptios obscure indicasse mutatum solis cursum tempore Iosuae imperatoris, et Hiskiae, Iudaeorum regis; de quo utroque in *Iosuae* libro cap. x, 12, 13. et II. *Reg.* cap. xx, 9. Quae disputatio, uti elegans est, ita plane coniecturalis arcessitaque, atque in scriptas membranas aspera et iniqua. Aliam nuper meditando extudit [idem] vir doctissimus in *Memor. Trivultin.* [Janvier 1762.] T. LXV. pag. 409. Edit. *Amstel.*, maximopere urgens, ἐξ ἠέων non esse extra sedes, quae Gronovii Latina, verum ex sede consueta. Sententiam Aegyptiorum et Herodoti esse, solem quater inde ortum fuisse, unde oriri solet: et bis cursum illinc inchoasse, ubi Herodoti tempore occidebat, bis eundem finisse isthic, ubi eiusdem aetate oriebatur: τὸν ἥλιον hic solem non innuere, sed solarem periodum, quae spatio annorum undecim millium trecentorum et quadraginta revoluta varios ortus occasusque, sive initia et fines, habuerit. Huc, nisi aberro, tendit operosa eruditi viri explicatio, quam quidem laudibus ferre, probare non queo. Namque et longius abit a Scriptoris verbis; et prodigium, cuius causa adfertur, enervat. Quid ista enim, si solaris periodus significetur, καὶ οὐδὲν τῶν κατ' Αἴγυπτον ὑπὸ ταῦτα ἐτεροιαθῆναι? Et quis unquam ἥλιον ἀνατεῖλαι et καταδύναι de periodi solaris initio et fine, ut alia ne addam, posuit? Ipsam sollertissimi viri diatribam adi.“

Haec igitur WESS. — Porro idem Herodoti locus ingenium diligentiamque Academicorum Parisiensium, *De la Nauze*, *Brequigny* et *Dupuis*, haud admodum prospero quidem successu exercuit, quorum interpretationes rationesque Tomo XXIX. *Historiae et Comment. Acad. Reg. Inscript.* p. 64. et seqq. exponuntur. Scaligeri rationem secutus Reizius, in brevi argumento huius capituli scripsit, intra id tempus initium vagi anni bis in aestatem, bis in hiemem incidisse. S.

CAP. CXLIII. 7. ἕκαστος αὐτόθι ἴσταται --- εἰκόνα ἑωυτοῦ) Suum defendere videtur IV. 105. ἐπὶ ξύλου με-

γάλου ἀναπίερας ἰστᾶ: etiam Demosthen. περὶ Σουτ. pag. 100. [pag. 172. ed. Reisk.] μὰ Δι', οὐ χαλκοῦς ἴστασαν, οὐδ' ὑπερ-
 κγάπων. Alciphron. I. 30. cum animadversione Bergleri.
 WESS. — Dubitare videtur Vir doctissimus, recte-ne
 fecerit Gronovius, quod ἴσταται loco olim vulgati ἰστᾶ re-
 posuit. At proprius hic locus verbo medio erat, ubi agi-
 tur de statua, quam sibi ponit quisque, non alteri. S.

9. Ad vulgatam olim scripturam πατὴρ ἑκαστον ἑωυτὸν
 ἔοντα, haec monuit VALCK. „ἑωυτοῦ scribendum cen-
 seo, sui quemque patris filium esse demonstrabant; e similitu-
 dine nimirum imaginis τοῦ ἀγχιστα ἀποθανόντος. Sed unus-
 quisque tunc illorum πατὴρ ἑοικῶς Παῖς ἀγαπητὸς ἔγεντο.“
 Vide Var. Lect. S.

10 seq. διεξιόντες διὰ πασέων etc.) Haec scripti libri suspec-
 ta reddunt. Nec sunt, quod Gronovius adposuit, ad sen-
 tentiam adprime necessaria; sed Herodoteae tamen redun-
 dantiae minime contraria. WESS.

12. ἀναδῆσαντι ἐς ἐκκλιδ. θεὸν) ἐς θεὸν ἀναδῆσαι [ἑωυτὸν] et
 ἀναδῆσαι τὴν πατριὴν, [l. 3.] vulgo Graecis dicebatur τὸ γέ-
 νος εἰς θεὸν ἀναφέρειν: et, voce γένος omissa, ἀνέφερεν ἐς Θαμοῦν.
 Proximum accedit ἀνάψαι τὸ γένος εἰς Δία, et γένος ἀρχαῖον
 καὶ τῶν οἰκιστῶν ἀνημμένον in Philostr. de Vit. Apoll. I. 4.
 VALCK.

18. Πίρωμιν ἐκ Πιρώμιος γενόμενον) Inepta sunt quae
 vulgo hic legebantur, Πίρωμιν ἐπονομαζόμενον, et orationem
 inturbant. Henr. Stephanus, ut asperitas tolleretur,
 Πίρωμις [sive Πιρώμιος voluerat] ἐπονομαζόμενος, Piromidas
 cognominatos, emendavit; Reiskius, Πίρωμιν ἐπονομάζοντες.
 Quorum ego conatus non aspernor. Quanto tamen prae-
 stantius Laurentii et Codd. illud Πίρωμιν ἐκ Πιρώμιος γενόμε-
 νον, Piromin ex Piromi progenitum. Ausus sum, nec puto
 damnabili consilio, id scriptori reddere, siquidem supe-
 riora id et ratum habent et sibi postulant. Belle Gronovius
 hanc maiorum in Aegypto computandorum rationem ex
 Synesio I. de Provid. p. 93. n. firmavit, gratias sine dubio
 Mediceo acturus, si quid huiusmodi dedisset: et erat tamen
 a Galeo in medium depositum. Iam, si fides Kircheri,
 ΠΙΡΩΜΙ Coptis est vir fortis et Heros, Suppl. Lex. Copt.
 cap. 7., sive, ut Noster, καλὸς κἀγαθός. At certa non est:
 namque illi in Prodronio Copto p. 295. ac alibi ΠΙΡΩΜΙ

vir aut homo est, sine ullo boni malive additamento. Inspice *H. Relandi* Dissert. de Copt. Ling. p. 108. et *Iablonskii* Prolegom. Panth. Aegypt. pag. 38. WESS. — Deos et heroas sui generis auctores arroganter iactantibus Graeculis sacerdotes Aegyptii suos quidem Reges, qui hominibus imperassent, omnes homines fuisse comprobabant ex hominibus natos. Homo Aegyptiace *πίρωμις* dicebatur; Herodoti καλὸν καὶ γαλὸν lusum esse etymologicum monuit *Iablonskius* Proleg. in Panth. p. 38. VALCK. — Ab Aegyptiaco vocabulo *Piromi* Indicum *Brama*, quod alii *Biruma* pronunciant, derivatum esse sibi persuaserat *Lacroze*; cuius vide, si lubet, *Hist. du Christianisme des Indes*, lib. VI. T. II. p. 224 seq. S.

CAP. CXLIV. 4. οὐκ ἐόντας ἄμα τοῖσι ἀνθρώποισι) Qui hic nobiscum studia tractat literarum, vir ingeniosus *Joann. le Fevre*, corrigendum suspicabatur οἰκέοντας ἄμα τ. ἄ. atque ita legisse *Vallam*, vertentem, una cum hominibus habitantes. VALCK. — Magnum Theologiae Aegyptiae, quam docte digessit, praesidium *Iablonskius* in his reperit, sed meo iudicio infirmum et haudquaquam locuples. Quid enim, si semper deorum unus Aegypti fuerit dominator. si suos sibi successores habuerit, artes invenerit, formarit legibus et institutis civium mores, gesserit bella, vitaeque finem et suum sibi sepulcrum habuerit, negandus-ne erit cum hominibus egisse? Nullum quidem fabularis illa doctrina θεὸν ἀνθρώποειδέα adgnovit, nec vero sustulit eorum inter homines et cum mortalibus commercia ἐν ἱερῶν ζώων μορφαῖς. Testes fero *Diodorum* I. 12. et *Plutarch.* Is. et Osir. c. 18. Atque haec faciunt, ut verissimum putem, οἰκέοντας ἄμα τοῖσι ἀνθρώποισι, habitantes cum hominibus, quomodo *Valla* et schedae quaedam. Convenit egregie istud fabulis gentis et scriptoris sententiae. Obstat, neque diffiteor, *Athenagoras*, quem si dixerō, codice emendatissimo caruisse, nihil ponetur, quod a vero abeat. Sed placet his in commutationibus τὸ ΜΗΔΕΝ ἸΑΝ. WESS. — Sane, Ne quid nimis! Sed et, Ne minus iusto! et, Suum cuique! De scripturae ratione apud *Athenagoram*, vide quae in *Var. Lect.* monuimus. S.

7. τοῦτον, καταπαύσαντα Τυφῶνα, βασιλεύσαι etc.) In Latinis a *Valla* venerat postquam exstinxit *Typhonem*. Scio

bello superatum periisse Typhonem apud *Diodorum* I. 88. nec non, quae *Plutarch.* Is. et Osir. c. 19. litteris mandavit, et *Stephan. Byz.* in voce Ἡρώ. At *Herodotus* nihil tale. Significat regno, quod fratri per scelus eripuerat, deiectum ab Horo fuisse. Simile est τὸς τυράννους τῶν Ἰώνων καταπαύσας ὁ Μαρδόνιος, VI. 43., quos ille abdicare coëgerat. VII. 105. τὸν δὲ ὑπὸ Δαρείου σταθέντα καταπαύσας: et II. 162. De *Osiride*, ceterisque Aegyptiorum diis et eorum ordinibus parco scribere. Cl. *Iablonskii* hic campus fuit, *Prolegom. Panth.* p. 75., in paucis ab *Herodoti* mente aberrantis. WESS.

CAP. CXLV. [8. δεδήλωται μοι πρόσθε. Vide cap. 43. huius libri. S.]

14. κατὰ ἐξακόςια ἔτεα καὶ χίλια) In numeris latet error. Ab *Hercule* ad *Herodotum* abierunt anni ferme nongenti: ergo, si in his nihil fuit admissum, a *Dionysō*, *Cadmi* nepote, ad eundem anni circiter septingenti: ergo *Bacchum* istum inter et *Herculem* generationes (γενεαὶ) plusquam viginti. Atqui non plus quinque generationibus *Bacchus* et *Hercules* disiuncti fuerunt, sicuti ex *Apolodoro*, *Diodoro*, et aliunde cognitum habemus. Quinque generationes, siquidem tres centum dederunt, quod cap. 142. adseruit, centum fere et sexaginta consummant annos. Unde consequens est, ut, κατὰ ἐξήκοντα ἔτεα καὶ χίλια, anni ferme mille et sexaginta, reformetur. Vidit hoc ac recte ursit *Th. Lydiatus* in *Oxon. Marm.* p. 25., probavit etiam *Bouherio*, *Diss. Herod.* cap. xi. p. 151. Animadverterat mendam *Palmerius* quoque, *Exercit. ad Graec. Auct.* p. 12., finxeratque ἐννακόςια ἢ χίλια μάλιστα, nongenti aut mille ad summum; nimium a rei veritate et prisca loci lectione desciscens. WESS. — ἐξήκοντα cum *Reiz.* et *Borh.* in versione adoptavit *Larcher.* Quae quamvis et per se probabilis et alioqui necessaria videatur emendatio; tamen dici non potest, vulgatam huius loci scripturam (sicut illam cap. 140, 7. et passim alias) permutatis inter se notis numericis admodum inter se similibus ortum debuisse. Multum enim differunt priscae numeri utriusque notae: nam 600 hac nota |H|H designantur, 60 vero ista |Δ|Δ: S.

CAP. CXLVI. 7. ἔφη ἂν τις καὶ τούτους ἄλλους etc.)

Mallem τοὺς ἄλλους. Hoc videtur voluisse: si Hercules, Dionysus et Pan, in Graecia nati et educti, priscorum Deorum nomina et titulos invaserint; etiam alios humanae originis, pro diis superstitione Graecorum habitos, dici non iniuria posse, illud ipsum in semet expertos esse. Quae sane suspicio ex earum est genere, quibus veritatis character detrahi non debet. Unde enim tot Ioves, Apollines, Neptuni, et omnis fere ille συρφετὸς οὐρανίωνων? De Mercurio Maiiae filio, τοῦ Ἐρμῶ aut Aegyptii Thoyth aut Samothraciae *Cadmili* titulos et officia occupante, testantur complures: τοὺς Τυνδαρίδας δὲ φασὶ τὴν τῶν Διοσκούρων δόξαν ὑπελθεῖν, πάλιν (immo πάλαι, ut *Hemsterhusius*) νομιζομένων εἶναι θεῶν, verissime *Sextus Empir.* IX. [§. 57.] pag. 557. Castor enim et Pollux, Tyndari et Ledaec filii, Dioscurorum, qui inter Cabiros Samothracum, nomen et honores vulgi et veteratorum artibus inpetraverunt, et diu servarunt; quod *Hemsterhusius* V. Cl., tanta eruditionis variae copia ad *Luciani Dial. Deor.* XXVI. pag. 282. patefecit, ut nihil supra. *Herodoti* non iniustum de similibus arbitrium. WESS. — Mihi, pace praestantissimi Viri dixerim, longe alia *Herodoti* sententia, aliud ratiocinium esse videbatur. Occasione mentionis factae Deorum, quos antiquissimis temporibus, priusquam homines regnassent, regnum inter Aegyptios tenuisse sacerdotes Aegyptii memorabant, redit Scriptor noster ad idem argumentum, quod iam supra cap. 43. tractaverat; scilicet ad quaestionem, *utrum Deos suos Graeci ab Aegyptiis acceperint, nec-ne?* Haec sunt illa ἀμφοτέρω, quae initio huius cap. dicit, *duae rationes*; nempe altera eorum qui adfirmant, altera eorum qui negant. Et nunc quidem quaestionem istam respectu trium Deorum, quos superiore capite prae caeteris nominaverat, instituit, et in hunc maxime modum ratiocinatur. Negari non potest, *Herculem, Dionyson* atque *Panem* deos esse multo antiquiores illa aetate qua nati in Graecia feruntur viri illorum cognomines, quos ut deorum choro adscriptos colunt Graeci: adeoque constat, esse hos multo recentiores. Iam si priscis temporibus noti fuissent Graecis *Hercules* aliquis et *Dionysus* et *Pan*, dii qui inter Graecos regnassent; tum hi qui hos deos ex Graecia ipsa, non ex Aegypto, repe-

tendos statuunt, dicere possent, recentiores hos, *alterum Herculem, alterum Dionysum, alterum Panem*, priscorum illorum nomina et honores occupasse. Atqui antiquior apud Graecos *Hercules*, quam *Amphitryonis* filius, nemini notus est: (silentio hic praeterit Scriptor id quod inter omnes constabat, *Herculem* hunc, prius *Alcaeum* vel *Alcidem* nominatum, postea demum oraculi iussu *Herculis* nomen accepisse: conf. *Sext. Empir.* IX. 36. et ibi *Fabric.*) *Dionysus* vero et *Pan*, non modo prisca, Graecis ignoti; sed ne recentiores quidem hi, quos colunt, satis illis noti sunt, ac fere peregrini (nisi quod in Graecia nati putantur) ab illis habentur. Unde colligi par est, trium priscorum deorum, *Herculis, Dionysi* atque *Panis* nomina et cultum nonnisi eis fere temporibus primum innotuisse Graecis, quibus natos in Graecia esse hosce recentiores istorum cognomines constat. S.

11. καὶ ἦνεκε ἐς Νύσαν) Adtigat Aethiopiae hanc urbem III. 97., Νύσαν, non ut Edd. Νίσσαν, adpellans: quod et hic sequor codicum imperio. Alii alibi locant et Νύσαν scribunt, de quibus ad *Diodori* I. 15. Nihil praeterea interest, utrum ἐς μηρὸν ἐνεβράχαστο an ἐβράχαστο optaveris. ἐβράχαστος τῷ μηρῷ eadem in fabula *Aristides* princ. Laud. *Dionysi* T. I. pag. 29., ἐβράχασε τῷ μηρῷ *Apollod.* III. 4, 3. μηρῷ ἐγκτεβράχαστο *Orpheus* Hymn. XLVII. 3. WESS.

[17. Ταῦτα μὲν νῦν etc. Nempe haec de tribus deorum ordinibus, qui olim Aegypti tenuissent imperium, priusquam homines coepissent in eadem terra regnare: atque etiam quae de priscis regibus ex hominum genere hactenus memoravit *Herodotus.* S.]

CAP. CXLVII. 15. ἐπέχρηστο σφι κατ' ἀρχαίς) Notabile est, neque displicet, ἐπέχρηστο *Arch. et Vind.*; quem in modum iidem II. 151. III. 94. VII. 220., consentiente isthic *Med. Ask. et Pass.* Tale etiam *δαιμαίνων τὸν κεχρημένον θάνατον* IV. 164. [At alibi formationem paulo asperiorum, duabus concurrentibus consonis, amare Nostrum iam saepius observavimus. Nec vero opus fuit, ut religiosam in huiusmodi minutiis constantiam servaret Scriptor.] Iam supra quod posuit, [l. 5.] post *Sethonis* excessum, sive κατὰ τὸν ἰσθμὸν τοῦ Ἡφαίστου, XII. principes lectos fuisse, id insuper *Marshamus* habuit, *Anysin* coecum et *Sethonem* ca-

talogo XII. regum satis imprudenter inserens, Can. Chron. pag. 538. WESS.

CAP. CXLVIII. 5. ὑπὲρ τῆς λίμνης τῆς Μοίριδος κατὰ Κροκοδείλων - - πόλιν) In Stephano Byz. quem huc respexisse L. Holstenius aliique monuerunt, mendam reliquerunt intactam: Κροκοδείλων πόλις sita fuisse dicitur ἐν τῇ Μοιρίδι τῇ λίμνῃ ἐν Αἰγύπτῳ. corrigendum sine dubio: ἐν τῇ Μοίριδος λίμνῃ: neque enim lacus iste nobilissimus Moeris, Μοῖρις, dicebatur, sed Moeridis: Μοίριος λίμνη semper Herodoto, Μοίριδος λίμνη Diodoro ceterisque. Herodotei non meminerat loci *Conr. Gesnerus*, Maream vel Mareotida paludem designari suspicatus *Aeliano* de Nat. An. VI. 7. Ἐν τῇ Αἰγύπτῳ περὶ τὴν λίμνην τὴν καλουμένην Μύριδος, ἔπου Κροκοδείλων πόλις: scribi praestat Μοίριδος, quod in *Diodoro* probavit et *Cl. Wesselingius*. Duae sunt a se invicem longe dissitae paludes, Alexandriae vicina Μάρεια, et iuxta quam *Labyrinthus* erat, inter nomon Arsinoiten et Memphiten, Μοίριδος λίμνη. Veteres admirandum lacum Regis Moeridis iussu χειροποίητον fuisse consentiunt: vid. *Wess.* ad *Diodor.* I. [c. 51.] p. 61. Contra testis oculatus *Aristides* Maream et lacum Moeridis, et paludes inferioris Aegypti, Nili κόλπους fuisse iudicabat, in *Aegyptiaca* T. III. p. 591. ἦτε γὰρ Μοίριδος λίμνη, καὶ αἱ πρὸς ταῖς ἔλσι (sic egregie corrigit vir summus *P. Wesselingius* ad *Hierocl. Synecd.* pag. 726.) καὶ ἡ Μάρεια ἐξ ἀρχῆς εἰσι τοῦ Νείλου κόλποι. In Moeridis lacu nuper Iovis μῆρόν quaesivit *Eruditiss. Schmidtius*: cui sub Bacchi et Osiridis fabulis Nilus latere videtur. Caeterum urbium Aegypti, quae quidem nobis innotuerunt, Aegyptiaca nomina saepe latent: indigenis crocodili vulgo Χάμψαι appellabantur: *Herodoti* testimonium lib. II. cap. 69. firmat *Iablonskius* *Panth.* P. III. p. 70. illinc probabiliter ductum genuinum fuit urbi *Crocodilorum* nomen. Quae Graeci nobis tradiderunt Aegyptiaca nomina, de his plerisque credi par est, quod de nomine *Canobi*, observat *Aristides* T. III. p. 608. Αἰγύπτια καὶ δυσγράμματα nomina, in sonum mutata faciliorem, ori suo accommodarunt. Hoc facile ferendum: sed saepenumero nullius ingenii lumine dissipandas tenebras offudit historiae veteri illud ipsum, quod in nominibus Aegyptiacis Solonem fecisse *Critias* narrat *Platonis*, T. III. p. 113. Α. διαπυθνυόμενοι τὴν

τῶν ὀνομάτων δύναμιν εἰς τὴν ἑαυτῶν Φωνῆν μετετηνόχασι. Hac in re frequenter etiam peccarunt Philo Byblius et antiqui Focederis Interpretes Graeci. Ne nunc quidem desunt imitatores istius historici, quem notat Lucianus de Historia scribenda T. II. p. 29. vid. Plutarch. de Fort. Rom. p. 322. F. VALCK.

[4. τὸν ἐγὼ ἤδη ἴδον λόγου μέζω) Quaecumque sit h. l. vis particulae ἤδη, velim doceri: videtur ad λόγου μέζω referenda; nescio vero an divisis vocibus ἤ δὴ scriptum oportuerit, profecto. Sed, haec cum maxime scribens, intelligo referri verba τὸν ἐγὼ ἤδη ἴδον ad ea quae cap. 147, 5. posuerat, ταῦτ' ἤδη φράσω. προσέσται δέ τι αὐτοῖσι καὶ τῆς ἐμῆς ὄψις. Labyrinthi rudera, et cellas ubi sepulti sacri crocodili, vidisse sibi visus est descripsitque Savary, in Lettres sur l'Egypte, T. II. p. 24 seq. Caeterum multa ad Labyrinthum spectantia erudite collegit disquisivitque Larcher in Notis ad hoc caput. Totam aedificii rationem distributionemque symbolum fuisse annui cursus Solis probatum ivit Gatterer in Commentat. Soc. Reg. Goetting. Vol. IX. pag. 60 seqq. S.]

5. τὰ ἐξ Ἑλλήνων τείχεα) Non alia sunt ac πάντα τὰ Ἑλλήνων τείχεα, sive, quidquid substructionum operumque Graeci condiderunt. Ad quem modum τὰ ἐξ ἀνθρώπων πράγματα apud Platonem, τὰ ἐξ ἀνθρώπων κακὰ Dionis Cassii, τὰ ἐξ ἀνθρώπων χρήματα in Heliodoro, pluraque alia, docte explicata a Cl. Abreschio Animadv. in Aeschyl. I. 20. pag. 140. Ἐργων ἀπόδειξις de egregiis facinoribus I. 207. II. 101. et aliàs obvia est. [sed hic quidem de operibus hominum manu factis.] Verum proinde [l. 10 seq.] quod Aldus dederat, et codices non plane improbant Ἑλληνικῶν ἔργων καὶ μεγίστων: aliud placuit ob Medic. viro Celeb. WESS.

[12. αὐλαὶ κατὰ στεγὰς. Vertunt aulae tecto operatae: quae quidem secum ipsa pugnant, quum αὐλή sit locus apertus, sub dio. Itaque recte Gronov. intelligebat aulas porticibus circumdatas; quod ipsum etiam disertius infra (l. 33.) indicat auctor, ubi ait αὐλή ἐκώστη περιστυλος: et στεγὰς, quas l. 27. et 30. dicit, iidem porticus esse videntur, atque hoc vocab. porticus, sive fornices malueris, (κρυπτὰς Strabo vocat lib. XVII. p. 811. B.) in Latinis nostris et hic et l. 27. et 30. positum velim, ubi conclavia et aedificia

posui; conclavia enim οικήματα sunt. *Wytttenbachius* vero Selector. pag. 356. αὐλαὶ τε καὶ στέγαι scripsisse Herodotum censuit; στέγας autem tecta aedificia interpretatur, quum αὐλαὶ apertae sint. S.]

18. αὐτοὶ τε ὠρέομεν) Ionum ore idem ὠρέω atque aliorum ὠρέω sonuisse G. *Corinthus* et hoc de grege monuerunt alii. Scriptis in libris mira variatio: haud pauci Ionicam speciem, ut *Pass. Ask. Vind.*, prorsus recusant. ὠρέομεν *Arch.* natum ex ὠρέομεν neglectā ἀυξήσει videtur, quod et II. 106. servavit, et in Edd. occurrit V. 40. Sic *Heraclitus*, θάνατός ἐστι, οὐόσα ἐγερεθέντες ὠρέομεν, in *Clement. Alex. Strom.* III. p. 520. Par discordia ὠρέοντας inter et ὠρέωντας, quamquam illius, uti aequum erat, frequentior usus. Sunt hae minutiones curae, et res gestas vestigantibus fortasse taediosae, considerandae tamen Ionicum scriptorem versanti. [conf. *Var. Lect.* ad I. 99, 9, et 15.] Superbum autem *Labyrinthi* opus *Mela* I. 9. *Plinius* *Hist. Nat.* XXXVI. 15. *Strabo* XVII. p. 1165. [p. 811 ed. Cas.] non praeterierunt, in descriptione non usque quaque concordēs. *WESS.* — Adde *Diodor. Sic.* lib. 1. c. 61. et 89. cum *Wesselingii* *Notis.* S.

[54 seq. τῆς δὲ γωνίης τελευτῶντος τοῦ λαβυρίνθου ἔχεται πυραμῆς) Istud τῆς γωνίης eandem mihi dubitationem movet, quam supra ad lib. I. c. 51, 9. iudicavi. In extremitate labyrinthi ex stadii intervallo (ἐπὶ τέλει τῆς οἰκοδομίας ταύτης πλέον ἢ στάδιον ἀπεχούσης) positam istam pyramidem facit *Strabo* p. 811. c. ex vulgata quidem scriptura, quam nuperus etiam Editor Lipsiensis tenuit: sed nimirum ἐπεχούσης scriptum oportebat, quod in versione latina recte expressum, *In fine huius aedificii quod plus stadio occupat.* S.]

CAP. CXLIX. 4. εἰςὶ στάδιοι ἑξακόσιοι καὶ τρισχίλιοι) Omnia haec uncis includit *Cl. Pauw*, praetereaue ἴσοῖ καὶ legit, cuius ambitus aequat *Aegypti* partem maritimam. Neutrum adscisco. Nam, τὸ περίμετρον - - εἰςὶ στάδιοι etc. suum agnoscere Scriptorem, cap. 124. et illi adposita firmabunt. [conf. II. 41, 18.] ἴσοι τὸ παρά θάλασσαν ea sumendum est consuetudine, qua μὴ ἴσας μῆκος εἶναι II. 7. [nempe per ellipsin κατὰ praepositionis.] Cetera, quae de *Aegypti* ad mare latitudine, ibidem c. 6. explanavi. Neque opus erit, ut *Moeridis* amplitudinem lacus examinem: factum aliàs, ad *Diodor.* I. 51. Hoc vide: denuo enim λεπτο-

λοχητέον: superiore capite [c. 48, 13.] πρὸς βορέω ex *Med.* et aliis locum occupavit; πρὸς βορέην, quod hic [l. 6.] se offert, mutato. Possum id ferre et pati, siquidem βορέω contractum ex βορέω docetur ab *Eustath.* in *Homer.* p. 994, 57. [*Iliad.* p. 989, 31. ed. Bas.] sicuti est, et repetitur III. 102. Quid itaque inpediet, quō minus πρὸς βορέην ex *Arch.* et *Vind.* in sedem redeat? Habent Edd. I. 6. III. 97. VII. 189. membranae creberrime. WESS. — Praepositionem πρὸς, istā notione, promiscue mox cum secundo casu, mox cum quarto, construi a Nostro, observavimus in *Adnot.* ad I. 202, 16. p. 204. et ad II. 121, 5. De *Moeridis*, lacu, iuxta ea quae erudite, ut solet, collegit disputavitque *Larcher*, consuli merentur *Savary*, *Lettres sur l'Egypte*, T. II. p. 30 seqq. *Denon*, *Voyage dans l'Egypte* p. 85. et instar omnium *Somard*, in *Memoire sur le Lac de Moeris comparé au Lac de Fayoum*, T. I. magnae *Descriptionis Aegypti*, Parte ad *Antiquitates* spectante, p. 79-114. S.

5. ἴσοι) Quod forte noluisse adeo diligenter observatum *Herodotus*, in numeris amplificandis saepe modum excedens, id a Lectore primum ad oram libri positum fuisse suspicor, ἴσον καὶ αὐτῆς Αἰγύπτου τὸ παρά θάλασσαν: qui quidem eorum meminerat, quae supra leguntur lib. II. c. 6. αὐτῆς Αἰγύπτου ἐστὶ μῆκος τὸ παρά θάλασσαν ἐξήκοντα σταδία, κατὰ ἡμέρας διαίεσθαι. De orae maritimae latitudine *Wesselingius* egit ad *Diodor.* Sic. I. p. 56. cui hic tradita aequae videntur ac *Is.* *Vossio* parum credibilia. VALCK.

14. ὀργυιαὶ δίκαιαι) Perperam ultimum quibusdam in msstis negligitur. *Aelianus* *Hist. Anim.* XV. 9. μῆκος μὲν οὖν προήκων εἰς πεντεκαίδεκά που πόδας μεμετρημένους δικαίῳ μέτρῳ. Alexandrini interpretes *Levit.* XIX, 36. ζυγὰ δίκαια καὶ σταθμια δίκαια, et aliis saepe in locis. In illis autem [l. 18.] ἀνδρὸς γὰρ δὴ δεινῶς, mira se balbuties *Corn. de Pauw* prodidit: fuisse olim, ἀνδρὸς γὰρ γῆ, aut γὰρ δὴ γῆ δεινῶς: quorum alterutrum si schedae dedissent, expellendi defuisset causa; nunc, si ad loci sententiam adsumatur, satis erit. WESS. — Vide vero, ne δίκαιαι εἰσι ad sequentia verba debeant referri, idemque valeant ac si dixisset δικάίως δύνανται, accurate, exacte valent stadium sex ingerum. Quo spectat fortasse quod ex *Grammatico San-*

germanensi Larcherus adnotavit: δίκαιον μέτρον, τὸ ἴσον.
Ἡρόδοτος β'. S.

22. τὸ βασιλικόν) *Regium fiscum*, Valla: *aulam regiam* designat Herodotus, etiam ubi thesauros commemorat. *Fiscum Principis* vel *Imperatoris βασιλικόν* vocant: in *Diogene Laërt.* VII. 181. recte cepit *Menagius*. Frequentat hoc sensu τὸ βασιλικόν *Diodorus Sic.* lib. II. c. 40. τετάρτην εἰς τὸ βασιλικόν τελοῦσι. conf. *ibid.* c. 41. Lib. XI. c. 67. *Damnatorum* bona Hieron εἰς τὸ βασ. ἀνελάμβανε, in *fiscum referelat.* XX. 4. *Agathocles* τὰς οὐσίας εἰς αὐτὸν ἀνέλαβε. Plene legitur in *Eclogis* p. 592, 89. εἰς τὸ βασιλικόν ταμεῖον τὰς οὐσίας ἀνέλαβε. conf. *H. Vales.* in *Exc. Peiresc.* p. 96. Ceterum *vectigal* illud e *piscibus lacus Moeridis Reginae* datum scribit *Diodorus* πρὸς μύξα καὶ τὸν ἄλλον καλλωπισμὸν, lib. I. c. 52. VALCK.

CAP. CL. 10. Σαρδανάπαλλου) Una haec *luxuriosi* et *perditi Regis* in *Musis* mentio: fuisset alibi *uberior*, ni *temporum iniuria λόγους Nostrī Ἀσσυρίους* *invidisset.* *Nomen hominis* sic expressi, ut *Mssti* ostentant plures. *Scaliger*, quod *profitetur* ad *Euseb. Chron.* p. 63. in omnibus *Chronici Codicibus Sardanapallum* invenit. In *Iustino* et *Orosio* animadverterunt alii. *Maximus Tyr.* Σαρδανάπαλλον *adpellat* *Diss.* X. 9. cum *Davisii* adnotatione: *Philo* etiam *Iudaeus* *Tom.* II. p. 556. *Ed. Mang.* Fuit et in *Luciani* *Dea Syr.* c. 40. si *schedis* credimus. *Ipsum* autem hoc exemplum, quod *incredibilem subterraneam fossam*, qua *lacus Moeridis* aqua cum *Syrti* committitur, *illustrare* debet, *longe discrepat.* WESS. — *Congruit* quidem exemplum hactenus, quod *utrobique effossam humum* memorant in *fluvium* fuisse coniectam. Sed hoc ipsum mireris, *humum* ex *Moeridi lacu* effossam in *Nilum* fuisse proiectam, non *struendis aggeribus* aut *exaltando solo* usos illa esse *Aegyptios.* S.

CAP. CLI. 4. Φιάλας χερυθίας) *Galeo* dicitur *miris modis* hanc *historiam* *pervertisse* *Athenaeus*, VI. p. 231. Sed in *Athenaeum* ista vix *cadere* potest *incuria*, *hominem* in *excerpendis veterum scriptis* *accuratissimum.* Quae *prostant loco citato* tanquam *Herodotea*, *lectoris* potius *inepti* *conficiunt* *emblema*, ab *instituto Athenaei* *prorsus alienum*, quodque non *videtur legisse*, qui *vicina* *dedit.*

Eustathius ad Ἰλ. λ'. p. 815. VALCK. — Ex *Eustathiō*, quid scripserit *Athenaeus* vel non scripserit, nusquam certo cognosci potest, quoniam nonnisi Epitome Athenaei ille usus est. In eo memoria sefellit *Athenaeum*, quod *argenteas phialas pro aureis* scripsit. S.

7. Φαμμίτιχος) Haesitavi in regis nomine. Φαμμίτιχον ex *Codd.* scripsissem, si semper conspirassent. Lege ad Musam superiorem c. 105. et II. 2. *Athenaeus*, Herodotea haec adtingens, multa admiscet aliena, et scriptoris sententiae contraria, fortasse memoriae peccato, VI. 4. [c. 19. nostrae ed.] p. 231. D.; paullo prudentior *Diodorus* I. 66. WESS. — Conf. superiorem adnotationem. S.

18. Ψιλώσαντας τὰ πλεῖστα τῆς δυνάμιος) Convenit *Xenophontis* Κυρ. παιδ. IV. [5, 19.] p. 105. B. ἔπεμπεν ἐπὶ τοὺς Μήδους, ὡς Ψιλώσων αὐτὸν, ut *Cyrum* potentia exueret; et *Dionis Cassii* XL. [c. 62.] p. 167. ἢ μὴδ' ἐκείνον Ψιλώσαντας, αὐτὸν ταῖς δυνάμεσι --- ἐκδοῦναι. WESS.

CAP. CLII. 2. ὅς οἱ τὸν πατέρα Νεκῶν ἀπέκτεινε) Sic publicarat *H. Stephanus*; adscripto, si vulgatum ἐκῶν sequamur, verti posse, volens, i. e. non per inprudenciam, occiderat: nec discrepat *Paull.* *Leopardus* Emend. VII. 12. Quae quidem censura non placuit *Pavio*, ἔχων ἀπέκτεινε praeferenti. *Gronovius* Ἐκῶν ex *Med.* et aliis potius censuit, Νεκῶν non plane spernens. Equidem id retentum maluissem, tum quia regis nepos eodem fuit nomine, qui priscorum mos, tum ob *Stephani* Codices, quibus paria sentiunt alii. Valeant itaque coniecturae incertae et ex arbitrio natae. WESS.

5. βασιλεύοντα τοδεύτερον etc.) Certum ratumque est, *Psammitichum* Aethiopicam cladem fuga evitasse: τὸ δεύτερον vero quorsum referetur? Dices, a *Saitis* revocatum, et regno admotum, neque refragabor. Ergo-ne bis regni curam suscepit, iam ante exilium, regis *Sabaconis* tempore, eadem dignitate conspicuus? Id vero consistere nequit cum c. 147. Quare τὸ δεύτερον secundam fugam indicat, qua, pressus a collegis regibus, salutis suae consuluit. Mox [l. 4. et seqq.] ἔψιος, ἐπενόεε, et μαντήιον recepi, quippe Ionici commatis. Quod et aliàs facio, solo *Msstorum* indicio contentus: cui enim bono repetitae iterum iterumque admonitiones? *Herodotum* qui versant, dictionis eiusdem callent genus. WESS.

16. κατά λήϊν ἐκπλώσαντας) Cares erant ληστρικοὶ et passim μισθοῦ στρατεύοντες in Strabonis XIV. p. 978. A. [p. 662. D. ed. Cas.] Par Graecorum olim et Ionum prava consuetudo, teste Thucydide I. 5. Hinc in lege Solonis, a Gaio servata L. 4. D. de Colleg. οἱ ἐπὶ λείαν οἰχόμενοι, sociati ut praedatum eant. Vere enim doctissimi viri, Palmerius, Heraldus, Bynkershoekius, ita correxerunt, obliti verborum Herodoti, ad eam sententiam adprime utilium. WESS.

CAP. CLIII. 6. δωδεκαπήχεις) Aldinum contemni haud debuerat, quippe unice legitimum: vidit et Reiskius; Diodorus I. 67. consentit. Quod subditur [l. 7.] ὁ δὲ Ἄπις κατά τὴν Ἑλλ. γλ. ἐστὶ Ἐπαφες, vereor, ut Herodoti sit. Commodam sedem habet III. 27. et 28. hic fortasse additiciū, minus certe necessarium. De Erapho gemina Aelian. Hist. An. XI. 10. et Graecorum alii. WESS.

CAP. CLIV. 11. πρὸς θαλάσσης, ὀλίγον ἔνερθε Βουβ.) In Latinis erat prope exiguum maris, vulgato πρὸς ὀλίγον θαλάσσης respondens. Neutrum bene. Reiskius ex illo, ὀλίγον πρὸσω θαλάσσης, tantillum remoti a mari. Veriora edunt Mssti; quibus Diodorus adstipulatur I. 67. Statim [l. 14.] idem Vir. Cl. κατοίκησε ἐς Μέμφιν, iustiore caussa, quam Herodotus brevi adprobabit ipse. [Olim ibi κατοίκησε, quod et Gron. tenuit. Veram scripturam servavit ms. F. puto et Paris.] Mendae genus per est frequens. Tale in Strabonis X. p. 685. B. [p. 447. A. ed. Cas.] ὁ μὲν τὴν Ἐρετρίαν ᾤκησε: et p. 754. [p. 479. B.] εἶτ' Ἀχαιοὶ καὶ Δάκωνες συνᾤκησαν. Tale Musà VI. 35. VII. 170. Cares autem μέρος τι τῆς Μέμφεως incoluisse, Καρομεμεθίτας adpellatos, est in Polyæno VII. 3. et Steph. Byz. voce Καρικόν. WESS.

21. ὄλκοι τῶν νεῶν) Laurentius Vestigia navalium, et c. 159. H. Stephanus obscurius, canales quibus naves deducebantur. Malo navalia cum Porto. Ὀλκοὺς δυνάμεις Philo Iud. Leg. ad Caium p. 1030. alibi ὄλκικὰς, eas ait, quae adliciunt. Nautica in re ὄλκοι rudentes sunt ad naves trahendas. [sive lignei cylindri, quibus naves in terra promoventur.] Schol. Thucydidis III. 25. οἱ ὄλκοι, ἔργανά εἰσι, οἷς αἱ νῆες ἔλκονται: tum navalia. Hesychius ὄλκους, ναυστάθμους, τὰς ἔλξεις τῶν πλοίων. Suidas paria, fortasse hoc ex loco. WESS. — Inde κωλιεῖν, subducere naves, apud Polyb. et alios. S.

CAP. CLV. 7. (ὡς καὶ πρότερον οὐνόμασται μοι) Vide cap. 59, 9. 83, 7. 133, 3. S.]

[15. Λιθοῦς νηὸς ἐξ ἑνὸς λίθου πεποιημένος) De aedibus monolithis, cuius generis aliam cap. 175. memorat Noster, praeter Norden paulo post *Wesselingio* laudatum, consuli possunt *Caylus* in *Comment. Acad. Inscript. T. XXXI. p. 35. seqq. Abd-Allatif* p. 186. ibique *Sylvestre de Sacy* p. 248. et quem is laudat *Denon* p. 140. et 246. ed. in 4to. et *Tab. aen. XLI. n.º 1 et 2.* Adde *Description de l'Egypte par ordre etc. Antiquités, T. I. Pl. x. fig. 5. 6. et 7.* Exstat etiam in India ad hunc diem in ruderibus urbis *Mavalipuram* aedes monolitha, xx. pedes in altitudinem et profunditatem, xii. in latitudinem metiens. Vide *Langlès Monumens anciens et modernes de l'Hindustan, Fascic. V. Paris. 1813. tab. aen. xxiii. S.]*

[15. τουτέων ἕκαστόν ἐστι) Est qui ἕκαστός ἐστι legendum censeat, quoniam τοῦχος praecessit. At ἕκαστον τουτέων ad ὕψος et μήκος refertur. S.]

17. τὴν παρωροφίδα τετράπηχυν) *Pollux* I. 81. τὸ μεταξὺ τοῦ ὄροφου καὶ τοῦ στέγους, παρωροφίς: cuius descriptio Latinis *Vallae* non congruit. Nisi aberro, videtur prominentiam τοῦ καταστεγασματος, sive quod παρὰ τὸν ὄροφον porrigebatur, indicare. Huiusmodi autem tecta ex uno lapide, μονόλιθα, non praeterita a *Strabone* XVII. p. 1165. [p. 811. c. ed. Cas.] neque *Nostro* II. 175. ostentant in hunc diem Aegyptiorum parietinae a *Frid. Lud. Norden* *Itin. Aegypt. p. 187.* cum cura descriptae. Θῶμμα, θωῦμαστότατον cur receperim, dictum alias fuit. *WESS.* — Vide *Adnot. ad I. 11, 16. S.*

CAP. CLVI. 3. νῆσος ἢ Χέμμις καλευμένη) *Eustathii* et *Arch.* Ἐχεμμίς probari a *Th. Galeo* haud debuerat: nata est ex διττογραφίᾳ. *Mela* I. 9. et *Stephanus Byz.*, *Nostrum* excitans, *Chemmin* tuentur, atque *Hecataeus* apud eundem. [At *Chembin* nominaverat *Hecataeus.* conf. *Creuzer* *Histor. Fragm. p. 26 seq.*] Nam quae c. 91. *Chemmis*, longe diversa urbs est. *Insulas*, quas [l. 7.] miratur *Herodotus*, *fluitantes* Aegypti, et μεγάλας σφόδρα, dabit *Theophrastus* *Histor. Plant. IV. 13.* etiam prope *Orchomenum* *Bocotiae*; Italiae nonnullas *Seneca*, *Quaest. Nat. III. 25.*, plures *Plinius* *Hist. Nat. II. 95.* quorsum *Labeonis* verba in *L. 65. §. 2. D. de*

Adquir. R. Dom. recte referunt. Conf. Sotionis Eclogarum finem. WESS. — De Chemmi insula conf. quae notavit Et. Quatremère, in Mem. sur l'Égypte T. I. p. 226 seq. S.

10. ἐμπεφύκασι δ' ἐν αὐτῇ) Homeri περὶ δ' αἴγειρος πεφύκασιν Thomam Gale ad Arch. et Vind. ἐμπεφύκασι amplectendum pertraxit, pellicit et me. Priorem tamen formam Hippocrates et Aretaeus Cappadox non spreverunt, neque Noster I. 195. II. 91. WESS.

24. Αἰσχύλος) Cereris filiam Dianam dixerat, opinor, in dramate deperdito. Pausan. VIII. [c. 57.] p. 676. Δήμητρος Ἀρτεμιν θυγατέρα εἶναι καὶ οὐ Λητοῦς, ὄντα Αἰγυπτίων τὸν λόγον, Αἰσχύλος ἐδίδαξεν ὁ Εὐφορίωνος τοὺς Ἕλληνας: sua desummissa ex Herodoto merito videbatur Iablonskio Panth. III. c. 4. §. 4. Quae praecedunt Herodotea [l. 19-21.] de Latona, liberorum Διονύσου καὶ Ἴσιος Apollinis et Dianae nutrice ac servatrice, prostant in Scholiis ad Ciceron I. in Verr. c. 18. mendosissime scripta; nam voces, Ἴσιος λέγουσι, in has deformatae sunt ΗΣΙΟΔΟΣ ΔΕ ΤΟΥΣΕΙΝ. Magis mirum, Λητοῦν in τοῦσιν degenerasse: sed hunc locum video designatum Gronovio; qui frustra Λητὸν scribi maluit quam Λητοῦν. Eustath. ad Od. ε. p. 212, 7. τὴν Καλυψὼ καὶ τὴν Ἴω, Καλυψοῦν καὶ Ἴω ἢ οἱ πλείονες Ἴωνες γράφουσι: habet Ionicum κακιστοῦν Hesychius, εὐεστοῦν scripsit Democritus. VALCK.

26. ἐποίησε γὰρ Ἀρτεμιν εἶναι etc.) Oculis et animo Pausaniae haec observata fuisse, ex VIII. 57. nemini non adparebit. Satis vero hic ambiguum, τὴν δὲ νῆσον διὰ τοῦτο γενέσθαι πλωτὴν, quorsum tendant: an ad Aeschylum, an aliorsum? Cl. Pauw Tragico transscribit, et propterea τὴν δὲ Δῆλον διὰ τοῦτο γενέσθαι πλωτὴν, ideoque Delum redditam esse natantem, corrigendum pertendit. Fabula ex Callimachi Hymno in Delum abunde nota est, huic tamen loco non bene adcommodata. Continuat, quod de fluitante insula Chemmi positum ante fuerat, adseriturque πλωτὴν tum esse factam, quum Apollo et Diana Typhonis in ea insidias vitarent. Pendent omnia ex superioribus φασὶ εἶναι αὐτὴν πλωτὴν, et arguunt sequentia. Deerat στιγμή post Δήμητρος, prudente Cl. Reiskii consilio adscripta. WESS. — Commode Schaefer interiecta verba, inde ab illis, ἐκ τούτου δὲ, parenthesis eos signis inclusit: nos parenthesis eos initium ab istis, Ἀπέλλωνα δὲ, fecimus. S.

CAP. CLVII. 1. Φαμμίτιχος δὲ ἐβασίλευσε Αἰγύπτου τέσσαρα καὶ πενήκοντα ἔτη) Redit in memoriam acerba criminatio, qua *Herodotum* suo more perstrinxit *G. Iameson*, *Spicileg. Ant. Aegypt. c. vi. 6.* Negat vera esse, quae de *Psammeticho*, *Scythis*, *Cyaxare* lib. I. 105. litteris prodita sunt. Neque enim *Psammetichum* obviam ire *Scythis* potuisse, quia debitum naturae persolverat: namque XLII. annis ante *Cyaxarem* regnum inchoasse. Quid tum porro? Regni munera per annos LIV. *Psammetichus* obiit; potuit ergo, si verum foret annis XL. et duobus ante *Cyaxarem* regnum inchoasse, plurium spatio annorum isti *Medorum* regi, quod *Herodotus*, et *Strabo* XVIII. p. 1155. [p. 801. D. ed. Cas.] aliunde doctus, adfirmavit, aequalem habere aetatem. At hoc perpende: mortem cum vita commutavit *Amasis* anno Periodi Iulianae 4187., a cuius obitu ad *Psammetichi* initia anni sunt, sicuti *Iamesonus* bene putavit, centum circiter et quadraginta sex. Ergo principia *Psammetichi* conveniunt anno Per. Iul. 4042. *Cambyses* sub annum regni quintum in Aegyptum arma vertit, hoc est, Per. Iul. 4188. anno. Hinc ad *Cyaxaris* regni exordium reperiuntur anni ferme centum et octo, non inficiente docto viro: quare regnare is anno eiusdem Periodi 4079. coepit. Consequens inde est, ut *Cyaxares* et *Psammetichus* reges se ultra xv. annos videre et venerari potuerint. I nunc, et criminatori auscultat. Ego vero [l. 4.] ἐς τὸ, quod in ἐς δ' crebro abiit, non movi; atque ex sermonis indole πολιορκημένη [l. 5.] et ἐλαστρομένης [cap. 158, 6.] ex schedis recepi, *Eustathii* iudicium secutus. WESS.

CAP. CLVIII. 4. τῆς μῆκος μὲν ἐστὶ) Bene mssti, ob sequens δέ. Est de hac fossa *Cl. Mich. Rossalli* schediasma, quo ex *Aristotele* I. *Meteorol. c. 14.* et *Strabone* eius initia *Sesostridi* vindicantur. Verum *Geographus* XVII. p. 1157. [p. 805. A. ed. Cas.] incertus haeret, *Herodoti* *Aristotelisque* opinionem recensens; alibi, I. p. 65. [p. 38.] confidentior, ubi *Casaubonus* doctissime. *Nostro* planissime accedit *Diodor.* I. 33. plura de egregio isto opere, modo inconcussum mansisset, quam alii, commentatus. Hoc addere, ferente occasione, debeo, *Iosephum* Bell. Iud. V. 9. p. 347. Pharaoni, qui *Abrahamo* uxorem *Saram* abduxit, Νεχώς cognomen indidisse: quod unde acceperit, nescire

me fateor; probe alioqui gnarus, eam Iudaei scriptoris perorationem multa stolidae iactantiae argumenta conplecti. WESS. — Quod ait Scriptor πλῶς ἡμέραι τέσσαρες, suspicatus eram iusto minorem esse numerum: cuiusmodi dubitatio mihi ad c. 9, 1. oborta erat. Sed conf. lib. IV. c. 86. S.

6. ἐλαστρευμένας) Adfirmat etiam *Eustath.* ad Ἴλ. σ'. p. 1219, 24. Ὅτι καὶ ἐπὶ νεῶν ἐλαυνομένων τὸ Ἐλαστρεῖν λέγεται Ἡρόδοτος δηλοῖ ἐν τῷ „τριήρεις ἐλαστρευμένας.“ Multo frequentius olim formam istam in libris veterum lectam, quam a nobis, monstrant diversa Grammaticorum interpretamenta, ex usu multiplici verbi ἐλκύνειν atque origine facile illustranda. VALCK.

11. τὸ κατὰ Μέμφιν τεῖνον ὄρος) Admotam his medicam a Reiskio manum, τὸ παρὰ Μέμφιν τεῖνον, *Memphim praetendens*, aut τὸ κ. Μ. στεῖνόν, *angustus apud Memphim mons*, Scriptor deprecatur. Maluit II. 8. hoc de monte τεῖνον ἐς τὴν Ἐρυθρὴν καλ. θάλασσαν, ἐν τῷ αἰ λιθοτομίαι, uti hic: tum c. 175. ἐκ τῶν κατὰ Μέμφιν ἐουσέων λιθοτομιέων. [Turbaverat viros doctos, quod κατὰ Μέμφιν vulgo apud Memphim intelligebatur, quum sit ex adverso, contra Memphim. cf. I. 76, 4. II. 148, 3. et *Valck.* ad III. 14, 10.] Mox ex schedis φέρουσα [l. 15.] sententiam ornat. Nam divortia sive διχοσφάγες ab indicato monte non protendebantur, sed ipsa fossa, ab eo in meridiem et sinum Arabicum ferens. [Ut *via ferre* (φέρειν) ad aliquem locum dicitur, cf. II. 138, 18. ibique not. sic nunc fossa φέρουσα etc.] Iam Arabiae urbs Πάτουμος praeterita a *Steph. Byz.* non est, eadem, ut viri eruditi arbitrantur, ac Πηθ Pithom Hebraeorum, *Exodi* c. 1, 11. quae quidem Ἡρώων πόλις et Coptorum sermone ΠΕΘΩΜ cum deinde fuerit nuncupata, et extimo sinus Arabici angulo ad cubuerit, nulla mihi dubitatio est, quin Herodotea distinguenda sint ὀλίγον Βουβάστιος πόλιος· παρὰ Πάτουμον --- πόλιν ἐσέχει ἐς τὴν etc. Certe ad Patumum fossa sinui Arabico iungebatur, longe ab urbe Bubasti seiunctam. Illis autem δὲ si deforet, equidem non revocarem. WESS.

20 seq. ἀπὸ τούτου εἰσὶ στάδιοι χίλιοι) Quod Scholiastes *Aristophanis* ad *Plut.* vs. 388. ut *Herodoteum* produxit, ἀπὸ τούτου εἰσὶ στάδια δύο ἀπαρτὶ, aut, uti in Ἄπαρτὶ *Suidas*, στάδιοι ὁ, h. e. ἑβδομήκοντα, id frustra in Musis quaesitum, hic

olim, sed correctius, commodam sedem habuerat. Testis erit Grammaticus Sangermanensis, cuius indicium Cl. D. Ruhnkenio acceptum fero, Ἀπαρτὶ scribens παρ' Ἡροδότῳ σημαίνει τὸ ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς· ἀπὸ τούτου εἶσιν στάδιοι χίλιοι ἄπαρτι εἰς τὸν Ἀραβικὸν Κόλπον. Valde autem mirum, ita vocem hinc abiisse, ut ne vestigium quidem reliquerit. Noneam inconmodam, sed et Herodoteam, diximus ad lib. V. 55. WESSELING. in *Addendis*. — Distantiam intimi recessus sinus Arabici a Mediterraneo mari, metrorum francicorum 100,000, id est, trecenta fere pedum millia, Aegyptius Academicus *Du Bois-Aymé* reperit; quam mensuram ait (in Commentatione supra a nobis ad cap. 6, 12. laudata) exacte convenire cum mille stadiis, quibus eandem distantiam *Herodotus* aestimavit: hunc enim scriptorem in rebus quidem Aegypti (quod iam a *Darvillio* aliisque viris doctis monitum) non maiori stadio Olympico uti, sed minori quodam, nonnisi 506 fere pedes continente; quod ut ab illo supra cap. 6. et 7. huius libri, sic et hoc loco factum. Cui rationi quum manifeste repugnare videatur, quod in eisdem Aegypti rebus idem Scriptor noster, lib. II. c. 149. stadium diserte tradit centum *orgyas*, id est, sexcentos pedes continere, tum quod lib. IV. c. 41. idem intervallum mille stadiorum, de quo hic agitur, centum millibus *orgyarum*, id est, sexcentis pedibus aequiparat; huic difficultati ita occurrunt viri docti, ut dicant, aut propriae rationis suae nonnumquam oblitum esse *Herodotum*, aut, pro ratione maioris minorisve stadii, etiam *orgyas* maiores vel minores esse aestimandas. Equidem, argumentum hoc leviter attigisse contentus, vereor ne nondum satis momenta cuncta, quae ad quaestionem de aestimanda diversa stadii ratione apud veteres spectant, perpensa a viris doctissimis, qui in hoc genere laborarunt, et ad liquidum sint perducta. S.

CAP. CLIX. 3. ἐπὶ τῇ βορρηνῇ θαλάσσῃ etc.) Instruxit *triremes*, in septemtrionale, et in australe mare, sive Oceanum Orientis, mittendas: eadem Ἐρμυρῆ hoc loco θάλασσα; ac ποταμός, sicuti c. 158. tum IV. 42. ubi memorandum regis huius circa omnem Africam in Herculeum fretum et mare mediterraneum, sive boreale, navigandi studium. Quod autem in duobus *Codd.* αἱ ὅλας εἰσι δῆλοι, pro iusto potest putari. WESS.

6. ἐν Μαγδόλῳ ἐπίκεισε) Hac de urbe quanti disputatio-
 num aestus? Officii ratio, ne nihil moneatur, expostulat.
 Paucis defungar. Sunt doctissimi homines, quibus *Magdo-*
lus ea est, quam XII. M. P. *Antonini Itinerar.* p. 171. *Pe-*
lusio seiungit. Convenit nomen, congruere et situs vide-
 tur. Ego vero studiosius consideratum vellem, urbem eam
 ex *Herodoti* finitione II. 6. et III. 5. Aegypti fuisse: in
 quam Syros se, quicumque fuerint, hoc rege, adeo opibus
 et militaribus copiis florente, penetrasse, creditu difficile
 fit: praesertim cum ora Syriae maritima, ad Azotum ul-
 traque, eius fuerit in ditione, sicuti narratum c. 157.
 Adeo-ne supinos arbitrabimur Syros, qui, vitare cum
 possent, in anceps discrimen et certam perniciem se mer-
 gere voluerint? Mihi, imperatorum artes et cauta consi-
 lia replicanti, id quidem probabile non accidit. Ubi ergo
Magdolum? Inventa ab eruditissimis viris est in urbe Ma-
 nassitidis tribus, *Megiddo*, cuius vicina in valle egregius
 princeps *Iosias* profligatus (*Chronic.* II. xxxv, 22. *Reg.* II.
 xxiii, 29.) hoc abs rege fuit. Neque illis ego refragabor.
 Nominis discrepantia non moratur. Ex *Megiddo*, [quae *Ma-*
geddo apud *Iosephum*,] Aegyptii, unde haec *Herodotus*, suo
 ore *Magdolum*, ut in similibus accidit saepius, formarunt.
 Et, si moratur, adscisci poterit *Magdiel*, non longe hinc
 dissitus vicus, apud *Hieronimum* in *Onomast.*, unde *Mag-*
dolum conmodo gignetur. Nec obficiunt Syri, suo vocabulo,
 sumto latius, Iudaeos, in Aegypto multimodis detestabi-
 les, complexi. Mitto alia, quae *H. Relandi Palaest.* lib. III.
 p. 894. et *Iac. Perizonii*, etsi in quibusdam dissentientis,
Origines Aegypt. c. 25. p. 471. subpeditabunt. WESS.

7. Κάδουτιν πόλιν τῆς Συρίας) Recurrit urbs III. 5.; nec
 diversa, seu eius amplitudinem sive situm examines, vi-
 detur. *Herodotus* aliam si voluisset, addita notae signifi-
 catione utique secrevisset. Qui *Carcemischum*, quorsum
Necos victo *Iosia* *Chronic.* II. xxxv, 20. properavit, esse
 pertendunt, in quis Cl. viri, *Simsonius* et *Galeus*, ad id
 animum non adverterunt. Nam, cum opinantur Κάδουτιν
 primo vocatam hanc urbem, deinde *Carchemischum* a clade, ea
 profitentur, quae ubi negaveris, in spongiam ultro abi-
 bunt. Idem de suspitione *Cl. Pauw*, quae *Carcemischum*
 primis temporibus *Κιρκήσιον* et *Κίρκησον* nominat, atque

hinc *Κέρκυτιν* et *Κέρκυτιν*, et tandem *Κάδουτιν* negligentia scribarum format, iudicium esto. Quibus enim indicibus, quo teste probatur? De Cadyti suo loco. [nempe ad III. 5.] WESS.

9. ἐς Βραγχίδας τὰς Μιλησίων) Porphyrīi aetate idem exemplaria praeferebant, sicuti I. 92. ubi Gronovius bene, haec tamen docti scriptoris adspernatus: καὶ γενόμενος ἐπὶ τέλει τῆς Αἰγυπτιακῆς βίβλου, ἥτις ἐστὶ δευτέρα τῇ τάξει, εὗρισκω πάλιν κατὰ τὴν αἰτιατικὴν πτῶσιν εἰπόντα τὸν Ἡρόδοτον, „ἀνέθηκε ἐς „Βραγχίδας τὰς Μιλησίων.“ οὐκέτι οὖν ἄμην ἀμάρτημα εἶναι γραφικόν, Ἴωνικόν δὲ μᾶλλον ἰδίωμα. Quae hunc locum occupare debent, quo inportunam τούς Μιλ. corrigentium vim in posterum arceant. WESS. — Conf. ad I. 92, 6. notata. S.

CAP. CLX. 22. Ἠλείων δὲ μηδεὶ) Apud Diodor. Sic. lib. I. cap. 95. Eleorum legatis interrogantibus, πῶς ἀν γένοιτο δικαιοτάτος; (ὁ Ὀλυμπικός ἀγών,) respondisse traditur Amasis, ἐὰν μηδεὶς Ἠλείων ἀγωνίζηται. Amasi, Regi Graecorum studiosissimo, haud sane disconveniunt, quae sub Psammitichi, qui Psammi fuit avus, exercere commercia cum Aegyptiis coeperint Graeci, postquam is in Aegypto Ionibus et Caribus quibusdam sedes adsignasset. Definitum Hellanodicarum sorte lectorum numerum Indus culpabat Iarchas, quo iudice πολλῶ σφώτερον ἐφρόνου ἀν Ἠλεῖοι, ἀριθμῶ μὲν ἄλλοτε ἄλλοι ὄντες, δικαιοτήτι δὲ οἱ αὐτοί: apud Philostr. Vit. Apoll. III. cap. 30. Sibi quales hoc in certamine constituendo viderentur Apollonius declarat IV. c. 29. ubi corrigendum videtur, ὡς ἐπεμελοῦντο τῶν ἀγώνων, pro τῶν αὐτῶν. Ne rebus quidem Graeciae prolapsis Eleorum in his ludis administrandis aequitatis desunt exempla; quale subministrat Dion Chrys. in Rhod. p. 344. c. Olim tamen etiam, ut sunt humana, nonnunquam ad gratiam et libidinem suam potius spectarunt, quam quid ius et aequum postularent. VALCK. — Diodorus, Psammin silentio tramittens, Eleorum legatos ad Amasim ducit I. 68. et 95. Plutarchus in Quaest. Platon. p. 1000. A. Aegyptiorum responsum sophistarum uni tribuit, qui, si Eleis id inculcavit, istos dicti auctores habuit. WESS.

CAP. CLXI. 9. ἐν τοῖσι Λιβυκοῖσι λόγοισι) Vero simile est, quod Bouherius Dissert. Herodot. cap. 1. et

G. Raphelius Annot. ex Herodoto ad S. Script. p. 96. coniecerunt, non indicari singularem de rebus Libycis commentarium, abs Historico digestum, sed eam *Musae quartae partem*, res Africanas continentem. Habet ea c. 159. militum hanc rebellionem, et infelicem Apriae regis exitum: neque veterum ullus est, qui λόγους Herodoti Λιβυκούς, ab isto distinctos libro, vel verbulo adtigerit. Obstare putes, quod minime μεζόνως, sed prorsus μετρίως et tenuiter de Aprie illic agatur; cuius mutati instituti rationes habere plures, nunc incognitas, potuit. [At, quae occasione Apries copias in Cyrenaicam miserit, id vero ipsum, quemadmodum hic promittit, ita ibi enucleatius exposuit.] Res sane Africanas operose et tanta cura persecutus isthic est, ut uberiolem et aliam illis operam inpendisse non videatur. WESS.

11. Αἰγύπτιοι δὲ ταῦτα ἐπιμεμφομένοι) Interiectum articulum non spernerem: Αἰγύπτιοι δὲ οἱ ταῦτα ἐπιμεμφομένοι ἀπίσταν ἀπ' αὐτοῦ. Primum enim ab Aprie defecisse narrantur qui redierant e clade Cyrenaica, eorumque qui perierant amici, cap. 162. dicti τῶν Αἰγυπτίων οἱ ἀπιστεῶτες. Tandem, postquam ducem Aegyptium contumeliose tractasset Apries, οἱ λοιποὶ τῶν Αἰγυπτίων, οἱ ἔτι τὰ ἐκείνου ἐφρόνεον, ἀπίστιατο πρὸς τοὺς ἑτέρους. cap. 162 extr. Quoniam non una fuit defectionis causa, Herod. lib. IV. c. 159. ἀντὶ τούτων, inquit, Αἰγύπτιοι, καὶ κατὰ ταυτὰ (sic legerim) ἐπιμεμφομένοι Ἀπρίῃ ἀπίσταν ἀπ' αὐτοῦ. Infortunii originem plenius enarrat isto loco Herodotus tractans Libya vel Cyrenaica: atque hi sunt Λιβυκοὶ λόγοι Herodoti, hoc cap. 161. memorati, quos viri doctissimi sibi periisse persuaserant: vidit hoc monuitque primus G. Raphelius Annotat. in S. S. T. I. pag. 85. Libya tractans Diodorus Siculus lib. III. c. 62. sua citat ipsius Αἰγυπτιακῶν. VALCK.

CAP. CLXII. 2. ὁ δὲ, ἐπεὶ τε ἀπικόμενος etc.) Anomaliam horum structuram animadvertit G. Raphelius in Epist. Paulli ad Galat. II, 6.; estque notabilis, nec vero insolita. Non repeto, quae vir doctus conduxit. De κυνέη, galea, nihil mirum, quippe regiae auctoritatis apud Aegyptios, ut deinde apud Graecos διάδημα, insigne, c. 151. At quid facias Iulio Africano, in hac Amasis (Ἀμάσιος perperam pingit) ab Aprie defectione, Israëlitarum, Mose

duce, abs Aegyptio rege discessionem inveniente atque hoc ex loco extundente? Fallit profecto et fallitur bonus vir, apud Eusebium Praep. Eu. X. 10. pag. 490. c. Athenaei causa discrepat, *Hellanicum*, a Nostro dissentientem, secuti, lib. XV. p. 680. B. WESS.

15. ἐπάρας ἀπεματάσει) Hinc derivatum Phavorini in Stobaei Serm. CXII. pag. 586. de sene, qui LXX. annis maior casu in thesaurum inciderat, ἐπάρας τὸ σκέλος ἀπεματάσει, sublato crure pepedit. Eadem de re ποιῆν ματαῖσμούς Seleucus in Athen. III. 4. [pag. 76. f. cap. XI. nuperae edit. ubi in latina versione, pro mentis efficiat alienationem, poni debebat flatus ventris cient.] Quae eruditissimos viros P. Leopardum Emend. VII. 13. Ios. Scaligerum ad Catulli Epigr. L. et Is. Casaubonum non latuerunt. WESS.

25. οὐδένα λόγον αὐτῷ δόντα, ἀλλὰ) Male Laurentius. Scripserat αὐτῷ, aut ἐαυτῷ potius, nulla nempe regem ratione rei usum, sed ira percitum iussisse. Huc ἀλλὰ ducit, et constans usus. De Cyro I. 209. ὁ Κῦρος ἐδίδου λόγον ἐαυτῷ περὶ τῆς ὄψις, de somnio apud se prudenter cogitabat. III. 25. οὔτε λόγον ἐαυτῷ δούς, neque secum ratione inita. VIII. 86, 1. ἐμεαυτῷ λόγους δίδους, apud me ipsum animo putans. Simile IV. 102. αἱ δὲ Σκύθαι δόντες σφίσι λόγον, ὡς οὐκ etc. ubi in Latinis aberratur, sicuti V. 138. Plutarchus Defect. Oracul. pag. 419. c. καὶ δίδοντας ἑαυτοῖς λόγον, εἴτε ποιῆσαι βέλτιον εἶη etc. WESS. — Ut αὐτῷ a recentioribus Editoribus in ἐαυτῷ mutaretur nulla urgebat necessitas. Valet enim ex optimorum quorumque auctorum usu, rariore illo quidem apud Nostrum, αὐτῷ idem ac αὐτῷ αἱ vel ἐαυτῷ: et frequenter quidem αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν suo arbitrato posuere editores, ubi recte αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν, notione reciproca, scripti libri dabant omnes. S.

CAP. CLXIII. 4. ἐπικεύρους τρισμυρίους) Nimium inputatur schedis Medic.; habet postremam vocem *Passionei* Cardinalis codex, *Mediceo* antiquitate et dignitate par, legunt omnes alii, praeterque eos *Diodorus* I. 68. cuius consensus cum dispellitur, disputatio [in *Gronovii* Notis] nascitur iniqua et longe ab illis deflectens, quae ad *Stephani* Μώμιμφις adscripta fuerunt. Mox [l. 6.] ἐπὶ τοὺς Αἰγυπτίους ἦσαν Edd. plerique omnes: ἦσαν verum est. Grammaticus in Lexic. Coislin. p. 600. αἱ δὲ Ἴωνες, ἦσαν καὶ ἦσαν,

non sine vitio: voluit ἦσαν καὶ ἦσαν. Ecce alium, p. 254. οἱ γοῦν Ἴωνες ἦτα λέγουσι, καὶ ἦσαν: et brevi post, οἱ Ἴωνες ἦσαν καὶ ἦσαν. Sic I. 62. III. 77. IX. 5. WESS.

7. Ἐν τε δὴ Μωμέμφι:) Mox c. 169. ἐς Μώμεμφιν, sive iuxta eam: ἐν Καρπάθῳ πλέοντες III. 45. et ἐν τῇ Σαλαμῖνι VIII. 86. eiusdem sunt usus et conplura alia. [conf. ad III. 45, 2. notata.] Μωμέμφι, coniecturam secutus Gronovius, et cap. 169. membranas, bene refinxit. H. Stephano in opinionem illud ipsum venerat ad Diodori I. 66. qui ambo Laurentianae versionis prisca exemplaria si adhibuissent, non eam suspicionem sed veritatem pronuntiassent. Bonus Valla ob lapsus nonnullos audiit male; hinc ille contemptus: δῆμῳ Μέμφι Arch., si quid dubii restet, eximit universum. WESS.

CAP. CLXIV. [1. Αἰγυπτίαν ἑπτὰ γένηα) De septem civium classibus apud Aegyptios multa utilia monuit Heeren, in *Ideen über die Politik* etc. T. II. p. 594. et seqq. Ibi p. 614. κατήλους, quos l. 5. nominat Scriptor, latiore notione accipiendos censet, de opificibus, artificibus, institutoribus et mercatoribus; ut haec classis non modo κατήλους proprie dictos, sed et χειρῶνακτας et ἀγοραίους ἀνθρώπους comprehenderit, qui cap. 141, 19. cum κατήλοις iunguntur. Agricoliarum classis quum nulla memoretur, agrorum culturam censet idem Vir doctus (p. 615 seq.) omnibus quinque inferioribus civium classibus communem fuisse. Medici, quorum ingens apud Aegyptios numerus erat, ex sacerdotum puto classe fuere. S.]

6. Ἐθμοσύβειες) Aristagorae apud Steph. Byz. Ἐθμοσυμβεῖς, et, Ethnicographo explanatore, μοῖρα τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ. Vox eadem, sed invitante pronuntiandi consuetudine varians, monstrante Hemsterhusio ad Comici Plutum vs. 729. Addit Stephanus, οἱ αὐτοὶ καὶ Λαβαρεῖς, quod, nusquam alibi lectum, Ampl. Cuperus in litteris ad N. Heinsium, Syllog. Epist. T. II. p. 690. οἱ αὐτοὶ καὶ Καλασιεῖς corrigit. Erant utrique ἐν τῶν μαχίμων, sed non iidem; neque iuvat IX. 51., quippe ibidem, sicuti hic, distincti. WESS. — Ex diversis Aegyptiorum stirpibus oriundos fuisse suspicatur Heeren ib. pag. 609. Utrorumque nomen a diverso vestitus genere tractum fuisse censet Hemsterh. l. c. auctoritate Pollucis VII. 71. S.

CAP. CLXV. [3. νῆσος ἢ Προσωπίτις. Conf. cap. 41, 17 seqq. et Et. Quatremère Mem. sur l'Égypte, T. I. pag. 424 seq. S.]

5. ὅτε ἐπὶ πλείστους γενοίατο) Revocavi Ionicum γενοίατο, toties in Porti Lexico ex Musis depositum: mallem tamen, si per misstos liceret, ἐγενέατο, quod brevi se dabit. WESS. — At propria iustaque est particulae ὅτε cum modo potentiali constructio, ubi illa quando vel quoties significat: et ὅτε — ἐγενέατο cap. 166, 7. nonnisi variationis amore scripsit Herodotus. S.

7. ἀνέονται) Verius fortasse ἀνέωνται, ut ἀφένονται. Sic H. Stephanus in Recensione vocum Herodotearum. Alioqui ex ἀνέσμαι erit, quae Porti sententia. WESS.

CAP. CLXVI. 3. Ἀνύτιος) Aliunde nota sunt quae praecedunt: Stephano quoque nomus memoratur Ἀφθίτης. Ἀνύτιος alibi forsitan non inveniatur, et ad priorum normam in Ἀνυσίτης videtur refingendum: Stephanus Byz. Ἀνυσις, πόλις Αἰγύπτου τὸ ἔθνικὸν Ἀνυσίτης ὡς Ὀασις, Ὀασίτης. Anysis urbs memoratur Herod. lib. II. cap. 137. Nostri quoque loci meminit ad Steph. Luc. Holstenius. VALCK. — Rediit Σεβεννύτης ex cap. 155. et Stephano Byz.; tum Ἀνύσιος, ut c. 137. pro quo Ἀνυσίτης Ethnicographus. WESS. — Mendosum Ἀνύτιος cum aliis tenet noster F. De Thnuite districtu conf. Quatremère Mem. sur l'Égypte, T. I. pag. 129 seq. S.

5. Istud ὁ νομός ἐν νήσῳ οἰκίει, Praefectura in insula sita est, ad Homericum Ἴλ. β'. 626. Νήσων. αἱ ναίουσι πέτρην ἀλὸς adcedit; expressum, quod Eustath. advertit, a Sophocle Aiac. 604., et Apollon. Rhod. I. 831. III. 1091. Huiusmodi Isocratis, in Laud. Busir. p. 214. Ε. τὴν πόλιν σποράδην καὶ κατὰ κόμας οἰκεῖσαν ἐς ταυτὸν συναγαγών: et Phocylidae πόλις ἐν σκοπέλῳ, κατὰ κόσμον οἰκεῖσα σμικρὴ, in Dionis Chrysost. Borysthenit. p. 441. A. WESS.

CAP. CLXVII. 10. ἥμιστα δὲ Κορίνθιοι ἔνονται τοὺς χειροτέχνους) Laurentii, Corinthii quoque minimi faciunt opifices, multos in fraudem induit, magnum etiam virum Thom. Reinesium, docte de opificibus et eorum collegiis disserentem, Inscript. Class. I. 105. pag. 144. Contrarium de Corinthiis, eos nequaquam minimi facere opifices, traditur, ut vere Henr. Steph. in Prolegom. Et quis est, qui

Κορινθιοῦν χαλκῶματα, *vasa Corinthia*, τοξεύματα ὀστράκινα; tanta ambitione et studio a Romanis olim expetita, non recordatur? In urbe, mercatura celebri, opificum studia in pretio erant: Ἀνδρῶν τε ὑπόβηκεν, *Strabo* scribit, ἀγαθῶν εἰς τε τὰ πολιτικά, καὶ εἰς τὰς τέχνας τὰς δημιουργικὰς, lib. VIII. pag. 586. A. ubi *Casaub.* [ad pag. 382. suae ed.] WESS.

CAP. CLXVIII. [7. Καλασιρῶν χίλιοι, καὶ Ἑρμοτυβίων ἄλλοι) *Necessariam* vocem ἄλλοι etiam *Valla* hic legerat: *Calasirii milleni et Hermotybium alii totidem.* Vide vero ne iusto minor sit numerus χίλιοι, collatus cum universo militum numero c. 165, 5. et 166, 7. edito. S.]

CAP. CLXIX. 6. μηδ' ἂν θεόν μιν μηδένα etc.) *Plena stultissimae iactantiae oratio et per illi similis, quae eius (eundem enim Aprien et Hophram esse convenit) effreni ex ore profertur Ezechiel xxix, 5. ubi H. Grotius et G. Raphelius horum obliti non sunt, neque neglexit magnus Scaliger ad Eusebii Chronicon. Aiakis, Mezentii, Capanei, stolidas gloriations et consimiles aliorum conduxit La Cerda ad Aeneid. X. 775. Verum omnium iudex et superbiae ultor μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπερεχθαίρει, uti Sophocles; καὶ ἀντιτάσσεται τοῖς ὑπερηφάνοις, belle Petrus Apost. Epist. I. cap. v, 5. WESS.*

25. ἐν δὲ τοῖσι θυρώμασι) *Postes, in quibus urna sive locus est, Valla.* Ego vero postes tanta crassitie et amplitudine non novi. Scribit III. 16. Amasim ἐπὶ τῆσι θύρῃσι ἐντὸς τῆς ἐωυτοῦ θήκης mortuum quemdam ad fores intra conditorium suum sepeliisse, semet vero collocari ἐν μυχῶ τῆς θήκης ὡς μάλιστα, in intimo eius penetrati, iussisse. Quae postibus παστάδος quo congruent modo? Sunt hic θυρώματα tabulata, ad fores deposita et conditorio apta. *Diotogenes, in Serm. XLI. pag. 251. Stobaei, τῶς δὲ νόμως οὐκ οἰκῆμασι καὶ θυρώμασι ἐνήμεν δεῖ,* quae et in *Archytæ* fragmento p. 269. Uterque ad tabulata, [sive tabulas] quibus leges inscriptae promulgabantur, spectavit. WESS. — Ut θύρη apud *Nostrum* II. 96, 15. et VIII. 51, 9. pro tabula ponitur, sic in loco a *Wess.* ex *Stob.* citato. Est autem θύρωμα etiam apud *Lysiam*, apud *Demosth.* et saepius in graeca versione *Vet. Test.* idem atque θύρα, nisi quod grandius quiddam sonare videtur, quasi medium quoddam inter θύραν atque πύλας.

Igitur διὰ θυρώματα sunt geminatae fores, ianua bivalvis: et ἐν τοῖσι θυρώμασι idem fuerit ac ἐν τῶν θυρωμάτων. Nec vero incommode Larcher διὰ θυρώματα, per metonymiam, pro minori conclavi vel repositoio, bivalvi ianua clauso, accepit. S.

CAP. CLXX. [1. τοῦ οὐκ ὄσιον ποιεῦμαι etc.) Osirin dici auctor est Athenagoras loco a Wess. citato in Var. Lect. S.]

4. ἐχόμενοι τείχῳ restitui postulante sententia et msstis. Idem divinaverat Cl. Pauw, et eo prior Editor Genevensis, sed iusto audacior. WESS.

7. ἡ τροχοειδὴς καλεομένη) De Phoebi natalibus et excellentia Theognis vs. 7.

Ἀθανάτων κάλλιστον ἐπὶ τροχοειδέϊ λίμνῃ.

Callimacho τροχόεσσα λίμνη Hymn. Del. vs. 261. ubi Anna Fabri, doctissima matronarum, et Ios. Barnes. in Euripid. Iphigen. Taur. vs. 1104. Durant hunc in diem paludis in Delo argumenta apud Sponium Itin. T. I. p. 136. WESS.

CAP. CLXXI. 4. εὔστομα κείσθω) Saepe Plutarchus εὔστομα κείσθω, καὶ Ἡρόδοτον, Aelianus, Porphyrius, Themistius, Synesius. Fuit enim paroemiae instar. Taxarunt nonnulli. Sic Critici ad Sophoclis εὔστομ' ἔχε παῖ, Philoct. vs. 202. Τὸ δὲ τοιαῦτο κηρίαται, inquirunt, ὅτι Ἑλληνικός ποτε ἀναγνώσκων τὰ Ἡροδοτου ἔλεγε περὶ τῶνδε μοι εὔστομα κείσθω οὐ διακρῶν ὡς δύο λέξεις, ἀλλ' ὡς ἂν τις εἴποι, ταῦτα ἔστω εὔστομα. h. e. ori ac palato iucunda. Hoc si intendit Hellanicus, risui dictum elegans exposuit. Valde autem dubito, an εὔ στόμα, distracta voce, ut Grammatici innuunt, scribi legique oporteat. WESS.

CAP. CLXXII. 7. οὐκ ἀγνωμοσύνη) Quomodo-cunque vox capiat, nemo dici potest, quempiam ἀγνωμοσύνη προσαγαγέσθαι, quod si vel plures habuerint Codices, ut lectum etiam fuit Vallae, tamen alteri lectioni postponendum censeo. Aegyptios Amasis σοφία, - - - οὐκ εὔγνωμοσύνη προσηγάγετο, callido potius consilio, quam lenitate et clementia, sibi conciliavit. Hominis Aegyptii σοφία hic est, ut alibi saepe, calliditas. Plato de Leg. V. p. 747. c. τὴν καλυμμένην ἂν τις πανουργίαν ἀντὶ σοφίας ἀπειργασάμενος λάθοι, κατὰπερ Αἰγυπτίους καὶ Φοίνικας καὶ πολλὰ ἕτερα ἀπειργασμένα γένην οὐκ ἔστιν ἰδεῖν. Qui sibi student populum conciliare viri Principes, dicuntur alios εὔγνω κατασκευάσαι, ἐξδιοποιήσασθαι: sed

ἰνπριμῖς προσαγαγέσθαι, variis artibus allicere et ad studium sui perducere: attingit Andr. Dounæus in Demosth. pag. 98. Dicuntur autem populum προσαγαγέσθαι ἐπαγγελίαις· χεήμασι καὶ δωρεαῖς· ἀρετῇ· οἰκτῶ· ἐπικειεῖα· πραότητι· εὐεργεσίαις: etiam ἀπάτη: ut Amasis Herodoti, σοφίῃ. Thucyd. III. 43. ἀπάτη προσαγέσθαι τὸ πλῆθος, et III. 48. Lenitate et clementia προσαγαγόμενοι τοὺς Ἕλληνας, Isocrates in Plataica pag. 304. Β. Τιμαῖς καὶ δωρεαῖς ἔτι δ' ἐπαγγελίαις προσαγόμενος, Diodor. Sic. XV. 8. cuius Sesosis, expeditiones suscepturus, ne quid absente se rerum novarum molirentur, subditos πάντας ταῖς ὀμιλίαις καὶ τῇ τῶν τρόπων ἐπικειεῖα προσηγάγετο, I. 54. Atque ob eandem, quae movit Amasin, rationem Darius Hystaspidis, quum ad imperium pervenisset, dicitur χεήμασι καὶ δωρεαῖς τὸν Περσῶν δῆμον προσαγόμενος, Platoni de Leg. III. p. 695. D. VALCK.

Ibid. οὐκ ἀγνωμοσύνη) Non reluctor tot Codicibus, putoque idem esse atque οὐκ ἀνοήτως, et praecedens magis explicare. Severitati locus non convenit, sed callidae sollertiae et astutiae, uti regii actus innuunt. Solet Scriptor ἀγνωμοσύνην in inperitia et fastu frequentare VI. 10. IX. 3. Solent alii, Euripides Bacch. 884. Sophocles Trachin. 1273. [1282. ed. Iohns. 1267. ed. Br.] Neque absurde Schol. Demosthenis Olynth. II. pag. 17. οὕτως ἀγνωμόνως ἔχετε explanat ἀνοήτως: Harpocratio, ἀλογίστως καὶ ἀβούλως. WESS. — Equidem προσαγέσθαι h. l. intellexi ad officium redigere, coll. lin. 22. Sic Plutarch. in Romulo, citante H. Stephano, etiam πολέμῳ προσαγέσθαι ἔθνη dixit. S.

15. ἐν τοῦ ποδανιπτῆρος τῶγαλμα) In Octavio Minucii Felic. cap. 25. Et deus aereus vel argenteus de immundo vasculo, ut saepius factum Aegyptio regi, conflatur. Quae, nisi scribentis memoriae error obrepserit, rectius procederent, si deus aureus, et, ut accepimus factum scriptum prostaret. Prius in mentem venit doctissimo Th. Gatakero, insuper ut legimus vel scimus factum divinanti, Advers. Miscell. XIX. pag. 571. Pelvim, τὸν ποδανιπτῆρα Amasidis, personatus Chilon prudente monitu tangit in Plutarchi Conviv. VII. Sapient. p. 151. E. WESS.

CAP. CLXXIII. 2. μέχρι ὅτου πληθώρας ἀγορῆς) Vulgatum πληθούσης ἀγορῆς doctissimi viri Casaubonus, Heraldus, Duckerus, quos testes ad Diodor. XIII. 48. adpellavi, Herodot. T. V.

ea in luce posuerunt, ut desideres nihil. Debueram et ego in eo acquiescere, nisi cultius obtulissent mssti. Ionum est πληθώρα in omni rerum abundantiore copia. Eusebius apud Stobaeum Serm. X. p. 130. verissime, τὸν δὲ αἰεὶ ἐπιθυμούντα προσκλήσασθαι, καὶ πληθώραν μηδέποτε τοιούτου λαμβάνοντα --- πένητα καλέω. Neque de tempore, quo forum completur, recusant: χρόνον ἐπισχῶν, ἐς ἀγορῆς κου μάλιστα πληθώραν προσεδὸν ἐποιέετο habet Auctor, suum adserens, Musà VII. 223. WESS. — Ut frequenter apud Nostrum in μέχρι οὖ, (conf. Wess. ad I. 181, 11.) sic hîc in μέχρι ὄτου abundat posterior particula; quod ex tacite mutato orationis tempore repetit Hermann, Adnot. 251. ad Vigerum. S.

5. ἦν μάταιός τε καὶ παιγνιήμων) Secundum Vallam, morionem agebat Amasis ac scurram. Postquam ille seria tractaverat, ut animum relaxaret, in vino petulantioribus indulgebat iocis: sic interpretor Herodotea. Quia compotioribus ipsis lusus isti Regis personam minus viderentur digni, μάταιος fuisse dicitur et παιγνιήμων. Permutantur ματαίξειν et ἀσχημονεῖν: et fortasse solita sibi castimonia Herodotus turpe quid ambigua voce velavit, ut ne ab obscœnis quidem abstinuisset iocis significaretur. Deianiram Nessus ψάθει ματαίαις χερσίν, in Soph. Trach. 574. Nam τὸ παιγνιῶδες privatae sortis convivis laudi ducebatur; παιγνιήμων dicebatur ingeniosus et εὐφύης, qui iocis urbanis indulgeret. Placebat Vel cavillator facetus, vel conviva comnodus qui dicitur Plauto Mil. Glor. III. 1, 47. Aristoph. Vesp. 1205. προσμόνηθαι ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικὸς. Luciano I. p. 552. συμβιῶναι δεξιός, καὶ συμπιεῖν ἱκανός. Talis fuit Aeschines, hac etiam in parte aquae potoris Demosthenis adversarius: vid. Philostratus de Vit. Sophist. I. p. 507. Talis ab Euripidis ingenio diversissimus Sophocles: Euripides Ἦν μισογέλως, καὶ ταθάξειν οὐδὲ παρ' οἶνον μεμαθηκώς, teste Alexandro Aetolo ap. Gellium Noct. Att. XV. 20. Aequalis Ion Chius ap. Athen. XIII. p. 603. F. Σοφοκλεῖ, inquit, συνήτησα ἀνδρὶ παιδιῶδει ἐν οἴνῳ καὶ δεξιῶ: ubi scribi quoque potuit παιγνιῶδει: permutantur enim a librariis ista; vid. Xenoph. Symp. p. 512, 37. et Suidas in Παιγνία. τὰ παιγνιῶδη παρὰ Ξενοφῶντι legit Pollux II. 20. ubi commodum Iungermann. advocat Xenophontem Ἑλλ. II. pag. 276, 6. miratum, Therameni iam iam morituro μήτε τὸ φρόνιμον μήτε τὸ παιγνιῶδες ἀπολιπεῖν ἐκ τῆς ψυχῆς. VALCK.

10. δι' ἡμέρας πρήσσειν) Non satis ad Aegyptiorum mentem est interdiu: totum diem insumtum volebant. Bene I. 97. τοῖσι πέλαις δι' ἡμέρας διμάζειν, totum diem dirimendis litibus impendere. VII. 210. ἐγένετο δὲ συμβολή δι' ἡμέρας, iterum interdiu, sed contra gestae rei seriem. Talia, διὰ νεκρῶς Aristophanis, recte ab Athenaeo acceptum VII. p. 276., δι' ἔτεος supra II. 22. δι' ἐνιαυτοῦ, ἀντὶ τοῦ διὰ ἔλου τοῦ ἐνιαυτοῦ Harpocratio. Mox [l. 12.] σὺ ἂν ἤκουες non debuerant truncare *Vind. et Arch.* Fert repetitum ἂν sermonis usus. Iterant ipsi IX. 27. geminatque Euripid. Helen. 955. et 1017. Sophocles Oedip. Tyr. 610. et Oed. Colon. 1524.; alterum ἂν iniuria utrobique viro docto delente, Plato Alcib. II. p. 142. c. Iunge, si videbitur, Ios. Barnes. in Euripid. et Davis. ad Iustin. Martyr. p. 442. ed. Thirlb. WESS.

15. ἐπεὶ δὲ χρῆσονται, ἐκλύουσι) Haec, etsi Med. et sequaces exemplum praebent, auferre non audeo. Vetant Codices alii, suntque et vera, neque inconmoda. Utrum autem scribarum oculos deceperint terminata iisdem litteris verba, quae creberrima omittendorum occasio, non habeo dicere. Erasmus, hoc Amasidis neglecto, paroemiam dicto Dionysii Siculi ex Plutarchi de Sen. Rempubl. Administr. p. 792. c. illustravit, quem consule. WESS.

CAP. CLXXIV. 2. ὡς φιλοπέτης ἐὼν) Hoc praefero. Athenaeus, uti multi solent, dialecti inmutavit speciem. Κατεσπουδασμένος, Nostri aemulatione, Procopius Bell. Pers. II. 8. Antiocheni εἰς τὸ κατεσπουδασμένοι: et Bell. Vand. II. 4. ἦν δὲ οὗτος δραστήριός τε καὶ λίαν κατεσπουδασμένος, de Phara praefecto. Quo probo atque elegante orationem et alibi distinxit. WESS.

7. κατηλίσκετο) Si vel in omnibus legatur Codicibus, leni medela corrigendum est absque ulla controversia, καὶ ἠλίσκετο: adeo constans veterum usus Codicum auctoritati semper in talibus anteponi debet: nam quod in Lexicis καταλίσκεται redditur convincor, hoc unico nititur loco, infirmo sanequam tibicine. Scripserat Herodotus: πολλὰ μὲν δὲ καὶ ἠλίσκετο ὑπὸ τῶν μαντήϊων, πολλὰ δὲ καὶ ἀποφρεύεσκε, saepe quidem ab oraculis etiam furti convincebatur, sed frequenter etiam absolvebatur: postremum Herodotus, ut alia millena, Wesselingio debebit. [Vide *Var. Lect.*] Imperium ingressus Amasis templa Deorum

negligebat, qui quidem ipsum olim ἀπέλυσαν μὴ Φῶρα εἶναι: magni contra faciebat illorum oracula, ὅσοι μιν κατέδησαν Φῶρα εἶναι, [l. 15.] id est, a quibus ἦλω vel ἔαλω Φῶρ εἶναι, qui ipsum furti convicerant. In eundem sensum adhibetur etiam καταδῆσαι lib. IV. c. 68. utrobique temere tentatum. Hoc rarius est atque Herodoteum; reliqua, ἀλίκεσθαι, ἀποφεύγειν et ἀπολυῖσαι sensu forensi pervulgata sunt. Ubi scripserat Noster lib. VI. cap. 82. ἀπέφυγε πολλὸν τοὺς διώκοντας, perperam posuit Gronov. διέφυγε. Accusator in Attico foro dicebatur διώκειν, persequi; accusatus, Φεύγειν: condemnatus, ἀλῶναι vel ἔαλωκέναι: absolutus, ἀποφεύγειν, criminibus elapsus Ciceroni in Verr. II. c. 58. VALCK.

8. ἀποφεύγεσκε) Instauravi Ionicam ex discrepante schedarum scriptura formam. Κλέπτεσκε, ἄγεσκον, et similia conplura, veram praestabunt. Mihi liquido adparuit, nimios, sicuti in aliis, etiam in ea conmutanda temerarios fuisse scribas. Eadem fortuna Cl. Valckenarii καὶ ἠλίσκετο, [l. 7.] quo nihil certius, obtigisset merito, ni novationis metus, iusto fortasse gravior, obstitisset. Quid enim tritius ista vocum conversione? Extremo cap. 175. pro καταχθόμενον pingit optime Arch. καὶ ἀχθόμενον, valetque in aliis. WESS. — Conf. quae ad c. 175, 24. notamus. S.

14. ὡς ἀληθέως θεῶν ἐόντων) Dedi ex msstis; ne inter variantes, quas vocant, lateret. Quisque videt multo id grandius atque ad sententiam obportunius esse. Κατέδησαν Φῶρα [l. 15.] non debebat abire in κατέφησαν, pronuntiarant, uti Laurentius Latine dederat. Iucunda est in ἀπολυῖσαι et καταδῆσαι dissimilitudo, repetita IV. 68. Convenit quodam modo τοὺς δὲ ἄλλους --- κατέδησαν τὴν ἐπὶ Φανάτῳ, V. 72. WESS. — At V. 72. diversa videtur ratio esse. S.

CAP. CLXXV. 1 seq. τῇ Ἀθηναίῃ προπύλαια θωυμάσια οἱ ἐξεποίησε) θωυμάσια οἶα divinavit Cl. Abreschius. Quid si duplici in dativo amplior vis insit? Amasis οἱ ἐξεποίησε sibi in Minervae honorem absolvit; ita πολλὸν πάντας ὑπερβαλλόμενος perconmode sequitur, alioqui ob πάντας implicatius. Eadem Cl. de Ραυῶ opinio. WESS. — Vide Var. Lect. Si vera est scriptura οἱ, quod haud aegre mihi persuadeo, referetur hic dativus ad τῇ Ἀθηναίῃ, eritque pleonastice positus, ut passim alibi apud Nostrum; cuius generis plura quaedam exempla, a Gronovio collecta, citavi in Adnot. ad I. 86, 28 seq. S.

5. ἀνδρόσφιγγας) Huc spectare *Hesychianum* Ἀνδροφῆτες monuit H. Valesius; et corrigendum Ἀνδρόσφιγγες iam fuerat observatum in *Miscell. Obs.* VIII. pag. 170. Scripsisse praeterea videtur *Hesychius*: σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρός καὶ Σφίγγος, atque huic voci corruptae sibi notam substituisse librarius. Coquum, aenigmata magnifice loquentem, Σφίγγ' ἄρρενα senex nuncupabat *Atticus* in *Comoedia* apud *Athen.* IX. p. 582. B. Vulgo tamen et apud *Aegyptios* facie *Sphinxes virginea* fingebantur: vid. *Aelian.* de N. A. XII. cap. 7. *Origen.* contr. Cels. I. p. 52. Cur *Sphingum* figuras ante templa statuérint *Aegyptii*, tradunt *Plutarch.* de *Is. et Osir.* §. x. et *Clem. Alexandr. Strom.* V. p. 664, 20. et p. 671, 8. ubi *Sphinx* τὸ μὲν σῶμα dicitur πᾶν λέοντος, τὸ πρόσωπον δὲ ἀνδρώπου ἔχουσα. VALCK. — In voce ἀνδρόσφιγγες prior pars vocabuli non ad masculinum genus refertur, sed idem valet ac si ἀνθρωπόσφιγγας diceres. S.

[11. οἰκημα μουνόλιθον. Vide supra, ad cap. 155, 13. notata. S.]

19. τὸ δὲ εὖρος, δυῶδεκα πηχέων) Inest difficultatis quoddam specimen in his, a *Cl. Gronovio* studiose quaesitum et expensum; quod tolli universum si nequeat, nemo, nisi iniquus, aegre feret. In rem praesentem ire non datur, adparetque abunde, interiorem τοῦ μουνόλιθου longitudinem, latitudinem et altitudinem fuisse contractiorem, nec longe cubitorum discrepare rationem. Cur verba fuerint omissa, caussa in aperto est, additionis nulla. Negligi autem non debuisset, per se adtento liquet, siquidem nota latitudinis necessaria est. WESS. — Non admodum video equidem quid difficultatis in hoc repererit *Wess.* cum *Gronov.* quod latitudo interior ab exteriori nonnisi duobus cubitis differebat, quum paullo maius in longitudine et altitudine fuerit discrimen. S.

22. οὐκ ἐσελκῦσαι τὸν ἀρχιτέκτονα αὐτῆς) Interpunnxissem ita in *Codicum* silentio, saepe miratus insuper habitum. Advertit *Corn. de Pauw.* Ineri praeterea μὲν debet: τὸν μὲν ἀρχ. ob ea, quae succedunt. [At nullo incommodo abesse ea particula potest.] Ceterum χρόνου ἐκγεγονότος πολλοῦ [L. 23.] insolens videtur; χρόνου ἐγγινομένου I. 190. et II. 124., ubi ἐπιγενέσθαι schedae, uti I. 27., χρόνου διαγενομένου *Act. Ap.* xxvii, 9. et *Diodor.* III. 64. χρόνου γενομένου XX. 109. atque

alii apud *Hemsterhusium* in *Luciani Dial. Mort. VII. 1.* Vidit verbi istam insolentiam *Cl. Abresch.* [ἐγγεγονότος utique me malle, in *Var. Lect.* significavi. Ferri forsane vulgatum posset, si πολλοῦ abesset.] Ego vero non cohibeor, quin [*l. 24.*] καὶ ἀχθόμενον ex *Arch.* ex structurae nexu et *Herodoti* more reformetur: ὁ δὲ Ἄμασις τῇ δυνάμει τῶν Περσέων ἀχθόμενος *III. 1.* οἷα ἀχθόμενόν τε τῇ Πεισιστράτου ἀρχῇ *VI. 55.* iunge *Gronovii* observata *II. 103.* *WESS.* — At nihil, quod huc faciat, observavit ibi *Gronov.* nisi quod ἀχθεσθαι dativo casui iungat *Herodot. II. 103, 12.* et cap. *175, 5.* Nulla autem caussa fuit, cur sperneretur compositum verbum κατάχθεσθαι, quum praesertim h. l. in particula καὶ non modo vis nulla inesse possit, sed et structura orationis magis respuat illam, quam requirat; iuncta enim intelligi debent ista, ἀνασπενάξαι καταχθόμενον τῷ ἔργῳ. Alia ratio est c. *174, 7.* ubi καὶ suo loco stabat, sibi que ex usu *Nostri* respondebant duo orationis membra, πολλὰ μὲν δὴ καὶ ἀλίσκετο, πολλὰ δὲ καὶ ὑποφεύγεσκε. *S.*

25. ἐνθυμιστὸν) Aut fallor, aut aliunde non poterit affirmari, nisi dubia *Grammaticorum* auctoritate. Ἐνθύμιστον in *Suidae Lex.* redditur ὑποπτον: et *Pollux* [*II. 231.*] legisse videtur in *Thucydidis V. cap. 52.* ἐνθυμιζόμενοι τὰς ἐν ταῖς μάχαις ζυμφορὰς: ubi, quod *Codices* praebent et *Edd.* ἐνθυμούμενοι, *Polluci* quoque restituendum putabat *Iungermannus.* In ἐνθύμιον *Herodotei* *Codices* si conspirarent, ego sane vulgatae vocem anteferrem in talibus usitatam, etiam *Herodoto VIII. cap. 54.* εἴτε καὶ ἐνθύμιον ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἰρόν: de qua forma loquendi egerunt *Aem. Portus* *Dict. Ion. Duker.* in *Thucyd. VII. 18.* et in *Ind. Thucydid. Wasseus.* *Ammonio* pag. *53.* citatus *Antiphon* ἐν τοῖς Φοινικοῖς, ἐπὶ τοῦ προστροπαίου vocem adhibuit p. *119, 6.* p. *125, 2.* p. *121, 2.* ubi legi posset: αὐτῶ μὲν οὐκ ἐνθύμιον. *VALCK.* — Quum in usu fuerit verbum ἐνθυμιζεσθαι, (quod *Suidas* etiam ex *Dione* adnotavit: Ἐνθυμιζόμενοι, λογιζόμενοι) nulla subest caussa cur verbale adiectivum ἐνθυμιστὸν suspectum habeamus. *S.*

CAP. CLXXVI. 6. Αἰθιοπικοῦ ἑόντος λίθου) Spectabilius hoc quam pro scribarum ingenio. Quid illi de lapide Aethiopico? Marmoris eius in *Pyramidum* et *Propylaeorum* substructionibus frequens in *Aegypto* usus.

Mycerini Pyramis λίθου ἐς τὸ ἥμισυ Αἰθιοπικοῦ fuit cap. 134. [ubi vide notata ad c. 134, 3.] *Inter alias spectatior Aethiopicis lapidibus scribit Plinius N. Hist. XXXVI. 12. Lapidum color erat niger, aut varius, ποικίλος cap. 127., sed magna durities laborem operi reddebat sumtuosiorē: δυστέργαστος πολυτελεῖ τὴν πραγματείαν παρέσχε in Strabon. XVII. pag. 1161. D. [pag. 808. ed. Cas.] αὐτοῦ, quod est in aliis, ex scripturae compendio restat. Mox [l. 8.] Laurentius, hinc et hinc magno illi adsistentes ex libri sui ὁ δ' ἔθεν τοῦ μεγάλου, i. e. colossi, supra descripti: cui scripturae, alioqui notabili, Codd. calculum negant. Cl. de Pauw potiorē censuit. WESS. — Et ego parum absum ut unice verum putem μεγάλου: quo etiam refertur id, quod continuo adicitur, λίθινος ἕτερος τοσοῦτος: ubi λίθινος indicare videtur, alterum ex vulgari lapide fuisse confectum. S.*

CAP. CLXXVII. 4. καὶ πόλις ἐν αὐτῇ γενέσθαι etc.) *Legē Diodorum I. 51. Aegypti felicitatem, Amasidis tempore, praedicatam tantopere, ex gentis sacerdotibus Noster accepit, multa dissimulantibus, et ultima eius regis nimium quantum augmentibus. Certiora et longe diversiora Ieremiae et Ezechielis oracula docent; de quibus docte Iac. Perizonius, V. Cl., Origin. Aegypt. cap. ult. WESS.*

7. ἔθεν βεβαιοῦται) Me quidem iudice ferri nequit: si plures dant Codices, scripsisse forsā videbitur, ἀποδεικνύουσι ἕτερος ἑκάστου --- ἔθεν (isthoc anno nimirum) βεβίωται. vid. Cl. D'Orvillius in Charit. pag. 190. Commodē quoque cum Reiskio legi posset ἔθεν οἱ βιοῦται, sive ὅθεν βιοῦται, quonam quaestu sustentaretur: ἀποδεικνύοντα ὅθεν ζῆ, habet de re eadem loquens Aelianus Var. Hist. IV. [c. 1.] λόγον δάσονται, πόθεν --- διαζῆ, Diogen. Laërt. VII. 168. ἀπὸ τίνων ἕκαστος πορίζεται τὸν βίον, Diodor. Sic. I. [c. 77.] pag. 88, 40. Τὰ τῆ βιοτῆ ἀναγκαῖα Homero dicuntur βίωτος, teste Porphyrio Schol. ad Ἰλ. χ'. 451. et usitatius τὸ πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸν βίον, βιοτεύειν dicebatur. Quid Aegyptium moverit ad utilissimam hanc legem ferendam, Iac. docet Perizonius V. Cl. ad Aeliani Var. X. 14. Quam ex Aegypto petitam civibus suis tulisse traditur Solon, lex Draconi potius videtur contribuenda velut auctori: vid. Cl. Wesseling ad Diodor. I. p. 88. et Io. Taylor Lect. Lys. p. 707 seq. Eandem apud alios etiam populos viguisse ante Perizon.

ostenderat Nic. Abramus ad Ciceron. Or. pro P. Sextio cap. 48. Miror adeo quod scribit Aristides T. II. p. 157. νόμος παρ' ὑμῶν (Athenienses adloquitur), ὡς ἐγὼ νομίζω, μόνοις ἐστίν, ὁ γραφᾶς πεποικηῶς ἀργίας. VALCK.

CAP. CLXXVIII. 4. ἔδωκε Ναύκρατιν πόλιν) Eusebii Chron. urbis initia inīmāni anachronismo in Olymp. VI. 4. refert, notatus ab ill. Scaligero Animadv. pag. 75. Strabo vero XVII. p. 1153. [p. 801. extr. ed. Cas.] Milesii, inquit, καταναυμαχῆσαντες Ἴναρον, πόλιν ἔκτισαν Ναύκρατον. [Ναύκρατιν recte ed. Lips.] Inarus res Aegyptias conturbavit Artaxerxis Longimani tempore. Sic multis annis Amasidis regno urbs erit posterior. Qui dissensus, si Κτίσις Ναυκράτεως Apollonii Rh. superesset, discuti posset commodius. Ἐδωκε χώρους [l. 6.] non utique improbum; [Cf. Var. Lect.] certe mutantis ratio praegnans non est. WESS.

13. προστάτας τοῦ ἐμπορίου) Naukratitae inter civitatis rectores suum sibi Τιμοῦχον habuerunt apud Athen. IV. 13. ab his emporii praefectis, modo ne fallat Cl. Edm. Chishull coniectura Antiq. Asiat. p. 100, titulo tenus discrepantem. Ego dubito. Quam reipublicae partem Naucrati et Teii Τιμοῦχοι et Τιμουχέοντες curaverint, discerni non potest. Προστάται τοῦ ἐμπορίου (PRAEFECTOS MERKATORUM ex Reines. lapide Cl. V. 16. dicere liceat) communi plurium civitatum suffragio legebantur, ut negotiatorum rebus adtenderent, et arbitri essent litium; quales recentior aetas in portubus et emporiis, descriptos in Consolato del Mare cap. 1. et seq., vidit et habet plures: fortassis etiam superior. Fuit enim in Delo ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΤΥΡΙΩΝ ΕΜΠΟΡΩΝ ΚΑΙ ΝΑΥΚΑΗΡΩΝ ap. Sponium Miscell. Erud. Antiq. p. 344. cui suus utique praefectus. Athenis decem ἐπιμεληταὶ τοῦ ἐμπορίου quibus rebus curam impenderint, docemur ab Aristotele apud Harpocracionem in voce Ἐπιμελ. WESS.

CAP. CLXXX. 3. ὁ γὰρ πρότερον ἐὼν - - κατεκείη) Sustuli inutilem parentheses, his circumdatam, notationem. Satis est iusta punctio. Coniiciunt statim docti viri, Pavius, πλανώμεναι τε οἱ Δελφ. Reiskius, οἱ δὲ, οἱ Δ. De Delphico fano, ab Alcmaeonidis instaurato, inferius V. 62. Pausan. X. 5. et pererudite Dion. Petavius in Themistii Or. IV. p. 391. WESS. — Cremati templi mentio facta

I. 50, 17. In ed. Steph. et aliis ante *Wess.* parenthesi inclusa erant verba ὁ γὰρ πρότερον - - - κατεκλή, post παρασχεῖν vero minori puncto distinguebatur oratio: *Wesselingius* sublatis parentheseos signis minus punctum servavit, et sic quoque *Reiz.* et *Borh.* Nos cum *Schaeff.* post παρασχεῖν maius punctum posuimus, quo finiretur ibi periodus, cuius apodosis (ut frequenter alibi) particulam δὲ ex protasi repetitam haberet. Commodius factum foret, si omnia ista, ὁ γὰρ πρότερον - - παρασχεῖν, signis parentheseos circumdarentur, ut apodosis ab istis πλανώμενοι δὲ incipere intelligeretur. S.

8. στυπτηρίης τάλαντα certa praestant codicum consensiones, quibus *Medicei* compendiosa lectio melior censi non debuerat. Vide ad *Diodori* V. 10. *WESS.*

CAP. CLXXXI. 5. Βάττω, οἱ δ' Ἀρκεσίλειω) Verius puto Βάττω τοῦ Ἀρκεσίλειω, *Batti Arcesilai* F. quem in modum *Arch. Vind. Vall.* Res et tempus congruunt optime, siquidem *Battus* ille aequales habuit *Aprien* et *Amasin*, *Nostro* auctore IV. 159.: *Batti* filium, *Arcesilaum*, minor aetas excludit. Filiam *Ladicen*, *Amasidis* coniugem, *Λαοδίαν* aut *Λενδίαν* vir eruditus scriptam cupiebat. At nomen idem est, tantum modo contractius. Habet *Luc. Holstenius* LADICEON numum ad *Stephan. Byz.* [p. 188.] et ΛΑΔΙΚΕΥΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΑΥΚΟΝ est in *Gudii* vetere lapide: urbem LAVDICIAM et LADICIAM pingunt *mssti Itinerarii Antonini.* *WESS.*

11. καὶ ἐστὶ τοι οὐδεμία μηχανή) Inconmodum, quo *Med.* ἐστὶ τι premebatur, cessat: neque amplius offendet ὑπολωλέναι, quod olim operarum vitium opinabar, sed *Mediceo*, etsi tacitum habuerit vir *Celeb.*, debetur. Iam γυναικείων *Arch.* si cui scabrum tinniat, χιλιαδέων, μυριαδέων, ἀνδρέων, et quae alia *Portus* stipavit, recordetur. Ἐν τῷ νηῷ in re dubia nolui sollicitare, adposito paene, cuius se auctorem profitetur *Gronovius*, cultissimo *Epigrammate.* *WESS.*

21. ἐς ἐμὲ ἦν σόον) Non excidit memoria καὶ ἐς ἐμὲ ἦσαν σῶσαι I. 66. [in quod ibi *mssti* omnes consentiunt.] Puto Ionici et veteris usus vocabulum [σόος] redire in possessionem debere. Reddunt schedae V. 96. VI. 86, 1. VIII. 39. Ἐξω τετραμμένον in Latinis extra urbem *Cyrenensem* posita ex *Laurentio*, qui ἰδρυμένον invenit. Si τετραμμένον locum non

migravit, statuam notabit *vultu extra urbem verso, sive spectantem loca suburbana*. Verum in talibus saepe anceps electio. WESS.

CAP. CXXXII. 11. τὰς τοῦ Δαναοῦ θυγατέρας) Ipsi Danao dedicationem tribuit *Callimachus* apud *Euseb.* Pr. Euang. III. 8. in Epigrammate, quo de ad eius Poëtae fragmenta *R. Bentley* Vir Cl. p. 357. — Vide *Callim.* Fragm. CV. p. 477. ed. Ernest. Mox l. 12. ἰδρῦσθαι me invito editum est, quum ἰδρύσασθαι voluissem, ut in *Var. Lect.* significavi. Conf. Adnot. ad II. 42, 1. S.

15. Εἶλε δὲ Κύπρον) *Cyprum*, ab Amaside occupatam, non praeteriit *Diodor.* I. 68. Quod autem librum terminat ἐς Φόρον ἀπαγωγὴν, advertimus supra semel atque iterum, et frequentissime apud *Priscum Patric.* in Exc. *Hoesch.* p. 22. 26. etc. *Procopium Bell. Goth.* I. 5. p. 10. 23. etc. *Agathiam* I. p. 13. veterum studiosos imitatores. WESS.

HERODOTI HISTORIAR.

T. V. P. II.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. III. ET IV.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM TERTIUM.

CAP. I. Lin. 11. ἐνῆγε τῆ συμβουλίῃ) Servo Aldinum, in cuius codice supra βουλίης hinc calami errore natum testantur *Arch. Vind. et Theo.* Solet scrip'tor hanc in consiliis vocem frequentare. Loca notavit *Portus.* Συμβουλή sicubi conspiciatur, dubiae fidei est, uti VI. 109. et I. 157. Alibi mssti damnant mutantque, quemadmodum *Medic. Pass. Ask.* VII. 15. VIII. 101. et 102. Non nescio, in *Platone, Xenophonte, Demosthene, Dinarcho,* multisque aliis συμβουλήν sese legentibus obferre, sed eos nunc moror nihil. **WESS.** — *Commode l. 5.* ἐκ βουλήs, consilio hominis; nunc, variandi causa, τῆ συμβουλίῃ, suasu eiusdem. Structura orationis sic intelligenda, ἐνῆγε τῆ συμβουλίῃ Καμβύσεα, κελεύων αὐτὸν αἰτέειν etc. Caeterum I. 157, 12. apud Nostrum in συμβουλήs consentiunt omnes. **S.**

12. ἵνα ἢ δοῦs ἀνιῶτο, ἢ μὴ δοῦs) Ista scribens et vicina, [l. 15.] οὐκ εἶχε οὔτε δοῦναι οὔτε ἀρνήσασθαι, meminerat forsane *Euripidis* in *Iphig. Aul.* 56. Tyndarei sollicitudine distractum in diversa animum, quum tot nobilissimi filiam ambirent proci: Δοῦναί τε, μὴ δοῦναι τε, τῆs τύχης ὅπως ἄψαιτ' ἄθραυστα: ista vulgatae vocis ἀριστα correctio, a nullis Codicibus, ut equidem arbitrator, expectanda, debetur ingenio *Ti. Hemsterhusii*, locum explanantis ad *Hesych.* in ἄθραυστα. *Euripides* illic suum imitabatur *Aeschylum Suppl.* vs. 585. ἀμικχανῶ --- Δράσαι τε, μὴ δράσαι τε, καὶ τύχην ἐλεῖν. **VALCK.**

19. μεγάλη τε καὶ εὐειδής) Glossator *S. Germani*: Εὐειδής* [Εὐειδής*] οὕτως Φασὶν ἀδόκιμον εἶναι τὸ ὄνομα* ἀλλ' ὁ καλὸς Ξενοφῶν Ἀπομνημ. Γ. (p. 785. E.) Ἡρόδοτος Α'. δις καὶ τρις, καὶ *Herodot. T. V. P. II.* **A 2**

ἀπειράκις οἱ Κωμικοί. Qui inprobabant, litem de differente usu τοῦ καλοῦ, εὐμόρφου et εὐειδοῦς in Ammonio et Thoma M. spectarunt. Τέκνα εὐειδέα τε καὶ μεγάλα habet cap. 3. Ego vero speciosam Nileti formam non nego, miror tamen. Erat unica *Apriae filia*, quem ante hos XLIV. annos Amasis exstinxerat, fato functus, sicuti cap. 10. perscribitur, in auspiciis huius Persicae expeditionis. Consequens est, ut plures annis XL. quam in Cambysis amplexus veniret, numerarit. WESS. — Difficultatem levatum ivit *Larcher*, monens minime certum esse, ante XLIV. annos extinctum fuisse Apriem ab Amaside: initium regni Amasidis numerari ab eo tempore, quo galea ei imposita est, (II. 162.) praeterea regnante etiam Amaside, complures adhuc annos vixisse videri Apriem. S.

24. διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀμ. οὐ μανθάνεις) *Ab Amasi deceptus esse nescis, pro te deceptum.* Quam lib. I. c. 5. recte converterat *Valla*, hic formam loquendi minus apte interpretabatur, Poëtis etiam Latinis notam; quorum ubi loca collegit *Io. Davies* ad *Ciceron. Tusc. IV. 15.* rectius omisisset ad mentem *Bentleii*. Optimi quique veterum, Tragici praesertim, amant verbis γνωριστικοῖς in istum sensum rectos adiungere casus participiorum. Pro οὐ μανθάνεις hic quoque scribi potuerat οὐ γινώσκεις vel οὐκ αἰσθάνη. De multis ista quadrant Herodoteis: *Soph. Antig. 558.* οὐδ' ἐμάνθανον Τρέφων δὲ ἄτα. *Aiac. 818.* ἔγνωκα μὲν δὴ Φωτὸς ἡπατημένη etc. *Pausan. II. p. 157.* ὡς ἔγνωσαν ἀπατάμενοι. *VII. pag. 557.* ἐπεὶ ἀπατάμενοι συνῆκαν. *Eurip. Med. 26.* ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἤσθετ' ἠδίκημένη. *Xenophon Ἑλλ. VII. pag. 559, 41.* οὐκ αἰσθάνεσθε ἐξαπατάμενοι. *Thucyd. II. 51.* ὁπότε τις αἰσθοίτο κάρμων: vertit *Lucretius VI. 1229.* ubi se quisque videbat *Implicitum morbo.* Graecismus fuisset, ubi quis sentiebat morbo *implicitus.* *Virgilius: Sensit medios delapsus in hostes.* VALCK.

CAP. II. 1. αἰκειῶνται Καμβύσεα) *Dinon* in Persicis, et *Lynceas Naucrutes* in Aegyptiacis, τὴν Νειτῆτιν Κύρω πεμφθῆναι Φατιν ὑπὸ Ἀμάσιδος, ἐξ ἧς γεννηθῆναι τὸν Καμβύσεα, apud *Athen. XIII. p. 560. f.* ubi quae narrata fuerant e *Ctesia*, de Neitetide, ad Cambysen missa, pleraque concinunt Herodoteis. In Νειτῆτις, Νίτωρις, aliisque nominibus Aegyptiacum latere *Minervae Neit* vel Νηϊθ, vidit *Iablonskius*, monuitque plus semel. VALCK.

Ibid. Αἰγύπτιοι δὲ οἰκῆεῦνται Καμβύσεια) Herodoti haec manus: vide I. 4. et 94. Aegyptiorum de Cambysis matre Niteti opinionem, sicuti *Athenaeus* ostendit XIII. pag. 560., *Dino* in *Persicis* et *Lynceas* *Naucratis Aegyptiacorum* lib. III. amplexi fuerunt, quos *Polyaenus* *Strateg.* VIII. 29. sequitur. Nostri disputatio an valida sit, nunc quaerere omitto: adprobavit suo eam calculo *Ctesias*. WESS.

CAP. III. 12. Αἰγύπτου τὰ μὲν ἄνω, καὶ ἄνω θῆσω, etc.) Non dissimiles minae, neque fugit *Berglerum*, *Carthaginiensium*, alio tamen gestu declaratae, in *Plutarchi* *Timol.* p. 240. e. Cambysis dictum, et haud paullo significantius, convenit *Platonico* in *Phaedon.* p. 90. c. ἀλλὰ πάντα τὰ ὄντα ἀγεχνῶς, ὥσπερ ἐν Εὐρίπῳ, ἄνω καὶ καὶ ἄνω στρέφεται: et *Demosthen.* *adv. Aristogit.* I. p. 492. ὅταν τὸ δίκαιον -- ἠτῶνται τοῦ θένου, τότε ἄνω καὶ καὶ ἄνω πάντα χρῆ νομίζειν ἐστρέφειν. Rursus *περὶ Στεφ.* p. 156. Τῶν μὲν οὖν λόγων, οὓς αὐτὸς ἄνω καὶ καὶ ἄνω διακουκῶν ἔλεγε. Quo ille de genere saepe plura, atque eius exemplo *Dio* uterque, *Aristides*, *Libanius* etc. Neque id mirum, populare enim. WESS.

16. τὴν ἐπ' Αἴγυπτον στρατιήν) Apud *Athen.* XIII. pag. 560. f. tradidisse dicuntur *Dion*, et *Lynceas*, Καμβύσιν ἐνδικαῶντα τῇ μητρὶ, [τὴν] ἐπ' Αἴγυπτον ποιήσασθαι στρατείαν. *Suum* hic atque alibi recuperabit *Herodotus*, στρατιήν: cui exercitus dicitur στρατιή, expeditionem suscipere, στρατιήν ποιήσασθαι, III. 39. V. 77. Ut *Herodotus*, στρατείαν et στρατιάν tanquam diversa semper distinxerunt *Thucydides*, *Xenophon*, ceterique scriptores antiqui. In his itaque corrigendis sequeretur iudicium *H. Stephani*, *Sylburgii*, *Hemsterhusii*, *Taylori*, *Marklandi*, *Ruhnkenii*. VALCK. — στρατιήν reposui, ut I. 206. WESS.

CAP. IV. 4. καὶ τὰ πολέμια ἀλκιμος) Possunt τὰ πολέμια apud alios valere, saepe citra ius inculcata. *Herodotus* non admittet, nisi vi coactus, qui οὐδαμῶν ἔσαν τὰ πολέμια ἀμείνους V. 78. et τὰ δὲ πολέμια καὶ ἄλλα δόκιμος eodem libro cap. 111. sive, uti ibi scriptus codex, τὰ πολέμια: tum ἀριστοὶ τὰ πολέμια VII. 9, 5. ἀγαθοὶ τὰ πολέμια VII. 258. πρῶτοι τὰ πολέμια IX. 57. sed manum couprimo. Confer ad *Diodor.* I. 54. et *Abreschii* *Dilucid.* *Thucyd.* p. 196. WESS.

11. ἀποστείλας τριήρεϊ) Bene *Arch.*; *Τριήρη* *Med.* et alio-

rum turbat orationem, et Scriptoris morem, quo VI. 19. ἐπὶ Χερσονήτου ἀποπέλλουσι τριήρεϊ οἱ Πεισιπτρατίδαι : et V. 85. μετὰ τὴν ἀπαίτησιν ἀποτταλῆναι τριήρεϊ μῆ : tum III. 44. ἀπέπεμπε τεσσαράκοντα τριήρεσι. Accedat, quod Reiskius, V. Cl. admovit, στείλας πλοῖα ἐς Κέρκυραν III. 52. ex Med. in πλοῖον conversum. WESS.

13. καταμεθύσας γὰρ τοὺς φυλάκους) *Maectatis custodibus* Laurentius ex Cod. sui θύσας, consentiente Arch. Non arbitrator ex vero. Commodius multo est vulgatum. Quod de *Cambyse* sequitur [l. 15.] καὶ ἀπορέοντι τὴν ἔλασιν, exercuit doctissimum virum *Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 87.*, exercuit alios. Deficit κατὰ, quod orationem fulcire, etsi tacitum, debet, ut saepe numero. Simile in *Vindob. II. 121, 3.* WESS. — Conf. IV. 179, 9. S.

CAP. V. 2 seq. μέχρι οὐραῶν τῶν Καδύτιος πόλιος, ἣ ἐστὶ Σύρων τῶν Παλαιστίνων) Articulum ἣ ante ἐστὶ *Iac. Perizonius Orig. Aegypt. cap. 25. p. 475.* nullo iure sustulit. Pingi debet aut ἣ ἐστὶ, sublato tono, aut γῆ ἐστὶ, quae *Iac. Gronovii* plausibilis divinatio. In Phoenice Sidon et Tyrus fere ultimae erant, II. 44. et 116. Phoenicem excipiebat Syria Palaestina, iuxta mediterranei maris litus ad Aegyptum usque protensa. Τῆς Συρίας τοῦτο τὸ χωρίον καὶ τὸ μέχρι Αἴγυπτου πᾶν, Παλαιστίνη καλεῖται, scribit VII. 89. Paria his, ἀπὸ τῆς Φοινίκης, a Phoenice porrigitur propter hoc mare illud litus, παρὰ τε Συρίην τὴν Παλαιστίνην, καὶ Αἴγυπτον, ἐς τὴν τελευταίαν, IV. 59. Sic de tractu regionis maritimo generatim: hic explanatur, quorum ditionis sit, distinctius. A Phoenice ad fine s urbis Cadytis, (male μέχρι οὐραῶν ad montes vertunt, quod *H. Stephan. et Gronovius* pulcre viderunt) Palaestinarum censebatur: hinc emporia ad mare, nam ἐπὶ iustum est, Ienysum usque, regis Arabis, τοῦ Ἀραβίου recte Arch. et Vind.: inde vero, ad Serbonidem lacum, omnia iterum Syrorum Palaestinarum. Haec, puto, aperta et vera sunt. Consequens videtur, ut Cadytis et Hierosolyma longe discrepent. Illa erat regionis maritimae, ac Philistaeae; haec a mari remotior, et mediterraneis montibus inposita, Iudaeae. Et quis Hierosolyma Καδύτιν adpellavit? Sanctam aiunt קדוש sive קדושה fuisse nuncupatam viri eruditissimi, a quorum ego opinione olim non abhorruī, inde et קדושתו Καδύτιν, formatam. Fac vero, Iudaeos San-

etiam religionis suae metropolin habuisse et vocasse, ut sane dixerunt, etiam-ne Philistaei et vicinorum alii, gentis Iudaicae osores maximi? Qua porro dialecto **קדחת** Caduta, quum **קדחת** apud omnes sibilantem litteram servet constanter? Inpulit ea res V. Cl. Thom. Hyde, ut **Κάδυσιν** superiore libro [II. 159, 7.] atque hic **Κάδυσίος** corrigeret, ad *Itiner. Mundi Abr. Peritzol* pag. 19., callide quidem, sed contra tabulas. Atque haec de Cadytis situ paucis: qua in disputatione ex parte quadam consortes *Perizonium, Relandum*, et doctum iuvenem (dignum, si fata sivissent, vita prolixiore) *Isac. Toussaint*, Dissert. ante hos XXII. annos Franequerae scripta, de *Cadyti Herodotea*, habui. Anticeps nunc et difficilis restat ex urbibus electio eius tractus, quibus *Scaligeri* et *Perizonii*, quippe in Arabiae mediterranea atque a mari retratior, *Cades Barnea* inseri non potest. *Gaza* Dissertationis *Toussaint* foret opportuna, modo nomen congrueret. *H. Relandi* Philistaeorum *Gath*, unde **Κάδτις** et **Κάδυτις** nasci potuerit, non imprudenter huc advocata fuit. Mihi, quod in vetere formula; N. L. De *Ienyso* nihil quoque habeo constitutum, nisi ex trium dierum eam inter et Casium montem intervallo videri prope *Rhaphiam* fuisse. De *Serbonide palude* et *Typhone demerso in eam* videndus *Apollon. Rhod.* II. 1215. cum Criticis veteribus. WESS.

CAP. VII. 3. **σάξαντες ὕδατι**) Divinus hic *Arch.* liber est. **ἔλξαντες ὕδατι** quis intelligit? nec melius erit **ἐλπίσαντες ὕδατι**, quod *Pavii* extudit ingenium; namque **κατὰ δὴ τὰ εἰρημένα**, secundum ea, quae dicta sunt, spem istam, ut ne de *Codd.* dicam, excludunt. *Vasa* innuuntur *viniaria*, quae aqua stipabantur, ut sitientibus potum in Arabiae illis arenis praebere: hoc **σάξαντες ὕδατι**, sive, ut proxime, [cap. 6, 11.] **πλήσαντες ὕδατος**. Cl. *Reiskius*, cui idem in opinionem incidit, ut verbo liquidis in rebus usus adpareret, ex *Clementis Alex.* *Paedag.* II. p. 219. **ἀποσεσαγμένους τροφαῖς**, et *Athen.* VII. pag. 522. **τυρῶν τε σάξας**: tum *Polybii* *Excerpt.* pag. 1489. **σάπτουσιν εἰς ἀγγεῖα** adposuit, [Polyb. XII. 2, 5. nostrae ed.] neque oblitus, prorsus obportunum, **ἀγγεῖον ὕδατι σεσαγμένον** *Luciani* *Deae Syr.* c. 48. *Adcedit Cercidae* versus in *Stobaei* *Serm.* IV. p. 54. **ἀνέρες, ὧν τὸ κίαρον Παλῶν σέσακται καὶ δυσκινῆστω τρυγί.** Quibus omne

Herodot. T. V. P. II. B

luto, seu vino, uti opinor, Cor sordet atque faece non purgabili, ex versione summi Grotii. Nam αἵματι τε καὶ σαρκὶν διασάττειν Galeni Protrept. pag. 5. praetereo. Neque enim in dubio res manet. Latina in fraudem alios ne induere pergant, correctione gaudebunt. WESS.

CAP. VIII. 7. κροκύδα) Corrigenti docto viro κροκίδα favent Arch. et Vindob., non certior usus. Κροκός est in Polluce, quin ipsa haec Herodotea ex Falckenburgii Codice. Κροκίδας reliquisse Hesychium vocum series monstrat. Κροκιδίζειν in floccis legendis posuit Aretaeus: habet Aëtius lib. III. c. 161. περὶ κροκιδῶν. In Theophrasti Charact. c. 2. vetustissimi mssti ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκίδα. Hippocratis et Galeni libri variant, sicuti Foësius in Oeconomia docuit. Quae si satis non faciunt, observata Salmasio in Solin. p. 283. adcedere poterunt. WESS.

[8. λίθους ἑπτὰ. Norunt orientalium linguarum studiosi, ex hoc Herodoti loco cum aliis collato rationem reddidisse doctos viros, unde factum sit, ut in Hebraeorum sermone *iusiurandum* eo vocabulo insigniatur quod a septenario numero derivatum est. S.]

15. ὑποτρόχαλα, περιξυροῦντες) Περιτρόχαλα recipiet e codicibus Herodotus. vid. Diss. Herod. p. 100. Praebet illud Plutarch. T. II. p. 261. F. Περιτρόχαλα κείρεσθαι Athenis, quod ex Hesych. constat, σκαφίον dicebatur: ad Harpocr. in Σκαφίον notat H. Valesius. Plura dedit H. Iunius, de Coma c. 6. Potuerunt autem ista, κείρονται περιτρόχαλα τοὺς κροτάφους, commode reddi περιξυροῦνται. Sed pro περιξυροῦντες, quae forma certe non est Ionica, fortasse cui scripsisse suo more videbitur Herodotus περίξυροῦντες τοὺς κροτάφους: mihi tamen vulgatum potius ex interpretamento videtur natum. VALCK.

Ibid. κείρονται δὲ περιτρόχαλα) Verum hoc praestant veteres schedae et sermonis consuetudo. Pollux de tonsurae generibus, II. 29. κουρᾶς δὲ εἶδη, κῆπος, -- περιτρόχαλα, ex Salmasii in Tertulliani Pall. p. 266. certa emendatione. Consentit Hesychius in Σκαφίον. Hinc Aristodemus tyrannus in Plutarchi T. II. p. 261. F. τὰς δὲ θηλείας (bene ita Salmas.) ἠνάγκασε περιτρόχαλα κείρεσθαι, in orbem tonderi. Talis εὐείμων ille καὶ ἀποκειράμενος τὴν κεφαλὴν περιτρόχαλα, in Prisci Excerpt. Legat. p. 45. Tales Franci περίτροχον κείρο-

μενοι, *Agathiae* lib. I. p. 11. c. Arabum olim idem tonsurae modulus, proptereaque *Ieremiae* c. IX, 25. קְצוּצֵי פֶּאֶה circumcisi capitis angulos, seu in rotundum capitis comam adtonsi. Plura *Salmasii* Epist. de Coma p. 50. et *Vitringae* Commentarius in *Esaiæ* c. xv. p. 465. WESS.

17. Οὐροτάλλ) *Dedi S. Bocharto* Phal. II. 19. p. 110. et *Reiskio* Miscell. Lips. T. VIII. p. 88. hanc ex codicibus (nisi Ὀροτάλλ quis maluerit) scripturam: nam Οὐροτάλλ ultimam ex sequente articulo sibi sociavit. Designantur duo totius Orientis praecipua numina, *Sol* et *Luna*. In Οὐροτάλλ princeps syllaba manifesto Hebraeorum et Arabum אור, solem lumenque indicans, se prodit: deficit enim praegnans caussa, ut Ὀλοτάλλ cum *Pocockio* Specim. Hist. Arab. p. 107. formetur. Pars vocis extima in ambiguo haeret. *Reiskius* אורטל *Urotal*, [vel *Orvetal*] h. e. lux et umbra. Qua quidem ratione sonus et litterae voci constant; [Arabum enim littera ט respondet Hebraeorum צ.] haud scio an et Arabum atque Orientis Theologia. *Lux*, illorum in disciplina, boni origo; *umbra* et *tenebrae*, mali; ex bono et malo eidem numini cognomen impingere, incongrui quidpiam habet. Manet tamen suum specimen coniecturae. Aliam dabit *Io. Clericus* ad *Iobi* c. xxxi, 26. Mihi quoque suborta alia fuit, cuius in re ancipiti fidem prodigere nolo. *Luna*, sive *Coelestis Venus* Arabum, I. 151. Ἀλίττα perhibebatur; unde, nisi binominis fuerit, alterutrum vitiosum videri posset. Sed puto neutrum. Ἀλιλάτ, quod ill. *Scaliger* ad *Fragment. Graec.* p. 27. iam pridem docuit, Arabum est הלאל *Halala*, *Alila*, sive *Luna* μνηοειδής et crescens. *Bochartus* plura. WESS.

CAP. IX. 12. ἐκλάμενον τῶν ὠμοβορέων etc.) *Aldi* et aliorum, etiam *Arch.* (e quo ἐκλάμενον *Galeus*, longe errans, produxit,) potior lectio. *Consui* profecto prius coria ista bubula, ut canalem scorteum darent, debuerunt, quam variis ex partibus aptari inter se nectique. Non nego ἐκπτειν in *Musis* iterari, nec adspernantur tamen ἐς τὸν μηρόν ἐνεβ-ἐλάφατο II. 146. *Amnis Corys* Arabum *Geographo* ארי אלקרי, torrens *Core*. WESS.

15. τὸ ὕδωρ σώζωσι) Nihil in his quod offendat: parantur *cisternae*, ut aquam servant. Nonne quoque, ut potum sitientibus dent? Hoc postulant *Valla* et *schedae*, quae

ἵνα δεκόμενοι τὸ ὕδωρ ποτίζωσι, *ut aquam recipientes potum praebent.* Lubens fateor, me Laurentio adsentiri, siquidem plenior ita surgit sententia. Nolui tamen orationi, ne videar modum excedere, inserere; [bene factum; videtur enim ποτίζωσι e scholio natum, quod ab homine profectum, qui σώζωσι τοὺς Πέρτας intellexerat.] qua formidine praepeditus non sum in revocata τριῶν voce [l. 17.] et ἰστροποπεδεύετο. [CAP. X. l. 2.] Levia admodum sunt, quibus contra utramque pugnatur. Nam *de locis tam arctis et difficilibus* quod obponitur, ipse Vir Celeb. V. 116. profligavit. Ἐν Πηλουσίῳ στόματι, [Cap. 10, 1.] ad Pelusium ostium bene Valla. Στρατεύεσθαι praeterea et στρατοπεδεύεσθαι permiscetur V. 14. Sed quid multa? στρατοπεδεύεσθαι ἐν Πηλουσίῳ habetur II. 141. WESS.

CAP. X. 14. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι) Hoc mihi quoque sincerius videtur ante vulgato ψεκάσι. Veteris erant Atticismi, Moeridi adnotatae formae: Ψακάς, Ψίαθος, Ψαλος, Σίαλον: eundem sonum in nonnullis alteri praetulerunt Iones. Numerum adfirmabit Aristides T. III. p. 567. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς (λαμπρῶ forte scribendum:) [immo bene habet λαμπρῶς] πολλάκις ἕεται, ψεκάδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω: quod multo verius Herodoteis proximis, οὐ γὰρ δὴ ἕεται τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου τὸ παράπαν: vid. Wesseling. ad Diodori I. p. 84. [?] Pluviâ irrigari vel humectari est ἕεσθαι. Recte restituit e msto Gronov. lib. II. c. 14. εἰ μήτε γε ἕεταί σφι ἢ χώρη. Assyria ἕεται ὀλίγω, I. 193. hieme Scythia, IV. 50. ἕεται ταῦτα τῆς Λιβύης, IV. 198. In excerptis ex Indicis Ctesiae scribendum p. 655, 11. οὐχ ἕεται, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ ποτίζεται ἢ Ἰνδική: contra scribit Philostr. Indiam δαμά ἕεσθαι. Aelianus N. A. XV. c. 6. ἕεται Ἰνδῶν γῆ διὰ τοῦ ἤρος μέλιτι ὑγρῶ. VALCK.

Ibid. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι) Sequor Med. etsi patroni ψεκάδι non desint; at scribi demiror, augeri sic magnitudinem miraculi, quod ubique observata eodem tempore fuerit lapsa ex aëre una gutta, et mox cessaverit, non geminando lapsu: eoque magis, quod venerint ex calamo viri eruditi. Vide hoc Aristidis in Aegypt. p. 359. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς πολλάκις ἕεται. ψεκάδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω πολλάκις εἰς ἐν χρόνοις: ubi si posterius πολλάκις tollatur, uti aequum est, nihil utique indicatur aliud, quam minutam sub in-

de [at hac ipsa notione, subinde haud raro graecum πολλάκις usurpatur,] in superiore Aegypto pluviam cadere, sive, uti *Aelian.* de Anim. VI. 41. ῥάνισι δέειν λεπταῖς τὸν θεόν. Mitto νεφετὸν ψεκάδι λεπτῇ μεμιγμένον *Plutarchi Socr. Gen.* p. 596. c. et κατὰ νεφῶν ψεκάδας ἕσθαι *Heracliti Allegor.* p. 466. WESS.

CAP. XI. 15. πεπόντων ἐξ ἀμφοτέρων) Male praepositionem ab *Arch.* et *Vind.* exilio tradi, supra I. 76. significatum est. Inmani autem barbariei, qua sanguinem humanum, vino mixtum, in pateris circumtulerunt, per ea est similis *Apollodori Cassandrensis Tyranni* in *Diodori* T. II. [Excerpt. ex lib. XXII.] p. 563. ubi olim plura. WESS.

CAP. XII. 4. χωρὶς μὲν γὰρ τῶν Περσέων etc.) Omnia ista, uncinis incincta, ex Grammatici scholio derivat *Cl. Abreschius.* Non audeo accedere. Abeunt minime ab abundantiore *Nostri* in scribendo more, habuitque suo *Synesius* in libro, tantum in regis *Psammeniti* nomine lapsus. Cur autem Aegyptiorum capita fuerint duriora, fragiliora Persarum, disputavit praeter alios *Mercurialis* Var. *Lect.* I. 21. WESS.

17. ἀσθενέας φορέουσι τὰς κεφαλὰς) Persae, quia σκιητροφέουσι, πῖλους τιάρας τε φορέοντες. Horum recordabatur forte *Plato*, quando de *Leg.* XII. p. 942. d. τὴν τῆς κεφαλῆς, inquietabat, καὶ ποδῶν δύναμιν μὴ διαφθείρειν, τῇ τῶν ἀλλοτριῶν σκεπασμάτων περικαλυφῆ τὴν τῶν οἰκείων ἀπολλύοντας πῖλων τε καὶ ὑποδημάτων γένεσιν καὶ φύσιν. Hoc in loco πῖλοι capitis sunt tegumenta: pedum involucra πῖλοι eidem *Platoni* dicuntur in *Sympos.* p. 220. b. quod *Pollux* adnotavit VII. 172. *Platonis* locum respicit *Musonius Io. Stobaei* p. 17, 53. Non protrita *Graevius* dedit ad *Hesiodi* Ἔργ. κ. Ἦμ. vs. 542. VALCK.

18. πῖλους τιάρας φορέοντες) *Synesius* πῖλους duntaxat, sed multa alia suo sermone mutans. Ego cum *Gronov.* sentio, cui *Strabo* ex parte adstipulatur, τιάρας περικείμενοι πλωτὰς, de *Persis* XV. p. 1066. [p. 733. b. ed. Cas.] *Iornandes* *Getic.* cap. xi. de *Diceno*, nomen illis *Pileatorum* contradens, ut reor, qui opertis capitibus tiaris, quos pileos alio nomine appellamus, litabant: quasi omnes pilei fuissent tiarae, quod secus habet. Mox ἕντα εἶδον [l. 19.] ex schedis restitui, inhaerens vestigiis Auctoris, IX. 54. VI. 109. etc.

Confer Gronov. IV. 23. [ubi nihil quidem, quod huc faciat, reperitur.] WESS.

CAP. XIII. 3. ἀνά ποταμόν) *Cambyses navem Memphin versus misit.* Hic non requiritur articulus, recte etiam omissus IV. c. 14. ἔπλεον κατά ποταμόν - ἐς θάλασσαν: hoc est secundo flumine navigare; illud, adverso. κατά ῥόον et ἀνά ῥόον similiter adhibentur. In iisdem formulis saepe requiritur articulus adiectus: de Euphrate, lib. I. c. 194. ἀνά τὸν ποταμόν, adverso flumine navigari nequit prae rapiditate. II. 96. in Nilo baris ἀνα μὲν τὸν ποταμόν οὐ δύναται πλέειν - - κατά ῥόον δὲ κομίζεται. Lib. IV. c. 18. πλόον ἀνά τὸν Βορυσθενέα. Secundo flumine vehi, κατά τὸν ποταμόν καταπλεῦσαι, Thucyd. IV. c. 107. et Aeschini de Fals. Leg. p. 44, 30. et 38. Contra adverso Eridano navigare Luciano est ἀναπλεῖν κατά τὸν Ἠριδανόν, T. II. p. 88. adverso Nilo, ἀναπλεῖν κατά τὸν Νεῖλον, T. III. p. 536. In his similibusque verbo praefixa praepositio phrasin determinat. Sed qui Alexandria profecti nave petebant Aethiopiam, nisi fallor, Diodoro Siculo I. p. 200, 59. non κατά, sed ἀνά τὸν Νεῖλον πλέοντες dici debuerunt; prouti legitur p. 272, 55. et 300, 90. VALCK.

7. καὶ τοὺς ἄνδρας κρεουργηδὸν διασπάρσαντες) Opinor in his aliquid esse commissum. Apparet satis nautas indicari, eadem Mitylenaea navi vectos. Sed bene si Herodotum novi, non neglexit de numero eorum, debuit certe, addere. Studiose adscribit c. 14. Aegyptiorum ad bis mille supplicio fuisse destinatos ultimo de regionum iudicium sententia, et eorum quidem in vicem, qui cum navi Mitylenaea ad Memphin crudeliter fuerant absumti, denis singulorum loco computatis: obtruncati ergo ducenti sunt. Lege nunc καὶ διηκοσίους ἄνδρας etc. et ratio et oratio constabit. In τοὺς latent numerales ΗΗΨ notae διηκοσίων. Si [aliud exemplum vocis] κρεουργηδὸν desideretur, Eunapius in Aedes. p. 45. dabit. WESS. — Immerito τοὺς ἄνδρας sollicitasse videtur Vir doctissimus. Fuerint in navi ducenti homines: non nego. τοὺς ἄνδρας adiecto articulo scribens Herodotus, indicat, dilaniatos fuisse quotquot homines in ea fuerant. S.

9. χερόνῳ παρέστησαν) Laurentii Latina, obsessi aliquamdiu restiterunt, correxerat bene H. Stephanus, inconsulto spreus. Viam muniverat Scriptor. VI. 99. ἐνθαῦτα τούτους ἐπο-

λιόρκειον --- ἐς δὲ καὶ οἱ Καρύστιοι παρέστησαν, *donec etiam Carystii in deditionem venerunt*. Porro cap. ult. lib. VI. ἐπολιορκέοντο, ἐς δὲ καὶ οὗτοι παρέστησαν: tum V. 56. παρέστησαν δὲ ἐπὶ μισθῷ τοῖσι τέκνοισι. Non addo aliunde plura. Lege notas Cl. Io. Taylori ad Demosthenis Androt. p. 244. et Abreschii Diluc. Thucyd. p. 328. WESS. — Quo magis mireris, nuper etiam virum doctum contendisse (in Actis philol. Lips.) haud dubie hic παρεστήσαντο legendum, provocantem ad illud III. 155, 12. οἱ πολέμιοι παραστήσονται. Non meminerat vir optimus, secundum aoristum huius verbi non minus, quam futurum medii, reciprocum vel passivum habere significatum. S.

CAP. XIV. 10. παρὰ τοὺς πατέρας) Servanda fuerat, opinor, altera lectio, κατὰ τοὺς πατέρας: *quum puellae plorantes illac praeteribant, ubi parentes erant collocati*. Κατὰ significat in talibus ex adverso, contra. Herod. p. 134, 7. [II. 121, 68.] ὡς δὴ κατὰ τοὺς φυλάσσοντας ἦν. Rursus p. 195, 28. p. 564, 11. [III. 86, 3. VI. 101, 2. Conf. supra ad II. 158, 11.] Thucyd. VIII. 86. ἐπειδὴ ἐγένοντο πλέοντες κατ' Ἄργος. Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 502, 5. κατὰ Λακεδαιμονίους ἐγένοντο. Demosth. contr. Conon. p. 689, 12. παρέρχεται Κτησίας κατὰ τὸ Λεωνόριον: mox iterum, ἡμῖν συμβαίνει - πάλιν κατ' αὐτό πως τὸ Λεωνόριον εἶναι. VALCK. — Sic de his qui in acie stant ex adverso aliorum, Herod. IX. 27, 36. c. 46, 6 seq. et deinde saepius. S.

Ibid. παρήσαν αἱ παρθένοι) Pingi potuerat παρήσαν aut παρήσαν, de quo II. 163. At placuit scriptorum fidem sequi. Offerent sese ἦσαν δρόμῳ III. 77. ἦσαν ἐπὶ τὴν οἰκίην IX. 5. ubi ἦσαν tamen scripti. *Etymologus* p. 121, 42. καὶ ἐν συνθέσει ἀπῆεν καὶ παρήεν καὶ ἐξῆεν· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν --- ἀπῆσαν. [Vide *Var. Lect.*] Rediit praeterea [l. 11.] οἱ μὲν ἄλλοι πατέρες, quod ex scriptionis compendio vitiatum series postulat. Denique παρεξελθούσαν, [l. 13.] cui rarior usus, quo minus in sede illibatum haereret, nocuit. Τὸ δὲ φάσμα τοῦτο ἑαυτὸν μὲν παρεξελθεῖν, VI. 117. Sophocles Antig. 933. ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην. WESS.

22. τὸν παῖδα ἠγεόμενον ἐπὶ θάνατον) Tametsi bonae fidei Codd. sic velint, vereor, ut recte valeat. Vetus ἀγεόμενον rarum videtur, minime tamen genio sermonis pugnans: convenit συμβαλλέμενος τοὺς μῆνας VI. 63.; usus respondet:

mox certe τὸν παῖδα ἐπὶ θάνατον στείχοντα [l. 57.] de eodem regio iuvene posuit: adcedit, lapsus leviter, *Aristoteles Rhetor.* II. 8. p. 78. διὸ καὶ Ἀμασις, ἐπὶ μὲν τῷ υἱῷ ἀγομένῳ ἐπὶ τὸ ἀποθανεῖν, οὐκ ἐδάκρυσεν, ὡς Φατιν, ad haec adludens. Quod si tamen ἡγεόμενον defendi debeat, refingi ἡγεόμενον τὴν ἐπὶ θάνατον poterit, ut dux eorum fuerit, qui fatale illud iter ingrediebantur. Τὴν ὁδὸν ἡγέοντο IX. 15. τὴν ἐπὶ θανάτῳ supra. [nescio an I. 109, 3. respiciat: sed vide ibi notata.] WESS. — Potuerat, si opus fuisset, ad VII. 223, 8. provocare, coll. l. 24. huius cap. S.

58. οὔτε ἀπέκλαυσας) Praecessit ἀνακλαύσας μέγα et sequetur. Nunc schedae aliud probant, idque commodum aequae: τὸν ἀν' ἰδώνται ἀποκλαύσαντα, II. 121, 3. *Aeschylus Prometh.* 658. Ὡς ἀποκλαῦσαι ἀποδύρεσθαι τύχας. *Sophocles Oed. Tyr.* 1466. *Philoct.* 709. et frequentissime *Procopius*, sollers praeorum aemulator. WESS.

41. ἦν μέζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν) Saepius omissum non requirem, si codicibus abesset, ὥστε: a Codicibus adfirmatum haud sanequam repudiarem, quippe quod in eadem saepe soleat exprimere structura *Xenophon*, sicuti Ἀπμν. III. p. 448, 30. μείζον ἢ ὥστε φέρειν δύνασθαι κακόν: idem paucis dixit *Eurip.* *Hec.* 1114. κρείσσον ἢ φέρειν κακὰ: μείζον ἢ φέρειν, *Soph. Oed. Tyr.* 1502. In *Eumenid. Aeschyli* forte restitui poterit vs. 473. τὸ πρᾶγμα μείζον ἢ τιν' οἶσθαι τὸδε βροτὸν δικάζειν. Quae primum occultaverat amorem, *Stratonicae* τὸ κακὸν μέζον ἡσυχίης ἐγένετο, in libello de *Dea Syria* p. 469. Censebat *Herodoti* *Psammenitus*, eam cladis esse domesticae gravitatem, quae fletu levare recusaret; quae adeo flenda pateretur leviora perpessum: τὰ οἰκνία ἦν μέζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν. Ista *Ios. Wasseus* commodum admovit *Thucydideis*, VIII. 75. μείζω ἢ κατὰ δάκρυα πεπονθότας. In *Stobaei Flor. Tit.* 121. p. 612. exstat illud *Bacchylidis*, μείζον ἢ πενθεῖν κακόν. Quae verbis exprimi nequeunt prae magnitudine, κρείσσον ἢ λέξαι λόγῳ *Τολμήματ' Eurip.* dixit *Supplic.* vs. 844. Illud Eiusdem apud *Strabon.* VIII. p. 563. v. [p. 566. ed. Cas.] Ἀρετὴν ἐχούσης μείζον ἢ λόγῳ φράσται, et vicina suspicor equidem, ob historiam *Messenicam*, e *Cresphonte* petita. *Herodoteum* ὥστε vel ὡς in talibus occurrit in dicto *Simonidis Plutarch.* II. p. 15. c. apud *Philon.* *Iud.* p. 884. E. *Pausan.* I. p. 48. IV. p. 525. VALCK.

42. πένθος) πάθος melius. Eiusdem originis voces, (quales βόθος et βένθος,) atque a Grammaticis saepe permutatae, veterum tamen usu distinguuntur. Quod sequitur [l. 44.] Homereum ἐπὶ γήραος οὐδῶ, Plato, Lycurgus, et Hyperides adhibuerunt: vid. Io. Taylor V. Cl. in Or. Lycurgi p. 528. quem tamen oratorem p. 153, 5. ad normam Atticam scripsisse suspiceris, ἐπὶ γήραος οὐδῶ, prouti *Lysiam* dedisse liquet ex Harpocr. in Ὀδός. *Aeneum limen*, χάλκεος οὐδός in oraculo dictum, Sophocli vocatur in Oed. Col. vs. 57. χαλκίους οὐδός: neque enim οὐδός vulgari debuerat: vide vs. 1586. et Schol. Ὀδὸν adfirmant Suidas et Eustathius. VALCK.

45. καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα etc.) Procopius Bell. Vand. I. 6. ταῦτα ἐπεὶ ἀπενειχθέντα ὁ Φάραξ ἔγνω, et Belli Pers. II. 24. Id mirum accidit, tot membranas εὖ δοκέειν σφι εἰρησθαι prae se ferre: quae mihi spectasse *regium* videntur *consilium*; nam Cambysi plures adfuisse procerum, rerum cohaerentia patefacit. Sic, *ipsis videri recte illa dicta*, haud utique sine colore et specie veri. Certum praestant ἐπισπόμενος Καμβύση scripti libri, sicuti I. 91. indicatum. WESS. — In istis, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα ὑπὸ τούτου, εὖ δοκέειν οἱ (sive σφι malis) εἰρησθαι ὡς δὲ λέγεται ὑπ' Αἰγυπτίων, δακρυεῖν μὲν Κροῖτον, perspicua satis sententia est; sed in verborum structura insunt nonnulla, quae turbata videri possint, nisi Herodotei moris memineras. Ut a postremis verbis incipiam, de illa quidem loquendi formula ὡς δὲ λέγεται, δακρυεῖν μὲν (nempe λέγεται, vel λέγουσι) Κροῖτον, abunde dixi ad I. 58, 7. Tum vero in his quae procedunt, satis patet, ad infinitivum δοκέειν idem verbum λέγεται e sequentibus intelligi. Denique, quum planissime sic dicturus fuisset, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθή, Et haec postquam relata sunt, potuerat pro verbo finito, quoniam reliqua oratio infinita est, infinitivum ponere; quemadmodum in tali oratione ἐπεὶ et huiusmodi particulae frequenter cum infinitivo construuntur; veluti III. 55, 10. et II. 52, 24. ubi conf. quae Wess. adnotavit. At nunc placuit auctori, cum particula ὡς, loco verbi finiti, aut loco infinitivi, participium construere, ut ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα idem valeat ac ταῦτα ὡς ἀπενειχθή. Similiter VI. 51, 5. ὡς ἐκάστην (νῆστον) αἰρέοντες οἱ Βάρβαροι, ἐσαγήνουν τοὺς ἀνθρώπους: et VI. 79, 7. ὡς ἐκάστους ἐκκαλούμενος

ὁ Κλεομένης, ἔκτεινε: ubi αἰρέοντες et ἐκκαλεύμενος idem valent ac ἤρεον et ἐξεκαλέστο. S.

CAP. XV. 5. ἦν δὲ καὶ ἡπιστήθη μὴ πολυπρηγμονεῖν) Nolui ἡπιστήθη movere, quantumvis Arch. ἐπιστήθη concinnius tinniat. Quaerunt, possit-ne ἡπιστήθη ex ἐπίσταμαι formari: negavit H. Stephanus: satis acerbe, etsi tectius, a Porto propterea in Lex. Ion. perstrictus. Accipe haec ex litteris Cl. Abreschii: H. Stephan. in *Collectione Verbor.*, quorum Themata sunt Anomala, audiendos esse negat, qui ab ἐπίσταμαι repetant ἡπιστήθη, quod tempus tantum sit τοῦ ἀπιστέωμαι. Verum fallitur haud dubie vir doctus. Saepe eo utitur Plato: in *Convivio* p. 521. A. ἐπιστηθεῖς: Phaedr. p. 357. D. ἐπιστηθεῖ: III. Legg. p. 589. B. ἡπιστήθη: et ibid. c. [ubi ἡπιστήθησαν. Citantur autem paginae edit. Lugd. 1590.] Hactenus Vir amicissimus. Ego vero mallet ἡπιστήθη aut ἐπιστήθη μὴ πολυπρηγμονεῶν, ex more supra I. 77. firmato. WESS. — De partic. ἦν in ed. *Wess.* temere pro εἰ posita dixi in *Var. Lect.* Iam verbum ἡπιστήθη idem *Wesseling.* cum Porto ab ἐπίσταμαι derivans, passiva notione accepit; quod vel inde adparet, quod πολυπρηγμονεῶν in participio, quam πολυπρηγμονεῖν maluerit. conf. ad c. 1, 24. Eadem notione *Valla* acceperat, cuius versionem h. l. etiam *Wess.* cum aliis editoribus tenuit: *Qui si compertus etiam fuisset non affectasse res novas.* Porto vero, pariter quidem passive accipiens, impersonaliter dictum ἡπιστήθη existimavit: *Si compertum fuisset, si constitisset, nihil eum novi curiose moliturum.* At in omnibus quidem exemplis ab *Abreschio* e *Platone* productis ἡπιστήθη, ἐπιστηθεῖς etc. haud dubie activa notione ponuntur. Unde profectus *Werferus* (in *Act. Philol. Monac. T. I. p. 106.*) sic vertenda *Herodoti* verba monuit: *Si autem scivisset non moliri res novas; opportune conferens ista ex VII. 29, 15. ἐπίστασο εἶναι αἰεὶ τοιοῦτος, scito semper talis esse vir, scito te semper talem praestare.* Et haec quidem utique commodissima ratio est expediendi hunc locum, si modo ad thema ἐπίσταμαι referendum sit istud ἡπιστήθη. At mihi, hoc verbum cum H. Steph. (cuius vide *Thes. T. III. p. 140. b. et d.*) ad thema ἀπιστέω referenti, persuasum est, obtinere hic illum graecae linguae idiotismum, passim a Grammaticis notatum, quem supra in *Adn. ad I. 68, 11.* attigi: nempe ex duabus negationibus

alteram abundare. Scilicet εἰ ἠπιστήθη μὴ πολυπραγμονεῖν, idem est ac si dixisset, εἰ ἐπιστεύθη μὴ πολυπραγμ. aut εἰ μὴ ἐπιστεύθη πολυπρ., si de illo creditum esset, non eum res novas moliri, aut, nisi creditum esset novas eum res moliri. Similima certe ratione apud Thucyd. I. 10. ἀπιστοῖη μὴ γενέσθαι τὸν στόλον idem valet ac πιστεύοι μὴ γενέσθαι, aut μὴ πιστεύοι γενέσθαι: et apud eundem, II. 101. ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἕξειν idem valet ac πιστεύοντες μὴ ἕξειν, aut μὴ πιστεύοντες ἕξειν. Similisque ratio illius dictionis apud Nostrum I. 68, 11. ὑπὸ ἀπιστίας μὴ γενέσθαι μηδαμῶ etc. S.

10. ἐν δὲ δὴ καὶ τῷδε τῷ Λίβυος etc.) Revocavi sollemnem formulam ἐν δὲ δὴ, quemadmodum II. 43.: tum Inaro, iuventibus schedis, non negavi ex patria nomen, quo c. 12. VII. 7. et in Thucydidis I. 103. insignitur, ubi Λίβυος, βασιλεὺς Λιβύων τῶν πρὸς Αἰγύπτῳ. In Ctesiae Excerpt. [c. 52.] p. 644. Ἰνάρου Λυδίου ἀνδρὸς nunc ex prava, at dudum ab egregiis viris correcte, scriptura legi, Celeb. Dukerus tacitum non habuit. Veram Liban. T. I. p. 420. c. servavit etiam. Iustum itaque τῷ Λίβυος Ἰνάρω παιδὶ. Quod autem Persarum in more fuisse docetur, rebellantium regulorum liberis principatum non auferre, eius contrarium recentiores Persae, victis gentibus parentes, nunquam regiae familiae, observarunt apud Agathiam lib. IV. p. 94. ed. Venet. WESS.

12. τῷ Ἀμυρταίου Παντίμῃ) De Amyrtaeo II. 140. Confiunt his ex verbis viri eruditi, praeterque ceteros Ampl. Bouherius, Diss. Herod. c. 1. Herodotum vitam in tempora Darii Nothi, Persarum regis, prorogasse: descivisse enim Amyrtaeum anno eius secundo, regnumque tenuisse sex annos, ex Syncelli fide, Chronograph. p. 205. ed. Venet. At ea, quum opinionis ducem non testatus sit, fallax est. Ex Thucydide I. 110. Diodoro XI. 71. et Ctesiae Excerptis liquere videtur, circa Olymp. LXXIX. Inarum et Amyrtaeum Persarum excussisse iugum, certe utriusque defectionem bello Peloponnesiaco fuisse priorem. Tutatus fortasse se, cum in paludibus Aegypti latitans Amyrtaeus ad conditionem adigi difficulter posset, in id usque bellum fuit; Syncelli tamen auctoritas validius fulcrum desiderat. Stat meis a partibus H. Dodwellus, V. Cl. Annal. Thucyd. p. 99. WESS.

CAP. XVI. 5. ὡς δὲ ταῦτά οἱ ἐπιτελέα ἐγένετο) Ita

praestat augeri. Inferius c. 141. ταῦτά οἱ ποιεῖν ἐπιτελέα: et ad I. 117. Sustuli quoque τὸν νέκυν, ex praecedentibus inconsulto repetitum. *Dio Chrysostomus* Corinth. p. 466. hinc orationem distinxit: quod Amasin autem ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ὑπολαθεῖν oratio ostentat, id manifesto claudicans, ὑποβαλεῖν doctissimus *Berglerus* recte instauravit. WESS.

10. Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ) *Ioannes Chrysost.* iisdem paene verbis T. II. p. 54. B. θεὸς παρὰ Πέρσαις νομίζεται τὸ πῦρ. Alia plura *Brisson.* Regn. Pers. II. 14. et *Sam. Tenullius* Dissert. Histor. de Igne c. 9. p. 48. Quae Persis ignem deum cum obtrudunt, nimis stricte urgenda non sunt: ἱερὸν illis πῦρ erat, quem sacrum ignem mortuo rege et summo in luctu studiosissime exstinguebant apud *Diodorum* XVII. 114. quod citra impietatem et religionis contemptum fieri profecto non potuit, si ignis Deus esset. Neglexit hoc *Th. Hyde*, multa pro Persis disputans, de Relig. Pers. c. 1. et 6. abreptus tamen nimio gentis studio: nam ignis in ea natione cultum plus quam civilem fuisse, ex edicto regis *Saporis* in *Assemani* Orient. Biblioth. T. I. p. 191. liquet apertissime. At hoc nunc non agitur. Recte *Cl. Gronovius* in sequentibus οὐ δίκαιον εἶναι λέγοντες ex *Med.* admisit: postulant id ipsum alii; neque nocet hilum *Stobaeus*, orationem *Herodoti* inmutans. Adsunt praeter ea, quae vir *Celeb.* advocavit, similis structurae plura VI. 13. VII. 144. etc. WESS.

14. πῦρ θεῖον εἶναι) Qui requiritur articulus, vel e *Stobaeo* p. 614, 48. potuisset interseri: τὸ πῦρ θεῖον εἶναι ἔμψυχον: ut paulo ante, Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ, atque alibi passim articulo [qui tamen non citra exceptionem necessarius est] subiectum insignitur orationis. Paulo post tolerari nequit invectum a *Gronovio* φησιν, ἢροσφί, vel σφιν, ut est apud *Stobaeum*. Verum in istis: οὐκῶν θεῖοισι νόμος οὐδαμῶς σφί ἐστι τὸν νέκυν διδόναι: pro τὸν v. suspicor olim fuisse scriptum, ἀνοῦ (sive ἀνθρώπου) νέκυν, hominis cadaver: τευ νέκυν venerat olim in mentem; nunc placet alterum. Superius paulo scripsit νεκρὸν ἀνθρώπου, et II. 90. muliebri cadaver dixit νεκρὸν γυναικός, II. 89. pueri, παιδίου νέκυν, I. 113. Saepius alibi loquitur ad eandem rationem, non secedens ab usu, quem alii quoque receperunt. *Uxor*is cadaver δάμαστος νέκυν *Eurip.* dixit, Or. 1623. ἀνδρός νε-

κρόν, *Soph. Electr.* 1488. τὸν Ἐκτορος νεκρόν, *Athenaeus XV.* p. 688. D. Vid. *Platonis Gorgias* p. 524. c. *Eustath. ad Ἰλ. ἱ.* p. 682, 49. In *Herodoto* magis etiam adfirmabunt ἀνθρώπου νέκυν ista *Antonini VI.* 13. νεκρὸς οὗτος ἰχθύος, οὗτος δὲ νεκρὸς ἕρμιος, ἢ χοίρου. VALCK. — At per se facile intelligebatur, de hominis hic agi cadavere. S.

17. οὐδαμῶς σφί ἐστι) *Mirror οὐδαμῶς φησὶν ἐστὶ amplexi ex Mediceo Cl. Virum*: nihil enim eius errore ineptius. Σφίσιν ille voluit, quorsum *Ask.* si praecedentis ultima admoveatur, ducit. Aegyptios autem vulgarem ignem θηρίων ἔμψυχον censuisse, non abhorret a vero: alioqui inter eorum numina ΦΘΑΣ sive *Vulcanus*, ignis et plerarumque artium inventor, apud *Diodorum I.* 12. et 13. Iunge *Nicandri Alexiph.* vs. 175. et *Plut. Sympos. VII.* 4. p. 703. WESS.

21. οὐ Ἀμασις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν) *Cambysis insaniam, et popularem Aegyptiorum in hac tegenda contumelia sollicitudinem iure merito ridet Sinopensis Diogenis admirator, Dion Chrysost. Or.* 57. p. 466 seq. et praeter cetera, οἱ Αἰγύπτιοί τε, αἰτ, καὶ Καμβύσις, εἴτε ἄλλος τις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν, εἴτε αὐτὸς Ἀμασις ἦν, τύπος ἦν ἄνακτος, ἄσκαρος, ἄψυχος. Hoc quoque stultissimum Regis facinus in libro *Historiarum* deperdito narraverat *Diodorus*, quod liquet ex *Eclog. de Virt. et Vitiis* p. 556. VALCK.

CAP. XVIII. 2 seq. ἐπίπλεος - - πάντων τῶν τετραπόδων) Sic *Acta Ap.* x, 12. De *Mensa* hac *Solis, Pausan. VI.* 26. et ibi *Kühnius*: at uberius multo *Aldus* in docta Praefatione, *Philostrati Latinae interpretationi* praefixa, *Hieronymi μνημονικὸν ἀμάρτημα* in ea mensa erudite et modeste castigans. Addo, *Libanium* *Orationi* *Antioch. T. II.* p. 585. hinc colorem dedisse. WESS. — Expendi meretur ratio qua in hunc *Herodoti* locum de *Solis mensa* commentatus est *Heeren*, in *Ideen über die Politik* etc. T. II. p. 578 et seqq. ubi alia nonnulla *Herodoto* memorata, tam erudite, quam ingeniose, pertractantur. S.

CAP. XIX. 4. ἐν ᾧ δὲ τούτους μετήσαν) *Usque dum isti veniunt: Valla.* *Herodoteo* more (ἦσαν et ἀπήσαν alibi leguntur Ionice scripta:) scribendum μετήσαν, vertendumque: dum ad istos arcessendos proficiscelantur. *Infra c.* 28. quem adduci iusserat *Apin*, μετήσαν ἄξοντες. Atticum est

μετῆσαν: μετῆσαν Ionicum. *Ire quid petitur*, ἐλθεῖν ἐπὶ τῆ; Ροῦτις et in veteri lingua dicebatur μετὰ τι: hinc ista vis significandi haesit in μετελθεῖν, μετιέναι, μεθήκειν, similibusque. Eurip. Andr. 561. Οὐ γὰρ μιᾶς σε κληδόνος προθυμία Μετῆλλον, ἀλλὰ μυρίαν ὑπ' ἀγγέλων. Soph. Phil. 543. Ἥλθόν με νῆϊ ποικιλοστόλῳ μέτα. Huius generis quaedam prostant ad Eurip. Phoen. p. 446. In Aristoph. Eq. 602. μετῆσαν στράματα, ibant petiturum stragula, prout optime cepit L. Küsterus; qui domo aberat, ista scribens ad Aristoph. Eccles. 550. „Μετῆλθε: Id est, accersitum venit: sic enim scribendum est pro μεθῆκε.“ Vulgatum verbum iure tuetur Steph. Bergler. in Notis, quas unius P. Burmanni Sec. debemus munificentiae, ad literas elegantiores amplificandas atque in Belgio tutandas nati. VALCK.

Ibid. ἐν ᾧ δὲ τούτους μετῆσαν) Negligi haec non debuerant. Similia c. 28. αἱ μὲν δὴ μετῆσαν ἄζοντες. At utrobique oportuerat μετῆσαν, refinxique adeo. Refer huc c. 15. τὸν μὲν δὴ παῖδα εὖρον αἱ μετιόντες, ubi arcessendi potestas potior. Strabo XIV. p. 950. A. [p. 641. B. ed. Cas. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 135.] καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντες αἰετινας ἀξίους τῆς τοιαύτης προστασίας, et semper aliunde arcessentes etc. tum XV. p. 1501. B. [p. ?] ἀναστρέψαι πάλιν ἀπ' οἴκου, μετιόντος τε αὐτὸν, κελεῦσαι ἦκειν: arcessente eum, iussisse venire. Vulgo isthic aliter. WESS.

7. οὐκ ἂν ποιεῖν ὅσια ἐπὶ τοὺς παῖδας etc.) Themistocles ad Iones οὐ ποιεῖτε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι, IX. 22. ex simili ratione. Iones Atheniensium erant coloni, Phoenicibus originem acceptam ferebant Poeni, filii ergo illorum; quemadmodum Atheniensium Iones: nec aliam ob causam Tyrus יְרִיחוֹ, filia Sidonis, Esaiæ xxiii, 12. Maior patria colonias pro liberis putabat: unde apud Locros in Graecia tabulae foederis cum Italicis hoc exordio, ὡς γονεῦσι πρὸς τέκνα in Polybio; ad cuius Excerpt. p. 49. [lib. XII. cap. 10. nostrae edit.] egregie Henr. Vallesius, et Fronto Ducaeus ad Io. Chrysost. T. II. p. 832. Statim ἐδεδώκεσαν [l. 12.] ob schedas et sequentia non recusavi. WESS.

CAP. XX. 3. τὰ τε λέγειν χρῆν) Medic. consentaneique non sibi constant. Vide inferius c. 65. et VII. 59. [et conf. Var. Lect. h. l.] χρῆναι Arch. et Vind. ex χρῆν καὶ natales

accepit. Recepi et Ψέλλα [l. 5.] sicuti c. 22. IV. 168. IX. 79. quia mssti iubent et Grammatici. Habet praeterea τὸν μύθον ἀλάβαστρον *Eustath.* in *Homer.* p. 946, 55. [*Iliad.* p. 925, 10. ed. Bas.] *Herodotum* nominatim non excitans: sed *Suidas* in *Λήκυβος* illi τὸν ἀλάβαστρον tribuit. [Sic et *Photius*, in *Lexico* haud ita pridem edito.] Haud scio an recte: quamquam si *Codd.* offerrent, pro legitimo procederet facile. Hoc addere iustum est, Persarum regibus placuisse hoc genus munera, aliis mittenda et dividenda, in *Xenophontis Κυρ. Π. VIII.* p. 209. *WESS.* — At nec ferendus h. l. ullo pacto videtur articulus, quem ad ἀλάβαστρον adiectum volunt grammatici, nec absente articulo cognosci potest utrum in masc. an in foem. genere vocabulum illud *Herodotus* usurparit. Quare suspicor. *Suidam* et *Photium*, non inspecto *Herodoto*, perperam interpretatos esse superioris alicuius Grammatici observationem, qui monuerat, non ἀλάβαστρον, ut Attici solent, sed ἀλάβαστρον scripsisse *Nostrum*. De duplici illa vocabuli forma vide *Brunck* ad *Aristoph. Acharn.* 1055. cuius monitum de Atticorum usu firmant ea quae a nobis ad *Athen.* V. 206. c. et VI. 268. a. adposita sunt. Eo minus autem opus fuerat de masculino genere, quod huic vocabulo *Herodotus* tribuerit, monere; quoniam illud Atticos etiam scriptores eodem genere frequentasse constat, velut *Aristoph. l. c.* et *Cratinus* apud *Athen.* VI. 268. a. S.

8. κάλλιστοι ἀνθρώπων πάντων) Ita-ne omnium, quotquot sunt, hominum? Displicet ista exaggeratio *Cl. Corn. de Pauw*, suspicanti *Αἰθίοπων πάντων*: de *Macrobiiis* sermonem continuari, atque eos cunctos inter *Aethiopas* proceritate et elegantia formae eminuisse. At respuunt id auxilium membranae, quibuscum *Eustath.* facit: aversatur scriptor ipse, de *Aethiopibus* οὐδένατον τρίχωνα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων, VII. 70. Differt id nonnihil; sed eum toties repetita, scribere se τὰ ἤκουσι, excusabit professio. *WESS.*

8 et seq. νόμοισι δὲ καὶ ἄλλοισι χρᾶσθαι etc.) His proxima si iungerentur in codicibus, μεχαρισμένοισι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, voculas intermedias, αὐτῶς καὶ, hanc certe, natam e syllaba sequenti, non desiderarem. *Aethiopes* isfi *Μακρόβιοι*, *Solensi Bioni* in *Aethiopicis Ἀθάνατος* dicti ap. *Athen.* XIII. p. 566. c. secundum *Herodotum* constituisse Regem nar-

rantur, cuius corporis proceritati fortitudo responderet, quo patre natus esset parum curantes. Huc pertinere suspicor fragmentum ex eiusdem *Bionis Aethiop.* lib. I. Αἰθίο-
 πες τοὺς βασιλέων πατέρας οὐκ ἐμφαίνουσιν, ἀλλ' ὡς ὄντας υἱοὺς
 Ἑλίου παραδιδόασιν. Ista vulgavit e Cod. msto Celeberr. Io.
Alberti in Append. ad Gloss. in N. F. p. 213. *Aethiopum*
 τὰς μὲν βασιλείας ἐγχειρίζουσιν οἱ μὲν εὐπρεπεστάτοις, τύχης ἡγού-
 μενοι δῶρα ἀμφοτέρω, τὴν τε μοναρχίαν καὶ τὴν εὐπρέπειαν, *Dio-*
dor. Sic. lib. III. c. 9. ubi notat *P. Wess.* VALCK.

10 et seqq. τὸν ἄν τῶν ἀστῶν etc.) Nolo dissimulare, ele-
 gantiora mihi, quae *Arch.* et *Vindob.* subministrarunt,
 adparere. Loca κίνωσι, hinc ablatum, post τὴν ἰσχὺν et τοῦ-
 τον βασιλεύειν tantum admitte; ecquid ad cultam et perfe-
 ctam desiderabitur sententiam? Sed qui me passim, ne
 quid audacius moveatur, et hic incessit timor. Adsumant
 ergo, quibus volupe est. Regum autem istam ex magnitu-
 dine et virium robore in *Aethiopibus* electionem, hinc
Aristoteles, *Bio*, *Nic. Damascenus* et *Strabo* derivarunt, de
 quibus ad *Diodori* III. 9. WESS.

CAP. XXII. 5. δουλοῦς μὲν τοὺς ἀνθρώπους etc.) *Plu-*
tarchus de Malign. p. 863. D. ex Nostro *Aethiopiū* regem
 dixisse, ὡς δουλοῦς μὲν τὰ χρώματα, (immo vero ἀλείμματα ex
 Cl. Reiskii correctione,) δουλοῦς δὲ τὰ εἴματα τῶν Περσέων ἐστὶ,
 perhibet. Iterum *Sympos.* II. p. 646. B. ὡς δουλοῦς εἴματα καὶ
 χρίσματα, κατὰ τὴν βασιβάρου Φωνήν. Quorum posterius non
 sine excusatione erit, prius, *Herodotum* cum adpellavit,
 nequaquam. Decepit doctum criminatorem memoria fal-
 lax. Convenit *Aethiopico* ex parte quadam dictum; in-
 tegrum *Lacedaemoniis*, de purpura et unguentis talia pro-
 fessis, debetur: cuius rei testem fero *Clementem Alex.*
Strom. I. p. 544. Post pauca [L. 11.] τρίτα δὲ, quod in Cod.
Bodleiano, recepi ex Cl. *Wasse* et *Gronovii* II. 22. iudicio.
 WESS. — Cf. II. 22, 14. 137, 14. I. 204, 10. etc. S.

[20. οὐδὲν θωυμάζειν etc. Spectavit hunc locum *Iulianus*,
 citatus a *Suida*, voce Ἑραδ. S.]

22. εἰ μὴ τῷ πόμπῃ τῷδε ἀνέφουρον) Adcessit penultim-
 um vocabulum ex schelis. [Adiecto nil opus fuisse, in
Var. Lect. monui.] Legisse *Laurentium ἀνέφερον*, dudum
P. Leopardus Emend. VII. 14. et *H. Stephanus* animadvertent-
 runt. Utrum praestet, in ambiguo latet. Si vulgatum pro-

betur, plenum exhibit εἰ μὴ τὸν ἄρτον, sive, ut Aethiops, τὸν κόπρον, τῷ πόνικτι σπῆδε ἀνέθερον, nisi panem, seu stercus ex Aethiopsis contemptu, hoc potu miscerent. Et poterit, ubi advocata admittantur, sententia [claudicante quidem pede] procedere. Cultior-ne tamen et praestantior, si ἀνέθερον valeat, evadet? Absurdum in Aethiopsis ore non erit sane, εἰ μὴ τῷ - - ἀνέθερον, nisi hoc se vini potu recrearent. Sic accessiones vocabulorum non desiderabuntur, et sermoni usus et ratio constabit. Dio Cassius LVI. p. 680. ὥστε μηδένα ἔστι τρόπον ἀνευχεῖν δυναθῆναι: ut nullo modo vires recipere ac recreari possit. Tale Aeliani Hist. Animal. XIII. 12. ἀναφέροντες ἑαυτοὺς ἀνεβιάσκοντο. [Saepe sic Appianus, cuius testimonia in indice Graec. olim collegimus.] Non adiungo in re frequente plura. Quae quidem commentari, ut arbitrandi ius integrum omnibus maneret, cum maxime libuit. Mox τούτῳ γὰρ - - ἐσσωσθαι [l. 23.] pro vero posset censi. Vide tamen c. 106. WESS.

CAP. XXIII. 2. ἔπει μὲν ἐς εἴκοσὶ τε καὶ ἑκατὸν etc.) Sequor veteres editos et scriptos codices, adposita duntaxat ex his enclitica. In Medic. et similibus ἐπίκασσι, quod alias damnant, praepositionem, fortasse male pictam, absorpsit: certe ad Medic. tutamen producta a Cl. Viro non admodum urgent. [Provocat ille ad II. 56, 4.] Meliora Portus subpeditabit abunde. Ecce Valer. Maximum VIII. 15. Ext. 5. Huius regis (Arganthonii) consummationem annorum minus admirabilem faciunt Aethiopes, quos Herodotus scribit centesimum et vigesimum annum transgredi. Scribit sane Herodotus, sed non tam laxe. WESS.

8. et seq. ἀσθενὲς δὲ τὸ ὕδωρ - - - χωρεῖν ἐς βουσσόν.) His superioribusque descriptis Cel. Boerhavius Element. Chem. T. I. 550. subdit: Ubinam talis aqua hodie? nusquam sane, et si semel haberi posset, daretur comparandae aquae cognitio. Sed neque natura talem hic nobis praebet, neque ars ulla parare potest, ne sollicitissima quidem et repetita destillatione. Quare credidi olim ista legens, quae pro verissimis habeo, quod ligna in Aethiopiae illa parte quam ponderosissima habeantur, aquae simul nostrarum respectu levissimae sint. Tum, positis in medio Asiae, Africae et Americae gravissimi ponderis lignis, non dubitabimus, addit, amplius, quin in illis telluris plagis ligna habeantur ponderosissima, in confirmationem eorum, quae Hero-

Herodot. T. V. P. II. C

dotus narravit. Enimvero hodiernae observationes probant fere omnia MAGNI VIRI dicta etc. Prorsus pro Herodoto benigne et honorifice. Quam autem vellem exposita itidem illa fuisse, μήτε τῶν ἔσα ξύλου ἐστὶ ἐλαφρότερα. Herodotus, uti sequentia arguunt, de veritate rei addubitasse videtur. WESS. in *Addendis*.

16. ἐν πέδησι χρυσέησι δεδέσθαι) Hinc sua desumpsit Dion Chrys. Or. 79. p. 664. B. Postquam dixisset, apud Aethiopoulos τοὺς ἄνω aurum rem censeri vilissimam, subdit ista: καὶ φασι αὐτόθι τοὺς κακούργους ἐν παχείαις δεδέσθαι πέδαις: addendum omnino χρυσαῖς: [aut παχείαις in χρυσαῖς mutandum:] quod cur monere neglexerit Theod. Canter. Var. Lect. I. c. 5. caussae nihil erat. Auro sic abutebantur isti, quibus ὁ χαλκός, ut ait Herod. σπανιώτατον καὶ τιμιάτατον. Notum Platonis illud in Euthydemo p. 304. B. Τὸ σπάνιον, ᾧ Εὐθύδημε, τίμιον τὸ δὲ ὕδωρ εὐωνότατον, ἄριστον δὲν, ὡς ἔφη Πίνδαρος. In his, alia longe populo διὰ τὸ σπάνιον τίμια, alia sapientiae verae cultoribus. VALCK.

Ibid. ἐν πέδησι χρυσέησι etc.) Tetigerunt haec Aethiopum ex auro vincula plures veterum, a Theod. Cantero Var. Lect. I. 5. ad testimonium excitati. In Dione Chrysost., haec Herodotea aemulante, Or. LXXIX. pag. 664. B. καὶ φασι αὐτόθι τοὺς κακούργους ἐν παχείαις δεδέσθαι πέδαις, scribi ἐν χρυσαῖς aut παχείαις χρυσοῦ omnino decuit, quod Steph. Berglerum, V. Cl., non fugit. Opportune Heliodor. Aethiop. IX. pag. 40. καὶ τὰ τε δέσμια ἀμείβειν καὶ χρυσοῦ ἐπιβάλλειν ὅσα γὰρ σίδηρος παρ' ἄλλοις εἰς τὰς χρεῖας, ταῦτα παρ' Αἰθίοψιν ὁ χρυσοῦς νενόμισται. WESS.

CAP. XXIV. 2. αἱ λέγονται σκευάζεσθαι ἐκ ὑάλου) Ionum et Atticorum veterum adsuetudo ὑάλον practulit. Docte T. Hemsterhusius ad Thom. Mag. voc. Ὑαλος. [Ὑαλος Atticorum esse, ait Thomas, ἕλος aliorum Graecorum. Ionum nulla ibi mentio, quos novimus plurimorum in vocabulorum usu ab usu Atticorum abhorruisse. Idem Thomas recte monuit, ἀλάβαστον absque ῥ Atticos dicere, ἀλάβαστρον alios Graecos: atqui, ἀλάβαστρον usurpasse Herodotum, supra c. 20, 5. vidimus.] Rem ipsam ad Diodori II. 15. examinavi, non praeterita Ctesiae iniqua et loliginis plena in Herodotum criminatione. Electrum sive succinum Th. Catakerus fuisse, non ὑάλον vitrum, divinavit

ad Antonini Imp. IV. pag. 133., quam opinionem erudite nuper Celeb. Io. Matth. Gesnerus illuminavit, Commentar. Soc. Reg. Gotting. T. III. p. 92. De vitro utrique non refragor. Cum tamen Herodotus electrum, ex ultima adventum Europa, quod c. 115. huius libri manifestat, bene noverit, ad credendum erit difficile, ὑάλου vocabulo hic succinum indicasse. At fac intellexisse; unde in Aethiopiis tam uber electri copia, ut cippis ingentibus, intra cavum recepturis integra mortuorum cadavera, suffecerit. neque uni, sed generatim omnibus totius nationis? Veri ea fidem superiaciunt. Diodorum, Strabonem, Lucianum, narrationem memini, quamquam discordes, amplecti; quorum auctoritas, in Herodotum aut Ctesiam reditura, nullatenus iuvat. Mihi, si quid iusti fabulae inest, salis fossilis et εὐεργῶῦ indoles et copia, ex Iobi Ludolfi Aethiopicis ad Diodorum exposita, hac ὑάλῳ innui probabile manet. WESS. — Crystallum dici, addubitans quidem, suspicatur Heeren, in Ideen etc. T. II. p. 573. S.

6. περιπτᾶτι στήλην ἐξ ὑάλου) Parum caute duci suo nimium fidit Diodorus, non inspecto volumine Herodoti, sententiam, prout illam Ctesias retulerat, enarrans lib. II. c. 15. περιχέουσιν τὰ σώματα, καὶ περιχέουσιν αὐτοῖς πολλὴν ὕδατος, ἵστασιν ἐπὶ στήλης, ὥστε τοῖς περιῶσι φαίνεται διὰ τῆς ὑάλου τὸ τοῦ τελευτηκότος σώμα, καθάπερ Ἡρόδοτος εἴρηκε. Tuitus est contra Ctesiam Historicum suum Wess. Suam forsitan ille χρυσῆν εἰκόνα, in quam primum incluserint cadaver, confinxit ex Aegyptiacis Herodoti, in quibus legitur lib. II. cap. 86. ποιῶντα ξύλινον τύπον ἀνθρώποιον, ποιῶσάμενοι δὲ ἐσεργνῶσι τὸν νεκρὸν. VALCK.

10. καὶ ἔχει πάντα θωρακὰ etc.) Haec τὴν στήλην sive cippum signant: nam si cum Laurentii Latinis ad mortui cadaver referas, absurdum erit ὁ νέκυσ --- ὁμοίως αὐτῇ τῇ νέκυϊ: quibus etiam offensus Cl. de Pauw, ἔχει --- ὁμοίως αὐτῇ ὁ νέκυσ coniectavit. nimis confidenter. Quid si αὐτῇ τῇ νέκυϊ alienum nunc occupent locum, olim, uti in Cod. Remigii, αἱ μάλιστα αὐτῇ τῇ νέκυϊ προσήκουσαι scripta? Loquendi formulam scriptor non renuet, quippe ἀχρεσθαι ἀγγέλλοντα τοῖσι προσήκουσαι τῷ νεκρῷ, IV. 14. At nihil decerno. WESS. — Hoc dicit Scriptor: columna omnia manifesta (s. conspicua) habet, sicut ipsum cadaver. Scilicet

numiae Aegyptiacae non nisi a parte anteriore conspicui poterant, dorsum erat arcuâ tectum: cadaver Aethiopicum omni ex parte conspicuum erat; nam columna vitrea, quae illud circumdabat, omni ex parte diaphana erat, nec in postica parte parietem habebat. S.

CAP. XXV. 3. ὄργην ποιησάμενος, ἐστρατεύετο) Quandoquidem ὄργητο στρατεύεσθαι, et similia frequenter occurrunt, non miror ὄργην viro cuidam docto venisse in mentem: verum ὄργην ποιησάμενος idem est ac ὄργισθεὶς, iratus. Herodoti Xerxes, VII. 105. οὐκ ἐποίησατο ὄργην οὐδεμίην, ἀλλ' ἠπίως αὐτὸν ἀπεπέμψατο. Thucydidi dicuntur Athenienses, IV. 124. ὄργην ποιούμενοι, (cap. 123. ὄργισθέντες:) εἰ καὶ οἱ ἐν ταῖς νήσοις ἤδη ὄντες ἀξιοῦσι σφῶν ἀφίστασθαι. Huius simillimae Herodoto formae sunt loquendi; θῶμα ποιούμενοι, mirati; λήθην ποιούμενος, oblitus; καταστροφὴν ἐποίησατο, debellavit; VIII. 74. I. 127. VI. 28. Ab his distant istae, Herodoto aliisque frequentatae, δεινὸν ποιῆσθαι, μέγα, et συμφορὴν ποιῆσθαι: in quibus ἠγείσθαι, τίθεσθαι, et ποιῆσθαι eidem usui inserviunt. VALCK.

6. ἐμμανήs τε ἐὼν καὶ οὐ φρενήs) Sophocli praesertim adamatum hoc quoque genus παραλληλισμῶν frequentat Herodotus, cuius attigere quaedam viri docti; illud etiam e lib. V. cap. 42. ἦν οὐ φρενήs, ἀκρομανήs τε. Iungit et III. 54. παραφρονέειν καὶ οὐκ εἶναι νοήμονα. IX. 54. μαίνόμενον καὶ οὐ φρενήsα. Unum hoc satis est, e quo fiat de reliquis coniectura. De re eadem Soph. Antig. 498. Λυσσῶσαν αὐτὴν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν. Conf. Electr. 474. Antiphon Or. III. pag. 117, 5. ἐσωφρόνου, καὶ οὐκ ἐμαίνοντο, τὴν σωτηρίαν τοῦ κέρους προσιμῶντες. In talibus, ad exemplum Aeschyli, Sophocle multo parcior fuit Euripides. In Herodoto longe frequentiores istiusmodi, rei propemodum eiusdem, sub alio nomine repetitiones, quam apud Thucyd. et Xenoph.; inveniuntur tamen apud quosvis veteres; apud Oratores etiam; sed in certis tantum locutionibus, qualis est ista: φρόσω καὶ οὐκ ἀποκρύφομαι, Demosth. p. 196, 6. ἐρῶ καὶ οὐ σιωπήσομαι, eidem restituenda p. 652, 116. VALCK.

8. τοῖs παρεόνταs αὐτοῦ ταύτη etc.) Optime Arch.; aliorum αὐτοῦ, si tacuisset is, fuisset probum: sed est istud Herodoteum, ut I. 214. ostensum, et a Gronovio IV. 235. Haud quoque scio, repudiari-ne debeat, [l. 9.] π ο

πευόμενος ἐγένετο ἐν Θήβῃσι, ut toties repetitum στρατεύεσθαι vitetur. Nihil certe urget, cur mox ἐξαιδοῦραποδοτικαμένους cum docto viro pingatur: adhaeret sequenti verbo, et recurrit aliàs. WESS.

21. ἕως μὲν τι εἶχον ἐκ τῆς γῆς λαμβάνειν etc.) Vertebat Seneca liberius III. de Ira c. 20. *Sustinebant famem primo tenerima frondium et cacumina arborum, tum coria igne mollita et quidquid necessitas cibum fecerat: postquam inter arenas radices quoque et herbae defecerant, apparuitque talium solitudo, decimum quemque sortiti, alimentum habuerant fame saevius.* Sic loco animalium bene Gronovius, plaudente Herodoto et probante. Corruptissima sunt Libanii Declam. XIX. Tom. I. pag. 507. de Potidaeatis, semet ipsos, dum obsiderentur, depastis: οὐδὲ Καμβύσης εἰς τοσοῦτον ἢ κἀκείνον· ἐξ Αἰθίοπων ἐπικιήγαγεν ἀρχόμενον τούτων τῶν κικῶν. Suspicio fuisse εἰς τοσοῦτον ἢ κἀκείνοι ἐμάνη· ἐξ Αἰθ. ἑπαν. ἀρχομένων etc. Neque adeo Cambyzes, atque illi, insaniit: abduxit ex Aethiopia finibus copias, cum malorum eiusmodi, h. e. ἀλλήλοβαγίας, initium esset. WESS.

50. οὕτω ἔπρηξε) Adeo cessit infelicitur adversus Aethiopia suscepta expeditio. Nonnunquam utuntur in designanda calamitate verbo πρηῖμι simpliciter posito, mali ominis voce κικῶς omissa. Postquam triste fatum narrasset Anacharsidis Herodotus, IV. 77. οὕτως μὲν, inquit, οὕτω δὲ ἔπρηξε. De Syracusanis navali praelio superatis Thucyd. VII. 24. κατὰ τὴν ναυμαχίαν οὕτως ἐπιπράγισαν. Demosth. pro Cor. pag. 172. εἰ μετὰ τῶν Θηβαίων ἡμῶν ἀγωνιζομένοις οὕτως εἰμαστο πρηῖμι: ubi Schol. πρηῖμι recte reddidit δυστυχῆσαι. VALCK.

CAP. XXVI. [4. ἐς Ὀασιν πόλιν) Ὀασις (sive Ἀῶσις, ut recte hodie apud Strab. lib. II. p. 150. D. et XVII. 791. A. pro vitioso olim Ἄνασις editur) docente eodem Strabone generale nomen est, quo in Africae partibus ab occidente Aegypti sitis insigniuntur loca habitata, vastis undique arenis latisque tractibus aqua carentibus circumdata. Confer quae de eodem vocabulo ex lingua Coptica, et generatim de Oasibus Langlès Vir clar. commentatus est in Adpendice II. ad Voyage de Hornemann, T. II. p. 543. seqq. S.]

5. Σάμιοι τῆς Αἰσχμηωῆς φυλῆς) Narrat apud Etymologum

pag. 160, 22. *Themistagoras*, cum colonis Samum profectos Proclum et Tembriona, facta cum Caribus societate, Samum in duas tribus divisisse; quarum unam de fluminis nomine Σχησίαν dixerint, alteram de nomine urbis Ἀστυπαλαίαν. Hoc unico loco *A. Berkelius* inductus, *evidentissimum* esse scribit ad *Steph. Byz.* in Ἀΰασις, in *Herodoto* reponi debere, Σάμιοι τῆς Σχησίης Φυλῆς λεγόμενοι εἶναι, aut τῆς Σχησιονίης. Neutra coniectura probabilis videbitur. Codex *Etymologici* mstus Χῆσιον et Χησίαν exhibet; quam sinceram esse scriptionem contendit, *Etymologi* locum docte pertractans, *Henr. Vales.* in Exc. ex *Dionys. Halic.* p. 75. Una de duabus tribubus, ut a flumine Χησία, sic ab altero coloniae duce *Tembrione* Τεμβριωνία denominari potuit: sed hoc, litteras vulgatas propius accedens, aequae est incertum. Tribus, in quas populi quidam fuere descripti, si Atticas excipias, raro memorantur veteribus. VALCK.

Ibid. τῆς Αἰσχιριωνίης Φυλῆς) *Berkelius* (in *Steph. Byz.* Ἀΰασις) scribi iubet τῆς Σχησίης, aut si forma vocabuli possit pati, Σχησιονίης, cuius emendationis auctorem fideiussoremque obtrudit *Themistagoram*, profitentem apud *Etymol.* pag. 160. duas Samiorum tribus *Schesiam* et *Astypalaeam* fuisse tantum. Verum *Themistagoras* non Samiis, aucta eorum civitate et copiis florente, negat plures tribus; de primis initiis, cum Graecorum coloni Caribus, insulam possidentibus, miscerentur, memoravit. Qua re *Aeschrioniae* tribui, etsi alibi vix proditae, nihil officit. Confer *Nicandri Alexiph.* vs. 151. et *Scholia*, et infra c. 39. Θηβέων cur redierit [l. 3. et 6.] non eget indicio. WESS.

7. κατὰ Ἑλλήνων γλῶσσαν) Forsan articulum Codices agnoscent interiectum. κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν scribi solet ab *Herodoto*: p. 99, 16. 239, 5. [II. 30. et IV. 52.] sed κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν pag. 256, 34. p. 365, 25. [IV. 110. et VI. 98.] Vulgatur in *Aeliani* Var. Hist. IX. c. 16. αὐτὸ τοῦνομα (Μάρης) εἰς τὴν Ἑλλάδα, φασίν, ἱππομιγῆς δύναται. Ex *Scaligeri* Castig. in *Propert.* pag. 287. dudum recipi potuisset emendata lectio: εἰς τὴν Ἑλλάδα φράσιν. Scaligerana semper digna sunt, quae consideratius exigantur a litteratoribus. VALCK.

8. In Μακάριον νῆσοι, ob *Olympiodorum* et *Eustath.*, nominatim *Herodotum* adpellantes, non haesitavi: solent

ita de his insulis Graeci, in quis Plato Menex. pag. 255. atque alii. Μακάρων tamen νῆσος Steph. Byz. sed convertuntur apud Suidam et Hesychium voces istae. WESS. — Equidem non dubitandum arbitror, νῆσος singulari numero scriptum reliquisse Herodotum. Vide Var. Lect. S.

15. λέγεται δὲ τὰδε ὑπ' αὐτέων Ἀμμωνίαν) Delevi [καὶ] copulam [ante τὰδε]: nihil praecedit, quod eam aut requirit aut tueri potest. Displicuit et Cl. Pauw. [mihi visa est locum suum posse tueri.] Eleganter Seneca Quaest. Nat. II. 52. Aliquando Cambyses ad Ammonem misit exercitum: quem arena Austro mota et more nivis incidens texit, deinde obruit. WESS.

CAP. XXVII. [2. ὁ Ἄπις, τὸν Ἕλληνας Ἐπαφον καλέουσι. Iam dixerat lib. II. c. 155. conf. II. 58, 2. S.]

CAP. XXVIII. 2. οὐ λήθειν ἔφη αὐτόν) Non clam se fore dicebat, si manu tractabilis venisset ad Aegyptios Deus. Χειροῦνης, mansuetus, (τὰς χεῖρας προσφέροντα ὑπομένων, Xenophonti p. 438, 29.) movit mihi olim suspicionem, scriptum fuisse primum, ψάψαι ἔφη αὐτοῦ contrectaturum se Deum manu tractabilem: ista quum dixisset, ἐπάγειν ἐκέλευε τὸν Ἄπιν. Deinceps [l. 5 seqq.] tradit Herod. e quali vacca nasci crederetur sacer iste vitulus; non e tauro, sed divinitus conceptus, genitalem lumine de coelo in vaccam delapso: Αἰγύπτῳι λέγουσι, σέλκας ἐπὶ τὴν βουὴν ἐν τοῦ οὐρανοῦ κατίσχειν, καὶ μιν ἐν τούτῳ τίττειν τὸν Ἄπιν. Ob rariorem usum τοῦ Κατίσχειν excitat Herodoti verba Eustath. ad Iliad. α'. pag. 100, 40. et Cl. Abresch. Dil. Thuc. p. 460. Signa, quibus Apis a cultoribus agnoscebatur, hic etiam enarrata, [l. 10 seqq.] variis disserendi praebuere materiam: videndus imprimis Iablonskius Panthei lib. IV. 2. quocum, ὑπὸ δὲ γλώσση κἀνθάρον, corrigit et Wesseling. Diss. Herod. p. 175. merito laudans illustris Galli coniecturam, pro λευκὸν τετραγώνον, corrigentis λευκὸν τι τρίγωνον. Apin Nili fuisse atque Aegypti foecunditatis symbolum Iablonski docuit: utrumque τρίγωνον illud expinxit. Aegypti figura traditur esse τρίγωνον et δελτωτόν, Eratostheni Catast. cap. xx. Theoni ad Arati Phaen. vs. 255. De foecunditatis imagine Porphyrius Eusebii Praep. III. p. 98. n. σπειρῆ καὶ γούσι (ἀπίνειμαν) Φάλητα, καὶ τὸ Τρίγωνον σχῆμα, διὰ τὸ μέγιστον τῆς θηλείας. VALCK.

7. ἐς γαστέρα ἄλλον βάλλεσθαι γόνον) Hoc probare se *Pavio* non potuit: λαβέσθαι divinavit, forte animo volvens *Lucae* Eu. c. 1, 51. καὶ ἰδοῦ συλλήψη ἐν γαστρὶ, quod ibi iustissimum, neque istud hic damnabile. Adsolet alias ἀναιρέσθαι illa in re usurpare: cum tamen βάλλεσθαι ἐς θυμὸν probaverit, et *Codices* conspirent, dictioque absurdi habeat nihil, cur mutanti obsequemur? WESS.

11. ἐὼν μέλας) Summo iure *Gronov.* ex *Med.*, cui plures adsentiantur, recepit; locumque, expulso inutili verbo, instauravit. *Aelianum* de *Anim.* XI. 10. *Strabonem* et alios adiungere dedignatus est. Restat λευκὸν τετράγωνον, quod τὸ τρίγωνον sive *triquetrum* esse debet, si *Apidis* ex aere figurae, quarum frontibus triangulus inscriptus, non fallunt. Vidi ipse tales, et complures Comes *Caylus*, τρίγωνον refingens, in *Recueil d'Antiquit.* T. I. p. 45. Porro de notis sacri huius bovis *Plinius* VIII. *Hist. Nat.* cap. 46. Nodus sub lingua, quem cantharum adpellant. Etiam *Porphyrus* apud *Euseb.* Pr. *Euang.* III. 13. Ἡλίου δὲ σημεῖον, τὸ μέλαν τοῦ σώματος, καὶ ὑπὸ τῆ γλώττῃ κἀνθαρος. Qui *Herodotum* studiose cum versaverint, utique hic ὑπὸ δὲ τῆ γλώσση κἀνθαρον invenisse censendi sunt: atque haec plausibilis coniectura *Iablonskii*, *Panth.* IV. 2. p. 183. WESS.

CAP. XXIX. 4. παίει τὸν μηρόν) E vulnere contabuit et mortuus est tandem; ut *Apin* *Cambyses* occidisse dicitur *Plutarcho* de *Is. et Os.* §. 44. *Aeliano* *Var.* *Hist.* VI. 8. Postea temporis insaniam *Cambysis* superavit, sacro vitulo mactato, *Artaxerxes* *Ochus*; quem contentum quum *asinum* dicaces vocarent *Aegyptii*, ὁ μέντοι ὄνος οὗτος, inquietabat, ὑμῶν κατενωχίησεται τὸν βοῦν, atque ita ἔλυσε τὸν βοῦν, narrante *Plutarcho* §. 31. e *Persicis* *Dinonis*, e quibus, sicut alia plurima quae nobis aliunde non innotuissent, sua hausit *Aelianus* *Var.* IV. 8. conf. *Idem* de *Nat. An.* X. 28. et *Maximus* *Tyr.* XXXV. §. 1. *Cambysis* insanum facinus detestatus, utroque vir multo melior, *Darius* *Hystaspis*, populari superstitione scienter usus, *Aegyptiorum* sic sibi favorem conciliavit, ut illum unum omnium *Regum* maxime coluerint et vivum et fato functum, teste *Diodoro* *Sic.* I. 95. vid. *Polyaen.* VII. cap. x, 7. VALCK.

5. τοιοῦτοι θεῶι γίνονται etc.) Multo hoc significantius

quam Medic. οὔτοι οἱ. Addunt auctoritatem schedae veteres. In sequentibus [l. 7.] secutus Arch. et Vind. sum [scil. delens γε ante Αἴγυπτ.] non oblitus γε in Poëtis bis saepe uno in versu collocari, quibus arguens adesse causa solet metri. Confer Cl. Valckenarium ad Tragici Phoeniss. vs. 557. pag. 209. WESS.

CAP. XXX. 5. τὸ τόξον μῶνος - - ἐπὶ δύο δακτύλοις εἴρυσσε) Damnat haec, futilia arbitratus, Cl. de Pauw; neque enim arcui tam inflexibile robur, ut Persarum nemo intendere valuerit, adfuisse: aliud modo verba, ut oportet, scribantur, indicari: Herodoti manum esse ζῶσαν τε ἐπὶ δύο δακτύλοις εἴρυσσε, h. e. ἐπέειρυσσε, praepositione interpositis aliis a verbo distracta, duobus fere digitis, indice nempe et maximo, arcum tenderet. Quod ego commentum exagitare nolo. De ingente arcus rigore testatur rex Aethiops c. 22., vires eum tendendi haud obscure negans Persis: inest praeterea emendationi tale loquendi genus, cui par desidero. WESS.

12. τῆ κεφαλῇ τοῦ οὐρανοῦ φαύσει) Induit hoc, iterum iterumque haec in narratione repetitum, proverbii speciem. Aristaeus lib. I. Ep. xi. καὶ τὸ λεγόμενον δὲ [f. δὴ] τοῦτο, εἶδαι τῆ κεφαλῇ φαύσει τοῦ οὐρανοῦ. Aelianus Var. XII. 41. ὁ πόντος αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ φαύσει, recte sic Faber et Perizonius. Parum discrepat Eunapii Vit. Aedesii p. 43. καὶ ἡ ὄψις τῶν ἀστέρων ἔφασι: Libanii quoque, Tom. II. p. 115. v. καὶ πικρῶν ἀρετῶν φαύσονται τῆς οὐρανοῦ ἀψίδος. Cultum utrumque, atque hoc de fonte manans, sicuti Horatianum, sublimi feriam sidera vertice. Vide Barth. in Statii Theb. III. 155. Mox [l. 14.] ἄρχη, cui schedae decus et auctoritatem conciliant, recuperavit locum, quem duobus istis ἐ; Πίστεως cum Arch. et Vind. si recensaveris, non obluctabor. WESS. — Eodem hoc capite ter ista ἐ; Πίστεως leguntur, lin. 5. 9. et 14. Si semel deleta velles, commodissime eis l. 9. careremus. Sed nec ibi, nec ad l. 14. in Var. Lect. ex Arch. et Vind. quidpiam adnotatum est. Solummodo ad l. 5. notavit Wess. exulare ibi ab Arch. duas istas voces. S.

17. ἐπ' ἄγρην (ἐξαγαγόντα) Redit ad Σμίρδην, exantem, ἐξελκύνοντα. Malim tamen ἐξαγαγών, ut ad Prevaspem redeat. Quid sibi velit προσαγαγόντα, non video. Forte πρὸς ἀλιὴν ἀγαγόντα, ad piscationem. Haec vir doctissimus in Miscell.

Lipsiens. Verum enim vero προσαυγόντα καταποντώται cum Prexaspem signent, alium-ne praecedentia postulabunt? Adduxit infelicem Smerdin ad Rubrum mare, sive Persicum sinum, (nam is innuitur, uti I. 189. VI. 20.) Prexaspes, sed quo obtentu proditum non est. WESS.

CAP. XXXI. 9. εἴρετο τοὺς βασιληῖους δικαστὰς) In Scholiis ad Lucian. de Sacrif. T. I. p. 530. responsum exhibetur iudicum ad Regis quaestionem. De Regiis his iudiciis agens Brissonius de Regn. Pers. I. pag. 119. eosdem fuisse censuit apud Persas τοὺς περιχώρους δικαστὰς et τοὺς βασιλικούς, quos diversis his appellationibus distinguit Aelian. Var. lib. I. cap. 54. isthoc capite tribusque praecedentibus Persica tradens haud certe protrita: sed iudices περιχώρους sive Dinon, seu alius, vocasse videtur, qui regionem peragrantes ius dicendo leviores forte controversias in pagis dirimebant; quales olim in Attica κατὰ δήμους δικασταὶ dicti, οἱ περιιόντες κατὰ δήμους τὰ μέχρι δραχμῶν δέκα ἐδίκαζον, teste Aristotele ap. Harpocr. et Poll. VIII. 100. In Demosthenis Or. contr. Timocratem lectum olim Κατὰ δήμους δικαστής, non inventum Valesio, restitui debet p. 463. §. 176. ubi vulgatur κατὰ νόμους δικ. VALCK. — Ex msstis verum ibi restituit Reiske, p. 735. S.

Ibid. βασιληῖους δικαστὰς) Interponi καλεομένους ex Valla et Codd. poterit, ubi necessitas, quam nullam video, urserit. Supra c. 14. et VII. 194. βασιληῖοι δικασταὶ tantum. Multa de illis Barn. Brissonius, Regn. Pers. I. 152. pag. 187. et docti interpretes ad Aeliani Var. Hist. I. cap. ult. et in Hesychium; quibus ex Heliodori Aethiop. VIII. p. 482. [c. 9. pag. 326. ed. Coray.] adstrui possunt: τοὺς τε δυνάστας Περσῶν, οἱ τὸ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῶν κοινῶν, καὶ δικάζειν καὶ τιμωρίας ὀρίζειν ἰσχὸν εἶχον. Adferunt enim illis amplius ornamentum. WESS.

12. ἢ σφι παρευρεθῆ τι ἄδικον) Cl. Gronov. iure ita. Firmatur casu Sandocis, quem regium iudicem Darius, ὅτι ἐπὶ χρέμασι ἄδικον δίκην ἐδίκασε, in crucem tolli iussit, VII. 194. Scripsi μέχρι τούτου, sicuti cap. 21. Nam quae Valla et Arch. mox liberaliter offerunt, illis non utor. Cum Aldino ἀνακέαται [l. 15.] secus habet: male Stephanus mutavit, quippe Ἰακὸν et genuinum, uti I. 14. et aliàs. WESS.

25. ἔγχευε τὴν ἐρωμένην) Nihil demuto. Atossam intelligit, indice Schol. *Luciani*, idque liquet ex cap. 88. huius Musae. Sororum Cambysis alteram, comitem in Aegyptum et deinceps uxorem. *Libanius* Antioch. pag. 345. et Or. XXXII. p. 668. D. Meroën indigetat, haud scio unde edotus. WESS.

CAP. XXXII. 2. λέγεται λόγος) Placuit hoc ex membranis. Τῆς πέρι λέγεται ὅδε ὁ λόγος. II. 155. et cap. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ λεγόμενος, etc. WESS. — Vide *Var. Lect.* et miraberis solum cod. *Med.* cum *Aldo* ἐκθίρεται exhibentem: nisi hic, ut saepe alias, diligentiam *Gronovii* effugit codicis scriptura. S.

15. Θριδάκα τὴν γυναικᾶ περιτιλάει) Remittimur ad explosum ἀπειθείας Musae Primae c. 125. ut περιτιλάει *Med.* stabiliaur. Error est scribarum, simplicem vocalem et diphthongum, ut saepissime in mssis, confundentium. lam. quod [l. 17.] est in *Arch.* et *Vind.* ἢ δασεῖα ἢ θριδάξ ἐούσα, Herodoteum quodammodo redolet genium: prorsus autem, ubi δασεῖα foret. Verum multorum in similibus grassata licentia est. Θριδάξ ex Grammaticorum decreto Ionum tantum est, Θριδακίνη Atticorum: cui docti viri non adsurgunt. Lege eorum Animadversiones ad *Thom. Mag.* Θριδακίνη. WESS.

17. ἢ δασεῖα εἶη καλλιῶν) Interpretamentum videtur, quod in Codd. inventum a Galeo et Gronov. καλλιῶν: ab *Herodoto* scriptum, κότρεα περιτιλιμένη ἢ θριδάξ, ἢ δασεῖα ἐούσα (hoc e Codd. reciperem), εἶη ἀμείνων καὶ τὸν Θάναι, δασεῖαν. Hoc in loco Ἄμεινων reddi potuit καλλιῶν, ut Ἄμεινον, κάλλιον *Hesychio*, non vice versa. Quam περιτιλιμένην *Herod.* Θριδάκα ἀπολελαμμένην dixit *Epicharmus Athen.* II. p. 68. F. VALCK. — Cur vero ἀμείνων hic alteri praefereamus, equidem non exputo. *Epicharmus* de lactuca loquitur cuius cauli detractus cortex. S.

CAP. XXXIII. [5. ἰώθη. Vide Adn. ad II. 68, 25. S.]

5. τὴν ἰρήν ἐνομάζουσι τινες) Vulgus nimirum et superstitiosi, quorum credulitatem et fraudes explodit *Cous* Senex in elegante commentario περὶ τῆς Ἰερῆς γούσου, cuius ex pag. 308., disciplina certe, fluxit verissima sequens Scriptoris observatio. WESS.

CAP. XXXIV. 7. περὶ ἰμέρο ποιῶνται) Rarior pro-

nominis flexio in Musis, obvia libro I. 126. VI. 86, 1. etc. uti σέο cap. 9. etc. Contra ea σεῦ et ἐμεῦ, quod hic in *Arch.* et *Vind.*, creberrima. Vir Cl. *Corn. de Pauw* in Praefatione galeata, *Phrynicho* praefixa, non dubitat, amanuenses errasse, et pro σέο et μέο scripsisse σεῦ et μεῦ: haec enim Dorica esse, non Ionica. *Etymologum* auctorem in Ἐμεῖο et *Phavorinum* in voce Ἐγών advocat hanc ad rem, non malos quidem, at non locupletes. Gravior multo *Apollonius Dyscolus* in Excerptis est et apud *Salmas.* in *Solin.* pag. 591., ubi Ἐμεῦ, κοινή Ἰώνων καὶ Δωριέων. ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον, ex *Homero*: cui *Pherecyden* et *Democritum* addit, quos omnes una cum *Herodoto* a scribis in his depravatos, etsi *Pavius* confidenter adserit, haud facile obtinebitur. Equidem non inprobo ἐμέο, sicubi *Codicum* adest auctoritas, nec ἐμεῦ. WESS.

9. Φιλονίη - - - προσκίεσθαι) Optime restituit *Gronovius.* *Herod.* I. 154. de Persis, οἶνον κάρτα προσκίεται. *Athen.* X. p. 455. B. Φίλονός ἐστιν ὁ πρὸς οἶνον ἔτοιμος - - - Νέστωρ προσέκειτο τῶν ἄλλων μᾶλλον τῷ οἴνῳ. Eandem respiciens historiam, sua tamen aliunde repetiit, *Seneca* de *Ira* III. 14. *Cambysen regem nimis deditum vino* (Φιλονίη προσκίεμενον) *Prexaspes unus ex carissimis monebat, ut parcius biberet; turpem esse dicens ebrietatem in Rege, quem oculi omnium auresque sequerentur.* Ex *Herodoto* historiam sumsisse *Seneca* videbatur *Io. Hartungo* *Locor. Memorab. Decur.* II. c. 2, 20. VALCK.

11. Νῦν ἄρα με Φασὶ Πέρσαι) Hoc mssti repositum volunt, [scil. Πέρσαι cum *Ald.* et *Steph.* omiserat *Gronov.* codice suo non satis diligenter (puto) h. l. inspecto.] estque opportunum. Post pauca [l. 16.] πρὸς τὸν πατέρα Κῦρον *Fragm. Paris.* ex Graecorum more. *Lucianus Tim.* cap. 42. οὐδὲν ἄρα ἤτε ὡς πρὸς Τίμωνα. *Plutarch.* *Solert. Anim.* p. 963. B. καὶ τοι τὸ μὴδὲν ἐν τούτοις πρὸς ἐλέφαντα καὶ κάμηλον ἔντες. In quibus similibusque aliis πρὸς conparationi servit. Sed codex ille [verbum omittens] solitarius incedit, πρὸς τὸν πατ. τελέσαι Κῦρον *Reisk.* et *Abresch.* pro ὥστε τελέσαι accipiunt recte, ut ad patris exemplar perveniat, sive eum aequiparet. Namque ad patrem consummandum, quod pro *Laurentiano* adaequandum Latina [a *Gronovio*] acceperunt, obscurum et alienum est. WESS.

25. ἦσθη τε ταῦτα) ἀκούσας addendum omnino; quod perperam eiecerat e contextu Gronovius: istis auditis laetus est. Verbis ἦδισθαι, τέττισθαι, χαίρειν, quaeque his significatum habent contrarium, ἄχθεσθαι, λυπεῖσθαι, χαλεπῶς φέρειν, sic solent adiungi participia. Soph. Philoct. 879. ἦδισμαι μὲν σ' εἰσιδῶν. vs. 675. οὐκ ἄχθεμαι σ' ἰδὼν τε καὶ λαβῶν φίλον. Diphilus Athen. II. p. 47. v. τέττισμαι γυμνοῦς ἔρῶν τοῦς ὀξυπέηνους. Lysias p. 155. 6. ἀκούων ἠχθόμεν. Aeschini, atque eo etiam adhibitum Demostheni, dictum Euripidis e Phoenice, "Ὅστις δ' ἐμικλῶν ἦδεται κακοῖς ἀνίς. Tyranni secundum Xenoph. in Hierone p. 551, 54. τοῦς ξένους δυνατωτέρους τῶν πολιτῶν ποιούντες ἦδονται. VALCK.

Ibid. ἦσθη τε ταῦτα ἀκούσας) Occupavit veterem sedem ἀκούσας. In Musis ἦσθη (neque Gronov. latuit, et Georg. Arnaldus Animadv. cap. 29. ursit vehementer) tertium sibi sociat casum. alibi quartum. imprudenter erudito iuvene negante. Menander in Legation. Excerpt. p. 155. ὡς ἦδεται καὶ αὐτὸς τὴν εἰρήνην: ubi τῆ εἰρήνῃ vir doctus. Sed Menandrum tuetur Aristophanes, Acharnensium principio ter ita locutus, et Scholia in Ἰλ. 1. 77. WESS.

CAP. XXXV. 9. ἀνασχίζειν αὐτὸν καλέειν) Apud Senecam de Ira III. 14. Cambyses intendit arcum, et ipsum cor adolescentis (id enim se petere dixerat) figit, *re cissoque* (rectius scribetur, et respondebit aptius ad verbum Gracuum, *re scissoque*) pectore haerens in ipso corde spiculum ostendit; ac respiciens patrem interrogavit, *satis-ne certam haberet manum?* At ille negavit Apollinem potuisse certius dimittere. Dixisse patrem refert Herod. Δέσποτα, οὐδ' ἂν αὐτὸν ἔγωγε δοκέω τὸν θεὸν οὕτω ἂν κακῶς βαλλεῖν. Subdit istis Philosophus: Dii illum male perdant, animo magis quam conditione mancipium: κακῶς κακῶς ὄλαστο, τῆ ψυχῆ μᾶλλον δούλος ἢ τῆ τύχῃ. VALCK.

11. ἐνεόντα τὸν ὄψασθον) Nulla τὸν ἰδὼν controversia turbasset, ni eam scripti movissent Codices. Τὸ βλάμμα, cui supra locus, [l. 10.] H. Stephanus apud classicum auctorem exstare non arbitrabatur. Thes. T. I. p. 666. deposuit et Euripides in Suppl. vs. 550. et Philo Iud. de Exsecerat. pag. 952. v. Ceterum multis tragicam et furentem hanc Cambysis crudelitatem et turpem servilemque Prexaspis adulationem luminibus ornavit Seneca III. de Ira

c. 14. Ἐπίσκοπα, quod sequitur, [l. 15.] *Hesychius* Glossis inseruit, explicuitque *Clar. Io. Alberti et Cl. Salmasius* ad *Achillem Tatium* Amor. Clitoph. p. 578. WESS.

20. ὁμοια τοῖσι πρώτοις) In tanta scribarum discordia, promptus ad *Aldum*, haud iuste ab *H. Stephano* desertum, reditus fuit: caussam ad superioris libri cap. 57. produxi. Par sententia *Bergleri*. Fuit autem Persis in variis suppliciorum generibus recepta et sollemnis viventium crudelissima defossio, *Nostro* indice VII. 114., quam quidem ex *Abrahami*, filium divino iussu inmolaturi, exemplo derivans *Th. Hyde* Reliq. Pers. cap. 2. p. 30., a vero longe deflectit. Quantum enim distant inmolare et humi supplicii caussa defodere? Quin si aris mactatos inposuissent Persae, nihil ad *Abrahamum*, quippe *Isacum* non inmolantem, quod variis nationibus in pia olim suasit religio. WESS.

CAP. XXXVI. 3. καταλάβανε σεωυτόν.) Bene σιγμήν pingunt *Pauw*, *Reiske*, *Abresch*, et ante eos *Valla*. ἀγαθόν τοι ex *Reiskii* correctione, aut ἀγαθόν τι, ut mssti, praestat. Notum est Latini poëtae *Triste lupus stabulis*. *Noster* διαβολή γάρ ἐστι δεινότατον VII. 10, 7. et plenius III. 53. φιλοτιμία κτήμα (aut χρεῖμα, variant enim codices) σκαιόν. Porro προμηθίη [l. 5.] dialecto debetur, uti II, 18. *Scriptor* ipse I. 88. καὶ κάρτα ἐν πολλῇ προμηθίῃ εἶχε. *Euripides* *Hecub.* 795., *Sophocles* *Philoct.* vs. 558. ubi προμηθείας contra *Atticorum* poëtarum morem, de quo copiose et docte *Valcken.* ad *Phoeniss.* p. 496. WESS.

12. ὡς χρηστῶς μὲν τὴν etc.) *Irenia* in ὡς χρηστῶς frigebat admodum: melius est in bonae fidei codicibus; qui quoque [l. 14.] Ἄρ' ἄξιεα, uti I. 205. 210. 211. Male vero de iussu κελεύων accipiunt; suasorem monitoremque requirit, sicuti supra πολλὰ κελεύων et passim alia. WESS. — Mihi nec aliena a *Cambysis* persona videbatur ironia, et commode sibi mutuo respondere ista, ὡς χρηστῶς μὲν τὴν σεωυτοῦ -- et, εἶ δὲ τῶ πατρὶ etc. denique καὶ ἀπὸ μὲν σεωυτόν ὄλεσας etc. S.

18 seq. ἀλλ' οὐ τι χαίρων) Ex diversis ista lectionibus est genuina. Eadem verba legerat, e praecedentibus explenda, *Herodotus* in *Euripidis* *Oreste* vs. 1595. Supra I. 128. ἀλλ' οὐδ' ὡς ὁ Κῦρός γε χαίρησει. *T. Hemsterh.* in *Miscell.* Obs. VI. p. 345. Formula, inquit, loquendi, quamquam in

speciem lenior, gravem habet magnique mali comminationem. Nonnulla collegit D'Orvillius in Chariton. p. 641. Hic quoque [coll. l. 12.] dici potuerat: ἄλλ' οὐ τι χείρων ταῦτα τολμήσεις λέγειν, sive συμβουλεύειν. In Messenicis Pausan. pag. 332. egregius ille patriae defensor Theoclus: ἄλλ' οὗτοι τὸν πάντα γε χερόνους χείροντες κασιπώσεσθε τὰ Μεσσηνίων. Vera vatem praedixisse demonstravit Spartanis Epaminondas. VALCK. — Nihil ista formula certius. Sophocles Philoct. 1295. ἄλλ' οὗτι χείρων, ἢν τόδ' ὀρθωθῆ βέλους. Oedip. Tyr. 372. ἄλλ' οὗτι χείρων, οἷς γε πημονάς ἐρεῖς. Euripid. Orest. 1593. etc. WESS.

20. ἰδεόμην ἐπιλαβέσθαι. Ταῦτα δὲ εἶπας etc.) Trium vocum in Med. et aliis defectus, absentiaque a Vallae libro vocabulorum ταῦτα δὲ εἶπας, esse quidpiam hic superflui manifestat. Si cum Gronovio adsentiri Medic. libebit, orationis habitus Cambysem, ira praecipitem, exprimet haud male. Eum adi. WESS. — Tenuerat quidem Gronovius in contextu tria illa verba: sed in Notis haud incommode monuit, nervosiozem esse istam brevitate, ἐπεὶ τοι καὶ πάλαι -- ἰδεόμην. Εἶπας ἐλάμβανε etc. S.

33. οὐ καταπράξισθαι) Pro οὐκ ἀνατὲι vel οὐκ ἀτιμασθητὲι, non impune, veteres etiam dixerunt οὐ προῖκα, Iones οὐ πρόδικα, id est οὐκ ἀμισθὲι, vel οὐκ ἀζημίως: poena, τιμὴ, merces erat flagitiis debita. Hinc Ionica manavit forma loquendi, οὐ καταπράξισθαι, non impune laturum. Miror cur in notis ad Equites Arist. sub Casauboni nomine vulgatis, dicatur illud Atticis scriptoribus familiare verbum; quod apud nullum, quantum recordor, invenitur nisi Aristophanem. Quin imo plebs Attica duntaxat transsumsisse videtur in quotidianas iurandi formulas illud Οὗτοι καταπράξι. Non nisi a iurantibus adhibitum invenietur, ut tu istud, ita me Iupiter amet, non impune feceris, vel dixeris, οὗτοι καταπράξι τοῦτο ὄρων, aut λέγουσα ταυτὲι. vid. Arist. Vesp. 1357. Thesm. 573. Eq. 453. In eundem sensum apud Herodot. semper verbum iungitur participiis: lib. III. cap. 156. οὐ δὲ ἐμέ γε ὡδὲ λωβησάμενος καταπράξεται: non sanequam impune feret quod me sic mutilavit: cf. V. 105. VII. 17. Participiū loco, nominis pronominis-ve secundus casus accedens verbo vim indit irridendi, insultandi-ve, atque adeo etiam despiciatui habendi. Mulier indignabunda in Vespis Aristoph.

vs. 1587. οὐτοι, μὰ τὰ θεῶ, καταπρόϊξει Μυρτιάς. Berglerus interpretatur: Ita me divinae ament, ut tu non impune illuseris Myrtiae, et in Nub. vs. 1242. Scholiastes ad Eq. 455. optime cepit, οὐ καταγελάσεις μου χωρὶς Ζημίας: adferens in eam rem Herodotea quaedam, et iambum Archilochi, restituendum ex Etymologo p. 689, 5. Ἐμεῦ δ' ἐκείνος οὐ καταπρόϊξεται: non ille me sic impune spreverit, infidus forte Lyeambes. VALCK.

CAP. XXXVII. 4. ἐς δὲ δὴ καὶ τοῦ ἩΦ. τὸ ἰζόν) Longe hoc suavius ambitioso Medic. ὡς δὲ δὴ καὶ ἐς etc. Cui enim bono dictionis illud principium? Geminum vulgato est ἐσῆλθε δὲ καὶ ἐς τῶν Καβ. τὸ ἰζόν, quod consequitur. De Pataicis Phoeniciis [l. 6.] egregie, post Scaligerum et Bochartum, Stanleius ad Aeschylī VII. contr. Theb. vs. 214. In triremium prorīs locatos Noster adseverat; ἐν ταῖς πρύμνοις sive puppibus Scholiastes, nescio unde. An ἐν τῆσι πρύμνησι suo in Codice vidit? Id suspicari proclive foret, nisi plura eaque absona, uti alias patefiet, adscripsisset saepe. Scholiasten Suidas solito more excerpit, fortasse et Hesychius. Uterque Pataicos in puppe navium ponit, acriter correptus a Io. Swintono, Dissert. de Num. Samaritan. et Phoenic. p. 60., ubi Sidoniorum in numo, modo vir doctus recte perspexerit, navis prora deos tutelares, sive Pataicos, ostentat. WESS.

8. ἐγὼ δὲ οἱ σημανέω) Mutari Aldinum haud debuerat. Ex Mediceī scriptura [ὦ δὲ σημ.] τῷδε σημανέω, illi declarabo, formavit Abreschius. Vide hoc I. 75. τὴν ἐγὼ - - σημανέω: et IV. 99. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω. Alia non stipo. Id adiungere alienum non erit, πυγμαίου ἀνδρός μίμησιν Tob. Gutherlethum de Myst. Deor. Cabir. cap. vi. p. 45. vertisse fortis sive robusti viri imaginem, caussa ex comparatione cum Vulcano, fabro, et propterea robusto admodum, sumta, tum quod πυγμαῖσι in Graecis Ezechiel. xxvii, 11. sint viri membrīs torosis. Verum Vulcani statuæ fuerint-ne ea, quam fingit, Herodoti aevo forma, quis docebit? nam πυγμαῖσι ex Ezechiele nihil ad istos homunciones, Aquila, doctus interpres, sed verbum verbo reddere suctus, גמדין Gammadim Prophetæ, quia גמל cubitus, πυγμαίους fecit, secutique Latini sunt, præbita multis errandi ac cavillandi ansa. WESS. — Qui primus ὦδε pro ἐγὼ δὲ hic scri-

psit, eum turbaverat δὲ particula, in posteriore orationis membro ex priore repetita; quae quidem hominem in *Herodoti* aliorumque graecorum scriptorum lectione paululum versatum morari non debebat. S.

CAP. XXXVIII. 5. εἰ γὰρ τις προσβείη) Haec et seqq. suum in Florileg. recepit *Stobaeus* Tit. περὶ Φιλαντίας, pag. 190. Respicit, ut *Herodoti* plura. Sophista in Diss. περὶ Κωλοῦ καὶ ἀίσχου, in *Fragm. Pythagor.* p. 715. docens. non eadem omnibus esse honesta atque turpia, sed omnia maiorum institutis iudicari, sicuti loquitur *Corn. Nepos*. Quibus ad-suevimus usu diuturno, natale solum, patriae leges, atque instituta maiorum, prae aliis pulchra videntur hominibus, ut naturae, sic receptarum consuetudinum tenacissimis. Vel hoc solum, *Herodoto* iudice, *Cambysen* argueret dementiae, quod Aegyptiorum sacris violatis religiosos ritus habuerit ludibrio. VALCK.

Ibid. εἰ γὰρ τις προσβείη) Hoc locum merito tuetur, rei et sententiae unice congruens. Solent amanuenses utrumque modo litera auctius, brevius modo pingere, sed damno orationis. Exempla dabunt *Diodorus* l. 2., *Lysias* Orat. de Caed. *Erastosth.* p. 12. cum nota *Cl. Taylor*, et *Dionysius Halicarn.* Ant. X. p. 662. A. et quae ibi *Sylburgius*. Si quem tamen *Origenes*, *Stobaeus* et mssti aliorum trahant, utatur observatis *Gronovii*. Hoc addo. [l. 7.] ἄλλων γὰρ δὲ ex *Origene* et *Arch.* pristinam in sedem rediisse. WESS. — *Gronovius*, quum προσβείη lin. 5. cum superioribus editis recte tenuisset, in *Notis* mendosum προσβείη absurdus homo absurda ratione defendit. ἀνθρώποισι, quod ead. lin. pro ἀνθρώποισι in nostrum irrepsisse exemplum perinvitus video, ne quis forte ex dialecto ita positum putet; tyopthetae erratum est, quod, ut passim alia nonnulla, et plura quidem quam par erat, non meos solum caligantes fefellerat oculos, sed etiam iunioris in corrigendis speciminibus typographicis socii animadversionem effugerat, gravioribus rebus intentam. S.

16. τοὺς καλισμένους Κ α λ α τ ί α ς) *Hecataeus* nationis huius Indicae nomen eodem scribit modo apud *Steph. Byz.* in voce. At infra cap. 97. Καλιωνίαι, sive ex msstis Κ α λ λ ι σ τ ί α ι. Gentes, parentes suos vorantes, prodantur plures.

Conf. *Sextum Empiric. Hypotyp. III. 24. p. 184. cum Fabricii observatis, WESS.*

22. Νόμον πάντων βασιλεία φήσας) *Pindari* petitum e carmine perditum dictum primus e nostris scriptoribus adhibuit post *Herodotum* *Plato* *Gorgia* pag. 484. B. atque hinc etiam criminandi *Platonis* arripuit occasionem *Aristides* in altera orationum, quas opposuit *Gorgiae* T. III. pag. 89. Meminisse debuerat *Sophista*, saepius in *Politicis* de *Lege* graviter disputantem *Platonem* ista tamen *Pindari* nuspiam alibi laudasse, praeterquam in *Gorgia*; hic autem non e sua vel *Socratis* sententia loquentem *Philosophum*, adversarium, quem refutat, *Calliclem* ista facere dicentem; ut et alia, a quibus *Machiavellus* et *Hobbesius* non valde dissentirent. *Pindari* locus, e *Scholiis* aliquando supplendus ab Editore, in *Platone* sic mea poterit opinione partim ex *Aristide* restitui: Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς, θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, ἄγει δικαίων τὸ βιαιότατον ὑπερτάτα χερὶ. Τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλῆος, ἐπεὶ ἀπειράτας (nempe *Γηρῶν* βόας ἀπήλασεν.) Quae dici possent in hanc sententiam locus non admittit. Suspicio illâ *Calliclem* atque alios etiam abusos, omissis, quae *Poëta*, laudator aequi bonique, his adiecerat vicina. Priora *Pindari* verba, Νόμος πάντων βασιλεὺς, aut his paulo plura, forsan e *Platone* petita, adhibuerunt *Chrysippus*, *Plutarchus*, *Dion Chrys.*, *Clemens Alex.* et *Iamblichus*, quorum mihi loca haec scribenti versantur ob oculos. Verius *Pythagoreis* *Lex aeterna naturae*, sive *recta ratio*, dicebatur πατήρ καὶ ἡγεμὼν τῶν γεγραμμένων νόμων: atque amplissimi nominis honore dignus *Βασιλεὺς*, νόμος iisdem vocabatur ἔμφυχος. Talem *humanis Legibus* superiorem in sua civitate desiderabat *Plato*, qui hinc in *Politico* p. 294. A. ἄριστον, αἶτ, οὐ τοὺς νόμους ἐστὶν ἰσχύειν, ἀλλ' ἄνδρα τὸν μετὰ φρονήσεως βασιλικόν, qualem isthoc dialogo, e fonte *Pythagorae* petito, describit; quippe qui posset, ubi res ita postularet, imitatus optimum universi Regem Deum, τὰ πικρὰ πρόσθεν ἡγεῖσθαι δίκης, ut loquitur *Euripides* in *Eclogis* *Stob. Grot.* p. 125. sive τῷ ἐπιεικεῖ λεγομένῳ δικαίῳ τὴν αὐστηράν τῶν νόμων Φωνὴν παραμυθεῖσθαι: ut inquit *Sopater* in aureis illis de Magistratu bene administrando praeceptis, *Stob. Flor.* pag. 314. VALCK.

Ibid. Νόμον πάντων βασιλεία) *Poëtae* hoc scito nihil cele-

brius. *Plutarchus*, *Aristides*, *Clemens Alex.*, *Iamblichus*, et hoc de genere alii laudarunt frequenter. Eorum exscribere verba supersedeo: habent docti viri ad *Clement. Strom.* I. p. 427., *Io. Iac. Wetsten.* in *S. Iacobi Epist.* c. 2, 8. et *Io. Alberti ad Hesych. Νόμος.* Non omnium tamen, qui utuntur, idem sensus, idemque institutum. *Herodotus* intelligit mores longa adsuétude valentes et dominantes, quantumvis pravos et inhumanos. *Pindarus*, si *Platonem* in *Gorg.* pag. 484. audimus, isto ὁ νόμος πάντων βασιλεὺς θνητῶν τε καὶ ἀθανάτων voluit aliud, et quidem, aeterna lege immortales mortalesque constringi, cedereque adeo debiliores robustioribus, superioribus inferiores oportere. Refer huc elegantem *Abbatis Fraguerii* dissertationem, *Histor. Acad. Inscript. T. III. pag. 165. WESS.* — Consule *Heynii Pindarum*, Vol. III. P. 1. p. 76. et seqq. S.

CAP. XXXIX. 8. ξεινήην Ἀμάσι - - συνθήκατο) Sit-ne ξεινήη Ionici sermonis, haereo. *Ἡρακλήης*, cum hac voce a viro *Celeb. I. 80.* compositae, ratio est diversior, sicuti εὐσβείης, ἀληθείης, στρατιῆης et similium. Unquamne *Θιάη* Ionum ore *Θιαίη* sonuit? *Ξεινήην* *Herodoti* Musae norunt duntaxat. Sed hoc, quum *πολεμική* et *ξυνία* (de quibus *Eustath.* in *Hom.* p. 255, 29.) [p. 177, 1 seq. ed. Bas.] poëtae non refugerint, arguere detrecto. Non placeat *ξεινήην* - - *Βασιλίῃ Θιάην συνθήκατο* ex *Med.* et consortibus. *H. Stephanus*, nescio quo ex codice, *Θιαίην Ἀμάσι - - συνθήκατο* dedit, glossam receptae vocis *ξείνης*. *Mediceus* eandem, sed loco admisit alieno: Copulam si adiungas ex viri *Cl.* divinatione, decurret oratio uterunque, neque scopae erunt dissolutae. At quanto melius interpretamentum, tot a membranis damnatum, reciditur? *Herodotea* sunt, I. 27. καὶ οὕτω - - Ἴουσι ξεινήην συνθήκατο. Rursum II. 181. *Θιαίότητά τε καὶ συμμαχίην συνθήκατο*, etc. *WESS.*

[14. *χιλίους τοξότας.* Videri potest numerus iusto minor, praesertim si conferas cap. 45, 16. Monuerant etiam *Reisk.* et *Larcher. S.*]

Ibid. εἴθετε δὲ καὶ ἄγε πάντας) Callidum et iniquius *Polyaenus* commentum *Polyaenus* describit I. 23, 1. Ἰδοξὴν εἶναι στρατηγικὸν, εἰ κατάγει κατὰ τῶν Θίων, ὡς εἰ ἀπαιτούμενα λαμβάνουσιν *Θιαίτους* ἔχει οὐδὲν δὲ λαβὼν, εὐκὴν ἂν εὐδ' ἀποδοῦναι δύνασθαι: sed verbis non usque quaque sanis. *Steph.*

Berglerus ex Casauboni coniecturis ei φέροι καὶ ἄγοι τὰ τῶν φίλων, ut Herodoteis congruant, adripit et defendit. Lenior et salubrior longe H. Valesii et Masvicii medicina est, ei κατάγει καὶ τὰ τῶν etc. si amicorum bona suos in portus deveheret. Κατάγειν τὰ πλοῖα docte Harpocratio explicuit, κατάγειν τοὺς ἐμπόρους et τὰ τῶν πόλεων Valesius ad istius Lexicon p. 43. et Dounaeus Praelect. Demosth. p. 184. Ceterum fratres Polycratis idem Polyaeus Sylosonta et Παντάγνωστον nominat. WESS.

CAP. XL. 5. "Αμασις Πολυκράτει) Graecorum studiosissimus literas forte dederit Amasis in Graeciam: Polycrates Amasi Pythagoram epistolâ scriptâ commendasse traditur Diogeni Laërt. VIII. 3. Sed quam velut Aegyptii Regis ad Biantem scriptam exhibet Plutarchus in Convivio VII. Sap. pag. 151. B. illa aequè censeri poterit Amasis epistola, atque haec apud Herodotum, per τὸ ἐξ Αἰγύπτου νουθέτημα designata Maximo Tyr. XXXV. 2. in qua sic parum considerate fingitur loquens Amasis, ac si Solonem audiisset in aula Croesi verba facientem. Mihi, inquit Amasis Herodoti, nimia felicitas tua non placet, τὸ θεῖον ἐπισταμένῳ ὡς ἐστι φθονερόν. Eiusdem Solon I. 32. se dicit ἐπιστάμενον τὸ θεῖον πᾶν ἐὸν φθονερόν. In omnibus rebus ante fortunatum neminem se novisse narrat Amasis, ὅστις ἐς τέλος εὐ κακῶς ἐτελεύτησε πρόβριζος: omnium finem respiciendum Solon monebat, πολλοῖσι γὰρ δὴ ὑποδέξας ὄλβον ὁ θεὸς προβρίζους ἀνέτρεψε. Qui Solonis illud cum Croeso colloquium, hanc etiam confinxit Epistolam, Herodotus; ab illis hoc nomine non facile reprehendendus, qui historiae cursum orationibus interiectis sibi libenter patiuntur ab historicis Graecis et Latinis interrumpi; quibus excipi prorsus hac in parte posset Siciliensis Diodorus, si per Messenios Cléonin et Aristomenem, Nicolaum et Theodorum Syracusanos liceret. VALCK.

Ibid. ᾧδε λέγει) Nihil simplicius et per Orientem olim probatius hac in epistolis et regum edictis formula. Ὁροίτης Πολυκράτει ᾧδε λέγει, cap. 122. huius Musae. Xerxes in Thucyd. I. 129. ᾧδε λέγει βασιλεὺς Ξέρξης Πανσάνια. Rabsaces ad Hierosolymitanos II. Reg. cap. xviii, 51. כה אמר מלך אשור, τὰδε λέγει βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, sicuti IX. 140. Μαρόνιος τὰδε λέγει. Quam dictionis simplici-

tatem H. Steph. et G. Raphelius inlaudatam noluerunt. WESS.

8. τὸ θεῖον --- ἐστὶ θεονερόν) Veriorem huic sententiam Platonis opposuit atque egregia notavit Cl. *Wesseling*. supra p. 15. [ad I. 52, 6.] Istius modi Historicorum dicta minus etiam videbuntur invidiosa cogitanti, τὸ θεῖον Deum esse ultorem, θεόνον vindictam divinam, vulgo dictam νέμισιν. Quos Deus sequitur ultor, superbis videtur diciturque θεονερός. Talis Croeso videri poterat, quando hunc ἔλαθε ἐκ θεοῦ νέμισις μεγάλη lib. I. c. 54. vid. finis libri IV. Permutantur in quibusdam ista duo locutionibus. Qui suspicionem amoliebantur arrogantiae, ut notum, οὐ νέμισις dicebant, vel οὐ θεόνος: vid. *Iac. Elsner*. in *Iacobi Ep.* IV, 5. προσκυνοῦ τὴν Νέμισιν, sive τὴν Ἀδράστειαν, *Bergler*. ad *Alciph.* p. 159. et *D'Orvill.* in *Charit.* p. 552. Rarius illud *Sophoclis Philoct.* 775. Ἴδεὺ, δέχου παῖ, τὸν θεόνον δὲ πρόσκυσον. Apud *Livium* V. 21. M. Furius Camillus dicitur precatus esse, ut si cui Deorum hominumque nimia sua fortuna populi que Rom. videretur, ut eam invidiam lenire suo privato incommodo, quam minimo publico populi Rom. liceret. In eiusdem lib. X. c. 15. Q. Fabius Maximus se dicebat Fortunam ipsam vereri, ne cui Deorum nimia iam in se, et constantior, quam velint humanae res, videatur. *Diodor. Sic.* XIII. 21. προσκυνοῦντες τὴν Τύχην, μὴτὴν ὑπὲρ ἀνθρώπων πρόσξῃτε. XI. 92. τὴν Τύχην καὶ τὴν Νέμισιν τῶν θεῶν ἐντρέπισταί. Superbiae atque arrogantiae vindex in talibus vocatur non tantum ἡ Νέμισις, ἡ Ἀδράστεια, ὁ Φθόνος, ἡ Τύχη, sed et ἡ Δίκη, ὁ Θεός, sive τὸ θεῖον. *Aristidi* T. II. ed. *Iebb.* p. 456. Νέμισις καὶ Δίκη dicuntur οὐκ ἔωσαι μείζω τῆς φύσεως φρονεῖν. (supra hominis fortunam se efferre:) ἀλλὰ βραδίας μικροῖς ἐκ μεγάλων ποιῶσαι. Id ipsum ὁ θεὸς facere dicitur Iasoni Thessalo *Xenophontis*. Ἑλλ. VI. p. 550, 9. Conf. *Κυρ. Παῖδ.* V. p. 70, 29. Ἀναβ. VI. p. 225, 5. *Nicias* in *Thucyd.* VII. 77. εἴ τω θεῶν ἐπίθενοι ἐστρατεύσαμεν, ἀποχερῶντας ἢ οὐ τιμαμαρῆμεθα. vid. *Herodot.* VIII. 15. VALCK.

11. ἢ εὐτυχίων τὰ πάντα) Paulo post ista sic scripta recte leguntur, et c. 45. Hic in aliis etiam invenietur Codicibus ἢ εὐτυχεῖν τὰ π. quod praebet *Stobaeus* p. 585, 14. et *Epistolarum Gr.* Editio quae nomen praefert *Cuiacii*, tum *margo Steph.* et *Valla*. *Pervere Reiskius* corrigere tentabat μὴ εὐτυχίων. *Herodotus*, *Homerum* suum imitatus,

scripsit: βούλομαι --- τὸ μὲν τι εὐτυχέειν τῶν πραγμάτων, --- ἢ εὐτυχέειν τὰ πάντα. Huius quidem in istius modi locutionibus voculae μάλλον, et magis, omissae exempla, saepius e Graecis et Latinis scriptoribus accumulata, non requirent *Herodoti* lectores: hic tamen, quod fatendum est, μάλλον verbo βούλεσθαι saepius adiecit; neque loci recordor, in quo supplendum illud reliquerit: nam generis est paulo diversi lib. IX. c. 29. ἡμέας δίκαιον ἔχειν τὸ ἔτερον κέραις, ἢ περ Ἀθηναίους: quale hoc *Plauti Rud.* IV. 4, 70. *Tacita bona est mulier semper quam loquens*; quaeque dedit ad *Livii* lib. V. c. 21. I. F. Gronovius. VALCK.

Ibid. ἢ εὐτυχέειν τὰ πάντα) Verissime *Stobaeus* et scripti codices: vulgata stare non potest, nisi si οὐκ aut μὴ εὐτυχεῶν, quae et docti viri correctio, pingatur. Rem vidit *Cl. Pauw*. Quod autem [l. 13.] ex *Medic.* in hanc *Amasidis* epistolam inmigraverat, ὅστις ἔτερος οὐ κακῶς, miror placere potuisse, quippe sententiae hic nullius, et multo magis cavillationes, ad ἐς τέλος vellicandum sparsas. Ἐς τοῦτο ἐτελεύτησαν huius libri c. 125. inconcussum manet, et ἐς τέλος κακῶς ἐτελεύτησε πρόβριζος futile et nulli rei habebitur? Εἰς τέλος, tandem, aut παντελῶς, tritum satis. Conf. ad *Diodori* III. 40. p. 207. WESS.

CAP. XLI. 3. τὴν ψυχὴν ἀσηθείη) Non puto, ἀσθῆναι [quod *Gronovio* placuerat,] τὴν ψυχὴν dixisse Graecorum quempiam. Ἀσῆν et ἀσῆσθαι saepe *Hippocrates* de fastidio et tristitia: ἀνιάται καὶ ἀσῆται παρὰ καιρὸν, *Morbi Sacr.* p. 209. quae repetuntur, sed hinc sumta, in Fragmento περὶ Μανίας p. 1286. *Theognis* vs. 659. [665. ed. *Brunck.*] Μηδὲν ἄγαν χυλεποῖσιν ἀσῶ φρένα: ne crucia mentem difficilibus. Iterum versu 983. [967. ed. *Br.*] ὅταν τὸν θυμὸν ἀσηθῆς, ubi tristi fueris animo. Debentur *Theognidis* haec *Georg. Arnaldo* *Animadv.* c. xxix. p. 161. quem vide. WESS.

5. σμαράγδου μὲν λίθου ἑοῦσα) *Plinius*, de *gemma Nat. Hist.* XXXVII. c. 1. *Sardonychem* eam *gemma* fuisse constat: ostenduntque *Romae*, si credimus, in *Concordiae delubro*, cornu aureo *Augusti* dono inclusam. Sequitur *Solinus*, uti solet, c. 53. sed, quod *Salmasius* et *Bochartus* docuerunt, errantem. *Herodotum* hac aemulatur in re *Pausanias* VIII. 14. p. 629. et *Tzetzes* *Chil.* VII. *Hist.* 121. recte *Theodorum Teleclis* filium perhibentes, qui *Rhoeci* filius aliis; uti *Dio-*

doro extremo libro primo. P. *Leopardus* Emend. X. 25. bene de veterum hoc dissensu. WESS.

Ibid. ἔργον Θεοδώρου τοῦ Τηλεκλείου) In msto Galei, patris nomen perverse scribitur: *Teleclém* duobus in locis *Pausanias* adfirmabit lib. X. [c. 58.] p. 896. et VIII. [c. 14.] p. 629. ubi haec respicit Herodotea: Θεοδώρου δὲ ἔργον ἦν καὶ ἐπὶ τῆς λίθου τῆς σμαράγδου σφραγίς, ἣν Πολυκράτης ὁ Σάμου τυραννήσας ἐφόρει τε τὰ μάλιστα, καὶ ἐπ' αὐτῆς (lege αὐτῆ) περισσωῶς δὴ τι ἠγάλλετο. *Rhoecus* istis in locis *Pausaniae* memoratus, amicus *Theodori*, filiis suis indidisse videtur nomina *Teleclis* et *Theodori*: atque hos esse suspicor *Diodoro* lib. I. c. 98. aliisque memoratos: vid. P. *Wessel.* ad *Diod.* et *Franc. Junius* in *Catal. Artif.* p. 210. VALCK.

CAP. XLII. 5. ἤξιόν μιν Πυλων.) Excidisse μὲν iusta *Reiskii* suspicio foret, si Θεῶρων δὴ mssti ignorarent. [In *Animadverss.* editis nihil ad hunc locum *Reiskius* adnotavit.] *Valla* liberius χωρήσαντος δὲ οἱ τούτου a ianitore permissus expressit: nam συχωρήσαντος δὲ οἱ τοῦ πυλωνοῦ in schedis offendisse, si quidem nullum in *Arch.* et *Vind.* talis scripturae vestigium, ad credendum difficile est. Χωρεῖν et προσχωρεῖν de felice successu *Musae* amant, V. 62. VII. 10, 2. VIII. 102. etc. WESS.

12. μέγα ποιούμενος ταῦτα) Rapitur animus in partes, hocce retineat, an *Arch. Vind.* μεγάλα ποιούμενος, cui IX. 110., ipsis dissentientibus, locus est. Dedit II. 121, 4. τὴν κεφαλὴν μιν κόπτειται μεγάλα βοᾶντα. Habet *Polyaenus* VII. 10, 8. p. 629. καὶ μεγάλα ἀναγέλασας. Poëta Ἰλ. 4. 282. ἐν δὲ τε οἱ κραδίη μεγάλα στένοντι πατάσσει. Tum *Euripid.* *Androm.* vs. 188. οἱ γὰρ πνέοντες μεγάλα. Quae dictionem satis adfirmant. Egit Cl. *d'Orvillius* super eadem ad *Chariton.* lib. VII. p. 595. WESS. — Variare orationem amat *Noster*: quare facile credas, placuisse nunc ei μέγα in sing. cum plurali ταῦτα construere. Praeterea credibilis est, μέγα hic a nonnullis in μεγάλα mutatum esse, quam vicissim. S.

19. οἷα καταλελειβήκει) Unâ literâ verbum auctius hic non spernerem: τὰ ποιήσαντά μιν οἷα καταλελειβήκειε, quae facienti qualia sibi accidissent: exempla praebet *Portus* in 11. Alibi λελεβήκει et καταλελειβήκει recte leguntur apud *Herod.* III. c. 65. VIII. 122. IX. 59. [nunc 60.] Flexus est

Ionicus. *Pherecydes Laërt.* I. 122. νοῦσός με καταλελάβηκε. προσλελάβηκας habet *Eusebius Stobaei*, p. 509, 48. ubi γερόμενος mutandum est in πένόμενος. Λελάβημαι frustra quaeras in *Euripidis Bacchis*, designatis in *Bibl. Coisl.* p. 482. *Archimedes* in *Arenarii* fine, [qui Φαμίτις graece inscriptus] τοῖς μεταλελαβηκότεσιν opponit τοὺς μὴ κεκοινηκότας τῶν μαθημάτων, quibus veracissima sua decreta negat εὔπιστα φανησεῖσθαι: sic enim scribendum est pro φανήσειν, ut λαμφεῖσθαι pro λαμφεῖν ὃ δὴ, in *Ocello Lucano Stobaei*, *Ecl.* p. 45, vs. 2. VALCK. — Apud *Stobaeum*, neglectà dialecti ratione, λήφεισθαι edidit *Heeren* T. I. P. 1. p. 424. ut est in ed. *Galei* p. 514. S.

Ibid. οἷα καταλελαβήκεε) *Stabiliunt* κερωρήκεε, ἀναβεβήκεε, ἐξευρήκεε, et innumera alia, de quorum apud *Ionas* flexione *Etymologus* p. 586, 28. Mox [l. 20.] ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε, videlicet τὴν ἐπιστολὴν, aut τὰ γράμματα. Sic enim plenius alii. *Thucydides* I. 129. ἐς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ἀνεπέτιθαι αὐτῷ. Vide *Suidam* in Ἐπιθείς et Ἐπιθήσειν, et ad lib. V. 95. WESS. — Qui in proxime praecedentibus, πάντα, τὰ ποιήσαντά μιν, voculam τὰ superfluum esse et ex πάντα temere repetitam existimavit *Benedictus*, non vidit τὰ ionico more pro ᾱ poni; quae si abesset vocula, luxata foret oratio. S.

20. γράψας δὲ ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε) Reddi debet: tradidit epistolam in Aegyptum perferendam, sive traditam misit in Aegyptum. *Commodus Harpocration* in Ἐπιθέτους ἑορτάς λέγειν, inquit, ἦν εἰθισμένον, Ἐπέθηκεν ἐπιστολὴν, ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν, *Cratinum* excitans testem et *Demosth.* pro *Chrysippo*: postrema *Suidas* et *Etymol.* omiserunt. In *Demosthencis* illud non invenerat *H. Vales.* olim lectum p. 542, 41. οὐ τὰς ἐπιστολάς ἀπέδωκεν αὐτοῖς, ὡς ἡμεῖς (ego et frater:) ἀπέδωκαμεν: nam dubium erit nemini, quin ex *Harp.* corrigendum sit ὡς ἡμεῖς ἐπέθηκεμεν, [sic recte ed. *Reisk.* p. 915.] quas nos tibi in Bosphorum deferendas dederamus. *Supra* p. 540, 11. venit εἰς τὸν Βόσπορον *Phormio* ἔχων ἐπιστολάς, ὡς εἶπαι αὐτῷ ἀπενεγκεῖν τῷ παιδί τῷ ἐμῷ, παραχειμαζόντι ἐκεῖ. *Contractam* loquendi formam *Pausanias* explicuit IV. p. 534. ubi heroum optimi consilia proditorum inter Graecos exemplar *Aristocrates* ἐγγράψας βιβλίῳ καὶ τὸ βιβλίον ἐπιθείς τῶν αἰκετῶν *fidissimo* πρὸς Ἀνάξανδρον ἀπέστειλεν ἐς

Σπάριτον: paulo post scribendum putem τὰ ἀντεπιτεταλμένα, quae dici quoque possent ἀντεπιτεθειμένα. Vid. Harpoer. in Ἀντεπιτίθειν et notas ad Thom. Mag. in Ἐπίθηκά ται ἐπιστολήν. VALCK.

CAP. XLIII. 8. τοῦδε εἴνεκα) τοῦδε δὲ εἴνεκα Abreschius, neque inconmode. [Vide Var. Lect. et conf. VIII. 85, 11.] Synesius Epist. XLVI., Amasidis institutum haud probans, id laudat, quod Polycratis calamitati, si ea amicitiae renuntiationem antevertisset, lacrymas non fuisset negaturus, κήρυκα πέμψας τὴν Φιλίαν ἀπέπειθο, ὄθλον ἐπαίντεν, ὅτι καὶν ἰδάκρυτον, εἰ προὔλαβεν ἢ συμφορὰ τὴν ἀπέπειθον. WESS.

CAP. XLV. 2. ὑπὲρ Πολυκράτους) Non intercedo, quo minus haec deleantur; quamquam tales περιστολογίαι in Musis geminae conplures. Ἐν Καρπαθίῳ [l. 4.] Laurentius in Carpathio mari rectissime: nihil certe est cur ἐν Καρπαθίῳ reperisse eum putemus cum Corn. de Pauw. Tritum dicendi genus viri Cl. Perizonius, Gronovius, Dukerus abunde declararunt. Ecce tibi hoc Diogenis Laërtii l. 81. χρόνῳ δ' ἐν ταῖς Ἀθήναις -- τοῦ τρίτου εὐρεθέντος ὑπὸ τῶν ἀλλήλων, h. e. in mari, quod Athenas alluit, περὶ τὴν Ἀθηναίων θαλάσσιον scripsit sect. 51. Strabo de Caesarangusta II. p. 246. v. [p. 162. v. ed. Cas.] ἢν ἴσκαμεν ἐν τῷ Ἰβήρῳ ἰδρῶσθαι: ubi vir magnus ἐπὶ τῷ, scriptore in praecedentibus praecunte. At idem l. p. 64. c. [p. 58. a. ed. Cas.] εὔτε γὰρ ἐν τῇ κατ' ἡμᾶς θαλάσσει οἰκοῦσὶ τινες Αἰθίοπες, mare nostrum sive mediterraneum non accolunt Aethiopes. Sed manum, quod dici solet, de tabula. WESS. — Conf. ad II. 165, 7. notata. S.

14. Πολυκράτεια παρατήσασθαι) Laxius est, ad expellendum. Thucydidis καὶ πολιορκία παρεστῆσαντο Schol. recte explicant ἐσοῦσαν, l. 95. et 124. Suidas in Παρίστειν ex Procopio, ut opinor, ἂν τὰ μὲν βία ἦρει, τὰ δὲ ὁμολογία παρίστατο. Is certe Bell. Vand. l. 5. ἐπεὶ οὐδὲ βία, οὐδὲ ὁμολογία -- παρατήσασθαι οἷά τι ἦσαν. Lege Schol. in Sophoclis Oedip. Colon. vs. 909. et Cl. Wasse Addend. Thucydid. p. 667. WESS. — Conf. III. 15, 9. S.

20. ἢν ἄρα προδιδῶσι εὔται) Vallam, cuius Latina durant, [si eum redeuntibus aliis prolidissent.] legisse hic προῖσσι aut προσάγωσι, suspicatur doctus vir in litteris ad me, neutro contentus, ut nec vulgato. De Laurentio omnia alia pronuntiare debeo, in schedis Arch. discrepantia nulla, nulla

in *Vind.* quibus *Vallam* simillimas versasse constat. Προδίδωσι πρὸς τὰς etc. idem est, ac *in*ta proditione transfugiant. [Conf. V. 113, 3 et 5.] Congruit ἐβουλεύοντο ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας, VI. 100. et de Thespiensibus αὐτέων ἐκλελειπότεων ἐς τὴν Πελοπόννησον: quibus citra talem ellipsin tenax gratia non perseverabit. Mox [l. 21.] *Suida* duce et genio sermonis αὐτοῖσι νεωσοίκοισι amplecti libuit. Vide ad Librum superiorem c. 46. WESS.

CAP. XLVI. 4. τὰ μὲν πρῶτα λεχθέντα) Nervos Laconico dicto *Med.*, prorsus sine auxiliatore, incidit, proptereaque vituperium, non laudem meritis. Si *Plutarcho* fides, responderunt Samiis Lacones, τὰ μὲν πρῶτα ἐπιλελάθαμεν, τὰ δὲ ὕστερα οὐ συνήκαμεν, διὰ τὸ τὰ πρῶτα ἐπιλελάσθαι, Laconic. Apophthegm. p. 232. v.; quorum postrema Spartanam fortassis breviloquentiam dedecorant, reliqua pondus addunt atque auctoritatem scripturae Codicum *Arch.* et *Vind.* defenduntque probantem. WESS.

7. τὸν Θύλακον ἀλφίτων δέεσθαι) Quod aliunde *Steph.* [in ora] enotarat, e *Med.* recepit *Gronov.* Melior meo iudicio vetus est lectio: τὸν (id est τοῦτον) ἀλφίτων δέεσθαι, aut, quod hic praetulerim, τόνδε: nempe δεικτικῶς, huncce, quem digito monstrabant, saccum inanem, farina indigere, atque adeo tacendo dicentes: Ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ Θύλακῳ. Illud τόνδε et τουτονὶ sic in primis comoedia frequentat. In *Aristoph.* *Nub.* vs. 1145. τουτονὶ πρῶτον λαβέ: *Bergler.* istum saccum farinae prius accipe. *Schol.* Θύλακον ἀλφίτων δίδωσιν αὐτῷ. Vulgatur in *Av.* 443. Μήτ' ὄρχιπέδ' ἔλκειν, μήτ' ὄρύττειν. *Xc.* Οὔτι που Τόν, οὐδαμῶς. Quibus non est ignota comoediae petulantia, Τόνδ' οὐδ' scribendum esse fatebuntur. Neque in Comicis tantum Tragicisque, sed et in Oratoribus et Historicis multa pendent ab actione animo repraesentanda. Exemplo sit notum illud, quod prohibent statuae monumenti Sardanapali inscriptum: Ἔσθιε, πῖνε, παίξε, ὡς τὰλλα τούτου οὐκ ἄξια: apud *Athen.* XII. p. 530. c. qui ad τούτου recte scribit, τοῦ ἀποκροτήματος ἔοιμε λέγειν: cetera huius non facio, digitorum crepitus nimirum: quae leguntur alibi, istius τούτου sunt interpretamenta: vid. ill. *Bouhier* *Diss. sur Sardanapale* p. 384. Ista prostant in *Append. Vatic. Prov.* p. 312. τὸ ἐφεστὸς τῷ μνήματι ἀγαλμα, ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἔχον τὰς χεῖρας, πεποιήται ὥστ' ἀναποληχθῶν

ταῖς δακτύλοις: corrigo: ὡς τινα ἀποτελοῦν ἦχον ταῖς δακτύλοις. [At vide Suidam in Σαξέδωνι. et in Ἀκατοληκοῦν, quod ipsum quidem verbum cum sua interpretatione in *Kiisteriana* Suidae editione temere praetermissum est: tum confer *Hesychium* voc. Ἀπελάκησιν et Ἀπολάκημα: intelligesque nimis violentam et arbitrariam esse emendationem a Viro doctissimo propositam, satisque fuisse ὥστ' ἂν ἀποληκοῦν corrigere, coll. *H. Steph.* Thes. voc. Λακεῖν.] Eadem hac opera in *Schol.* ad *Arist. Ran.* vs. 944. γυξόντας οὐδὲ τουτί: emendari poterit, εἰκὸς αὐτὸν ἀποκεκοῦντα τῷ δακτύλῳ δεικνύειν τὸ, οὐδὲ τουτί: vulgatur ἀπεκακοῦντα. VALCK. — In nostra ad h. l. *Var. Lect.* sunt nonnulla parum accurate posita. Primum monere debueram, τὸν θύλακον iam ab *H. Steph.* in ora fuisse adnotatum. Tum imprudenti exciderat, ut scriberem „ἀλφίτων delevit *Schaeff.*“ pro eo quod volueram debueramque „θύλακον, imple a *Gronov.* vulgatum. denuo abiicit *Schaeff.*“ Denique magis distincte docere debueram, nostrum cod. *F.* tenere quidem θύλακον δὲ φέροντας, sed dein dare ἔθεσαν τὸν θύλακα ἀλφίτων δεῖσθαι: atque ita fortasse ipse *Herodotus*, variare amans verborum formas, scripserat; a recto casu ὁ θύλαξ. *S.*

9. τῷ θύλακι περιεργάσθαι) Frustra *H. Stephanus* ad haec adhaesit, mutila arbitratus. *Diogenes*, luxum *Socrati* exprobrans, περιεργάσθαι γὰρ καὶ τῷ οἰκίῳ καὶ τῷ σκιματεῖον, nimium fuisse aiebat in parva domo et lectulo, apud *Aelian.* *Var.* IV. 11. Non alia *Laeonum* sententia. *Sami* panarium, et vacuum quidem, in melinum collocarant: addiderant, τὸν θύλακον ἀλφίτων δεῖσθαι. Id *Spartani* dictum nimiae loquacitatis damnant: satis enim fuisse ostensum panarium. Res manifesta ex *Sexto Empir.* est lib. II. adv. *Mathemat.* [§. 25.] p. 293. ubi *Chiorum* legatus, cum alius in petendo ob multum loquentiae frumento repulsam *Lacedaemone* tulisset, κινὸν θύλακον porrigens, insuper ἀλφίτων αὐτὸν δεῖσθαι, prorsus ut *Sami*, adiungit. At illi oratorem reprehendunt ὡς ἀδολέσχην, tanquam nimis garrulum. ἀποχερώτας γὰρ κινὸς διηχθῆς ὁ θύλακος ἐπέμηνι τὴν τῶν Χίων αἰτιαν. Sic *Sextus*. *WESS.* — Nempe sic utique *Sextus*, respiciens quidem (ut videtur) hunc *Herodoti* locum, sed fallente memoria *Chii*s tribuens quod ille de *Sami*s narrat, interpretatus est *Spartanorum* responsum; at prorsus

contra Herodoti mentem. Quemadmodum apud *Aelian.* l. c. Σωκράτην περιεργάσθαι οἰκιδίῳ καὶ σκιμποδίῳ καὶ βλαύταις, non significat Socrati satis fuisse habere domunculam et lectulum et blautas; sed in hoc nimium fuisse Socratem et supervacanea fecisse, (adeoque τρυφῆσαι, delicatulum fuisse) quod domunculâ, lectulo et blautis usus sit, quibus rebus carere potuerat et supersedere debuerat: sic τῷ Θυλάκῳ περιεργάσθαι (scil. αὐτοῦς) non significat satis fuisse ostensum panarium, aut (ut *H. Steph.* latine vertit) illos panario supervacua orationem adiecisse; debuisse contentos esse panarium seu saccum ostendere; sed e contrario, panario supersedere illos potuisse, non opus illis panario fuisse. Et hoc ipsum quidem responsum duobus modis intelligi potest: uno modo, ut dixerint Spartani, rem supervacaneam fecisse Samios quod panarium monstrassent; nempe, satis fuisse verbis exponere quid vellent: quam in partem *Schneider* accepit in *Lexic.* voc. Περιεργάζομαι. At haec quidem interpretatio parum apta videtur ubi hoc Samiis exprobrant Spartani, quod nimis multa verba faciant: itaque altero modo accipiendum fuerit responsum, panario (nempe hoc vocabulo, panarium sive saccus) supersedere eos potuisse, in hoc illos nimios (nimis loquaces) fuisse: quum enim panarium ipsum coram monstrassent, satis fuisse dicere, σιτίων δέεται; nil opus fuisse adiecto vocabulo ὁ Θύλακος. Satis caeteroquin constat, ad ineptiam usque adfectasse Spartanos breviloquentiae gloriolam. S.

CAP. XLVII. 4. οὐκ οὕτω τιμωρῆσαι) Recte restituit *Gronov.* pro οὐκ τι e *Med.* cui plures forte *Codd.* suffragabuntur. Vellem praeterea praerberent: οὐκ οὕτω τιμωρίας δεομένοισι Σαμίοισι ἐστρατεύοντο, ὡς τίσασθαι βουλόμενοι, non adeo Samiis, ut vindictae sumendae cupidis auxiliarentur, quam ut ipsi vindicarent iniuriam sibi illatam. Apud *Plutarch.* [de *Malign. Herod.*] T. II. p. 859. c. dixisse feruntur *Lacedaemonii*, ὡς οὐ βοηθοῦντες, οὐδ' ἐλευθεροῦντες, ἀλλὰ τιμωρούμενοι Σαμίους στρατεύσαντο. Auxilium alteri ferre in iniuria propulsanda dicitur τιμωρεῖν, ἀμύνειν, et ἀρῆγειν [τινί]: sed τιμωρεῖσθαι, τίσασθαι, ἀμύνεσθαι, et ἀλέξασθαι, [τινά] significant sibi illatam vindicare [in altero.] Illud *Herodoti* haud tritissimum, οὐκ οὕτω --- ὡς βουλόμενοι, quantillum fuisset *Gronovio*, lectoribus commendasse simillimis aliquot locis designatis e

p. 206, 24. p. 550, 15. [III. 120, 18. VI. 61, 5.] et p. 568, 46. [VI. 108, 14.] οὐ κατὰ εὐνοίην εἶπω, ὡς βουλόμενοι. VALCK.

10. καὶ ζώων ἐνοσασμένων) Haec redarguunt *Pliniana Hist. Nat.* VIII. 48. *Plurimis vero liciis texere, quae Polymita appellant, Alexandria instituit: magis etiam Is. Vossii coniecturas de Iudaeis Alexandrinis, talis Ἰφραντικῆς auctoribus, et monstra fabulosaque animalia, cuiusmodi erant Cherubini et Seraphini, ut scribit, intextentibus: ad Catull. p. 196. Ars enim in Aegypto Alexandria multo vetustior, et, quae Iudaeis adfricantur, sine locuplete teste. Verum ista huius non sunt temporis et loci. Meliora Plinii de thorace Amasidis, Minervae sacratio, lib. XIX. cap. 1. [sect. 2. 2.] et *Aelian. Nat. An.* IX. 17. in quo Ἀμακτιν ex ἄσμακτιν praeclare Trillerus extudit. WESS. — Ζῶα in pictura, textura, et sculptura, non sola animalia dici, sed cuiuslibet generis figuras et imagines, iam saepius monuimus. Vide ad I. 70, 5. et ad I. 205, 11. S.*

CAP. XLVIII. 6. παιδῶν τριμυσίων etc.) Inmanem hanc crudelitatem *Plinius Nat. Hist.* IX. 25. et *Diogenes* l. 95. obliti non sunt: de nobilium numero puerorum nihil. *Plutarchus* et mssti in trecentis acquiescunt, a quibus nihil dissentio. WESS. — Conf. *Valck.* ad c. 49, 7. S.

[15. ἐργόντων Κορινθίων) Nil variant, quod sciam, libri: sed fere non dubito τῶν Κορινθίων scripsisse *Herodotum*. S.]

19. ἐς τοῦτο δὲ οἱ ἐγένετο) Literis duabus repetitis legirim: ἐς τοῦτο τόδε σθι ἐγένετο, ἐς δὲ οἱ Κορινθιοὶ, τῶν παιδῶν οἱ εὐλακοὶ, οἴχοντο. Si correctioni favent codices, ut favere videtur ms. *Arch.* tantilla forte non displicebit. VALCK.

Ibid. ἐς τοῦτο δὲ τόδε ἐγένετο) Vulgata ἐς τοῦτο δὲ οἱ excusatione caret: τοῦτο δὲ σθι, ne sententia labaret, *Reiskius* reposuit; ego msstos sequor *Arch.* et *Vind.* diversus codicum scripturas edentes. Quod autem [CAP. XLIX. 2.] θίλα ἦν iidem mssti mutatum ierunt, non laudo. *Herodotea* sunt θίλα ποδίσθαι, εἰρηναῖά οἱ ἦν, et consimilia. WESS.

CAP. XLIX. 5. εἰσὶ ἀλλήλοισι διαφόροι ἰόντες ἰωῦτροῖσι) Praeferunt haec insoliti quidpiam. Est, cui placet ἰόντες οἱ ἰωῦτροὶ h. e. αὐτοὶ, quamvis iidem sint, quippe ex Corinthiorum metropoli et eius propago, me non invidente. *Herodotus* II. 7. ἴσται εὐρέα Λαγυστίας ἰεῦσα ἰπτοῖα. Iterum IV. 46. ἀλλὰ Φερσίοις ἰόντες πάντες ἴωσι ἰπτοῖστῃται:

tum V. 95. αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει. Alia prudens negligo. De tempore deductae in Corcyram coloniae, non eadem omnium opinio. Eusebium si sequi consultum fuerit, Olymp. xviii. a Corinthiis occupata est: cuius quidem sententiam dum ill. Scaliger testimonio Diodori V. 16. stabilire voluit, a vero aberravit. Pityusae isthic initia describuntur, nulla Coreyrae. Strabo VI. p. 414. [p. 269. D. ed. Cas.] Echecratem, Coreyrae conditorem, comitem Archiae, colonos Syracusas deducendi, adiungit sub Olymp. xi.; Timaeus vero in Scholiis Apollonii Rh. IV. 1216. sexcentis ab eversa Troia annis constitutam ait; gravissime, modo Critici verba eius bene expresserint, lapsus: foret enim his ex calculis colonia Cypselo et Periandro posterior. Ut ut fuit, si Echebrates, coloniae auctor, aut ira percitus aut ignominia notatus, Corintho excessit, quod Timaeus significat; certa manent, quae de Coreyraeorum et Corinthiorum inimicitiiis hic produntur. Adde antiquissimum totâ Graeciâ navale praelium hos inter pugnatum apud Thucydidem I. 13. WESS.

Ibid. εἰσὶ ἀλλήλοισι etc.) Nota quidem graeca locutio, διαφοροὶ ἐτύγχανον ἔοντες: sed nondum exputo, quid sibi velint ista: εἰσὶ ἀλλήλοισι διαφοροὶ ἔοντες ἐωυτοῖσι. Ponuntur ab Herodoto valde vicina, ἔστι -- εὐῦσα, ἦν -- εἰών, et similia; sed de rebus tamen diversis: p. 237, 15. 20. 268, 26. 278, 5. [IV. 46. IV. 147. et 175.] Lib. VI. c. 52. de Eurysthene et Procle, τούτους, inquit, ἀνδρωθέντας, αὐτούς τε ἀδελφεοὺς ἔοντας, λέγουσι διαφοροὺς εἶναι τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς αὐτέων ἀλλήλοισι. Ad istam rationem si hic legeretur, ἦν δὲ αἰεὶ, ἐπεὶ τε ἔκτισαν τὴν νῆσον, εἰσὶ ἀλλήλοισι διαφοροὶ, ἔοντες ἐωυτοῖσι συγγενεῖς, vel ὁμογενεῖς, vel simile quid, nihil hic esset impediti: nam revera Coreyraei cum Corinthiis eiusdem fuere generis atque originis participes, Corinthiorum quippe coloni; sed, quae maioribus suis debebant, habentes neglectui, opibus etiam elati, marique potentes, ab antiquissimis usque temporibus in sua viscera saevientes bella gessere cum Corinthiis, vicinis Atheniensibus discordiam foventibus, dum suas inter se vires colliderent, utilissima. VALCK. — Vide *Var. Lect.* et conf. III. 108, 4 seq. et Adn. ad I. 122, 4. S.

7. ἐπ' ἐπιτομῇ) Sardes misit τῶν πρώτων Κερκυραίων τοὺς

παίδας. Cap. 48. dicitur eum in finem misisse παίδας τριακοσίων ἀνδρῶν τῶν πρώτων: ubi rectius τριακοσίου videtur legisse *Plutarch.* II. p. 859. r. Hic et in seqq. narrata *Diogenes Laërt.* adigit I. 94. et 95. ubi notat *Menagius.* VAL. C. K.

CAP. L. 5. Πετροκλῆς) Sic omnes. *Th. Gale* ex *Arch.* Πατροκλῆς eruit, deceptus linea, qua Πετροκλῆς in codice ornatur: habet eandem Περίανδρος, et, quae propria dicuntur, nomina. *Diogenes* I. 100. et *Athenaeus* XIII. p. 589. r. tyranni nomen parili modo scribunt; *Pausaniae* II. 28. Πατροκλῆς est, frequentissima utriusque tituli ex compendiariae scriptionis lege commutatione. WESS.

16. τέλος δέ μιν περιβύμως ἐχόμενος) Quod edebatur περιβύμως ἐχόμενος docti viri per tmesin dissectum censuerunt: mihi περιέχισθαι creberrime se in Musis obfert, nusquam, quod quidem recordor, tali usu. Περιβύμως dabit *Aeschylus* Choëph. 58. Περιβύμως (quod in *Arch.*) ἔχων *Noster* II. 162. et ὄργῃ ἐχόμενος I. 141. etiam *Procopius* Bell. Goth. I. 10. qui quoque c. 7. καὶ θυμῷ πολλῷ ἦδη ἐχόμενος, et c. 18. θυμῷ μεγάλῳ ἐχόμενος: tum, quod paulo audacius, cap. ult. θυμῷ τε πολλῷ καὶ κραυγῇ ἐχόμενοι. WESS. — Cum περιβύμως stare ἐχόμενος non potest: ἔχων oportebat, ut II. 162, 25. Itaque tenenda longe plurimorum codicum scriptura περιβύμως, quemadmodum apud *Poëtam* *Iliad.* ὁ. 119. ὑμῖν δὲ νειμεσσῶμαι περὶ κῆρι: et ibid. 206. τότε δὲ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολάθη: sive cum *Schaef.* περίε retracto accentu pingere malueris, περίε θυμῷ ἐχόμενος, ut περίε idem ac περισταῖς valeat, quomodo talibus in locis apud *Poëtam* scribere doctiores Editores consuerunt. S.

CAP. LI. 14. ἀπεικονόμενος ἀν' ἑῷ) Eleganter ἀν' ἑῷ *Cl. Reiskius.* Quid si ἀν' istud παραπληρωματικόν sit, ut profecto paullo superius est? [De usu particulae ἀν' cum indicativo, in re quae subinde fit, vel identidem fieri solet, vide *Herman.* Adn. 206. ad *Viger.* et, quem is laudat, *Branck.* ad *Sophocl.* *Philoct.* 290. Caeterum conf. *Var. Lect.* ad h. l.] Porro ἐπ' ἐτέρην τῶν ἑταίρων vitiose scriptum *Cl. de Pauw* censetur: nam sodalium, inquit, aedes si adisset *Lycophron*, non recepissent eum, quia *Periandri* erat filius, sed quoniam amicus et sodalis: praestare ἐπ' ἐτέρην τῶν ἑταίρων. Sic ille, argute magis, opinor, quam solide. Sodalium, τῶν ἑταίρων, abesse non potest mentio. Ceterum a *Periandri* edicto *Oeolipi* verba

ap. Sophoclem Oed. Tyr. 547. μήτ' εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινος, non abirent multum, nisi uberiorem ea quae sequuntur, sanctionem complecterentur. WESS.

CAP. LII. 16. εἰ γὰρ τις συμφορὴ ἐν αὐτοῖσι ἐγεγόνει) Hesychius: Ἐναντιότης, ἔρις καὶ Ἐναντίοι, ἀλλήλοισι ἐρίζοντες: hoc si verum est, ἐναντίοισι hic scribi potuit pro ἐρίζουσιν: εἰ γὰρ τις συμφορὴ ἐναντίοισι ἐγεγόνει, ἐξ ἧς ὑποψίην ἐς ἐμὲ ἔχεις. Suum sic tegit irati crudele facinus Periander, qui uxorem Melissam interfecerat, ὑπὸ ὀργῆς βαλὼν ὑποβάθρων, ἢ κακίστας τὴν γυναῖκα ἔγκνον αὔσαν, ut scribit Diog. Laërt. I. 94. Quid Periandrum crudelem reddiderit narrat Parthen. περὶ Ἐρωτ. Παθημ. c. 17. VALCK.

Ibid. ἐν αὐτοῖσι ἐγεγόνει) Fuit qui ἐν αἰκίοισι emendaret: neque enim αὐτοῖσι, si ad ἀγαθὰ referatur, consistere posse. Hoc verum quidem. At ἐν αὐτοῖσι, modo tacitum πρηγματοσιν intelligatur, bene procedit. Reiskio ἐν αὐτοῖσι, aut αὐτοῖσι idem est atque ἐν ἡμῶν αὐτοῖς, si quae calamitas nobismet ipsis contigit. WESS. — Reiskius, in editis Animadv. adsentiens Wesselingio, ἐν αὐτοῖσι his in rebus, hoc in negotio interpretatur. Mihi prior eiusdem interpretatio probata est; ita tamen ut ἐν αὐτοῖσι intelligam apud nos, in familia nostra. IV. 97, 19. habemus ἐωυτοῦ εἵνεκεν idem valens ac ἐμειωτοῦ. conf. Var. Lect. VII. 28, 5. Pro ἐωυτ. vel ἐαυτ. vero haud raro nudum αὐτ. ponitur: sic II. 143, 19. αὐτοῦς valet ἐωυτοῦς: et II. 162, 25. αὐτῶ i. q. ἐωυτῶ. Atque etiam III. 85, 5. αὐτῶν haud obscure notione ἡμῶν positum videtur. S.

19. ὅσω φθονέσθαι κρέσσον etc.) In celebri hoc et passim cunctis probato dicto si qui ex Stobaeo ὅσον praeoptaverint, non repugnabo. Brevius κρέσσων οἰκτιμῶν φθόνος Pindarus extr. ode I. Pyth. WESS.

30. ἐόντα αἰτιώτατον) Perbrevis exstat apud Diogen. Laërt. I. 100. epistola Dorica, velut a Periandro scripta ad socerum Proclum, cuius pars sic vulgari debuerat: Ἀμῖν μὲν ἀκούσιον τᾶς δάματτος τὸ ἄγος· τὸ δὲ ἐκὼν, τῷ παιδὶ ἦν ἀπὸ θυμοῦ με πειήσαις, ἀδικεῖς. ἢ ἂν, παῦσον τὰν ἀπῆνειαν τῷ παιδὸς, ἢ ἐγὼ τὸ ἀμυνῶμαι. Pro τῷ Dorismus τὸ. id est σὲ, postulabat. Uxor is cadaver Epidaurum ad Proclum misisse videri posset e Pausania Periander, qui Melissae quoque μνημα prope Epidaurum invenit II. [28.] p. 177. VALCK.

CAP. LIII. 6. οὐκ ἐνώμα) Tot schedis oblectari temerarium censeo, eoque magis, quod dictio *Herodoti* genium spiret. Εἰ γὰρ ἐνώμας ὡν τοῦτο ἐν ἡμῶν scripsit lib. VIII. c. 140, 2. et I. 58. οὔτε ἄλλο - - - παριδῶν τοι. Ex *Medic.* οὔκων ἐώμα finxit docte οὐ νόον ἐώμα *Reiskius*, quo uti non licet. *WESS.* — Frequenter verbo ἐνώμας utitur *Noster*; sed constanter ita, ut accusativus aliquis verbo iungatur. Quare nudum οὐκ ἐνώμα utique videri poterat nimis abrupte hic positum: at nimirum e praeced. intelligendum, οὐκ ἐνώμα αὐτῶν δυνατὸν ὄντα τὰ πρῶματα ἐνώμα. *S.*

6. τῷ προσβυτέρῳ τῶν πατρῶν) Nomen iuveni, quod hic signatum non est. Nobil. *Palmerius* Exercit. p. 15. ex *Aristotelis* Politic. lib. V. 12. Gordium, cuius filius *Psammetichus* *Periandro* successerit, indidit. Verum Gordius ille, sive *Gorgias* potius, *Periandrum* non agnovit patrem, sed fratrem, utpote *Cypselo* progenitus. *Plutarcho* utor teste et auctore, *Conviv.* vii. *Sapient.* p. 160. *WESS.*

[8. ἀνακρίσιος) *Commodius* utique ἀποκρίσιος videri poterat, quod offerebant codices nonnulli: sed speciem hoc habet emendationis e librarii alienius ingenio adlatae. *S.*]

14. ἢ αὐτὸς σφε ἀπελθὼν ἔχει) *Illa* σφεῖα saepe dixit *Herod.* forsā et hic. ἢ αὐτὸς σφεῖα ἀπελθὼν, ubi poni quoque potuit tanquam de exule κατέλθων. Duo memorarat puella, τὴν τε τυραννίδα ἐς ἄλλους περὶαι, καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς διαδεχθέντα, imperium, et bona paterna, quae sic in Attico quoque foro dicebantur. *VALCK.* — Σφε, ut μιν, valet αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό: itaque h. l. ad οἶκον referri potest, et cap. 52, 18. ad συμβουλήν. Sed non solum singularis numeri est id pronomen, verum etiam pluralis, ut apud *Poëtam*, *Iliad* λ'. 111. et τ'. 265. *S.*

15. Φιλοτιμία κτῆμα σκιδόν.) Nihil verius: at *Periandri* *Lycophron* non Φιλότιμος, sed erat *Διλόνηκος* et *pervicax*. Quandoquidem tamen nimia *Φιλοτιμία* et *Διλονηκία* vitia sunt adfinia, sic ut saepe iungantur *Φιλότιμος ἔχει καὶ Διλόνηκος*, quin dici nonnunquam videtur veteribus *Φιλοτιμία*, quae propria potius adpellatione vocanda esset *Διλονηκία*, nihil et hic novandum censerem; si scripti libri vulgatae lectioni concinunt. Hanc praefert et *Stobaeus* *Tit.* xxiii. p. 190. ubi sequentes quoque leguntur *Herodoteae* *Periandrinae* egregiae sententiae, nisi fallor, e poë-

tis expressae. Primam harum Sophocli debet Herodotus, postremam, τυραννὶς χρῆμα σφαλερόν, πολλοὶ δὲ αὐτῆς ἐρασταὶ εἰσι, forsā Euripidi. Euripidea Stobaei p. 345. Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται Δεινοῖς ἐρῶσιν, ἧς Φυλακτέον περι: sic scripta retulit Grotius in Floril. p. 185. ut οἷς pro ἧς posuerit. Πέρι commutetur in περ, id est πάτερ, frequens in fine senatoriorum Euripidae. Locum sincerum praestabo, sic a me dudum emendatum:

Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται
δεινοῖς ἐρῶσιν, οὗς φυλακτέον, πάτερ.

Regnum undique petitur misere amantium insidiis, quae, mi pater, praecavendae sunt. VALCK.

16. Μὴ τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἰῶ) Melior hic ordo et probatior. Sophocles in Stob. Serm. IV. p. 54. κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά. Apollon. Rh. IV. 1081. σχεδόνθεν δὲ κακῷ κακὸν - - ἀκαιομένη. Appian. I. Bell. Civ. p. 601. Σύλλας κακῷ τὸ κακὸν ἰώμενος. [Similiter Idem, Civil. IV. c. 11. ἀτυχήματι τὸ ἀτύχημα ἰώμενη.] Libanium, Io. Chrysostomum, Palladium, Proclum, ipsumque Thucyd. V. 65. etsi alia ordinatione usum, nunc omitto. Qui quidem cum κακῷ articulum negent, nec hic necessarius erit. Vid. Duker. ad Thucydidem et Vincent. Riccardum ad S. Procli Or. XVII. p. 505. Προσιθέασι, quod sequitur, dialectus, et ἀπέβαλον Stobaeus, msssti, atque usus rata habent. WESS.

28. Περίανδρος ἐστέλλετο ἐς τὴν Κέρκ.) Male Laurentius Periander Corcyram ipse veniebat, iuvenis Corinthum. Conatus et consilium itineris indicantur, quo de more ad I. 68. Nex Lycophronis, ni fallat Schol. Thucyd. I. 13. ansam dedit certamini Corinthiorum et Corcyraeorum navali, quo nullum totā Graecia prius. Si Thucydidem audimus ipsum, pugna ista cclx. ante finem belli Peloponnesiaci annis pugnata fuit. Age, amputentur anni cclx. a Period. Iul. Ann. 4310. quo bellum istud terminatum fuit, et praelium in annum eiusdem Periodi 4050. incidet: at eo Cypselus, Periandri pater, needum Corintho, Bacchiadis obpressis, potitus erat. Itaque errat Scholiastes. Probe memini, Ampl. Bouherium in cclx. Thucydidis annis vitium animadvertisse Dissert. Herodot. c. xv. atque ex cclx. annos fecisse clx., unde consequens esset, ut naumachia contigerit An. Per. Iul. 4150. quo, si Diogeni Laërtio et Euse-

bio credimus. Periander rebus humanis dudum exemptus erat. At hinc abeo. Satis est, egregie a *Thucydide* firmari, inimicitias *Coreyraeorum* et *Corinthiorum* citissime ortas et propagatas fuisse, quo de superius. WESS. — Verbum *στειλλέσθαι* subinde quidem latine redditur *proficisci, iter facere*; nec vero id satis adcurate. *ἐστάνη* quidem *profectus est* significat; sed *στέλλεται*, *ad iter se instruit*; et *ἐπέλλετο*, *ad iter se instruebat, proficisci parabat*. S.

CAP. LIV. 4. *ὑπερέβησαν*) Reliqui sua in sede, haud inconmodum *ἐπέβησαν* Arch. et *Vind.* arbitratus. Sic IX. 69. *ἐπέβησαν Ἀθηναῖσι τοῦ τείχους*. [*ὑπερέβησαν* significat, *ultra illam turrim eos iam penetrasse.*] Cur mox *ἀπηλάθησαν* et *ἐπισπόμενοι*, quod *Portus* coniciendo adsecutus fuerat, reformaverim. significatum saepe antea est. WESS. — *ἐπισπόμενοι* quidem unice verum est, at *ἀπηλάθησαν* non deterius quam *ἀπηλάθησαν*, vide *Var. Lect.* c. 46, 1. et *Adnot.* ad I. 168, 7. S.

CAP. LV. 7. *αὐτός ἐν Πιτάνῃ συκεγενόμενος*) Quae sequuntur, *δήμου γὰρ τούτου ἦν*, huius enim erat oppidi civis, in ipsius Codice perverse scripta rectius non attigisset in libello de *Dial. Gregorius*, quem *Corinthum* vocant. *Δῆμον* sive *demum* dicamus, seu *oppidum*, sive *curiam*, singula *Ciceronis* adfirmari possunt auctoritate. Non apud Athenienses tantum, sed et alibi *pagi* vel *oppida* minora dicebantur *δήμοι*: neque tamen promiscue de quibusvis ista fuit adhibita appellatio; nihil minus. Quando e pagis diversis, vel minoribus oppidis, cives, seu sponte, aut etiam inviti coaluerant in unam civitatem; tum dicebantur isti *pagi* *δήμοι*, et singulorum cives, in suam singuli veluti *curiam* transcripti, *curiales* et *δημόται*. Singula ista oppida sua sibi sacra habuerunt non tantum, sed et suos Magistratus, suum *δήμον*, sive *popularem regiminis formam*. Ea de re forte dicam aliquando explicatius in *Diatribae de demis Attices*; in quibus eandem nominis rationem fuisse iudico, atque alibi locorum; et in hac ipsa *Pitana*, uno e minoribus oppidis Laconicis, duro Spartanae civitatis imperio parentibus. Erat *Archias*; *Herodoti* demo *Pitanates*, et *Lacedaemonius*. Videtur autem illo familiariter usus *Herodotus*, et, ut saepe humana fuit passus, propterea hanc *avi* huius *Archiae* collaudandi captasse occasionem fecit

idem in aliis. Verum hac etiam in parte a *Thucydide* diversissimi ἢ Ἡροδότου διάθεσις ἐν ἅπασιν ἦν ἐπιεικής, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς συνηδομένη, ut vere civis eius iudicabat *Dionysius*. VALCK.

8. δήμου γὰρ τούτου ἦν) Nulla status his foret controversia, ni mssti et G. *Corinthus* dissentirent. *Schedae Vind.* et *Arch.* longius, me iudice, aberrant: in *Corintho*, ut passim editur, est, quod inprobo. *Aldus* vulgaverat Anno MDXII. αὐτὸς μὲν ἐπὶ τόνους συνεγερόμην δήμου τοῦ ἦν, ἀντὶ οὗ ἦν, vitiose citra dubium. Si scripseris, αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγερόμην, δήμου τοῦ ἦν, videbitur *Herodoteum*. Ita *Corinthus* certe opinatus est. Verum uberius hoc doctissimus iuvenis *Gisb. Koen*, cui *Corinthus* de *Dialectis Eclogas*, culte tractatas, brevi debemus, examinabit. De *Pitanae* δήμῳ ad *Eurotam Laconico Gronov.* et *Io. Meursius* *Miscell. Lac.* IV. 9. WESS.

12. ὑπὸ Σαμίων εὔ.) Malui msstos plures sequi. Fateor, publice contumulatos bene (εὔ) plerumque fuisse sepultos; an semper, ignoro. Sane εὔ publicae sepulturae amplius quoddam decus addit. Vocula ipsa saepe orationem terminat in *Herodoto*, cap. 82. monitore *Gronov.*, in *Peritiones* *Fragm. ap. Stob.* pag. 488. ἀνδάνει ταῖς γιγνομέναισιν εὔ. Ego vero non ambigo, quin ταφῆναι *Noster* nationis et dialecti consuetudine exaraverit. Conf. *Eustath.* in *Homer.* p. 519, 41. WESS. — Adde *Adn.* ad I. 130, 8. et ad II. 121, 11. S.

CAP. LVI. 5. λόγος ὤρηται, λέγεται) Apte nexa haec non sunt: saltem λέγεται γὰρ etc. Praestaret ὤρηται λέγεσθαι, *Πολυκράτα* etc. Sic adsolet enim. Ὁ λόγος ὅδε ὤρηται λέγεσθαι: IV. 16. Iterum VI. 86, 4. Statim *μολιβόου*, *Ael. Dionysio* ap. *Eustath.* in *Homer.* pag. 1340, 30. [p. 1469, 20. ed. Bas.] obtemperans, amplexus sum. Vid. ad *Diodorum* lib. II. [c. 10.] pag. 125. WESS. — Qua causa λέγεται γὰρ maluerit *Vir* doctissimus, non video: immo prorsus ab hoc loco aliena foret haec particula. Nec vero ad λόγος ὤρηται quidquam desideratur: sic sane et φάτις ὤρηται ait, VII. 189, 7. fama exiit, emanavit, fertur. Caeterum moneo, esse h. l. plenam locutionem, qua alias ellipticâ usum esse vidimus *Nostrum*: quod si enim contuleris loca a nobis in *Adn.* ad I. 58, 7. adlata, intel-

liges, ex more *Nostri* citra sententiae damnum omitti h. l. verbum λέγεται potuisse; quod ipsum verbum, si vel ab uno vetere codice abesset, equidem arbitrarer temere in reliquos codices invasisse e scholio, quo olim aliquis adnotasset, λόγος ἔρμικται idem ac λέγεται valere. S.

8 seq. ταύτην πρώτην στρατηγήν etc.) Egregius. nimius tamen. *Medic.* est in Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς. Postremum satis fuerat. Alia prave mutat. Vagum et generale nimis, (quod et G. *Arnaldus* Animadv. cap. 29. vidit:) ubi πρώτην induxeris, sententiae nascitur genus. *Primam* fuisse signat, ut eiusmodi in *Asiam* expeditionum initia constarent. Finxi praeterea στρατηγήν ex coniectura, quam perpetuus Scriptoris mos certissimam praestat. Praeivit quaedam ex parte *Editor Genevensis*. WESS.

Ibid. ταύτην πρώτην - - - Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς) *Istam primam expeditionem in Asiam dicuntur suscepisse. ταύτην πρώτην στρατηγήν*: sic enim scripserat: perperam *Gronovium* obliterasse vocem πρώτην, monuerat G. *Arnaldus* Anim. pag. 162. Precibus Ionum Asiaticorum excitati iam ante Spartani rebus se miscuerant Asiaticis, *Herod.* I. cap. 152. sed haec prima illorum erat στρατιά, vel ἔξοδος, in *Asiam*. Imitator *Herodoti* *Pausanias* de primo loquens bello Messenico, IV. [5.] p. 292. ταύτην, inquit, Λακεδαιμόνιοι πρώτην ἐπὶ Μεσσηνίους ἔξοδον ἐποιήσαντο. Scientem historiae Graecae neminem sanequam offenderent alibi Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς: sed hoc in loco *Lacedaemonios* e proximis notissimos nemo requireret, si Δωριεῖς in Codicum nominarentur contextu, voce Λακεδαιμόνιοι in marginem reiecta. Alia longe res est in his Atheniensis *Euphemi* apud *Thucyd.* VI. 81. Imperio recusamus esse subditi ἡμεῖς, (Ἀθηναῖοι,) Ἰωνεῖς ὄντες, Πελοποννησίοις, Δωριεῦσι, respondentis ad ista *Syracusani* *Hermocratis*, cap. 80. ἐπιβουλεύμεθα μὲν ὑπὸ Ἰώνων, ἀλλὰ πολυμήλον, προδιδόμεθα δὲ ὑπὸ ὑμῶν, Δωριεῖς Δωριέων. Apud *Pausan.* VII. pag. 557. bellis Persicis *Achaei* Λακεδαιμονίους Δωριεῖς ἀπηξίουσιν ἡγήσθαι. Hoc nominis honore superbi praesertim *Heraclidae* Spartani se libenter Δωριεῖς nuncupabant; Asiaticos non tantum, sed Athenienses vel in primis per contentum Ἰωνες: vid. *Thucydides* p. 525, 72. 426, 51. 450, 46. 482, 21. 485, 66. 520, 56. Propter ista horumque similia, plerique tanquam *Herodotea* hic etiam utrumque censebunt retinendum. VALCK.

CAP. LVII. 5. καὶ νησιωτέων μάλιστα ἐπλούτεον) Quod Corinthus hinc adfert κατ' ἀρχαίς νησιωτέων etc. unde acciperit, iuxta cum illis scio, qui ignorant: est quoque inutile. Siphniorum metalla et pecuniae veterem abundantiam, (nam seriore aevo nihil illis tenuius,) ex Nostro, Suida et Phavorino in luce S. Bochartus posuit de Phoenic. Colon. lib. I. 14.; quibus accedere Pausanias, Siphniorum apud Delphos thesaurum atque opes memorans lib. X. 11. pag. 825., obportune potuerat. WESS.

11. εἰ αὐτοῖσι) In Gregorii de Dialectis libro msto legitur: ὡς αὐτοῖσι τὰ παρεόντα ἀγαθὰ etc. Si qui forte Codd. adfirmarent, illud ὡς considerari mereretur; pro πῶς, quomodo, Tragicis aliisque frequens. Siphniis datum oraculum soli debemus, opinor, Herodoto, quo iubentur φράσασθαι ξυλίον τε λόχον, κήρυκά τ' ἐρυθρόν. Huius ξυλίου λόχου fieri potest, ut Themistocles fuerit recordatus, dum Delphici vatis τεῖχος ξυλίον civibus ille suis utiliter interpretabatur: φράζεσθαι, in oraculis verbum usitatissimum, significans animo considerare, saepius etiam notat considerata cavere, φυλάξασθαι. Apud Plutarch. T. I. pag. 597. c. et T. II. pag. 599. b. φράξο δὴ Σπάρτη, -- Μὴ σέθεν ἀρτίποδος βλάβη χωλῆ βασιλεία. Vates Diopithes in Xenoph. Έλλ. III. p. 289, 6. εἶπεν ὡς Ἀπόλλωνος χρησμὸς εἶη, φυλάξασθαι τὴν χωλὴν βασιλείαν: utrumque iunxit in Agesilao Plutarch. I. p. 612. E. εἶλοντο χωλὸν καὶ πεπηρωμένον, ὃ παντὸς μᾶλλον αὐτοῦς εἰδῶσθε φράζεσθαι καὶ φυλάττεσθαι τὸ δαιμόνιον. Deo Delphico rectius obsecundassent Spartani; nam egregius Imperator Agesilaus immoderato in Thebanos odio suaque dominandi cupidine patriam pessumdedit. VALCK.

CAP. LVIII. 6. αἱ νῆες ἦσαν μιλιηλεφείες) Grammaticis si fides manet, ἰαχὸν erit τὸ νέες ex Vindob.; in Musis, quod supra admonitum, mira valet inconstantia, nullā scriptoris culpā. Naves μιλιηλεφείες Homeri versibus celebrantur: μιλιηλεφείας qui adpellarit, novi neminem. Eustathius de compositis ex ἀλείφω huiusmodi, διὰ δὲ τοῦ Φ, μόνον τὸ ἰῶτα ἔχουσιν· οἷον ἀνηλιφῆς ναῦς, ἢ μὴ ἀλιφεῖτα πίσση, καὶ πισσαλιφῆς, ἢ πεπισσωμένη: in Odys. p. 1561, 8. [p. 260, 45. ed. Bas.] Paria Etymolog. p. 61, 5.; quorum quidem ex scito μιλιηλιφείες levi opera fingentur. Mihi Arch. μιλιηλοιφείες vehementer blandiuntur. Ξηραλοιφεῖν, μυραλοιφεῖν suppetias ferunt. WESS.

CAP. LIX. 2. Ὑδρία ἐν τῇ ἐπὶ Πελοποννήσῳ) Praeclara Arch. et Vind. laus ex instaurata insula. Θυρία, Thyrea, in mediterraneis Argolidis et Laconicae finibus, in numero insularum locum capessivit nunquam, neque potuit. Venit in ditionem ea post acere certamen, de quo I. 82., Spartanorum; a quibus humanissime Aeginetis exulibus contributa fuit colenda et habitanda, Pausania auctore lib. II. c. 29. et 58. Nihil proinde iuris in eam Hermionensibus. Contra ea, ut Cl. Askew belle animadvertit, Hydrea insula e regione Hermiones in sinu Saronico situm habebat, eodem Pausania Corinth. cap. 54. p. 192. testificante. Est quidem in Steph. Byz. Ὑδρία, νῆσος πρὸς τῇ Τροιζῆνι, sed stabilit insulae posituram: vicinae enim Hermione et Troezen; unde et Samii pecunia redemptam Troezeniis certa lege tradiderunt. Atque hinc fortassis πρὸς τῇ Τροιζῆνι in Stephano, quoniam eius in civitatis potestatem devenerat. WESS.

5. Ζακυνθίους ἐξελοῦντες) Omnes ita. Herodoto solemniter sunt ἐξελαῶντες, ἐξελαῶν, ἐλαῶν, IV. 148. V. 63. IX. 89., ad quam formam et hic ἐξελαῶντες scripsisse, credibile est. Eadem Jo. Pierisoni sententia ad Moerid. pag. 146. WESS. — Potuerat ἐξελαῶντες scribere, sed et ἐξελοῦντες probum. Vide nostram Var. Lect. S.

8. τῆς Δικτύνης) Sic omnes, etiam Valla. Δικτύνην, Dictynnam, creberrime alii, ut notum omnibus, scribunt. In numis Cretensium apud Mediobarbum ΔΙΚΤΙΝΑ: in Cornulo Nat. Deor. c. 54. [pag. 250. ed. Gal.] Δίτυνα et Δίτυνα. Multa de ea Diodorus V. 76. et ill. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Dian. vs. 205. WESS.

10. καπρίους ἐχ. τὰς πρώτας) Prorarum insignia, capros, arietes, tauros, apros, leones, viri longe doctissimi, Scaliger, D. Heinsius, Stanleius, ea ornarunt eruditionis copia, ut tacere consultum sit. Accedat Iungermannus ad Polluc. I. 85. Nam Καπρίους Arch. et Vind., nisi lapsus offendentis fuerit calami, non intelligo. WESS.

12. ἔγκοτον ἔχοντες) H. Stephani praecudicio, Prolegom. Edit. Secundae, ἐν κότον ἔχοντες scribendum ubique: solum verum esse κότον ἐνέχειν ex lib. I. c. 18., quod per tmesin, ut Herodoti plura, disiunctum ἐν κότον ἔχειν praebuerit; ἔγκοτον praeterea in adiectivis locum semper ha-

bere. Ego vero bene reminiscens ἔγκοτον στύγος *Aeschyli* Choëph. vs. 591. et *Homeri* κότον ἔχειν, Ἰλ. α. 82., in viri doctissimi iudicio non adquiesco. Vetant Scholiastes, *Timaeus*, et *Suidas*, et Scriptor ipsemet; siquidem VIII. 29. τουτέων δὴ σφι ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγκοτον: et IX. 109. ταύτη οὐκ ἔχε ἔγκοτον: in quibus tmesi nulla occasio. WESS.

CAP. LX. 2. εὐρέος τε ὑψηλοῦ ἐς πεντ.) *Gronovium*, semper in *Medic.* proclivem, nihil hic demutasse, [scil. non abiecisso vocab. ἔρυγμα, vulgo olim post ὑψηλοῦ insertum.] mirum accidit. Verissima sunt, quae amplectimur. ἔρυγμα ex insecutis insertum imprudenter fuit. Iustum praeterea ταύτου τὸ ὄρ. ex schedis, videlicet montis; nec alia *Cl. Reiskii* suspicio. WESS. — Vide nostram *Var. Lect. S.*

6. διὰ παντός δὲ αὐτῶ) Fossa erat ἀμφίστομος, duplici instructa ore. Quare διὰ παντός non aliud vult, ac per eundem montem et iuxta priorem fossam [sive in illius medio] excavatam fuisse alteram, quae aquae ductus vicem praeberet. Prior hominibus transitum dabat, ut, si quid aquae ductui labis fieret, sarciretur: unde et latior et celsior altera erat: nam τριπλοῦν *Vallae* et Codicum manifesto aberrat. Mecum faciunt *Cl. de Pauw* et *Reiskius*. Ὁρώρυκται, etsi ὄρυκται II. 158., possessionem recepit: illud enim et cap. 186. Musae primae, atque alias. Placuit quoque ὀχαιτεύμενον διὰ σωλ. ex codicum consensione. WESS.

CAP. LXI. 4. τῶν οἰκίων μελεδωνόν) Servari οἰκίαν μελ. potuerat, ni Scriptori placuisset prius. Μελεδωνόν τῶν οἰκίαν cap. 63. et ἐπίτροπον τῶν οἰκίαν cap. 65. fuisse Magum scribit. Mitto perpetuam in his librorum aberrationem. Conf. I. 109. Recte *Manasses* in *Annalibus*, Οἱ τῶν δωμαίων φύλακες τῶν βασιλείων Μάγοι, de his fratribus. WESS.

15. ὁ μάγος Πατιζίθης) Notabile *Pass.* codicis ex *Dionysio Milesio* Scholion ob diversam nominis Magi scripturam. Κατιζίθης *Zonarae* ex *Herodoto*, sed corrupte. Alii longius abeunt, de quibus *Ian. Rutgersius* *Var. Lect. I. 8.* et III. 10. *Vallae* Latina, tanquam ambigua, *Stephanus* olim in *Voc. Herodoti* Recensione castigavit. Et erant sane, tametsi quadam tenuis congrua *Arch.*, non bona. WESS.

16. προερέοντι - - ὡς Σ. ἀκουστέα εἶη) Quando paulo legitur inferius, οἱ κήρυκες προηγόρευον ταῦτα, lectio *Cod. Arch.*

abici debuerat a Galeo, non tentari. [Scil. pro mendoso προελδόντες, quod Arch. hic habet. „forte προσειλδόντας“ adnotaverat Gal.] De praecone praesertim frequentata προσειπὴν, προαγορεύειν, προερεῖν, significant proclamando edicere vel denuntiare. Προσειπὴν quum forte legeretur in Attica lege Demosth. contr. Macart. p. 607, 85. in errorem induxit S. Petitum in Legg. Att. pag. 625. Scribi debuerat: προσειπὴν τῷ κτείναντι: et apud eundem Dem. p. 647, 98. ὀνομαστὴ μὲν οὐδὲν μὴ προαγορεύειν, τοῖς δὲ θεράνοσι δὲ καὶ κτείνανσι. Doctis notum est quid in Attico foro diceretur προερέσεις et προαγορεύσεις. Herodoti Magus edici iussit exercitui, ὡς Σαλέθριος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἶη. Sophoclis est in Elect. 540. τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα. Istam quidem scribendi formam Noster alibi, quantum memini, non adhibuit; qua Thucyd. utitur et I. 86. οὗς ὡς παραδοτέα τοῖς Ἀθηναίοις ἐστὶν, οὐδὲ δίκαις καὶ λόγοις διακριτέα, - - ἀλλὰ τιμαρχτέα ἐν τάχει. Illa Tragicis, Comicis, Platoni, ceterisque Atticis est multo usitatior forma, qua docet amabilis ille morum magister in Xenoph. Ἀσπιν. II. p. 450, 27. quo modo θεμετευτέον τοὺς θεούς, τοὺς φίλους εὐεργετητέον, τὴν πόλιν ὠφελυτέον. Ab utraque distant Herodotum, οὐκ ἂν ἦν βιωσιμα ἀνθρώποισι, et similia. VALCK.

CAP. LXII. 4. ἐν Ἀγβατάνοισι) Stephanus Byz. haec Herodoti ista in Voce advocans, sic iubet; Laurentius in suis invenit schedis. At nullum gravius urget imperium, quam Scriptoris, cap. 64. urbem non aliter exarantis. Adde lib. I. c. 98. Quae autem Syriae illa Ecbatana sive Agbatana, discernere non stricte queo. Memorat Iosephus Vit. cap. 12. p. 6. Ἐκβατάναν in Galilaeae tractu, sed male habita et vitiosa, quod Spanhemius et Relandus viderunt. In Plinii Hist. Nat. V. 19. de Carmelo, et in monte oppidum eodem nomine, quondam Ecbatana dictum. Id huc pertinere, probabile est. WESS. — De hoc Syriae oppido consulendus omnino Hyde, Relig. Vet. Pers. pag. 541. S.

10. οὐδ' ἔτι μοι) Perplacet: Οὐδ' ἔτι μοι διπρήξαο τό τε προσέδικα πρῶγμα; ita-ne mihi rem executus es, quam tibi intuleram? Sic ista dum vertebat Valla, οὐδ' ἔτι se reperisse demonstrat in suo Cod. enotatum a Galeo ex Arch. Vallae versio, hominis ut erant tum tempora perdocti, centies

minus cogitate fuit a correctoribus interpolata. Quid in suis invenerit Zonaras, decerni nequit. Quod infra legitur, [l. 15 seq.] οὐ -- τι --- ἢ μέγα ἢ μικρόν, (conf. pag. 527, 4.) [V. 106, 14.] significans nihil prorsus, frequenter apud Oratores etiam Atticos. VALCK.

18. νεώτερον κακὸν ἀναβλάστη) νεώτερον κακὸν qui dixerit, novī neminem: novī qui κακὸν vel κακὰ ἀναβλαστῆν et ἀναφύεσθαι eodem sensu posuerint; plurimos autem, qui pro κακὸν per εὐφημισμὸν scripserint νεώτερον: ut adeo, si κακὸν omitteretur in Codicibus, ex interpretamento fluxisse videretur. Pausan. IV. p. 567. οὐδὲ ἐν τῶν Μεσσηνίων -- ἐγένετο οὐδὲν ἐς αὐτοὺς νεώτερον: idem illud sic adhibuere Herod. V. 19. 35. et 95. VIII. 142. Thucyd. p. 85, 54. Euripid. Rheso vs. 590. Aristoph. Ἐκκλ. 358. Λέγειν τι νεώτερον est in Eurip. Or. 1331. ut in Platonis Protag. pag. 510. μήτι νεώτερον ἀγγέλλεις; οὐδὲν γ', ἢ δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθὰ γε. Insidiis alteri structis res novas moliri, νεώτερα βουλευῆσαι dicitur Herodoto I. 210. cuius est in lib. VIII. c. 21. ἦν τι καταλαμβάλη νεώτερον τὸν πεζόν. Huius vice Thucyd. VII. 64. dum scribit, εἰ ξυμβήσεται τι ἄλλο, secundum Schol. εὐφημότατα ἠνίξατο τὴν ἤταν. Solā quoque voculā τὶ mala quaevis bellica designantur in Eurip. Phoen. 642. κἄν τί σοι πόλις γένηται. VALCK.

Ibid. νεώτερον ἀναβλαστήσει) Quod in verbo ausus sum, schedae excusabunt; excusabunt etiam κακὸν in exsilium actum, a Vindob. et Valla merito proscriptum. Νεώτερόν τι ποιῆν habet V. 19. et aliās, expressum κακὸν non desiderans. Immo vero plura credo in hac vicinia mutationem subiisse, fuisseque primitus, uti Codd. praecunt, νῦν ὃν μοι μεταδιώξας τὸν κήρυκα ἐξετάζειν παρ' ὄρου etc. Convenit Scriptoris elegantiae, qua inferius cap. 134. σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι. Sunt, quae iuvare possunt, et alia. Hoc celare iniustum foret, glossatorem S. Germani ἐτάζειν hic reperisse. Sic enim Ἐτάζειν τὸ ἐξετάζειν, Ἑρόδοτος Γ'. WESS.

CAP. LXIII. 6. αὐτὸς τοι Σμέρδιος) Vere libri veteres: labat ceteroqui oratio, quod Reiskium non latuit. Ἐς ὄψιν, postulantibus msstis, cur recusarem, nihil erat. ἐρχεσθαι εἰς ὄψιν praebebit Diodorus, φαίνεσθαι εἰς ὄψιν alii, quos in re nota non fatigabo. Vide tamen VII. 6. WESS.

17. ὁ ἐπιβατεύων τοῦ Σμέρδιος οὐνόματος) Recurrit c. 67.

et IX. 94. Singulare et rarum *Pollux* habuit: itaque plures, tanquam emblemata, ornandae orationi inseruerunt. Tale *Iamblichus* ἴνα μὴ καὶ ἑτέρα τις τοῦ τῆς Σιμωνίδος ἐπιβατεῖσθαι ὀνόματος apud Phot. Biblioth. p. 248. [ed. Rothom.] *Procopio*, aemulatori Herodoteo, mire arrisit: ὡς τὸ τοῦ ὀνόματος ἐπιβατεῖσθαι ἠξίωσεν, Bell. Goth. I. 1. et Bell. Pers. I. 25., tum *Vandal.* I. 11. etc. WESS.

CAP. LXIV. 8. τῇ ἀπάσῃ συμφορῇ) Corrigitur τῇ ἀπικνεύσῃ occurrente: verum ἀπάσῃ, summâ totâque, recte erit, sicuti docti norunt monentque. [Iterum c. 65 extr. ἀπέκλαιε πᾶσαν τὴν ἑωυτοῦ πρῆξιν. Conf. Lexicon nostrum *Polyb.* voce Πᾶς, num. 5.] Maiorem movet litem [l. 11.] τοῦ κουλεῖο τοῦ ξίφους ὁ μύκης, sive, ut Gronov. in Latinis, *fungus vaginae gladii*. Est-ne summa an ima vaginae pars? *Eustathius* et Grammaticorum plures prius optant et τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους interpretantur: quibus favet *Portus*. Contra *Pavius*, quod capulus sit obtusior et ad vulnus inferendum ineptior, μύκητι esse illud ferrum, quod in ima parte mucronem ambit et ipsius est mucronis theca. Satis speciose. Mihi forma gladii apud Persas et Graecorum priscos non explorata est cognita, potior tamen Criticorum causa. Similitudo μύκητος, *fungi*, manubrio gladii propior est, quam extremae vaginae. *Nicandri* praeterea *Alexiph.* vs. 105. μύκης ὅθι κάππειεν ἄρπης vaginae extrema indicare nequeunt; bene Schol. μύκης κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους, τὸ κατακλεῖν τὴν θῆκην. Eadem *Etymolog.* p. 594., leviter in prima voce vitiosus: minime vero *Plutarchi* de Flumin. p. 65. ἔξέπειεν αὐτοῦ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους ὁ μύκης: illis enim nihil ad hanc rem clarius. WESS.

11. τοῦ κουλεῖο τοῦ ξίφους ὁ μύκης) *Eustathio*, ubi excitat Herodotea, in Ἰλ. β'. pag. 219, 27. μύκης minus accurate fuisse dicitur ἢ λαβὴ τοῦ ξίφους. Cautius *Zonaras* Ann. IV. pag. 127. d. ipsa transscripsit *Herodoti* verba, τοῦ κουλεῖο τοῦ ξίφους ὁ μύκης ἔξέπειε. Recte, credo, definitur ab aliis τὸ κατακλεῖν τὴν θῆκην τοῦ ξίφους: fungo namque cadente *Cambysis* acinaces vagina fuit nudatus. Loca Grammaticorum collegit *Abr. Berckel.* ad *Steph.* voc. Μεκῆται. Huius non meminerat historiae interpretes *Pausaniae*, quem huic respexisse minime dubito l. [c. 20.] p. 70. λέγεται καὶ ἄλλα τῶν ἀψύχων αὐτόματα ἐπιπίπτει σὺν τῇ διακρίσει τιμωρίαν αὐ-

θράποις ἔργον δὲ κάλλιστον καὶ δόξῃ φανερώτατον ὁ Καμβύσου παύσεστο ἀκινάκης. Nihil sanequam fecit ista res ad Atheniensium gloriam: τί γὰρ Καμβύση καὶ Ἀθηναίαις ἦν πρῆγμα; [Perspecte ista Pausaniae graeca sic gallice reddidit nuperus doctus Interpres: et l'exemple le plus célèbre en ce genre est celui du sabre de Cambyse.] Illud vero mirabile, quod Cambysi, idem evenisse Annibali secundum Pausan. VIII. pag. 625. Poenum deceperat Iupiter Ammon nomine Λιβύσης: Cambysen Latona, nomine Ἐμβατάων. Figura ex ambiguo coelestibus istis valde fuit adamata. VALCK. — De vi vocab. μύκης videndus omnino Schneider, Animadv. in Nicandri Alexiph. vs. 103. et quos ille laudavit auctores; quibus adiciendum Hecataei fragmentum, ex Scholiis Venetis ad Iliad. XV. 302. a Creuzero prolatum in Historicor. Graec. antiquiss. Fragm. pag. 77. S.

14. ὡς οἱ καιρίῃ ἔδοξε τετύφθαι) Laurentius male verterat. Palmerius, quem ducem Gronov. habuit, melius, Exercitat. p. 16. non neglectis Syriae Ecbatanis. Non repeto causas, quibus Ἀγβάτανα ex msstis restitui. [Vide supra, ad cap. 62, 4.] Iosephum Antiq. XI. 2, 2., Cambysis obitum Damasci contigisse scribentem, miror, nec minus Ctesiam, qui Babylone. WESS. — Ad καιρίῃ intelligi πληγῆ, vix opus fuerit ut moneatur Herodoti lector. S.

CAP. LXV. 16. ὑπεραιρημένου) Sive cum Reiskio scribendum ὑπαραιρημένου, seu ὑπεξαιρημένου, Smerde submoto, vel sublato: hoc praebet lib. VII. c. 8. §. 3. Portus in Ἀραιρημένος nostrum illud non attigit. VALCK.

Ibid. ὑπαραιρημένου) Gronovii coniecturam firmat Pass. codex. Παραιρημένου, ut plures schedae hic et cap. 126., praesidium ex Demosthenis Philipp. II. p. 46. et eius Scholiaste, quem Suidas descripsit, [item ex Polyb. I. 9, 6.] nancisci posset, nisi vulgatum dialecto congrueret aptius. WESS.

[27. οἰκιστάτων) In nostro exemplo ante *ni* iota operarum errore irrepsisse, non est quod moneam. De vocali antepenultimae syllabae notare debeo, editos quidem libros omnes *o* longum tenere; recte illos quidem hactenus, quoniam ob divulsam in duas vocales diphthongum *ni* praecedit brevis syllaba. Codex vero ms. F. (nescio an consentientibus aliis) et h. J. et V. 5, 8. breve *o* habet, ne is

quidem male, nempe omissis utrobique super κ (quo pacto ille constanter diphthongum η pingit,) punctis diacreticis. At altero loco, V. 5, 8. editi omnes ante *Schaeff.* et *Borh.* ἀκνήϊστατ. praeferunt. brevi σ utentes, simul tamen diphthongo in duas syllabas distracta. S.]

35. ἀπαιρεθῆναι) Membranae hoc desiderant, scriptore consentiente. Paullo ante, δέιστας μὴ ἀπαιρεθῆναι τὴν ἀρχήν. Rursus I. 69. ὡς ἀπαιρεθῆναι ὑπὸ Σαμίαν. Denique III. 126. ὑπὸ Μῆδων ἀπαραιρεθῆναι τὴν ἀρχήν. WESS.

40. μὴ ἀνασταταμένους δὲ τὴν ἀρχήν) Et hoc, iisdem postulanti- bus, iustum est. Vide c. 75. Diras, quas rex inprecatur, ex saxo Aphrodisiensi illustravit *Gronovius*: geminae Teiorum sunt in *Antiq. Asiae*. p. 98. *Edm. Chishull*; longe vero dirius in *Israëlitas*, ni saperent, carmen *Deuteron.* xxviii, 16. etc. WESS.

41. τὰ ἐναντία τούτοις ἀέμαϊ) Ista *Sophoclis*: Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ ὀρεῶσιν εὐχόμεαι θεοῖς Μὴ τ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνίαι, τινὰ Μὴ τ' εὖν γυναικῶν παῖδας: ex *Oed. Tyr.* 277. forte respexit *Herod.* qui lib. VI. c. 159. hanc *Pelagis* memorat in *Lemno* divinitus inflictam poenam: οὔτε γῆ καρπὸν ἔθιρε, οὔτε γυναικῆς τε καὶ ποίμνια δούλιος ἔτικτον ὡς καὶ προσηύ. conf. *Philostr.* Vit. *Apollon.* III. 20. In veteribus imprecationum formulis ista talia leguntur saepenumero; in recentioribus etiam absurdissima. VALCK.

CAP. LXVI. 2. κατήριον τε) Superfluum τε, leniter in το mutatum, dabit κατηρίοντο: quod, si vel omnes Codices alterum praeferrent, harum rerum peritis sincerum videbitur. In Regis non optimi, Regis tamen, luctu Persarum proceres obsecundabant consuetudini, lugentiumque sibi personam induebant: πάντες γὰρ τε ἰσθῆτος ἐχόμενα εἶχον ταῦτα κατηρίοντο καὶ εἰμωγῇ ἀδύλον διαχρίνοντο: non aliis vestes illi diripiebant, non κατηρίονον, sive κατήριον, sed κατηρίοντο, suas discindebant. Praeterea praebet id ipsum, hinc enotatum probabiliter. *Hesychius*: Κατήριον τε, κατεσχίζοντο. κατεσχίζασθαι τῶς πέπλους est apud *Pollucem* VII. 50. ex interpretamento *Xenophontei* καταβλήξασθαι: sicut ap. *Diodor. Sic.* T. I. p. 85, 54. ad Κατηρίοντο Codd. scholion adiciunt καὶ ἰσχ. sive κατεσχίζοντο. *Vir D.* in *Miscell. Obs.* Nov. T. I. p. 75. ad *Hesychium* comparans *Aeschyli* locum e *Pers.* vs. 557. in *Herodoto* tamen κατήρι-

κον scribendum credidit. Quid differant περιρῆῆσαι τὴν ἐσθῆ-
 τα et περιρῆῆσθαι Praeceptores mei docuerunt in *Miscell.*
Obs. V. 5. p. 64. et ad Diodor. Sic. T. II. p. 186. Quibus
 ista fuerint explorata, nec non cura scribendi Herodotea;
 hi minime dubitabunt, quin verum sit κατηρείοντο, in-
 primis Aeschylea considerantes, ubi Persides in publico lu-
 ctu: Πολλὰ δ', ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας Κατερειόμεναι, δια-
 μυδαλείς Δάκρυσι κόλπους Τέγγουσ' ἄλγους μετέχουσαι: quae
 fortasse respexit *Herod.* et, ubi de eodem, de quo *Aeschylus*,
 luctu loquitur lib. VIII. c. 98. τοὺς κηῶνας κατερῆῆξαντο
 πάντες, βοῆ τε καὶ αἰμωγῇ ἐχρέοντο ἀπλέτῳ. *Xenophontis Tigranes*
Κυρ. Παιδ. III. p. 58, 26. περιεσπᾶσθε τὴν τιάραν καὶ τοὺς
πέπλους κατερῆῆξατο, quod recte tuetur H. Steph. Diodorus I.
72. de Aegyptiis, Rege, inquit, mortuo omnes κοινὸν ἀνηροῦντο
πένθος, καὶ τὰς ἐσθῆτας κατερῆῆγτοντο. Herodotus in horum loco-
rum primo ponere quoque potuisset κατηρείξαντο, pro κα-
τερῆῆξαντο. Ἐρείκειν a Grammaticis redditur σχίζειν et ἐργυνεῖν:
vid. Hesych. in Ἐρείκει et in Διήρικον: neque tantum ἐρείκειν,
sed et ἐρεῖξαι usu fuisse receptum monstrant Aristophanis
κατερείξαι in Vesp. vs. 647. et Hesychii Διερείξας. Ex eodem
discimus, τὰ κατερῆῆγῶτα ἱμάτια alicubi fuisse dicta Κατερι-
κτά. Apud Hephaestion. p. 34. Καττύπτεσθε κόραι, καὶ κατερεί-
κεσθε χιτῶνας, cum Editore legit Wesseling. ad Herod.
p. 124. n. 38. [ad II. 42; 27.] VALCK.

Ibid. κατηρείοντο) Aldinum κατερείκον τε Sylburgius ad
Brisson. R. Pers. II. 205. p. 563. κατήρεικον, Gronovius ex
Med. κατήρικον refinxit. Nihil verius admissio. Hesychius,
hoc fortassis e loco, κατηρείοντο, κατεσχίζοντο. Forma verbi
unice quadrat. Vetus poëta in Enchirid. Hephaestionis
p. 34. καττύπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας (sic Io.
Corn. de Pauw egregie): Aeschylus Pers. vs. 537. πολλαὶ δ'
ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερειόμεναι: quo Tragici versu
in Miscellan. Observ. Nov. T. I. p. 72. usus etiam vir do-
ctus est. WESS.

4. ὡς ἐσφακέλισέ τε τὸ ὄστιον) *Multa Foësius Oecon. p. 603.*
Opportune vero Galenus in Hippocr. Aphorism. p. 325.
postquam γάγγραιναν medicorum, aliis Graecorum σφάκε-
λον dici monuisset, οὕτω γοῦν μοι δοκεῖ καὶ ὁ Ἡρόδοτος τὸν μη-
ρὸν εἰρηκέναι τοῦ Καμβύστου σφακέλιζεσθαι, sed memoria lapsus.
De Miltiade ad eum modum VI. 136. Adde Cononem Narr.

xviii. ipsumque Galenum p. 546. ubi Herodoteis adsimilia. WESS.

[5. ἀπήνεκε Καμβύσεα) Possis ἢ νοῦτος supplere cum Porto, aut τὸ κακόν: sive τὸ ὀστίον σφαικίταν καὶ ὁ μικρὸς σαπίεις. Caeterum conf. VI. 27, 6. S.]

11. ἵνα οἱ ἐκπολεμῶν πᾶν τὸ Περσικόν) Gronovii Latina, ut sic ab eo omne nomen Persicum ad hostilem iram concitaretur, non sunt bona: Vallae praestantiora, [ut sic omne illi nomen Persicum redderetur hostile,] et propterea restituta. Notissima verbi potestas est, spreta saepe. Noster V. 75. ἡπιστάτο γὰρ σφι πρὸς Λακεδαιμονίους - - ἐκπολεμῶσθε. Iosephus B. Iud. VII. 10, 2. οὗ γὰρ Ἀντίοχῳ μὲν ἔτι μᾶλλον ἐκπολεμῶσθε τούς Ἰουδαίους. Confer doctissimos Ammonii, Moeridis et Thom. Mag. in Πεπολέμωται commentatores. Mox [l. 14.] μὴ μιν ex scriptis malui: eadem Reiskii divinatio. WESS.

— Nos non poenitet μὴ μὲν revocasse. Vide Var. Lect. S.

15. βασιλέα ἀνεστεῶτα) In sacris frequens, ἀνίστη (□ρ) βασιλεύς, his in libris non puto reperiri; nisi si forte quis ad vitam crederetur revocatus: quo modo legitur supra c. 62. ὁ δὲ saepe dicitur κατεστῶς, Herodoto κατεστεῖς. ἐνεστεῖς de Rege, quasi τῷ θρόνῳ ἐνιστεῖς, lib. I. c. 120. πρὸ δ' ἐνεστεῶτος βασιλέως, ἔontos πολιτεῖα, καὶ ἀρχομεν τὸ μέρος. Hic itaque legi non nolim ἐνεστεῶτα: et pro ἀνιστάμενος infra c. 67. ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχήν, ingressus imperium. VALCK. — Possit tamen ἀνεστεῶτα idem ac ἐπανεστεῶτα valere: atque etiam ipsum ἀνιστάσι c. 62, 16. de insurrectione intelligi fortasse poterit. S.

CAP. LXVII. 5. μῆνας ἑπτὰ τοὺς ἐπιλοίτους Καμβύση etc.) Ordo confusior turbas civit. Bene Abreschius τοὺς ἐπιλοίτους Καμβύση τῆς πληρώσεως ἐς τὰ etc. Alibi ἐπὶ μὲν τίσσερα ἔσσα πλήρη VII. 20. Reiskius corrigebat ἐς τῶν ὀκτώ ἑτάων τὴν πληρώσειν, sine plausu. WESS.

10. ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχήν) Hoc dederat, offeruntque schedae. ἐκέχρηστό σφι - - αὐτίκα ἐνιστάμενοισι ἐς τὰς τυραννίδας II. 147. et VI. 59. ἐπὶ δὲ - - ἄλλος ἐνίσταται βασιλεύς. Atque hic non obliviscor Alexandrinor. Interpretum et Paulli Apostol. Epist. ad Roman. xv, 12. καὶ ἀνιστάμενος ἀρχὴν Ἰβηῶν, quod multum discrepat, et alius est indolis. WESS.

CAP. LXVIII. 5. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσίῳ) Sic ista recte Zonaras interpretatur Ann. IV. p. 127. κ. Ὁμό-

νης ἢν γένοι καὶ πλούτῳ Περσῶν τοῖς πρώτοις ἐνάμιλλος. Dedit et ad initium somnii *Lucianei Hemsterhusius*, quae vix ab alio poterant expectari. *Thucydidae* locum, huius imitator frequens, forsan et hunc *Herodoti*, respexit scriptor *Epist. Phalaridis* Ep. xxi. ὅμοια τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πεπλούτηκεν: ubi paulo post corrigendum censeo, τυραννοκτόνοι Φαλαρίδης ἀκούειν, pro ἀκουσθῆναι. VALCK.

Ibid. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσῶν) *Abbas Geinozius* ex coniectura ἕμοιος, quod in *Arch.* Idem Lipsiae expressit *Io. Friderichus* in *Magophonia*. At perinde est. Ὅμοια, ὁμοίως, ἕμοιος frequentantur in talibus. *Pausanias* I. 9. p. 22. καὶ Μακεδόνων ὁμοίως τοῖς ἀρίστοις ἤγεν ἐν τιμῇ. Lege *T. Hemsterhusio* observata ad *Luciani Somn.* c. 2. Scripsi ὑπόπτειτε, [L. 4.] ne semper in his dialecti ratio contemneretur. WESS. — Ubi adverbio locus est, ibi plerumque ὁμοῖα pro ὁμοίως utitur *Noster*: sed adverbio hic locus nullus, quia nullum adest adiectivum aut verbum, quo illud referatur. S.

12. παρ' αὐτὴν τὴν θυγ.) *Clariss. Gronov.*, quia *Med.* παρ' αὐτὸν, nescire se scribit an quid lateat. Latet omnino nihil, nisi error amanuensium, *Med.* et huic nationi non insuetus: quamquam melius, opinor, ut *Arch.*, παρὰ ταύτην τὴν θυγατέρα. WESS.

25. τῶν συγκατατημένων γυναικῶν) Committit hanc dictionem vir *Celeb.* cum Latino stare in lupanari, non iniuriā *D'Orvillio* ad *Chariton.* lib. V. 9. p. 489. inprobante. In gynaeceis *Medorum* et *Persarum* plures morabantur feminae, quod ex reginae *Estherae* historia atque aliunde cognitissimum: hae iuxtim sedebant, pensa trahentes aut texentes, quemadmodum eas inter *Sardanapallus* in *Diodori* II. 25. *Aldinum ὄνθρωπος* rediit in veterem possessionem. WESS. — κατῆσθαι etiam de artifice vel opifice selulario dici, in officina sua sedente, supra vidimus II. 86, 1. S.

CAP. LXIX. 10. ἄφασσον αὐτοῦ τὰ ὄντα) *Suidas* Ἄφασσον, ψιλαζῶν Ἡρόδοτος: quod *Steph. Berglerus* in ἄφασσον, ψιλᾶφησον non inconsulte transmutat. Spectavit utique grammaticus haec *Nostri*, in consequentibus verbi sibilantem literam semper geminantis. Eadem aliis consuetudo: de *Hippocrate* liquido *Erotianus* et in eum *Eusta-*

chius p. 50. WESS. — Vide Erotiani Glossar. ed. Franz. p. 168 seq. et conf. nostram *Var. Lect.* ad h. l. Libris obtemperans ἄφασον revocavi. Videtur ab ἀφάσω futurum ἀφάτω formatum fuisse. Sic quidem et παραφῶσαι (nisi rectius παραφῶσαι) et ἐταφάσασθαι et ἐταφάσας habes apud Galen. in Explan. voc. Hippocr. p. 558. et 474. Conf. Poesii Oecon. p. 485. S.

16. ἐπίλαμπτος δὲ) Capitalis instaurationio. Suidas, Scholiastes, Phavorinus, et hoc de genere alii, nugantur, [ἐπίλαμπτος scribentes.] κατάδηλος et καταθανής ex Ionum more, ut adseverant, interpretati. Nihil futilius. Qui communiter Graecis ἐπίληπτος, uti Antigono Caryst. c. 45. is Ionum lingua ἐπίλαμπτος, cuiusmodi et καταλαμπτός III. 127. Viderunt verum et in clarissima posuerunt luce Cl. Küsterus et Alberti ad Ἐπίληπτος Hesychii. WESS.

Ibid. ἐπίλαμπτος) Tolletur, ut opinor, menda vetus e codicibus. ἐπίλαμπτος δὲ ἀφάσσωσα ἔσται restituit e Codd. Parisinis L. Küster. ad Hesych. ubi Ἐπίληπτος redditur καταφανής. Attice diceretur: αὐτὴ δὲ λαφῆ vel φωραβῆ vel ἀλφῶ ψιλαφῶσα, sive φαίονσα deprehendatur: solent ista, sicut alia huius generis, adiungi participiis. Eiusdem formae, cuius est ἐπίλαμπτος, pro φειβόληπτος positum φειβόλαμπτος legitur in Herod. IV. 15. Sunt autem Ionici flexus istius verbi aliunde notissimi: constanter in Alexandrino Codice Vet. Test. λήμψειν, λαμφῆναι, et similia scripta reperiri monuit et alibi Io. Ern. Grabijs et in Proleg. ad Vol. I. c. 2. §. 7. Vid. Küster. Praef. ad Ed. N. T. Io. Millii p. 9. Sed a quibusvis Graecis literam μ. superfluum in multis, tum verbis tum nominibus, praesertim propriis, labialibus emolliendis praefigi tametsi constet, saepenumero tamen tentantur a correctoribus minime corrigenda. VALCK.

20. Ἡ ἂν ὁὐ Φαιδίαν) Paucis interiectis orationem interruptam solemnibus voculis redorsus non necesse quidem habebat Herod. iterum nobis narrare, quo patre sāta esset Phaedyne; sed sic studet ille suaviloquus narrationes suas in animos insinuare legentium, ut addere malit superflua, quam obscurus esse verborum aliquot parsimonia: addidit itaque, αὐτὴ ἢ τοῦ Ὀτάκου θυγατρῆς. Utilis istius luxuriae, qua sua ipsius explanat Noster, centum

forte possent exempla proferri. Hoc eo dico, ne quis olim ista talia intempestive obiiciat hinc illic vocolam velut Scholion proscribenti. Quod paulo post [l. 26.] legitur diversi generis, *μαθοῦσα οὐ χαλεπῶς, ἀλλ' εὐπετέως*: pleonasmus est, aliis etiam istius ferme aetatis scriptoribus optimis satis usitatus: *Antiphontis* est, *οὐκ ἐλάσσω, ἀλλὰ πολὺ μείζω*, p. 118, 24. *Lysiae*, *οὐ βουλόμενος, ἀλλ' ἄκων*, p. 319. *Isaei*, *οὐ μικρὰ, ἀλλὰ μεγάλα*, p. 67, 4. VALCK.

22. ἐπεὶ τε αὐτῇ μέρους ἐγένετο) Graecus interpret *Estherae* cap. 2, 12. καὶ ὅταν ἦ καιρὸς κορασίου εἰσελθεῖν πρὸς βασιλεία: quae versio non est, sed expositio. Hebraea ita, *עַבְדָּהּ וְבָהֶמְלַךְ תָּרַח נְעֻמָּה לְבֹאֵל הַמֶּלֶךְ*, et quum veniret ordo, τὸ μέρος, puellae, ut ad regem accederet. Gemina sunt atque eadem de re. WESS.

CAP. LXX. 5. τοῦ Ὀτάνεω) Tametsi Ὀτάνεος sequenti redeat capite, *Gronovium* sequi ausus non sum. Ὀτάνη vocandi casu c. 72. ἀπὸ Ὀτάνεω et τῷ Ὀτάνη c. 84. Multa in talibus admissa sunt; Ὑστάσπεος et Ὑστάσπεω pari variatione, quamquam Ὑστάσπεω apud *Agathiam*. Quem vero [l. 7.] ἸνταΦέρνεα plerique scribunt, is *Arch.* et *Vallae* semper ἸνταΦέρνης sicuti ἈρταΦέρνης pluribus in *Codd.* V. 25. et *Aeschyli Pers.* vs. 780. Paulo ante τοῦτον, τῷ legitimum est. WESS.

7. εἰσάγεται ἸνταΦέρνεα) Introducit? quo tandem introducebat? Idem fere significari debet, quod in proximis dicitur προσεταιρίσασθαι, *conspirationis sibi socium adsciscere vel conciliare*. Corrigendum ἐπάγεται, parat sibi στασιώτην, vel in partes suas adlicit. Hariolor id ipsum in Codicibus adservari, sicut in suo *Zonaras* invenit, qui *Ann.* IV. p. 128. v. εἰδοξέν οὖν αὐτοῖς καὶ ἐτέροις προσεταιρίσασθαι, καὶ Ὀτάνης μὲν ἐπάγεται ἸνταΦέρνην. vid. *Andr. Dounaei*, viri Graece perdocti, *Praelect. in Demosth. Philipp.* p. 99. VALCK. — Nil mutant libri, nec opus erat sollicitare vulgatum. S.

[9 seq. παραγίνεται εἰς τὰ Σούσα - ἐκ Περσέων ἦκων) Nempe *Susa* urbs, licet caput quodammodo *Persici* regni, et regia prae caeteris sedes, tamen non in *Perside* proprie dicta, sed in *Cissii* sita erat. conf. c. 91, 20. S.]

CAP. LXXI. 6. καὶ αὖ τοῦτου εἴνεκεν ἦκω) Invexit iterum *Vir Cl.* manifestam Codicis corruptelam. Venerat in urbem *Regiam Darius* αὐτοῦ τοῦτου εἴνεκεν, ob id ip-

sum, sive solius istius rei gratia. Pausan. I. p. 54. πολλοῖς, αὐτῶν τούτων εἴνεκα, ἐς λόγους ἤλθεν. Thucyd. p. 544. 6. ἄλλο μὲν οὐδὲν, αὐτὸ δὲ τοῦτο: et p. 91, 19. Xenoph. p. 326, 26. αὐτὸ τοῦτ' ἔστι, προσήκει σκοπεῖν: elegantiorem usum Iac. Perizon. intellexit in Aeliani Var. Hist. II. 29. Videtur idem, neque est tamen, pervenustum illud Iovis Luciani T. I. p. 210. Ὡς ἀφελῆς ὁ παῖς ἔστι, καὶ ἀπλοῖκός, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἔστι. VALCK. — Ex Medic. αἰ τοῦτου si varet, vis et vigor sermonis Darii flaccesceret. Scriptor ipse lib. II. c. 5. καὶ ἐς Ἡλιούπολιν αὐτίαν τούτων ἴσμεν ἐτραπέμην: aliàs. etiam, et quis non? WESS.

20. μάλιστα μὲν νῦν ὀφείλετε) Non indigemus Windob. ὀφείλετε: idem est vulgatum et Ἰακόν. Verti debetis haud convenit, sed debebatis, ut olim Valla: languet alioquī inpetus Darii. Βαλλόμενοι rectissime expedivit Cl. Gronovius. [Nec vero spernendum βαλλόμενοι, quod offert ms. F.] In Libanii Declam. II. p. 204. D. καὶ ὁ μὲν ἀπ' ἑαυτοῦ βαλλόμενος, ἔπραττε τὸ τερπνόν. Notat Morellus ex mssis ἐπ' ἑαυτοῦ et λαβόμενος ac βουλόμενος, quorum ultima corruptelae, verissimum prius, et imprudenter ab eo spretum. WESS.

25. ὅτι ἂν ὑπερπίση ἢ νῦν ἡμέρη) Non placet ὑπερπίση. Multo cultius et suavius Arch. ἤνπερ πίση: nec muto tamen quod displicet, ne nimium novator censear. Nemo tamen erit, quin ἀλλά σφιας αὐτὸς ἐγὼ ex schedis restitutum adprobet. WESS. — Equidem, cur ἤνπερ πίση alteri praeferatur, nihil admodum video causae. S.

[24. οὐκ ἄλλος φθὰς ἐμεῦ κατήγορος ἔσται) Latine ista converti quasi esset φθὰς ἐμεῦ, quemadmodum φθάνω cum aecus. casu constructum habemus VII. 161, 2. et alibi. Graeca rectius ad verbum Valla expressit: non alium occupaturum ut me apud Magum accuset. S.]

CAP. LXXII, 18. ἴδω γὰρ τι οὐτ' ἑυδὸς etc.) Iaxissima haec de mendacio professio, verumque fallaciloquentiae suscitabulum. Genio Ulyssis interroganti Neoptolemo, Οὐκ αἰσχρὸν ἢ ἢ ὅττι τὰ ψεῦδη λέγειν: responsum, Οὐκ, εἰ τὰ σαθῆκαί γε τὸ ψεῦδος εἶμι, conveniebat belle in Sophoclis Philoct. vs. 107. Discrepant nonnihil Heliodori Aeth. I. p. 50. Καλὸν γὰρ ποτε καὶ τὸ ψεῦδος, ὅταν ἀφελὸν τοῦς λέγοντας, μήτιν καταβλάπτῃ τοῦς ἀκούοντας: neque enim mendacium adprobat, sed fictum, citra alterius ius et

detrimentum, sermonem, quem *falsiloquium* nova voce appellant. Utrumque scriptoris locum enotaverat *Steph. Berglerus*; nec praeterierat in doctis de Mendacio et Verit. libris *Nicol. Abramus*, longe plura admensus, lib. I. 17. p. 465. WESS.

22. οἱ δ' ἀληθίζονται, ἵνα τι etc.) Verius hoc. Quae sequuntur, optime *Gronovius* inlustravit. At illa οὕτω ὧν ταῦτα ἀσκέοντες intacta miror. Qui mentiuntur et qui veraces sunt, eadem-ne exercent? Utrique, si Nostro creditur, lucrum spectant, in loquendo longe dissimiles. Cohaerebit oratio aptior, modo cum *Valla* et *Arch.* οὕτω οὐ ταῦτα ἀσκέοντες, probetur. WESS.

29. δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἐὼν πολέμιος) Pro hoste habeatur: verbi corrector *Reiskius* quae sunt huius generis paulo rariora non habebat in numerato. [In editis *Animadverss.* silentio hunc locum *Reiskius* praeteriit.] Δεικνύσθω ἐὼν, sive dicatur Φανερός γενέσθω πολέμιος ὑπάρχων, seu ἐνδηλος, eodem sententia recidit: pateat illum nobis hostem esse; atque adeo tanquam talis confodiatur, συγκεντέσθω, quod verbum infra legitur, ubi obviis interfectis, ut scribit *Iustinus*, ad *Magos* perveniunt: intelligitur itaque id ipsum, quod suo more *Vir D.* exprimi volebat. In *Lysiae* p. 90. Φανερός ἐστὶ ποιησάμενος, patet eum fecisse, *Marklandus* interpretatur; communivit exemplis aliquot *Io. Taylor*, *Vir Cl. Euripides* *Bacch.* vs. 47. αὐτῷ θεός γεγώς ἐνδείξομαι. *Andocid.* p. 31, 34. ἐνδείκνυται - - ἡμᾶς τοῖς αὐτοῦ τρόποις ἀκολουθεῖν ἀξιώων. *Herod.* II. 119. ἐπαίστος ἐγένετο τοῦτο ἐργασμένος. *Xenoph.* Ἑλλ. III. p. 291, 36. μᾶλα ἀχθεσθέντες Φανεροὶ ἐγένοντο. et II. p. 275, 14. *Thucyd.* II. 64. μὴ ἐνδηλοὶ ἔστε τοῖς παροῦσι πόνοις βαρυνόμενοι. *Soph.* *Trach.* 679. ἀθυμῶ δ' εἰ Φανήσομαι τάχα Κακὸν μέγ' ἐκπράξασα. In *Xenoph.* *Κυρ.* Ἄν. V. p. 211, 8. si Codex scriptus praeferret ἡξίου Ἑλληνας ὄντας Ἑλλησι τούτῳ πρῶτον καλῶς δείκνυσθαι, τῷ εὐνοῦς εἶναι: ego quidem vulgatum verbum huic postponerem. VALCK.

Ibid. δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἐὼν πολ.) Varie tentantur haec. Est cui διακνάσθω, confodiatur, lanietur, non magna molitione, unice placet. Alius δεικνύσθω ἐνθαῦτα νεκρός, ἐὼν πολέμιος, interimatur, quippe hostis, praecoptat. Quorum equidem institutum sequi non audeo. Dictio rarior est, signatissima tamen. Δεικνύσθω πολέμιος, aut, si velis, ex *Arch.*

διαδεικνύσθω ostendatur sive manifestus hostis sit, eaque, quae in hostem licet, patiatur: ὑπὸ τραυμάτων νεκρὸν οὐξίας est in Diodori Excerptis, aliud in Libanii Epist. cix. quorum tamen utrumque diversius abit. WESS. — Compositum verbum, alibi frequentatum Nostro, et hic pariter a codd. nonnullis oblatum, receptum me voluisse, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. LXXIII. 5. κάλλιον παρῆξει) Optime Gronovius. Ex Aldino Corn. de Pauw idem aut etiam παρῆξει formaverat. Mox ὅτε γε ἀρχ. ex schedis, ut Reiskius divinarat, potius est visum: habet particula suam sibi in talibus vim et elegantiam, qua de Cl. Valckenar. ad Tragicis Phoeniss. p. 209. WESS.

12. ἄλλοθι ἰόντας ἢ ἐπὶ τὸν) Si, quod sentio, dicere liceat, et quid ni? multo Gobryae sententia et ardor incenditur, ubi ἀλλ' ἰόντας ἐπὶ τὸν μάγον ἰθείως, sed in magum statim et recta pergentes, probabitur. Secutus hoc Valla est, et praeferunt membranae. [Eo etiam probabilior haec scriptura, quo minus commode ἄλλοθι hic ponatur, ubi ἀλλόσε aut ἄλλῃ requirebatur.] Mox ταῦτα αἶνεον postulabat sermonis et Scriptoris usus: τὴν Δαρείου πάντες αἶνεον γινώσκον, c. 76. et IV. 80. ὁ δὲ Ὀκτομισάδης καταπίνει ταῦτα. WESS.

CAP. LXXIV. 5. μῶνος ἠπίστατος) Supra c. 61. noverat fraudator Magus, τὸν Σμέρδιος θάνατον -- ὡς ὀλίγοι ἦσαν οἱ ἐπιστάμενοι Περσέων: et apud Zonaram p. 127. v. dicitur γινῶς ὁ Κατιζίθης (Πατιζίθης) ὡς ὀλίγοις ὁ ἐκείνου θάνατος ἔγνωσται. Prae paucis istis unicus Prexaspes ea de re planissime erat persuasus, quippe qui iussus Cyri Smerdin remotis arbitris e vita sustulisset. Collectanea Io. Iac. Wetstenii, ad Euang. Ioann. xvii, 5. ἔλα τῷ θυλάκῳ excussa, digna sunt quae considerentur. VALCK.

7. ἰόντα ἐν αἶνῃ μεγίστῃ) Futile est Arch. ἐν αἰτίῃ, quod et Valla in suo cod. legerat. Prexaspes, πιστότατος ἔαν ἐν Πέρσῃσι, sicuti mox perhibetur, non flagrabat invidia et odio, sed omnium laudibus ferebatur, quippe maximo in honore. De Themistocle, ὡς εἶν ἐν αἶνῃ μεγίστῃ τῶν στρατηγῶν, lib. VIII. 112. Arrian. Indic. c. 27. τῶν ἐν αἶνῃ -- ὧν Μακεδόνων. Atque hoc quidem extra periculum. Quod succedit [L. 9.] πίστι τε λαβόντες καὶ ὀφείλοισι, Gronovio se non probavit, contra ex Med. πίστις τε, siquidem λαβεῖν πίστι ferri nequeat.

Scriptor tamen ipse lib. IX. 105. [IX. 106, 25.] *πίστι καταλαβόντες καὶ ὀρκίοισι*: quomodo ἔρκοις δεινοτάτοις καταλαβόντων Procopius Bell. Goth. I. 11. Hist. Arc. c. 2. et Zosimus ex certissima Sylburgii emendatione lib. IV. c. 26. Fac vero *πίστι λαβόντες* eadem in re inportune, quod ego quidem non largior, necti, non-ne utroque in sermone verbum, uni rei aptum, pluribus iungitur? Tetigit hanc figuram Scholiastes ad Sophocl. Electr. vs. 438. Quid porro *πίστις τε λαβόντες, καὶ ὀρκίοισι*; unde pendebit posterius? Succurrit Cl. Abresch Diluc. Thucyd. p. 425. ὀρκίοισι, mutata distinctione, sequenti ὑποσχεύμενοι adstruens, quod, si *πίστις τε λαβόντες* valere debeat, certissimum auxilium. WESS. — Vocab. ὀρκίοισι ad προσεκτέωντο retulerat Gronov. Compositum utique καταλαβόντες malles, si modo vel unus codex offerret. S.

12. ὑποσχομένου) Interpretamentum genuino locum cedit ὑποδεικόμενου, quod in tribus inventum Codd. e Galeo iam constitit. Si mox praebent et ἀνέγνωσαν, hinc quoque deturbabitur ἀνέπεισαν, quod saepius sede, quam occupat, non sua deiectum iri, monstrat Diss. Herod. p. 40. 41. Zonaras, καταθεμένου δ' ἐκείνου ποιήσῃν ταῦτα, προσεπῆγον: hoc posuit pro προσέφερον Herodoti, cuius ille vestigia solius persequitur in his enarrandis; sicut in aliis Xenophontea. VALCK. — ποιήσῃν, quod l. 15. pro ποιήσῃν nostro in exemplo exaratum indignabundus video, ne quis forte ex dialecti ratione ita scriptum putet: typhetae errori et correctoris festinationi, quem nimis urget typographi ardor, originem debet. Mox etiam πύργων et ἀγορευσαί, pro πύργων et ἀγορευταί, neminem turbabunt. S.

CAP. LXXV. 4. τῶν μὲν τοι ἐκείνοι προσεδ.) Multis non sine ratione displicuit infelix τὶ: aut eraserunt, aut τε esse voluerunt. Abreschius μὲν τοι, addicentibus schedis, e quibus post nonnulla [l. 6.] ὡς ἐς τοῦτον κατέβη, ad hunc, Cyrum nempe. Non me fugit, neutrum τοῦτο locum capessere c. 82. sed vicit Codd. imperium. WESS.

CAP. LXXVI. 2. αὐτίκα ἐπιχειρέειν) Litem his moveo nullam. Notabile Arch. ἐπιρρέειν, Herodoto in confluyente plurium multitudine non insuetum IX. 37. Tale Theocriti Idyll. XV. 59. σπεύδωμες ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρέϊ. De invadendi impetu, qualis horum in magos principum, non reminiscor. WESS.

6. ἐδίδοσαν αὐτοῖσι σφισι λόγους) Mire blanditur Arch. et Vind. αἵτις, ut iterum rem secum reputarint, quo modo IV. 102. et superiore libro c. 162. Abstini a mutatione, arbitrio aliis relicto. Aldum [l. 8.] μὴ δὲ οἱ δρόντων publicantem H. Stephanus in Recensu Voc. Herod. comiter in viam reduxit. Vide infra c. 127. WESS.

8. ὑπερβαλέσθαι) Si teritur usu, quam vim hic tempus haberet futurum non exputo. ὑπερβαλέσθαι hinc excitat, et sequentia, καὶ μὴ οἰδούντων τῶν πρηγμάτων ἐπιτίθεσθαι, Eustathius ad Od. β'. p. 90, 43. [p. 1441. sub fin. ed. Rom.] verum minus apte τὸ ὑπερβάλλεσθαι hic interpretabatur per διατρέθειν. Voluit Otanes opportunitatem expectare rei gerendae, ὑπερβάλλεσθαι, quod frequentius dicitur ἐπιτίθεσθαι, secundum Ammonium significans, τὸ ἐπιμένειν τὸν ἐπιτήθειον καιρὸν τῶν πράξεων, neque censuit consilium, quod ceperant, exsequendum, dum res adeo essent turbidae. Ἐπιτίθεσθαι τοῖς πρηγμασι nimirum, hic non est insidiari, sed res aggredi: τοῖς πρηγματιν ἐπιχειρεῖν ἀδυνάτοις ἐπιτίθεσθαι πρηγμασιν, Isocratis est ad Philipp. p. 90. A. et Xenoph. Ἄποιν. III. p. 453, 29. Longino περὶ Ὑψ. XV. 6. ἐπιτίθεσθαι Φαντασίαις οὐκ ἀτολμος dicitur Euripides; Αἰσχύλου Φαντασίαις ἐπιτολμῶντος ἠρωϊκωτάταις, ibid. §. 11. Ἐπιτίθεσθαι τῇ ποιήσει dixit Eupolis, in luculenta parte parabasis, ut puto, quam nobis servavit Stobaeus Floril. p. 53. Nihil vetat, illinc duo tres-ve decerptos trochaicos hic ponere scriptos emendatius, quam vulgo solent, aut etiam leguntur in Exc. Grotii p. 51. Ἦν δὲ τις τῶν ἐνθάδ' ἀστῶν, μηδὲ ἐν χεῖρον Φρονῶν, Συναπιθῆται τῇ ποιήσει, πάνυ δοκεῖ κακῶς Φρονεῖν, Μαίνεται τε καὶ παραρεῖ τῶν Φρονῶν, τῇ σῶ λόγῳ. Cetera fortasse non cadent in controversiam: ad παραρεῖ Hesychius comparetur, et Theocriti ὁ πάραρος τῆνος, ex Eid. XV. 8. Schol. ὁ ἀνάρμοςτος, καὶ μάταιος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἴππων: imo τῶν παρήρων. VALCK. — De verbo ὑπερβαλ. vide Var. Lect. Nec vero spernendum ὑπερβαλλέσθαι, quod habet F. in praes. temp. Sic sane et συμβαλλέειν et συμβαλλέσθαι utitur Noster, inserta vocali e ante verbi terminationem: nec obstat quod paulo post idem codex in ὑπερβάλλεσθαι cum aliis consentit. S.

CAP. LXXVII. 5. Δείη πομπῇ χρεαμίνοισ) Laurentius pompa. Instinctum et divinum impulsus scriptor voluit, uti lib. I. 62. IV. 152. Aeschylus Agam. 757. πομπῇ Διός

ξενίου. Apud Suidam in Ἀναλώθησαν scriptor incertus θηρίον αὐτοῖς πομπῇ κρείττονι ἐντυγχάνει: quo de loco *Abreschius* ad *Aeschylum* lib. I. 23. WESS.

CAP. LXXVIII. 17. Θέλων αὐτοῦ προσθεῖναι τὰς θύρας) *Nimis sollicite quaesivit Portus*, [Lexic. ion. voc. θύρα] utrum αὐτοῦ an αὐτῶ, in quod pronior est, scriptum fuerit olim. Neutrum locum habuit; *thalami fores* signantur. Bene *Kühnius* auxilio *Nostri* defendit *Diogen. Laërt.* II. 105. ἀλλὰ τὸ θύριον προστιθεὶς μετεῖχε *Σακράτους*. Iungere potuerat ex *Lysiae* Or. de Caede *Eratosthen.* p. 8. *Ed. Britan.* [p. 14. ed. Reisk.] ἐκείνη δὲ ἀναστᾶσα καὶ ἀπιοῦσα προστίθησι τὴν θύραν. Atque hoc hactenus. Mox [l. 18.] *Codd.* discors voluntas ambiguum τὸ συνεσπίπτουσι efficit, quod *Zonaras*, haec describendo imitatus, praetulit, et prior eo *Plutarch.* T. II. p. 50. E. WESS. — Conf. *Polyb.* IV. 71, 12. et *Indicem nostrum Graecitatis Appiani.* S.

Ibid. προσθεῖναι τὰς θύρας) His commodum usus *Ioach. Kühnius* aliis non intellectum explicuit *Diogen. Laërt.* II. 105. eo nomine laudatus *Küster* ad *Arist.* Ἐκκλ. 420. E neutro *Pollux* enotasset X. 25. sed προσθεῖναι (τὰς πύλας) invenerat apud *Thucyd.* IV. 67. Ad illud *Lysiae* (Or. I. p. 8.) προστίθησι τὴν θύραν - - καὶ τὴν κλειῖν ἐφέλικται, comparat *Salmasius* hoc *Petronii* e cap. 94. adduxit repente ostium cellae, - - exemitque raptim clavem. *Lucian.* de Paras. T. II. p. 878. τὴν θύραν τοῦ δωματίου προστίθησι. *Pausan.* II. p. 195. ἀναπεπταμένως ἔχοντες - - - προσέθεσαν τὰς θύρας. Adducere ostium Graece dicebatur συναγαγεῖν τὴν θύραν: opponere ianuam, vel adponere (si tamen hoc Romanis fuit in usu,) προσθεῖναι. VALCK.

25. Δαρεῖος δὲ πειθόμενος) Vel coccus videat, πυθόμενος consistere hac in vicinia non posse. Laudo *Io. Friderichum*, illud in *Magophonia* secutum. Non male, etsi laxius, *Iustinus* I. 9. Quorum alterum *Gobryas* medium amplexus, cunctantibus sociis, ne ipsum pro mago transfoderent, quia res obscuro loco gerebatur, vel per suum corpus adigi mago ferrum iussit. Consimilia alii, omnes uno ex fonte. WESS.

CAP. LXXIX. 5. ἔθειν ἔξω) Quod narrationem voce ἔξω auxerim, excusabunt schedae et rerum series. Certe ἔθειν ἔξω principes, cum foras se proriperent, ut populo, quid Magis factum fuisset, ostentarent. WESS.

16. Μαγοφόνια) Optime Gronovius ex Med. addicentibus aliis. Postulabat regula, praescripta lib. I. c. 148. et Agathias lib. II. p. 47. A. Utrique Io. Friderichus paruit. WESS.

CAP. LXXX. 1. ἐκ τῶς πέντε ἡμερέων) ἐν τῶς πέντε ἡμ. nimis est angustum, nihilque certe finit. Sequor scriptorum fidem. WESS.

4. ἐλέχθησαν δ' ὦν) Nihilominus: οὐδὲν ἦσσαν ab aliis adhibetur in talibus; aut etiam in fine periodi. ἐλέχθησαν δέ diceretur, vel ἐλέχθησαν δ' ὅμως. Sed ita solet Herodotus, praesertim ubi rem narrat minus credibilem, vel incertam: IV. 5. ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες, λέγουσι δ' ὦν. IV. 82. ἔλεξε, οὔτε εἰ ψευδόμενος οὔτε εἰ ἀληθία λέγων ἔχω σαφηνέως εἶπαι, ἔλεξε δ' ὦν. Qui Herodotum tanquam fabulatorem traducunt, suam quisque Helenam mirati, saepe minus attendunt ad minutas istas loquendi formulas; quas diligenter expressit Pausanias, fabulis, quas enarrat, minime fidem adhibens. VALCK. — De ista coniuratorum deliberatione conf. Heeren *Ideen über die Politik etc.* T. I. p. 465 seq. et Creuzer *Historische Kunst der Griechen*, p. 108. quorum hic quidem totam illam disputationem ex fabulosa fama relatam esse a Scriptorum nostro censet; ille vero, quamvis color disputationis et totum genus tractandi propositam quaestionem e medio Graecorum more desumptus sit, rem tamen ipsam et argumentorum summam non utique pro conficta habendam esse iudicat. S.

7. μόνναρχον μούνον) Ad exemplum scripsit Homeri, ut erat Ὀμηρικώτατος Herodotus. Qualia saepius attigerat, multa collegit Homerea huius generis Eustath. ad Od. τ'. p. 699. [p. 1867. ed. Rom.] Eustathii commentariis usus Henr. Stephanus diligentissime in Append. de Dial. Att. nonnulla dedit p. 87. In sermone quoque quotidiano vis nativa saepius in compositis negligebatur: huc pertinent ζώπυρα πυρός, IV. Maccab. VIII, 12. Βουκόλια βοῶν, Ioelis I. 18. σακροθραυῶσι σάκρας Diodori Sic. V. 39. Nonnihil hinc distant ista eiusdem Diodori, σακροθραυῶν ἀνθρώπων· θρημματοτροπῶν ἀνδρας βοσκημάτων· σιθηροφορῶν πελίκαις. VALCK. — At vide Var. Lect. S.

10. Κῶς δ' ἂν εἴη χρῆμα κατηρτημένον) Scribi quoque potuit κατηρτημένον vel κατηρτισμένον. [Nil hic variant libri. V. 106,

29. ex uno *Arch.* καταρτίσω pro aliorum καταρτήσω recepit *Wess.*] Quae hinc sequuntur Otanis Herodotei descripsit *Stobaeus* p. 345. *Herodotus* de tribus rerum publicarum speciebus, quae populi, quae paucorum, quae unius potestate regerentur, ut loquitur *Quinctilianus*, ea facit Otanem, Megabyzum, Dariumque dicentes, quae pro singulis dici posse viderentur, aut ab aliis dicta meminisset. VALCK.

Ibid. Κῶς δ' ἂν εἴη χρεῖμα etc.) Elegans, sed communis de tyrannide disquisitio, nihil cedens Euripideis in *Suppl.* vs. 428. Οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει Ὀποι τοῦ μὲν, et quae succedunt. Iustissimum mox τῆ ἕξῃ ἀνευθύνα etc. De Romanorum dictatore ap. *Dionysium Antiq.* VI. p. 370. ὅς ἀνευθύνα χρώμενος ἕξουσία καὶ βουλὴν καὶ δῆμον ἀναγκάσει: et in *Suidae* Ἀνευθύνας, nam ad dictatorem fragmentum pertinere, credibile fit. Statim σπάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχὴν [l. 12.] Herodoteum videri, *Stobaeus* et msssti ostendunt. [conf. ad I. 21, 4. notata.] Ceterum haec disputatio in oculis *Plutarchi* fuit T. II. p. 826. E. WESS. — De Otanis ista disputatione confer lib. VI. c. 43. S.

14. Φόνος δὲ ἀρχῆθεν ἐμφύεται) Facilitatem Cl. Viri miror. Vidit verum; tenere, *Herodoto* saltem reddere, noluit. [Nempe *Aldinum* ἐνεμφύεται consulto se tenuisse ait *Gronov.*] *Invidia* insita plerisque mortalium est, et acquiritur amplior. Alia in re *Eusebius* apud *Stob.* Serm. XLJ. p. 270. ὅπως μὴ - - ὀλιγωρίῃ καὶ ἀνασκησίῃ ἀρετῆς ψυχαῖς τῶν κατὰ πόλιν ἐμφύη. *Insolentiam* autem, sive ὕβριν, tyrannidis suscitabulum et fomentum haberi, *Sophocles* *Oed. Tyr.* vs. 883. Ὑβρις φυτεύει τυράννον, ὕβρις κ. λ., ne alios adnumerem, testimonio est, ususque firmat. WESS.

22. διαβολὰς δὲ ἄριστος ἐνδέκεσθαι) Saepe de librariorum Editorumque perverso iudicio querela iteratur. Nunc insigne licentiae specimen, ut *Plautinum* usurpem, specitur. *Aldus*, *Camerarius*, *Stobaeus* et schedae habebant ἄριστον ἐνδέκεσθαι, de suo *H. Steph.* admensus est ἠγάεται. Quanto lenius et elegantius *Arch.* ἄριστος ἐνδ. sine inutili fulcimento? Porro [l. 25.] plures msssti ἄχθεται ἅτε θωπεῖον, cui *Aldus* ἠγούμενος adstruxit. Additamentis nunc locus nullus. Cui enim bono? Eccum aliud: *Stobaei* et *Arch.* ἅτε θωπεῖον itidem in *θωπεῖον* inperite flexerunt. Habet in more *Herodotus* ἄχθεσθαι τῆ ἀρχῆ, et hoc de genere alia, struere; uti

Π. 105. et 175. Θῶψ assensator blandus est; cuius et λέγου δῶψες, ex Euripidis Syleo, Philoni Iud. adv. Placc. p. 979. E. et Legat. ad Cai. p. 1015. D. Θῶψες καὶ ἀπατηλοὶ Procopio Bell. Pers. II. 50. Rem ipsam si velis, consentiet Dio Chrysost. Or. VI. p. 97. Denique κτείνει ἀκρίτους [l. 27.] sincerum Codices praestant. Culta profecto sunt quae simili in disquisitione conduxit Theophylactus Παιδ. Βασιλικῆς c. 2. et 9. WESS.

28. ἰσονομίην) Erunt fortasse, qui Stobaei ἰστομίην eligent, Herodoto vetante. Otanes ὁ Πέρσῃσι ἰσονομίην σπεύδων ποιῆσαι, c. 83. et Maeandrius ad Samios ἰσονομίην ὑμῖν προαγορεύω c. 142. In populari statu laudatur iuris inter omnes aequabilitas. Euripid. Suppl. 455. Ἔ, τ' ἀπείνης, Ὁ πλείσιός τε τὴν εἰκὴν ἴσῃ ἔχει: et Hyperides ex versione Rutilii Lupi lib. II. de Figur. Sentent. p. 7. Non simile est vivere in aequa civitate, ubi ius legibus valeat: et devenire sub unius tyranni imperium, ubi singularis libido dominatur. Livii memorabilia lib. II. c. 5. non exscribo. Praeclare erudita sunt quae Valckenarius noster super hac ἰσότητι ad Tragicum Phoeniss. vs. 541. p. 199. WESS.

CAP. LXXXI. 4. τὰ δὲ - - ἀνωγε Φέρειν) Quia praecessit τὰ μὲν - - τριτανίδα παύσαν, maluit Cl. Pauw ἀνώγων Φέρειν. Qui si in msstis ἀνωγε κελύων Φέρειν latere novisset, sibi fuisset haud dubie gratulatus. Id ego arbitrio legentium trado, non utique prorsus futile, neque vulgato detraho. De plebis multitudine, ὄμιλος συνοίκημα ἀχαριτώτατον, VII. 157. Apud Suidam οὐδὲν ὑβριστικώτερον ὄχλου: quo prior affirmari huius loci scriptio videbatur; at praestantior nova. Ipse Grammaticus in Ὑβριστότερος testem adpellat Xenophontem Κυρ. Παιδ. V. p. 147. c. WESS.

9. τῷ δὲ οὐ γνώσκων ἔνι) Celeb. viri adnotationem confusio-riorem animadverto. Aldus et Camerarius id, quod legitur, vulgaverunt: a Stephano est οὐδὲ γνώσκω. De plebis in administrandis rebus insectia non dissimilia Euripides Suppl. vs. 417. Aeschines, Δῆμος γὰρ, ἀχάριστον, ἀψίκορον, αἰών, βλάσκανον, ἀπαίδευτον, Dial. III. 17. Non addo alia elogia, sed haud efficacem κελὸν inter et οἰκίον [l. 11.] obpositionem haberi. WESS.

10 seq. οὔτε αἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκίον) Sic scripta commodam vix admittunt interpretationem. Saepius

opponuntur εἰδέναι, sive νοῆσαι, et διδασκῆναι: ut ap. Xenoph. Ἑλλ. V. p. 334, 14. ἢ αὐτὸς νοήσας ἢ διδασκῆεις ὑπό του. Soph. Oed. Tyr. 714. Pausan. V. pag. 410. ἐξευρόντα αὐτὸν, ἢ καὶ ὑπ' ἄλλου διδασκῆντα: sicut ap. Platonem plus semel. Archytas Stobaei pag. 270, 8. Δεῖ ἢ μαθόντα παρ' ἄλλου ἢ αὐτὸν ἐξευρόντι - - ἐπιστάμονα γενέσθαι. Eadem Archytas et plura dedit Iamblichus mstus Περί τῆς κοινῆς Μαθηματικῆς Ἐπιστήμης. Huc pertinet et nobile Hesiodi dictum Ἐργ. καὶ Ἡμ. vs. 291. quod interpretantur Cicero pro A. Cluent. c. 31. atque ita Livius XXII. 29. Eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit; secundum eum, qui bene monenti obediat: qui nec ipse consulere, nec alteri parere sciat, eum extremi ingenii esse. In postremam classem populus Megabyzo videretur reiiciendus, ὃς οὔτε ἐδιδάχθη, οὔτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκῆϊον, qui nihil pulcri honestique novit, aut ab aliis edoctus, aut a se ipse quod sit proprium. Literis aliquot, quae male fuerant repetitae, reiectis, sic ista capienda iudico; atque οἶδε οὐδὲν οἰκῆϊον, idem esse ac οὐδὲν οἶδεν οἰκοθεν, id est ἐξ αὐτοῦ. Quando tamen tres quatuorve iunguntur interdum negationes, ne litera pereat, forsitan erit qui hic scribi malit: οὔτε οἶδε καλὸν, οὐδ' οὐδὲν οἰκ. advocato Platone in Theact. pag. 180. A. ἤττον αὐτοῖς ἔνι ἢ τὸ μηδέν· μάλλον δὲ ὑπερβάλλει τὸ οὐδ' οὐδέν. VALCK. — Οἰκῆϊον equidem cum Corayo apud Larch. ad h. l. pro καθῆκον et πρέπον accepi. Citavit ille locum ex Isocratis Orat. ad Philipp. T. I. pag. 236. sub fin. (§. v. p. 320. ed. Auger.) Alia loca dabit Lexicon nostrum Polyb. p. 401. S.

12. χειμάρρην ποταμῶ Ἰκελος) Ὁ δῆμος ἀθέει ἐμπεσῶν τὰ πρήγματα ἄνευ νόου. Talis Populus illis omnibus videri debuit, quibus inconsulta concionum innotuerat Graeciae temeritas, Oratoribus in primis quotidie concionem habentibus, aut agentibus cum populo; qui ad iudicandum impetu temerario ductis saepe cedendum, atque ex Antigone Sophoclis (vs. 727.) didicerant, παραρρέιθροισι χειμάρροισι ὅσα Δένδρων ὑπείκει κλῶνας ὡς ἐκσώζεται. Cicero Herodoteis instar erit commentarii in Or. pro Cn. Plancio, toto cap. 4. et ibid. cap. 6. Illae, inquit, undae comitiorum, ut mare profundum et immensum, sic effervescunt quodam quasi aestu, ut ad alios accedant, ab aliis autem recedant. Sicut isto loco, ter alibi Cicero, pro L. Murena c. 17. de Provinc. Con-

sul. c. 16. pro Milone cap. 2., insignem locum respexit, qui *Camerarium* et *Abramum* non latuit, *Demosthenis* contr. Aesch. Falsae Legat. p. 229. [p. 585. ed. Reisk.] ubi videri voluit non ipse dicere, quid sibi de superbis dominis videretur, sed suam ipsius sententiam artificiose Philippo contribuit, quem osores Atticae libertatis docerent: ὡς ὁ μὲν δῆμος ἐστὶν ἕχλος, ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἀπάντων, καὶ ἀσυνθετώτατον, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ κῦμα ὡς ἀνὰ τόχῳ κινούμενον, κ. τ. λ. sic ista, partim ab aliis adiutus, legenda censeo. Praeter ceteros, *Demosthenis* locum expresserunt oratores suo aevo nobilissimi, *Aristides* T. III. p. 78. et *Dion Chrys.* Or. III. p. 44. c. Eiusdem quoque meminerat *S. Ioannes Chrys.* Oper. T. III. pag. 50. v. De multis unicum ponam incerti *Comici* dictum ex *Dione Chrys.* p. 568. ὁ δῆμος ἀστατον κακὸν, καὶ θαλάσση πάνθ' ὅμοιον, ἐπ' ἀνέμου ῥιπίζεται. VALCK.

CAP. LXXXII. 7. πολλῶ τοῦτο προσέχειν) Cave τοῦτον melius opineris. Adsolent in similibus ita. Δῆμος, ἀχάριστον, *Aeschines*, videlicet χεῖμα. Mox καὶ ἐν τούτῳ διέδειξε ὅσα ἐστὶ τοῦτο ἄριστον, i. e. Monarchia, [l. 17 seq.] et c. 85. ὡς ἡ μοναρχίη κατίστων, τὸ τοιοῦτο περιστέλλειν. Quae continuo succedunt [l. 10.] σιγήσῃ τε ἀν' etc. morari *H. Stephanum* non debuerant. In monarchia semper tectiora in hostes consilia, et expeditiora; quae multitudini committuntur, plenae rimarum, haec atque illae perflunt, uti *Comicus*. Vide *S. Pufendorfium* I. N. et *Gent.* VII. 5. WESS.

15. αὐτὸς γὰρ ἕκαστος) Noxium αὐτῶν γὰρ *Stobaei* etiam margini *Gesnerus* adlevit. Αὐτὸς ἕκαστος πρῶτος est VIII. 10. et c. 125. αὐτὸς ἕκαστος δικίων ἄριστος γενέσθαι. Eum in modum *Aeneas Tactic.* c. 4., levi macula spurcus. ὡς πρὸς θίλους αὐτοὺς ἕκαστος δικίων ἕστιρον παραχρῆσθαι. Quid dederit, cuilibet adparet; sequens quoque multitudinis numerus molestus recordato *Sallustiani* coepere se quisque magis extollere et lib. VII. 144. non erit. WESS.

22. συγκρύψαντες πικρῶσι) Hocce ne idem ac *muluo se occultant*? [quo modo *Valla* hunc locum reddidit.] Non opinor. Obtegunt fortassis furta, rapinas, flagitia, technasque. Saltem occultantes faciunt. At aliud voluit, a *Stobaeo*, msstis, qui nunc durant, antiquiore, fideliter eu-

stoditum: συγκαύσαντες ποιῶσι, in idem incumbentes et consentientes faciunt; uti VII. 145. εἰ συγκαύσαντες τῷτὸ πρήτσειεν πάντες. Aristophanes Equit. vs. 850. τοῦτο δ' εἰς ἓν ἔστι συγκεκυφός: ubi Critici bene, ὁμοουῶσιν ἑαυτοῖς καὶ συναπνεύσι. Venit hoc quoque in ingeniosam Cl. Abreschii coniecturam. Quod apud eundem autem Stobensem προστάτης τοῦ δήμου, fuit olim προστάτης, quo Plato in demonstratione, ὡς μεταβαίνει τύραννος ἐκ δημοκρατίας, saepius utitur lib. VIII. Rep. p. 566. WESS. — In nostra *Var. Lect.* ubi συγκαύψ. Arch. posuit typhotheta, debuerat συγκρίψ. Arch. S.

24. ἐκ δὲ αὐτῶν) Scripserat forsitan: ἐκ δὲ αὐτῶν δε θαῦμαζέται αὐτός δὴ ὑπὸ τοῦ δήμου· θαῦμαζόμενος δὲ ἀν' ἄν ἐφάνη μύναρχος ἑών. Ut praepositio ἀνά a verbo ἐφάνη, vocula ἄν interiecta, per tmesin usitatam Herodoto fuerit seiuncta: ἐκ τῶνδε significaret postea, noto praepositionis usu, de quo dedit egregia perdoctus Theologus Io. Pearsonus in *Vind. Ignat.* p. 572. VALCK.

CAP. LXXXIII. 6. ἤτοι κλήρω γέ λαχόντων) Si-ve sorte sortiamur Latina; quae metuo ut ex Graecis bona sint. Hoc Aeschyli vide, Eumen. vs. 33. ἴτων πάλω λαχόντες, ὡς νομίζονται: eant sorte lecti. Rursus VII. contr. Theb. vs. 128. Philo Iud. Constit. Princip. pag. 722. Οὐ τοίνυν προσήκει δεσπότας --- ἀποφαίνειν τοὺς κλήρω λαχόντας. Iam sorte legi plures, ut regnarent, haud poterant, verum unus duntaxat, Otane liquido significante. Quidni ergo ex Arch. et *Vind.* κλήρω γέ λαχόντα sorte adeptum probamus? Ita IV. 94. τὸν πάλω λαχόντα αἰεὶ σφειων αὐτίαν ἀποπέμπουσι. Aeschylus VII. contr. Theb. vs. 55. ὡς πάλω λαχὼν ἕκαστος. At hoc alii viderint. Quae in mstis turbantur statim, ex generis et numeri enallage, satis obvia et proposita ad Diodori II. 19., natales acceperunt. Placet ἢ ἄλλη γινὶ μηχανῇ, ex formula cui saepe repetitum Lysiae μήτε τέχνη, μήτε μηχανῇ μηδεμιᾶ concinit. WESS. — Recte fecere qui λαχόντα adoptarunt. Quod vero in *Var. Lect.* dixi, nec male habere vulgatum olim λαχόντων, id imprudenti exciderat. κλήρω λαχάειν numquam, quod sciam, significat sorte inter se contendere: sed κλήρω λαχάειν is cui aliquid sorte obvenit, qui sorte designatur vel eligitur. S.

14. ἐκ τοῦ μέσου καθῆστο) Simillimum lib. I. cap. 46.

[c. 45 extr. quem ad locum vide quae notavimus.] κατ᾽ ἴσσο, ἐκατέατο et κατ᾽ ἡμέρας Ionum sunt. Dictio ipsa non vult ex medio abire alio sessum, sed e medio secedere, et partium esse neutrarum; qui usus opportunius alibi valebit. [IV. 118, 9. VIII. 22, 9. 73, 16.] Elegans est Arch. et Vind. [l. 16.] καὶ οὔτε ἄρχεται, πλὴν τοσαῦτα. Nec cultum minus, cui suus supra locus, ἐπ' ᾧ τε - - ἄρχεσθαι. [l. 10 seq.] At manum abstineo. WESS.

CAP. LXXXIV. 6. τὴν πᾶσαν δωρεὴν etc.) Haec recurrunt extremo hoc libro. Cuiusmodi autem dona fuerint, docte Barn. Brissonius Regn. Pers. I. 144. examinavit. Medicam vestem, Acanthiis honoris ergo a Xerxe datam, lib. VII. c. 116. habet. WESS.

[9. Vitiosum ἐξίκεται quo pacto irrepsit, non exputo. Corrige quaeso ἐξείρεται, ut habent libri omnes. S.]

11. ἄνευ ἐσαγγελίας) Expressit hunc locum Scriptor libelli de Syr. Dea p. 472. ubi Rex ad Combabum: ἀπίξαι παρ' ἡμέας ἄνευ ἐσαγγελίας, οὐδέ τις ἀπέξει σε ἡμετέρας ὄψις, οὐδ' ἦν γυναικὶ ἅμα εὐνάξωμαι: hanc proceres Herodotei constituerant exceptionem, ἢν μὴ τυγχάνη εἶδαν μετὰ γυναικὸς θατιλεύς. VALCK. — Conf. ad I. 114, 8. notata. S.

14. ἐβουλεύσαν τοιόνδε) Sermonis studiosissimo hic quidem certe syllaba debet restitui, quam describentis praetermisit incuria: ἐβουλεύσαντο τοιόνδε, re inter se deliberata constituerunt. Ponitur enim pro βουλευσαμένοις ἐλόξεν αὐτοῖς, vel συνεθήκαστο, prout legitur cap. 86. Iustinus: pactique inter se sunt, ut, - - - cuius equus inter solis ortum hinnitum primus edidisset, is rex esset. In his convenisse Ctesiae videtur cum Herodoto: forsitan ex Hellanico, multum diversa traduntur in Scholiis ad Aeschyli Pers. vs. 776. VALCK. — De usu verbi βουλεύειν apud Nostrum vide notata ad I. 73, 20. Videnturque hic ex scholio libri nonnulli ἐβουλεύσαντο posuisse. conf. paulo ante, l. 10. S.

Ibid. ἐβουλεύσαντο τοιόνδε) Hoc utilius et genio linguae congruentius in constitutione de regno, sicuti et paullo superius. Conf. I. 73. VIII. 101. Videntur autem matutinum legisse tempus, quod solem orientem Persae venerarentur. Εἶναι γὰρ αὐτοῖς νόμον τὰς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς προσκυπεῖν ἐκάστη ἡμέρᾳ, in Procopii Bell. Pers. I. cap. 3. WESS.

CAP. LXXXV. 9. Εἰ --- ἐν τούτῳ τοί ἐστι) Sententiam expressit Zonaras p. 129. A. *Φάρρει, ὃ δέσποτα, ἔφη, ὡς σὴ ἔσται ἡ βασιλεία.* Apud Iustinum, Dario de regno sollicito equi custos ait, si ea res victoriam moraretur, nihil negotii superesse. Ad Herodoti formam loquendi, εἰ ἐν τούτῳ τοί ἐστι ἡ βασιλεία εἶναι, ἢ μὴ, proximum accedit hoc Eurip. Iphig. Taur. 1057. τὰμ' ἐν ὑμῖν ἐστίν, ἢ καλῶς ἔχειν, ἢ μηδὲν εἶναι. Herod. VI. 109. ἐν σοὶ νῦν, Καλλιμάχῃ, ἐστὶ, ἢ καταδουλώσῃ Ἀθήνας, ἢ ἐλευθ. Paulo plenius Andocides de Myst. p. 6, 18. ὅπως ἐν ἐκείνῳ εἴη ὄντινα βούλοιο Ἀθηναίων φάναι τῶν ἀνδρῶν τούτων εἶναι, ὄντινα δὲ μὴ βούλοιο λέγειν ὅτι οὐκ ἦν. Lysias pag. 20. ἐν ὑμῖν ὃ ἐστὶ, πότερον χρὴ τούτους ἰσχυροὺς ἢ μηδενὸς ἀξίους εἶναι. VALCK.

15. ὦρῃ μηχανᾶσθαι καὶ μὴ etc.) Sumtum fortasse ex nobili Bacchylidae, Οὐχ ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς. Sicuti ὡς --- ὁ ἀγὼν ἡμῖν ἐστὶ ad Proverbii modulum, Νῦν γὰρ ἐστ' ἀγὼν, aut πλησίον ὁ ἀγὼν: de quibus nunc nihil, nisi culte a magno viro, Is. Casaubono, explicita esse ad Suetonii Neron. cap. 45. WESS.

20. ἐγχερίπτων τῆ Φηλέῃ) Arch. ἐγχερίπτων non sprevimus ad superioris Musae c. 60. [ubi vide notata ad l. 8.] Portus τῆ Φηλέῃ habet in Ἐγχερίπτειν ex coniectura, sed bona: nam Φηλέην amat dialectus I. 192. II. 41. III. 102. VII. 58., neque aut Eustathio in Hom. p. 546, 42. [pag. 414, 46. ed. Bas.] aut G. Corintho latuit. WESS.

CAP. LXXXVI. 1. Ἀμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ οἱ ἔξ) Postero die ubi primum illuxit sex illi etc. Zonaras: ἔωθεν δὲ τῶν ἐπτά παραγενομένων: dare quoque debuerat τῶν ἔξ, sed alterum posuit, eorum immemor quae de Otane legerat olim in excerpando praetermissa: Platonem mirarer, cur de Leg. III. pag. 695. d. scripsisset, πάλιν εἰς Πέρσας ἐλθεῖν τὴν ἀρχὴν διὰ Δαρείου καὶ τῶν ἐπτά: dare potuerat διὰ Δαρείου αὐτῷ ἐβδόμου: dederat forte καὶ τῶν ἔξ. [At similiter Noster quoque c. 84, 4. ἢ ἐς ἄλλον τινὰ τῶν ἐπτά etc.] In ista formula legitur infra lib. IX. cap. 44. Ἀμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ. Codices si variant, vix constitui poterit, utrum dederit Noster. Ad Diodori Sic. XIII. 18. τῆς ἡμέρας ὑποφωσκούσης, vid. Wesselingius. Aliorum in his fuere locutiones, ὡς ἡμέρα vel ὡς ἕως ὑπέφαινε: prima luce, primo luci, et ubi primum dilucularet: vid. Gellius Noct. Att. II. 29.

p. 200. 201. ibique Io. Fr. Gronov. et VII. c. 1. ubi noctis legitur extremo, priusquam dilucularet: ὄρθρου βαθείας: tempus memorat Plato ἀπ' ὄρθρου μέχρι περὶ ἂν ὁ ἥλιος ἀνίσχη, Leg. XII. p. 951. p. VALCK.

Ibid. ἄμ' ἡμέρῃ δὲ διαφασκούσῃ) Sic ἄμα ἡμέρῃ διαφασκούσῃ lib. IX. 44. et ἡλιος ἐπιφύστων doctus Iobi interpres c. xxxi, 26. Apud alios ἡμέρας ὑποφασκούσας, aut τῇ ἐπιφασκούσῃ Matth. c. xxviii, 1. nec concordi ubique scriptura, de qua ad Diodori XIII. 18. Quod praeterea in Codd. [l. 2.] παρῆσαν ἐπὶ τῶν, id vulgato concedit nihil. Ἦκειν ἐπ' ἵππου IX. 45., Sophocl. Oedip. Col. 505. Αἰτινίας ἐπὶ πάλλῃ βεβῶσα. Talia, urbem albis equis introiit, in Neron. Suetonii, et poetæ per medias in equis itque reditque vias. Plura Cl. Burmannus ad Ovidii Art. Am. lib. I. 214. WESS.

8. ἐτελεύσέ μιν) Laurentius *comptem voti fecit*. Quod nunc in Latinis, [eum inaugurarunt,] debetur viro celeberrimo. Simile Auctoris Epist. ad Hebr. c. 2. 10. τὸν ἀρχηγὸν τῆς σατηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελεῖωσα, Th. Beza recte accepit. Statim, e msstis quae exsulant ὡς βασιλῆα, si consensus foret, possent illic relinqui: solemnem certe principum προσκύνησις accessione illa non egebat. At vide Polyaen. VII. 9. et Valer. Maxim. VII. 5. Ext. 2. WESS.

CAP. LXXXVII. 5. ἔχει αὐτὴν κρύψας) Recte cepit Zonaras, cui dicitur Oebares τὴν χεῖρα κρύπτειν ἐν τῇ ἀναξυρίδι. Κρύψας ἔχει ponitur pro κρύπτει, vel ἔκρυπτεν, in Euripidis Danaë vs. 40. Hec. vs. 1012. πέπλων ἰστός ἢ κρύψας ἔχεις; Hesiodus Ἔργ. καὶ Ἥμ. vs. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Pausan. V. pag. 408. ἔχειν ἀποκρύψαντα ὑπὸ τὴν ψάμμον. X. pag. 852. ἐμοῦ τῷ χρυσῷ κατακρύψαντα ἔχειν αὐτόν. Sed in his tamen ἔχειν suam quoque vim exserit; in multis huius generis non item, de quibus ad Phoen. vs. 712. VALCK. — De praeterito periphrastico conf. not. ad I. 57, 7. De scriptura ἔχει, quam adoptavimus, dictum in Var. Lect. ad h. l. S.

9. Φριμάξασθαι τε καὶ χρημισίσαι) Eadem verba retinuit Zonaras. Φριμάξασθαι hinc enotatum in Gloss. Herod. et Suida redditur per Φρυάξασθαι, quod usitatus erat de equo; cum alterum eximie de hircio diceretur. VALCK.

CAP. LXXXVIII. 1 et seqq. Δαρειός τε δὲ ὁ Ἰστιάσπεις etc.) Cl. Abreschius Δαρειός γε δὲ, Darius quidem certe. Herodot. T. V. P. II.

Arabes, quum omnis Asia a Cyro et Cambyse domaretur, aut illi domandi in conatu essent, illorum in ditionem non venerunt, *Diodoro* lib. II. c. 1. concordante. Atque illud est, quod olim Deus O. M. Ismaëli et posteris recepit *Genes.* c. XVI, 11. 12.; cuius illi fructum promissi uberrimum abstulerunt habentque, liberi, sui iuris, ἀδούλωτοι. Prorsus eximie eruditi *Britanni* et cum cura super ea nationis libertate *Tom.* XVII. p. 829. *Historiae Catholicae Ed. Belg.* [T. XVI. ed. Germ. §. 334.] *WESS.*

7 et seqq. Γάμους τε τοὺς πρώτους ἐγάμει Πέρσησι etc.) Quatuor hic memorat uxores *Darii*; duas, praeter illas, alibi: vere tamen, opinor, scriptum fuit *Iustino* I. 10. *Principio regni Cyri Regis filiam in matrimonium recepit, regalibus nuptiis regnum firmaturus, ut non tam in extraneum translatum, quam in familiam Cyri reversum videretur.* De duabus unius tantum meminit *Atossae*; cuius, prae ceteris uxoribus, altera etiam *Cyri* filia, mulieris in aula *Darii* potentissimae, praecipua semper habita fuit ratio; quod variis documentis demonstrat *Herodotus*, et VII. c. 3. ἡ Ἄτοσσα, inquit, εἶχε τὸ πᾶν κράτος, regnum obtinebat *Atossa*. *Ibid.* cap. 2. traditur, antequam pervenisset ad imperium *Darius*, ex filia *Gobryae* tres suscepisse filios; Rex factus *Persarum*, ex *Atossa* quatuor. Hoc loco motus *Schol.* ad *Aeschyli Pers.* 719., Ἡρόδοτος, αἶτ, ζ' Φησὶ Δαρείου παῖδας εἶναι: addens, Ἑλλάνικος δὲ ἰά. Atqui totidem ille apud *Herod.* reperire potuisset, quin imo XII, in transcurso plerosque memoratos, *Darii* filios. Praeter pellices, sex habuit *Darius* uxores legitimas, atque ex his singulis liberos etiam mares procreavit; praeterquam ex *Otanis* filia *Phaedyma*, quae *Magi* fraudem patefecerat. Ex *Gobryae* filia tres suscepit filios *Darius*: natu maximus fuit Ἀρσοβαζάνης, (VII. 2.) memoratur et Ἀριαβίγνης, VII. 97. Tertiū nomen non memini me legere: sed suspicor matris olim factam mentionem VII. 68. quae si iusta suspicio, fuerit is Ἀρσαμένης: et certe *Plutarcho* aliisque filius ex uxore *Darii* prima vocatur Ἀριαμένης. vid. ad *Iustinum* notata II. 10. Ex *Atossa* *Cyri* filia, praeter *Xerxen* *Darii* successorem, nati fuerunt *Μασίστης*, Ἀχαμένης, et, fratribus minus nobilitatus, Ὑστάσπης. vid. *Herod.* VII. 82. 97. et 64. Ex *Artystone*, altera *Cyri* filia, quam virginem du-

xit uxorem, (Atossam iam ante habuerant frater Cambysis, et Magus Smerdis:) Ἀρσάμης et Γαβρύκης, VII. 69. et 72. Ex *Parmy*, Cyri nepte, filia Smerdis, unicus memoratur natus Ἀριόμαρδος, VII. 78. Tandem VII. 224. ex *Phrhatagyne*, filia fratris Artanis, nati dicuntur Ἀβρομόμης et Ὑπεράνθης. Postrema duo nomina hoc equidem miror, quod inter centena forte Persica *Herodoti*, praeter *Phaedymae* nomen, sola sunt planissime Graeca. Adtigit illa *Hemsterhusius* ad initium *Xenoph. Ephes.* Quid *Iac. Palmerius* velit in *Exercit.* pag. 58. non satis liquet. In historia Persica recentiori non sane miror nomina Persarum Graeca, neque adeo *Abrocōmam* sive *Acrocōmam* satrapam, prout *Isocrati* dicitur pag. 69. v. sed in Darii filiorum nominibus flexus Graecos mirabar ut inexpectatos. VALCK. — Quod l. 8. ἐγάμει Πέρσησι scribitur, ἐν Πέρσησι malebam: sed videtur dativus ille casus a vocab. πρώτους pendere, nuptias quae Persis primae, i. e. nobilissimae erant. S.

14. δυνάμιός τε πάντα οἱ ἐπιπλέατο) Apostoli ad *Ephes.* 111, 16. δυνάμει κραταιοῦσθαι, et *Aristidis* T. I. pag. 526. δυνάμει ἐμπίπλασθαι μετὰ κουφότητος, cum his composuit *Abreschius*. Ego vero [paullo post] meis ex libris atque Aldo τύπον ποιησάμενος λίθινον malui, opinatus aliorum λίθον ex scripturae esse compendio. Belle χρυσίους τύπους, τύπους λιθοκολάτους, et χρυσέων ξοάνων τύπους *Euripidis* et aliorum novi, τύπον λίθον nequaquam. De Darii equo iucunde *Oppianus*, *Cyneget.* I. 254. et ibi *Rittershusius*. Nam, quod *Thom. Hyde* *Relig. Pers.* cap. 25. omnem de equo narrationem ex Persarum vocabulo, sed male expresso, *Gheshtasp*, i. e. factus equo, propagatum pertendit, a vero abhorret. WESS.

CAP. LXXXIX. 1. ἀρχὰς κατεστήσατο εἴκοσι) In sequentibus viginti recensentur istae satrapiae, quaeque singulis subiectae fuerint regiones; singulorum enim imperio plures suberant, exceptis praefectis Ciliciae atque Indiae. Videant homines eruditi, quo pacto haec *Herodoti* cum aliis possint in concordiam redigi; a quibus longius etiam distat, quod, undecunque tandem repetitum, duobus in locis *Plato* tradidit; quorum locorum alter notus fuit *Brissonio* de *Regn. Pers.* l. p. 148. e *Leg. lib.* III. p. 695. e. Δαρείος βασιλεύς οὐκ ἦν υἱός, παιδίῳ τε οὐ διατρυφώσῃ τεθραμμένῳ ἰθὺν ὁ εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ λαβὼν αὐτὴν Ἰβθιμος, διείλετο ἱστῶ

μέρη τεμόμενος: quarum partium singulas, regiones amplissimas, singulis e sex coniurationis sociis regendas attribuerit: hoc Platonem voluisse liquet ex ipsius Epist. VII. p. 532. A. ubi Siciliensem Dionysium, qui paene nemini se credebat, (Cicero Tusc. V. 20.) neque uxoribus nec filiabus, hac etiam parte multo fuisse scribit deteriorem Dario, ὃς οὐκ ἀδελφοῖς πιστεύσας, οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ τραφεῖσι, κοινωνοῖς δὲ μόνον τῆς τοῦ Μῆδου τε καὶ εὐνούχου χειρώσεως, διένειμέ τε μέρη μείζω ἕκαστα Σικελίας πάσης ἑπτὰ, καὶ πιστοῖς ἐχρησασατο τοῖς κοινωνοῖς, καὶ οὐκ ἐπιτιθεμένοις οὔτε αὐτῷ οὔτε ἀλλήλοις. Verbosa, quam suo more scribit in hunc locum, adnotatione parum extricat H. Steph. recte per Medum et Eunuchum eundem intelligens; in cuius nomine quantum fuerit variatum, docuit Iac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. I. cap. 21. Prior Platonis locus atque integra ista disputatio Κύρου παιδεία fuit opposita Xenophontis, quem virum optimum, ut et alios e Socratis palaestra, oderat Plato. VALCK. — Fortasse imperii Persici distributionem, quae posteriori tempore obtinuit, cum illa priore, quae a Dario instituta est, permutavit philosophus. S.

[6. καὶ ὑπερβαίνων τοὺς προσεχέας, ἄλλοισι ἄλλα ἔθνεα τὰ ἕκαστῶν νέμων. Prorsus contra satis manifestam auctoris mentem, ne quid asperius dicam, verba ista gallicus Interpres accepit, sic convertens: *et quelquefois, omettant ceux qui étoient voisins, il mettoit dans un même département, des peuples éloignés l'un de l'autre.* Cuius tamen vestigia, quod mirari subiit, secutus est perspicacissimus Heeren, in *Ideen* etc. T. I. p. 186. S.]

9. Βαβυλώνιον σταθμὸν τάλαντον) Refingitur τάλαντου a docto viro. Contra lib. I. 51. τὰ δὲ ἄλλα - - σταθμὸν διτάλαντα: et ἔλκουσαν σταθμὸν τάλαντα δέκα. Aelianus Var. Hist. X. 17. Θεμιστοκλέα τρία τάλαντα ἔχειν τὴν οὐσίαν τὴν πατρῶαν. Atque ita solent Graeci Latinique, docente summo viro Io. Fr. Gronovio de Pecun. Vet. lib. I. cap. 6. Iam sive Εὐβοικὸν seu Εὐβοικὸν probetur, parum referet; illud Steph. Byz., hoc Polybius, Strabo, Appianus, maluerunt. Maioris momenti minae sunt septuaginta Euboicae in talento Babylonio: aliter Aelianus Var. I. 22., Atticas minas septuaginta et duas illi talento tribuens: in primis autem, siquidem hoc auctore doctissimus De la Barre Histor. Acad.

Inscription. T. VI. pag. 355. ἐβδομήκοντα καὶ δύο μίνας *Herodoto* operosa reddit disputatione; cui calculum addere nondum audeo. Arcent auctaria schedae veteres, conspiratque *Pollux* IX. 86., minis septuaginta talentum *Babylonium* aequiparans: dubiae praeterea fidei *Aeliani* locus est, et acriter oppugnatus a *Willebrodo Snellio* de Re Nummar. pag. 41. Quin si fides illi constet, Atticas minas complectitur duntaxat. Conf. *Panelium* de Cistophoris pag. 110. etc. WESS. — *Reizius*, inter Εὐβοΐδας et ἐβδομήκοντα stellulâ interpositâ indicans nonnihil ibi omissum se iudicare, in inferiore libri ora, ubi summa rerum capita adnotantur, haec posuit: *Babylonium talentum LXXVIII. minarum Euboicarum*: qui quam sit rationem in ea computatione secutus, nec novi equidem, nec nunc inquirere vacat. S.

16. Δαρεΐος μὲν ἦν κάπηλος) Signatissima ea sunt et aliorum commentationibus frequenter ornatus intexta caussa, *Dionis Chrysostomi*, *Libanii*, *Iuliani*, *Themistii*, quorum loca *Spanhem.* ad *Iuliani* Or. I. p. 9. et *Davisius* in *Maximi Tyr.* Diss. IV. p. 508. antestati illustrarunt docte. Commodum minus de tributo, a *Dario* primum descripto et instituto, hic et a *Polyaeno* VII. § 10. 5. traditum, censi posset; siquidem Magi ἀσικλίην στρατικής καὶ Φόρου in triennium Persis tribuerunt c. 67. huius Musae. At bene habet: nam tributum continuum hic loci, posteriore [altero loco, (c. 67.) illud,] quod in tempus et belli usum ac doni instar erat, tangi per bene amicus meus *Herm. Venema* Dissert. ad *Danielis* Vaticinia p. 161. animadvertit. De *Strabone* lib. XV. p. 1068. [pag. 755. ed. Cas.] tributorum (τοῦ Φόρου) in Persis primordia *Artaxerxi Longimano* asserente, consulto taceo. WESS.

17. δεσπότης· Κῦρος δὲ πατήρ) Adtigit postrema *Wess.* ad *Diodori* T. I. p. 275. T. II. pag. 553. Reliqua transscripsit etiam *Eustathius*, Homerea tractans de Rege dicta, πατήρ δ' ὡς ἦπιος ἦεν, Od. β'. 57. ubi leguntur et ista: Κῦρος δὲ πατήρ, - - - ἔτι ἦπιος, καὶ ἀγαθὰ σφισιν ἐμνησθέντα: quae lectionem adfirmant, a *Gronovio* non absurde mutatam. Praestantem bellica virtute virum, *Philopoemenem*, *Messenii* vere nuncupabant πλέον τι ἢ παντός τοῦ Ἑλληνικοῦ πατέρα, apud *Pausan.* VIII. pag. 704. *Herodoti* meminuit agens de

Rege Dion Chrys. p. 5. c. etc. opponens πατέρα et δεσπότην, quae appellatio Graecis semper visa fuit invidiosa: alibi Dio respicit et τὸν κάπηλον Darium: vid. Io. Davisius in Max. Tyr. p. 508. De Dario, istiusmodi quoque καπήλων osor acerrimus, longe iudicabat aliter Plato Epist. VII. p. 532. B. ἔδειξε παράδειγμα, οἷον χρὴ τὸν νομοθέτην καὶ βασιλέα τὸν ἀγαθὸν γίνεσθαι: hic titulus quam sit amplus et magnificus docebit Platonis Politicus. VALCK.

19. ὅτι ἥπιός τε) Erat elucubrantis in animo Homericum, ex Odyssea, πατὴρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν, quo nihil in laudem praeclarius dici de rege potest, egregie Sopatro apud Stobaeum Serm. XLIV. p. 312. monstrante. Dabit conplura alia doctissimus Gatakerus ad Antonini lib. I. 9. p. 11. Ceterum ἀγαθά σφι τὰ ἐμμηχανήσατο Medic. et consentaneorum, tinnit scabrum et radit aures. Suavius multo et ad sententiam gravius ἀγαθά σφι πάντα, quomodo Ald. et plures. WESS.

CAP. XC. 3. Μιλυέων) Arch. optime et mox [l. 10.] Μαριανδυνῶν. Sic veteres nuncupant omnes, ac Scriptor ipse, illos I. 173., hos I. 28. VII. 72. Reduxi quoque [l. 6.] Λασιονίων nomen, quoniam ita VII. 77. In Cabaliis sive Cabalensibus, qui eadem septimâ Musâ Καβηλέες, nulla haesitatio; incolis quippe regionis Cabaliae apud Plinium, seu Καβαλίδος, in Stephano Byz. ex Strabone cum L. Holstenii observatis. Qui vero [l. 7.] Hygennenses, Autenenses, Augennenses, talis enim in schedis discordia, frustratâ quaesivi operâ. Placuerat Lycaoniae regio Obigene, cui fidere non libet. Eccum tamen Plinii Hist. Nat. V. 32. verba: Attingit Galatia et Pamphyliae Cabaliam et Milyas. - - Item Lycaoniae partem Obigenen. Valckenarii elegans hariolatio consideranda est. WESS.

6 seq. Καβαλιῶν καὶ Ὑγεννέων) Coniecturam ponam, quam ante aliquot annos cum Wesselingio communicavi, quaeque etiam nunc videtur probabilis. Quandoquidem Ὑγεννέες, sive Ὑτεννέες, quos hic in suo Codice Stephanus invenisse videtur, aliunde sunt ignoti, suspicor, literas ΚΑΙΤΤΕΝΝΕΩΝ, in ΚΑΛΕΤΜΕΝΩΝ esse transmutandas, et scriptum antiquitus fuisse: Λασιονίων τῶν (hoc facile potuit elidi:) καὶ Καβηλέων καλεωμένων. Fundus coniecturae locus est Herodoti, Xerxis copias recensentis lib. VII.

cap. 77. Καθ' ἧς δὲ οἱ Μήνες, Λασόνιοι δὲ καλούμενοι. Sed et haec et quae sequuntur Geographica praestiterit intacta viro summo reliquisse. VALCK.

15. ἐς τὴν Φρουρέουσαν ἵππων) Omnia videntur plana. Laurentii, in ea Ciliciae regione, quae equos producebat, respondent Arch. et Vind. Cilicia fuit optimorum equorum altrix, ut vicina Cappadocia. Φρούρουσα ἵππος notare potest τὰς Φοράδας, sicuti Gregor. Nazianzenus et Basilius M. appellant. Tum τῆς Κιλικίης χώρας praestaret; quod ego in re dubia adfirmare non sustineo. WESS. — Mihi haud dubie vitiosa scriptura Φρούρουσαν videtur, commodissima autem et unice vera Φρουρέουσαν, quam a Viro praestantissimo sollicitatam nollem. S.

CAP. XCI. 2. ἐπ' οὐραϊσι) Docte hanc scripturam defendit Th. Pinedo ad Ποσειδεῖον Stephani, et participium impersonale ἀρξάμενον Georg. Raphelius verbis Lucae Euang. cap. xxiv, 47. WESS. — Istud participium ἀρξάμενον contulit Larcher cum δέον, ἐξόν, παρόν, ἐνδεχόμενον: quorum tamen non prorsus eadem ratio est. S.

10. ἐκεκοσμέατο) Mutari non debuerat. Sic lib. I. 100. et IX. 50. ἐπὶ τε τάξις πλεῦνας ἐκεκοσμέατο, pro quo κατὰ ἔθνηα κεκοσμημένοι ἦσαν VII. 212., fortasse ex scholio. Κεκοσμέατο est in Arriani Indicis pag. 521. Praeoptavi quoque προσήτε ob Ionicam speciem et verbi in Musis frequentiam. De pecuniae proventu ex Moeridis lacu, II. 149. Cetera Gronovius optime expedit. WESS.

12. τὸ ἐγίνετο ἐκ τῶν ἰχθύων) In alio scriptore viderentur ista lectoris emblemata: in Herodoto caute versandum est: vid. lib. II. c. 149. Diodor. I. 52. τὴν ἐκ τῆς λίμνης ἀπὸ τῶν ἰχθύων γνωσμένην πρόσοδον ἴδωκε (Rex Aegypti, atque Aegyptiorum ad exemplum Persa:) τῇ γυναικὶ πρὸς μύρα καὶ τὸν ἄλλον καλωπισμένον: hinc ratio liquet exceptionis hoc in loco. VALCK.

17. Σατταγῶνται) Gentem non novi: nomen ita exaratum ex msstis placuit; nam Med. et Arch. una in littera aberrarunt. Aparytas frustra quaerendo vestigavi. Gandarii et Dadicae recurrunt VII. 66. neque aliis sunt ignoti. WESS.

CAP. XCII. 4. Παρικανίων) Ad eum modum Steph. in Παρικανίη, et alii, cum Nostro VII. 86. Sunt autem hi

Paricani ab illis diversi, qui *Aethiopibus* iunguntur cap. 94. *Orthocorybantii* [l. 5.] an *Orthocorybantes* rectius pingantur decernere haud valeo. Πανσίκαϊ, [l. 6.] si *Is. Vossii* non fallit coniectura, Πανσίκαϊ erunt. Eum vide ad *Melam* III. 5. WESS. — De *Caspiis* conf. mox ad cap. 93, 9. notanda. De *Paricaniis* facile equidem *Rennello*, clarissimo Viro, adsentior, in *Geogr. System of Herodotus* pag. 270. Παρητακηνοὶ h. l. corrigenti, collato *Nostro* I. 101., *Stephano Byz.* in Παραιτάκα, aliisque auctoribus a *Cellario* *Geogr. Ant. T. II. p. 808.* citatis. Dissentit quidem *Larcher* in *Indice geogr. ad Herod. p. 419. S.*

9. μέχρη Αἰγλῶν) *Steph. Byz.* Αἴγνηλοι, ἔθνος Μηδικόν: quam nationem eandem atque *Aeglorum* suspicabatur *Luc. Holstenius*, et ante eum *Ortelius*. ΑΙΓΔΩΝ, quomodo *Valla* et *Arch.*, et ΑΙΓΛΩΝ vocabulum idem: error est alterutra in scriptione, incertum qua. Habet lib. VII. 72. Αιγύων in hac vicinia gentem, quae *Αιγύων* et *Αίγνες* *Arch.* Eadem *Αιβύες*, et *Bactris* contermina, cap. 86. eiusdem libri. Qua quidem in discordia, cum auxilii spes aliunde deficiat, ἐπέχειν consultum est. WESS.

CAP. XCIII. 4. Σαγαρτίων καὶ Σαραγγέων etc.) *Sagartii* memorantur a *Steph. Byz.*, *Ptolemaeo* et *Nostro* I. 125. VII. 85., tuenturque nomen suum. *Sarangae*, Σαράγγαι, Σαραγγέων VII. 67., unde *Σαραγγαίων* absurde finxerunt, quo lapsu voces Ἀθηναίων, Θεβαίων, locum Ἀθηνέων, Θεβέων, invaserunt. De *Mycis* [l. 5.] nulla deinceps haesitatio: adstipulantur *Holstenio* et *Berkelio*, titulum nationis *Ethnicographi* praescripto instaurantibus, schedae veteres et VII. 68. WESS.

[9. Κάσπιοι. *Caspii*, ad *Caspium* puta mare habitantes, supra nominati sunt, cap. 92, 6. iidemque iterum lib. VII. cap. 67, 1. memorantur. Nunc qui h. l. iterumque VII. 86, 6. eodem nomine insigniuntur, (si vera scriptura est, quam utrobique libri tenent omnes) hos ab illis diversos esse adparet. At exspectare debebamus, adiectâ quadem notâ hos, quos *Indorum* vicinos fuisse intelligi par est, distincturum fuisse *Herodotum* ab alteris illis *Caspiis*. Quod quoniam non factum, nec apud alios scriptores reperitur *Caspiorum* in illo terrae tractu mentio, ex coniectura corrigere scripturam et h. l. et

VII. 86, 6. tentarunt. Et *Reizius* quidem *Κασπείων* corrigens, *Stephani Byz.* auctoritatem (ut ipse in Praef. ad suum Herodotum p. xvii. docet) secutus est, qui ex *Herodoti libro tertio Κάσπειον urbem Parthorum* memorat, *Indiae finitimam*. Quod nomen quum nusquam alibi apud Herodotum legatur, sedes illius haec fuisse videri debebat. „Una dubitatio est: (inquit idem *REIZIUS*) quod Herodotus non urbis hic meminit, sed gentis; et, quum *Stephanus* dicat etiam gentem *Κασπείων* nominari, alium is eius rei testem laudat, non eundem Herodotum.“ Itaque „audacius fortasse quam par erat se fecisse, *Κασπείων* corrigentem,“ ipse vir doctus profitetur: pro cuius quidem caussa hoc dici poterat, nihil impedire quo minus credamus, in *Epitome Stephani*, quae sola ad nos pervenit, locum istum (quod in plurimis aliis factum constat) non nihil turbatum esse; ab ipso *Stephano* nomen *Κάσπειον* non minus ex *Herodoto*, quam ex *Dionysio*, fuisse citatum. Aliam rationem secutus doctissimus perspicacissimusque *Rennell*, in *Geographical System of Herodotus* pag. 502. (laudatus hoc nomine a *Larchero* in *Tabula Geogr. ad Herod.* pag. 99 seq.) quoniam cum *Sacis* iungitur hic populus, *Κάσιον* corrigendum censet, eius regionis incolae intelligens quae *Κασιὰ χώρα* apud *Ptolemaeum Geogr.* lib. VI. cap. 15. nominatur. Caeterum non opus est ut moneam, quum in hac parte *Historiarum Herodoti*, tum in aliis ubi de geographicis rebus agitur, praeter *Larcheri Indicem Geographicum*, cum fructu consuli posse idem laudatissimum *Rennelli* opus, e quo multa passim *Larcherus* (tam in *Notis ad Herodotum*, quam *Tomo VIII.* quo *Index Geographicus* continetur) excerpserit, nobis quidem, ne nimium augeatur huius operis moles, praetermittenda. S.]

CAP. XCIV. [1. Παρικάνιοι δὲ, καὶ Αἰθίοπες οἱ ἐκ τῆς Ἀσίας) *Alios Paricanios*, cap. 92, 4. memoratos, videri *Parretacenos* esse, supra monuimus. *Paricanii*, qui hic cum *Aethiopibus Asiaticis* componuntur, iidem lib. VII. c. 68. componuntur cum *Utiiis* et *Mycis*, quos *Erythraei maris* acolas fuisse ex superiori cap. 95, 5. intelligitur: quare et hos hand procul ab illo terrae tractu sedes habuisse probabile est. *Larcherus* in *Not. ad h. l. Aethiopas Asiaticos* adfirmat *Colchos* esse, prorsus contra *Herodoti* usum men-

temque, qui *Colchos* suo semper nomine nominat, (ut II. 104, et III. 97, 15.) eosque ne coloniam quidem Aethiopyum, sed Aegyptiorum facit, denique qui mox diserte docet, (III. 97, 15.) *Colchis tributi* nomine nihil fuisse imperatum, sed de *donis* quinto quoque anno adferendis pactos illos esse cum rege. Hoc igitur gratis sumto, idem vir doctus *Paricanios*, qui hic nominantur, Colchis finitimos statuit, inter Caucasum et Pontum Euxinum habitantes. Conf. *Steph. Byz.* in *Παρικάννη*, *Plin. Hist. Nat.* VI. xvi, 18. et *Pomp. Melam* I. 2. ibi ab *Holstenio* citatum. S.]

3 seqq. *Ματιηνοῖσι* etc.) Adsolent ad hoc vocabulum et ad *Saspire*s, tanquam ad scopulum offendere scribae. Vide lib. I. cap. 189. et 110. *Μοσσύνοικοι* Ask. et lib. VII. 78. codicum plurium, haud male. *Μόσσυνες*, gentili dialecto, *turres*; quas quoniam incolebant, inde nomen in *Diodori* lib. XIV. 30. *Μάρεδοισι* ex *Is. Vossii* ad *Melam* lib. I. c. 2. correctione *Μαρεσί*. Certe *Μᾶρες* apud *Stephanum* *Mossynocorum* perhibentur vicini, suntque infra lib. VII. 79. nec longe ab illa viri docti divinatione mssti distant. WESS.

[10. *πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους*) Ad omnes ceteros vertit *Gronov.* incertâ sententiâ; cuius versionem tenuit *Wess.* Idem vero *Gronov.* in *Notis*, *par caeteris omnibus*. Nos, pro ratione *aliorum omnium*, posuimus: rectius fuerit, *prae reliquis omnibus*. conf. II. 35, 3. et VIII. 44, 2. Nescio an eamdem sententiam in animo *Valla* habuerit, *super caeteros omnes* scribens. Manifeste vero contra auctoris sententiam *Larcherus*: *Ils payoient autant d'impôts que tous les autres ensemble*. S.]

CAP. XCV. [3. *γίνεται τεσσαεράκοντα καὶ πεντακόσια καὶ εἰνακισχίλια τάλαντα*) Id est, 9540 *talenta*, nempe *Eu-boica*: qui numerus quum minime congruat cum his quae proxime sequuntur; si modo iustus est numerus 14560, quo paullo post universa tributorum summa indicatur, vera fuerit codicis *Arch.* scriptura, *ὄγδῶκοντα καὶ ὀκτακόσια καὶ εἰνακισχίλια* exhibens, id est, 9880, qui numerus alioqui ex docti cuiusdam viri emendatione adscriptus videri poterat. Certe, si de summa 14560 (*l. 8 seq.*) detrahas 4680, (*ex l. 5 seq.*) restant 9880. Alteri autem numero 4680 recte constat ratio; quandoquidem 360 *talenta* *ramentorum auri*, pro ratione tredecupla, quam ipse *Scriptor*

indicat, conficiunt 4680 argenti talenta Euboica. Sed ipsam illam 14560 talentorum summam, sive alterum numerum 9880 talentorum, quo pacto collegerit Noster, id vero haud satis adparet. In unum collectis numeris omnibus, qui in recensu tributorum ex XIX. praefecturis reduentium diserte indicantur, prodit summa 7740 talentorum Babyloniorum; quae, pro ratione 60 ad 70, quam cap. 89, 11. docuit auctor, conficiunt Euboica talenta 9050; quibus si adieceris 4680 ex India redeuntia, habebis summam 13710. Denique his 13710 si adieceris 240 fere talenta, quae ex Moeride lacu (cap. 91, 11. coll. cum II. 149 extr.) redibant, conficiuntur 13950 talenta. Itaque, nisi in numero 14560 (sub finem huius cap.) erratum fuerit, intelligi par est, aut in superiorum numerorum particularium aliquo sive aliquibus peccatum fuisse, aut 610 illa talenta, quae complendae summae 14560 desunt, ad reliquam summam adiectam esse tamquam pretium frumenti, ab Aegyptiis eorumque finitimis ad alenda centum et viginti hominum millia conferendi, de quo cap. 91, 15 seqq. De verbo γίνεσθαι, quod in locum vulgati olim εἶναι substitui, dictum in *Var. Lect.* ubi simul monui, videri istud ex εἶη corruptum. Similiter *Benedictus* in *Act. Sem. Phil. Lips.* haud incommode εἶη ἂν legendum corrigit, quo significetur (coll. l. 9.) incerti quiddam in definienda hac summa inesse. S.]

4. τρισηκιδεκάσσιον) Auri ad argentum ratio varia, pro minore aut maiore eius abundantia. Quae hic τρισηκιδεκάσσιος, ea aetate Platonis in Hipparch. p. 231. v. duodecupla sive δωδεκάσσιος. Menandri Comici aevi decupla, δεκάσσιος, ap. Polluc. IX. 76. Adtigit hanc rem *Car. Arbutnotius* *Tabul. Antiq. Numm. c. 6.* Est quoque in *comparatione talenti Babylonici et Euboici*, et utriusque inter se iusta proportione, anceps disputatio et difficilis, iam olim ab egregio viro *Guil. Budaco* de *Asse* lib. IV. p. 87. prudenter instituta, et nuper a *Cl. de la Barre* *Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 355.* docte iterata. WESS.

[9. τὸ δ' ἔτι τούτων ἕλασσαν ἀπίς;) Obscurius dictum: id quod his (sive, in his) minus est, omittens. Quid velit, satis adparet, *omittere se minorem numerum unitatum, qui huius summae decet ad veram summam complendam.* S.]

CAP. XCVII. 4. δῶρα δὲ ἀγίεον) Futile ἀγίεον superstitiosae Florentini Codicis admirationi, oculos clarissimi viri nimium praestinguenti, debetur. Nolo factum traducere, miror tamen, cum toties totiesque ἀγινέειν et ἀπαγινέειν in hac tributi descriptione deponantur. Sequentia exscripsit *Eustath.* ad *Odyss.* p. 1386, 8. [Od. p. 13, 14. ed. Bas.] WESS.

9. σπέρματι μὲν χρέωνται) Paucis, ut solet ὁ πάνυ, lectionis vulgatae monstravit absurditatem in *Dissert. Herod.* p. 174. et 175. monuitque consuetudinem respici memoratam c. 38. qua solebant, τοὺς πατέρας ἀποθνήσκοντας καταστῆσθαι, pro σπέρματι docte corrigens ἔργματι. Cogitanti mihi H saepius in Π mutatum a librariis, venerat in mentem σήματι (id est τάφῳ) μὲν χρέωνται τῷ αὐτῷ, τῷ καὶ οἱ Καλατῖαι Ἰνδοὶ, οἰκήματα δὲ ἔκτινται κατάγαια. Potuit utraque domus simul comode memorari. Vid. *Diodor. T. I.* p. 60, vs. 69. [lib. I. c. 51.] Mos ipse vix alibi narratur, ubi hac in re dissimillimae variarum gentium recensentur consuetudines *Nicolao Damasceno Stobaei, Diodoro Sic., Plutarcho, Ciceroni,* ceterisque; quo scilicet hi Indi atque Aethiopes, secundum *Herodotum*, viva parentum suorum erant sepulcra, quorum illi cadavera visceribus suis ingesta condebant, et ἔμφυχοι τάφοι dici possent *Γοργιδόζοντι.* vid. erudita collectanea *Th. Gatakeri* ad *M. Antonin.* IV. 21. et *Iac. Tollius* ad *Longin.* III. 6. Ad hanc consuetudinem accedebat prope illa *Massagetarum* ap. *Herod.* lib. I. c. ult. atque hinc *Anonymo* memorata, cuius dissertationibus inter *Pythagoreorum* reliquias locum non dederim, p. 713. *Μασσαγέται τὼς γονείας* (non quosvis:) *κατακόψαντες κατέσθοντι, καὶ τάφος κάλλιστος δοκεῖ ἡμεν ἐν τοῖς τέκνοις τεθάφθαι,* in liberorum visceribus conditum esse, honestissimum videtur sepulcrum. *Conf. Herod.* III. 99. VALCK.

Ibid. σπέρματι μὲν χρέωνται --- οἱ Καλαντίαι) Superius c. 38. Καλατῖαι, veriore titulo. Quod autem hic de semine, σπέρματι, quo eodem *Aethiopes et Indi Calatiae* utebantur, expediri non potest. Nusquam quidquam Scriptor illo de semine. Contra prodit, *Indos istos τοὺς γονείας κατέσθαι,* parentes suos vorare. Idem hi *Aethiopes*, uti verba requirunt, si factitarint, σπέρματι insinuata est penitissime labes, nec melius leniusve, nisi erro, detergenda,

quam ἐργατι μὲν χρ. eodem facinore defunguntur, quo Indi Calatiae, scribendo. Ita secum non pugnabit Herodotus et sermo procedet recte. Ἐργατα καλὰ sunt in Perictionae fragmento ap. Stobaeum p. 487. Euripides Orest. vs. 160. Ὡ μέλεος, ἐχθίστων θεόθεν ἐργμάτων. WESS. — Ut operosa et longius adscita, sic parum utilis, haec doctissimorum duumvirorum disputatio. τὸ ἐν Αἰθιοπία γινόμενον σπέριμα memoratur Athenaeo III. 110. e. Polluci VI. 73. Hesychio in Ὀρίδην: intelligiturque sive oryza, sive milii quoddam genus, Nostro iterum paulo post (c. 100.) memoratum. Confer Denon, Voyage en Egypte, p. 75. aliosque Itineratores. S.

13. διήκοσίας θάλαγγας ἐβένου) Plinius hoc ex loco in tributi vicem regibus Persidis e materie eius (ebeni) centenas phalangas tertio quoque anno pensitasse Aethiopas; quibus, nisi memoriae ludibrium debuerit, longe minorem phalarum se numerum invenisse, declarat. Idem lib. VIII. 3. quae Iuba cornua appellat, Herodotus tanto antiquior, et consuetudo melius, dentes. Conf. ad Diodor. II. 19. WESS.

15. ἐτάξαντο ἐς τὴν ὄψεσιν) Sic ex Scriptis. Colchi ipsi [se] ad donationem ordinarunt. Fert ita mos in ultronea tributi et donorum collatione. Ipse post pauca, οὕτοι ἂν ὄψον τα ἐτάξαντο: et c. 13. καὶ ὄψον τε ἐτάξαντο. Rursus lib. IV. 35. ἀντὶ τοῦ ὠυστόκου τὸν ἐτάξαντο ὄψον: tum c. 165. eiusdem Melpomenes. WESS.

18. τοῦ Καυκάσιος) Agnoscit Steph. Byz. Alioqui Καύκασος mons ille aut Καυκάσιος lib. I. 203. Quod ex Aldo venerat ἐς ἐμεῦ, pro ἐς ἐμὲ, id bene lib. I. 66. (ubi idem olim) decurtarat H. Steph., hic praetervidit. ἐς ἐμὲ genius sermonis flagitat, et usus lib. IV. 125. V. 45, etc. WESS.

22. πᾶρεξ τοῦ ὄψου) Arabes ἀτελες sive a tributo erant immunes, cap. 91. Par et memoratarum paullo ante nationum conditio. Dona ferebant ultro, nullum tributum. Consequens est, ut πᾶρεξ τοῦ ὄψου eas non spectet, sed descriptum aliis et imperialum tributum. Geminum dabit c. 117. WESS.

CAP. XCVIII. 2. καμίζουσι, cui in Med. et sequacibus locus negatur, exulare potest. Gronovio probe admonente: satis autem est ταῖσι κτίανται. WESS. — Quo pacto, salvâ orationis structurâ, abesse verbum καμίζουσι h. l. possit, non video equidem. S.

11. ἐκ πλοίων καλαμίνων ὀρμεώμενοι) Displicuit semper ultimum vocabulum: nam quid? insiliebant-ne ex navigiis Indi in pisces magno inpetu, ut manibus deprehensos raperent? Id dicendum, si vulgato vigor adsit. Coniiciebam ὀρμευόμενοι. Apud *Hesych.* Ὀρμευτής est ἀλιεύς, hamo pisces captans, formatus utique ex ὀρμεύω. Video nunc simile in opinionem Cl. Pavii venisse, scribentis ὀρμιώμενοι, ex ὀρμιὰ, sive linea hamoque, unde ὀρμιόμαι. Foret sane alterutrum ad sententiam utile, Indosque ex navigiis hamo piscibus exhiberet insidiantes. At deest verbo auctoritatis usus; favet analogia. Pro vulgato *Abreschius* ad *Thucyd.* p. 297. *Naves ex arundinis in India internodiis non neglexit Diodor.* II. 17. WESS. — ἐκ πλ. καλ. ὀρμευόμενοι commode habere videtur, nil aliud significans, nisi navibus arundineis ad capiendos pisces exeuntes; perinde sive hamo, sive retibus, illis insidiarentur. De *Indica arundine*, cuius singula internodia navigiorum vicem, si credimus, (ut *Plinius* ait) praestant, conferri *Theophrastus* potest, *Hist. Plant.* IV. 12. *Strabo* lib. XV. p. 710 seq. ed. Cas. hisque prior *Ctesias*, *Indic.* c. 6. qui tantam eius crassitiem esse narrat, quantam duorum hominum ulnae vix complecti possint; cuius verba ad *Plin.* XVI. xxxv. 65. adposuit *Harduin.* S.

13. ἐσθήτω φλοΐνη) Ex libro [latine reddidit] vir Cl. spreto *Salmasiano* ex *phleo*, quod verius multo. Atticis φλέως, Ionibus φλοῦς, herba palustris, scirpi instar, auctore *Polluce* X. 178. Ἐσθής φλοΐνη, scirpea sive ex *phleo*, etiam *Pausan.* lib. VIII. c. 22. p. 641. Conf. ad *Solin.* p. 702. et *Bod. a Stapel* in *Theophr.* lib. IV. [c. XI.] *Hist. Plant.* p. 463. Articulum ἦν ultima praecedentis syllaba in codicibus quibusdam devoravit, quae crebra omissionum caussa. WESS. — *Herodoti* hunc locum respexit *Niebuhr*, *Itinerar.* T. II. p. 70. ubi vid. Tab. aen. xii. fig. C. S.

CAP. XCIX. 3. Παδαῖσι) *Broukhusius* aliique dudum viderunt, huc respexisse *Tibullum* IV. 1, 144. *Impia nec saevis celebrans convivia mensis*, *Ultima vicinus Phoebo tenet arva Padaeus.* Gentis nomen, auctoritate *Tibulli* satis munitum, restituendum videtur *Nicolao Damasc.* ap. *Stob.* p. 105, 31. hinc in *Excerptis N. Cragii* et *H. Valesii* p. 514. similiter scriptum: ἐν Παιδαλίσι Ἰνδικῶ ἔθνεϊ οὐχ ὁ θύων,

ἀλλ' ὁ συνετώτατος τῶν παρόντων κατέχευται τῶν ἱερῶν αἰτεῖται δ' αἰὲ παρὰ θεῶν οὐδὲν ἄλλο πλὴν δικαιοσύνης. Corrigebam ἐν Πανδαίοις: nam inhumana gentis consuetudo nihil impedit, quo minus solam a Diis virtutem, sive iustitiam, expetendam esse censuerint. VALCK.

Ibid. καλέονται δὲ Πανδαῖοι) Haesitat Cl. Salmasius an forsan Πανδαῖοι Pandaei sit legendum, ad Solin. p. 700. quasi a Pandaea, Herculis filia, de qua Arrian. Indic. c. 9. genus duxerint. Sed de gentis nomine nihil dubitandum. Tibullus, quod vir summus fatetur, hinc lib. iv. l. 145.

Impia nec saevis celebrans convivia mensis

Ultima vicinus Phoebos tenet arva Padaeus.

ubi Pandaeus metri modulum depravabit. Quod et Cellarium V. Cl. Geogr. Ant. lib. III. 25. p. 872. observasse conperior. Νομαίοισι ex Steph. marginē Herodoteum dictionis colorem ostentare, norunt omnes. Unde accesserit, ignoro. WESS. — In vetere libro scripturam νομαίοισι reperisse Stephanum, nostri libri declarant. S.

7. ἄπαρνός ἐστι μὴ μὲν νοσέειν) Hic forte legendum suspicabatur Vir Clar. μὴ μὲν, vereor ut uspiam illud inveniat in talibus: ἢ μὲν in iurandis frequentat et Herod. Quod hoc uno loco Reisk. dimisit intactum, saepe sollicitavit, velut in his II. 179. χρῆν ὁμόσαι, μὴ μὲν ἐκόντα εἰθεῖν: III. 66. ἔξαρνος ἦν μὴ μὲν ἀποκτείνει Σμύρδην: V. 106. θεοῦ ἐπόμνουμι μὴ μὲν πρότερον ἐκούσασθαι. Sana nunc videbuntur, quae suis singula locis censebantur vitiosa: amat hanc etiam voculam μὲν traicere in alium locum Herodotus. VALCK.

CAP. C. 2. κτείνουσι οὐδὲν ἐμφύχων) Gentis Indicae nomen praebet Nicol. Damasc. apud Stob. p. 66, 58. Ἄριτοι τῶν ἐμφύχων οὐδὲν ἀποκτείνουσι: τὰ δὲ κεράμια τῶν χρηστηρίων ἐν χρυσαῖς ἐλύτραις φυλάττουσι. Nic. Cragii, Congr. Gesnerum sequuti, corrigunt errorem Henr. Vales. in Exc. Peirese. p. 74. et τὰ κεράμια τῶν χρηστηρίων, (aliis dicta τῶν σιτιῶν τὰ κεράμια,) recte interpretatur: conf. I. G. Graevius in Hesiodi Ἔργ. κ. Ἡμ. vs. 402. Dudum ante Vales. Nicolai locum iam explicuerat Casaub. in Athen. p. 20. [?] vid. Leopardus Em. XIII. c. 6. VALCK. — De vocab. χρηστήριον conf. Athen. V. 204. f. et quae ad Athen. III. 114. d. adnotavimus. S.

[4 seq. αὐτοῖσι ἐστι ὅσον κίγχρος τὸ μέγιστος etc.) Vide supra c. 97, 9. ibique notata. S.]

CAP. CI. 4 seqq. ἡ γονή --- μέλαινα, κατάπερ τὸ χροῶμα) Aristoteles hanc assertionem falsi, neque sine ratione, coarguit Hist. Anim. III. 22. p. 82. et Generat. Animal. II. 2. p. 207. Causa Indorum Aethiopumque nigredinis *Onesicritum* et *Theodecten* sollicitos habuit ap. *Strabonem* XV. p. 1019. [pag. 695 seq. ed. Cas.] non infulse decernentem, in utero κατά σπερματικὴν διάθεσιν tales fieri, quales sunt qui genuerunt. Sed haec erudite *Cl. Bern. Sigef. Albinus* Dissert. de Colore Aethiop. p. 10. WESS. — Conf. *Soemmering*, vom Neger, p. 59. laudatum *Heerenio* in *Ideen* etc. T. I. p. 416. S.

CAP. CII. 3. κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν) Copula [quae olim ante τῶν inserta erat] nexum et seriem serimonis conturbabat. Scripsisse, *Corn. de Pauw* coniectura est, κατοικημένοι μετὰ τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. habitantes cum aliis Indis, qui Bactriorum more vivunt; nam Indos, aurum colligentes, ex istis fuisse, qui Bactriorum moribus utebantur. Atque haec tolerari utcunque potuerant, nisi καὶ, fide msti, bonam eiurasset copiam. πρὸς ἄρκτου --- κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. versus septemtrionem --- incolentes aliorum Indorum, qui etc. Tale IV. 7. πρὸς βορῆν --- ἄνεμον τῶν ὑπερείκων τῆς χώρας, ad boream eorum qui superioris regionis incolae sunt. *Caspatyro* (Κασπάπυρος *Steph. Byz.*) opportunior opera lib. IV. c. 44. veniet. WESS. — Vide ibi notata. S.

[6. ἐρημία. Desertum Cobi. Conf. *Heeren Ideen über die Politik* etc. T. I. p. 590. et 116. S.]

13. εἰσὶ δὲ καὶ εἶδος ὁμοιότατοι αὐτοῖ) Sequi si libuerit *Arch. et Vind.*, οὗτοι ex pristina scriptura eradentes, nihil erit, quod molestiam creabit. Similes nostris quantum ad formam designantur. Ut nunc est, καὶ εἶδος αὐτοῖσι etc. maluit *Cl. Reiskius*, cui *Dio Chrysost.*, Nostri vestigia premeus, Or. XXXV. p. 436. v. favet, οὗτοι δὲ εἰσι ἀλωπέκων μείζονες· τᾶλλα δὲ ὅμοιοι τοῖς παρ' ὑμῖν. Quae *Strabo* XV. p. 1052. [p. 705. extr. et seq. ed. Cas.] et *Arrianus* Indic. c. 15. de formicis ex *Nearcho* et *Megasthene* referunt, prudens negligo. Omnes videntur, ut vere *Arrianus*, ἀκοὴν ἀφηγέσθαι, nec ipsas vidisse. Habet ex *Busbequii* Epist. IV. magnus *Thuanus* lib. XXIII. p. 461. animal, cui *formicae Indicae* nomen ex quadam similitudine inpositum, quod ad stabiliendam hanc rem Nobil. *Palmerius* Exercit. in

Graec. Auct. p. 16. aptissimum censuit. WESS. — De scriptura quam secuti sumus, videsis quae in *Var. Lect.* monuimus. Ad rem quod spectat: si vera fabula, (cuius ingeniosam interpretationem ex Comitibus *Velthemii* coniectura *Heeren* loco cit. p. 592. refert) fuerint istae bestiae de *vulpino* genere; quae ob vitae quidem genus conferri utcumque cum formicis, atque inde nomen etiam potuerunt invenire: quod vero de corporis specie *simillima formicis* hic narratur, ea quidem fabula nescio cuius ex errore manavit. Intelligi par est, hoc voluisse *Herodotum*, debuisse certe, *vulpibus* similes esse illas bestias. *Animal* esse *canis mediocris magnitudine, mordax et saevum*, ex *Busbequo Thuanus* scribit. *Nearchus* apud *Arrianum*, vivum quidem animal se non vidisse profitetur, *pelles vero multas* (*δοσὰς αὐτῶν πολλὰς*) in Macedonum castra adlatas. S.

21. ὀνηκτώτεροι πολλόν) Gronovio et meliorum Codicum conspirationi, etsi multiplex *πολλόν* inter et *πολλῶ* conversio, obniti recusavi. Editur lib. VII. 7. Αἴγυπτον πᾶσαν πολλῶ δουλοτέραν ποιήσας, *invitis membranibus, πολλόν ostentantibus*. Sed talium messis uberrima. De *camelis* taceo. *Animal* ex *Herodoto* doctissimi viri *Conr. Gesnerus, Bochartus, Shaw* atque alii illustrarunt. WESS.

CAP. CIII. 4 seqq. κάμηλος ἐν τοῖσι ὀπισθίοισι etc.) *Aelianus*, quando de *Nat. Anim.* X. 5. Ἡρόδοτος, inquit, λέγει, τὰς καμήλους ἐν τοῖσι ὀπισθίοισι σκέλισιν ἔχειν τέτταρας μικροὺς καὶ μέντοι καὶ γόνατα τοσαῦτα, τὰ δὲ ἄρθρα διὰ τῶν σκελῶν τῶν κατόπιν ἐς τὴν οὐρὴν τετράσθαι αὐταῖς: dubites ἄρθρα legerit, an αἰδοῖα: quae sic non *Herodoto* tantum, sed etiam *Aeliano* frequentius, quam aliis ἄρθρα, vocantur, de animalibus loquenti, lib. I. 17. III. 47. VI. 27. IX. 48. ad quorum locorum primum nonnulla notat *Trillerus*. Secundum *Solonis* tabulam, ὡς ὁ ἄξιον Θεσπίν, *Lucian.* T. II. p. 358. obtruncare licebat Athenis *moechum*, quem *Plautus* vocat (*Bacchid.* IV. 8. 77.) *manifestarium*, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχοντα. *Petit.* in *Legg. Att.* p. 465. VALCK. — Ἄρθρα de genitalibus *Noster* usurpavit III. 87. 4. IV. 2. 4. De *camelo* consuluisse iuvabit quae ad *Aelian.* X. 5. huc spectantia *Schneiderus* adnotavit. S.

CAP. CIV. [7. ὑπερτελειας, μέχρις αὐτῆς ἀγορῆς ἀναλώσιος) *Distinctionem* vulgo post *ὑπερτελειας* nullam interponentes, *Herodot.* T. V. P. II.

iuncta ista intellexerunt ὑπερτείλας μέχρις οὗ etc. Quae quum sic Vallae convertisset, eo usque effervescens dum tempus est a foro discedendi; verbum ὑπερτείλας rectius expressurus Gronovius, in hunc modum interpretatus est, eousque capitibus imminens dum tempus est etc. quo nihil non modo a Scriptoris mente alienius, sed et per se nihil absurdius dici poterat; quandoquidem tempus quo a fore disceditur, meridiei licet proximum, tamen antemeridianum intelligitur. Quo magis mirari subit, versionem istam non modo a Wesselingio, perparco in corrigendis Gronovii vel Vallae latinis, esse servatam, verum a Larchero etiam fideliter his verbis expressam, ils l'ont à plomb sur la tête jusqu'à l'heure etc. Satis vero adparet, ὑπερτείλας referri ad θερμότατος δέ ἐστι ὁ ἥλιος, ardentissimus est sol ex quo ortus est, sive, ex quo ad aliquam coeli altitudinem pervenit, usque versus medium diem. Ὑπερτέλλοντες ἀνατέλλοντες, Hesychius. Rursus idem, consentiente Suida, Ὑπερτέλλων ὑπερανατέλλων, ὑπερφαίνόμενος τῶν ἄλλων ἄστρον. S.]

[10. ἐν ὕδατι λόγος αὐτοῦς ἐστὶ βρέχεσθαι) Intelligunt vulgo cum Vallae, dicuntur illi tum in aqua se abluere; sive madefacere, ut Gronov. Ego de vehementiore sudore accepi, quemadmodum gallice dicimus nager dans l'eau. Sane latinum vocabulum sudor satis manifeste ipsum graecum ὕδωρ est. S.]

14. ἐπιὼν ἔτι μᾶλλον) Quod scriptus offert liber, ἐπὶ μᾶλλον, damnabile non est. Haud dissimili in negotio lib. IV. 181. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὼν ἐς τὸ θερμόν: etiam I. 94. Phercydes ap. Diogenem I. 122. τῆδε νούσω πιεζόμενος ἐπὶ μᾶλλον. Pulcre propterea Cl. Reimarum caussam infitiatum esse, cur Dionis Cass. lib. LXVII. p. 507. Ed. Nov. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἢ πρὶν ἐνεωτέρουν abeant in ἔτι μᾶλλον. WESS.

CAP. CV. 9. καὶ παραλύεσθαι ἐπελκομένους οὐκ ὁμοῦ ἀμφοτέρους) Inest his ingrati quidpiam ob sequentia. Cl. de Pauw, καὶ παραλύεσθαι, ἐπελκομένους οὐκ ὁμοῦ ἀμφοτέρους, et deficere attractos aliquando duos pariter, levi mutatione. Maius est molimen docti viri in Miscell. Lipsiensibus Vol. VII. p. 93. Mihi copula non placet, proscripta in Arch. et inducta. [Eandem delendam censuit Reisk. aut scribendum ἀπειπεῖν καὶ παραλ. Possis tamen, ut saepe aliàs, etiam, cum vi intensiva, vel adeo, intelligere.] Tum dubium est, debeat-ne παραλύεσθαι de virium resolutione, an vinculorum,

sumi. Quorum in posterius saepe declivis fui. Mares cameli erant *σειρηφόροι*, *funales*: in pernici cursu cum feminis pares haud essent. *attracti ersolvebantur*, sed *οὐκ ἑμὸν ἀμφοτέρω*, non ambo pariter, prior fortasse dexter, tum sinister, aut contra. Hoc si valeat, cessabit fortasse difficultas. Certius est, *διδόναι μαλακὸν* [quod l. 11. ex *Med.* adsciverat *Gron.*] pugnare sermonis genio et ex schedarum macula venisse. *Hemsterhusium* fugere hoc ad Comici *Plutum* non potuit: cuius monito adiungenda *Elsneri* observata *Schediasm. Critic.* p. 10. Praestat praeterea *οὕτω Ἰνδοὶ* aut *αἱ Ἰνδοὶ* ex *Aldo* et aliis. Sic c. 109. *οὕτω κινῶνται Ἀράβιοι*. WESS. — In istis, *παράλειπθαι ἐπιλακμένους* etc. si nihil mutandum, et ego nunc in eam partem inclino, quae *Wesselingio* probabilior visa erat. Similiter *ἐπέλακιν ἵππον ἐκ τοῦ βραχίονος*, V. 12, 12 et 22. et *ἐπέλακιν τὰς οὐράς*, III. 115, 6. At rursus alibi *ἐπιλακμένους* dicit *Noster* eosdem atque *τοὺς ὑπολειπομένους*, qui in agmine pone manent, qui *segnius sequuntur*, *moratores*, IV. 205, 19. quae notio opportuna huic loco foret, si negans particula abesset. Aliam rationem secutus doctissimus *Coray*, in *Larcheri* *Notis*, verba ista in hunc sensum interpretatur: *Les chameaux mâles se sépareroient des femelles (resteroient en arrière), s'ils n'étoient point tirés ensemble et à coté d'elles*. S.

11. *ἐνδιδόναι μαλακὸν οὐδὲν*) Virum *Clar.* notavit *T. Hemsterh.* ad *Schol.* in *Arist.* *Plut.* vs. 488. ubi haec *Herodoti* commodum admovit *Grammaticus Aristophaneis*, *μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν*. Similia quaedam collegere *L. Küster.* et in *Schediasm. Crit.* se longe doctiorum satis superbus censor *Iac. Elsnerus*. Quid haec sibi velint non est obscurum; *femellas* nempe *camelorum desiderio pullorum*, a quibus fuerant *abstractae*, gradu *currere concitatissimo*, *maribus* sua quoque *natura velociores*. Sed mihi non plane liquet, quid in proximis dixerit de duobus maribus *funariis*: *σειρηφόρους* fuisse novimus ex cap. 102. ubi *insulens femellae* habebat *Indus σειρηφόρον ἐκατέρωθεν ἔρσυνα παράκειν*. VALCK.

14. *ὄρυσσόμενος*) Omissum hoc verbum non requirerem. Hic satis erat dixisse: *ἄλλως δὲ σπαιώτιμος ἐν τῇ χώρῃ*. *Flumina* etiam erant *aurifera*: cap. 106. *χρυσὸς ἀπλάτως ἀντάθῃ ἐστὶ, ὃ μὲν ὄρυσσόμενος ὃ δὲ καταφορῶμενος ὑπὸ ποταμῶν ὃ δὲ ἀππιζόμενος*. Haec *Is. Casaubonus*, quaeque participium

ὄρυσσόμενος sequuntur, αἱ δ' ἐσχατιαί κως τῆς οἰκουμένης τὰ κάλλιστα ἔλαχον, adhibuit in *Athen.* VI. c. 4. [cap. 23. nostrae ed.] ad ista p. 233. D. ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς τῆς οἰκουμένης καὶ ποτάμια τὰ τυχόντα ψήγματα χρυσοῦ καταφέρει: quae, ni fallor, *Posidonii* verba, *Eustathio* etiam excitata ad *Od.* 8. p. 153, 42. Celtarum, quos vocabant, flumina potissimum spectant. Eidem *Posidonio* sua hac de re debet *Diodorus Siculus* V. 27. ut pleraque, quae de Hispanis, Gallis, et finitimis populis nobis tradidit. Hunc quoque fontem *Diodori*, praeter ceteros, aperuit eruditio *Wesselingii*. VALCK.

CAP. CVI. [3. τοῦτο μὲν γὰρ) His respondent ista, Πρὸς δ' αὖ μεσαμβρίας, initio capitis seq. S.]

12 seqq. εἴρια - - προφέροντα - ἀρετῇ τῶν ἀπὸ τῶν δίων) Nihil verius. Idem ingenii remigio *Pavius* adsecutus fuit. Larga de hoc arborum genere *Palmerii* disputatio (*Exerc.* in *Gr. Script.* p. 18.) plantam, gossypii feracem, excludit, arborem gossampinam praefereus *Plinii*. Quae *Bellonius* *Observ.* II. 6. *Prosp. Alpinus* de *Plant. Aegypt.* c. 18. et popularis meus *Io. Veslingius* *Observ.* in *Alpin.* c. 18. ea disputanti adsentiunt cum *Bod. a Stapel* ad *Theophrast.* *Hist. Plant.* lib. V. c. 9. p. 427. WESS.

CAP. CVII. 6. εὐπετέως) Solam itaque myrrham sibi comparabant χαλεπῶς et σὺν πόνῳ; haec enim apud nostrum opponuntur τῷ εὐπετέως. Cur ergo de illa tacet, multis enarrans quomodo colligerent λιβανωτὸν, κασίην, κιννάμωμον, λήδανον; sic ut dici potius debuisse videantur ταῦτα πάντα nacti οὐκ εὐπετέως, vel δυσπετέως: postremum praebet *Cod. Arch.* teste *Galeo*. VALCK.

5 seq. πάντα, πλὴν τῆς σμύρνης, εὐπετέως κτέονται) Velle haec videntur, myrrham difficulter comparari, de qua et eius colligendi modo, in aliis aromatibus studiose occupatus, nihil scriptor. Thus, casiam, cinnamomum non sine periculo Arabes sibi quaerebant, in ledano fortassis non tantum discriminis et laboris. Qui ergo εὐπετέως de omnibus? *Cl. de Pauw* πλὴν hic ait includere; non, ut plerumque semper, excludere: verti debuisse, praeter myrrham illa omnia facile parant Arabes: non unam enim myrrham, sed omnia illa aromata in promptu et parato esse. Mihi dubius vocolae talis usus, praestabiliusque *Arch. δυσπετέως*, difficulter, censetur. Myrrha sine magna collige-

batur aerumna, reliqua δυσπετίως, periculoso opere; quod in thure, casia et cinnamomo certum ipse praestat. *Styracem* autem ad serpentes fugandas, in odoriferis silvis frequentissimas, Arabes urere Nostri exemplo *Plinius Hist. Nat. XII. 17.* Serpentes habet *Musa secunda c. 75.* et *Diodorus III. 47.* WESS.

CAP. CVIII. 7. ἀνιζά) Quae cutem pungunt aut etiam animum, dicuntur ἀνιζά, molesta. *Muscae, crabrones, pulices*, atque id genus animalcula hominibus sunt ἀνιζά. ἀνιζόν εἶπν αἱ μυῖαι. *Leaenae, viperae*, de quibus acturus est, me iudice, dici vix possunt ἀνιζά. Non de nihilo est, quod legitur in cod. *Arch. ἀνικτά*, parum distans ab ἀνικτα. Corrigendum arbitror: ὅσα δὲ σχίτλια, καὶ ἄμικτα, ἐλιγρόγονα. Non ferae tantum istiusmodi, sed ferinis etiam moribus populi, saepe dicuntur ἄμικτοι. *Aristogiton*, ὅστις ἢ σαρπηδίας dictus *Demostheni*, vocatur eidem ἀνικτος, p. 489, 74. *Centauros, Φῆρας*, *Sophocles* vocat ἄμικτοι στρατόν, *Trach. vs. 1111.* Obponuntur ap. *Herod. ὅσα ψυχῆς τε δειλά καὶ ἐδάδιμα.* VALCK.

8. ὁ λαγῶδες) Quae de lepore tradit, ex *Athen. IX. p. 400. f.* et *Eustath. in Hom. Iliad. μ'. p. 869, 16.* et aliunde, hunc in modum videntur integranda: ὁ λαγῶδες ὑπὸ παντός θηρεύεται καὶ θηρίου καὶ ὄρνιθος καὶ ἀνθρώπου, οὕτω δὴ τι πολυγονόν ἐστὶ ἐπικωύσκειται τὰ μύθων πάντων θηρίων καὶ τὸ μὲν ἄστυ τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρὶ, τὸ δὲ ψιλόν, τὸ δὲ ἄστυ ἐν τῇσι: ἀνιζήσκει πλάσσειται, τὸ δὲ ἐπαναιζέεται. Mitto reliqua, quae vulgatis procul dubio sunt meliora. Formam Ionicam λαγῶδες dat *Codex Arch. λαγῶ* legitur et alibi apud Nostrum. *Λαγῶς*, ὁ Ἴων, *Phrynichus p. 78. Eustath. in Iliad. ζ'. p. 1572, 47. H. Stephan. App. de Dial. Att. p. 148, 149, 195.* Postremum ἐπαναιζέεται est ex *Eustathio*, qui illud explicat: ἐπαναλαμβάνεται, καὶ ἐπὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ τελευταίοις κοῦμασι σπερματικῶς συλλαμβάνεται. *Herodotea* comparans cum *Plinianis Salmasius in Solin. p. 285.* praeferre videtur ἐπαναίρεται, quod *Athenaei* praebet editum exemplar. Ἀναίρεσθαι *Herodoteum* est: lib. VI. c. 69. ad *Demaratum* mater: ἐν -- σὲ τῇ νοκτὶ ταύτῃ ἀναίρεται: id est συλλαμβάνω. vid. *Cl. Abresch ad lib. Cattierii p. 66.* *Lepus* vero, quae super priores foetus alium adhuc concipit. ἐπαναιζέται. Idem est paulo ante Ἐπικωύσκειται: adiecto τὲ formam praetuli mediam vul-

gatae in *Athenaeo* et *Eust.* ἐπικνίσκει τε. Memineram, bis apud *Herodotum* legi κνίσκεσθαι, lib. II. c. 93. pisces ἐπεὶ ἂν ἐστὶν οἰστρὸς κνίσκεσθαι. IV. 30. ἐπεὶ ἂν προσή ἢ ὤρη κνίσκεσθαι τὰς ἵππους: quin etiam ἐπικνίσκεται apud *Clementem Alex.* reperriri *Paedag.* II. p. 223, 17. de leporis agentem salacitate: ὀχεύει πᾶσαν τὴν ὥραν ὁ λαγῶς. - - - κνεῖ δὲ κατὰ μῆνα καὶ ἐπικνίσκεται ὀχεύεται καὶ τίκτει· τεκνῶσα δὲ εὐθύς ὀχεύεται ὑφ' οὗ ἂν τύχη λαγωῦ, καὶ συλλαμβάνει πάλιν ἔτι θηλαζομένη. *Paria* de lepore tradiderunt *Xenophon Cyneg.* p. 572, 55. *Aristoteles* de *Gen. Anim.* IV. 5. *Aelianus* de *Nat. An.* II. 12. Ex *Theone* partim, ad *Arati Phaenom.* vs. 338. sic redintegrari poterit cap. 34. *Cataster. Eratosthenis*: Λαγῶς ἐστὶν ἐν τῇ καλ. κνηγία εὐ τεθείς· δια δὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ζώου καὶ τὴν πολυγονίαν - - - μόνον γὰρ τῶν τετραπόδων δοκεῖ κνεῖν πλείονα, ἢ τὰ μὲν τίκτει, τὰ δ' ἔχει ἐν τῇ κρηλία. VALCK.

9. οὕτω δὲ τι πολύγονόν ἐστι) *Praeclare* mssti, nam *insitium* τὸ vitiabat sermonem. *Πολύγονος Arch.* relinquo. *Orprianus* fin. *Cyneget.* III. Ἐξοχα γὰρ τόδε φῦλον ὅτ' ἄπλετος ἔτρεφεν αἴα Πολύγονον τελέθει, et reliqua hoc ex fonte artis luminibus culte colorata. *Ἐπικνίσκει τε Athenaei* et *Eustath.* nihil, me iudice, melius. Usus utrique auctoritatem dat. Placet etiam inpense ἀναίρεται, rediturum lib. VI. 69. Possem hic *Olearii* lapsum ad *Philostr.* *Icon.* p. 772. et *Steph. Monachii* in *Barnab.* *Epistol.* p. 815. perstringere. Sed cui bono? WESS.

13 seqq. ἢ δὲ δὴ λέαινα etc.) *Herodotea* de *Leaena*, semel in vita unicum catulum pariente, hinc attigerunt *Antigonus Caryst.* c. 25. et *A. Gellius* *Noct. Att.* XIII. 7. hic quidem, quam *Plinius* vocat, deliram fabulam refutans *Homeri* et *Aristotelis* auctoritate: gravioribus testibus advocatis quidquid in eam rem dici posset praecepit *Sam. Bochartus* P. I. *Hieroz.* lib. III. c. 2. VALCK. — Parisiis ter eodem anno peperisse leaenam legimus in *Menagerie du Museum d'Histoire Naturelle*, Fasc. 2. et primum quidem abortum fecisse, iterum vero tres peperisse inares, denique tertio duas femellas. S.

19 seqq. ἐπικνέεται καταγράφων) Blanditur ἐσικνέεται, tot codicibus protectum, ex quo *Aeschyl.* *Suppl.* 565. εἰσικνουμένη βέλει Βουκόλου πτερόεντος. Sed locum illi, quoniam in dubio, sit-ne vulgatum, Ionum more, ex ἐπικνᾶσθαι,

non concessi; certe *καταγράφων* optime tum adhaerescet, etsi et sua venus in *Arch. καταγράφων*. Hoc considerent, quibus volupe fuerit. De *eiecto leaenae utero* falsa omnia, et dudum a Philosopho explosa *Hist. Anim. VI. 51*. Adoptavit tamen *Basilius M. Homil. IX. in Hexaëm. p. 85. B.* et ita quidem, ut hanc de providentia, animalibus timidae indolis, ferocioribus, leporibus et ceteris, disquisitionem suam fecerit. Vide ibi *Front. Ducaem. WESS.*

Ibid. ἐπικνέεται καταγράφων) Mihi sincera videtur lectio *Cod. Arch. ἐσικνέεται καταγράφων*, unguibus obstantia lacerando penetrat. Si nuspiam etiam alibi legeretur illud *καταγράφειν* (de altero *ἐπικνέεται* non contenderim:) suo se tamen colore hic facilius multo tueretur, quam in *Troad. Euripidis vs. 1251*. ex origine parum distans significatu a verbis usitatoribus, *καταμύσσειν*, et *κατάξαινειν*. *Spinas, quibus adversarium Croesus laceratum perdidit, κνάφον* vocat *Herodotus I. 92*. *Tribulis lacerare, Plato dixit ἐπ' ἀσπαλάθων κνάπτειν*, de *Rep. X. p. 616. A*. Contulit *Tib. Hemsterh. ad Hesych. p. 1559*, diversas etiam verbi memorans lectiones. Ex eodem disci potest *T. Hemsterhusio in Misc. Obs. V. p. 21*. verba *τάφειν* et *θάπτειν* non nisi forma differre: par est in similibus ratio, ut et in *Γνάφειν* et *Γνάπτειν*, *Κνάφειν* et *Κνάπτειν*. Dedit in iisdem *Miscell. multa d'Orvillius, IX. p. 118*. et seqq. quae, si Grammaticus tractaretur, examinari mererentur. Recte *Herodianus Eustathii: ἐκ τοῦ Κνάφω λέγει καὶ τὸ Κνάπτειν γίνεσθαι*. *VALCK. — Conf. Var. Lect. S.*

CAP. CLX. 5. εἰ ἐγίνοντο) *Cl. Reisk. εἰ διαγίνοντο*, h. e. εἰ διετέλουν, si perseverarent. *WESS.*

Ibid. οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα) Hunc, ut puto, locum *Aristides* alludebat *T. III. p. 521*. εἰ μὴ τῇ κακίᾳ τῆς φύσεως αὐτῶν καὶ τοῖς πονηροῦμασιν ἀσθένειαν καὶ ἀνακνήσαν ὁ θεὸς προσῆλθεν, ἅπαντ' ἂν ἀόκηθ' ὑπ' αὐτῶν ἦν, ὥσπερ Ἡρόδοτος περὶ τῶν ὄφειων ἔειπεν. *Ichneumon* nisi *crocodilorum ova* contereret, διὰ τὸ πλῆθος τῶν γεννημένων θηρίων ἄβατον ἂν γενέσθαι τὸν ποταμὸν, scribit *Diodorus Sic. T. I. p. 97, 54. [lib. I. c. 87.]* huc etiam respiciens, quod vicina manifestant. Quae sequuntur *Herodoti* [de serpentibus] citat *Aelian. de Nat. An. XV. 16. conf. I. 24. VALCK.*

10. διεσθίει τὴν μήτραν) Nec haec superioribus fide, etsi veterum plures adseiverint, antecellunt. *Culti* versus sunt, ex *Herodoteis* fieti et politi, *Nicandri Ther. 150* seqq.

praesertim, ἐπεὶ διὰ μητρὸς ἀραιὴν Γαστέρ' ἀναβρώσαντες, ἀμήτορες ἐξεγένοντο. Memini Galenum Theriac. ad Pison. pag. 461. γαστέρ' ἀναρρήξαντες legere, sed ex glossa, quam Herodotus et Critici in Euripidis Orest. vs. 479. iugulant. Ἀμήτορες viperae simili de caussa Philostrato Vit. Apoll. II. 14. p. 66., ubi Olearius bene multa. Statim χρῆμα τῶν τέκνων cum Galeo praeoptavi: posuit saepe antea nec refugiunt in animalibus, ut superius c. 105. Ἀλίαις στραβήλου τέκνον Sophocles ap. Athen. III. p. 86. WESS.

13. πολλὸν τι χρῆμα τῶν ὀφίων) τῶν τέκνων e Codicibus reciperem: avium pulli, νεοσσοὶ Poëtis, ad imitationem Homeri, saepe τέκνα dicuntur: quod exemplis excitatis Rittershusius et Gatakerus ostenderunt. Vid. quae notat, primum literarum nostrarum decus, Io. Alberti ad Hesychii Γύρινον. Contra liberi parentum dicuntur νεοσσοί. Suo more Plato venuste ἀκυρολογεῖ, de Rep. VIII. pag. 548. A. [ed. H. Steph.] Propria Graecis erat in his forma patronymica in δεύς: λύκου τέκνα, Λυκιδεῖς dicebantur: Theocritus V. 38. θρέψαι δὴ λυκιδεῖς. τέκνα λαγωῦ, Λαγιδεῖς. Reperiuntur et Λεοντιδεῖς· Πιθηκιδεῖς· Ἀλωπεκιδεῖς· Χηνιδεῖς· Περιδικιδεῖς· Ἰερακιδεῖς· Περιστεριδεῖς: quae causae nihil erat, cur in Lexicis omitterentur pleraque. VALCK.

CAP. CX. 6. τῆσι νυκτερίσι) Syllabà ex περωτὰ repetitâ legerim: τὰ, τῆσι νυκτερίσι προσείκελα μάλιστα, καὶ τέτριγε δεινόν, καὶ ἔστιν ἐς ἀλκὴν ἄλκιμα. Dabunt saltem Codd. τέτριγε, sicuti IV, 183. in Cod. Arch. et apud Eustathium ad Dionysii Perieg. vs. 180. legitur, τετρίγασι, κατὰπερ αἱ νυκτερίδες. Alter sonus τρύζειν, turturis est: νυκτερίς τρίζει. Eustath. in Iliad. β'. p. 173, 44. ἔστι Τρίζειν τὸ λεπτὸν ἠχεῖν κατὰ τὰς νυκτερίδας· τὸ μέντοι Τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ τρυγῶν, τραχυφανότερόν ἐστι. Quae collegerat, omnia dedit Io. Iac. Wetstenius in Ev. Marci IX, 18. VALCK.

7. καὶ τέτριγε δεινόν) Similiter lib. IV. 183. scripti Codices. Homerus Odys. ω. 5. τὰ δὲ τρίζουσαι ἔποντο, Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες - - Τρίζουσαι ποτέονται: ubi plura Eustathius. Ex Nostro Plinius, tanquam fabulose narratum, item casiam circa paludes propugnante unguibus diro vespertilionum genere, aligerisque serpentibus, Hist. Nat. XII. 19. Scripsi perpetuo κασίην iussu schedarum, quomodo lib. II. 86.; alii sibilantem geminare maluerunt, ex dubiâ vocis Phoenicum

תְּצַרְצַר pronuntiatione. In *Heliodori* X. p. 494. ὄλλου τε του θυάδου και κάδας και κινναμώμου mentio: rectius *Vat. Pal. et Vind. και κασιίας. Κινναμώμου Vind. WESS.*

CAP. CXI. 7. τὰ ἡμεῖς ἐπὶ Φοινίκων μαβόντες) Dum alium vellicat, in turpem ipse errorem induitur *Plinius* Nat. Hist. XII. 19. *Cinnamomum et casias fabulose narravit antiquitas, princeps-ve Herodotus, avium nidis, et privatim phoenicis, in quo situ Liber Pater educatus esset, ex inviis rupibus arboribusque decuti.* Nihil *Herodotus* de ave phoenice, sed de *Phoenicibus*. Intactum id non dimisit *Salmas.* in *Solin.* p. 283. Habet narratio multum fabulosi, a *Phoenicibus* ad *Graecos* propagati, inque ipsis *Sinensium* finibus diu probati, bene ex *Garzia ab Horto* lib. I. Arom. cap. 15. enotante *Barthio* ad *Statii* Theb. VI. 61. *WESS.* — Conf. *Heeren Ideen über die Politik* etc. T. I. p. 864. et seqq. et, quos ille laudat, *Thunberg*, in *Anmerkungen über den Zimmt*, in *Actis Acad. Succ. et Beckmann* ad *Antigon.* de *Mirabil.* p. 84 seqq. S.

CAP. CXII. 1. τὸ Ἀράβιοι καλέουσι λάδανον) Vere scribit. לַדָּן, *Ladān*, illis dicitur. Vid. *Ol. Celsii Hierobotan.* Parte I. pag. 284. Iustum, satente *Cl. Gronovio*, ἔτι τούτου θαύμασιώτερον, quomodo supra de cinnamomo ἔτι τούτων θαύμασιώτερον συλλέγουσι. Vellem praeterea [l. 5.] τῶν αἰγῶν καὶ τῶν τράγων schedae darent aut alterutrum abesset. Prius *Salmasius*, *Pavius*, *Reiskius* decreverunt, habentque consensum *Dioscoridis* lib. I. c. 128. τὰ ὄλλα - - - νεμόμεναι αἱ αἰγῆς καὶ τράγες - - - ἀναλαμβάνουσι τῆ πώγωνι. Alioqui minore molimine τῶν τε τράγων, ex coniectura egregii iuvenis *Mein. Tydemanni.* *WESS.* — Quidni vero *hircos* τράγους τῶν αἰγῶν dicere *Herodotus* potuerit? Nam ex ipsius usu series naturalis verborum in hunc modum concipienda est, ἐν τοῖσι πάγουσι τῶν τράγων τῶν αἰγῶν. Similiter quidem et germanice *geishock* dicimus, et ὁ τράγος αἰγῶν vel τῶν αἰγῶν est in *graeca* versione *Danielis* prophetae cap. 8. vs. 5., 8. et 21. S.

CAP. CXIII. 1. Τούτω μὲν θυωμάτων πύρι) Non potui ab hoc instaurando temperare, siquidem membranae viam muniunt et *Iones* volunt. Dictum supra II. 86. Ad sequens ἀπόξει δὲ etc. alludit *Lucian.* *Dea Syr.* c. 50. et nominatim II. *Ver. Hist.* c. 5., quod et *Diodoro* in animo fuit lib. III. 46. *WESS.*

1 seq. ἀπόζει - - τῆς Ἀραβίης θεσπέσιον ὡς ἡδύ) *Paria dabit de Arabia Felice, utriusque Nostri Schultensii deliciis, Diodorus Sic. III. 46. ubi vid. Wess. n. 59. Alexander Sophista apud Philostr. p. 575. οὐδὲ φύλλον Ἀράβιον ἐκβαλεῖς, οὐδὲ κάρφος ἀπορρίψεις οὐδὲν ἐνεῖ Φυῖν, τοσοῦτον ἢ περὶ τοὺς ἰδρῶτας εὐτυχεῖ. VALCK.*

5. οὐράς - τριῶν πηχέων οὐκ ἐλάσσονας) *Multimodis hoc praefendum dictionis habitus suadet, et, cui suo haec adumbrare libuit sermone, Aelianus Hist. An. X. 4. Sic enim, τὰς μὲν αὐτῶν οὐράς ἔχειν μηκίστας, ὡς εἶναι μετρήσαντι καὶ τριῶν πηχῶν οὐκ ἐλάσσονας. Addit continuo, ἀσπεροῦν εἰ ἐφῆ τις ἐπισύρειν, ἐλκοῦσθαι ἂν αὐτὰς πάντως, nitide omnia adfirmans, quae ex codicibus Herodoto redierunt. Eadem viderat Abreschius felice coniectura. Pensemus nunc operam, et Aeliano vicem reddamus: τοὺς νομέας δὲ εἶναι ἀγαθούς χειροεργεῖν, οὐπὲρ ἂν - - τῶν ἀμαξιδῶν scribit de plostellis et pastorum sollertia, quam librarii foedarunt. Voluit ὑπεράνω τῶν. Callidos esse pastores in caudis ovium super plostella, ne tractae per aspreta convulnerentur, componendis. WESS.*

Ibid. τριπήχεας) τριπήχεων vulgabatur ante Gronovium: τριῶν πηχέων, genuinum praebent Valla, margo Steph. Cod. Arch. et Aelianus Nat. An. X. 4. de ovibus Arabicis enarrans Herodoto tradita. — In proximis forsitan etiam Codices variabunt in ἐπήσει: ego quidem literas transponendas arbitror, ut scribatur: τὰς εἴτις ἐπεῖν σφι ἀπέλκειν, vel ἐπέλκειν potius: quas caudas si quis illas siverit per terram trahere. Aelianus: ἄσπερ εἰ ἐφῆ τις ἐπισύρειν, ἐλκοῦσθαι ἂν αὐτὰς πάντως παρατριβομένης πρὸς τὸ δάπεδον. VALCK.

CAP. CXIV. 1. Ἀποκλιναμένης) Ἀπὸ κλιναμένης *Reisk. maluerat: et [l. 3.] οἰκεομένων Schurzfleischius. WESS. — Non incommode Reiskius. Haud dubie verum quidem est ἀποκλιναμένης cap. 104, 12. sed ibi alia ratio. S.*

[4. καὶ δένδρεα πάντα ἄγρια) *Nempe ἀμφιλαφία φέρει. Conf. Hesych. et Suid. in voce, et Apollon. Rhod. II. 735. S.]*

CAP. CXV. 1. ἐσχατιαί εἰσι) *Non moveo; neque in-fitior, [quod Gronov. adnotavit,] ἐσχατιαῖς convenire posse agris et minoribus regionum partibus, quod docte, ut solet, Hemsterhusius in Timon. Luciani cap. 30. stabilivit. Verum propterea haud spernitur in ultimis terrae habitabilis tra-*

etibus. En tibi ex cap. 106. αἱ δ' ἰσχυαταὶ κως τῆς οἰκουμένης τὰ κάλλιστα ἔλαχον. Rursus cap. 116. αἱ δὲ ὦν ἰσχυαταὶ οἴκασι etc. Mitto quod statim in oculos incurret legenti, et alia. WESS.

4 seqq. Ἡριδανόν τινα καλεῖσθαι etc.) *Electrum*, sive *succinum*, auditione acceperat in ultimo septemtrione erui ad flumen, cui *Eridano* nomen, atque hinc in Graeciae et Asiae oras importari. Id recipere se negat, quoniam amnis titulus Graecum quid redoleat: haud quidem imprudenter, in illa ultimae Europae tum caligine. Nec male tamen mercatores, sive Phoenices illi, seu aliunde fuerint, de amne. In ore illis erat flumen *Rhodaune*, quod *Vistulae* haud longe *Gedano* miscetur: succini isthic esse uberem copiam, quae in Prussiae maritimis adhuc dum redundat. Fluvii, varie pronuntiatum nomen, dedit Ἡριδανόν, terminatione Graeca, non natalibus. Id fugere solertissimum potuit. Egregie viri eruditissimi *Ph. Cluverius* Germ. Antiq. lib. III. 54. p. 654.: *Io. M. Gesnerus* de *Electro* T. III. Comment. S. R. Goetting. p. 38. et *Th. S. Baierus* de *Eridano* T. VII. Comment. Acad. Petropol. p. 550., cui in amne *Duna*, qui *Marciani Heracleotae* sit *Ρούδαν*, non adstipulor: ad eum enim succini proventus nullus. De *stanno* [l. 7.] iidem mercatores multa, falsa minime, sed comodi sui causa obscurius. Hinc *Nostri* et plurimum olim in *Cassiteridibus* sive *Stannariis* insulis hallucinatio. Inspice *Diodorum* lib. V. 58. p. 361. WESS. — Conf. De *la Nauze*, in Act. Acad. Inscr. T. XXXVI. p. 66. S.

8. ὁ Ἡριδανός) Auctor an lector adiecerit decerni non poterit: satis certe notum erat e proximis nomen *Eridani*: in quo veterum adtiguit errores, Herodotea citans paulo aliter scripta quam vulgantur, *I. P. Maussac*. in *Diss. Crit.* [*Harpocrati* adiecta] p. 402. Non nescio quo pacto possit hac in sede defendi ὁ Ἡριδανός: sed satis erat dixisse: τοῦτο μὲν γὰρ αὐτὸ κατηγορεῖ τὸ ὄνομα, ὡς ὅστις Ἕλληνας, καὶ οὗτι (sive, quod praetulerim, καὶ οὐκ) βαρβαρικόν: ubi deterior mihi videtur Codicum lectio *βάρβαρον*, quod alteri *Gronovius* antetulit lib. VIII. c. 19. monitorum magni Patris sui semper immemor, dum tractabat *Herodotum*. Ἑλληνικά et βαρβαρικά apud *Xenoph.* Ἑλλ. V. p. 351, 1. apud *Theopompum Longini* π. Ψ. XIII. 5. et apud quosvis alios frequenter opponuntur. VALCK.

10. το ὕτο δὲ οὐδενὸς αὐτόπτεω) Nulla hic causae opus est dictione. Scriptorem qui norunt, formulam probabunt cupide. οὐ βάρβαρον repudiabunt fortasse, tametsi eius in usu varietur. Conf. doctos *Thomae M.* explanatores et *H. Stephan.* in *Criton. Platon.* p. 52. Inutile certe οὔτε erat, melius ex *Reiskii* correctione οὐ γέ. WESS.

Ibid. οὔτε δὲ) Quando praecesserat τοῦτο μὲν, partim quidem, sequi debebat usitato more τοῦτο δὲ, partim vero: hoc, vel absque Codicibus mea opinione restituendum, praebet *Codex Arch.* Το ὕτο δὲ οὐδενὸς αὐτόπτεω γενομένου δύναμαι ἀκούσαι τοῦτο μελετῶν, etc. Postremum, si sincerum est, idem propemodum significabit ac πυνέσθαι δὲ σπουδῆ πάνυ ἐθειλήτας, quod ego reponendum arbitror in *Pausaniae IV.* p. 282. med. [princ. cap. 2.] pro vulgatis π. δέ που δὴ πάνυ ἐθ. Neque tamen μελετᾶν sic adhibitum recorder; et με λέγειν *codex Arch. μοι λέγοντος* praebet cod. *Eton.* pro μελετῶν. Venit in mentem haec scribenti haerens in eadem voce vitium apud *Isocratem*: ista leguntur in *Archidamo* pag. 122. E. ὅπως δὲ τοῦ δικαίου χρῆ ποιῆσθαι τι προυργιαίτερον, (τὸ συμφέρον,) οὐδεὶς ἂν μελετῶν πείσειεν: non aliter nuper *Londini* vulgarunt, *Vol. II.* p. 27. Nemo monitus dubitabit, quin castigatissimus orator dederit: οὐδεὶς ἂν με λέγων πείσειεν, nemo verbis mihi persuaserit. *Isocrat.* p. 354. c. ταῦτ' - - οὐδεὶς ἂν ὑμᾶς λέγων ἔπεισε. *Aristoph. Lys.* vs. 1231. ἦν τοὺς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων. Apud *Aristidem T. III.* pag. 313. *Themistocles* τὸν *Εὐρυβιάδην* ὡς οὐκ ἔπειθε λέγων: *Eurybiadem* quum minus quam vellet moveret, *Cornel. Nep. Themist.* c. 4. VALCK.

[12. ὅπως θάλασσά ἐστι τὰ ἐπέκλινα τῆς Εὐρώπης) Quum *Vallae* versionem, quomodo se habeat mare ad illam *Europae* partem, tenuisset *Wess.* cum *Gronovio*; perspecte *Schaeferus* ad *Bosii Ellipsis.* Graec. pag. 289. monuit: „Verte, „mare esse ultra *Europam*. Aliter interpretes; cuius ratio, „nem miror *Larchero* probatam esse.“ Confer *Nostrum IV.* 45, 3. S.]

CAP. CXVI. [1. Πρὸς δὲ ἄρκτου τῆς Εὐρώπης) Tenendum est hoc loco id, quod ex *IV.* 42. et 45. discimus, *Europam* ex *Herodoti* ratione secundum totam *Asiam* superne porrigi, universamque *Asiae* (quam nos vocamus) partem septemtrionalem comprehendere. S.]

4. λέγεται ὑπ' ἐκ τῶν γρυπῶν ἀρπάξιν etc.) *Arimaspos asidue circa metalla cum gryphis bellantes*, aurum, mira cupiditate, et feris custodientibus, et illis rapientibus, ex *Herodoto* tacitos noluit *Plinius* Nat. Hist. VII. 2. Si ὑπὲρ τῶν γρυπῶν valeat, ut in honore fuit, nihil simile *Herodotus*. Fama ferebat ultra *Arimaspos χρυσιφύλακας* esse γρυπῶν lib. IV. 13. et 27. At aurum ὑπὲρ τῶν γρυπῶν quis assequetur? Liquidum et clarum ὑπ' ἐκ dant mssti, quod scriptor Ὀμηρικώτατος Poëtae exemplo *Iliad. π'. 555. Odys. λ'. 57. etc.* deposuit. WESS.

CAP. CXVII. 3. *Χορασμίων, ἐν οὐρεσι ἰόντων*) *Florentiae, Romae* atque alibi festinantes scribarum oculi haec inconsulte transilierunt. In vocibus ἐν οὐρεσι ἰόντων citra dubium error, cui detergendo doctorum cura subvenit, successu diverso. Cl. de *Pausan* ἐν οὐρεσι ἰόντων etc. facillima medela, sed quae planitiem montibus inponit, monte incinctam tantum. *Reiskio* in elegante *Schediasm.* de *Sail Ol Aram Aicorani* p. 7. visum verius ἐν κρείττῃ ἰόντων *Χορασμίων*, cum sui iuris *Chorasmii* erant ipsi etc. tum de *Sarangensibus* nonnulla et *Thamanacis*, quae secundis curis inprobabit ipse. *Abreschio* superiora *Dilucid.* *Thuc.* p. 75. consideranti nimiae sunt correctionis. leniora multo, si mutata distinctione. pro αὐτῶν scribatur αὐτονόμων, hoc modo, τοῦτο τὸ πῶδόν ἦν μὲν ποτε Χορ. ἐν οὐρεσι, ἰόντων Χορ. τε αὐτονόμων καὶ etc. Qua ratione *Chorasmii* planis ex locis in montana deducuntur, nolente, ni fallor, *Herodoto*; et novantur, quae salva linqui debuerant. Quantum ego quidem perspicio. haec mens et sententia *Scriptoris*: planitiem illam, monte inclusam, olim *Chorasmiorum* fuisse, sitam ipsorum in finibus et *Hyrceanorum* ac *Parthorum*: postea vero *Persarum* dittonis. Finge ergo mecum τοῦτο τὸ ἦν μὲν ποτε *Χορασμίων*, ἐν οὐροισι ἰόντων *Χορασμίων* τε αὐτῶν καὶ etc. et oratio et ratio nihil sibi desiderabit. Plura non adiungo; hoc tamen, *Vallam* ἐν οὐρεσι invenisse, cuius in finibus Latina [in ed. *Wess.*] receperunt, glossis *Stephani Gronovii*que expulsis. Amnis autem [L. B.] Ἄκις, an Ἄκις, vero nomine fuerit, ignoro. Siculus *Acis* ex *Theocrito* nihil iuvat. [Est quidem etiam apud *Hesychium* Ἄκις, *Aside flumen*: forsitan ex hoc *Herodoti* loco.] De consensu Cl. *Valckenarii*, quem his dudum scriptis animad-

verto, laetor. WESS. — Quod in *Var. Lect.* dixi, pro ἐόντων Χορασμίων, in cod. *Paris. C.* ἐὸν Χορασμ. legi, id *Georgiades* noster ex hoc codice adnotavit, qui ex cod. *Paris. A.* h. l. nihil excerpfit. Eandem vero scripturam ἐὸν Χορασμ. *Larcherus*, qui codicem nostrum *Par. C.* non excussit, ex *Paris. A.* laudavit; simul monens, in eodem codice (non in *Pc.*) οὐροισι inter lineas scribi, in codd. *Pb.* et *Pd.* vero easdem quatuor vel quinque voces omitti, quae codici *Med.* eiusque sociis desunt. S.

Ibid. ἐν οὐρεσι ἐόντων) Voce ἐόντων in duas ἐὸν τῶν distracta, locum, qui videbatur difficillimus, leni molimine facilem me puto reddidisse, vere emendando: ἐν οὐροισι ἐὸν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, καὶ Ὑρκανίων, καὶ Πάρθων, sensu planissimo: *Planities ista Chorasmiorum quidem erat olim; in finibus sita et ipsorum Chorasmiorum, et Hyrcaniorum, et Parthorum, et Sarangarum, (sive Drangarum:) et Thamanaeorum: sed, a quo tempore penes Persas est imperium, nunc in ditione Regis est.* In οὐροισι, finibus, et in ἐὸν adfirmandis tempus non teram; nam, ut ominor, utrumque satis certum illis ipsis videbitur, quibus hic locus gravioris erat mendae suspectus. Vulgavit ante hos annos ferme XII. Lipsiae Clar. *Reiskius* doctam Dissertationem de Arabum Epochā vetustissima, in qua hunc quoque tractans *Herodoti* locum pro ἐν οὐρεσι ἐόντων corrigere tentabat ἐν κατὰ ἐόντων, eo tempore quo adhuc sui iuris essent et hi ipsi Chorasmici et caeterae vicinae ipsis gentes: sic ille. In eundem sensum lenius fore remedium videbatur Clar. *Abreschio*, *Diluc. Thuc.* p. 76. si mutata distinctione pro αὐτῶν scriberetur αὐτενόμων, hoc modo: ἦν μὲν ποτε Χορ. ἐν οὐρεσι, ἐόντων Χορασμίων τε αὐτενόμων, καὶ etc. Si verum, ut est, ἐν οὐροισι ἐὸν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, necesse non erit, ut istae resutentur virorum eruditorum coniecturae. Duo hic tradit *Herodotus*: primum, in quarum gentium finibus ista sita fuerit planities, quinque gentibus contermina: praeterea docet, in quorum illa fuerit olim ditione, quorumque esset imperio suo tempore subiecta: ἦν μὲν ποτε Χορασμίων --- (νῦν δὲ) ἔστι τοῦ βασιλέως: olim quidem erat Chorasmiorum, nunc vero Regis est, sive Regis in ditione, vel sub Rege, ἔστι ὑπὸ τῷ βασιλεῖ, vel ὑπὸ τὸν βασιλέα: permutantur enim ista inter se. Sicut autem *Herodotus*, sic

loquuntur passim Graeci Latinique; praesertim in foederum formulis: ex. gr. Livius XXIX. 12. ut Parthini - - Romanorum essent; Atintania - - Macedoni accederet. Thucyd. VIII. 18. ὁπόσον χώραν καὶ πόλεις βασιλεὺς ἔχει - - βασιλείως ἔστω: cap. 37. utraque foederis forma displicebat Lichae c. 45. tertia vid. c. 58. Apud Xenoph. Έλλ. IV. pag. 515, 56. dicebat Dercyllidas, ὅτι καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἢ ἐξ ἀρχῆς βασιλείως ἔστι, καὶ Τῆμιος καὶ Αἰγάι εἰσι (sic legerim:) - - οὐχ ὑπήκου ὄντα βασιλείως. Graeca libertate pacis indignae conditiones, ab Antalcida concitore denominatae, ferebant τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις βασιλείως εἶναι: insularum tres solas, ut fuerant olim, εἶναι Ἀθηναίων, Xenoph. Έλλ. V. p. 522, 1. Hanc formulae partem, ab Artaxerxe praescriptae, suo iure notabat Isocrates Paneg. p. 68. e. p. 78. v. Panathen. pag. 254. r. De multis unius succedat locus Dionis Chrys. p. 524. ult. si quis quaerat, τίνος ἐστὶν ἡ νῆστος; ἢ, τίνος ἡ Κασία; Φύσσει Ρεθίαν ἐὰν δὲ ἄλλως ἐρωτᾷς, τοῦτ' ἐστὶ τὸ χωρίον; ἢ τὸν ἀγγόν; ὁδὸν ὅτι πύσση τοῦ δεσπότου τὸ ὄνομα. Ceterum Asiaticae gentes, hic Herodoto commemoratae, aliunde satis innotuerunt, tum temporis obscura Graecis nomina, Parthi, Hyrcani, et Chorasmii. Χεράσιμοι etiam memorantur Herod. III. 95. VII. 66. Hecataeo in Asiae periegesi ap. Athen. II. p. 70. v. Πάρθων πρὸς ἧλιον ἀπέσχητα Χεράσιμοι οἰκοῦσι, γῆν ἔχοντες καὶ πίδακα καὶ ὄβρα: horum partem Stephanus excitat Byz. in voc. Χερασμῖν: ubi quae censebantur eiusdem esse Hecataei, verba sunt Herodoti his vicina, quae suo nunc poterunt restitui parenti. Meminit et Chorasmiorum in Macrobiis Lucian. III. p. 210. ubi nomen scribitur prima producta, sicut in Dionysii Periegesi: vid. Cellarii Geogr. Ant. III. c. 21, 18. Multo sunt minus noti Σαρδάγγαι et Θαμακίαι: et in his variant etiam Codices. Σαρδαγγαίων καὶ Θαμακίων legit in suis Valla; Σαρδαγγίων καὶ Θαμακίων, Gronovius ex Med. Supra legitur III. 95. Σαρδαγγαίων καὶ Θαμακίων: infra VII. 67. Σαρδάγγαι: hinc Ionica sit flexione Σαρδαγγίων. Demamus primam nomini litteram, Ἀρδάγγαι nulli sunt, sed noti satis Δρδάγγαι. Veri valde videtur simile, barbaricum unius gentis nomen a Graecis diversimode fuisse pronunciatum, Σαρδάγγαι, Δρδάγγαι, Σαρδάγγαι: quod et suspicatus est Fabricius ad Isidor. Charac. Pro καὶ Θαμακίων si qui Codd. darent καὶ μακίων,

cuius facile Καρμανίων nomen hic subnascetur: sed hariolationum desino; postremas, si nimis forte displicent, earum prima peritis redemisse iudicabor. VALCK. — Herodoti hunc locum tractans *Mannert* in Geogr. Graecor. et Romanor. T. V. pag. 8 seqq. veterem scripturam ἐν οὐρεσι ἐόντων recte habere nec ulla indigere emendatione contendit: caeterum planitiem montibus cinctam, de qua hic agitur, Indiae regionem *Caschmir* intelligit, fluviumque *Acen* sive *Acin* [l. 8.] eum esse censet, quem *Arcesinen* vocant rerum Alexandri Scriptores, ab oriente in Indum influentem, hodie *Tschunab* vel *Tschinab* nominatum. Multo probabilior eorum sententia, qui planitiem, quam dicit *Herodotus*, ab oriente Caspii maris longe ab Indo remotam statuentes, *Acen* vel *Acin* amnem, quem ille vocat, eundem atque *Oxum* esse autumant. Sic quidem *Sainte-Croix* in *Examen des Historiens d'Alexandre* pag. 714. in eandem partem inclinante *Barbier du Bocage* ibid. p. 829 seq. sic item *Heeren* in *Ideen* etc. p. 907. praeceunte (quem ibidem laudat) *Gatterero*. S.

[9. διαλελαμμένος πενταχοῦ] Quum πανταχοῦ olim nullo aut perincommodo sensu legeretur, mireris nemini in mentem venisse scripturam unice veram, quam felicibus auspiciis codex *Paris. C.* nobis servavit. *Vallae* versionem, per multas ambages errantem, *Wess.* et *Gronov.* tenuere: per singulas undique intercisiones ductus ac distributus. Videtur idem interpretes in suo codice vitiosum διαλελαμμένος, quod cum *Aldo* libri nonnulli praeferunt, reperisse, idque pro διεληλαμμένος (a themate διελαύνω) accepisse. Recte vero *Henr. Stephanus* διαλελαμμένος, a verbo διαλαμβάνω, dedit. Conf. *Var. Lect. S.*

CAP. CXVIII. 6. ἔσοδον εἶναι παρὰ βασιλέα) Haud percipio, quorsum docti viri animadversio, qua εἶναι non aliud ac ἔναι, tendat. Non nescio in Codd. utrumque saepe permutari; at hic εἶναι naturalem usum deponere non poterit. Rem supra c. 84. commemoravit. *WESS.*

CAP. CXIX. 6. ὡς οὐ συγκειμένοισι) Non absurdam profecto dat lectionem Codex *Arch.* ὡς οὐ σὺν ἐκεινοῖσι: si plures dant οὐ σὺν κείνοισι dignum illud quod paulo spectetur consideratius: σὺν τῷ et ἄνευ τινός interdum notant conscio et inscio. *VALCK.*

Ibid. ὡς εὐ σὺν ἐκείνοισι) Ex coniectura τὸν κλίμασι olim; cui auctoritatem *Arch.* liber et *Valla* conciliant. τὰ συγκείμενα, τὸ συγκείμενον, in pactis conventis teruntur; sed εὐ συγκειμένοισι ποιῆσαι, non ex compacto agere, haud recordor. Mox καὶ τοὺς παῖδας [non τὸν παῖδα,] dedisse scriptorem, clarius, quam cum sudum est. Sequitur enim continuo τὸν ἄνδρα τε καὶ τὰ τέκνα ἐγκτακλαποῦσα, ne plura advocem. WESS.

[10. ἔδρασε τὴν ἐπὶ θανάτῳ) τὴν - - ὅστιν intellige. Vide Annot. ad I. 109, 2. S.]

12. κλαίσκε ἄν καὶ ὠδύρετο) Incommoda mihi visa fuerat ἄν particula, et ἀνωδύρετο placuerat. Tuentur voculam codices, ut liquet ex Dissertatione Herodotea p. 144. et praebent κλαίσκε ἄν καὶ ὠδύρετο. VALCK.

Ibid. κλαίσκε καὶ ὠδύρετο) Incommodum ἄν *Abreschius* ἄν corrigit, ego inductum ex *Arch. Wind.* malo. ὠδύρετο, sicuti ποιέσκετο lib. VII. 119., ostentat speciem *Herodoto* olim frequentissimam, nunc rariorem. Vid. *Ety-molog.* pag. 624. lin. Quod *Galeus* autem ex schedis *Arch.* καὶ ὠδύρεσκε, id illae non norunt. WESS. — Particulam ἄν, a *Wess.* Reiz. et *Borh.* abiectam, restitui cum *Schaefero*. Utitur illà et alibi *Noster* eodem modo in actione identidem repetita; veluti III. 148, 5. et 9. omninoque passim eam adhibet, ubi abundare videri poterat, ut I. 196, 15, 18. et 21. S.

25 seqq. Ἡ δ' ἀμειβeto etc.) Cum memorabili mulieris responso comparavit et *Sophoclea* ex *Antigone* vs. 924. celeberr. *Wesseling.* Diss. *Herod.* pag. 176. In continuis quatuor versibus tanta cum *Herodoteis* est similitudo, ut alter alterius velut interpretes censi queat, et, ut equidem putò, *Sophoclea Herodotus* dederit ad verbum propemodum expressa. Non me praeterit, homines eruditos et *Iac. Tollium* in *Fortuitis* c. 4. sic statuere, ut *Herodotea* potius videri deberet *Sophocles* imitatus; ego vero, quod paece fiat illorum, aliter censeo; et, cur id adeo in animum induxerim, habeo rationes forte non adspernandas, quae hic commode non possunt explicari. Qui *Longino* dicitur Ὀυρηματάρης, XIII. 7. *Herodotus*, *Homerum*, quem *Polemo* (*Luert.* IV. 20.) vocabat *Tragicum*, *Homericae* certe magnificentiae proximum *Sophoclem* habuit in deliciis. Verum, haec ut unde sint

ducta liqueat, singula ponam seorsim: Sophocles: Πόσις μὲν ἂν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ἦν. Herodotus: Ἄνηρ μὲν μοι ἂν ἄλλος γένοιτο, εἰ δαίμων ἐθέλοι. Soph: Καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτός, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον. Herod: Καὶ τέκνα ἄλλα, εἰ ταῦτ' ἀποβάλλοιμι. Soph: Μητρός δ' ἐν ἄδου καὶ πατρός κεκευθότοι, Οὐκ ἔστ' ἀδελφός ὅστις ἂν βλαστοῖ ποτέ. Herod: Πατρός δὲ καὶ μητρός οὐκ ἔτι μεν ζώντων, ἀδελφός ἂν ἄλλος οὐδενὶ τρόπῳ γένοιτο. Posteriores duo versus, quales minus sincere scriptos legerat apud Clem. Alex. p. 747. velut ex deperdito dramate petitos Grotius posuit in Excerptis pag. 153. Levem errorem correxit Gatakerus Adversar. cap. x. Novator Sophoclis pro κεκευθῆναι vel κρυφθῆναι adhibuit τὸ κεκευθῆναι: haec est ratio, cur insolentius, genuinum tamen, κεκευθότοι, in alia fuerit mutatum. Sophocles Oed. Tyr. vs. 977. Θανάην Κεύθει κάτω δὴ γῆς. Scholiasta: Κεύθει, ἀντὶ τοῦ κεύθεται, κρύπτεται καὶ ἐν Ἀντιγόνη, Μητρός δ' ἐν ἄδου καὶ πατρός κεκευθότοι. Ab Antigones autem Sophocleae, et Intaphernis uxoris Herodoteae iudicio non valde dissidet illud Abauchae Scythae, qui, uxore liberisque tenellis post se relictis, aegrotantem amicum ex incendio servavit, narrante Toxari Luciano T. II. p. 565. [Toxar. s. Amicit. c. 61.] rogatusque causam, ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὐθις ποιήσασθαί μοι ῥάδιον, καὶ ἄδελγον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὐροίμην ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, οἷος Γυνδάνης ἐστὶ. VALCK.

28. οὐκ ἔτι μεν ζώντων) Clementem Alex. Strom. lib. VI. p. 747. et Plut. περὶ Φιλαδ. p. 481. E. οὐκ ἔτι μεν ἰόντων, quem in modum supra cap. 65. et saepe alii, invenisse, plura ni mutassent, putares. Persicae matronae dictum cum Sophocleo Antig. vs. 925., velut hinc derivato, comparavit operosius Iac. Tollius Fortuit. cap. 4. Quae his autem apta et nexa, non ex mulieris oratione, sed narratoris esse videntur, etsi discrepet librariorum iudicium. Tollius, feminae tribuens, ἐξέλεξα τοῦτον, fratrem videlicet, emendabat, cui non accedo. WESS.

CAP. CXX. 3. Ὀροίτης) Satrapae nomen unius literae discrimen apud alios, Ὀρόνην adpellantes, habet: ex Nostri exemplo instauratur a P. Victorio in Cicerone Var. Lect. II. 4. et Io. Davisio ubique ad Maximum Tyr. Diss. V. p. 511., non sine ratione; modo hoc ex fonte, sicuti Aelian. Hist. An. VIII. 11., hauscrunt; quae quidem

dubia res Cel. Hemsterhusio ad Luciani Contempl. cap. 14. WESS.

[9. νομοῦ ἀρχόντα τοῦ ἐν Δασκυλείῳ) Conf. c. 126, 6. Nempe Bithyniae erat praefectus. S.]

12. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρῶς λόγῳ;) Simili saepe in formula multitudinis numerus, qui tot in msstis, probatur: post pauca cap. 125. ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιούμενος εἶχε, quo Procopius modo Bell. Pers. I. 7. καὶ τοὺς περιόντας ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιεῖται, et lib. II. 5. eiusdem belli. Tale ἐν συμμάχων λόγῳ, Musae VIII. 68. et alia ap. Portum. Nec diversum de Gelimere, ultimo Vandalorum rege, καὶ νῦν ἐν αἰχμαλώτων λόγῳ ἦκων, Procopii Bell. Vand. lib. I. 7. WESS.

Ibid. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρῶς λόγῳ;) Minus adtendenti blandiri posset lectio Codicum ἀνδρῶν: mihi genuinum videtur vulgatum ἀνδρῶς. Viri quidem praestantes εἶναι dicuntur ἐν λόγῳ: (ὅτι περ εἰσὶν ἐν λόγῳ restituerem in Euripidis Rheso vs. 149.) quique nullo sunt numero, οὗτ' ἐν λόγῳ οὗτ' ἐν ἀριθμῷ. Verum εἶναι ἐν ἀνδρῶν λόγῳ hoc sensu vereor ut Graecis fuerit in usu. Nisi fallor, σὺ γὰρ ἐν ἀνδρῶς λόγῳ; tantundem est ac σὺ γὰρ ἀνὴρ; tu-ne vir fortis, vel egregius censereris? sive σὺ γὰρ ἐν ἀνδρῶς μίσηα vel μίσει; Platoni in Menex. pag. 249. dicitur civitas bello defunctis ἐν κληρονόμου καὶ υἱῶς μίσηα καθεστηκυῖα. ἐν πολεμίου μίσηα, Demosth. pag. 412, 92. Tanquam privatae sortis hominem degere, ἐν ἰδιώτου μίσει διαγεῖν, Isocrat. Euag. p. 195. c. Eusebius Stobaei pag. 567, 9. ὅδε μὲν καὶ ὅδε ἀρχουσι καὶ τετιμῆκται τὸ δ' ἑμὸν ἐν ἰδιωτίῳ λόγῳ καὶ ἀτίμου. Eadem est Herodoti forma scribendi. VALCK.

20. δι' ὃν τινὰ κακῶς ἤκουσε) Stat H. Stephani fides, ab omni in posterum suspicione immunis. [Nempe hoc ex ms. notaverat Stephanus in marg. de quo in Var. Lect. monere debueram.] Certe commodissimum, agnoscente Gronovio, quod rediit. Cl. Reiskio διὰ τινὰ idem prorsus ac δι' ἑν τινὰ propter quem, ob veterum exempla. Miscell. Lips. Vol. IX. pag. 512. sedulo conducta, quibus uti nunc non licet. WESS.

CAP. CXXI. 5. καὶ Ἀνακρίοντα τὸν Τάϊον) Aetas hominis hinc constituta manet. Amores et Polycratis familiaritatem non persequor. Multa P. Baelius post alios in Lexico, verum copiosior, quam res postulabat, in scri-

ptorum dissensu ventilando. Vixit Musarum, Veneris Bacchique corculum Cyro, Cambyse et Dario, Persarum regibus: haec discrepantiae origo. Ipsa autem commemoratio haec *Herodoti*, verborum seriem et structuram si consideres, implicatior atque ex interpositis parenthesisibus paullo inpeditiore est: hinc variae coniecturae et mutationes, quas doctis auctoribus relinquo. Pendent omnia ex *οἱ δὲ ἐλάσσονες λέγουσι*. WESS.

CAP. CXXII. [1. Αἰτίαι μὲν δὴ αὐταὶ διφάσαι etc.) Aliam caussam saevitiae, quam in Polycratem Oroetes exercuit, ex *Diodori Sic. Excerptis de Virt. et Vit.* (T. II. ed. Wess. p. 557.) adnotavit *Larcher. S.*]

5. Μύρσον τὸν Γύγεω) Genus-ne *Myrsus* ex Gyge, Lydorum rege, derivarit, non habeo, etsi veri specie defectum non sit, dicere. Nomen Lydum esse, Myrsi et Myrsili, Lydiae regum tituli lib. I. 7. nitide declarant. Recurreret homo lib. V. 122., ubi mendose et contra fidem Codicum huc usque Μύρσης. WESS.

8. παρέξ Μίνωός τε τοῦ Κνωσίου) De Minoë fatentur *Thucyd.* I. 4., *Diodorus* IV. 60. V. 54. et ibidem nominati. Minoëm inter et Polycratem tamen plures *θαλασσοκρατούτας Africanus* et *Eusebius* in *Chronicis* recensuerunt, a summis viris *Casaubono* in *Polyb.* p. 192. [ed. Gron.] et *Seldeno* de *Mari Clauso* lib. I. 10. ordine digestos et temporibus divisos. Sed hic reges et tyranni nominantur. Nam aut Democratici aut Aristocratici formulâ imperii gubernabantur fere Graeci illi, penes quos dominium marinum toties, ut ap. *Eusebium* et *Africanum* traditur, variabatur, bene *Seldenus*: vere quoque *Scaliger*, ἀνθρωπίνην γενεήν [l. 10.] esse tempus historicum, et opponi τῇ μυθικῇ, lib. III. *Can. Isagog.* pag. 278. Aliis ἀνθρωπίνη γενεὰ et ἀνθρώπειος spatium vitae humanae xxx. annorum aut etiam pauciorum, uti *Artemidoro*, *Porphyrioque*, quos *Berglerus*, huc non pertinentes, advocavit. WESS.

11. Πολυκράτης ἐστὶ πρῶτος,) Hiabat sermo, nunc lenissime labens. Πρῶτος ob praecedentia placuit. Quod de *Ioniam* sequitur, [l. 12.] ridiculum *Cl. de Pauw* et plane absonum est. Non ea enim fuisse Polycratem potentia, ut *Ioniam* posset Persarum regi eripere: imperium maris et insularum animo agitasse, id hic innui; repetendum ex

superioribus et considerandum ac si θαλάσσης Ἰωνίης foret. Sic vir doctus. Verum ut amantes sibi somnia fingunt, haud aliter ambitiosi. Polycrates mari, quod Ioniam adspexit, iam dominabatur in Musae huius cap. 39. Crevit habendi cupido, et hominem in perniciem detrusit, vana se spe lactantem. WESS.

Ibid. Πολυκράτης μόνος) Quomodo tandem solus? quum tam multi memorentur in historia veteri θαλασσοκράτορες. Vallae vetus et vera lectio fuit iterum a correctoribus oblitterata: vertebat Valla: Primus, inquam, extitit ex eo genere, quod humanum vocatur, (opposite ad heroicum:) qui multam conciperet spem Ioniae atque insulis dominandi. Legit itaque, quod ex Arch. Cod. dedit Galeus: Πολυκράτης ἐστὶ πρῶτος (vel πρῶτος) ἐλπίδας πολλὰς ἔχων Ἰωνίης τε καὶ νήσων ἄρξεν: quod, mea quidem sententia, paene significat idem atque illud de eodem Polycrate paulo ante dictum Herodoto: πρῶτος - - Ἑλλήνων δὲ θαλασσοκρατεῖν ἐπινοήθη. Thucydidi dicitur insulas sibi subiecisse Polycrates ναυτικῶ ἰσχύων, I. 15. Straboni, fuisse δυνάμει λαμπρὸς, ὥστε καὶ θαλασσοκρατῆσαι, XIV. pag. 945. v. [p. 657. d. ed. Cas.] Qui maris tenere mediterranei partem Graeci, superbo θαλασσοκρατούντων insignes titulo, in aliquot insulas Aegaei maris exercebant imperium, sic satis interdum violentum; nam obniti quidem noverant dominationem affectantibus, sed moderate imperandi artem ignorabant Graeci. Insulas, quarum imperium et τὸ θαλασσοκρατεῖν, per contemptum νηϊδῆμα Thessalus vocabat Iason apud Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 340, 8. Nobis ista nunc nota sunt, quae forsitan ignorassemus, absque Casauboni fuisset in Polybium commentario p. 97. qui pag. 192. et seqq. sequutus Eusebii ductum populos θαλασσοκράτορες recensuit, huius Herodotei tum forte loci non memor; nam, quod de Minoë tradit Noster, enotavit e libro IV. c. 60. Diodori Siculi. idem illud de Minoë ter quaterve tradentis alibi. VALCK.

CAP. CXXIII. 3. Μακράνδριον Μακράνδριον) Restituit e Med. Gron. accedunt Arch. et Valla: et saepius in c. 142. et seqq. Herodoto dicitur Μακράνδριος. Praeter Perizon. [ad Aeliani Var. XII. 55.] vid. Hemsterh. ad Luciani p. 478, 510. [ad Necyomant. c. 16. et Contempl. c. 14.] Patris nomen filio fuit inditum, more minus inter Graccos usitato:

Persas id ipsum fecisse nonnunquam, Herodotei demonstrant Ἄρταφέρνης ὁ Ἄρταφέρνηος, et Ὑδάρνης ὁ Ὑδάρνεος. In duobus Demosthenis locis pag. 144, 98. et p. 744, 191. quinque memorantur patribus cognomines, Cephisophon, Cleon, ipse Demosthenes, Hippocrates, Diophanes, omnes eiusdem aetatis Attici: hoc aevo multo fuit illud usitatius quam olim. VALCK.

8. λάρνακας οὐκ ἂν πληρώσας λίθων) *Amphoras complures complens plumbo, summam operiens auro et argento*, Gortynios dum callide ludificabatur Annibal, ut a Graecis alia, hoc forte ceperat ex Herodoto consilium; nam Graece Poenum scientem nonnihil etiam temporis tribuisse literis constat. Ut Polycratem Oroites, ceteros illos Athenienses non immeritos deceperunt Egestaei apud Thucyd. VI. 46. Diodor. XII. 85. Polyæn. VI. 21. Fraus dissimilis, qua Syracusanus Pythius bonum illum equitem Romanum circumvenit, Ciceroni venuste narratur, de Off. III. 14. VALCK.

[11. καταδήσας δὲ τὰς λάρνακας) *Alligatas arcas vertunt: commodius obligatas dixissent. Obsignatas* equidem, (hoc enim me voluisse, non *obsignatus*, quisque videt) ad sensum magis, quam ad verbum, reddidi. Commode Larcherus ex Eustathio ad Odys. θ'. 447. adnotavit, priusquam claves fuissent inventae, arcas et fores, quas tuto clausas voluere veteres, loris fuisse colligatas, eisque nodis fuisse constrictas, quos nemo alius facile solvere posset: καὶ δύναται (ait Eustath. pag. 319, 9. ed. Bas.) καὶ εἰς παραμίαν κεῖσθαι ὁ τοῦ Ὀδυσσεὺς δεσμός ἐπὶ τῶν σφραγισμένων ἀσφαλῶς. De eodem more Reiskius etiam ad hunc Nostri locum monuerat. S.]

CAP. CXXIV. 6. παντοίη ἐγένετο [placuit ἐγένετο ex ms.] μὴ ἀποδηῆσαι τὸν Πολυκράτην.) Cl. Reiskius τὸ μὴ ἀποδηῆσαι. Explicatur phrasis lib. VII. 10, 3. τότε παντοῖοι ἐγένοντο Σκύθαι δεόμενοι Ἰώνων λῦσαι τὸν πόρον. Iam quod Polycratis filiae per quietem obiectum dicitur somnium, id ipsum vidisse tyrannum et recitasse, cum Persarum regis iussu in crucem tolleretur, Philo Iud. prodidit apud Euseb. Pr. Euang. lib. VIII. 13., alios fortasse secutus. Vid. Mangeium Oper. Philon. T. II. p. 659. WESS.

Ibid. παντοίη ἐγένετο μὴ etc.) In Xenophonteis semel, ut puto,

reperietur: ἐν παντὶ ἦσαν, μὴ etc. pag. 554, 8. Hinc diversum illud Herodoti significat in omnes se formas vertebat, obsecrans Polycratem, domo ne abiret: δεσμένη namque subaudiendum, additum ab Aeliano Nat. An. XV. 21. παντοίοις ἐγένοντο αἱ Ἰνδοὶ δεόμενοι τοῦ Ἀλεξάνδρου μηδένα ἐπιβῆσαι τῆ ζωῆ: quod saepe facit, Herodotum imitabatur Aelianus, cuius ista sunt VII. p. 585, 2. [c. 10, 54.] παντοίοις ἐγένοντο Σκύθαι δεόμενοι Ἰάνων λῦσαι τὸν πόρον. Neutrum horum Portus adtigit. Quocumque vehementiore mentis motu subito concitati, terrore praesertim, seu metu, dicuntur παντοίοις γενέσθαι. Uxorem metuens Xerxes Herod. IX. 108. παντοίοις ἐγένετο, in omnes se formas vertebat, ut ne dare cogeretur quod amata sibi petierat Artaynte. Vid. Luciani T. I. pag. 268. p. 725. T. II. p. 558. et p. 578, 78. ubi reperias παντοίως ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους. VALCK.

8. ἐπιφικμίζετο) Gronovio, compositum hoc proscribenti, satis, puto, faceret Eustath. in Iliad. α. p. 28, 27. [pag. 21, 48. ed. Bas.] Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ παρ' Ἡροδότῃ ἐπιφικμίζεσθαι, οὐ ταυτὸν ἐστὶ τῷ ἐπιφικμεινῷ ἀλλὰ μαντικὴ λέξις ἐστὶ, δηλοῦσα προφορὰν τινὰ μαντείας δι' ἀναμνήσεως ἐνυπνίου. Quorum quidem recordatio si animum non subiisset, aderat Hesychii Ἐπιφικμίσμασιν, οὐανίσμασιν, potuerantque in promptu esse Thucydidis et Iosephi verba, a Grammatico explicita. At homines sumus, et specie deludimur. Tu vide Albertium ad Lexicographum. Restitui πεντηκόντην, scriptore praeunte. WESS.

CAP. CXXV. 5. καὶ τὰν τέχνην ἀσκήσουσιν) Minimi refert, utrum eligatur: [ἀσκ. an ἐπασκ.] parendum tamen Codicum imperio. Ἀσκήων πεντήκοντον IX. 52. pro quo ἐπασκήσας VI. 92. ἀσκήν χρηστότητα Eurip. Suppl. 872., κακότητα ἀσκήν Aeschyl. Prometh. 1064. Superius [lin. 4.] Κροταλιότῃ ἀνδρα, ἰητρὸν τ' etc. fortasse voluit, ut c. 122. Μύρρον - - ἄνδρα Λυδὸν, nisi scribenti in oculis fuerit Homeri Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ. [Iliad. λ'. 514.] WESS.

8. ὅτι γὰρ μὴ αἱ Συρακουσίων) Horum corruperat sensum Valla, qui eiectam a Gronovio reperit et in suo Cod. vocem τύραννοι. Per Syracusanorum Tyrannos, quorum μεγαλοπρέπεια cum illa posset Polycratis Samii componi, nullos, ut puto, designare potuit Herodotus, nisi nobilissimum illud par fratrum, Gelonem, et Hieronem; nam pri-

mus etiam Hiero paulo ante iam illuc abierat, quam historiam suam conderet Herodotus; quo tempore Syracusis imperium fuit penes suum dominum, Populum. Utrumque cum excellenti viro Pisistrato comparans Plutarchus de Sera Num. Vind. p. 551. F. Gelonem, inquit, novimus, et Hieronem, Sicilienses, et Pisistratum, ὅτι πονηρὰ κτησάμενοι τυραννίδας, ἐχρήσαντο πρὸς ἀρετὴν αὐταῖς, καὶ παρὰ νόμους ἐπὶ τὸ ἀρχεῖν ἐλθόντες, ἐγένοντο μέτριοι καὶ δημοφελεῖς ἄρχοντες. Gelo certe, libertatis amantissimis civibus post obitum etiam desideratus, clementiae fuit et moderationis, et prope modum Regis qualem fingebant in umbra Philosophi, verum exemplar; civibus dictus εὐεργέτης, καὶ σωτὴρ, καὶ βασιλεύς, Diodor. XI. 26. Ad illum non aequiparandus frater Hiero, eruditorum istius aevi hominum studiosissimus cultor, Simonidis, Pindari, Bacchylidis, Aeschyli, ceterorumque, (Aelian. Var. IV. 15.) eo dignus vel inprimis fuit Herodoto visus, qui huius laudis ornaretur titulo. Sed his longe recentioris secundi Hieronis, (cum primo saepe confusi,) sub Romanorum umbra Regis fortunatissimi, mihi multo notior est μεγαλοπρέπεια. VALCK. — μεγαλοπρεπεῖαν tenent libri omnes, sicut I. 139, 4. Unus Borh. μεγαλοπρεπήην suo arbitrio edidit. Subintelligendum κατὰ vel ἐς μεγαλοπ. facile patet. S.

11. οὐκ ἀξίως ἀπηγήσῃς etc.) Tentata haec varie sunt, frustraneo successu: explicatione indigent, nulla correctione. Significatur, Polycratem, postquam indigno modo qui narretur, fuisset ab Oroeta occisus, in crucem sublatum. Modus supplicii, quem negat relatu dignum Herodotus, aliquod sine dubio crudelitatis insigne exemplum habuit. Solebant Persae cruci suffigendis capita amputare, ut Histiaeo VI. 50. et Leonidae VII. 238., aut pellem detrahere; qua fortasse excoriatione, ut multum in tollendis iis, quorum corpora in propatulo postea ponebant, abusi etiam fuerunt in Polycrate. De Bagapate Ctesias Eclog. Pers. cap. 58. τὸ δέρμα περιαιρεθεὶς ἀνεσταυρώθη. Haec magnus Casaubonus, atque, ut opinor, verissime, Exercit. XVI. ad Annal. Baronii p. 541. WESS.

CAP. CXXVI. 3. καὶ τῶν Μάγων τὴν βασιλίην) Hic iterum, si non fuisset interpolata, Vallae versio, post Cambysis obitum, occupato a Magis regno, demonstrasset atten-

dentī, καὶ in κατὰ debere transmutari: μετὰ γὰρ τὸν Καμβύσῃ θάνατον κατὰ τῶν Μάγων τὴν βασιλείαν. Necessary correctionem esse sciens historiae Persicae nemo diffitebitur: vid. *Herod.* III. 61. et 67. Per septem menses Medus ille Smerdis regnavit cum fratre fraudis architecto: κατ' ἐκείνο τοῦ καιροῦ evenerunt hic narrata. Ut passim ab aliis, κατὰ sic etiam adhibetur ab *Herodoto* I. 67. κατὰ τὸν κατὰ Κροῖσον χρόνον, καὶ τὴν Ἀναξάνδρῃδον τε καὶ Ἀρίστανος βασιλείαν ἐν Λακεδαιμόνι. vid. *P. Leopard.* Em. XI. c. 5. [καὶ τῶν M. tenent scripti omnes: κατὰ receperunt *Bork.* et *Schaeff.*] Paulo post, ut legit *Valla*, scribendum: ὁ δὲ ἐν ταύτῃ τῇ παραχῆ [pro olim vulgato ἀρχῆ] κατὰ μὲν ἔκτεινε etc. adfirmant illud *Cod. Arch.* et *Herod.* infra c. 150. ἐν ὅσῳ ᾧ, τε Μάγος ἦρχε καὶ οἱ ἑσπέρῃ ἐπικρίστησαν, ἐν ταύτῃ παντὶ τῷ χρόνῳ καὶ τῇ παραχῆ. VALCK.

4. ὠφέλει μὲν οὐδὲν Πέρσας) Coniiciendo adtigerunt *Paulus* et *Reiskius*. Post pauca c. 127. de Oroeta ὅς ὠφέλησε μὲν καὶ οὐδὲν. Succedit ἐν ταύτῃ τῇ ἀρχῆ, suum sibi incommodum habens; neque enim bene adhaerescit antea positus. Equidem proclivior sum in *Vallae* et *Arch.* ἐν ταύτῃ τῇ παραχῆ, in illa post *Cambysis* fata rerum conturbatione. Vide adnotationes *Galei*, quibus *Cl. Schurtz-fleischius* calculum addidit. WESS.

[6. Μισροβάτεα etc. Conf. cap. 120. S.]

10. καὶ τινα ἀγγαρηῆτον Δαρσίου) Exquisitius hoc est quam pro scribarum ingenio. Ἀγγελικθόρους in *Musis* ignorat nemo. Ἀγγαρηῆτος *Persarum* voce idem. Testes ἄγγαροι, toties apud alios obvii, tum ἀγγαρηῆτον, docte illustratum a *Vinc. Riccardo* ad *Homil. Procli* XVIII. p. 525. et *Balth. Stolbergio* *Exercit. Ling. Gr.* p. 152. *Herodotus* Ionica specie ἀγγαρηῆτον extulit, quando de *Persarum* vehiculari cursu ταῦτο τὸ δρόμωμα τῶν ἵππων καλεῖσσι Πέρσαι ἀγγαρηῆτον lib. VIII. c. 98. liquido docens, in regum nunciis, sive pedibus seu curru eant, voci sedem esse. WESS.

11. κτείνει μιν) κτείνει [nescio utrum κτείνει, an κτείνε, voluerit] μὲν iustissime docti viri, *Paulus*, *Reiske*, *Abresch*. Proximum ἀποκτείνεας δὲ μιν ita postulat. WESS. — Commodum utique foret μὲν, commodum etiam κτείνε aoristo tempore, sic dein ἠφάνας: sed in vulgatum consentiunt libri omnes. S.

12. ὑπείσας) Bis terve reperitur apud Nostrum ὑπείεις, p. 65, 41. p. 180, 12. [lib. I. c. 156. et III. 52.] et hoc loco praebet idem Arch. Si vel plures darent, servandum tamen rarius illud Ionicum iudicarem ὑπείσας. Ut hic ἄνδρας οἱ ὑπείσας, sic legitur VI. 103. νυκτὸς ὑπείσαντες ἄνδρας. Formam, Grammaticis ferme ignotam, ut Iones, sic veteres etiam adhibuerunt Attici: ἀφείσα, ἀφείσαν, est in Thucyd. V. 81. et alibi. VALCK. — Aeque ionicum ὑπείεις est, et ὑπείσας: sed ὑπείεις τῆς ὄργῆς locis citatis, a verbo ὑφίημι, remitto; at ὑπείσας vel ὑφείσας ab ἔω, colloco. S.

CAP. CXXVII. 5. οὐκ ἐδόκει πέμπειν) In his requiritur vocula, quae in vicinis est superflua. Scripsisse adeo Nostrum arbitror: στρατὸν ἐπ' αὐτὸν οὐκ ἐδόκει οἱ πέμπειν, ἅτε οἰδεόντων ἔτι τῶν πρηγμάτων: neque enim οἰδεόντων, si plures dant Codices, alteri οἰδαινόντων postponerem: legitur et III. 76. μηδὲ, οἰδεόντων τῶν πρηγμάτων, ἐπιτίθεσθαι. Platonis imago non multum distat, πόλιν et ἀρχὴν φλεγμαινοῦσαν memorantis, de Rep. II. p. 372. E. de Leg. II. p. 691. E. VALCK. — At nec ullo incommodo subintelligi datus οἱ ad ἐδόκει potest, et peropportuna eidem voculae sedes deinde est, rebus ei (id est, rebus eius) nondum satis tranquillis. Caeterum, intercidis in codicum aliquo οἱ ante οἰδεόντων, nemini mirum videbitur. S.

Ibid. ἅτε οἱ οἰδεόντων etc.) Praevit Scriptor, Thaliae c. 76. μηδὲ οἰδεόντων τῶν πρηγμάτων. Aldus ibi, ut hic Pass. οἱ δεόντων, quod ipsum in Suidae Ἰθὺ fuit; ubi Küsterus, quum οἰδεόντων debuisset, rescripsit hoc ex loco οἰδαινόντων, oblitus H. Stephanum dudum in Recens. Voc. Herod. verum tenuisse. Οἰδάνειν in irae fermento Procopius Bell. Pers. I. 21. et Vand. I. 4. Μοχ μεγάλην τὴν ἰσχὺν non sollicito. WESS.

CAP. CXXVIII. 5. παλλομένων δὲ λαγχάνει) In his etiam fuit erratum. Idem saepe dicitur κληρουμένων δὲ λαγχάνει: nam, quod Ionice πάλλειν et πάλλεσθαι, vulgo κληροῦν dicebatur et κληροῦσθαι: quae duo sane differunt significandi dote. Sive praefectus sortitioni, seu sortes in aliorum gratiam coniiciens in galeam, sitellam, vel urnam, a concussione πάλλειν κλήρους, et πάλλειν dicebatur simpliciter, vulgo κληροῦν. Πάλλεσθαι et κληροῦσθαι, qui sortiebantur, sive rem inter se sorti committebant. Quem ex his tangebatur sors, sive, cuius sorte nomen excidebat, is λαχεῖν dicebatur, vel

κλήρω λαχεῖν [III. 85, 6.], Herodoto πάλη λαχεῖν, [IV. 94, 5. 155, 5.] et Aeschylō Sept. c. Theb. vs. 55. Κληρουμένους δ' ἔλειπον, ὡς πάλη λαχῶν Ἐκαστος αὐτῶν. In Soph. Elect. vs. 711. agonistas Brabeutae Κλήρωις ἔπιλαν. Hoc activo verbo Κληρουῶν est et Aristophani Eccles. 678. Contra Callim. Hymn. in Iov. vs. 64. ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε Πήλασθαι, Homerus Iliad. ὁ. 191. Ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολλὴν ἄλλα ναιέμεν αἰεὶ Παλλομένων. Hoc et κληρουμένων λαχεῖναι, Xenoph. p. 22, 28. Lysiae p. 105. Demosthenes p. 522, 22. κληρουμένων πρῶτος αἰρεῖσθαι τὸν αὐλητὴν ἔλαχεν. Turpe mendum, ut alia non pauca, reliquerunt in Harpocrat. Πινάκια, τὰ καθιέμενα αὐτὶ κλήρων ὑπὸ τῶν κληρουμένων: corrige κληρουμένων. H. Valesius, vir summus, κληρουμένων dum scribebat, Attici forte moris non recordabatur. VALCK. — Immo recte, si quid video, emendavit Valesius. S.

14. εἰ ἐνδείξιαιτο ἀπόστασιν) Misellum εἴ οἱ placere [Gronovio et Porto] non potuit, quoniam ἐνδείξιαιτο ex ἐνδείχασθαι repetitum iverunt. Fac Ionum more ab ἐνδείχασθαι descendere, et voculae tuta erit statio. Diodori sunt, καὶ μὴ βάρβαρον ὠμότητα πρὸς ὁμοθετεῖς ἀνθρώπους ἐνδείχασθαι, lib. XIII. 27. et in Excerpt. T. II. p. 651. μεγάλην ὕβριν τῆ πρεσβείᾳ ἐνδείξαιτο. Nobile Paulli est Apost. Ἀλέξανδρος πολλὰ μοι κακὰ ἐνδείξαιτο II. Tim. iv, 14. Alia prudens negligo. Artibus autem Bagaei ad Oroetem pessumdandum conveniunt Maeronis technae in Ael. Seiano ap. Dionem Cass. et Olympii sive Honorii Imp. in Stilicone opprimendo ap. Zosimum. WESS. — Facile equidem patiar εἴ οἱ ἐνδείξ. restitui. S.

[20. μετῆκάν οἱ τὰς αἰχμάς) Vertunt vulgo cum Valla, lanceas deposuerunt. An submiserunt ei lanceas, aut tradiderunt? Nescio an militaris formula sit μεθῆναι τὴν αἰχμὴν, cuius vim mihi haud satis liquere profiteor. S.]

CAP. CXXIX. 5. ἀστράγαλος ἐξιχώρησε ἐκ τῶν ἄβρων) De Dario, καταπεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐν κυνηγεσίᾳ, τοῦ ἀστράγαλου ἐκχωρήσαντος Dio Chrysost. Or. XIV. p. 251. ex Herodoto, dissensu exiguo, iterato Or. LXXVII. p. 652. πισόντι ἀπὸ τοῦ ἵππου μεταχωρήσας ὁ ἀστράγαλος: maior est in medici nomine, quem Δημοδόκον, incertum sua-ne an aliorum culpa, adpellat. Fieri potuit, ut Δημοδόκος, quo de Aristoteles Eth. ad Nicom. VII. 8. in Oratoris animo fuerit. In Himerii Eclog. p. 71. ed. H. Steph. Δημοκίδης ὁ Κροτωνιάτης,

etiam ap. Photium Biblioth. p. 1142. ubi Sophistæ verba Hoeschelii adiumento correctiora leguntur. WESS.

8. στρεβλοῦντες καὶ βιάμενοι) Haec et vicina obversabantur Dioni Chrys. Or. XIV. p. 231. B. et LXXVII. p. 652. D. et 653. ubi chirurgi εἰς ἀγρυπνίας τε καὶ ἀλγηδόνας *Darium ἐνέβαλον*, ἔλκοντες καὶ βιαζόμενοι τὸ ἄρθρον: tum tangit laudabile Democedis facinus, invidios Medicos Aegyptios e praesentissimo liberantis periculo, narratum Herodoto c. 132. Bis in Dione medicus Crotoniata dicitur Δημοκίδης, qui fuit Δημοκίδης, et Democedes etiam vocatur Timaeo ap. Athen. XII. p. 522. B. et Aeliano Var. Hist. VIII. 17. VALCK.

11. ἀγρυπνήσι εἶχετο) Suidas male [qui ἀγρυπνή συνείχετο.] Herodotea ἔχσθαι ἀπορίη et ἐν ἀπορίησι IV. 131. IX. 97. et ἀμφιβολίη ἐχόμενος V. 74. Aeliani Var. XIII. 35. Φαλαγγίων κνήσασιν ἐχόμενος, Luciani Scyth. c. 2. τῷ λοιμῷ ἐχόμενος, abunde Grammaticum redarguunt. Dignum magis consideratione [l. 12.] παρακούσας - - τὴν τέχνην, studiosissime in Lexica, ut ἀκούειν et παρακούμεν, contra compositionis indolem, idem habeatur, receptum. Consilio non favebit Herodotus, si, quod schedae offerunt, οἷα δὲ παρακούσας dederit, tantum indicans, oscitanter et negligenter hominem Sardibus pridem audientem Dario nunc tandem Democedis artem indicasse. WESS. — Verba οἷα δὲ facile suspiceris ex glossa a nonnemine fuisse adiecta: quae sive adsint, sive absint, perinde constabit verbo παρακούμεν notio obiter audiendi, quam ei Vir doctus vindicavit. Denique ad ἀγγέλλει τῷ Δαρείῳ utique intelligi debet τὴν τέχνην τοῦ Δημοκίδεος, et potest ad παρακούσας subintelligi περὶ αὐτῆς: sed et nihil impedire videtur, quo minus iuncta intelligamus παρακούσας τὴν Δημοκίδεος τέχνην, et dein cogitemus ἀγγέλλει αὐτήν. S.

CAP. CXXX. 4. κατεφάνη - - τεχνάζειν ἐπιστάμενος) Vallae Latina, visus Dario fuit notitiam artis perite didicisse, mala sunt, damnataque ab H. Stephano Thes. T. III. p. 1437. Suidae interprete, et Reiskio. Dolos et strophas noverat Democedes, ut artis medicae peritiam dissimularet. Id τεχνάζειν. Ὁ δὲ Ἀρταφέρνης ὄρεών αὐτὸν τεχνάζοντα, dissimulandi artibus utentem, infra lib. VI. 1. WESS. — Vallae versionem quum Gronovius tenuisset, cum hac Wesselingius permittavit, sed tamen visus fuit Dario dissimulandi artes bene nosse: frigidâ (ut dicam quod sentio) sententiâ. Nemp me-

mor Vir doctissimus usitatae verbi *καίνεσθαι* et similium constructionis cum participio loco infinitivi, (de qua etiam ex professo *Valckenarius* ad c. 1, 24. huius libri monuit,) iuncta intellexit ista *κατεθάνη ἐπιστάμενος*, rursusque illa, *ἐπιστάμενος τεχνάζειν*. Sed ex praemissa Darii interrogatione, (l. 2.) *τέχνην εἰ ἐπίσταίτο*, perspicuum videtur intelligi h. l. debere, *ἐπιστάμενος αὐτήν*, scil. *τὴν τέχνην*, adeoque hoc dici: *adparuit Dario, dissimulare hominem, cum quidem calleret artem; sive, quod eodem redit, adparuit Dario, callere eum artem, sed dissimulare*. Poterat *Herodotus* scribere *ἐθάνη* - - *τεχνάζων, ἐπιστάμενος*: sed, ne duo participia absque coniunctiva concurrerent particula, alterum verbum in infinitivo posuit, cui perinde hic locus erat. In eandem nobiscum sententiam *Larcherus* monuit, *ἐπιστάμενος* hic accipiendum quasi esset *καίπερ ἐπιστάμενος*. S.

8. *Φλαύρας ἔχειν τὴν τέχνην*) Praeferrem, si Codices subministrarent, *Φλαύρας ἔχειν τῆς τέχνης*: quo modo saepe loquuntur veteres. *μακαρίας ἔχεις Θραῦν'* *Θράκης παρῶδου χρησίμως ἔχειν* *οὗτας εὐνοίας ἔχων* *αὐχμηρῶς εἶχε τοῦ προσώπου* *οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ἔπος ἔχει καὶ δικαιοσύνης*. Horum primum est *Dionysii Tyr.* ap. *Stobaeum* p. 551. 14. Postremum *Platonis* ita transtulit Latine *Cicero*: *cum ignorem quam sit doctus, quam vir bonus?* *Tusc. V. 12.* VALCK. — Tenent vulgatum libri omnes: et perinde sane (*κατὰ*) *τὴν τέχνην*, atque *τῆς τέχνης* (*ἔνεκα*) dicere licuit *Herodoto*. S.

[9. *ὡς οἱ ἐπέτρεψε*: sc. *ἑαυτὸν*, aut *τὸ πρῶγμα*. S.]

10. *καὶ ἥπια μετὰ τὰ ἰσχυρὰ προσάγων*) Series rerum insstis adstipulatur. Aegyptii medici regem diu torserant, et continuatis aerumnis somno prohibuerant. *Democedes lenibus post acria* illorum usus *medicamentis* *Darii* *insomniam* discutit, reddita sanitate. *Vallu* verum perspexit, nactus *Morelli* ad *Dion. Chrys.* p. 72. et aliorum calculum. *ἥπια Θάμμανα* *Poëtae* *Iliad.* ὁ. 216. et *ἥπια ἀλίσματα* *Aeschyli* *Prometh.* vs. 481. loquendi genus adfirmant. *Hier. Mercurialis* *Var. Lect.* lib. IV. 5. intacta non reliquit *Herodotea*. WESS. — Suum *Herodoto* restitutum iri, καὶ ἥπια μετὰ τὰ, monstrat *Diss. Herod.* p. 81. Sic *Laurentium* legisse monuerat, qui primus, ni fallor, omnium exactius expendere coepit monumenta veterum. *Gracca* praesertim, *P. Leopardus* *Emend.* VII. c. 14. VALCK.

19. ὑποτύπτουσα δὲ αὐτέων ἐκάστη) *Stephani ὑποκύπτουσα probarunt Ampl. Cuperus Ep. ad Graev. Syllog. Burman. T. II. p. 690. Pavius, Geinozius; merito inprobante Gronovio, sed vulgatum, in quod codices magna consensione conspirant, infeliciter explicante. [Nempe vertendum censuit, unaquaeque pectus subverberans.] Indiget locus interpunctione, bene a Cl. Reiskio picta, et ex Arch. τὴν θήκην, arcâ sive repositoio aureorum numorum. Donarunt regiae mulieres Democedem stateribus, cumulativim adeo in phiala coacervatis, ut plures deciderent. Singulae τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην arcam, ut numos phiala eruerent, concusserunt et subverberarunt: id ὑποτύπτειν II. 136. VI. 119. habetque iunctum utrobique sibi, quo quid egeritur, instrumentum, etiam in Comici Avib. vs. 1145. ubi Hemsterhusius praeclare. Lege mecum, Ὑποτύπτουσα δὲ αὐτέων ἐκάστη Φιάλη τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην ἔδωρέετο τὸν Δημοκῆδεα οὔτω δὴ τι θαφιλίει δωρεῇ, ὡς etc. Earum unaquaeque phiala thecam (sive auri arcam) concutiendo eruens Democedem tam luculento munere donavit, ut servus ---: et plana via erit. Tzetzes, laxius explanatione usus, χρυσαῖς Φιάλαις τὸν ἐπέχεον ἐκείνω, Democedi, Chil. III. p. 314. WESS.*

Ibid. ὑποτύπτουσα etc.) Tentamina prostant H. Stephani, Palmerii, Gronovii, Reiskii. Qui hic Theologica potissimum tractat juvenis Gallus Io. le Febvre hunc in sensum accipiebat Herodotea: chacune d'elles vidant une fiole pleine d'or dans une caisse, la donnèrent à Democède avec la caisse. Reliquis mea quoque succedat coniectura, τὸν χρυσὸν tantum scribentis pro τοῦ χρυσοῦ. Herodoti verba; ὑποτύπτουσα δὲ αὐτέων ἐκάστη Φιάλη, τὸν χρυσὸν σὺν θήκῃ ἔδωρέετο τὸν Δημοκῆδεα, sic interpretor: earum autem singulae phiala eruentes, (aureos stateras, ex arca videlicet:) auro et phiala donabant Democeden: atque ita verum me reperisse arbitror: probe tamen sciens veritatis saepe nos decipi simulacris. Primum egestos ex arca stateras continens phiala, auri erat θήκη. Deinde, τὸν χρυσὸν -- ἔδωρέετο τὸν Δημοκῆδεα, qua ante structura, δωρέετχι μιν Δαρειῶς π. χ. δύο ζεύγεα. [At ibi ζεύγεσι et usus Graeci sermonis et librorum consensus postulavit.] Quid tandem sit Ὑποτύπτειν ante hos 50 annos Küsterum docuit venerandus ille nobis Hemsterhuisius: vid. ad Aristoph. Av. vs. 1145. Küsterus dedit et Berglerus Herodotea ex

lib. II. c. 136. ubi κοντῷ ὑποτύπτοντες ἐς λίμνην notat conto in paludem immisso egerentes quod adhaerebat luti: omisere locum Herod. VI. 119. (p. 570, 57. ed. Gron.) ὑποτύπτας τῶν ἀντλέει. Aristophanis anseres, latis pedibus usi velati palis, ὡσπερ ἄμαις, lutum eruentes, ὑποτύπτοντες, in pelves ἐμβάλων. Similiter uxores Darii quaeque dicuntur ὑποτύπτονται Φιάλῃ, tanquam palis usae phialis: nec mirum; phialarum enim ampla quidem erat capacitas, sed lata figura paliarum instar: vocem ideo Hebraeam פִּיָּאָל, qua palae designantur, Φιάλας interpretantur Numer. IV, 14. In Homero Φιάλην exponunt χαλκεῖον ἐκπέταλον λεβοῦδες: vid. Athen. XI. p. 468. E. p. 501. A. Eustath. ad Iliad. Ψ. p. 1412, 50. et Wetsten. ad Ioannis Apoc. 5, 8. Vas sive poculum ἐκπέταλον amplum est, atque expansum instar folii vel laminae: Athen. XI. p. 485. E. 494. E. 496. A. et Harpocrat. in voc. Τριπτήρα. Istarum itaque Darii uxorum unaquaeque donabat Democeden (fortasse regio more προσιπικαυῖα) λαβοῦσα πλήρη χρυσίαν [μεσόμφαλόν γε] Φιάλην: sic apud Athen. XI. p. 502. A. scribendus est Theopompi Com. tetrameter, ex Althaea sumtus. VALCK.

[Theopompi apud Athen. fragmentum iam nil moror; ad quod consuli possunt quae a Casaubono, a Porsono, et a nobis adnotata sunt; Animadv. ad Athen. T. VI. p. 297 seq. Hoc unum moneo, nescire me consulto-ne χρυσίαν scripserit Valck. pro eo quod apud Athen. olim vulgatum erat χρυσίαν. Caeterum rectissime hunc Herodoti locum expeditisse idem Vir doctissimus mihi visus est; nisi quod nil opus fuit, τοῦ χρυσοῦ ibi contra et sermonis usum et librorum consensum in τὸν χρυσὸν mutare, quum percommode intelligi possit ἀψιδίῃ δαψεῖ τοῦ χρυσοῦ. Quod vero Θήκην idem Vir doctus ipsam illam phialam interpretatur, qua et hauriebatur aurum et cui illud impositum donabatur Democedi; similiter apud Athen. IV. 4. p. 129. d. e. est ὑδατὸς πίναξ, ἐν Θήκῃ κατακειμένης ἀργυρῆ, vitrea patina super repositoio argenteo: et ibid. c. 5. p. 150. c. d. bellaria in canistris ex ebore tectis --- dono dabantur hospitibus αὐταῖς ταῖς ἰδίαις τῶν πιμακτῶν Θήκαις, unā cum thecis, quibus quodque bellariorum genus impositum erat. Et, Φιάλην (phialam, pateram) planius aliquod vas et latius esse, super quo aliud (v. gr. poculam) possit reponi, ex eodem Atheneo

et ex *Polluc.* VI. 95. observavit *Wytttenbach* in Annotatt. ad *Selecta principum Historiocol.* p. 374 seq. conf. *Xenoph.* *Cyrop.* I. 3, 8 seq. *Wesselingii* ratio, quoad sententiae summam parum a *Valckenarii* interpretatione discrepans, nititur illa quidem codicis *Arch.* auctoritate; sed vereor ne τὴν θήκην ibi (pro vulgato σὺν θήκῃ) ex scribae ingenio profectum sit, non e vetusto exemplari derivatum. Sane in duobus aliis *Herodoti* locis, ubi verbum ὑποτύπτω eadem notione usurpatur, itemque in tertio ex *Aristoph.* prolato, nullum nomen in accusativo casu positum conspicitur, nec illo opus esse videtur: aurum vero simul cum theca (σὺν θήκῃ) dono datum esse *Democedi*, ex his quae continuo sequuntur intelligitur. *Reiskius* duas voces σὺν θήκῃ in unam συνθήκῃ contrahendas censuerat, χρυσοῦ συνθήκην auri acervum intelligens. *Toupius* Emend. in *Suid.* (ad voc. Χρυσίς) P. III. p. 575 seq. ista τοῦ χρυσοῦ σὺν θήκῃ, violenter utique, in εἰς τὴν χρυσοθήκην mutans, provocavit ad illud apud Nostrum ὑποτύπτοντες εἰς λίμνην, auri arcam χρυσοθήκην intelligens. τοῦ χρυσοῦ σὺν θήκῃ tenens *Werfer*, et haec ipsa verba iuncta intelligens, (in *Act. Philol. Monac.* T. I. p. 108 seqq.) θήκην χρυσοῦ nil aliud nisi auri arcam vel crumenam significare contendit, idque ex *Herodot.* IX. 83, 3. adparere existimat, ubi tamen nihil impedit quo minus θήκαις illas, quemadmodum hoc loco, phialas s. pateras intelligamus, collato praesertim ibid. cap. 80, 6. *Benedictus* nuper (in *Act. Sem. Philol. Lips.* II. 2. p. 296 seq.) unice veram lectionem esse ὑποκλύπτουσα iudicans, quam nonnullos bonae notae codices ait exhibere, nescivit *Vir doctus* nullo in vetere libro reperiri istam scripturam, nonnisi ex coniectura propositam ab *H. Stephano* sub finem Praefationis ad Lectorem quae editioni Graeco-latinae praemissa est. S.]

CAP. CXXXI. 2. πατρὶ συνέχετο ἐν Κρότῳ) Insulsum ὃς damnavit *Gronovius*, nec induxit, *Reiskio* merito demirante. Tolerari non debuit. Simile erit *Homeri Iliad.* ζ. 396. τοῦ περὶ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἐκτορι, si ad structuram animus se verterit; et VI. 12. τῇ παρεούσῃ (δουλήῃ) συνέχεσθαι, conflictari. *WESS.* — At *Homericus* quidem ille locus cum hoc nihil prorsus commune habet. δουλήῃ συνέχεσθαι latine commodius forsitan reddetur, premi servitute, ut apud *Polyb.* πολέμοις, λιμῶ συνέχεσθαι. S.

8. Ἀθηναῖοι, ἑκατὸν μνέαν) Polycratem non miror de male quaesitis adeo munificum in medico fuisse remunerando; sed mirarer equidem Aeginetarum, atque istius temporis Atheniensium munificentiam; nisi suspicarer, ut alibi numeros, hic summam quoque pecuniae nimium ab Herodoto amplificatam. Dum opibus etiam Atheniensium civitas erat potentissima, legatis in diem, Aristophanis aevo, duae dabantur drachmae: vid. Arist. Acharn. vs. 66. Centum drachmae unam duntaxat minam conficiunt, quales minas centum annuas dedissent Democedi: huc adde, medicis vix ullam tum publicitus datam fuisse mercedem. Pluti versus est 408. Τίς ὄντ' ἰατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει; Οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἐστ', οὔθ' ἡ τέχνη. Sed ante bella Persica cuperem equidem edoceri, unde tanta fuerit in Atheniensium acriario pecuniae vis, ut peregrino Medico annum adsignare commode potuerint salarium talentum et minas quadraginta, sive, secundum nostram putandi rationem, tria millia Carolinorum. Illud adeo, vix credibile, si verum est, oportet iste Democedes ad rem valde fuerit attentus, qui minas, ad centum, viginti tantum adiicienti Tyranno suam maluerit operam addicere, quam Atheniensibus in libera civitate. Quibus exploratae sunt Atheniensium opes diversis temporum articulis, Herodotea mecum, credo, mirabuntur. VALCK.

13. Κροτωνιῆται ἰατροὶ ἐλέγοντο) Voluit-ne Arch. librarius ἰατροὶ ἐλέγοντο, καὶ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα εὐφραδίζοντο? Sententia non erit mala, fortasse etiam nonnullis speciosa, mihi tamen ex critici interpretamento nata. Democedes et Crotoniatae Medici plura scholae Italicae videntur debuisse: Pythagoras, artis non inperitus, tum temporis Crotonae docebat. Milo, Democedis socer, testis erit c. 157. Ut taceam illustrem in Pythagorae rebus memoriam Democedis apud Iamblichum Vit. Pyth. c. 55. Conf. Dan. Clericum Hist. Medic. lib. II. 2. p. 79. WESS.

CAP. CXXXIII. 3. ἕου φῶμα) Generalius Athen. XII. 4. [c. 22.] p. 522. v. τὸν μαστὸν ἀλγύτατα. Vomicae morbum φῶμα explicat Plin. Nat. Hist. VII. c. 50. eadem spectans, quae Plutarchus de Iasone Pheraeo T. II. p. 89. c. ἔπαισε τῷ ξίθει τὸ φῶμα καὶ οἰδῆν εὐταγῆ, ὥστε σαθῆναι τὸν ἄν-
Herodot. T. V. P. II. K

θρωπον -- τοῦ Φύματος βαγέντος. Sed tyranno profuit ruptum tuber, Atossae inconmodum auxit. WESS.

8. ἔξορκοῖ μιν) Vide VI. 74. WESS. — Scilicet ibi pariter ἔξορκοῖ, non ἔξορκεῖ. Conf. vero et IV. 154, 14 et 15. S.

9. ὅσα αἰσχύνην ἐστὶ Φέροντα) Aliàs monui, [ad I. 10, 12.] necesse non videri, ἐς αἰσχύνην scribi. Sustuli nunc codicum imperio praepositionem. Euripid. Hecub. 1241. καὶ γὰρ αἰσχύνην Φέρει Πραῖγμα. Plato Menex. p. 247. Α. ἡ νίκη αἰσχύνην Φέρει. WESS. — Vide quae in Var. Lect. notavimus. S.

Ibid. ὅσα ἐς αἰσχύνην ἐστὶ Φέροντα) Restituit etiam Gronov. I. 10. παρὰ βαρβάροισι καὶ ἀνδρα ὀφθῆναι γυμνόν, ἐς αἰσχύνην μεγάλην Φέρει. Quam ex Med. Cod. praepositionem ἐς adiecit, illam merito non necessariam iudicabat, quo humaniorem in Herodoto poliendo successorem ne optasse quidem tacitis votis potuit Gronovius. Thucyd. I. 5. οὐκ ἔχοντός πω αἰσχύνην τούτου τοῦ ἔργου, Φέροντος δὲ τι καὶ δόξης μάλλον. Aelian. Var. I. 21. οὐ μὴν ἔδραθεν οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς Ἑλλησιν αἰσχύνην Φέροντων. Quae habent vel adferunt ignominiam, dicuntur αἰσχύνην ἔχοντα, vel Φέροντα: in his valde dubitari potest an locum suum ἐς possit tueri. Saepenumero quidem iisdem verbis ἔχειν et Φέρειν adiicitur ab Herodoto praepositio; sed in diversissimis loquendi formis, in quibus illa significant spectare vel pertinere. II. 52. τὰ ἐς Ἡσιόδον τε καὶ Ὀμηρον ἔχοντα. IX. 42. τὸν χρησμόν, τὸν Μαρδ. εἶπε ἐς Πέρσας ἔχειν. IX. 32. οὐκ ἐς γυμνικούς ἀλλ' ἐς ἀρήτους ἀγῶνας Φέρον τὸ -- μακνητίον. VIII. 137. ἐπῆλθέ οἱ αὐτίκα, ὡς εἶη τέρας, καὶ Φέροι ἐς μέγα τι. Talia, Herodoto frequentata, parcius alibi reperientur, praeterquam apud eius imitatores, quos inter eminent, in his etiam adhibendis, Pausanias: huius VIII. p. 701. legitur Φέρειν ἐς ἐκεῖνον τὸ ἄσμα, et X. p. 842. Lib. I. p. 104. τοῦτο τὸ ἔπος ἐς τοὺς τεθνεῶτας ἔχειν νομίζοντες. II. p. 133. τὸ ἐπίγραμμα ἐς γυναῖκας ἄλλας εἶχε. V. p. 380. ἐς τοῦτον τὸν ἀνδρα ἔχει τὸ μάντευμα. V. p. 417. ἴστα ἐν τοῖς ἔχουσιν ἐς Ἀργείους ἐδήλωσα. p. 427. τῆς ὑπονοίας τὸ πολὺ ἐς Εὐμηλον τὸν Κορίνθιον εἶχεν ἡμῖν. Cum postremis comparari potest hoc, diversum tamen, Antiphontis Or. IV. p. 119, 7. τὰ ἔχνη τῆς ὑπονοίας εἰς τοῦτον Φέροντα: et p. 120, 8. τὰ ἔχνη τοῦ Φέου οὐκ εἰς ἐμὲ Φέροντα. Haec ad manum non erant G. Arnaldo scribenti Var. Coniect. p. 210. et p. 416. Monstret mihi quis in Herodoto vel aliis scriptoribus optimis, τὰ εἰς δειλίαν,

vel βλασφημίαν, vel εἰς ὄνειδος φέροντα, fatebor etiam dici potuisse τὰ εἰς αἰσχύνην φέροντα: sed, quae diversi sunt generis mihi non incognita, quod nimis fit frequenter, permisceri nolim. VALCK. — Nihil referre videtur (quemadmodum ad I. 10, 12. *Wesselingius* monuit) addatur εἰς ad αἰσχύνην, an auferatur: ac possis latine etiam perinde reddere, quae ad contumeliam pertinent. Conf. quem in *Var. Lect.* laudavi *Markl.* ad *Eurip. Suppl.* vs. 295. S.

CAP. CXXXIV. 15 seqq. αὐξανόμενον γὰρ τῷ σώματι etc.) Ex *Democrito* habet *Stob.* *Serm.* CXV. p. 592. Αὐξανόμενον γὰρ τοῦ σώματος, συναύξονται φρένες· γρηάσκοντος δὲ συγγρηάσκουσι etc., quae his ita respondent, ut eodem fonte manarint. Saepe opinatus sum, perperam *Democriti* nomen fragmento apud *Stobaeum* adpingi, debuisse enim *Herodoti*. Nunc, cum ambo eiusdem fuerint temporis et aequales, philosopho et medico dictum, utriusque sententiis bene congruens, nolo auferre. *Galenii* similem apud *Eustathium* [ad *Odyss.* β'. p. 98, 31.] professionem non miror, quippe τὴν κρᾶσιν, sive corporis temperamentum, humanam animam arbitrati. Nec *Aristotelicum*, *Polit.* lib. II. c. 7. Ἔστι γὰρ, ὡσπερ καὶ σώματος, καὶ διανοίας γῆρας. Notae *Philosophi* sunt de mente humana fluctuationes. Bene observavit *Hier. Mercurialis* *Var. Lect.* lib. IV. 5. tolerari utcumque ea posse, si de operationibus animae, quatenus ex instrumentis corporis pendent, accipiuntur. Mihi sese probavit hoc *Heraclidae* *Pont. Allegor.* p. 485. ὅσον ἢ τοῦ σώματος ἰσχύς υποβθίνει, τοσοῦτον ἢ τῆς διανοίας αὐξεται ἰσχύς. WESS.

Ibid. αὐξανόμενον γὰρ etc.) Sub nomine *Democriti* *Herodotea* legi apud *Stobaeum* monitum fuit in *Diss. Herod. Wess.* p. 177. Suo tributa parenti prostant in *Scholiis* ad *Hom. Od.* β'. 315. Dixisse fertur *Antipater Tarsensis* lib. II. de anima, secundum decreta *Stoicorum*: ὅτι συναύξεται τῷ σώματι ἢ ψυχῇ, καὶ πάλιν συμμεῖοῦται. Traditur hoc in *Scholiis* *Homeri* *Leidensis* ad *Iliad.* λ'. 115. [et in *Venetis Scholiis* a *Villoisono* editis.] quod neque ex *Eustathio* constat, nec *Diogene Lærtio*, neque aliunde forsan didicissemus. Verborum sententia neque *Democrito* disconvenit: cum corpore, ait *Lucret.* III. 447. Crescere sentimus pariterque senescere mentem. - - - Post ubi iam validis quassatu'st viribus aevi Corpus, et obtusis ceciderunt viribus artus; Claudicat inge-

nium, delirat linguaque mensque: γηράσκοντι δὲ συγγηράσκουσι (καὶ αἱ Φρένες,) καὶ ἐς τὰ πρήγματα πάντα ἀπαμβλύνονται. *Quintilianus in re diversa, Inst. Or. X. 5. Necessè est, inquit, ipse ille mucro ingenii quotidiana pugna retundatur. Quod, ut puto, sumserat ex Herodoto Livius VI. 23. L. Furium facit iuvenibus bella data, dictitantem, (Herod. νῦν γὰρ ἂν τι καὶ ἀποδέξαιτο ἔργον, ἕως νέος εἶς ἡλικίην. cf. Homer. Iliad. χ'. 71.) et cum corporibus vigere et deflorescere animos. Petebant ista Camillum: is exactae iam aetatis erat; sed vegetum ingenium in vivido pectore vigebat. Tales fuere semper, et sunt etiam nunc, de quibus idem dici queat, quod scribit Livius de M. Furio Camillo. Materiae, quam tractabat, ubique memor Longinus π. Ὑψ. sect. ix. sub fin. magnifice, γῆρας, ait, διηγοῦμαι, γῆρας δ' ὅμως Ὀμήρου, Odysseae conditoris, atque in illa similis ἠλίω καταδυομένω. Moriens Cyrus Xenophontis Κυρ. Παιδ. VIII. p. 138. de se ipse testabatur: τοῦ μὲν γῆρας οὐδέπωποτε ἠσθόμην τῆς ἐμῆς νεότητος ἀσθενέστερον γενόμενον: quae libenter adhibet Ciceronis Cato maior de Sen. c. ix. Qui fertur esse Xenophon, quando secedit a Xenophonteis ex historia Graeca ad verbum describendis, frigidus Agesilai laudator et sophista, p. 86. ed. Hutchins. Δοκεῖ δ' ἔμοιγε καὶ τὸδε μόνος ἀνθρώπων ἐπιδείξαι, ὅτι ἡ μὲν τοῦ σώματος ἰσχὺς γηράσκει, ἡ δὲ τῆς ψυχῆς βίωσι τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀγήρατός ἐστιν. Qui libellum istum olim tamquam Xenophonteum adhibuere, vel videntur adhibuisse, horum mihi testimonia, plerorumque opinor, sunt in numero. VALCK. — Xenophonti libellum istum contra Valck. vindicavit Weiske, Opp. Xenoph. Vol. IV. p. 404 seqq. S. 19. Ζεῦ ξίας γέφυραν ἐκ τῆσδε τῆς) Posteriora ad eum modum certatim formarunt docti viri, et recte: rei indoles et mssti testantur, nec minus, iustum videri, quod insuper mutatum. Infra lib. IV. 117. Darius γέφυραν Ζεὺ ξίας -- διαβέβηκε ἐς τήνδε τὴν ἡπειρον. De ancillis Atticis, [l. 25 seq.] ab Atossa sibi expetitis, et belli Persici origine, Aelian. Hist. An. XI. 27. Claudianum credo lib. II. in Eutrop. vs. 200. ad eas alluisse: Felices -- quibus Argivae, pulcraeque ministrant Thessalides, famulas et quae meruere Lacaenas. WESS. CAP. CXXXV. 1. καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησε) Solens Homerum imitatur Iliad. τ'. 242.*

Αὐτὴν ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον.

Quod dudum animadvertentem *Eustathium* p. 1182, 50. [p. 1248 extr. et seq. ed. Bas.] operae est audire. Τοῦτο δὲ ὁμοίον ἐστὶ τῷ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον ἅπερ Ἡρόδοτος ζηλώσας ἐπί ταῦτα εἶπε καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησε. Nolo dicere, Thes-salonicensem praesulem msstis ad amussim convenire, id solum, cessare post haec fluctuationes de veriore sententiae scriptura debere. Patronum Cl. *Valckenarius* suae opinionis allegare Cod. *Ask.* potest. WESS.

Ibid. καὶ ἅμα τ' ἔπος ἔφα) Vulgabatur ante Gronov. καὶ ἅμα ἔπος τ' εἶπε. In aliis Codd. nec reperitur εἶπε, neque ἔφα. Hoc, Doricum, ferri nequit: sed Herodotea sunt, ἔφατο, ἐφάμην, φάμενος: extra γῆρας illa quidem rarissima, nisi quod *Aelianus* in *Var. Historia* ἔφατο, II. 2. et frequenter adhibuerit alibi. *Herodotum* itaque scripsisse suspicor: ταῦτα εἶπε ἅμα τε ἔπος ἔφατο καὶ ἔργον ἐποίησε: ista dixit, et simul atque dixisset, rem aggrediebatur: sive, nec dicta res morata, ut loquitur *Iustinus* II. 5. Solet et *Noster* ita loqui p. 47, 2. [lib. I. c. 112.] ἅμα δὲ ταῦτα ἔλεγε, -- καὶ ἀπεδείκνυε. p. 269, 41. [IV. 150.] ἅμα τε ἔλεγε ταῦτα καὶ εἰδείκνυε. cf. p. 461, 41. [VIII. 5.] Homereum illud, ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον, in sermone quotidiano dicebatur de re dicto paene citius confecta, ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον, *Zenob.* I. *Prov.* 77. Quando ad ἔργον adiecit *Herod.* ἐποίησε, putem et ἔπος ἔφατο non spernendum; praesertim ubi membrana Flor. ἔφα ostentat. In *Euripidis* *Bacch.* vs. 1080. Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πρὸς οὐρανὸν καὶ γαῖαν ἐστήριξε Φῶς: hoc tempus (non ἐστήριξε) poscit usus *Euripidis* et ratio locutionis: vid. *Electr.* vs. 788. *Plutarch.* T. II. p. 782. c. *Chariton* VII. p. 122. *Ez. Spanhem.* in *Callim.* *Hymn.* in *Iov.* vs. 87. et 92. *Homerus* *Iliad.* γ'. 242. Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλειστο δὲ ἔργον. Est sane sublime dictum, quidquid disputent viri docti, notum illud: εἶπεν ὁ θεός, γενέσθω, καὶ ἐγένετο. VALCK.

[15. συμβαλέεσθαι ex *Pc.* me adscivisse dixi in *Var. Lect.* Sic vero etiam in *Pa.* *Pb.* et *Pd.* scribi diserte *Larcherus* monuit, quibus e codicibus nihil h. l. enotavit is qui nostri causa illos excussit. S.]

16. δίστας μὴ εὖ ἐκπειράτο) Tametsi εὖ *Euripideo* *Phoeniss.* vs. 998. ὡς εὖ πατὴρὸς ἐξείδον φόβον, κλέψας λόγουσι, comparetur, claudicabit sermo. *Stephan.* κή ἐκπειρ. coniecit, minime εὐστόχως. *Pavius* μὴ εὖ, *Reiskius* μὴ εὖ, lenissima me-

dicina. Quae autem his iugata adhaerent, [οὐ τι ἐπιδράμων πάντα etc.] suum ex Codicibus recuperarunt colorem. Indicant, Democedem non *cupide involantem* donata accepisse cuncta, sicuti iidem perspexerunt optime. Nam Latina, nihil omnium offendens oblata sibi accepit, iure damnantur. Verbum ἐπιτρέχειν significatum requirit. Aristides T. II. p. 401. ed. Iebb. εἴ σοι περὶ παίδων εὐχομένῳ, τῶν θεῶν εἴποι τις, ὡς ἔσονται μὲν --- οὐκ ἂν δέξαιο; οἶμαι μὲν καὶ ἐπιδράμοις: imo vero *cupide accurreres et arriperes*. Cuius ego loci indicinam Abreschio, verissime addenti, Io. Chrysostomo in deliciis illud ipsum fuisse, debeo. Vide *Nostrum* lib. VIII. 52. WESS. — Vitiosum εὖ ἐκπειρῶτο, ex *Aldina* ed. propagatum, tenere *Wess.* non debuerat. εὖ pingendum, idem ac οὖ valens, optime *Reiskius* monuerat: quum vero sit enclitica vocula, recte μὴ ἐν *Reizius* edidit, et sic *Schaeff.* et *Borh.* Miror nihil ad h. l. ex msstis prolatum reperiri: in nostro quidem cod. *F.* sic scriptum μὴ εὐ nec spiritu adiecto, nec accentu. εὖ vero ex *Ms. Paris. A.* annotavit *Larcher.* Verbo ἐπιτρέχειν, arripiendi, sibi vindicandi notione, cum dat. casu usus est *Appian.* *Punic.* c. 94. *S.*

22. ταύτω ταῦτα) Non intercedam, si qui cum *Reiskio* ταυτὰ pinxerit. WESS. — In editis *Animadverss.* vulgatum ταῦτα non sollicitavit *Reisk.* *Conf. supra, l. 5 seq. S.*

CAP. CXXXVI. 1. Καταβάντες δὲ οὗτοι) οὗτω mallem ex msstis, quippe venustius. [Quum dederint hoc *Pass. Ask. et F.*, videtur idem legi in *Med.* sed non advertisse *Gronov.*] Γαυλὸν μέγαν [*lin. 3.*] neglectui habere, ut *Grammaticorum* quorundam socordia ne occultetur, nequeo. *Etymologus* p. 222, 28. λέγεται δὲ καὶ τριήρης γαῦλος, διὰ τὸ πλεῖστα δέχεσθαι, ὡς φησιν Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἱστοριῶν. In *Msto Traiectino*, διὰ τὸ κοῖλον καὶ πλεῖστα δέχεσθαι. *Cyrilli Lexic. Ms. eadem*, indicio *Cl. Alberti* ad *Hesychii Γαυλός.* Splendidae sunt nugae, quod *Gronovium* non fugit. *Γαυλός* et *ὀκλαός* eadem navis, nempe *oneraria*, minor *trireme*. Vox est *Phoenicum* lib. VIII. 92. ex *ἤ gol, gaul*, ob curvam rotunditatem, auctore *S. Bocharto.* WESS.

8. ἐκ ῥηστῶν τῆς Δημοκίδεος) *Vulgata* ἐκ *Κρηστῶν* nullis defendi machinis potest: nam nulla unquam in Italia urbs *Crestone*. Habet τὴν ὑπὲρ *Τυρσηνῶν Κρηστῶνα πόλιν* lib. I. 57. quae utrum Italica fuerit, disputavimus uberius. At

itemus dubia in re eam Italiae, huc sane referetur perperam, siquidem in mediterranea regione sedem occupans Corton est sive Cortona, modo ne fallat Dionysius Halicarn. Quid porro ἐκ Κροτωνῆς τῆς Δημοκίδεος? neque enim Crestonaeus domo et origine Democedes, verum Crotoniates. Atque, haec virum Celeb. [Gronovium] nihil esse morata, merito demiror. Retinuit Vallae Latina, ibi Aristophilides Tarentinorum rex, et ipse Crotoniensis, ad ipsius Graeca οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Laurentii liber ἐκ Κρότωνος, sicuti Vind. et Arch. Quae quidem si adiuves, et ὁ ἐκ Κρότωνος reponas, tolerabilis, sed durior erit sententia: Ibi vero, qui ex Crotone Democedis, Aristophilides. Nec liquet aliunde, Aristophiliden, Tarentinorum regem, Crotone natales accepisse. Mihi cum locus hic novationem effugere nequeat, blanditur cum maxime editum ἐκ ἰστοτώνης, ex indulgentia, βλάβη, facilitateque Democedis, Tarentino regi in exarmanda navi et Persis vincendis nimium concedentis. Addunt novanti consensum Ms. Ask. et eruditissimi viri Hemsterhusius, Geinozius, Valckenarius. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

Ibid. ἐκ Κροτωνῆς) Mihi quoque dudum venerat in mentem ἐκ ἰστοτώνης: quod viros insignes adsequutos coniectura liquet ex Wess. Diss. Herod. p. 51. Memineram olim in Herodoto vulgatum ἐς Σάβας, pro ἐς Ἄβας, et contrario vitio scribi ἐς Ἰνδοῦς, et ἐς Κῶλον, ubi ἐς Σινδοῦς et ἐς Σικῶλον exhibebit Editio Wesselingi, cui hanc correctionem adfirmendam relinquo. Multa mihi quidem in mundo sunt, quibus usus varii vocis ἰστοτώνη possent adfirmari; perpauca tamen ad sententiam apte respondentia, quam hic locus me iudice postulat. VALCK. — Quidni vero, ἰστοτώνην facilitatem et indulgentiam intelligentes, vocab. Δημοκίδεος pro genitivo obiecti, quem dicunt grammatici, acciperemus? Sic fecerit istud Tarentinorum rex indulgentiā in Democedem, scilicet, quo ei gratificaretur, et faciliorem ei redderet fugam. Corayus quidem, Vir doctissimus, apud Larcherum, ἐκ ἰστοτώνης τοῦ Δημοκ. interpretatur ἐκ βλάβης, ἐκ τέχνης, ἐκ σοφίσματος τοῦ Δημ. S.

CAP. CXXXVII. 6. τοῖσι σκυτάλοις) Constat librariorum dissensus. Glossator instus σκυτάλοις, editus ab Aldo stat, quod levis momenti. Athenacus de Persis et

Democede paria ferme, sed alio ex fonte lib. XII. 4. [c. 22.] p. 522. Quod Persae autem ad Crotoniatas, πῶς ταῦτα βασιλῆϊ Δαρείῳ ἐκχρήσει; in Latinis bona non sunt. [Tenuerat illa tamen *Wess.* cum *Gronov.* sic concepta: *An ex usu erit vobis hanc iniuriam regi Dario intulisse?*] Verti debuerant, *an regi Dario sufficiet hanc a vobis iniuriam perpeti?* Cui eorum dicto pondus ex mstis accedet καὶ πῶς ταῦτα etc. [Et ego illam καὶ particulam lubens adiici patiar, quod a *Schaef.* factum laudo.] Mentem quiritantium *Pavius*, *Reiskius*, *Abreschius* perceperunt. Scriptor ipse lib. VIII. 70. οὐκ ἐξέχρησέ τοι ἡ ἡμέρη, satis illis dies non erat. *WESS.*

[11. ἢν ἀπέλησθε ἡμέας) *Perperam Valla: si nos dimiseritis.* Melius *Gronov.* si nos spoliaveritis: quae intacta reliquit *Wess.* Equidem cum *H. Stephano* αὐτὸν vel τοῦτον subintelligendum putavi, quem etiam *Larch.* secutus est. *S.*]

CAP. CXXXVIII. 8. ἢν δι' αὐτὸν στόλος μέγας) Fuit, cui ἢν δι' αὐτῶν idem ac si propter haec. Equidem oblitus haud sum observationis *Th. Bezae* in *Epist.* ad *Rom.* vi, 4. et *Hugonis Grotii* ad *Hebr.* 1, 2. de simili praepositionis usu, parum profecto stabili et certo. Potior *Codicum* auctoritas, quae et ex *Ionum* sermone μόνους et μάλιστα δὴ tuebitur. Negligi hic non debet, *Apuleio Florid.* p. 351. auctore, *Pythagoram*, *Cambysis* olim captivum, a quodam *Gillo Crotoniensi* principe reciperatum. *Gillus*, Philosophi liberator, non alius atque hic videtur. Respondet aetas; nec officit, quod *Crotoniense* princeps audiat, multum. Quid enim, si duplicem, ut plures olim, habuerit patriam, et exsul *Crotone* consederit aliquantisper? Consentunt, etsi discordes in *Pythagorae* vita et tempore, magni viri *R. Bentley* Diss. de *Epist. Phalarid.* p. 70. et *H. Dodwell* *Exercit.* de aetate *Pythag.* p. 250. *WESS.*

CAP. CXXXIX. 6. οἱ δὲ, στρατευόμενοι) *Auxi* ex *Arch.* hiulcam orationem: idem *Th. Galeus* tentavit, tacito *schedarum* nomine, unde *Cel.* viri adsensum auferre non potuit; et viam tamen muniverat *Valla.* Cognitissimum ex hoc et superiore libro, multos mercaturae caussa, alios militatum, in *Aegyptum* ivisse, haud paucos, ut regionis et *Nili* amnis indolem explorarent. *WESS.*

Ibid. στρατευόμενοι) Quando vertit *Valla*, partim negotiandi, partim militandi gratia, legisse videtur, quod et in Codd. invenisse Galeus, οἱ δὲ στρατευόμενοι. Insolenter vulgata corrigens [Gronovius], praeterquam ex *inviolatae*, quem vocat. *bonitatis codice*, hic tamen ista variis modis pertractat. [Scil. οἱ δὲ ex Galei coniect. profectum existimans, proposuit ipse ἢ στρατ. aut στρατευόμενοι δὲ οἵτινες, καὶ αὐτῆς etc.] κατ' ἐμπορίην, στρατευόμενοις, non esset etiam absurda lectio: posset et alicui incidere κατ' ἐμπορίην στρατευόμενοι. Mihi correctoris esse videtur illud οἱ δὲ, et στρατευόμενοι male iam olim a librario repetitum, cuius vox ista paulo ante descripta adhuc inhaereret memoriae: nam hoc aevo cui tandem sponte sua Graeci militatum venissent in Aegyptum? Persis? milite quidem Graeco Persae recentioris aevi libenter utebantur; de Cambysis tempore nihil tale constat. VALCK. — Etiam IV. 28, 7. pro στρατεύονται alius vir doctus στραγγεύονται (*morari*) legendum suspicatus erat. Quidni vero credibile sit, *Ionas* nonnullos in exercitu fuisse Cambysis? De mercatoribus *Graecis*, in Aegypto versantibus, conf. lib. II. c. 178. S.

7. Συλοσῶν ὁ Αἰάκειος) Recte: nam filius Sylosontis *Aeaces* vocatur VI. c. 15. Αἰάκης - - παῖς Συλοσῶντος τοῦ Αἰάκειος. [conf. II. 182, 9.] Sami tyrannus ille patri successerat *Sylosonti*, de quo multis hic agens *Herod.* illud non tradit, acerbum in subditos exercuisse imperium: πικρῶς ἤρξεν, inquit *Strabo* XIV. p. 945. D. [p. 658. c. ed. Cas.] ὥστε καὶ ἐλειπανάδρησεν ἢ πόλις: et *Zenob.* III. Prov. 90. Uterque senarium nobis servavit Ionici cuiusdam Poëtae suavissimum: Ἐκῆτι Συλοσῶντος εὐρυχωρή, cuius auctor respexisse potius videtur *Herodoto* narrata cap. 149. Antiquiora tempora spectat, tyrannidem nempe *Polycratis*, *Anaximenis* quae fertur *Epistola* apud *Laërt.* II. 5. ad *Pythagoram* scripta, Εὐβουλότερος εἰς ἡμεῶν, μεταναστὰς ἐκ Σάμου ἐς Κρότωνα· ἐνθάδε εἰρηνεύεις· οἱ δὲ Αἰάκειος παῖδες [ἄλλοις τὰ] κακὰ ἔρθουσι: uncis a me inclusa quomodo sananda sint, non liquet: scribi potuit ἀλγιστα κακὰ, vel μέγιστα: quod alicui primum forsitan incidat, ἀλλήλους, vel ἄλλος ἄλλον, illi se non probaret, qui in obtinenda tyrannide *Polycrati* fratres *Sylosontem* et *Pantagnostum* adiutores fuisse didicisset ex *Polyaeno* I. cap. 25, 2. Hi tres, nisi fallor, sunt οἱ Αἰάκειος

παίδες in *Anaximenes* epistola; in qua hoc tamen liquet, pro ἐπέχοι, scribendum ἔτι ἔχοι κῶς ἂν οὖν Ἀναξιμένης ἐν θυμῷ ἔτι ἔχοι αἰθερολογεῖν. VALCK. — Corruptarum apud *Laërtium* vocum ἄλλοις τὰ, in quibus haeserat Vir longe doctissimus, tam certa fuerit, quam obvia, emendatio, ἀνοιστὰ, intolerabilia mala. Permutatione literarum N et ΛΑ nil frequentius. conf. Var. Lect. ad II. 41, 24. et Adnot. ad I. 90, 12. S.

10. λαβῶν χλανίδα - - πυρρὴν) Eruditiss. *Reiskius* *Τυρίην*, *Tyriā* infectam purpurā, nullā necessitate. *Tzetzes* *Chil.* III. p. 312. *Babylone* *Darium* a *Sylosonte* amiculum inpetrasse errans scribit, ἐκ *Συλοσῶντος* δὲ λαβῶν δῶρον πυρρὴν χλαμύδα: neque id ex vero: *laena* fuit, non *chlamys*. At eius opinionis consortes habuit *Suidam* in *Χλαμύς* et *Append. Prov. Vatic.* p. 281. WESS.

13. ἐπεθύμησε τῆς χλανίδος) Hic maiori iure, quam supra cap. 127. ex perversa scriptione *Med. Cod.* ἐπιθυμίου, poni potuerat ἐπεθύμει, commendatum a vicino ὠνέετο. *Cambysis* satelles *chlamydem* ἐπεθύμει ὠνέεσθαι. *Herodotus* in istum sensum scribit simpliciter ὠνέετο, sicuti I. 69. χρυσὸν ὠνέεντο *Lacedaemonii*, quod aurum *Croesus* ὠνεομένοισι ἔδωκε *Δωτίνην*. vid. *Clar. Wesseling.* ad p. 34. n. 12. [ad I. 68, 26.] Mirum hic toties cur dicatur χλανίς, quae fuerit χλαμύς: voces librariis frequenter inter se permutantur. Graecis, ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἐπὶ ἐσθῆτι, instar proverbii adhibebatur ἢ *Συλοσῶντος* χλαμύς, *Diogenian.* *Centur.* V. *Prov.* 14. *Aeliano* *Var. Hist.* IV. 5. dicitur *Darius* accepisse *Sylosontis* ἱμάτιον: sic, ut notum, *eximie pallium* vocabant: initio I. de *Rep. Plato*, καί μου, inquit, ὅπισθεν ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου. *Lucian.* T. III. p. 255. *Terent.* *Phorm.* V. 6, 25. puer ad me accurrit *Mida*: *Pone adprehendit pallio.* VALCK.

17. δεῖ γενέσθαι πάντως τοι.) *Aldinam* et tot *Codicum* distinctionem aspernari temerarium. ἄλλως δίδοναι, gratis donare, ponitur contra *χρήματος* πωλείειν. Dicit *Syloson* gratis se, si prorsus ita fieri oporteat, amiculum illi dare. WESS.

CAP. CXL. 2. εὐήθειαν recepi, (ut alia ad lib. II. 18, 8.) simplicitatem quandam et facilitatem in donando intelligens, non stultitiam. Iunxisse *Demosthenem* φιλανθρωπίαν καὶ εὐήθειαν indicavit *Thom. M.* verissime: sic *Or.* in *Timocr.* p. 451. περσότητα καὶ εὐήθειαν habet *Fals. Leg.* p. 213.

alia ex *Erotico* missa facio. Vide *Galen.* in *Hippocr. Progn.* p. 154. et doctissimos *Viros Wasse et Duker.* ad *Thucyd.* III. 83. WESS.

5. ὡς τοῦτον τὸν ἄνδρα) Quinimo εἰς τοῦτον: alterum illud ab *Herodoto* scriptum, quod unus *Codex* virum *Clar.* docuit, mihi ne decem quidem persuaderent: *regnum* in aliquem devolutum dicitur περιελθεῖν, aliisque verbis eiusdem potestatis, εἰς τινά, nunquam πρὸς τινά, neque adeo etiam ὡς in talibus locum invenit: vid. notata in lib. I. c. 120. et II. 155. VALCK.

10. λέγει πρὸς ἐαυτὸν) Dubitavi, sequeretur-ne msstos plures, an in vulgato acquiescerem. Si fastui *Persico*, quae *Pavii* suspicio, posterius respondeat accuratius, maneat in possessione: mihi conspirans tot *codicum* concordia non sine laude censetur. [Valet idem πρὸς αὐτὸν, atque πρὸς ἑαυτὸν, quod e *schol.* invecum videtur, ut saepe alibi. conf. ad II. 162, 25. et ad III. 52, 16.] *Omni* autem dubio caret [l. 11.] ὧ ἐγὼ προκιδεύμαι, iam supra non sine plausu lib. I. 61. tractatum. *Reiskius* reponerat, οὗ ἐγὼ προδεδέημαι, quo ego viro unquam habuerim opus, istam damnaturus fortasse operam. [et damnavit in editis *Animadverss.* laudans ibi *Wesselingium.*] *Syloson* autem cum *Darium*, κωστὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα, convenerit, colloquium congruet principio *Olymp.* LXV. WESS.

12. ἢ τις ἢ οὐδείς κω) Recte suam ex *Med.* formam recepit venustum illud, ἢ τις ἢ οὐδείς, nullum, vel *ferme* neminem significans. Proverbio dicebatur, εἰς ἀνὴρ, οὐδείς ἀνὴρ. *Cyrus Xenoph.* Κυρ. Παιδ. VII. p. 115, 12. τούτων τῶν περισσυχότων ἢ τινὰ ἢ οὐδένα οἶδα: ista sollicitantis *H. Stephani* conatus, hominis *Graece* perdocti, monstrat formulae rarissimum usum. Advocato etiam *Aristide* (T. I. p. 285.) loca *Xenophontis* et *Herod.* comparavit *G. Canter.* Nov. Lect. VII. c. 6. *Aeliano* sophistae hoc adeo visum fuit elegans, ut quater minimum adhibuerit de *Nat. An.* V. 50. VI. 58., ἴσασιν Αἰγυπτίαν ἢ τις ἢ οὐδείς. VII. 8., Θαυμάζω τις (ἢ τις) ἢ οὐδείς: et XIV. 26. Ad tantilla quoque *Conr. Gesnerum* adtendisse, indicant doctissimi viri *Prolegomena.* VALCK.

28. ἀνκωστώμενός μοι ὁδός τὴν etc.) Paene adsentior ὁδός negligentibus *Codicibus*: quisque sine eo *Sylosontis* intel-

ligit desiderium: facit insuper eius absentia petitionem quodam modo significantiorem. Ἀνασώσασθαι τὴν ἀρχὴν, τὴν πατρίδα, et hoc de genere plura, Herodoti studiosum fugere non possunt. Darii munificentiam Valerius Maxim. laudavit lib. V. c. 2. WESS. — Abest etiam δὲ Fragm. Paris: ac sane satis erat id quod paullo post legitur, ταύτην μοι δὲ: S.

CAP. CXXI. [5. ἔστειλλε τὴν στρατιήν. Parum commode, fere ut *Valla*, in Latinis scripsi *exercitumque contraxit*. Debueram, *traicere exercitum paravit*, vel *traiecit exercitum*: quam in sententiam *Larcher*, *il fit embarquer ses troupes*, provocans ad *Euripid.* *Iphig.* *Aul.* 661. et *Aeschyl.* *Pers.* 176. Conf. ad III. 53, 28. notata. S.]

CAP. CXXII. 2. ἐπιτροπαίην -- λαβάν τὴν ἀρχήν) Suum hoc esse, libro IV. c. 147. docet Noster, ubi ἐπιτροπαίην εἶχε ὁ Θῆρας τὴν ἐν Σπάρτῃ βασιλείην. Mox [l. 6.] βωμόν et τέμενος exemplo Homeri iunxit *Iliad.* 9', 48. *Vallae* τέμενος *fanum*, si *Livii* lib. X. 37. modo, non absurde. *Aream arae aut templo undique circumdatam* designat *Pausanias* lib. VI. c. 6. p. 467. τέμενος τε ἀποτεμνομένους οἰκοδομήσασθαι νεών. *Iosephus* quoque *Bell. Iud.* I. 21, 2. et *marmor Aphrodisiense* in *Antiq. Asiat. Ed. Chishul* p. 154., *Philo Iud. Leg.* c. 1. p. 1014. Et quis non? WESS.

11. τὰ τῶ πέλας ἐπιπλήσω) Voluerunt-ne *Arch. et Vind.* ἐγὼ τὰ αὐτῶ πέλας etc. Si ita, non sequor. *Maeandrius* bene; pariterque *Xerxes*, αὐτὸς δὲ, τὰ ἐκείνοισι ἐπιπλήσει, ταῦτα οὐ ποιήσειν lib. VII. c. 136. WESS.

17. γέρεα ἐμεωῦτῶ γενέσθαι) *Aldinum* ἐμεωῦτῶ γεγενῆσθαι *Vir Cel.*, etsi *Florentiae* nihil enotarit, praeoptat: causas dant adnotationes, minus, ut, quod sentio, profitear, validas. Equidem ex msstis excerptum non animadverto, [vide tamen nostram *Var. Lect.*] *Stephano*que mutanti ad stipulor. Valde autem miror, in *ιερωσύνην* coniurasse plerosque. Saltem *ιερωσύνην*, quod in *Arch. et Vind.*; nam *Herodotus* *ιερωσύνην*, ut lib. IV. 161., maluit. Porro ἐπαγγέλλετο, [l. 23.] et τῶν δὲ τις videlicet *Σαμίων*, eiusdem sunt. Vide II. 137. VI. 75. WESS.

19. *ιερωσύνην*) Per tot Edd. non debuerat hoc propagari: *ιερωσύνην* scribunt vulgo Graeci; *ιερωσύνην* suo more dedit *Herod.* In centenis nominibus ο μικρόν praecedit istam ter-

minationem; in perpaucis ω μέγα: sed in his paucis est *ἱερωσύνη*. Utraque scriptio certa nititur ratione: sacerdos *ἱερώμενος* et *ἱερωμένη* dicebatur, *Dei Deaeve sacerdos*, *ἱεραῖσθαι θεῶν*. VALCK.

CAP. CXLIII. 12. *ἔβουλεύατο εἶναι ἐλευθέροι*) Non detrectabant Samii libertatem, sed talem, quae pactio esset servitutis. Cl. de Pauw hariolabatur, *ἔβουλεύατο εἶναι ἀνελεύθεροι*, *nolebant carere libertate: ἀνελεύθερον*, libertatis esse *επιπερtem*: Glossas Labbei, *ἀνελεύθερος*, *illiberatus*, *inliber*, offerre; *inliberum*, Tyranno parere; hoc iugum Samios recusasse. Posterius admitto, cetera minime. Glossae nihil ad hanc rem, quarum *inliber* idem atque *illiberalis*. WESS.

CAP. CXLIV. 2. Vere οὐ τέ τις σθι cum D'Orvillio ad Chariton. III. 8. pag. 721. divinavit Cl. de Pauw. Mox [l. 4.] minimi refert, utrum *στασιῶται* an *στρατιῶται* probentur: erant omnes eiusdem factionis, *Maecandrii ἐπίκουροι* c. 146. WESS.

CAP. CXLV. 1. *ὑπομαργότερος*) *Petulantior* et *propemodum vecors*. Cleomenem Spartanum, insania correptum, *ἰόντα καὶ πρότερον ὑπομαργότερον* proponit lib. VI. 75., similique ornat titulo *Cambysem* huius *Musae* c. 29. Talis *Cestius ὑπομαργότερος*, bello *Perusino* domum incendens et in flammam se praecipitans *Appiano* Bell. Civil. lib. V. [c. 48.] p. 1112. *Suidae ὑπερμαργότερος* in *Μάρτυς*, et voce ipsa, [cum interpretatione] *ὑπερμαυόμενος*, indignante *H. Stephano* de *Dialect.* pag. 40. neque inmerito. WESS.

11. *ἡσας γοργύρας ἡξίαςας*) Cum praecesserit ἐν τῇ *γοργύρῃ* εἰδέτετο, non carebit sua *venere ἡσας γοργύρῃ* ex scriptis. Sed *Gronovium* laudo [*ἡσας* e msto adsciscentem.] *Fabulabantur* olim *Gorgyram*, *Acherontis uxorem*. *Porphyrius* ap. *Stob.* *Ecl. Phys.* lib. I. p. 119. *Γοργύρα* δὲ τοῦ *Ἀχέρωντος* γυναῖκα *πρῶσανέπλασαν*, ἀπὸ τοῦ *γοργῶς* *Φαίηςθαι* τοῖς *παιδαῖς* τὰ ἐν ἄδου. Quae tituli indigetatio philosophica et arcessita longius est. Carcerem inferorum subterraneum, *δισματίσιον ὑπόγειον* *Glossae Herodoti*, cognominis auctores spectarunt unice. WESS.

CAP. CXLVI. 8. *παθόντες οἱ Πέρσαι, προτιμικρανεῖσθαι*) *Moratur* *Codicium discordia*. Si *Arch. et Vind.* *παθόντες οἱ Π. κακῶς πάρος, ἐμπικρανεῖσθαι*, attentionem mereatur, mens erit, *malum ante perpressos Persas*, *exacerba-*

tiore in Samios fore animo; uti ἐμπικραινόμενος Ἀθηναίοισι Hippias, lib. V. c. 62. γυναικείως ἐμπικραινόμενος Eusebius Stobaei Serm. XLIV. pag. 310. Talis Fulvia, Ciceronis amputato capiti, καὶ ἐμπικραναμένη οἱ καὶ ἐμπτύσκα in Dionis Cass. lib. XLVII. p. 378. Quae quidem schedis illis, et κακῶς mordicus tenentibus, patrocinauntur; eoque amplius, quod προσεμπικρανέσθαι nimium explicet. At haec Galei et Codicum caussa. Censebunt haud dubie alii πάρος ex πρόσσε esse progenitum. WESS. — Conf. quae in *Var. Lect.* monita sunt. S.

18. τοὺς διφροφορουμένους) Qui sellas attulerant, *Valla*. Verius Scholiastes, φορεῖσι φορουμένους, *Hesychio* et *Suida* sequentibus. *Etymologus* p. 279. Ἡρωδιδιανὸς τοὺς Πέρσας φορεῖσι φερούμενους διφροφορουμένους. Scripserat, uti bene *Cl. Alberti*, Ἡρόδοτος τοὺς etc. Error compendiariae debetur scripturae, saepius recurrens. Persarum locupletiores sellis sive lecticis gestabantur, succollantibus διφροφόροις ap. *Athen.* lib. XI. 2. [c. 8.] p. 514. Considerant ipsi θρόνους θέμενοι, cap. 145. *Kühnius* plura ad *Aelian.* *Var.* IV. 12. WESS.

CAP. CXLVIII. 5. ἐξέσμων) *Vallae* non intellectum, utpote rarius, hinc exceptum Ἐξέσμων, ἔσμηχον, *Hesychius* interpretatur. *Herodot.* II. 37. ἐκ χαλκίων ποτιγίων πίνουσι διασμέοντες ἀνά παῖσαν ἡμέραν: hoc vulgo erat σμήχειν τὰ ἐκπώματα, *Clem. Alex.* *Paed.* III. p. 268, 23. smegmate abstergere. *Athen.* IX. p. 409. c. ἐχεῶντο εἰς τὰς χεῖρας ἀποπλύνοντες αὐτὰς καὶ σμήγματι ἀπορύψεως [σμήγματι, ἀπορύψεως] χάριν. *Vallam* suspicor IX. c. 109. [IX. 110, 111.] σμέεται invenisse, sinceram lectionem, sed illic adiuvandam interpretatione comoda. *VALCK.* — Quod h. l. in Graecis nostris ὁ μὲν posuit typhotheta, οἱ μὲν illum debuisse, sicut etiam exemplar praeferebat, cuius in oculis incurrit. S.

7. ἐς τὰ οἰκία) Sic decuit; nec minus ἀπεθωύμαζε, in *Musis* (quod *Portus* ostendit) creberrimum, mssti iubent potiores. Mox ὁ δὲ ὦν, sicuti et paullo superius, *Cl. Abreschius.* WESS.

13. ἄλλοισι διδοῦς) Opinor διαδιδούς voluisse *Arch.* scribam, quo hac eadem in re usus *Plutarchus* est. Mox εὐρήσεται τιμωρίην *Stephanus* male punitum aut multatum iri: nihil hic de poena; *Cleomenes* animadvertens, *Maeandrium*

largitionibus sibi auxilium parare, ad Ephoros rem refert. Τιμαρίην εὐρίσκεσθαι ex Thucydide verissime Portus explanavit. WESS.

Ibid. εὐρήσεται τιμαρίην) Cleomenes in Apophthegm. Lacon. *Plutarchi* p. 224. A. ἔλαβε μὲν οὐδὲν, εὐλαβούμενος δὲ, μὴ ἑτέροις τισὶ τῶν ἀστῶν διαδῶ, παρευθεὶς ἐπὶ τοὺς ἘΦόρους - - ἔφη, etc. quae sumpta sunt ex hoc *Herodoti* loco; cuius sententiam et *Valla* et versionis antiquae correctores pervertunt; adsequutus est *Aem. Portus* in *Τιμαρίην*. Idem erat in usu loquendi *τιμαρεῖν*, ac *βοηεῖν*: *τιμαρία*, ac *βοήθεια*. Ut iam ante Spartam Samii venerant exules auxilia petitum (*Herodot.* III. 46.) sic et Maeandrius ope Lacedaemoniorum Samum se sperabat recuperaturum; Cleomenes, quem ille donis frustra fuerat aggressus, facile tamen intelligebat, in donis Maeandrii repellendis alios se minus fore constantes; atque eo dicitur *Herodoto* μαδῶν, ὡς ἄλλοισι διδούς τῶν ἀστῶν εὐρήσεται τιμαρίην, id est, *τιμαρούς* vel *βοηθούς* ἐτοιμάσεται, aliis civium illa largiendo auxilia sibi comparaturum. *Auxiliares*, notā formā loquendi, Graecis et Latinis dicuntur *auxilia*; ut *servitia*, *servi*; *legati*, *legationes*; *remiges*, *remigium* *Livio*; *exules*, *Φυγή* *Thucydidi*: *sibi parare*, *ἐτοιμάσασθαι*, frequentissime licet dicatur *εὐρέσθαι*, hoc saepe tamen pessime fuit conversum. Unum nunc tantum ponam locum *Thucyd.* I. 58. ἐλθόντες *Potidaeatae* εἰς τὴν *Λακεδαιμόνα* μετὰ *Κερυβίαν* ἔπραστον, ἕπως ἐτοιμάσαντο *τιμαρίαν*, ἣν δὲ, id est ἕπως εὐροῖντο (*εὐρόμην* multo est usitatius quam *εὐράμην*) *βοήθειαν*, ut *auxilia* sibi compararent: mox idem ἐξ Ἀθηναίων, αἶτ, οὐδὲν εὐροῖντο ἐπιτήθειον: pro *ἐκ*, *παρὰ* saepius huic verbo iungitur. VALCK.

14. τὸν ξένον τὸν Σάμιον) Legitur apud *Plutarchum* l. c. τὸν ξένον ἑαυτοῦ Σάμιον: monitus nemo Graece sciens dubitabit, quin vere correxerim, τὸν ξένον ἔφην τὸν Σάμιον ἀπαλλάττεσθαι τῆς Πελοποννήσου, ἵνα μὴ πείσῃ τινὰ τῶν Σπυρτιατῶν κικῶν γενέσθαι. Illud ἔφην, etiam simpliciter positum, saepe significat *missum facere*: iam vero quis tandem negaret in *Plutarchi* verbis articulum requiri? Cleomenis autem fuisse Maeandrium ξένον eximie sic dictum, neque ex hac liquet historia, nec aliunde; quin abhorret ab omni verisimilitudine, Spartiatae quippe Regis, Samii tyranni cuiusdam ministrum; quem, ut erat, *servum*

suum fratrisque vocabat Syloson, *Herod.* c. 140. VALCK.

17. ἐξεκήρυξαν Μαιάνδριον) Lenius est ἀπέπεμπον *Arch.*, sed Scholion, Galeo observante, quale et *Etonensis* Codicis. *Plutarchus*, Nostrum describens, *Lacon.* Apophtheg. pag. 224. Α. οἱ δὲ ὑπακούσαντες ἐξεκήρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας, i. e. edicto publice proposito civitate et *Peloponneso* eiecerunt. Tales πανταχόθεν ἐκκηρυττόμενοι Athenienses tyrannorum et Spartanorum decretis ap. *Lysiam* c. *Eratosth.* cap. 23. et paullo ante ὅτι ἐξεκηρύχθητε μὲν ἐκ τῆς πόλεως. WESS.

Ibid. ἐξεκήρυξαν) *Plutarchus*, οἱ δὲ, inquit, ὑπακούσαντες ἐξεκήρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας: legerat-ne in hac etiam historia, *Platoni* frequentatum, αὐθημερόν? *Laërt.* II. 43. ἐπιδημήσαντα αὐθημερόν ἐξεκήρυξαν. Ista reperitur doctissimi *Galei* nota: „Ἐξεκήρυξαν) *Cod. Arch.* ἀπέπεμπον. *Cod. „Eton.* ἐξώθησαν. Haec autem glossemata sunt.“ ἐξώθησαν forma prodit: sed ipsis etiam monachis notissimum ἐξεκήρυξαν quis tandem et quamobrem fuisset interpretatus per ἀπέπεμπον? Postremum illud invenit in suo quoque *Cod. Valla*; vertit enim *ablegarunt*; atque ita verbum Ἀποπέμπειν conversum viderat in *Lexico veteri Lat. Gr.* quod scriptum adhibuit in hac adornanda versione; *Glossarium* vocant *Philoxeni*. Si vel in aliis non observatum fuisset *Codicibus*, mihi tamen ἀπέπεμπον videretur *Herodoteum*; huiusque interpretamentum ἐξεκήρυξαν, et ἐξέωσαν, vel ἐξώθησαν. Ionum more, dirissima quaevis emollientium lenitate verborum, in re molesta satis erat *Herodoto* verbum ἀπέπεμπον adhibuisse. Qui cum uxore faciebant divortium, vulgo dicebantur illam exigere (ἐξάγειν Athenis etiam notabat *expellere*;) ἐμβάλλειν: Athenienses rem per se satis invidiosam tegebant verbis ἀποπέμπειν et ἐκπέμπειν, *emittendi* vel *dimittendi*. *Demosth.* vel alius c. *Neaer.* pag. 753, 81. iratus ἐμβάλλει τὴν ἄνθρωπον, non reddens dotem peccabat in hanc legem, εἰάν ἀποπέμπῃ τὴν γυναῖκα, ἀποδιδόναι τὴν προῖκα: pag. 738, 129. τὴν ἄνθρωπον ἀποπέμφω ἐκ τῆς οἰκίας, *Lysias* p. 286. *Hipponicus*, ἐξέπεμφεν αὐτοῦ γυναῖκα. *Isaeus* de *Pyrrhi* haer. pag. 41, 28. Res ipsa ἐκπομπὴ dicta et ἀπόπεμφις. *Antipho* *Stobaei* p. 422, 1. χαλεπαὶ μὲν ἐκπομπαί. Uxoris repudium, Ἐξῆσις, emissio, dicitur *Herodoto* V. 40. Παρὰ τῷ Ἡρόδοτῳ Ἐξῆσις ἀπόπεμφιν δηλοῖ γυναϊκός, ἥτοι

διαζύγιον, *Eustath.* in *Od.* α'. p. 410, 5. et φ'. pag. 746, 22. Tandem et hoc considerari velim, in civitatibus bene moratis illos praesertim ἐκκειμηρύχθαι, qui graviorum censebantur criminum rei, atque adeo digni hac publica contumelia. qua praekonis voce regione exterminabantur: Arthmium Zeliten Athenienses ἐξικήμερον, Socratis accusatorem Heraeclotae; alios alii; Spartanis satis est Maeandrium ἀποπέμπειν. VALCK.

CAP. CXLIX. 1. σαγηνεύσαντες) σαγηνεύται *Herodotei* sermonis *Strabo* X. p. 687., [pag. 448. A. ed. Cas.] leviter, ut alias adparebit, lapsus, agnoseit; nitidissime explicitum lib. VI. c. 51. In *Samo*, *viris vacua*, dissensus exstat *Geographi* lib. XIV. p. 945. [pag. 638. c. ed. Cas.] WESS.

Ibid. Σάμον σαγηνεύσαντες) *Morem Persarum*, minus dextre *Brissonio* explicitum de *Regn. Pers.* III. p. 452. *Herodotus* enarrat lib. VI. c. 51. ubi ex insulis *Chio*, *Lesbo*, *Tenedo*, ἐσαγηνεύσων τοὺς ἀνθρώπους. Mirabar quod scribit *Strabo* X. p. 687. B. [p. 448. A. ed. Cas.] de *Eretria*, τὴν μὲν οὖν ἀρχαίαν πόλιν κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους: neque enim hoc de *Eretriensibus*, quod memini, tradidit alibi *Herod.* nec certe suo loco VI. 102. Sed legerat ista *Strabo* *Platonis* de *Legib.* libro III. pag. 698. D. nunciatum, ὡς οὐδὲς Ἐρετριέων αὐτὸν ἀποπειθευγὼς εἶη, συνάψαντες γὰρ τὰς χεῖρας σαγηνεύσασιν πᾶσαν τὴν Ἐρετρικὴν εἰ στρατιῶται τοῦ Δαρίδου. *Platonis*, vel alterius, habet epigramma *Diogenes Laërt.* III. 55. in *Eretrienses* τοὺς σαγηνεύσαντας, quibus in *Asiam* traductis in *Cissia* *Darius* elementer sedes adsignavit. *Eretrienses* illos *Apollonius* aiebat *Philostrati* I. 25. ἰχθῆαν πάθει περὶ τὴν ἄλωσιν χεῖρας, σαγηνεύθῆναι γὰρ καὶ ἀλῶναι πάντας. De captis *Eretriensibus* id ipsum adhibuerunt *Aristides* T. I. p. 215. et 385. et *Maximus Tyr.* XXXIX. 6. ubi Ἐρετρία σαγηνεύσεται a *Dan.* *Heinsio* verti non debebat, *Eretria* obsidetur; sed, velut everriculo capiuntur *Eretrienses*, nullo scilicet sexus aut aetatis facto discrimine. Longius aberravit a vero interpretes *Aeliani* de *Nat. An.* XV. cap. 5 extr. Quod his acciderat, sibi notius, vicini magis disseminarunt *Athenienses*, a *Persis* illata *Graecis* mala pro ingenio suo cupide amplificantes. VALCK.

CAP. CL. 2. Βαβυλώνιοι ἀπέστησαν.) Interea temporis, dum sub nomine fratris Cambysis latitans Magus Smerdis rerum potiretur, defectionem a Persis iam fuerant Babyloniorum viri principes meditati, οἱ κορυφαῖοι *Herodoto* III. 159. Despicatui, ni fallor, habebant imperantem, propter ipsius inusitatam lenitatem; quippe qui imperium ingressus (III. 67.) προεῖπε ἀτελήν εἶναι στρατιῆς καὶ φόρου ἐπ' ἕτερα τρία. In hac turbatione rerum, dum libertas insolita misceret aduetas iugo civitates Orientis, animos sibi sumentes, simul atque Darius esset admotus regno, videntur omnia sibi clam Persas parasse Babylonii, quae ad oppugnationem diu tolerandam arcendamque essent necessaria; *clam* dico Persas; nam ταῦτα ποιεῦντες ἐλάνθανον. Hoc tandem tempore ἐκ τοῦ ἐμφανέος ἀπέστησαν, *palam* defecere: quo tandem tempore? dum classis in gratiam Sylosontis Samum versus proficisceretur: hanc vero classem misit Darius, νεωστὶ τὴν ἀρχὴν ἔχων: vid. p. 214, 26, 47. [c. 140, 12. 141, 1.] Circa haec itaque tempora; una tantum *Herodoto* Babyloniorum a Persis memoratur defectio. Differunt utique *bellum aperte gerere*, et *agitare in animo bellum*, sive *tacitis animis iram ad bellandum concipere*: norunt suum sibi vexatum Philologi θυμομαχεῖν. Atque haec eo dixi, ut labefactarem optimo viro *Georg. Raphaelio* disputata, in terra סִינְרַח duarum rebellionum, *Ierem.* 50, 21. hinc explicanda *Herodoto* potissimum auctore nitenti. Quanto rectius duas defectiones, alteram a Dario, a Xerxe alteram, *Ieremiae* vati praedictas censet vir *Clar.* et honorifici nominis titulo dignus *Herm. noster Venema.* VALCK.

6. ἐκ τοῦ ἐμφανέος) Nemini tantopere haec placuit dictio quam *Procopio*, creberrime utenti, lib. I. *Bel. Goth.* 1. 11. 12. etc. *Pausan.* IX. 1. ἐκ μὲν γε ἐμφανοῦς πόλεμος - οὐκ ἦν συνησθηκώς. *Sequentia* [lin. 7.] τὰς μητέρας ἐξελόντες *Laurentius* *matres expellunt*, ἐξελώντες opinatus. *Reiskius* eadem verborum sententia ἐξελόντες ex *prisco* ἐξέλω, unde ἐξελάω fluxerit. *Mihi* Latina *Gronovii* optima sunt: ἐξελόντες propaginem τοῦ ἐξαίρειν, quae his cohaerent, monstrant. *Selegerunt matres Babylonii; praeter quas quisque unam sibi mulierem προσεξαίρειτο*, et quidem ἐκ τῶν ἑαυτοῦ οἰκίων, ex illis quas *domi aiebat*. Nam sic ex schedis praestat. Elegit autem *σιτοποιδόν*,

quale mulierum olim officium. Vide VII. 187. et hoc Polyxenae, προσθείς [προσθεῖς] ὃ ἀνάγκη σιτοποιῶν ἐν οἴκῳ, ex Tragicæ Hecuba, vs. 565. WESS. — Sic μητέρες intelligentur matres familias, sive ex uxoribus illae quibus liberi erant nati; γυναῖκα vero non ex uxoribus unam, sed e reliquis mulieribus, nempe ex ancillis, intelligemus. Secus quidem Larcher, et rectius: de toutes les femmes --- chaque homme, independamment de sa mere, ne se reserva que celle qu'il aimoit le plus de toutes celles de sa maison. Conf. c. 150, 8 seqq. S.

CAP. CLIII. 1. Μεγαβύζου τοῦτου, ὅς) Singularis et sine socio Med. est. Vetus scriptura confirmatur extremo hoc libro, saepeque aliàs. [Medicei scripturam τοῦ ὅς veram iudicaverat Reiz. in Prosodiae Graecæ Parte I. p. 8. Idem tamen τοῦτου ὅς tenuit in Herodoti editione.] Statim ἡμίονων ἡ μία [l. 4.] unicam Zopyro σιτοφόρον mulam relinquit; quod in locuplete Persa tenue nimis et vix credibile. Sustuli propterea articulum, magna msstorum conspiratione iugulatum. Mularum partus in Italia et Babylone portentum erat; in Africa, Cappadocia, aliisque orbis tractibus minime: quae pariebat, animal sui generis erat, ut Plinius ex Theophrasto Hist. Nat. lib. VIII. 44. Inspice Sam. Bocharti Hieroz. lib. II. 20. WESS.

6. εἶπε τὸ βρέφος) Sequitur Poëtam. Scholiastes Sangermanensis: βρέφος ἐπὶ ἀλόγου ζώου, Ἡρόδοτος Γ'. ὁ Πικτήης βρέφος ἡμίονου κρέουσαν Ἰ. Ψ'. 266. Sequitur eundem Oripian. Halicut. V. 464. σκύμος ἀεξήθεις ὄλιγον βρέφος, ubi felix memoria Rittershusium destituit. βρέφος ἰλάθου, seu ἰλάφαντος potius, Aelian. Hist. An. XI. 25. [Conf. VALER. ad III. 109, 15.] Ἀπειπας τοῖσι δούλοισι [ead. lin.] illaudatum esse non debet: servis Zopyrus taciturnitatem iniungere, non temere omnibus, qui pullum viderant, potuit. Ἰβύσι ex laxiore venit interpretamento. WESS.

Ibid. τοῖσι ἰδοῦσι) Corrector antiquae versionis e Vallæ δούλοισι rectius obtulisset lectoribus, adfirmatum a Cod. Arch. quodque si plures praeferunt, Herodoto fortasse restituetur. Quod sequitur Babylonii dictum, [l. 8.] urbem expugnatum iri, quando parerent mularum, Zopyro videbatur ominosum, nec sine numine prolatum, σὺν γὰρ θεῷ ἐκίθη αἰτίῳ. [l. 11.] Idem illud Herodoto dicitur IX. 90. κατὰ συντυχίαν, θεῷ προϊῶντος, forte fortuna, Deo rem dirigente: ἕκ τῆς δια-

μονίου συντυχίας Iamblichō Vit. Pyth. §. 115. Nam secundum veteres providae Dei curae suberat etiam quae Fors dicebatur, sive *Fortuna*, Τύχη. Herod. p. 225, 1. [lib. IV. c. 8. extr.] p. 320, 21. [V. 3. et 92, 56.] arridebat puerulus θεῖη τύχη, forte quadam divinitus Livio I. 4. ubi vid. I. F. Gronov. Graecis in eundem teruntur usum formulae κατὰ θεόν, κατὰ θεῖον, κατὰ δαίμονα, κατὰ τύχην. Postremum dederat corrector in Cod. Cantab. Lucae Ev. x, 31. pro κατὰ συγκυρίαν, forte *fortuna*, quam inhumano Deus obtulerat sacrificulō: κατὰ δαίμονα Herod. I. 3. κατὰ τύχην τινά καὶ δαίμονα, Demosth. p. 652, 31. κατὰ θεῖον, Aristoph. Eq. vs. 147. non sine numine, Berglerus. κατὰ θεόν γάρ τινα ἔτυχον καθήμενος, est in Platonis Euthyd. pag. 272. E. σὺν θεῷ prae aliis frequentat Dei reverentissimus Xenophon; an et in hunc aliquid cubi sensum adhibeat nunc non commemini. VALCK.

CAP. CLIV. 6. αἱ ἀγαθοεργίαι) Ita dederat. Infra cap. 160. Ζωπύρου δὲ οὐδεὶς ἀγαθοεργίην Περσέων ὑπερεβάλετο. Licham τῶν ἀγαθοεργῶν Spartanorum laudavit lib. I. 67. Mox [l. 7.] Reisk. ἄλλω μὲν ᾧ ν οὐκ. Mihi ἄλλω μὲν νυν οὐκ, ex schedis, longe est potius. WESS.

7. Ἄλλω μὲν οὐκ ἐφράζετο etc.) Quum et nexus orationis illam requirat, et duo saltem Codices subministrent, voculam suam recipiet Herod. ex aliis praeterea Codd. quod ex Diss. constat Herod. p. 103. Ἄλλω μὲν νυν οὐκ ἐφράζετο ἔργω δυνατόν εἶναι μιν ὑποχειρίην ποιῆσαι. Prorsus ista perverterat Valla, non animadverso, quantum ab ἐφράζε signifi- candi virtute distaret ἐφράζετο. Diversa Portus bene disparavit. φράζεσθαι notat *considerare*, vel *animadvertere*, Grammaticis vulgo redditum σκοπεῖν, Eustathio, βουλευτικῶς σκέπτεσθαι. Poëtis illud usitatum est quibusvis; non item Scriptoribus orationis solutae, nisi Ionica utentibus Dialecto. φράσασθαι et φρασθῆναι, ἐπιφράσασθαι, ἐπιφρασθῆναι, et καταφρασθῆναι, in eundem paene sensum adhibentur Herodoto; cuius illud etiam venustum est quod sequitur [lin. 10.] ἐν ἔλαφρῷ ποιησάμενος. Contra I. 118., θυγατρί τῇ ἐμῇ διαβεβλημένος οὐκ ἐν ἔλαφρῷ ἵπποιέμην, apud filiam male me audire moleste ferebam; est enim idem ac χαλεπῶς ἔφερον. (ἀπεστερημένος Xenoph. pag. 286, 30.) Apud elegantiores occurrunt similes locutiones: ἐν εὐμαρεῖ, in *facili*, et non in *facili*, οὐκ ἐν εὐμαρεῖ: hoc in Theseo posuit Eurip. illud in Iph.

Aul. vs. 969. ἐν ἀσφαλει, Hec. 980. οὐκ ἐν ἀσφαλει, Hippol. vs. 785. Thucydidea ἐν ἀσφαλει et ἐν ἐπικινδύνη in tuto et in periculo vertit Nepos. Theocrito XXII. vs. 212. iam olim restitui: Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμισδόμεν οὐκ ἐν ἐλαφρῷ. VALCK.

8. δυνατός εἶναι μιν ὑποχειρίην ποιῆσαι) Recte de Prexaspe cap. 66. τὸν υἱὸν ἀπολαλιέμεναι αὐτοχειρίῃ, et cap. 74. αὐτοχειρίῃ μιν ἀπολέτας, qui suis manibus Smerdin obtruncarat. Verum urbem αὐτοχειρίῃ aut αὐτοχειρίην ποιῆσαι quis in ea occupanda scripsit unquam? Noster I. 106. καὶ τοὺς Ἀσσυρίους ὑποχειρίους ἐποίησαντο: et magno numero alii. Merito consentiunt scriptis libris viri docti. WESS.

CAP. CLV. 1. βαρέως ἤνεικε) Formam verbi Ionicam Herodoti agnoscent studiosi, nec minus ἔκ τε τοῦ θρόνου πηδῆσας Vind. et Eustathii: id sane commendare se potest et compositi auctoritatem deprimere, si quae necessitas. Plutarchi τῶν παιδίων τὸ πρεσβύτερον ἀποπνέουσαν -- ἀπὸ τοῦ τέλους -- ἔρριψεν ἑαυτό, T. II. pag. 825. λ. recepto accedit. [Equidem, quid huc faciat Plutarchi locus, non video.] Quam vero magnus Poëtae explanator in οὐκ ἔστι οὗτος [lin. 5.] adumbrationem Odys. ζ. 201. animadvertit, accessita videtur. WESS.

7. δεινόν τι ποιούμενος) Vertimus ista in aliam phrasin idem significantem: αἰσχρὸν ἠγοούμενος vel χαλεπὸν, εἰ Ἀσσυριοὶ Περσῶν καταγελάσουσι. Rogo, non illos vulgarum lectionum semper defensores, sed genii sermonis peritos, atque utentes in his libertate moderata Criticos; an hic dici possit αἰσχρὸν τι ἠγοούμενος vel τινόμενος? Qui negabunt, eandem hic esse rationem fatebuntur, literamque sequentem hic atque alibi peperisse minus commodum illud τι. Δεινὸν vel δεινὰ ποιῆσθαι, sequente vel infinitivo, vel εἰ, Herodoto frequentissimum, invenitur apud quosvis scriptores Atticos; horum loca quibus fuerint ad manum, negabunt et illud, in Thucydide recte scribi εἰ Ἀθηναῖσι δεινὰ ἐποίουν, p. 545, 29. in Luciano δεινὰ ἐποίησεν ἀδικεῖσθαι, T. II. p. 542, 21. ἐποιοῦντο et ἐποιῆτο requirit usus. VALCK. — Voculam τι, inmerito puto suspectam Viro docto, communi consensu libri tenent omnes. Quod de legitimo usu verbi ποιεῖσθαι in ista dictione eiusque similibus ab Eodem monetur, verissimum est illud quidem: nec tamen idcirco utique corrupta et haud cunctanter cor-

rigenda pronunciare audeam ea veterum loca, ubi in activam verbi formam libri omnes consentiunt, veluti illa a Viro doctissimo citata ex *Thucyd.* lib. V. c. 42. et ex *Luciani Toxari* s. de *Amicitia* c. 53. Quo etiam referendum quod apud Nostrum consentientibus libris legitur II. 121, 96. δεινὰ ποιέειν. S.

[12. οἱ πολέμιοι παραστήσονται) Vide Adnot. ad III. 15, 9. ubi pag. 13. l. 8. me invito in nonnullis huius editionis exemplis κατεστήσαντο pro παρεστήσαντο positum est. S.]

15. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν Φρενῶν;) Videbatur olim Codicum ἐξάμβλωσας patronum habere *Aristophan.* *Nub.* vs. 137. καὶ Φροντίδ' ἐξήμβλωσας ἐξευρημένην: at parum iuvat. Ridetur a Comico Socrates eiusque mater ob cogitationem quasi per abortum mente expulsam. Darius vero *motam* Zopyro *rationem* exprobrat, *stultitiae* caussam. Ἐξαμβλώσαι τῶν Φρενῶν in animi et sapientiae abortu, audacius dictum. Vulgati translatio receptior. *Suidas* in *Καταχόρησεν*: εἶτα τῶν Φρενῶν ἐξέπλευσε: quae *Cleomenem* fortasse tangunt, derivata ex *Theopompi Epitoma Herodoti*, ut dicam aliàs. *Noster* lib. VI. 12. οἵτινες παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου. Iterum ap. *Suid.* οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν Φρενῶν. Vide et Ἐκπλεύσειν. Tales dictionum e re nautica figurae in maritimis civitatibus, qualis *Ioniae* potior pars et *Attica*, nunc *Britannorum* et *Belgarum*, creberrimae. *Conf.* lib. V. 92, 6. *WESS.* — Nescio quid sit quod ex V. 92, 6. tamquam huc pertinens spectaverit *Vir doctissimus*, nisi forte verba ista, V. 92, 111. παραπλήγῃ τε καὶ τῶν ἐωυτοῦ σινάμωρον. S.

Ibid. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν Φρενῶν;) *Sanum-ne te credis esse*, (*Terentiana* sunt) *qui facie foede deformata sic te ipse laceraveris?* Prima forte specie minus attento placere poterat *Galeo* laudata Codicum lectio ἐξάμβλωσας. Suum etiam solus facile tueretur *Noster* VI. 12. ubi de se *Iones* ἱπσὶ παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου: hi quidem, a teneris adsueti mari, personae convenienter loquuti; de *Dario*, quem sic facit hoc tempore loquentem, dubitari potest. Ab *Herodoto* mutuatus, de *Spartiatia Cleomene* dixit *Pausan.* in *Lacon.* p. 211. ult. ἐξώρμει τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ νοῦ: ubi vid. *Kühn.* *Suidas* duo servavit incerti fragmenta, in Ἐκπλεύσαντες, ἔξω γεόμενοι. Οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν Φρενῶν εἶτα

ἐνεὸι ἐγένοντο etc. Demosth. de Falsa Legat. p. 244. ἔξω δ' αὐ-
τῆς οὐτα - ἡ γυνή. Cicero de Div. II. 55. a mente atque a se
ipse discessit, ἐξέστη. vid. Tusc. III. 5. et IV. 56. iratos (ira
furor brevis est:) proprie dicimus exisse de potestate, id est --
de mente. Ex mente avolare propius accedit ad Herodoteum
enavigare. Theocritus II. 19. Θέστυλι δειλαία, πᾶ τὰς Φρένας
ἐκπεπότασαι; quis te malus abstulit error? Idem Eid. XI. 72.
Ω Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς Φρένας ἐκπεπότασαι; O Corydon,
Corydon, quae te dementia cepit? Virgil. Ecl. II. 69. In his
memini cum me paene decepisset Homericum, in Od. ε'.
526. σὺ γέ τις Φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐστί. Herodoteum ἐξι-
πλωσας τῶν Φρενῶν forte cui moveat suspicionem in Theocrito
scribendum: πᾶ τὰς Φρενὸς ἐκπεπότασαι; ego vulgatum re-
tinuerim. Eurip. Electr. 175. Οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, Φίλοι, Θυ-
μὸν -- ἐκπεπόταμαι. VALCK.

[16. ἢν μὴ τῶν σῶν δεήσῃ) Monuit vir doctus, (non
commemini quis,) perperam vulgo ista verti, nisi tu tuis
desis; nude oportuisse nisi tu desis: nempe τὰ σά idem
valere ac σὺ, quemadmodum τὸ ὑμέτερον VIII. 140. 11.
monente ibi Valckenario, idem valet ac ὑμεῖς. Quoniam
vero ad τὰ σά intelligitur μέριξ, possis latine ad verbum
reddere, nisi tuae defuerint partes. S.]

22. τῆς οὐδεμῆ ἔσται ὄρεξ) Ad huius scribendi normam
idem esset, τῆς μηδεμῆν ὄρεξ ἐξεις, aut οὐδεμῆν ὄρεξ ποιήσασαι.
Rem parvi pendere, vel nihili, sic dicebatur Ionice. Ὀρεξ, et
veteribus Atticis ὄρεξ, curam notabat: veteres dico, neque
enim apud alios illud invenietur, et ne apud horum qui-
dem imitatores elegantiores Aristiden aut Lucianum; nam
non sunt, non certe videntur esse, Luciani libelli de
Astrologia et de Syria Dea, in quibus etiam occurrit illud
Ionicum T. II. pag. 572. et T. III. pag. 466. vid. P. Leopard.
Em. VI. c. 21. Bergler. ad Alciph. p. 112. Theocritus IX.
20. ἔχω δέ τοι οὐ τόσον ὄρεξ χείματος. Soph. Oed. Col. vs. 577.
[al. 599. Br. 586.] Πυλας-νε ἐμοῦ θεοῦς ὄρεξαν τὸ ἔχειν. Ib. vs.
292. [al. 504. Br. 500.] Ἡ Φροντὶδ' ἔχειν. Correctionis eget
vers. 270. [al. 282. et 277. ed. Brunck. qui Valckenarii nu-
tum secutus, ὄρεξαν pro μοῖραν correxit, et τῶν θεῶν pro τῶν
θεοῦς.] Saepius a librariis depravatum latet hinc factum
Πολυωρεῖν. Contrarium dicitur ἐλιγώρεως ἔχειν Isaeo, Lysiae,
ceterisque: ἐν ἐλιγώρεϊ ποιήσθαι, Thucydidi p. 240, 77. Athe-

nis dum dirissime pestis grassabatur p. 151, 83. [II. 52.] ὑπερβιάζομένου τοῦ κοκοῦ, οἱ ἄνθρωποι -- ἐς ὀλιγομίαν ἐτρέποντο καὶ ἱερῶν καὶ ὀσίων. Lucretius expressit VI. 1274. Nec iam religio, Divum nec numina magni Pendebantur; enim praesens dolor exsuperabat: nec mirum; nam et in tali calamitate Νοσεῖ τὰ τῶν Θεῶν, οὐδὲ τιμᾶσθαι θέλει. VALCK.

27. διαλιπῶν εἴκοσι ἡμέρας) Haud scio an διαλείπειν msstorum edito posterius sit: quae consequuntur illi favent. Hoc certius, κατὰ τὰς Χαλδαίων Scriptoris fuisse. Quid enim Chalcidenses ad Babylonem? Adhuc Babyloniis Chaldaei, hinc portae nomen. Fons erroris ex librariis Χαλκιδέας et Χαλδαίους permiscendum, turpi licentia; qua de querelae Rutgers. Var. V. 6., Voss. ad Catull. p. 210., Alberti in Hesych. Βούδιος, Küster. ad Iamblich. Vit. Pythag. p. 128., tum in Diodor. T. I. p. 664. Optime eorum lapsum Casaubonus, Pavius, Reiskius adnotarunt. WESS.

59. τὰ δε ποίειν) Quorsum τὰδε illud? an ad ipsius αὐτομολίαν; verum eius in consortionem Persae non venerunt. Scripsisse τὰ δεῖ arbitror, aut cum Abreschio τὰ δὲ ποίειν, quae ut fiant, res requiret. Sic bene Zopyri oratio pergit, et unius est mutatio aut accessio litterae. Formulam illustrat Hemsterhus. ad Luciani Timon. cap. 43. WESS. — In nostra Var. Lect. ad h. l. pro „commenda-“, verat Valck.“ scribi debuerat „commendaverat Wess.“ „cum Valck.“ S.

Ibid. τὰ δε ποίειν) Hic unicam saltem liceat adiacere lineolam, ut legatur τὰ δεῖ ποίειν. τὸ δ' ἐνθεῦτεν ἐμοί τε καὶ Πέρσῃσι μελήσει τὰ δεῖ ποίειν. VALCK.

CAP. CLVI. 1. ἐπιστρέφόμενος, ὡς δὴ etc.) Postrema vocula notat scilicet; viris doctis saepe neglecta fraudi fuit. Veterum interpreti attendendum est et ad minutissimas fibrillas, quippe quae suam singulae vim indant orationis membris. De Zopyro Polyaeus VII. 12. ἦεν αὐτόμολος, ὡς ταῦτα δὴ ὑπὸ Δαρείου παθάν. VALCK.

2. ὄρέοντες cur redierit, dictum II. 148. WESS.

4. ὀλίγον τι παρακλίναντες) Portae valvarum alteram aliquantum aperientes; ut adulterae in Comici Eip. 981. καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίνασαι -- παρακλύπτουσι. Solet hoc et ἀνακλίνειν, Poëtae Iliad. ε. 752. exemplo, in foribus patefaciendis versari, ut in Vit. Hom. c. 33. Mox [l. 8.] τὰ κοινὰ τῶν

Βαβυλωνίων, magistratus, Valla; curiam Portus, exiguo discrimine. Senatus populusque Babyloniorum innuitur. WESS.

8. ἐπ' αὐτὰ) Scribi malim, καταστάς δὲ ἐς αὐτὰ, id est ἐς μέσον αὐτῶν, stans in concilio vel curia Babyloniorum. Dicuntur enim deduxisse Zopyrum ἐπὶ τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων. Ciceroni sic usurpantur commune Milyadam, commune Siciliae etc. ut Graecis τὸ κοινὸν τῶν Ἀρχαίων, τῶν Θεσσαλῶν etc. commune concilium Asiae, Gellio Noct. Att. II. 6. Commune Graeciae concilium, τὸ κοινὸν συνέδριον τῶν Ἑλλήνων, ab Amphictyonum concilio probe distinguendum, variis fuit in urbibus, dum pro re communi bella gerebant. Recentioris est aevi illud nobile συνέδριον Ἀρχαίων, et τὸ Αἰτωλικόν. Rarius est in talibus κοινὸν βουλευτήριον, quod habet Demosthen. p. 151. et 152. Secundum Herod. I. 170. prudentis consilii Thales fuit Ionibus auctor, quo suadebat, ut Iones constituerent ἐν βουλευτήριον. VALCK. — Ut hic καταστάς ἐπ' αὐτὰ, scil. τὰ κοινὰ, simillima ratione VIII. 79, 5. αὐτὸν ἐπὶ τὸ συνέδριον. Nempe στάς et καταστάς non solum significant stans, sed et constitutus, productus, introductus; ἐπὶ vero est ex adverso, contra, coram. Conf. ad IV. 72, 25. notata. S.

CAP. CLVII. [14. ἐπιλεξιόμενος τῶν Βαβυλωνίων) Intellege ὅσους ἐχρῆν, ὅσους ἐβούλετο, aut tale quidpiam. S.]

17. εἶχον ἐν στόματι αἰένουτες) Ultimum noli redundans arbitrari. Miltiadem, Pairo reducem, ἔσχον ἐν στόματι Athenienses, non utique laudantes, lib. VI. c. 156. Ἐργασίνας ἡμέρας [L. 18.] alii explicent. Sequor quod mssti liberaliter offerunt neque scriptori displicet. WESS.

20. πάντα δὲ ἣν ἐν τοῖσι etc.) Dictionem istam uberri- me docti viri Des. Heraldus in Martial. lib. I. Epigr. 69., Berglerus ad Alciphron. lib. II. p. 256. et illorum copiis adiutus Io. Iac. Wetsten. in S. Paulli I. ad Corinth. xv. 26. explanarunt. [Praepositionem ἐν, quam quidem nullo incommodo tenent libri omnes, abesse maluit Valck. ad VII. 156. conf. Herman. ad Viger. Adn. 95. num. x.] Στρατάρχης munitus Herodoti est praesidio lib. VIII. 44. Mediceo nihil illic novante, tum Aeschylī ap. Athen. I. pag. 11. καὶ ταξιάρχης, καὶ στρατάρχης, καὶ λόχους Ἐταξο, (optime postrema Valcken. ad Phoeniss. vs. 549.) et Philonis Iud. contr. Flacc. pag. 981. Pindarus Isthm. Od. V.

30. στρατάρχον habet et στραταρχίας Philo in Fragm. T. II. pag. 644. Στρατιάρχην tamen maluit *Basilius Seleuc.* Mirac. S. Theclae lib. II. 4. Diversior vocabuli origo hanc perperit variationem. WESS.

CAP. CLIX. 4. ἐποίησε τουτέων οὐδέτερον) *Berosus*, *Cyrum* τὰ ἔξω τῆς πόλεως τείχη κατασκευάσαι ap. *Iosephi*. c. *Apion.* I. c. 20. affirmans, in errore haerebit, si τείχη moenia, quae urbem incingebant stupendi operis, signavit. Possunt alioqui τείχη τὰ ἔξω τῆς πόλεως, arces extra urbem munitiores, iussu Cyri disiectas, indicare. Ex *Xenophonte* et *Herodoto* adparet, *Babylonios* victoris Cyri clementiae debuisse multa; acerbiozem, ob rebellionis consilium, expertos esse *Darium*, paullatimque urbem, sed lento gradu, devenisse in perniciem, toties divino impulsu ab *Esaiâ*, *Ieremia* et *Prophetarum* aliis, in oraculis propositam. Erudita sunt et digna cognitu *Cl. Camp. Vitringae* observata in *Iesaiâ* c. XIII, 19. p. 419. WESS.

12. γυναῖκας ἐς Βαβυλῶνα κατιστόναι) Quod si usus τὴν γυναῖκα poneret, quemadmodum τὴν ἵππον pro equitatu, in *Florent.* et aliorum scripturam ire fortasse possem: at is deficit. Haud vero scio, an prorsus inconcinnum *Arch.* ὥστε πέντε μυριάδες τὸ κεφαλ. sit. Solent enim ita: *Lysias* Or. Parent. c. 7. *Xerxes* ἔστειλε πέντε μυριάδας στρατιάν. *Simile Iosephi Bell. Iud.* IV. XI, 3. πάντα δὲ στρατιὰ μυριάδες τρεῖς ἀνδρῶν: nec discrepat *Epist. ad Hebr.* c. XII, 22. ἀλλὰ προσεληλύθατε - - καὶ μυριάσιν ἀγγέλων πανηγύρει: ubi μυριάδων qui legunt, ut *Spencerus* in *Origine*, caussa cadunt. Vid. lib. VII. contr. *Cels.* p. 714. et lib. IV. περὶ Ἀρχ. p. 183. WESS. — Non solum non inconcinnam, sed propemodum unice veram mihi videri illam codicis *Arch.* scripturam, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. CLX. 6. γνώμην τήνδε) *Dictum* celebre et praeclarum, sed varie habitum. *Polyaenus* lib. VII. 12. consentit *Nostro.* *Plutarchus* *Apophthegm.* p. 173. ἑκατὸν Βαβυλῶνας, *Lucianus* *Iov. Trag.* c. 53. μυρίας: totidem *Codex Proverbior.* *Vaticanus* apud *Schottum* ad *Zenob.* Cent. IV. 9. Ita crevit eundo. WESS.

Ibid. γνώμην τήνδε) *Veri nominis Rege* dignam sententiam ad mentem expressit *Herodoti* *Polyaenus* VII. 12. ubi capta *Babylone* *Darius* ἐκείνο δὴ τὸ λαμπρὸν ἐφθόγγετο· ἀλλ'

ὅδ' εἶκοσι Βαβυλωνίαν ἔχειν ἐβουλόμην ἂν, ἐφ' ᾧτε ὄρεον τοιαῦτα παθόντα Ζώπυρον. Comica licentiâ Iupiter in fine Iovis Trag. Lucianeï T. II. p. 701. egregium illud de Zopyro Darii dictum collaudans, Talem, inquit, ego quoque mallet unum habere defensorem, qualis est Damis, ἢ μυρίας μοι Βαβυλωνίαν ὑπάρχειν. Quae de diversis dicta legerat Darius Plutarchus, ut opinor, olim eodem in loco adnotata, postea veluti de uno eodemque Zopyro prolata, (hinc saepius erravit:) deposuit in Apophthegm. p. 175. A. Illud de granis mali granati, quot numero Megabyzos, sive milites egregios atque imperatores, sibi Darius optabat, reperitur apud Herod. IV. 145. Tot Zopyros, sive viros consilio praestantes; non desiderasset Darius. VALCK.

15. ὅς ἐν Αἰγύπτῳ etc.) Sub Olymp. lxxx., regis Artaxerxis tempore; quod Thucyd. lib. I. 109. et Diodorus lib. XI. c. 74. et 76. docent. Idem Megabyzus Polym. c. 82. inter Xerxis duces. Filius Zopyrus Xerxe rege virili erat aetate lib. IV. 45. Fugisse Athenas, damnata Artaxerxis obedientia, non multis ab Atheniensium in Aegypto clade et inpetrata abeundi a Megabyzo venia annis videtur: hinc illi cum Atheniensibus amicitiae consociatio. Lege Ctesiam, Excerpt. c. 42. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUARTUM.

CAP. I. [Lin. 1 seq. ἐγένετο ἐπὶ Σκύθας αὐτοῦ Δαρείου ἑλλάσις) Vulgatum olim αὐτοῦ *Valla* non expressit: ipse *Darius* posuit *Gronov.* similiterque *Larcher, Darius marcha en personne.* At ipse etiam ad oppugnandam *Babylonem* erat profectus: quare dirimendam illam vocem esse iudicavi. Aliam nunc iterum expeditionem suscepit, nempe in *Scythas*; quam iam olim animo agitaverat. S.]

6. ὑπῆρξαν ἀδικίης) Docte et large hoc de genere *Valcken.* ad *Phoeniss.* Tragicæ p. 533. Verba Historici ex interpositis pluribus videntur turbatiora, considerata aptandaque ὑπῆρξαν ἀδικίης, καταπαύσαντες τῆς ἀρχῆς Μήδους, ut structura procedat. Rem lib. I. 103. et 105. exposuit. *WESS.*

16. ἐφοίτεον παρὰ τοὺς δούλους) *Longa exspectatione virorum fessae* - - *servis ad custodiam pecorum relictis nubunt: Iustinus* II. 5. Sicuti mulieres παρὰ ἀνδρας, sic viri φοιτᾶν dicuntur *Herodoto* παρὰ γυναῖκας. Huius generis collegit *Herodotea Clar. Gronov.* ad p. 130, 5. [Vide *Adnot.* ad II. 115, 18.] Quae hinc tamen distent, similia quaedam leguntur apud alios: *Ischomachus* apud *Xenoph. Oecon.* p. 487, 17. *Uxor,* inquit, vix annos nata quindecim ἦλθε πρὸς ἐμέ. Irata marito Iuno noluit φοιτᾶν εἰς τὸ αὐτὸ, ut scribit *Plutarch. Eusebii Praep.* III. p. 85. v. *Pausan.* X. p. 868. γυναικῶν ὀπόσαις ἐς τὸ αὐτὸ Ἡρακλῆα ἀφικέσθαι λέγουσιν. *VALCK.*

CAP. II. 1. Τοὺς δὲ δούλους - - πάντας τυφλοῦσι) *Grammatici Aristophanis* μολγούς interpretantur τυφλοὺς, finguntque *Scythicam* ex *Herodoto* nationem, his eius verbis ad *Equit.* vs. 957. *abusi. Plutarchus* alludit T. II. p. 440. A. ἐκείνοι μὲν γὰρ, (*Scythae,*) ὡς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκέτας ἐκτυ-

Φλοῦσιν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς: quorum ultima sine dubio sunt corrupta. Guil. Canterus Nov. Lect. lib. IV. 25. ὅπως παραμένωσιν aut ὅπως γάλα δονῶσιν reponit: posterius a Turnebo probatum non mihi iniustum videtur, si quidem ita [apud Nostrum] post pauca. WESS.

7. Φυσσεωμένας) Scribi malim, Φυσσεωμένης τῆς ἵππου, ex Athen. IX. p. 599. c. ob vocem αἰθάς haec citante. Leopardus adtigit Em. VI. c. 20. Proxima, mihi quidem satis obscura, respicit Plutarch. T. II. p. 449. A. Ὁ μὲν τῶν ἀλλαν ἀπολείπων τεχνῶν μάθησιν, ἀρετῆς δὲ ἀναιρῶν, τὸνναντίον ἔθηκε τοῖς Σκύθαις ποιῶν· ἐκείνοι μὲν γὰρ, ὡς Φησὶν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκέτας ἔκτυφλοῦσιν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς. Quae prostant in Plut. diversae lectiones, Turnebi sunt et Vulcobii pleraeque conjecturae; hic melior illa videtur G. Canteri Nov. Lect. IV. c. 25. corrigentis, ὅπως παραμένωσιν αὐτοῖς. VALCK. — Eadem apud Plutarchum emendationem probavit Wyttenbach, eumque laudans Hutten, T. IX. p. 589. De scriptura, quam ex Athenaeo laudavit Valck. vide quae in Var. Lect. monuimus; et adi, si vacat, Animadverss. nostras ad Athen. T. V. p. 209. Quod de genitalibus equarum sufflari solitis, quo facilius lac emulgeri patiantur, narrat Scriptor, simile quid in australi Africae promontorio vaccis fieri, quae, postquam ademptus illis vitulus est, lac dare recusant, narrat Kolb in Capite Bonae Spei hodierno, (Norimberg. 1719.) p. 460. S.

9. περιστίζαντες κατὰ τὰ ἀγγύια τοὺς τυφλῶς) In diversissima describentium opinione, περιστήσαντες, inventum ab H. Stephano ex msstis, omnium planissimum: ad mulcralia coecos collocantes. Tale alia in re lib. II. 121. καὶ ταύτας περὶ τὰ ἀγγύια, ἐν τοῦσι τὰ χυμῶτα ἵπῶν, στήσαι. Aldinum περιστήζαντες et aliorum περιστίζαντες idem, sed confusis pro more vocalibus. Qui prius circumpositos verterunt, in errore haeserunt; aliud requiritur, et περιστήσαι dubiae est sanitatis. Περιστίζαντες Gronovius varie explicat: compungentes ad vasa non intelligo. Valere si debet, non aliud fuerit ac περικυκλῶσαντες, circumdantes et collocantes, et quidem ex περιστήζω ob Hesychium. [Nisi pro περιστίζω apud Hesych. et Suid. περιστίζω legendum: ut cum Küstero doctus Hesychii editor suspicatus est.] Iuvat ad speciem περιέστιξε καὶ τούτοισι τὸ τίχης lib. IV. 202. Reiskius ex pi-

ειστίξεν arcessit, in orbem ponendi notione, originatione usus et exemplis, mihi admodum dubiis, ad Imp. *Constantini Porphyrog.* Cerimon. p. 150. WESS. — Iterum idem REISKIUS in *Animadv.* editis ad hunc locum: „περιστί-
 „ξαντες, ait, idem est atque περιστήσαντες, ut in *Notis ad*
 „*Constantini Cephalae Anthologiam* p. 274. demon-
 stravi.“ S.

14. οὐ γὰρ ἀρόται εἰσὶ, ἀλλὰ νομάδες) Quid hinc adeo sibi velint ista, nondum exputo; nam fuerunt et secundum Herodotum *Scythae Ἀροτῆρες* dicti, et saepe distinguuntur *Scythae Νομάδες*, et *Γεωργοί*. VALCK. — Nempe nonnisi *nomades* (i. e. *pastores*) *Scythae* excaecant servos: agro colendo caeci parum habiles erant futuri. S.

CAP. III. 8. ἀντικατιζόμενοι) Quoniam infestiores experitur *Aldinum* ἀντικατιζόμενοι plures, etsi ex ἰξέω propagari potuerit, et similis haud pauca formae exstent in *Musis*, illud ex *Vind. praetuli*, recursurum lib. V. 1. Ἀντικατιζόμενοι ex *Medic.* futuri potestate non quadrat. Alibi ἀντίοι ἴζοντο τοῖς κατιούσι lib. VI. 77. IX. 26. De fossa, qua regionis aditum servi intersepserunt, nonnulla *Ampl. Bouherius* Diss. Herodot c. 6. minus accurata. [item *Vossius* ad *Melam* p. 803.] Vide huius libri c. 20. et 28. et Imp. *Constantinum Porphyrog.* qui terra oppletam suo fuisse tempore testatur, de *Administr. Imper.* c. 42. WESS. — In nostra *Var. Lect.* perperam „ἀντικατιζόμενοι *Ald.*“ positum video, quum oportuisset „ἀντικατιζόμενοι *Ald.*“ S.

15. λαβόντα δὲ ἕκαστον τοῦ ἵππου etc.) *Polyaenum* et *Iustinum* non sollicito. Culte *Claudianus* in *Eutrop.* lib. I. vs. 506. - - non est iaculis hastisque petendus *Conscia succumbent audito verbere terga, Ut Scythae* etc. ubi bene *Claverius*. Similes *Turxanthi* in rebelles *minae* ap. *Menandrum* *Eclog. Legat.* p. 137. Ed. *Hoesch.* εἶγε τὴν κατ' ἐμὲ ἵππειαν ἐταρθέησυσσι μάστιγα ὡς αὐτοὺς ἐκπεμφθεῖσαν, ἐς τὰ κατώτατα φεύξονται τῆς γῆς. Sic ea scribenda ex monitu magni *Valesii*. WESS.

18. μάστιγας ἀντὶ ὄπλων) *Eustath.* haec respicit ad *Dionys.* vs. 364. Nostri vestigia sequutus est *Trogus*, *Iustin.* II. 5. *Admonentur Scythae* - - *verbera in aciem non tela adferenda, omissoque ferro, virgas ac flagella ceteraque servilis metus paranda instrumenta.* Probato (Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Σκύθαι ἐποίησαν

ἐπιτελεία: Herod.) omnes consilio, instructi sicut praeceptum erat, -- inopinantibus verbera intentant. Sed Herodoti Scythae [c. 5, 1. et 7, 4.] fatebantur, νεώτατον ἀπάντων ἰσθίων εἶναι τὸ σκυθίων: secundum Iustin. II. c. 1. inter Scythas atque Aegyptios de generis fuit vetustate contentio. VALCK.

CAP. V. 1. Ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι) Emendabat Cor. de Ραυω Οἱ δὲ Σκύθαι, oblitus Herodoteae consuetudinis, copiose a Porto in Ὡς Lex. Ion., ne Stephanum de Dialect. p. 158. advocem, declarata. [conf. Adn. ad I. 58, 7. et ad III. 56, 5.] Numerant Scythae a Targitao. primo nationis suae rege, mille annos ad Darii expeditionem c. 7. Illa anno Per. Jul. 4206. congruit. Consequitur, ut gentis in Israëliitarum ex Aegypto abitum primordia incurrant circiter. WESS.

8. Λεῖπρόξαιν) Sit-ne hoc an Νιστόξαιν [aut Λιστόξαιν] verius, dicere non habeo: barbara mihi, forsitan et aliis sunt. Prorsus autem credibile fit, Colaxem Scytham Valer. Flaccum lib. VI. 43. hinc adscivisse, uti et Fossio visum. Mox ἐς γῆν τὴν Σκυθ. [lin. 12.] non male schedae veteres. [Nempe sic Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.] Memini antea ostendere, Scriptorem in similibus hunc morem plerumque sequi. Conf. c. 8. et 99. WESS.

16. τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι) Nimum hoc videtur. Schedarum ἀπαλλάττεσθαι non displiceret. modo καίμενον τοῦ χρυσοῦ scripsissent. Certius manet. κατασβῆναι Herodoti fuisse. Aurea illa ποδάμια, coelo lapsa, adveniens regibus juvenibus ardoris speciem praeberunt et flammae: prodigio percussi abeunt: tertio accedenti cessat flamma, extinguiturque. Haec clara. Κατασβῆναι si velis, oportet liquefacta diffluerint prius: ubi tum aratri, iugi, securis, phialae figura? WESS.

Ibid. τοὺς μὲν δὲ καίμενον τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι) ἀπαλλάττεσθαι codd. mssti, teste Galeo; Vallā: ambobus ab ardenti auro summotis: legisse videtur Vallā, scripsisse autem Herod. τοὺς μὲν δὲ καίμενον τοῦ χρυσοῦ ἀπαλλάττεσθαι: et mox, τρίτῳ δὲ, τῷ νεώτατῳ, ἐπιθρόντι κατασβῆναι. VALCK. — Mihi ἀπαλλάττεσθαι ex scholio, quod parum aptum erat huic loco, natum. minimeque sollicitanda videtur vulgata scriptura. Etiam Vallā ἀπώσασθαι legisse, et structuram verborum recte in hunc modum accepisse videtur, ut τὸν χρυ-

τὸν καιόμενον intelligeret esse subiectum (quod vocamus) orationis: nempe, *aurum ardens illos submovit, repulit, abs-territuit; accedente vero tertio extinctum erat.* Reiskius τοὺς μὴ δὴ καιόμενον τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι legendum coniecerat. S.

CAP. VI. 5. τοὺς βασιλῆας) Ingeniose Io. le Febvre corrigebat τοῦ βασιλῆος. Dixerat Herod. ἀπὸ μὲν δὴ Λειποξάϊος γεγενῆσθαι τούτους τῶν Σκυθῶν, οἱ Αὐχάται γένος καλέονται: a medio fratrum ortos, οἱ Κατίαιοί τε καὶ Τρόσπιοι καλέονται: tandem addiderat, secundum istam haud aspernandam lectionem, ἀπὸ δὲ τοῦ νεωτέρου αὐτέων, τοῦ βασιλῆος, (Regis videlicet, cui maiores natu fratres ut digniori regiam concesserant dignitatem:) οἱ καλέονται Παραλάται, nempe γεγενῆσθαι τούτους τῶν Σκυθῶν, οἱ καλ. Παρ. Saepenumero sic loqui solet Noster. VALCK. — Vero est similius, fuisse primitus τοὺς βασιλῆίους, *regios Scythas*, de quibus c. 56. Nam gentis reges non a Colaxaë, sed ab Herculis filio *Scytha* genus derivarunt, c. 10. Non fugit hoc Cl. de Pauw sollertiam. WESS.

6. Σκολότους) Is. Vossius Σκολοπίτους, ob Iustini II. 4. regium iuvenem *Scolopitum*; Reiskius Σκότους. Iustini codices in regii iuvenis nomine variant, conspirant Herodoti. Qui Scotos ante Christi natales memorarit, nemo est. Senecae et Flori in Spartiani Hadriano verba qua lite agitentur, quis ignorat? Additur, Σκύθας δὲ Ἕλληνας οὐνόμασαν, non utique ob tituli Graecam originem, quae nulla: sed quod Graeci, qui in coloniis Ponticis inter eos degebant, cum admirabilem illorum in sagittando industriam et artem cernerent, *sagittariosque* audirent dici *Scythas*, id cognominis toti nationi contribuerint. Durat adhuc vocabulum in Scythicae originis linguis, docte a Theoph. Sig. Bayero Diss. de Origine Scyth. T. I. Comment. Acad. Petropol. p. 391. illustratum. WESS.

CAP. VII. 6. θυσίησι μεγάλῃσι ἱλασκόμενοι μετέρχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος) Scytharum regna tria erant, quorum in maximo fatale aurum sollicitè asservabatur: curam reges inpendebant ipsi. Singulis tamen annis et festo quidem die ex sacrario efferebatur: id periculum eius ostendit, qui festo die aurum habens sub dio dormiret. Quae si, uti opinor, intendit, μετέρχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος, *reges arcessunt quotannis*, videlicet in suum quisque regnum. Cete-

roqui θυσίῃσι μεγάλῃσι μετέρχονται fuisset satis, uti ἐπιεί τί με λιτῆσι μετέρχεται lib. VI. 69. *Hesychium* iunge in Μετέρχομαι. WESS. — Hanc viri docti interpretationem secutus est *Larcher*. At, quo pacto propter adiectas voces ἀνά πᾶν ἔτος verbum μετέρχονται debeat arcessendi notione accipi, profiteor me minime percepisse. Nec apud *Hesychium* quidquam reperitur, quod pro ista militet sententia: nam Μετέρχομαι ille non aliter interpretatur nisi, ἰκανῶς ἱκετεύω (nī forsā ἰκάνω ἱκετεύω scripsit:) ἰλόσκειμαι ἐπισίερχομαι. Tenui equidem eam sententiam, quam idem *Wesselingius* in latina versione ex *Gronoviana* tenuerat, his verbis expressam, *placantesque magnis sacrificiis adeunt quotannis: quam in sententiam Valla etiam: placaturque (id aurum) maioribus hostiis, et aditur quotannis sollemniter.* Quid sit vero quod his subiicit *Herodotus*, de eo qui aurum illud habens obdormiverit sub dio, mihi haud satis liquet. Istud, διόσθηαι δέ αἱ διὰ τοῦτο, non eam ob cassam intelligebat *Larcher*, quod annum hunc ille non esset transacturus; sed propter hoc ipsum periculum dari praemium illud ei, qui aurum hoc recte custodivisset, sibi que cavisset ne sub dio obdormisceret. S.

. 14 seq. τὰ δὲ κατόπερθε πρὸς Βορρῆν etc.) Frustra in his corrigendis sudatur: alius νεμόντων ὑπεροίκων, nimis officiose: alius τῶν ὑπερβορέων τῆς χύρας, etsi de Hyperboreis, ut infra testificabitur, nihil dicerent Scythae. Deficit nihil omnino. Nectenda sunt πρὸς Βορρῆν ἄνεμον τῶν ὑπεροίκων, quemadmodum τὰ πρὸς Βορρῆν τῆς ἠπείρου, aliaque lib. III. 102. Περὶ κρημμένα explicantur infra c. 51. WESS.

CAP. VIII. [5 seq. Γηρόνια δὲ οἰκίειν, ἔξω τοῦ Πόντου κατοικημένον, τὴν αἰ Ἑλλήνες λέγουσι Ἐρῶθιαν νῆσον) Si vera ubique scriptura, debuerunt ista verba ἔξω τ. Π. κατοικ. commatibus utrimque intrecipi, sicut a plerisque Editoribus factum. Et in κατοικημένον consentiunt quidem libri, nisi quod nonnulli Paris. mendose κατοικημένον (non κατοικημένον, ut perperam in nostra *Var. Lect.* expressum) praeferunt. At parum commode haec ita posita debent videri, οἰκίειν - - κατοικημένον, habitare - - habitantem: videndumque ne sic scripserit *Herodotus*, Γηρόνια δὲ οἰκίειν ἔξω τ. Π. κατοικημένον τὴν αἰ Ἑλλήνες etc. Dicunt, *Geryonem habitasse insulam illam extra Pontum sitam etc.* Quem-

admodum, ubi de urbe agitur, κατοικήται vel οἰκῆται saepe idem valet atque κέεται, sita est; (veluti I. 142, 11. coll. cum vs. 10. I. 193, 11. et alibi;) sic insula extra Pontum sita perinde ἔξω τοῦ Πόντου κατοικημένη dici potuerit. S.]

7. τοῖσι ἔξω Ἑρακλ. στηλέων) Inutile ἐπὶ codicum voluntate induxi; feci quoque satis Bouherio et Clerico, viris praeclaris, τοῖσι ἔσω corrigentibus, ad lib. II. 33. [ubi vide quae a Wess. notata sunt.] Erythiae situm longe a Gadibus et Oceano removet Hecataeus, (in Arrian. Ἀναβ. II. 16.) Scylax et Aristoteles ob Epigramma, vitiosum admodum et variantibus coniecturis vexatum a Salmasio, Is. Vossio, Bouherio, cuius super eo Epistola in illustr. Scipion. Maffei Gall. Antiq. p. 162. In Oceano iteratur error lib. II. c. 23. WESS. — Vide Vossium ad Melam, III. 6. p. 809 seq. S.

Ibid. τοῖσι ἔξω ἐπὶ Ἑρακλ. στηλ.) Equidem illud ἐπὶ librario contribuerim, cuius oculus describentis aberravit ad vicina. Forsan quis Codex scriptus voce carebit, quae mea sententia hac in sede ferri nequit. Recte quoque Valla dederat: Gades, quae sunt extra columnas Herculis in Oceano. Ne scilicet egregium illud omitteretur, corrector voculam ad his interiecit. [Nempe extra ad columnas posuit Gronov. in versione lat.] Non insulae duntaxat extra fretum Herculeum sitae, sed terra quoque continens Europae et Africae, quae hoc freto magis versus Occidentem vergeret, fuisse dicuntur extra columnas Herculis; etiam Herodoto ἔξω Ἑρακληϊῶν στηλέων: quales Cynesii Celtaeque lib. II. c. 33. ubi notat Wess. Memorat Herodot. IV. 196. Λιβύης χῶρὸν τε καὶ ἀνθρώπους ἔξω Ἑρακληϊῶν στηλέων κατοικημένους. Insulam Κέρην ἔξω οὖσαν τῶν Ἑρακλείων στηλῶν dixerat Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 32. emendatus ad Diodori Sic. T. I. p. 222. Idem saepe dicitur de Tartesso, etiam in Append. Vatic. I. Prov. 55. Conf. Herod. IV. 152. Praebent id ipsum formae loquendi proverbiales, Isocrat. Panathen. p. 285. et Aristid. in Aegypt. T. III. p. 597. πῶς οὐκ ἀληθῶς ἔξω στηλῶν καὶ Γαδείρων φήσει τις ἐπισκῶπτων εἶναί σοι τὸν νοῦν; Extra orbem terrarum circumfusam Oceano insulam Gades dicebat P. Scipio Livii XXVIII. 32. Herodotus Ἐρύθειαν, quam Geryones scilicet incoluerit, insulam fuisse scribit πρὸς Γηδείροισι τοῖσι ἔξω Ἑρακληϊῶν στηλέων ἐπὶ τῷ Ὠκεανῷ. De Erythia, Gadibus, et vera Geryonis in Epiro sede, cuius eximias boves Hercules

abegerit Graecus, a Phoenicio, qui columnas erexit, diversissimus, pro eruditione sua *Sam.* egit *Bochartus Geogr. Sacr. Part. II. lib. I. c. 54.* VALCK.

12. καταλαβεῖν γὰρ αὐτὸν) Prout in versione *Valla* collocavit, vir Doctus ad ordinis ista nativi necessitatem redacta voluit. Dissidet ab huius iudicio *Herodotus*, qui centies minimum ex isto naturali situ verba distraxit, seu ut illa confusa rerum accommodaret perturbationi, sive ut suo singula loco posita gratius aures acciderent; ut adeo mirum sit, qui *Herodotus* triverint ista talia velle mutata. Ubi *Longino Sect. 22. §. 1.* Ὑπέρβατον esse dicitur λέξεων ἢ νοήσεων ἐκ τοῦ κατ' ἀκολουσίαν κεκνημένη τάξις, καὶ εἶναι εἰ χαρακτηριστὴρ ἐναγκαλίου πάθους ἀληθίστατος, verborum ordinis commutati primum ponit exemplum *Herodotea Phocaeensis Dionysii* verba e lib. VI. c. 11. Quae consueto scribendi more sequi debebat, ratio *Herodoto* sic saepissime reliquis praemittitur. VALCK.

CAP. IX. 5. Ἐχιδνᾶν διφύεα) *Eustathius* ad *Pericgesin* [vs. 510.] non nominat διφύεα, adquiescens in μιξοπαθήνῳ Ἐχιδνᾶ: [μιγείς ἐχιδνῆ μιξοπ. scribit *Eustath.* non ἐχιδνῆ. De accentu cf. *Var. Lect.*] scripti Codices mordicus istud tenent omnes. *Herodoteae* abundantiae congruens. Tale *Libanii* de *Chirone*, *Achillis* nutritore, καὶ κενταύρου σῶμα διφύεις καὶ τριζέα μιξάνθρωπον καὶ τριζὴν ἐκχρημαμένον, in *Basilico T. II. p. 108.* Pertinet huc ex marmore *Farnesiano* apud *Donium Class. I. p. 54.* ΟΥΤΩ ΔΕ, HERCULES, ΕΠΙ ΣΚΥΘΙΑΝ ΔΙΑΒΑΣ ΑΡΑ . . . ΜΑΧΑΙ ΕΝΙΚΑΣΕ ΤΑ ΔΕ ΘΥΓΑΤΡΙ ΑΥΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΟΜΕΝΟΣ ΕΧΙΔΝΑ ΥΙΟΥΣ ΑΓΑΘΥΡΣΟΝ ΕΘΕΤΟ ΚΑΙ ΣΚΥΘΑΝ. Sic scribenda, quae a *Sponio*, *Donio*, *Muratorio* mendose publicata. In plerisque utor consensu magni viri *Th. Reinesii*. *Inscript. Cl. IV. 12. p. 549.* et quod nunc conperio, *Ed. Corsini*, cuius eruditus in *Lapidem* commentarius exstat. Quod ille autem mancum ΑΡΑ . . . aut, ut in *Blanchini* schedis, ΑΡΑΣΑΤ . . . ΑΓΑΘΥΡΣΟΝ pingit, non laudo. Quis docuit *Echidnae* patrem fuisse *Agathyrsum*? Latet verum regis nomen; cetera de *Echidna*, *Agathyrso* et *Seytha*, eius et *Herculis* filiis, ab *Herodoto* abesse non debuerunt. WESS.

Ibid. Ἐχιδνᾶν διφύεα) Coniecturam nonnemini, [is fuerat ipse *Valckenarius*, ad *Euripid. Phoeniss. vs. 1050.*]

vocem διφυέα proscribentis, Eustathio praetermissam ad Dionys. vs. 310. suo iure reiecit Wesseling. in Diss. Herod. pag. 25. Et certe Sphingis memor eruditulus μιξοπάρεθρον aequè addere potuerat ad Herodotea, εὔρεϊν ἐν ἄνθρω τινὰ Ἐχιδνάν (cur non ἐχιδνὴν scriberetur aut Ἐχιδνήν?) διφυέα, τῆς τὰ μὲν ἄνω ἀπὸ τῶν γλουτέων εἶναι γυναικός, τὰ δὲ ἔνερθεν, ὄφιος. Cecropem ad eandem rationem crediderunt dictum διφυῆ: atque equis commissos permixtosque Centauros, Διφυῆ τ' ἄμικτον ἵπποβάμονα στρατὸν, Soph. Trach. 1110. Herodoteae memor fabulae Diodorus filio patrem supponit lib. II. 43. μυθολογοῦσι Σκυῖται γηγενῆ παρ' αὐτοῖς γενέσθαι παρθένον, ταύτην δ' ἔχειν τὰ μὲν ἄνω μέρη τοῦ σώματος μέχρι τῆς ζώνης γυναικεῖα· τὰ δὲ κατώτερα ἐχιδνῆς· ταύτη δὲ Δία μιγέντα γεννῆσαι παῖδα Σκυῖτην ὄνομα. Mela II. 1. Basilidis ab Hercule et Echidna generis principia sunt. Herodotus c. 10. a Scytha Herculis filio γενέσθαι αἰτ' τοὺς αἰεὶ βασιλῆας γινομένους Σκυθῶν. Plus semel οἱ καλεόμενοι Βασιλῆοι Σκυῖται memorantur. VALCK. — Quod ἐχιδνὴν potius, quam ἔχιδναν, scribendum Vir doctissimus censuit; non recordatus erat, puto, etiam Θαλάσσην et γέφυραν, et similia, dicere Nostrum, non Θαλάσσην aut γεφύρην. S.

17. ἐπεὰν γένωνται τρόφιες) Homeri κῶμα τρόφι tractans Eustath. in Od. γ'. p. 128, 17. attulit et Herodotea. Τρόφιες in istis redduntur τέλειοι ἄνδρες: ipse mox Herod. interpretatur, ἐπεὰν ἀνδρωθέντας ἴδῃαι τοὺς παῖδας. Platonis est in Menex. T. II. p. 249. A. ἐπειδὴν εἰς ἀνδρὸς τέλος ἴωσιν. Bionis Eid. II. 14. ἦν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς. Herodoteum propius accedit Μωσῆς μέγας γενόμενος, Ep. ad Hebr. xi, 24. μέγας ὢν in Aristoph. Nub. 69. Andocidis p. 16, 38. Τρόφις est μέγας et παχύς. Hesych.: Τροφιοῦται, παχύνεται. Τρέφειν proprie notabat comprimere, condensare; caseus, lac condensatum et pressum, τροφαλῖς. γάλα τρεφόμενον τυρὸν ἐργάζεσθαι κάλλιστον, scribit Aelian. Nat. An. XVI. 32. Theocrit. XXV. 106. τρέφει πίονα τυρὸν. In Galeni gloss. Τρόφις redditur εὐτροφος, παχύς: apud Hesych. εὖ τετραμμένος. Nostro loco Τρόφιες sunt ἀνατετραμμένοι. VALCK.

24. κατὰ τὰδε ζωννύμενον) Viri docti, quibus ζωστήρι τῶδε ὦδε καταζων. blandiebatur, hoc in posterum praeferent. Non dissimile se dabit c. 76. huius Musae. Omnia hic Hercules δεικτικῶς, tum in arcu, tum balteo. Porro dedecus editorum priorum ἐνετέλλομαι detergi. WESS.

CAP. X. 9. τῆς ἐπιστολῆς μεμν.) Suum recipit. ἔλεγε δὲ ταῦτα ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρχίου lib. VI. 50. Sophocles Laïac. 795. Πέμπει με σοὶ φέροντα τὰς γ' ἐπιστολάς Τεῦχος φυλάσσειν. Iterum Trachin. vs. 500. ὡς λόγων τ' ἐπιστολάς φέρης. Alia consulto ob copias Stanleii ad Aeschyli Prometh. principium missa facio. WESS.

18. τὸ δὴ μοῦνον μηχανήσασθαι etc.) Schedarum vestigia premo; ac vicem Stephani, iniuria taxati, doleo. Mira Codices conspiratione τὸ repraesentant, et illi ex restituto dica nascetur? Cl. viri de his iudicium respice et mirare. Mihi Vallae Latina comoda erunt, modo μόνον femineo genere, ut in scriptis lib. VII. 225. [VII. 224, 14.] putetur. Τὸ δὴ, id, quod supra deposuit, matrem solam Scythae F. parasse atque excogitasse. WESS. — Adverbium fuerit μόνον, non foeminei generis nomen adiectivum. Nec VII. 224, 14. μόνου, quod ibi mssti dedere, foeminei generis est, sed ad τέκνον legitime refertur. S.

CAP. XI. 5. πιασθέντας) Hanc ego formam [quae olim hic obtinuerat] si hic et alibi Codices adfirmarent, altera non mutarem: Attice quidem πιάζειν, Dorice per α scribebatur et Ionice. τράπειν, στράφειν, τάμνειν, Dorica non tantum sunt, sed et Ionica. VALCK. — Damnat h. l. formam istam proborum quorumque codicum consensus, nec alibi eadem usquam apud Nostrum recurrit. S.

[4. διαβάντες ποταμὸν Ἀράξεια) Araxen fluvium h. l. vix alium intelligi posse, quam eum qui alias nomine Rha et Wolga celebratur, in Adnot. ad I. 202. p. 202. significavi. S.]

11. ὡς ἀπαλλάσσεισθαι πρῆγμα εἶν. μηδὲ πρὸς πολλοὺς δεόμενον κινδυνεύειν) πρῆγμα εἶν, opus ac utile fore. Sic lib. I. 79. εὔρισκε πρῆγμά οἱ εἶναι ἐλαύνειν: et VII. 12. πάγχυ εὔρισκῃ οἱ οὐ πρῆγμα εἶναι στρατεύεσθαι. Sequentia noluit intacta Abreschius Diluc. Thucyd. p. 488. cui πρῆγμα εἶναι et δεόμενον idem. Herodoto δεόμενος est rogitans lib. IX. 110. et saepe alias. Gronovii emendatio longe abit, et criminationem habet in inmerentem Stephanum atrocem. Scripsi ex ea librorum discordia, quod plurimum nititur consensu, in verborum sententia haesitans. Quod si δεόμενον aut δεόμενα exsularet, nihil moraretur. Videlicet abeundum esse, neque contra plures periclitandum. At vetant membranae. Ergo-ne δεικνύου

formandum, ut ex superiore δήμου pendeat, aut δεομένων cum Reiskio? Fieri potest: nam ad absolute:m non temere structuram vergo. Verum haec doctiores viderint. WESS. — Non videtur sollicitandum δεόμενον: quin potius complere hoc verbum dictionem ellipticam videtur, qua locis a *Wess.* citatis et I. 207, 9. utitur Herodotus. Quando enim *πρῆγμα ἔστι* sequente infinitivo significat *opus et utile est hoc facere*, vix alia ratione obtinere hanc vim dictio illa potest, nisi subintelligendo *πρῆγμα ἔστι δεόμενον*, *res indiget, res postulat, ut hoc fiat*. Ita scripturam codicum tenendo, non indigebit hic locus speciosâ alioqui *Valckenarii* emendatione. S.

Ibid. μηδὲ πρὸ πολλοῦ δεόμενα κινδ.) Procul dubio mendosa variis sunt coniecturis tentata; quibus nova succedat, non illa quidem verax, fortasse tamen ad veritatis investigationem profutura: nemo diffitebitur, opinor, ἀπαλλάσσεισθαι πρῆγμα εἶη, μηδὲ πρὸς πολλοῦς οὐδὲν [invito viro docto excidisse vox οὐδὲν videtur, cui ob praecedens μηδὲ vix erat hic locus:] δέον μένοντας κινδυνεύειν, *ita rem esse comparatam, ut optimum videretur excedere regione, neque manendo atque adversus exercitum numerosum pugnando frustra se obiicere periculo*. VALCK. — Vide superiorem Adnotationem. S.

19. κακὰ ἐπίδοξα) Laurentii mala evidētia peccant. Futura sunt, quaeque exspectantur. Antiphon, Ἐξαπολογ. p. 120. ἐν γὰρ τῶν μεταβολῶν ἐπίδοξος ἢ δυσπραγία. Lycurgus c. Leocrat. p. 148. μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι. Ex Herodoto plura Portus, Alberti in Hesych. et fortasse ad lib. VI. 12. WESS. — Ibi quidem nihil a viro docto adnotatum. S.

Ibid. κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνει) Non sane sunt mala evidētia; sed ὅσα φεύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνειν, quot calamitates ex patria profugis probabiliter supervenirent. Vim verbi καταλαμβάνειν in malis sitam, quae nos subito corripunt et opprimunt, explicuit Tib. Hemsterh. ad Luciani Somn. §. 12. τὰ προσδόκιμα dicuntur et Ἐπίδοξα. Quae tanquam futura probabiliter possunt exspectari, ἐπίδοξα ὄντα γενέσθαι vel γενήσεσθαι. Postremum pro γενεῆσθαι restituendum est Lycurgo c. Leocr. p. 148, 42. διὰ τὸ μὴ ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις γεγενῆσθαι τοιοῦτον μηδὲν, μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι γενήσεσθαι. Antiphon, ἐπίδοξον ἔντα παθεῖν ἔτι μείζω, p. 115, 22. vid. et p. 120, 12. Aeschines Orator

p. 77, 19. frequentat in primis *Isocrates*. Apud *Athen.* I. p. 17. v. ex *Eustathio* sic supplenda sunt *Apionis* verba: εὐελπιν εἶναι τῷ γάμῳ, ἐπίδοξον ἔντα λαβεῖν τὴν βασιλείαν. [Quin potius interpretationis causa ab *Eustathio* adiecta sunt posteriora verba, et βασιλείαν scribendum.] *Herod.* I. 89. τὰδε τοι ἐξ αὐτέων ἐπίδοξα γενέσθαι. VI. 12. πολλὰ ἐπίδοξα τῶν τούτου πείσεσθαι εἰσί. In *Gloss. Herod.* 'Ἐπίδοξος redditur προσδοκιμος: hunc etiam usum attigerunt *Ammon.* *Phryg.* *Thomas.* *VALCK.* — In καταλαμβάνει nihil hic, quod sciam, variant libri: sed et mihi cum *Viro* docto videtur καταλαμβάνειν scripsisse *Herodotus*, ac fortasse ἐπίδοξά ἐστι καταλαμβάνειν scripserat. S.

24. καὶ σφῶν) Praemissam his voculam non spernerem si legeretur: τῇ καὶ σφῶν ἔτι δῆλός ἐστι ὁ τάφος, qua parte regionis eorum etiam adhuc exstat sepulcrum. Forsan quis vocem malit *Herodoteam*, quae facilius a syllaba potuit absorberi proxima, ἵνα καὶ σφῶν, ubi. *VALCK.*

CAP. XII. 5. ἔστι δὲ Πορθμῆϊα Κιμμέρια) Vici nomen fuit ad *Maecotidis* ostium. *Stephan.* *Byz.* Πορθμια, κώμη ἐπὶ στόματι τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Auctor *Peripli Ponti Euxini*, ab *Is. Vossio* vulgatus, modo Πορθμίον, modo Πορθμίτιδα κώμην, τὴν ἐν τῷ στεμῶν τῆς Μαιώτιδος λίμνης p. 141. et 147. Atque optime hoc ampl. *Bouherius* *Diss. Herodot.* c. 18. p. 199. in eo nimius, quod ex *Stephano* Nostrum corrigit. Πορθμῆϊα Ionibus placuerunt. Forte et χῶρον *Arch.* et *Vind.* opportuna erit statio. [ubi nunc χῶρον.] Idem certe *Peripli* scriptor Κιμμερίδα πόλιν, ἀπὸ Κιμμερίων Βαρβαρίων περικλημένην memoravit. *WESS.* — In *Arch.* et *Vind.* est καὶ τῷ χῶρον: sed in nostro *Pd.* nude καὶ χῶρον. S.

7. πόλις Ἑλλάς οἰκίσται) Non longe ab εἶκται aut οἰκέται, quod in *Vind.* et *Eustath.* Sollemne *Herodoto*, sicuti lib. I. 193. adscriptum. Ἀμαρτόντες τῆς ὀδοῦ [l. 9.] suspectum citra causam fuit. Spectantur, quae cum cura fuerunt perscripta lib. I. c. 105. Statim [lin. 11.] ἐς τὸ si scriba *Arch.* voluit, patronus non deerit lib. II. 157. Cetero qui perpetua in ἐς δ' et ἐς οὗ commutatio, sicuti IV. 160. 166. etc. *WESS.* — Latinis nostris interserenda h. l. verba, donec *Mediam* sunt ingressi. S.

15. τραφέντες) Vulgata deterior est lectio *Arch.* στραφέντες: melior videretur, si qui darent *Codd. ἰκτραφέντες.* De

recta via *deflectere* passim dicitur ἐκτρέπεσθαι, etiam Herodoto II. 80. εἴκουσι τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκτρέπονται: VI. 34. ἐκτρέπονται ἐπ' Ἀθηνέων: et huius imitatori Pausaniae, p. 106. ἐκτραπέντα ἐκ τῆς ὁδοῦ: p. 107. p. 714. ὀλίγον τῆς εὐθείας ἐκτραπέισιν ἐς δεξιὰ. Abunde multa convexit Wetstenius in Ep. I. ad Tim. 1, 5. Lenius aures accidit ἐκτραπέντες quam ἐκτραφέντες: et leniora saepius Ionum more consecatur Noster; verum tamen in his formas Iones usurparunt asperiores, ut et veteres Attici. Herodoto frequentantur συλληθῆναι· καταλεχθέντα· ἀπαλλαχθέντες· (vid. ad Eurip. Phoen. nota p. 357.) et similia: adhibentur et κατεστράφθησαν· ἐπιτραφέντων· θαφῆναι· ἀρπαχθείς· κλεφθέντων· συμμιχθέντων·. Forma lenior in his adamata fuit recentioribus Atticis. VALCK. — Conf. ad I. 130, 8. notata. S.

14. λεγόμενος λόγος εἴρηται) Eum in modum c. 77. ἤκουσα λόγον ἄλλον ὑπὸ Πελοποννησίων λεγόμενον: et lib. II. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ — λεγόμενος: tum c. 48. WESS. — Ad verbum εἴρηται, quod adiicitur, intelligendum pronomen μοι, a me exposita, relata est narratio. S.

CAP. XIII. 1. Ἀριστεὺς ὁ Κουστροβίου) Patrem Aristaeae Proconnesii Calistrobium vertit Valla, codicis scriptura deceptus. Tzetzes Chil. II. et VII. et Suidas rectius. WESS.

2. ποιέων ἔπεα) Τὰ νῦν ὑπ' Ἑλλήνων Ἀριμῶσπεα καλέεται, c. 14. Insulsi, quod condidisse credebatur ille praestigiator, poëmatis enarrat etiam argumentum Pausanias I. p. 58. qui meminit eiusdem lib. V. p. 392. Hoc veluti fonte Scythica Herodotum non pauca derivasse suspicari licet ex istis, quae dedit ex hoc fabulatore Gellius Noct. Att. IX. 5. Franc. Portus haud absurde putabat ad lacunam explendam intersertos huius carminis aliquot versus Longino π. γψ. sect. 7. Ante Meursium et I. A. Fabricium accurate suo more de Aristea, magnus iam egerat Vossius de Hist. Gr. IV. c. 2. VALCK.

10. ἐπὶ τῇ νοτίῃ θαλάσῃ) Hyperboreos Aristaeas pertinere aiebat ἐπὶ θαλάσσαν, [l. 5 seq.] mare illud nullo titulo ornans. Voluit fortasse septentrionale; quo nomine Herodotus aut mediterraneum aut Pontum Euxinum signat c. 37. et 42. [nempe respectu Asiae minoris et Aegypti.] Quae porro νοτίῃ θαλάσση? Nostro non aliud, quam quod aliis tubrum mare, dictis locis, ac lib. II. 158. Cimmerios vero,

etsi de eorum sede discordia ingens, quis ad Oceanum orientis locavit? Si Caspium intelligas aut Pontum, habita Oceani septentrionalis ratione, usus impediēt. Fabulator Aristēas in his ineptus tenetur. WESS. — Fabulatorem novimus hominem: sed quidni ei licuerit Pontum Euxinum respectu sedium quae olim Cimmericorum fuerint *australe mare nominare?* S.

CAP. XIV. 1 et seqq. Καὶ ὅθεν μὲν ἔην Ἀριστήας etc.) Hinc orsus quae sequuntur in c. 14. et 15. descripsit Origenes III. contr. Cels. p. 125. et 126. ubi prostant nonnulla melius scripta quam in Edd. vulgantur Herodoti; qualia sunt vs. 14. et 21. τῷ νέανι: [l. 7. et 13. At vide Nostrum IX. 22 extr. et 25, 4, 6. et 8.] (mendosum ἀγγελλέοντα Parisiis in Ed. splendida Orig. non debuerat iterari:) vs. 16. τεθνεώς: [l. 8.] et ἀμφισβασίας, et vs. 20. ἀμφισβασίην: [l. 9. et 12.] tum vs. 28. [c. xv. 1.] τὰδε δὲ εἶδα, pro τὰδε. Porro vs. 34. [xv, 6.] ἐς τὴν χώραν, quod praebet etiam mstus: et vs. 40. [xv, 11.] καὶ τὸν μὲν, εἰπόντα ταῦτα. Herodotum sequutus fabulam de Aristea Tzelzes enarrat Hist. Chil. II. vs. 724 - 735. et ex Origene repetitam, quod e Pindari mentione liquet, Aeneas Gazaeus in Theophr. p. 77. Qui, sicut Aristēas, post mortem revixisse crederentur, plures commemorantur apud veteres. Luculenta quaedam ex historia Graeca recentiori producit exempla, quaeque alibi non temere reperias, Proclus in ista parte commentarii in lib. X. de Rep. Platonis, quam ex msto Flor. Alex. Morus evulgavit in notis ad Ev. Ioann. xi, 39., prodidit, occasione venustae Platonis de Ere Pamphylio fabulae narratae p. 614. cuius similem de Thespesio Solensi dabit Plutarch. T. II. pag. 565. De Mare quodam fabulabantur, ὅτι τρεῖς ἀποθανόντων ἀνεβίω τρεῖς, Aelian. Var. Hist. IX. 16. VALCK.

2. ὁ ταῦτα εἶπας, εἴρηται) Manuscriptorum ὁ ταῦτα ποιήσας, εἴρηκα, a Scriptoris more non abludit. Mox c. 16. ἐν τοῖσι ἔπισι ποιῶν Aristēas. Tale, ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλει ποιήσας, lib. V. 95. Plura ad lib. II. 63. WESS. — Paulo ante, ποιῶν ἔπισα dixerat. cap. 13, 2. Quum extremo cap. 12. εἴρηται dixerit: facile credas, variandi causa h. l. εἴρηκα ei placuisse. S.

9. ἐς ἀμφισβασίας) Error calami (in ms. Med.) ἀφισβασίας dedit. Suidae si fides, ἀρχιβασιῶν et ἀρχιβασίων lones

dixerunt, inque illis *Heraclitus*. Musae istud non norunt, quarum in scriptis Codd. λόγων ἀμφισβασίη lib. VIII. 81., et ἀμφισβατέων lib. IX. 73., unde auctoritas *Origenis*, quod enotatum, ἀμφισβατέειν. Placuit [L. 10.] ἐξ Ἀρτακίης πόλιος. *Apollon*. Rhod. I. 957. κρήνη ὑπ' Ἀρτακίη, ubi Schol. [At ibi Ἀρτακίη est gentile adiectivum.] Ceterum *Tzetzes* Chil. II. 726. aut mendosus est, aut historiam vitiauit, *Aristeam* ex *Herodoto* εἰς χαλκεῖον deducens; tum Κλείσας δ' εὐθέως ὁ χαλκεύς ἐκεῖνο τὸ χαλκεῖον. Stabit, ubi κναφεὺς et κναφεῖον scriptum fuerit, versui modulus. WESS.

CAP. XV. 5. καὶ τριηκοσίοισι) Non dicit, ad suum aevum tot abiisse annos: nam stolide *Tzetzes* Ἐφ' Ἡροδότου γέγονε καὶ πάλιν ἀνεφάνη, acsi eius tempore *Aristeas*, evolutis illis annis, adparuisset. Multa *G. Io. Vossius* de *Aristeae* coniecta in *Olymp.* l. aetate, quae his adversantur. Sive enim maiorem, seu minorem ex msstorum dissensu annorum numerum adoptaveris, superabit primam *Olympiadem*. *Strabo*, *Tatianus*, *Eustathius*, quos *Meursius*, *Fabricius*, viri Cl., excitarunt, *Homero* priorem et praeceptorem ex quorundam traditione perhibent: Nostro, modo ratio temporis ducatur, fere consentiente. Iunge *H. Dodwelli* Diss. III. de *Cycl.* p. 130. disputationem. WESS.

18. παρ' αὐτῶ τῶ ἀγάλματι) *Iuxta aram*, τῶ βωμῶ, (cuius solius antea mentio, statuæ nulla,) *Valla*. Verum *Laurentio* schedae reluctantur cunctae, suo *Marte aram* ex praemissis formanti. Videntur *Metapontini* *Aristeae* statuem et aliam *Apollini* cum ara dedicasse: huc *Arch.* περίξ αὐτῶν, circum utramque statuam, vergit. Rediit illud, ad rem per necessarium. *Lauros* autem, aram et imagines circumstantes, ex aere fuisse, *Athenaei* indicio lib. XIII. p. 605. c. novimus. WESS. — Vide *Adnotationem* continuo sequentem. S.

18 et seq. περι δὲ αὐτόν) In *Codicibus* inventum praestat, περίξ δὲ αὐτόν δάφναι ἑσταῖσι: quia nempe *Herodoteum* est. IV. 79. τὴν περίξ λευκοῦ λίθου Σφίγγες -- ἑστασαν: rursus τὴν περίξ c. 52. porro c. 180. περίξ τὴν Τριτωνίδα λίμνην οἰκίουσι: c. 152. περίξ αὐτὸ pro αὐτοῦ recte dedit *Gron.* III. 158. περίξ τὸ τεῖχος, quod alibi dicit κύκλῳ τοῦ τεῖχος. VALCK. — Recte laudatur περίξ: et plerumque quidem cum quarto casu praepositionem hanc construit *Noster*, ut in exemplis

a Valck. prolatis, quibus item unum aut alterum adici poterat; sed nonnumquam etiam cum genitivo; quem non modo IV. 152. 17. et II. 91, 6. praeferunt plerique codices, verum etiam I. 179. 15. ad unum omnes in *πίριξ τοῦ τείχεος* consentiunt. Nec tamen opus fuerit, ut cum *Wess. περίξ αὐτῶν* h. l. vulgato αὐτὸν praeferatur, quod percommode ad τὸν Ἀριστέω ἀνδριάντα referri posse videtur. S.

CAP. XVI. 2. οὐδὲ οἶδε ἀτρεκέως ὅ τι τὸ etc.) Item schedae τῷ ἀτρεκέως intentant, satis ceteroqui frequentato: quod offerunt, redibit lib. V. 9. Iure quoque ὡς, cui suus olim locus post ἀτρεκέως, in exilium agunt. Aldinum porro et scriptorum quorundam οὐδενός γὰρ οὐδὲ Ἀριστέως, [l. 4.] Celeb. Gronovius non male explicuit ratumque voluit. [nempe intelligens, οὐδενός αὐτόπτεω εἶδύνατο πισθῆσαι.] oblitus οὐδὲ γὰρ οὐδὲ virtutem addere orationi. Lucianus Q. Scrib. Hist. c. 51. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκείνοι χρυσόν: tum Nigrin. c. 6. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αἰτῶν εἶμαι θέμις: ubi Hemsterh. plura. WESS.

4. οὐδενός γὰρ οὐδὲ) Ista lectio Medicea nullo se pacto poterit tueri: quae ante obtinebat, nihil habet illa quod Herodoti lectorem offendere debuisset, quem scripsisse puto: οὐδενός γὰρ δὴ, αὐτόπτεω εἶδύναι θαμίμου, δύναμαι πισθῆσαι: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστέως, (τοῦ πέρι (sic Arch.) ὀλίγη πρότερον τούτων μνήμην ἐποιεῖμην,) οὐδὲ οὗτος πρωτατέρω Ἰσσηδόνων -- ἔθετε ἀπικέσθαι. Quorum primum his concinit e lib. III. cap. 115. οὐδενός αὐτόπτεω γινόμενου δύναμαι ἀκούσαι. Herodoti miror Editorem offensum eadem negandi vocula sic repetita, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστέως: ad quae cum parenthesi quaedam interiecisset, suo more posuit iterum οὐδὲ οὗτος etc. Homero frequentatum illud οὐδὲ γὰρ οὐδὲ auferri non debuerat τῷ Ὀμηρικωτάτῳ. In Platonis legitur Soph. I. 251. η. μηδενὶ μηδὲν (μηδὲ) μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινονίαις εἰς μηδὲν: in Theact. pag. 180. A. περιανῆς οὐδέποτε οὐδὲν πρὸς οὐδένα αἰτῶν. VALCK.

9. ἀκοῆ ἔξικέσθαι) Perperam vox prior proscribitur; quam si noluisse, ὅσον ἡμεῖς ἱστοροῦντες ἐπὶ μακρότατον εἰς τ' ἐγενόμεθα ἔξικέσθαι scripsisset sine dubio, ut cap. 192. et II. 35. Quid multa? Ὅσον καὶ ἐγὼ δυνατός εἰμι ἐπὶ μακρότατον ἔξικέσθαι ἀκοῆ posuit ipse lib. I. c. 171. WESS.

CAP. XVII. 5. Ἀλαζόνες καλῶνται) Praecipue

Stephani Byz. monitum et Codices cap. 52. amplector. Sic in Ἀλαζῶν Ethnicographus, ὀξύνεται διὰ τὸ ἐπιθετικὸν καὶ φυλάττει τὸ ὦ πρὸς ἀντιδιαστολήν. Ex Homero Iliad. β'. 856. sumserunt Ἀλιζῶνας librarii, quibus comoda in Poëta sedes, non hic. Multa Strabo XII. pag. 827., [p. 550. v. ed. Cas.] primo adspectu Vallae et Arch. favens, sed re curatius introspecta minime. Verba ibi haerent in mendo, lenissima Holstenii ad Stephanum medicina sanitati reddita. WESS. — Vide quae in *Var. Lect.* notavimus, ubi in fine pro ἀλαζῶν, ἀλαζῶνος, scriptum oportebat ἀλαζῶν, ἀλαζῶνος: nempe sic scribitur declinaturque appellativum nomen; a quo ut distinguatur proprium populi nomen, non modo ὦ in obliquis casibus hoc retinet, sed et accentum retrahit, ut fere fit in propriis nominibus quae eandem cum appellativis formam habent. Cuius moris memor quisquis vulgatam apud Stephanum Byz. scripturam curatius expendit, mecum puto fatebitur, non Ἀλαζῶν, sed Ἀλάζων, nec ὀξύνεται, sed παροξύνεται scripsisse Ethnicographum. S.

7. κρόμμυα καὶ σκόροδα) Iungunt Alexandrini Interp. τὰ κρόμμυα καὶ τὰ σκόροδα Numer. XI, 5. In Geoponicis lib. XII. 30. crebra τὰ σκόροδα, etiam apud alios Graeciae labentis scriptores in *Du Cangii* Glossario. Quod nunc cernitur, Herodoti et veterum est: cf. lib. II. 125. WESS.

11. τὸ πρὸς βορῆν ἄνεμον, ἔρημος etc.) Nullus dubitavi ita ex scriptoris aduetudine refingere et hic et deinceps. Ecce tibi ex cap. 20. Μελαγχλαίνων δὲ τὸ κατύπερθε -- ἔρημός ἐστι ἀνθρώπων: et cap. 185. τὸ πρὸς νότον --- ἔρημος --- καὶ ἄξυλός ἐστι χώρα: tum c. 191. τὸ πρὸς ἐσπέρης ὄρεινή τε κάρτα καὶ δασέα καὶ θηριώδης. Pauca haec de multis. [cf. c. 18, 6. et 8.] Consentit de *Neurorum* situ *Scymnus Chius*, optime adiutus ab *Is. Vossio* ad *Peripl. Pont. Euxin.* p. 135. edit. *Gronov.* WESS. — De accentu vocis ἔρημος dictum in *Var. Lect.* h. l. et ad I. 117, 18. alibique. Ante *Reizium* recte *Portus* monuerat, ex veterum Atticorum Ionumque more ἔρημος, ὁμαῖος, ἐτοῖμος, hoc tono scribi: conf. *Koen* et quos ille laudat ad *Gregor. de Dialect.* pag. 21. nuperae editionis: et sic optimi quique mssti, atque in posterioribus *Herodoti* *Musis* etiam ed. *Wess.* cum aliis, v. gr. VIII. 51, 6. IX. 58, 2. et 5. Est autem ἔρημος ex *Nostri* usu non mi-

nus foeminini quam masculini generis; qua ratione etiam τὴν ἐρῆμον dicit c. 18, 10. et alibi. S.

CAP. XVIII. [2. πρώτον μὲν ἢ Ἰλκίην) De hac Hy-laea (quasi dicas Sylvestri Scythia) conf. cap. 19. 54. 55. et 76. S.]

Ibid. ἀπὸ δὲ ταύτης ἀνθρώποι οἰκοῦσι Σκύθαι) Causae nihil, opinor, adferri poterit, cur hi soli dicerentur ἀνθρώποι Σκύθαι γεωργοί. Ut correctionem meam minus etiam peritis adprobem, ponam primum in Philostrato vulgata de Vit. Apollon. VII. c. 2. Ἡρακλείδης καὶ Πύθων, οἱ Κότυν ἀποκτείναντες τὸν Θραῖκα, ἀνθρώπιόν μὲν ἦσθην ἄμφω. Corrigendum absque ulla dubitatione Αἰνίω μὲν ἦσθην ἄμφω: erant quidem ambo Aenii, sive ex urbe Aeno orti: librarii crediderunt esse vocem ἀνθρώπιόν in ἀνω usitato more scribendi contractam. Similis hoc in loco Herodoti peperit errorem ratio: ἀνω in ἀνω transmutandum arbitror atque adeo legendum ἀπὸ δὲ ταύτης ἀνω οἰκοῦσι Σκύθαι Γεωργοί: abhinc longius a mari remoti Scythae habitant Georgi. Proxime praecedunt, διαβάντι τὸν Βορυσθένα ἀπὸ θαλάσσης πρώτον μὲν ἢ Ἰλκίη: com-mode succedunt emendata, ἀπὸ δὲ ταύτης ἀνω οἰκοῦσι Σκύθαι Γεωργοί. Sic loqui solet: II. 7. ὁδὸς ἐς τὴν Ἡλιούπολιν ἀπὸ θαλάσσης ἀνω ἴοντι: cap. 155. ἀναπλύνουσι ἀπὸ θαλάσσης ἀνω. Ad istam rationem ἢ ἀνω Ἀσία et ἢ κάτω memorantur; Herodoto τῆς Ἀσίας τὰ κάτω, et τὰ ἀνω αὐτῆς. Mari vicini, οἱ κάτω, et οἰκεῖν κάτω dicuntur; ἀνω οἰκεῖν et οἱ ἀνω, qui a mari sunt remotiores: eiusdem gentis atque urbis distinguuntur οἱ ἀνω et οἱ κάτω. Similia quaevis ad istam rationem sunt intelligenda: Thucyd. II. 85. οἱ ἀπὸ θαλάσσης ἀνω Ἀνακκίανες: cap. 98. τὴν ἀνω Μακεδονίαν: I. 137. μετὰ τῶν κάτω Περσῶν τινος πορεύειν ἀνω: VIII. 5. Dario στρατηγὸς ἦν τῶν κάτω: II. 100. ἀπὸ τῶν ἀνω ἐυμαχίων. Distinguit Diodorus Sic. τὰς παραβαλαττίους πόλεις, τὴν μεσίτην, et τὰς ἀνω τόπους, XX. 59. πόλεις τὰς ἀνω et πλείους θαλάσσης opponit Xenophon. Κυρ. Παιδ. VII. p. 106, 28. et alibi: Philostrato memoratur Vit. Apoll. V. 24. ἢ Ἀλιξάνδρεια καὶ ἢ Ἀβρυπτις ἢ ἀνω. Smyrnaei οἱ ἀνω et οἱ ἐπὶ θαλάττῃ, de Vit. Sophist. pag. 551. Praeter alios pagus fuit Attices eiusdem nominis duplex, teste Harpoer. Λαμπτήραι, αἱ μὲν παράλιαι, αἱ δὲ καθύπερθε: illinc ortus quis in Aristophanis Amphiarao Λαμπτήρης ἔγωγε τῶν κάτω. Herodotea propius accedit finis libri

quinti Pausaniae: οἰκοῦσι δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω τῆς πρὸς Σάνη πέλει: contrarium κάτω οἰκεῖν praebet Thucyd. I. 7. ὅσοι ὄντες οὐ θαλάσσιοι κάτω ὄκουν: quod ibi sequitur, καὶ μέχρι τοῦδε ἔτι ἀνωκισμένοι εἰσὶ, non debebat tentari; idem significans ac ἄνω οἰκοῦσι, atque adeo ἀπὸ θαλάσσης: hinc explicandum ἀνωκίζεσθαι ἐς τὸν Δαφνουῦντα, VIII. 31. et Aristoph. Pace vs. 206. In Pausan. X. pag. 838. scripserim: ἀνωκίταντο ἐς τὰ ὑψηλὰ καὶ οὗτοι τῆς νήσου. VALCK. — Si ἀπὸ δὲ ταύτης ad terram desertam referretur paullo ante memoratam, non incommode nunc dictum videri deberet, proxime post hanc homines habitare, nempe Scythas agricolas: idque decepit librarios qui ἀνθρώποι ex ἄνω fecerunt. Quae in Periplo Ponti Euxini, ad quem in Var. Lect. provocavi, leguntur, ea ex Scymni Chii senariis in solutam orationem translata esse constat. Versiculi huc spectantes supersunt in Scymni Fragmento, quod ad calcem Notarum L. Holstenii in Stephanum Byz. editum est, et in Hudsoni Geogr. Minor. Vol. II. repetitum; sunt autem huiusmodi, pag. 49. ed. Huds. pag. 378. apud Holstenium:

Πρὸς ἀνατολὰς δ' ἐκβάντι τὸν Βορυσθένην
τοὺς τὴν λεγομένην Ὑβλαν οἰκοῦντας Σκύθας
εἶναι δὲ Γεωργούς ἐχομένους τούτων ἄνω.

Et haec quidem ex Ephoro refert Scymnus: esse autem ex Herodoteo fonte hausta adparet. Ὑβλαν vero quum in illo terrarum tractu nemo noverit, haud dubie medius istorum versiculorum (partim cum Is. Vossio, ad Peripl. pag. 135.) in hunc modum fuerit corrigendus;

τὴν λεγομένην Ὑβλαιαν οἰκοῦντας Σκύθας. S.

5. οἰκίστοντες ἐπὶ τῷ Ὑπάνι) Male mssti ὑπὸ τῷ Ὑπάνι. Posita urbs πρὸς τῷ Ὑπάνιδι fuit in Dionis Chrys. Borysth. p. 437. et apud Scymnum; [p. 376. apud Holst. p. 46. ed. Huds.] prave quoque cap. 53. huius Musae. WESS. — Recte ἐπὶ Ald. et edd. omnes cum plerisque msstis. S.

[8 seq. πλόον -- ἡμερέων ἔγδεκα) ἐπὶ δέκα ἡμερέων πλόον ait cap. 53, 20. S.]

9. ἦδη κατύπερθε τούτων ἔρημός ἐστι) Indueret pristinum colorem, deformior antea, oratio, modo ἦδε δὴ scriberetur. Talem suo tempore Scymnus consideravit, talem schædæ. WESS. — In contextu sic edidit Wess. ἦδη δὲ κατύπερθε τούτων ἔρημός ἐστι, et sic etiam posteriores editores.

Antea edebatur ἥδε δὲ κατύπερθε τούτων ἢ ἔγκμος ἔστι, et sic ms. F. nisi quod ἐγκμος hoc accentu scribit. Nos Arch. Vind. et nostrum Pc. sumus secuti. Particulae ἥδε commodior locus est l. 12. ubi eam etiam libri omnes agnoscunt. conf. ad c. 99, 7. Quando ἥδε δὲ se malle *Wess.* significavit, puto ἢ δὲ δὴ voluerat. Scymnus continuo post versiculos supra adpositos sic pergit: ἔπειτα πάλιν ἔγκμον ἐπὶ πολὺν τόπον. S.

10. Ἀνδροφάγοι) De *Androphagis* cap. 106. uberiora. Adde observata his de locis Th. S. Bayero Comment. Acad. Petrop. T. XI. p. 337. WESS.

CAP. XX. 2. τὰ καλούμενα Βασιλικῆ ἴδι ἔστι) Sic regionem Scytharum regionum, βασιλικῆν, appellat: nam H. Stephanus explicans regias domos longe erravit. Res ex sequentibus et cap. 56. constat. WESS. — Conf. c. 6, 5. ibique notata. S.

7. Μακίτιδος) Nomen paludis Maeotidis Ionicum cum mox mutatum Codices eunt, pravum urgent institutum, iam c. 5. inceptum. Recte Μακίτις, l. 104., et hac Musa creberrime. Dabunt mssti τῆς Ἰστικιήτιδος, quae aliis Ἰστικιήτιδος, lib. VIII. 25. Statim [l. 8. pro τὰ δὲ αὐτ.] Cl. Reiskius τοὶ δὲ αὐτῶν, h. e. τινές. WESS.

CAP. XXI. 2. ἢ μὲν πρῶτον τῶν λαξίων) Hesychio haec erant ob oculos, λαξίων, λήξίων, κληρόσιων. Suidae λαξίον, [λαξίον hoc accentu scribunt Suidae editt. vett.] μίξιν, μισιμόν, vitiosum, et ex Glossis Herodoti, quales manu exaratas possideo, derivatum est: λήξιν scripserat Criticus. [non μίξιν.] Inspice eruditissimi P. Leopardi Emend. lib. VII. 16., *Laxios Vallae* lenissime, sicuti decet, corrigentis. Et *Laxios* tamen, tanquam Scythicam nationem, Thesuro suo addit *Abr. Ortelius*. Nollem *Bayerus*, vir doctissimus, Historiarum patrem erroris postulasset, quo *Laxios*, gentem Scythicam, in appellativum converterit nomen. Nimirum indulsit suspicaci ingenio. *Lazos* seu *Lazios* serior novit aetas, neque eo loci, quem scriptor signat, sed ad Phasim amnem apud *Procopium* Bell. Pers. lib. II. Immo vero ipse verborum ordo, quod attendenti liquidum, docto viro refragatur. Perpende dicta eius Comment. Acad. Petrop. T. I. pag. 421. Scripsi autem [l. 6.] schedarum iussu ὑπερικείμενοι δὲ τουτέων. Postulabat sermonis indoles, qua c. 13. Ἰσηδόνων ὑπερικείμεν Ἀριμάσπου: et cap. 57. τῶν

τέων δ' ὑπεροικέουσι -- Μῆδοι. WESS. — De scriptura penacuta λάξιν (l. 6.) vide *Var. Lect.* et conf. IV. 114, 21. S.

[6. Βουδῖνοι) De *Budinis* conf. c. 108. et 123. S.]

CAP. XXII. 4. (Θυσσαγέται) Ut hic, sic infra c. 123. atque hinc *Stephanus Byz.* VALCK.

7. Ἰϋρκαι) In his equidem similibusque obscurioribus iudicium sequeretur *Pintiani*, ex *Herodoto Melam* corrigentis I. c. 19, 140. *Thyssagetæ Iurca* eque vastas sylvas occupant alunturque venando; ζώουσι ἀπὸ Θήρης, *Herod.* Pro sua pietate bonus *A. Schottus* hinc quoque *Turcas* expulsos esse laetabatur. Non alibi fortasse Ἰϋρκαι nisi cum *Thyssagetis* etiam *Plinio* memorantur *Hist. Nat.* VI. c. 7. VALCK.

[8. λοχᾶ, scil. ὁ Θηρῶν: adsumendus nominativus participii ex praecedente nomine Θήρης. conf. ad I. 132, 5. et II. 47, 16. S.]

14. τὸ πρὸς τὴν ἠῶ τετραμμένον) Scholion veram pesum dedit vocem. Fuit olim πρὸς τὴν ἠῶ ἀποκλίναντι, uti paullo antea ἀποκλίναντι μᾶλλον πρὸς ἀπηλιώτην ἀνεμον, et statim διεξελθόντι δὲ καὶ --- οἰκέουσι. Atque hoc manuscripti profitentur, qui, si τὸ erasissent etiam, me ad restitutionem adegissent. [Si impediret τὸ, posset ex ms. F. τῷ adscisci: quo tamen nil opus esse videtur. De ἀποκλίνοντι, quod nos praetulimus, dictum in *Var. Lect.*] In praecedentibus [l. 12.] ἀσύνδετον non laudo: melius καὶ ἐπιβάς schedarum. WESS. — Nec tamen coniunctivam adsciverat particulam doctissimus Editor. S.

CAP. XXIII. 5. τῆς τρηχέης χῶρον πολλόν) Offendunt ad πολλόν τῆς χῶρης, substituto πολλήν. [Scilicet quum olim legeretur τῆς τρηχέης χῶρης πολλόν, adnotaverat *Reiskius*: „πολλήν amant Attici dicere: nescio tamen an sic scripserit *Herodotus*.“] Codices iustius: [quos secutus est *Wess.*] tum quoque ἐκ γενεῆς. [quod et ipsum ex *Arch.* et *Vind.* recepit *Wess.* consentientibus puto nostris *Pa. Pc. Pd.*] *S. Ioannis* *Evang.* cap. ix, 1. τυφλὸν ἐκ γενετῆς non nescio, neque ἐκ γενετῆς κωφὸν *Sexti Empirici* lib. XI. p. 733., nedum *Hesiodi Theog.* vs. 271. Nostri diversior ratio, qua huius *Musae* [inmo *Musae III.*] cap. 33. καὶ γὰρ τινα ἐκ γενεῆς νοῦσον μεγ. λέγεται ἔχειν. De *calvis* istis [Φαλακροῖς, *lin. C.*] et caussa calvitii *Zenobius* *Cent.* V. 25. εἰσι δὲ Φαλακροὶ διὰ τὴν φύσιν τοῦ ὕδατος, οὗ πίνουσι, καὶ αὐτοὶ καὶ

αἱ γυναῖκες αὐτῶν ex scripto; [vide ibi *Andr. Schotti* Adnot.] quod, absurdum minime, unde acceperit, non vacat quaerere. WESS.

6. Φαλακροὶ ἐν γενετῆς) Et feminis et maribus nuda sunt capita, *Mela* I. 19 extr. de iisdem *Argippaeis*: verum adeoque quod scribit *Plinius* Hist. Nat. VI. c. 15. capillus iuxta feminis virisque in probro existimatur: a duce suo secedentem *Solinum* reprehendit *Salmas.* p. 209. De *Myconiis* quid tradiderint veteres, e *Stephano* notum in voc. Μύκωνος. Quae de hac gente praeterea dedit *Mela*, derivavit omnia ex *Herodoto*: His iustissimi mores; nemora pro domibus; alimenta baccae: - - sacri itaque habentur; adeoque ipsos nemo de tam feris gentibus violat, ut aliis etiam ad eos confugisse pro asylo sit: postrema de his paene conversa: [l. 21 seqq.] τῷτῳ εὐδὲς ἀδικίᾳ ἀνθρώπων ἰσθὶ γὰρ λέγονται εἶναι. - - - ὅς δὲ ἀν καταθύγη ἐς τοῦτους, ἰπ' αὐθενός ἀδικίεται. Eadem *Plinius* expressit. Sacris autem his inviolatisque sive *Scythis*, seu *Scytharum* vicinis, iustitiae cultoribus atque humanitatis, eximie congruunt quae in laudem *Scytharum* occasione loci *Homerei* prodidit *Strabo* VII. pag. 455. v. p. 460. D. [p. 296. D. et 500. D. ed. Cas.] quaeque habet *Iustinus* II. 2. Continentia illis morum quoque iustitiam edidit, nihil alienum concupiscentibus. - - - Plus in illis proficit vitiorum ignorantia, quam in his (Graecis) cognitio virtutis. VALCK.

[10. ποντικὸν μὲν οὖναιμα τῷ δινδρέμ) Si *corylum* intelligit, cuius fructus *avellana sylvestris* veteribus vulgo *nux Pontica* dicebatur; mireris quid sit quod succum e fructu expressum l. 14. nigrum dicat. Quid sit verò quod *Mannert*, Vir doctus, *Geogr. Graecor. et Romanor.* T. IV. pag. 110. quaerat, arbor-ne *Pontica* intelligi *cedrus Siberica* debeat, ipse viderit. Idem, paullo ante, γένεια μεγάλη, ingentia membra virilia intelligens, miror unde id arripuerit inventum. γένειον *Noster* VI. 117, 12. barbam dixit: at h. l. recte mentum vulgo interpretantur. S.]

12. τοῦτο ἐπέλεν γίνεται πίπων) Planissima lectio *Casauboni*, τοῦτον, ἐπέλεν γίνεται πίπων, σακκιδούσι, foret, si membranae addicerent. At, saepe sequius genus *Herodotum* amplecti, notum est. Vide magni viri *Animadv.* lib. II. 16. WESS. — *Casauboni* *Animadversionem* habes T. II. nostrae ed. *Athenaei*, p. 586. In vulgato autem τοῦτο, et in *Herodot.* T. V. P. II.

πέπον, nil variant libri, nec apud Herodot. nec apud Athen. Itaque mutare nefas. S.

13. σακκίουςι) σακκίουςι Suidae offertur etiam ab Aelio Dionysio ap. Eustath. ad Homer. pag. 940, 18. [p. 914, 11. ed. Bas.] estque ex priscorum more, quo σάκος et σακκίουςιν praeferebant, in Moeride, Thoma M. et aliis. Σακκίουςιν tamen, uti Codices, Glossator San-Germanensis. De suspitione defectus, quam vir doctus in *Miscell. Lipsiens.* movit, nihil, nisi historicos non omnia minutatim persequi, dico: nihil quoque, cur παλάθας [lin. 16.] reddiderim. Suidas hinc hausit, seu potius ex Lexico Herodoteo, cuius L. Küsterus inmemor sincera Grammatici incrustavit. WESS.

Ibid. σακκίουςι ἱματίοισι) Tentare non ausim. ἡθάνιουσ venerat alicui in mentem. Sicut ἡθμόν, ἡθάνιον inter pocula quoque recenset Athen. Secundum *Etymologum* erat Ἠθμός καὶ Ἠθάνιον, ἐργαλείον διατετραήμερον πολλαῖς ὀπαῖς, δι' οὗ τὸ ὑγρὸν εἰώθεσι διακρίνειν τῶν παχυτέρων: sic ista pag. 422, 34. codex exhibet scriptus, ubi paulo post pro Ἐργωνᾶ ponendum, ἐν Ἐργων ᾧ, operum libro primo. Haec respiciens Suidas habet: Σακκίουςι, τὸ ὑλίζουσι, παρ' Ἡροδότῳ: percolant. Ex Aelio Dionysio praebet eandem scriptionem Eustath. in Ἰλ. v. p. 914, 10. ab Attico σάκος, pro vulgari σάκκος, derivante Σακκίουςιν Herodoti. Σακκίουςιν et σακκίουςιν veteres, recentiores dixisse videntur σακκίουςιν et σακκίουςιν, saccare: vid. Salmas. in *Solin.* pag. 209. A. quique explicat vicina *Casaub.* in *Athen.* II. cap. 16. VALCK. — Miratus sum *Heerenium* Virum doctissimum, σακκίουςι ἱματίοισι interpretantem in *saccos infundunt*, in *Ideen* etc. T. I. pag. 900. S.

16. παλάθας) Ad hunc modum eximenda voci litera est superflua. Παλάθας Auctor Glossarii Herod. hic recte interpretatur τὰ ἐκ τεργὸς πλάσματα. Quae sic massae vulgo dicerentur docuit *Wesseling.* ad *Diodori* T. II. pag. 212. [ad lib. XVII. c. 67.] VALCK.

20. πύλω στεγνῶ λευκῶ) Pro pileo, tegmen mallem coactile ex lana, quemadmodum c. 75. *Erotianus*, Πύλοι καλοῦνται παρὰ Λάκωσι τὰ σκεπάσματα σκιᾶς χάριν πεποιημένα. Explicuit, monente *Foesio*, Hippocratea de tegumento curruum Scythicorum, αὐταὶ δὲ πύλοις περιπεφραγμένοι, tuniti sunt coactilibus ex lana, Lib. de Aëre, Aq. p. 291. [sect. 93. ed. *Coray*, quem ad locum vide docti Editoris notata.]

Additur continuo [apud Hippocr.] *currus fabrefactos ἑσπερὶ αἰκήματα* esse, et ταῦτα δὲ καὶ στενὰ πρὸς ἑῶας, καὶ πρὸς χιόνα καὶ τὰ πνεύματα: in Latinis, ipsique in angustum coarctati adversus omnes aquarum, nivis ac ventorum iniurias; quae rei non conveniunt. Στενὰ doctissimos homines in errorem induerunt: στεγνά, *firma* contra eas iniurias, reliquerat Hippocrates. Sed hoc occupavit Hemsterhusius noster ad Comici *Plutum*. [p. 569.] WESS. — Suum ibi Hippocrati restituere non neglexit doctissimus Coray. S.

24. τὰς διαφορὰς διαίροντες) Quia finitimorum dirimebant controversias velut arbitri, non absurde quis suspicabatur, Ionicum διαίροντες in usitatius illud fuisse demutatum: sed, qui litigantes dirimit, ὁ τὰ ἀμφισβητήσιμα διαίρων, *Pol-luci VIII. 8.* διαίρων τὰ ἀμφίλογα dicitur Xenophonti p. 558, 26. et *Aristoph. Ran. vs. 1152.* VALCK.

25. καταφύγων καταφύγη) Optime hoc suam in se-dem, modo iniquior afuisset criminatio, restitutum. *Th. Galeus* vere φεύγων ex *Arch.* enotavit, neque id futile prorsus. *Homer. Ἴλ. ξ'. 81.* ὃς φεύγων προσφύγη κακόν. *Herodotus V. 95.* αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει. WESS. — Vera videtur lectio *Arch.* ὃς ἂν φεύγων καταφύγη etc. *Plinius Hist. Nat. VI. 13.* Sacros haberi narrant inviolatosque, - - - nec ipsos modo, sed illos etiam qui ad eos perfugerint. VALCK.

26. Ἀργιππαῖοι) Gentis nomen examinavit *Salmasius* ad *Solin. pag. 147.*, attigerunt alii ap. *Gronovium*. *Schedae Arch. et Vind.* vulgato dicam scribunt, pariterque Ὀργιμπαῖοι in *Zenobii Cent. V. 25.*, quem non extrico. WESS. — Ἀργιμπαῖοι scribendum existimasse *Salmasium* in *Plinianis pag. 209.* memoravit h. l. *Gronovius*: et „Ante eum (inquit) „*Turnebus* in *Notis ad Ciceron. de Iato pag. 64.* ex „*Mela, Arimphaei*: prout etiam agnovit *Grotius* ad *Marcian. Capellam p. 214.* - - - Sed unus omnia *Medicorum*.“ — qui nempe cum *edd.* et aliis *msstis* in Ἀργιππαῖοι consentit. *Calmege*, quos hodie vocamus, cum *Heerenio (Ideen T. I. p. 920.)* et aliis viris doctis intelligi par est. S.

CAP. XXIV. 1. πολλὴ περιθάλπει τῆς χώρας non prospectus est regionis, [ut habet *Gron.* cum *Valla*;] sed certa eius notitia. Quo usu *Isaeus Or. de Apollodori Haered. pag. 66.* [*ed. Reisk. pag. 167.*] WESS. — Eodem fere pertinet ille usus huius vocabuli, cuius plura exempla in *Lexico*

Polyb. pag. 270. et seq. num. 1. collecta dedimus. Possis eodem referre Polyb. VI. 43, 7. Ipse Scriptor noster optimus sui interpretis est: Μέχρι μὲν δὴ τουτέων, ait initio cap. seq., γινώσκεται, nempe ἡ χώρα. conf. cap. 26 extr. S.

CAP. XXV. 4. καὶ οὐδείς σφεα ὑπερβαίνει) Manifestus mutantium schedarum hic lapsus, [σφέας scribentium, quod arripuit Gron.] dignus contemptu. Stolidior earumdem audacia [l. 6.] contra αἰγίποδας ἄνδρας. Nihil prosunt Cyrenaei τετριποβάται lib. V. 77., multoque minus equi ἵπποβάται Strabonis lib. VIII. p. 595. Quid enim in illis insolens? et cur sibi οὐ πιστὰ profiteretur? Non inepte quidem rem putarunt ridiculam, homines capripedes; [capricornos intelligunt viri docti:] ea enim novandi videtur caussa fuisse: verum his in fabellis suum cuique relinquendum. De similibus naturae, fictis tamen, portentis Strabo lib. I. p. 73. [p. 43. ed. Cas.] WESS. — Capripedes homines figurate dictos existimavit Larcher, qui abrupta montium haud secus atque caprae conscendunt. S.

CAP. XXVI. 7. τὴν δὲ κεφαλὴν etc.) Aut diversa confudit Plato, aut alium habuit quem sequeretur auctorem, in Euthyd. pag. 299. E. ista scribens: Φαρμασιώτερόν γε ἔτι ὅτι καὶ πίνουσιν (οἱ Σκύθαι) ἐκ τῶν ἑαυτῶν κρανίων κεχρυσωμένων, καὶ ταῦτα καθορῶσι, τὴν ἑαυτῶν κορυφὴν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες. Secundum Herod. IV. cap. 65. non parentum aut amicorum craniis utebantur Scythae tanquam poculis, sed hostium quos interfecissent, aut inimicorum saltem; Issedones soli parentum suorum crania deaurata custodiebant, et velut ἀγάλματα venerabantur, postquam cadaverum carnes cum alia commixtas comedissent: qua de re Davisius egit ad Ciceron. Tuscul. I. 48. p. 118. Platonis forte non recordabatur Salmas. in Solin. p. 192. Strabo quoque Scytharum fecit mentionem τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι χρωμένων, VII. p. 458. A. et pag. 460. B. [pag. 238 extr. et 300. B. ed. Cas.] Apud Livium XXIII. 24. Galli Boii caput ducis (Postumii) praecisum ovantes templo --- intulere: purgato inde capite, ut mos iis est, calvam auro caelavere: idque sacrum vas iis erat, quo solennibus libarent; poculumque idem sacerdoti esse ac templi antistitibus. VALCK.

8. ἐκκαθήραντες κατὰ χρυσοῦσι) Per incommodum ἀποχρυσοῦσι inaurandi significatione. Iunxit Artemidorus Onir.

lib. I. 52. ἵνα ἀπαργυραῖῃ καὶ ἀποχρυσωθῇ de servo, qui aere venditur. Verum mssti praestant. Tale lib. II. 150. καὶ ἔπι-
 τα καταχρυσώσαντά μιν ταύτην. Gemina in re in Fragm.
 Pythagor. p. 715. τὸ δ' ὁστὶν χρυσώσας καὶ ἀργυρώσας, πίνει ἐξ
 αὐτοῦ: et Noster IV. 65. ἔσθαι δὲ περιχρυσώσας, οὕτω χρᾶται
 ποτηρίῳ: ubi in scriptis καταχρυσώσας. Mela Herodotea de
 Issedonibus [quos Essedonas ille nominat, II. 1.] ad hunc
 modum: capita ubi fabre expolivere, auro vineta pro poculis
 gerunt; ἀγάλμα, ut apud Homerum et alios, supellectilem
 intelligens, haud profecto inficete: ἄτε ἀγάλματι χρέονται
 tale postulat. Is. Vossius aliter ad Pomponium. Τὰ γενέσια
 [lin. 11.] Glossae San-German. non neglexerunt, optime
 declarata ab Ammonio. Non sunt natalitia, quae in Vallae
 Latinis erant. WESS. — Ammonius de Vocum Differen-
 tia, p. 54 seq. Τὰ μὲν Γενέθλια τάσσειται ἐπὶ τῶν ζώων. ---
 Γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθνηκότων, ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρα τετελεύτηκε. S.
 CAP. XXVII. [3. χρυσοφύλακας Γρύπας. Conf. III.
 116. S.]

5 seq. Σκυθιστὶ Ἀριμασπὸς etc.) Proxime sequentia, Ἄριμα
 γὰρ ἐν, primus, opinor, sic corrigenda censuit Io. Hartun-
 gus Thes. Crit. T. II. p. 656. Ἄρι μὲν γὰρ ἐν (I. τὸ ἐν) κα-
 λέουσι Σκύθαι, Μασπὸς δὲ τὸν ὀφθαλμόν: prout legisse vide-
 tur in suis Codd., quos habuit plures, Eustathius: vid. ad
 Dionys. Perieg. vs. 51. Idem ferme probavit G. Sopingius
 ad Hesych. in Ἀριμάσπος: ubi docta prostat adnotatio Cl. no-
 stri Albertii. De Arimaspi quae huc spectent e Tzetze dedit
 et Gellio Stanleius ad Aeschyli Prom. vs. 805., memorantis
 τὸν μονῶπα στρατὸν Ἀριμασπὸν ἵπποβόμονα. Cyclopes unoculi
 μονῶπες dicuntur, μονόμματα, et μονόγληνοι. In Reges Ma-
 cedoniae, Philippum Amyntae, et Antigonum, qui fue-
 runt ἐτερόφθαλμοι, frigida leguntur hic illic atque insulsa
 Graeculorum dieteria; hoc in Philippum Aristidis apud
 Philostratum de Vit. Soph. pag. 584., quo τοὺς Ἀριμασπὸς
 (τοὺς μονομμάτους) ἔφη ξυγγενεῖς εἶναι τοῦ Φιλίππου. VALCK.

6. Ἄριμα γὰρ ἐν καλέουσι Σκύθαι etc.) Eustath. in Dio-
 nys. Arimaspos ex Herodoto et caussam nominis explicans,
 ἀρὶ μὲν γὰρ τὸ ἐν Σκυθιστὶ, μασπὸς δὲ, ὁ ὀφθαλμός: nec
 multum diversa Schol. in Aeschyli Prometh. vs. 804. Quae
 quidem hoc fonte si fluxerunt, turbidus admodum erit.
 Ea mens Io. Hartungi Decur. l. c. 2. pag. 656., Herodotea

ex *Eustathio* reformantis. Consilium non laudo neque institutum, Codicum conspiratione damnatum: eoque minus, siquidem, observante *Io. Georg. Wachtero*, in reliquiis Scythici sermonis, *Spu oculus, arim unus*. Abit ergo in spongiam *Eustathii*, unde unde arcessita, originatio. Vide docti Viri Praefat. Glossar. Germ. Sect. XIII. et Cl. *Alberti ad Hesych.* Ἀριμόπους. [quorum tamen doctissimorum virorum uterque multum abest ut rem, de qua agitur, ad liquidum perduxerit.] WESS.

CAP. XXVIII. 5. ἡ δὲ Θάλασσα πηγνυται etc.) *Genuinum* his infregit *Taurus* Philosophus apud *A. Gellium* XVII. 8. *Tametsi*, inquit, *Herodotus* *historiarum scriptor*, *contra omnium ferme*, *qui haec quaesiverunt*, *opinionem*, *scribit*, *mare Bosporicum*, *quod et Cimmerium appellatur*, etc. Nihil enim, quantumvis *Gellii* simia *Macrobius*, paria, criminiosius atque alienius. Philosopho, si non habuit perspecta quae sub extimo Septemtrione homines experiuntur, *Virgiliana* recordari consultum fuerat, *Georgic.* III. 360., *Senecae Herc. Fur.* vs. 536. quaeque *Strabo* lib. VII. p. 472. [pag. 307. ed. Cas.] Statim [lin. 8.] πέρην ἐς τοὺς Σινδοὺς non fallace coniectura *L. Holstenius* ad *Σινδοὺς Stephani*. *Indi* longe hinc disparati, vicini vero et trans *Bosporum Sindi*. *Scriptio*nis peccatum est: posterior articuli littera deglutiit sequentem, uti τῆς Ἰνδικῆς vice *Σινδικῆς* c. 86., et ἐς Κῶλον loco ἐς Σκῶλον lib. IX. 15. *Contra* huius *Musae* c. 33. τοὺς Σούρους *Arch.*, ubi τοὺς οὐρούς oportuerat. Habet, quae huc pertinent, iusto circumspectior, *Vir Cl. Freretus*, *Comment. Acad. Inscript.* T. VI. p. 363. Ego, re extra dubium posita, restitui. WESS.

5. ἡ δὲ Θάλασσα πηγνυται) *Graecis* hoc videbatur incredibile, qui mare ferme tantum experti noverant medium, τὴν ἔσω Θάλασσαν, quique didicerant in scholis, omne mare esse incongelabile. Philosophus itaque *Taurus*, *Gellii* *Noct. Att.* XVII. 8. *Herodotus*, inquit, *historiarum scriptor* *contra omnium ferme*, *qui haec quaesiverunt*, *opinionem scripsit*, *mare Bosporicum*, *quod et Cimmerium appellat*, *earumque partium mare omne*, *quod Scythicum dicitur*, *id gelu constringi et consistere*. Sic exhibet *Gelliana* *Macrobius* *Saturn.* VII. c. 12. pag. 621. quae his ille subdit, e *Plutarcho* suspicor transumpta. Praeter flumina, *Macotin*, et *Bosporum*, et *Ponti*

partem, *brumali rigore durare recte statuit et Mela l. c. 19.* Ubi Herodotea dat *Eustath. in Dionys. vs. 669.* hinc scribendum πηλὸν οὐ ποιήσεις. Lectorum his ἀπιστίαι Diodorus Sic. occurrit lib. III. cap. 54. conf. V. 25. ubi Gallorum gelu durata flumina καὶ στρατοπέδων μυριάδες μετὰ σκευοφόρων καὶ ἀμαξῶν γεμουσῶν ἀσφαλῶς περιαιῶνται: quae sicut et priora forsitan apta videbuntur adfirmando verbo στρατεύονται in *Herodoti proximis*, [lin. 7.] in *glacie στρατεύονται καὶ τὰς ἀμαξὰς ἐπελαύνουσι πέρην ἐς τοὺς Σινδοὺς*: nam Indi, quos hinc inauditos efflinxit *Hutchinsonus*, in *Sindos* recte transmutati sunt; ut et infra pro τῆς Ἰνδικῆς vere corrigunt viri Docti Σινδικῆς. Mihi videbatur in istis στρατεύονται minus sincerum: ἀμαξεύονται, vel ἰσπεύονται, vel simile quid, nobis isto videretur accommodatius. VALCK. — Suo periculo στραγγεῦσθαι scribi iusserat *Touy Emend. in Sind. P. III. ad voc. Στραγγεῦσαι*, quod vertit *super glaciem otiantur*. Conf. *Valckenar. ad III. 159, 6.* qui de verborum illorum etiam alibi permutatione iam egerat in *Animadv. ad Ammonium lib. II. c. 15.* Sed nulla hic novatione opus est. Verbo στρατεύεσθαι et per se commodus hic locus est, et firmant illud adiecta verba ἀμαξὰς ἐπελαύνουσι, quae hostilem incursionem haud obscure significare videntur. S.

[12. ἐν τῷ τὴν μὲν ὥραιν) *Vallae* versionem, quum tempus pluendi est, tenuit *Wess.* cum *Gronovio*: in eademque sententiam *Larcher* accepit, ut ἐν τῷ intelligatur ἐν τῷ χειμῶνι, qua in hyeme, quum sit pluendi tempus, nihil ibi pluit quod sit alicuius momenti. τὴν ὥραιν vernum tempus interpretatus est *Portus*, cui *Schneider* in *Lexic. crit.* accedit. Sic ἐν τῷ fuerit ἐν τῷ χωρίῳ intelligendum. S.]

13. ὕων οὐκ ἀνίει) *Portus*, vulgati ἕον patronus, adscivit *θειῶν*. Iustum est, quod cernitur. Nota sunt, et superius adhibita, Διὸς ἕσαντος, θεοῦ ἕσαντος. *Appianus Alex.* [diligens *Herodotei* styli aemulator] *Bell. Civil. lib. II. p. 740. [c. 56.] αἰμά τε γὰρ ἔδοξεν ὁ θεὸς ἕσαι.* [conf. eundem *ib. c. 149.] Herodot. III. 117. τὸν μὲν χειμῶνα ὕι σφι ὁ θεός.* WESS.

16. ὡς τέρας θωυμάζεται) Quod vulgo legebatur, ὡς τέρας νενομίσται θωυμάζεσθαι, nimium est. Suadet *Scriptoris* mos et verborum ordo, pro vero putandum esse ὡς τέρας θωυμάζεται, uti *Paris. B.*, et νενομίσται venisse ex

glossa: et eo quidem magis, quod iuncta verba sententiam simplicissimam inquinant. Libuit Codici obedire in re manifesta. WESS. — De Codicum scriptura, et illius praesertim quem notâ *Paris. B.* vir doctissimus insignivit, vide quae in *Var. Lect.* docuimus. Idem verbum *νερόμισται*, paucis interiectis l. 18. repetitum, paullo diversa notione usurpavit Scriptor, quem morem etiam passim alibi apud eundem observavimus. Priore loco, *νερόμισται θαυμάζεσθαι* significat *solent tamquam portentum mirari*; posteriore loco, *τέρας νερόμισται*, pro *portento habetur*. Uterque verbi usus, ut apud alios, sic apud Nostrum, frequens. S.

CAP. XXIX. 1. τὸ γένος τῶν βοῶν τὸ κόλον) Egregii hic *Med.* et sequaces, laudoque *Gronovium* impense; ex *Eustathio* addens, κόλον Ionum esse et κρηολεντεῖσθαι in arietibus et bubus, cornibus defectis, ad *Iliad.* π'. pag. 1049, 17. [pag. 1062, 30. ed. Bas.] Opportune *Hippocrates* de *Scytharum* curribus: τὰς δὲ ἀμάξας ἔλκουσι ζεύγεα -- βοῶν κέρως ἄτερ. οὐ γὰρ ἔχουσι κέρατα ὑπὸ ψύχεος. de *Aër. Aq. et Loc.* pag. 291. — Ad hunc *Herodoti* locum *Wesselingi*que Notam provocare debueram in *Adnot.* ad II. 46, 11 seq. ubi p. 263. emendationem sane quam probabilem *Schaeferi*, οἱ κόλοι pro vulgato οἱ αἰπόλοι, laudavi. S.

Ibid. τὸ κόλον) Hanc etiam Codici debemus *Med.* lectionem. *Homeri* versui *Od.* δ. 85. subiecta sic fortasse legit in suo Cod. *Eustath.* ὀρθῶς εἰρημένον· ἐν τοῖσι θερμοῖσι γὰρ ταχὺ παραγίνεται τὰ κέρα· ἐν δὲ τοῖσι ἰσχυροῖσι ψύχεσι ἢ οὐ φύει κέρα τὰ κτήνεα τὴν ἀρχὴν, ἢ φύοντα φύει μόγις: nisi quod in excerpando φύοντα omiserit: φύει legit et *Valla*. Sua *Strabonem* VII. pag. 471. c. [pag. 307. A. ed. Cas.] *Herodoto* debere monstrant *Herodotea* quaedam e vicinis quae adhibet verba, ἅπαντα δ' ἡ χώρα δυσχείμερός ἐστι. *VALCK.*

2. μαρτυρεῖ δέ μοι τῆ γνώμη) *Idem* codd. qui κόλον paulo ante recte dederunt, hic μαρτυρεῖ δέ μοι τῆ γνώμη non pari, ut opinor, gratiâ. *Exempla lib. I.* 86. adposita, [Adn. ad I. 86, 28 seq.] ad quae amandamur, non faciunt satis; neque *Tragicorum*, ὃ τέκνον μοι *Eurip.* *Iphig.* *Aul.* 613. et ὃ τροφεῖς ἐμοὶ *Sophocl.* *Aiac.* 874., quippe alius naturae. WESS.

CAP. XXX. 3. ἐν τῇ Ἠλείῃ πάσῃ) Quod hinc didicerat, suo quoque tempore verum deprehendit *Pausan.* *Eliac.* priori p. 384. θαυμάσαι δ' ἂν τις -- -- καὶ ὅτι ἐν τῇ ὑπερ-

ορίαν, καὶ οὐκ ἐντὸς τῆς χώρας, αἱ ἵπποι σφίσιν ἐκύβητον ἐκ τῶν ὄνων' καὶ τούτου μὲν κατάξαν τινὰ ἐλέγετο γενέσθαι αἴτιον: idem narrat p. 596. Vel ex his liquet, voculam τευ [l. 6.] male eiectam Herodoteis, Φισὶ δὲ αὐταὶ Ἥλαισι, ἐκ κατάξης τευ οὐ γίνεσθαι σφίς ἡμίονους, quam legere Pausan. et Eustath. ad Dionys. vs. 409. ἐκ τινὸς κατάξης, ὡς Οἰσιν Ἡρόδοτος. VALCK.

6. ἐκ κατάξης τευ) Optime Stephan. ex schedis, quibuscum plures consentiunt. Pausanias hoc ipso de negotio, καὶ τούτου μὲν κατάξαν τινὰ ἐλέγετο γενέσθαι αἴτιον, Eliac. Prior. c. 5. Auctor imprecationis Oenomaus apud Plutarchum T. II. p. 503. v. cuius ἐνόδους ἵππους non intelligo, nisi ἐνόδρους, ut in Nicandri Ther. vs. 99. reliquerit. Adde Antigon. Carystium Hist. Mir. c. 15. Mutari praeterea προσήη non debuerat, cuius in talibus certa statio: ἐπεὶ ἀν --- προσήη ὁ τετραχμήνος χρόνος, lib. II. 41. WESS.

CAP. XXXI. [2. Σκύθαι λέγουσι. Requirebam οἱ Σκύθαι: sed articulum, quod sciam, ignorant libri omnes. Caeterum de plumis, quas dixere Scythae, conf. c. 7. extr. S.]

10. εἰκάζοντας τὴν χιόνα) Comparantes nivem, avium plumis, dum depluit, quodam modo adsimilem. Plinius propterea regionem Pterophoron lib. IV. Hist. Nat. c. 12. hoc terrae in tractu memorat. Iucundum est Arnobii lib. II. p. 105. ex parili figura: Potestis - - scientissime monstrare, quid nivem in plumeas subaperiat crustulas. Eiusdemque elegantiae כצמר שלג הנתה. qui nivem instar carminatae lanae dat, in Psalm. CXLVII, 16. Conf. La Cerdam in Virgiliis Georg. I. 597. WESS. — Inde ab H. Stephano orationem in hunc modum distinguebant, τὰ ὦν πτερά, εἰκάζοντας τὴν χιόνα, τοὺς Σκύθας - - δοκίω λέγειν: et sic ed. Wess. et seqq. Nos distinctionem ita mutavimus, ut intelligeretur naturalis structura sermonis haecce, τὰ οὖν πτερά δοκίω τοὺς Σκύθας λέγειν τὴν χιόνα, εἰκάζοντας, nempe εἰκάζοντας τὴν χιόνα τοῖς πτεροῖς, vel εἰκάζοντας τὰ πτερά καὶ τὴν χιόνα: coll. IX. 54, 1 seq. Puto, plumas Scythas nivem dixisse, nivem cum plumis conferentes. S.

CAP. XXXII. 1. οὔτε τι Σκύθαι λέγουσι) Damnatum οὐδὲν [post λέγουσι], cui praesidia non desunt, in exilio relinquo. De Hyperboreis circumspicte Herodotus. Largae super illis doctissimorum virorum Gedoyni, Banerü, Frereti, in Commentar. Academiae Inscript. disquisitiones.

Posterioris coniectura, [quam *De Brosses* etiam secutus est in *Mem. sur l'Oracle de Dedone*, Acad. des Inscr. T. XXXV. p. 113 seq.] dictos ita videri, quoniam ultra montem *Boram* incolebant, blanditur primo obtutu. *Livius* lib. XLV, 19. in Macedoniae et Paeoniae finibus *Boram* locat; sed solus, *Diodoro Siculo* T. II. p. 664. mons iste ex *Polybio* Βέρος est, Nostro lib. VIII. 138. Βέριμος, et veriore titulo. Ita perit mons et quod illi inaedificatur. Quod autem ad *Diodori*, lib. II. c. 47. opinabar, *Hyperboreos* Graecae fuisse originis, ex coloniis ad Ponti oram borealem deductis, nedum displicet. Graeci ritus, cultus Apollinis Delii, vestigia sermonis in nominibus propriis, huc ducunt. Mecum sentit *Th. Sig. Bayerus* Diss. de Hyperboreis T. XI. Comment. Acad. Petropol. p. 334. etc. WESS.

[5 - 7. Ἄλλ' Ἡσιόδῳ μὲν ἐστὶ περὶ Ὑπερβορέων - - - Ὅμηρος ταῦτα τὰ ἔπεια ἐποίησε) „Mihi interdum visus sum in istis „verbis annotationem legere veteris Grammatici, non *Herodoti*.“ Sic *Frid. Aug. Wolfius*, Prolegom. ad *Homer.* p. CLVII. Quum vero multa talia observata, ad veterum Poëtarum scripta spectantia, narrationi suae interserere amet Scriptor noster, vereor ne non satis causae sit cur totam illam βῆσιν cum Clarissimo Viro suspectam habeamus. S.]

CAP. XXXIII. 2. ἰσὰ ἐνδεδεμένα ἐν καλάμῃ πυρῶν) In Codicum dissensu utrum praestat, ἐνδεδυμένα, an ἐνδεδεμένα? Animose pro priore vir *Celeb.* refragatori iratior, consistit. Ἐνδεδεμένα tamen probantem plures adiuvant manu exarati, optimeque conspirantes libri: nec nocent *sacra occultata in fascibus mergitum*, quae *Servii* de his verba in *Aeneid.* XI. 532. nedum αἰθρία στέφῃ *Cratini* apud *Hesychium* et *Suidam*. Super haec sermonis succurrit usus, et libroriorum, voces istas temere miscentium, mos. Offerunt *Pausaniae* Codd. lib. X. 30. λίθου σφραγιδα ἐνδεδυμένην χρυσῶ, ubi *Sylburgius* ἐνδεδεμένην, bene: firmat *Diodorus*, *δακτυλίου* ἐνδεδεμένους λίθους describens lib. XIX. 94. Mihi, non diffitebor enim, placet posterius. *Sacra ipsa optime Salmasius* in *Solin.* p. 147. illustravit. WESS.

Ibid. ἰσὰ ἐνδεδυμένα etc.) Restituetur, opinor, hic et infra vetus Codicum atque Edd. lectio, ἐνδεδεμένα. Suam quisque sequutus Editionem, *Salmasius* in *Solin.* p. 208.

habet ἐνδεδουμένα: ἐνδεδουμένα Spanhem. in Callim. p. 495, 495. qui recte mea quoque sententia frugum primitias intelligit spicarum fascibus illigatas. VALCK.

[5 seq. ἐπὶ τὸν Ἀδρίην) Monuit Danville, in Mem. de l'Acad. des Inscr. T. XXXV. p. 589. quo tempore boreales Europae partes nondum satis cognitae Graecis fuissent, etiam regiones supra mare Adriaticum sitas Hyperboreis solitas esse adtribui. S.]

7. πρώτους Δαδωναίους Ἑλλήνων δέκισθαι) Callimachus Hymn. in Del. vs. 284. gemina: diversa Pausanias lib. I. c. 51. ex ambitiosis Atheniensium narrationibus. Verum his inmorari intempestivum: Ezech. enim Spanhemius, Vir ill. et egregius, ad Poëtae Cyrenaei versum molientibus plura otium dedit. WESS.

7 et seqq. πρώτους Δαδωναίους) Quae de Hyperboreis apud veteres legerat Eruditiss. Ez. Spanhemius, digesta protulit in Callim. p. 489. 495. et seqq. Quando de his canens sacris in Delum delatis Callimachus Hymn. in Del. vs. 285 et seqq. solius paene videtur Herodoti persequutus vestigia, unius adferam cum his collatos versus aliquot Callimachi. Sacra scribit Herod. πρώτους Δαδωναίους Ἑλλήνων δέκισθαι. Callimachus, ἃ Δαδωνίης Πελασγοὶ Τηλέθην ἐκβαίνοντα (καταβαίνειν Herod.) πολὺ πρώτιστῃ δέχονται. Herod. ἀπὸ δὲ τούτων καταβαίνειν ἐπὶ τὸν Μηλιά κέλευρον καὶ διαπορεύεσθαι εἰς Εὐβοίαν. Callim. Δεύτερον ἱερὸν ἄστῃ καὶ οὐρα Μηλίδος αἴης ἔρχονται κείθεν δὲ διαπλάουσιν Ἀβάντων εἰς ἀγαθὸν πεδίον Ληλαάντιον. Sequentia Herodoti sic contraxit in pauca Callim. οὐδ' ἔτι μακρὸς Ὁ πλοῖος Εὐβοίῃθεν' ἐπεὶ σὺ γείτονες ἔσμεν. Tum duas memorat Noster puellas, quae primae sacra detulerint ex Hyperboreis in Delum, quibuscum illi velut virginum custodes miserint τῶν ἀττῶν ἀνδρας πέντε πομπούς. Callim. Πρῶται τοι τὰν ἑνεικῶν ἀπὸ ἑκείων Ἀριμασπῶν, - - - Θυγατέρες Βορέου, καὶ ἄρσενες οἱ τότε ἄριστοι Ἠιθέων. Quod addit, οὐδ' οἱ γε παλμπτεῖς οἰκᾷ ἴκοντο, dixerat Herod. τοῖσι Ὑπερβορείοισι τοὺς ἀποπεμφθέντας ὀπίσω οὐκ ἀπονοστήσειν. Plura supersunt ex eodem fonte petita. Ceterum huius ne honoris essent expertes, fabulam Athenienses videntur commenti, quam nobis Pausan. narrat in Atticis p. 77. sacra ex Hyperboreis [per Scythas in urbem Sinopen, indeque] per Graecos ad Prusias fuisse perlata, εἰσθῆσαι διὰ Ἑλλήνων εἰς Πρασιῆς Ἀθηναίους οἱ εἶναι τοὺς εἰς Δῆλον

ἀγοντας. Situm autem pagum in Attices orientali latere paene ex adversa Euboeae liquet e *Thucyd.* VIII. c. 95. VALCK. — Videndum vero, ne, quae *Pausanias* narrat, non pugnent ea cum *Herodoteis*; sed pertineant ad id quod insequente tempore fieri solitum esse ipse Scriptor noster paulo post tradit, l. 18 seqq. ἐπεὶ δὲ τοῖσι Ὑπερβορείοισι etc. S.

[10. τὸ δ' ἀπὸ ταύτης ἐκλιπεῖν Ἄνδρον) *Vallae* latina, ab hac vero reliquisse *Andrum*, tenuit *Wess.* cum superioribus Editoribus. Recte vero *Reiskius* monuit: „*Praeteritam* esse „*Andrum* significat, neque sacra illuc delata: sed recto „itinerē a *Carysto* ad *Tenum* perlata, quamvis *Andrus* his „urbibus esset media interiecta.“ S.]

[14 seq. τὰς ὀνομάζουσι Δήλιοι εἶναι Ὑπερόχην τε etc.) De pleonasmo verbi εἶναι supra dictum, ad I. 153, 19. p. 159. Similiter apud *Platonem* verbo ὀνομάζω saepiuscule iungi alterum εἶναι, monuit *Schneider* ad *Apolog. Socrat.* quae sub *Xenophontis* nomine fertur §. 13. S.]

23. τοὺς πλησιοχώρους ἐπισκήπτειν, κελεύοντας) Sunt, quibus τοῖς πλησιοχώροις, siquidem ἐπισκήπτειν in *Musis* tertium sibi nectit casum, allubescit. *Abreschius* verborum ordinem struit, κελεύοντας ἐπισκήπτειν τοὺς πλησιοχώρους προπέμπειν. *Επισκήπτειν* *Hesychio* auctore esse προνοεῖσθαι: rogare itaque et monere, ut contermini sacra ulterius deducant. Certum est προπέμπειν σφέα, videlicet ἱερά, de quibus proxime. WESS. — Miratus sum, nihil ad h. l. de constructione verbi ἐπισκήπτειν a *Reiskio* in *Animadv.* adnotatum reperiri. Consultius fortasse facturus eram, si vulgatam scripturam, utut suspectam, constanti tamen librorum consensu comprobata, tenuissem. S.

27. τὰς Θρησσας) Dederat Θρησσας, uti *Sophocles* *Antig.* vs. 595. Θρησσαις πνοαῖς, et *Valer. Flacc.* II. 132. *Carasque* toris inducere *Thressas*. Aliorum Θρηκίας vel Θρηκίας firmare Θρηκίην τε Σάμος *Homeri* et Θρηκίος ξένος *Euripidis* posset, si quae necessitas. WESS.

29. ἐχούσας τὰ ἱερά) Mallem ex luculento *Codicum* iudicio θνούσας τὰ ἱερά: siquidem, quidquid in contrarium disputatur, ἐχούσας τὰ ἱερά scriptoris sententia respuit. WESS. — At, quo pacto scripturam hanc respuat Scriptoris sententia, id quidem nullo pacto me perspicere

profitor. De ipsius verbi ἐχούσας h. l. significatu dubitari nonnihil potest. Quum sit notio verbi ἔχειν latissime patens, possit illud hic idem significare ac ἄγειν vel ἑπιτελεῖν, aut ἔρδειν: quam in partem *sacra faciunt* in versione posui. Sed rectius, puto, ἐχούσας τὰ ἱερά in eandem fere sententiam intelligemus atque Φερούσας τὰ ἱερά l. 14. nempe *sacra manu tenentes* et in pompa gestantes. Quam in partem haud incommode Gronovius ait: „Nempe non secus ac „Athenis in sacris nonnullis Κανιζόραι, [Κανιζόραι virgines,] „sic apud Hyperboreos et Paeonas et Thracas Καλαμηζόραι.“ — immo Καλαμηζόραι γυναῖκες. S.

CAP. XXXIV. 1. Τῆσι δὲ παρθένοισι ταύτησι) Atque adeo quas Delii vocabant Ὑπερόχην et Λαυδίου. Hic ab Herodoto secedunt Callimachus et Pausanias: hic quidem nupturas Deliorum puellas tradit comae dedicasse primitias nobilioribus illis Hecaërgae atque Opidi: collato Herod. c. 35. Pausaniae locum in Att. p. 104. primus emendavit P. Leopard. Em. lib. X. c. 24. iam tum suspicatus apud Herod. restituendum nomen Ἐκαίεργην: idem aliis postea venit in mentem, probatum in primis Spanhemio de his puellis more suo docte notanti p. 505 et 509. Duabus tertiam adiungens. [vs. 292.] forsitan ut versum impleret, Callimachus, his istum honorem a Deliiis canit virginibus attributum; pueros vero Deliorum primam dedicasse lanuginem iuvenibus Hyperboreis, qui venerant olim puellarum comites: [vs. 296 seqq.] Ἦτοι Δελιαῖος μιν, ὅτ' εὐχῆς ὑμέναιος Ἦθεα κορυδάων μορμύσσεται, ἧλικα χαίτην Περθεναϊκῆς· παῖδες δὲ θείας τὸ πρῶτον ἰούλων Ἀρσινεῖς κίβριστον ἀπαρχόμενοι Φερούσιν: venustus versus ita legendos e Cod. misto docuit Clar. noster Ruhnken. in Epist. Crit. II. p. 35. [p. 165. ed. sec.] VALCK.

5. πρὸ γάμου) Male Walla haec verba inter vertendum (nam schedis eius afuisse non puto) neglexit: adesse enim ea oportet. De Megarensium puellis Pausanias solere ad Iphinoës tumulum inferias προσθέρειν πρὸ γάμου καὶ ἀπαρχοῦσαι τῶν τρυχῶν, κατὰ καὶ τῆ Ἐκαίεργη καὶ Ἄπιθ. (sic optime Camerarius) αἱ Φουγαίρις ποτὶ ἀπαρχήκατο αἱ Δελιαῖαι, lib. I. c. 45. p. 104. Callimachus H. in Del. vs. 296. illud ipsum requirit. Porro οἱ δὲ παῖδες [lin. 9.] redierunt, ne αἱ μιν solitariae starent. WESS.

CAP. XXXV. 1. καὶ τὴν Ἄργην) Bene inpetum Ἐκκέργην corrigentium repressit vir Celebr.; cui, si Λαοδίκης [lin. 4.] se probare potuisset nomen, amplior laus. Quanto equidem magis in his occupor, multa labantis humani ingenii et iudicii argumenta animadverto. Supra c. 55. Ἐπερόχην τε καὶ Λαοδίκην integram et illibatam Florentiae reliquerunt, et hic calami lapsus barbari quiddam cognomini Λαοδόκῃς adasperget? [Operarum errore Λαοδόκῃς est in nostra *Var. Lect.* ubi Λαοδόκῃς deberant.] Cur tandem? Omnia profecto, quae de Hyperboreis prodita litteris, Graecam eorum sapiunt originem. Addo, *Clementem Alexandr. Protrept.* p. 59. Ἐπερόχην καὶ Λαοδίκην iunxisse, et Ἄργην praeoptatam esse ob consensionem tot manu exaratorum, ita et Ἄργῃς concorditer et ubique pingentium. WESS. — Ut in nomen Ἄργην vel Ἄργιν consentiunt Herodotei libri omnes, sic apud *Callimachum, Pausaniam* aliosque, constanter Ἐκκέργη nominatur: unde *H. Stephanus* hanc scripturam ad *Herodoti* oram adnotavit, et sic apud *Herodotum* utique corrigendum cum *P. Leopardo Spanhemius* contendit. S.

3. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τούτους ἀνθρώπους πορευομένης) Referrī hoc ad τοὺς πομπῶς, qui Delii *Perpherees*, et *Hyperochen* et *Laodicen* debebit. Citius quidem *Arge* et *Opis* in *Delum*, sed in comitatu *Apollinis* et *Dianae*, pervenerunt. WESS. — Miror satis-ne perceperim *Viri* doctissimi mentem. Videtur πορευομένης illas intelligere *Hyperochen* et *Laodicen*: at *Herodoti* verba inspicienti haud obscurum videri debebat, πορευομένης ad *Argen* et *Opin* referri. Deinde, ut κατὰ τοὺς αὐτοὺς τούτους ἀνθρώπους de comitibus accipiamus, et grammatica ratio (nam μετὰ τῶν αὐτῶν etc. requireretur) et rerum expositarum nexus vetat. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τούτ. ἀνθρ. vulgo cum *Valla* intelligunt eorundem hominum aetate: quam etiam in sententiam *Larcher, dans le même siècle.* At mihi planum atque perspicuum videbatur, hoc *Herodotum* dicere, *Argen* et *Opin* ex *Hyperboreis Delum* pervenisse, itinere per eosdem populos facto, per quos *Hyperochen* et *Laodicen* iter fecisse supra c. 55. scripserat. Caeterum tam in Graecis nostris, quam in Latinis, orationem commodius in hunc modum distinctam velim, καὶ τὴν Ἄργην καὶ τὴν Ὀπιν, ἐούσας παρθένας, ἐξ Ἐπερ-

Βορέων κατὰ τοὺς αὐτοὺς etc. *Argen quoque atque Opin, virgines, ex Hyperboreis itinere etc. Nempe ἐκ Ὑπερβορέων ad περιεγευμέναις et ad ἐδικέσθαι refertur: εἰούσαις vero περιθλήουσιν ait illas, contra quam Hyperochen et Laodicem, quae prolem iam ediderant. S.*

5. τῇ Εἰλειθυίῃ) Non obliviscor *Hesychii Εἰλειθυίας*, neque *Pausaniae Εἰλειθυίας* lib. II. 5. a viris doctis cupide mutatas. Manet in *Callimacho* H. in Del. vs 152. κάλει μόνον Εἰλειθυίαν, forte similem in modum formandum. quo H. in Iov. vs. 12. κεχρημένον Εἰλειθυίας. Potuit in peregrinae vocis origine sonus variare: passim tamen *Homerus, Diodorus, Pausanias* illi adstipulantur, cui primae datae. Quod autem *Cl. Reiskius ἀντὶ ὠκυτόκιον [lin. 6.] ob acceleratum sive citum partum elegit, modo ὠκυτόκιον eo foret in usu, non spernerem. Belle novit, ὠκυτόκιον in medicamine ad maturandum partum sedem sibi vindicare, cui incommodus hic locus. WESS.*

10. Ὀλὴν ἀγῆς Λύκιος) Ne hoc quidem praetermisit *Callim.* Del. vs. 504. Οἱ μὲν ὑπαίδουσι νόμον Λυκίσι γέροντες, Ὀν τοι ἀπὸ Ξάνθου θεοπρόπος ἤγαγεν Ὀλὴν. De eodem mulier *Delpha*, quae civibus hymnum condidit, *Boeo* apud *Pausan.* lib. X. [c. 5.] p. 310. Ὀλὴν θ' ὅς γένητο πρῶτος Φοίβου προβάτας, Πρωτὸς τ' ἀρχαίων ἐπέων τεκτῆνατ' αὐδάν. De hymnis *Olenis* egerunt ill. *Spanhem.* ad *Call.* p. 509. et *I. A. Fabricius* *Bibl. Gr.* lib. I. c. 17. *Olene* recentior *Pamphus* Atheniensibus τοὺς ἀρχαιοτάτους ὕμνους ἐποίησιν, *Pausan.* VII. p. 577. eidem saepe laudatos, quos et suo seculo superstites a *Daducho* quodam Attico *Pausanias* accepisse se tradit legendos IX. p. 762. Sub *Orphei* nomine legit is hymnos, quos habemus superstites; atque in his merito versuum etiam miratur elegantiam. VALCK.

13. καὶ ἀγείροντας) Inprudenter ἀγείροντας *Th. Galeus.* Ἀγείρειν eorum est, qui *stipem* in speciem diis, reapse sibi, ut mos olim et nunc variis in locis, efflagitant. *Herodotus*, modo vitae *Homeri* auctor fuerit, c. 55. ᾄδουσι δὲ ταῦτα ἐν τῇ Σάμῳ - ὅτε ἀγείρουσιν ἐν τῇ ἑσπέρῃ τοῦ Ἀπόλλωνος. *Abarim* Hyperboreum ἀγείροντα, et τὸν ἀγείροντα ab illo χριστῶ τῷ θεῷ repraesentat *Iamblichus* *Vit. Pyth.* Sect. 91. et 131. Sed vide *Cl. Ruhnkenium* ad *Timaci* *Λίξος* p. 6. [p. 9 seqq. ed. sec.] WESS.

CAP. XXXVI. 2 seq. οὐ λέγω, λέγων ὡς τὸν etc.) Ita solet. Mox c. 45. ἔλεγε, φᾶς τὰ etc. et V. 36. ἔφη λέγων: tum ἔφησε ἐν τοῖσι λόγοισι λέγων lib. VI. 137. Conjectura *Dissertationis Herodoteae* ὡς τὸν οὔστὸς περιέφερε - - - οὐδὲν σιτεόμενον nondum displicet: ratam enim fabula habet, Abarim exhibens sagittâ circum omnem terram vectum, nihilque comedentem, οὔστῳ ἐποχούμενον, ποταμούς τε καὶ πελάγη καὶ τὰ ἄβατα διαβαίνειν, in *Iamblichi Vit. Pythag.* c. 19. et 28. *Himerius Biblioth. Photii* p. 1131. de eodem, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν ἦλθεν ὁ Σιὺθὺς ὑπὲρ τοῦ βέλους ὀχούμενος. Obstat suspicioni *Eustathius*; favet, quod olim scire non poteram, *Corn. de Pauw* ὡς τοῦτον οὔστὸς etc. legens. WESS. — At ipsum illud τὸν, pro αὐτὸν vel τοῦτον positum, ansam dedisse librariis videri debet, ut locum corrumperent, et οὔστὸς in οὔστὸν mutarent. S.

3. λέγων, ὡς τὸν οὔστὸν) Videri posset λέγων e præcedenti voce repetitum; neque tamen Homericæ me latent, quibus uti poterunt vulgatæ lectionis defensores. Vera mihi videtur *Wesselingii* correctio in *Diss. Herod.* posita p. 54. ὡς τὸν οὔστὸς περιέφερε κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν οὐδὲν σιτεόμενον. Præter *Iamblichum*, insignem sane fabulatorem, de *Vit. Pyth.* Sect. 91. et 136. fabulam de *Abari* enarrat *Celsus* apud *Origenem* III. p. 129. vid. *H. Vales.* in notas *Mauss.* ad *Harpocr.* p. 206. VALCK.

4 seq. εἰ δὲ εἰσὶ τινες Ὑπερβόρειοι ἄνθρωποι, εἰςὶ καὶ ὑπερνότιοι ἄλλοι.) Nonnihil immutata, tanquam σόφισμα repellit ridetque *Eratosthenes* in *Strabonis* lib. I. p. 106 seq. [p. 61 seq. ed. Cas.] VALCK. — *Eratosthenes* cavillo hæc sugillans apud *Strab.* lib. I. p. 106. notatur propterea a *Casaubono*. Si Ὑπερβόρειοι sint, quod *Lycius Olen* apud *Pausaniam* prodidit, εἰ ὑπὲρ τὸν ἄνεμον αἰκιδῶντες βορέαν, consecutio bene habebit. *Strabo* *Hyperboreos τοὺς βορειστάτους* explicat, sive maxime boreales, non illi, quos *Herodotus* sibi proposuit. WESS. — Videtur „non illos“ scribere voluisse *Vir doctissimus*. Nec tamen *Strabonis* illa interpretatio contraria esse videtur notioni quam de *Hyperboreis* informatam *Herodotus* habuerat. Caeterum apud eundem *Strab.* l. c. pro vulgato λέγοι ἂν verissime γελῶν corrigendum monuit *Tyrwhittus*, vir longe præstantissimus, cuius præmaturum obitum etiam nunc, multos post annos, *Græcæ lugent Musæ*. S.

[6. περιόδους γράψαντες) Mox subiicit, ὡκεανόν τε μέντε γράφουσι, et dein εἴη τίς ἐστι ἐς γράφην: quibus locis cunctis γράφειν non tam de scribendo, quam de pingendo accipiendum haud incommode Gronov. monuit. Videtur tamen utraque simul notio hic obtinere: iam antiquitus enim et pingebant aut in aere exsculpebant tabulas geographicas, et scripto illas explicabant. Nos describendi verbo utramque simul notionem comprehendi posse putavimus. S.]

9. ποιούντων ἴσιν) Lege Gronovii, docte haec illustrantis, observationes. De terrae figura Eratosthenes, haec Nostri innuens. ἔτι Σφαιροειδὴς ἡ σφαιρα, οὐκ ὡς ἐκ τόρνου δὲ, in Strab. I. p. 85. [p. 48. d. ed. Cas.] ante quem non dissimilia Aristotel. Meteorol. II. 5. Quantum vero laboris et curae nostro aevo doctissimi et sollertissimi homines subierint, ut terrarum orbi sua figura et nobis constaret, multa solidaque eruditione V. Cl. Io. Lulofs c. 1. Introductionis ad Natur. et Mathem. Orbis terrae conspectum persecutus est. WESS.

[9. ποιούντων ἴσιν) ποιούντων Gronovius idem ac ποιήσασιν valere existimavit, ut λεγόντων i. q. λεγέτωσαν et similia: cuius rationem probans Wesselingius, eiusdem interpretationem in Notis propositam, *Asiam quoque faciant Europae parem*, in latina versione adoptavit. Mihi ποιούντων nil aliud nisi genitivus participii absolute positus esse videbatur, ad superius γελῶ referendus: rideo quum illi *Asiam aequalem Europae faciunt*. S.]

CAP. XXXVII. [1. ἈΣΙΗΝ Πέρσαι οἰκίουσι) Quisquis et argumentum huius et sequentis capituli attentius consideraverit, et loca contulerit ad quae in Var. Lect. provocavimus, hunc vix dubitaturum existimo, intercuisse in Musarum exemplis, quae ad nos pervenerunt, primum verbum Ἀσίην, a quo initium suae descriptionis trium terrae universae partium fecisse Herodotum consentaneum est. Quin fortasse Ἀσίης τὸ μέσον Πέρσαι οἰκίουσι scripserat, aut aliquid tale. Certe, in hac Asiae descriptione, a Perside veluti lineam ducit versus septentrionem: quem tractum quatuor habitare populos ait, Persas, Medos, Saspises, Colchos: dein, primum, regiones ab occidente illius tractus sitas enumerat, cap. 38. et 39. tum vero c. 40. ad eas,

quae ab oriente sunt, progreditur, leviter quidem illas tangens, ac nonnisi *Indiam*, extremam versus orientem nominans, praetermissis interiectorum populorum nominibus. S.]

CAP. XXXVIII. 2. ἀπ' αὐτῆς) Praestaret ἀπ' αὐτέων, quod et Cl. *Pavio* in opinionem venit. Ἀπ' αὐτῆς spectare debet Pontum, sive mare boreale, in quod Phasis evolvitur. Ab eo vero minime procedunt duae ἀκταὶ, orae sive peninsulae, uti docte *Is. Vossius* ad *Scylacem*. [p. 6 seq. ed. *Gron.*] Persis, quae orarum altera, a mari australi, quod et Erythraeum, porrigebatur occidentem versus; a Phasi altera sumebat originem, terminata partim ad Sigeum Troicum, tum ad promontorium Triopium, omnem complexa minorem, quam vocamus, *Asiam*. Quae clara cum sint in Scriptoris disputatione, propositum ἀπ' αὐτέων h. e. θαλασσεών, aut, si mavis, ἐθνεών, quae proxime memorabantur, non carere videtur ratione. WESS. — Vereor ne minime ex Scriptoris mente interpretatus ista sit Vir praestantissimus. Ἐνθεῦτεν δὲ, *Inde vero*, ait *Herodotus*, id est, ab illo inde terrarum tractu, qui per mediam *Asiam* a meridie ad septemtrionem porrigitur, (conf. paullo ante ad c. 57, 1. notata) quae est continens *Asiae* terra ac veluti mediterraneum: inde, inquam, versus occidentem, excurrunt ἀπ' αὐτῆς, ab hac continente *Asia*, ἀκταὶ διφάσαι, duae orae in mare porrectae, duae regiones ita in mare porrectae ut earum maior pars mari adluatur, adeoque duae veluti peninsulae. Harum una est *Asia minor*, in boreali parte a Phasi, in australi a Phoenicia in mare mediterraneum excurrens. Altera ora, ac veluti peninsula, incipit a Perside, maiorque eius pars in australe sive Erythraeum mare excurrit, eoque circumluitur, minor quaedam pars mediterraneum mare attingit. S.

6. ἡ αὐτὴ αὐτῆ ἀκτὴ ἀπὸ τοῦ Μαριανδρικοῦ κόλπου) Priorem *Asiae minoris* ἀκτὴν orsus a Phasi et tractu fuit boreali: alterius initium ab austro sinuque Myriandrigo, porrectae ad Triopium: haec attendenti apertissima. [At non duas *Asiae minoris* ἀκτὰς memorat *Herodotus*: sed universam minorem *Asiam* satis perspicue unam eandemque ἀκτὴν dicit.] *Vossius* tamen ad *Scylac.* p. 7. ἀπὸ τοῦ Μαριανδρῶν κόλπου, μέχρι τοῦ πρὸς Φοινίκην κειμένου: nec discrepat mul-

tum *Pavii* disputatio. Fefellit utrumque sinus corruptum nomen. *Sinus Mariandynus*, cui *Sangarius* amnis miscetur, apud *Plinium* Nat. Hist. lib. VI. 1. pars erat Ponti Euxini, adeoque ad boream Asiae, de qua sermo, ac nihil ad hanc descriptionem. Bene *Stephanus* Μυριανθῶρος, πόλις Συρίας πρὸς τῇ Φοινίκῃ. Additur τὸ κρητικὸν, Μυριανθῶρικὸς κόλπος, hinc fortasse, cum sanitas loco manebat, repetitum. Quod ex scripto reposui, ab integritate propius abest, quam *Μαριανθῶων* *Med.*; *Μυριανθῶν* *Holstenii* et *Berkelii* rem patefacit, non veram vocis scripturam. WESS. — *Mariandynorum* nomen, alibi passim ab *Herodoto* memoratum, decepit librarios; quorum alii longius, propius alii aberrarunt a vero, quod nos restituere auctori non dubitavimus. *Myriandri* urbis, ad *Issicum* sinum sitae. (quem eundem etiam *Myriandricum sinum* adpellatum fuisse consentaneum est) plures auctores fecere mentionem, *Cellario* laudati *Geogr. Antiq.* lib. III. c. 12. p. m. 409. In latina versione nostra ferri poterit *Myriandrio* quod ibi legitur; sed ad graeci nominis normam *Myriandrico* scriptum volueram. S.

[8. τίνει τὰ ἐς Θάλασσαν μέχρι etc.) *Versus* mare tendit usque ad etc. Abundans ille τὰ articulus eodem modo positus est atque paullo ante, τὰ πρὸς νότον et τὰ πρὸς βορῆν. Quod mox ait, *triginta* illam terram *populos habitare*, horum plures sigillatim nominavit lib. I. c. 28. S.]

CAP. XXXIX. [1 et seqq. Ἡ δὲ δὴ ἰστῆρη: sc. ἀκτὴ. Vide paullo ante, ad c. 38, 2. Alterà hac orà et ingenti veluti peninsula Asiae, a Perside usque ad Phoenicem excurrente, quae maiori ex parte mari Erythraeo [id est, australi, c. 37, 2. et II. 158, 18.) cingitur. partim vero secundum nostrum (i. e. mediterraneum) mare porrigitur, inter Persidem et Phoenicem tres regiones continentur, *Assyria*, quo nomine simul *Babyloniam* ab *Herodoto* comprehendi supra ad I. 102, 10. vidimus. *Arabia*, et *Syria*. Haec ora, ait l. 4 seq. *desinit in sinum Arabicum*; nempe interrupta est illo isthmo, qui sinum Arabicum a mediterraneo mari sciungit. Addit autem (lin. 5.) οὐ λήγουσα εἰ μὴ νότον. *Valla*, quasi λέγω pro νότον legisset, ista verba cum sequentibus iungens, sic vertit: *etsi non desineret, nisi ob id quod Darius e Nilorivos in illum sinum induxit; ἀπροσδιόντως* omnino. *Portus, νότον* quidem *divisionem* intelligens, tamen in eandem

fere cum *Valla* sententiam : cum (alioqui, seu naturali situ, in eum) non desinat, nisi divisione; id est, nisi propter illam divisionem quam *Darius* fecit, qua rivus ex Nilo in illum sinum deduxit. Aliter *Gronovius* : desinitque non desinens, nisi iure, in sinum Arabicum etc. cuius versionem intactam *Weselingius* reliquit, nec vel ipse vel *Valck.* vel *Reisk.* quidquam ad hunc locum notavit. Mireris tamen omnino quodnam illud *ius* sit, quo ista ora in Arabicum sinum desinat: magisque etiam *Larcherum* mireris, νόμον hinc legem interpretari non dubitantem: et aboutit, mais seulement en vertu d'une loi, au golfe Arabique: neque, quam qualemve legem hinc intelligere debeamus, explicantem. Atqui, quid sit quod verbis istis significatum voluerit *Herodotus*, satis ipse interpretatus esse videtur. De *Asiae* ora agitur: hanc revera non terminari in sinu Arabico ait: nempe, quo loco sinus Arabicus interiecto isthmo a mari mediterraneo seiungitur, ibi non desinit ora, sed pergit eadem ora ab altero sinus Arabici latere, et circum universam Africam continuatur; ita ut Africa, verum si quaeris, pars censi debeat huius eiusdem alterius orae de qua agitur. In hunc quidem modum perspicue mentem suam ipse Scriptor noster cap. 41. explicare videtur. Itaque naturâ quidem, et re ipsa, non desinit illa ora in sinu Arabico, sed νόμῳ desinit, id est, ex usu recepto, opinione, et usu loquendi, quo *Asiam* in isthmo illo terminari vulgo intelligimus dicimusque, atque inde *Africae* esse initium statuimus, quae tertia orbis terrarum pars vulgo haberi solet. Quare νόμῳ eadem fere notione hinc accipi debet atque in illo pseudo-philosophorum nonnullorum dicto, honestum nihil φύσει esse, sed νόμῳ; valebitque νόμῳ idem ac τῷ νενομισμένῳ apud *Nostrum* II. 17, 7. IV. 45, 28. (Conf. *Heindorf* ad *Plat. Phaedr.* c. 13. p. 231. e.) De fossa, quam *Darius* ex Nilo in Arabicum sinum duxit, dictum est lib. II. c. 158. cuius fossae h. l. non nisi obiter mentionem facit Scriptor; puto, quo clarius significet quem nam sinum Arabicum hinc dicat; quandoquidem alter sinus, qui *Persicus* vulgo nominatur, perinde etiam *Arabicus* sinus dici potuerit. S.]

CAP. XL. 2. καὶ Σαπειρών) Passim in libris Σάπειρος. *Apollonii Rhod.* II. 397. et *Stephani Byz.* Σάπειρος nomine conveniunt, situs aliquantum discrepat. [Mireris

vero, in eodem argumento paulo ante (cap. 37, 4.) Σάσπειρες et Σασπείρων, praeferentem *Wess.* et nunc Σασιίων tenentem. Conf. I. 104. 5. et Var. Lect. ad I. 110, 11.] In omni autem hac Herodotea disquisitione Ἐρυθρὴ Θάλασσα varia est notione: modo Oceano australi, nunc sinui Persico aut etiam Arabico pro vario regionum habitu convenit; neque inconmode, cum sinus ambo mari isti iungantur et eius sint divergia et partes. Qui maritimam superioris Asiae Arabiaeque oram bene callent, non adhaerescunt. *WESS.* — Ἐρυθρὴν Θάλασσαν universum mare vocat Noster quod Asiae a meridie est cum duobus sinibus, Persico et Arabico. Vide supra, ad c. 59, 1. *S.*

[5 seq. Ἀράξης ποταμός, ῥέων πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα) Incredible est quo pacto *Vallae* versionem, qui contra solem orientem fluit, absque notatione intactam relinquere doctissimi Viri potuerint: quos etiam *Larcherus* secutus, qui prend son cours vers le soleil levant, scribit. *Herodoti* hunc *Araxen* ab oriente in Caspium mare influere, adeoque non contra solem fluere orientem, vel ex hoc ipso loco intelligi potuerat. Caeterum vide quae de *Herodoti* hoc *Araxe*, qui aliis *Jaxartes* est, ad I. 202, 16. monuimus. *S.*]

CAP. XLI. [1. Ἡ δὲ Λιβύη ἐν τῇ ἀκτῇ ἐτέρῃ ἐστίν.) Vide ad cap. 39, 1 et seqq. notata. *S.*]

5. ἡ ἀκτὴ αὐτὴ στενὴ ἐστίν) Vitio humani ingenii contingit, ut omnibus eadem raro placeant. Spectantur res diversis modis et variante animi inclinatione. Mihi, quod rediit, verissimum, alii aliud. Sequitur continuo, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ στενοῦ τούτου: ubi vero illud, verum ni fuerit vulgatum? Supra lib. II. c. 158. de eo ipse isthmo, τῆ Ἰλαχιστόν ἐστὶ καὶ συντομώτατον ἐν τῆς βορείης Θαλάσσης ὑπερβῆναι εἰς τὴν νοτίαν, quod brevissimum et maxime compendiarium spatium, plane uti hic, stadiorum mille. Non excito *Plinium* lib. II. 68. quo hanc ipsam in rem usus est *Is. Casaubonus* ad *Strabon.* I. p. 114. [p. 65. ed. Cas.] neque dissimulo *Mediceum* αὐτὴ ἐστὶ ἢ ἐστὶ, iam est, qua est, nihil coloris ducere posse e c. 50. huius libri. Verum propere hinc discedo. *WESS.*

CAP. XLII. [4. μήκει μὲν γὰρ παρ' ἀμφοτέρω παρῆναι ἢ Ἐρυθρίῃ) Parum accurate *Larcher*: en sa longueur elle surpasse les deux autres parties et sic iterum c. 45. *Debue-*

rat; en sa longueur elle s'étend le long des deux autres. Nempe quidquid terrarum ultra Caspium mare et Araxem fluvium est, quam nos septentrionalcm Asiam nominare consuevimus, id ex Herodoti ratione Europae accensebatur. conf. c. 40, 4 seq. Quod adicit, εὔρεος δὲ πέρι οὐδὲ συμβαλλέειν ἀξίη φαίνεται μοι εἶναι, Reizius, in argumento huius capitis, ne coniecere quidem licet. At coniecere, est συμβάλλεσθαι verbo medio: sententia Scriptoris videtur esse, ne dignam quidem iudico quae cum Asia atque Africa conferatur. Caeterum συμβαλλέειν fortasse, praesenti tempore, scripserat auctor: sicuti συμβαλλόμενος I. 68, 16 et 21. et alibi, a ionico themate συμβαλλέω. S.]

6. δηλοῖ ἐαυτὴν) Mirum ni scripserit, more veterum suoque, Λιβύη μὲν γὰρ δηλοῖ ἐοῦσα περιέρυτος: id est ἐαυτὴν οὔσαν. In eundem sensum infra capienda ista: [in fine huius cap.] αὐτὴ ἐγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περιέρυτος ἐοῦσα. Δηλοῦν hac adhibetur structura Sophocli, Ai. vs. 471. δηλώσω --- γεγώς. Antig. vs. 20. Τί δ' ἔστι; δηλοῖς γὰρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. Ἐδήλωσε τῶν νόμων καταφρονῶν Alcibiades, Andocidi p. 30, 44. ἐδήλωσαν οὐ θελήσαντες, Pausan. III. p. 216. δῆλον ἐποίησαν ὑπεραχθεσθέντες, Herodot. VI. 21. VALCK. — Pronomen ἐαυτὴν communi consensu tuentur libri omnes; nec, cur sollicitetur, satis caussae subest: immo vero, quando in tali dictione abest pronomen, fuerit illud ad sententiam subintelligendum. S.

11. Φοίνικας ἀνδράς) Phoenices, ubi maritimam Syriae oram occupant, ναυτιλίῃσι μακρῆσι ἐπιτίθεσθαι scripsit lib. I. c. 1. An statim ex sinu Arabico, unde digressi erant, in Oceanum australem et Atlanticum, merito dubitatur. Quam vero Salomoni, Iudaeorum regi, in nobili navigatione ex eo sinu operam praestiterant I. Reg. ix, 27. eandem aliis et regi Aegyptio addixerunt, usu maritimae peregrinationis exercitati. His ergo debetur et regi Neconi Africa primum circumnavigata; quam multis post seculis Lusitani diversiore progressu feliciter cognoverunt mari ferme circumflum. WESS.

CAP. XLIII. 1. Καρχηδόνιοί εἰσι οἱ λέγοντες) Ex hariolatione Cl. Παυῶν οἱ πλέοντες: Carthaginienses enim similibus defunctos navigationibus tentasse oras Africae, Atlantico mari adspersas: de Sataspe nihil eos novisse.

Quae docti viri coniectura habet, quo se commendet. Aliud *Nic. Abramus*, Phari Vet. Test. lib. III. p. 92. *μετά δὲ Καρχηδόνιοι εἶσι etc.* sine cominate legens vertensque, postea quidem Carthaginienses, ut quidem ipsi dicunt: praestitisse nimirum se, quod Sataspes navigando haud absolverat. Quae verbis istis indicari, dubito vehementer. Hannonem a Gadibus ad fines Arabiae circumvectum *Plinius* tradit lib. II. 67. an ante Herodoti aetatem, needum certum. Et quid impedit, cur Poeni inaudire de frustraneo Sataspis conatu nihil potuerint, Xerxi foederibus iuncti, et mercandi studio ad omnia, uti solent, circumspecti? Saepe praeterea narrationes Carthaginiensium advocantur in Libyae rebus c. 195. 196. WESS. — Post λέγοντες Vir doctissimus cum superioribus Editoribus nonnisi levissime incidens orationem, ab auctoris mente aberravit: et, quod mirari subiit, absurdam Gronovii versionem, *Secundo loco (Carthaginienses sunt qui dicunt) postquam Sataspes - - - Africam non circumnavigavit etc.* verbotenus repraesentavit. Nec vero melior *Vallae* erat interpretatio. *Reizius*, interposita post λέγοντες paullo fortiore distinctione, omnia plana reddidit. Sententia eadem, quam *Pavius*, referente *Wesselingio*, proposuerat; sed nulla in verbis novatione opus est. Postquam dixit, οὕτω μὲν αὐτὴ ἐγνωσθη τὸ πρῶτον, nempe περιήντος εὐῶσα, (conf. *Valck.* ad c. 42, 6.) in hunc modum pergit: Μετά δὲ, Postea (post illam Phoenicium navigationem) Carthaginienses dicunt; scilicet, cognovisse se circumfluum esse Africam: nam (hoc suo nomine, non Carthaginiensium verbis, adiiicit *Herodotus*) Sataspes quidem non circumnavigavit Africam, ad hoc licet missus. S.

17. τῷ ὄννεμα Σολόεις) Sic scripserat lib. II. 52. Σολόεντα ἄκραν aut Λιβυκὸν ἀκρατόριον Hanno et Scylax in Periplus, πύματον Σολόεντα *Crinagoras* in Epigrammate, de quo *D'Orvillius* ad *Chariton.* p. 424. et *Reiskius* in *Anthol.* p. 188. [*Analect. Brunck.* T. II. p. 145. num. XXI.] Ceterum memoria *Posidonium* deceptit, ex *Herodoto*, a *Dario* missos τῆλεσαι τὸν περίπλουν Africae, asseverantem in *Strabon.* lib. II. p. 155. [p. 98. ed. Cas.] Tale hic nihil. WESS.

20. ἀπικόμενος παρὰ βασιλέα) ἐς βασιλέα quod nobis e msto *Galeus* obtulit, si dant plures, fortasse tanquam rarius probandum videretur; ἐς aliquoties adhibuit in

talibus Herod. Ut verum tamen fatear, ne loci quidem unius recordor, in quo legatur ἀφιέσθαι εἰς τινά, cui plurima sunt ad manum, in quibus ἐλθεῖν et εἰσελθεῖν εἰς τινά. [conf. Reiz. de Prosod. p. 11. et 56 seq. ed. Wolf.] Paulo post [lin. 23.] duabus fortasse literis repetitis scribi commode posset; οἱ, ὅπως ὡς σφεας καταγοίατο τῇ νηϊ, Φεύγεσκον πρὸς τὰ οὖρα. [At novationem nec res postulat, et mssti recusant.] Deinceps [lin. 25.] quia σίνεσθαι etiam frequentatur Herodoto, σίνειν non adhibetur ab antiquis, veram pae- ne lectionem coniectando fueram adsequutus, corrigens, αὐτοὶ δὲ ἀδικεῖν οὐδὲν ἐπιόντες, memor Herod. V. c. 74. ἐσίοντο ἐπιόντες χώρους τῆς Ἀγρικῆς. Itaque laetus excepi quam Diss. Herod. p. 167. subministravit Codicum lectionem, ἐσιόντες, πρόβατα δὲ μοῦνα: hoc aptius respondet ad πόλιας: χώρας ἐπελ- θεῖν et ἐπειναί χώρους adhibentur. VALCK.

24 seq. ἀδικεῖν οὐδὲν ἐσιόντες, πρόβατα etc.) Multum meo iudicio ex membranis potius, ἀδικεῖν οὐδὲν ἐσιόντες, πρόβατα δὲ μοῦνα: ipsos urbes ingressos nihil iniuriosum pa- trasse, pecora duntaxat inde accepisse. Plenior ita oratio, superfluo et insueto σίνοντες in posterum caritura. Utcun- que ea super codicum lectione statuatur, non recusabitur iisdem e schedis [lin. 27.] αἴτιον τὸδε ἔλεγε, caussam hanc dicebat Sataspes: huius enim ad regem sermo. Caussam, quam Xerxi non probavit, dederunt venti, ex oriente ad constitutum isthic flantes, et navis praepedientes cursum ex probabili Marshami et Palmerii sententia. WESS.

27. αἴτιον τὸδε ἔλεγετο) Hanc caussam afferebat, Valla: legit itaque αἴτιον τὸδε ἔλεγε, nempe Sataspes. Sequens τὸ πεπερισε potuit ἐλέγετο. In proximis [lin. 28.] pro Ξέρξης δὲ οἱ οὐ συγγινώσκων, collatis Vallae Latinis, hunc Xerxes negans locutum vera, Io. le Febvre suspicabatur scribendum, Ξέρξης δὲ ὄν (pro αὐτὸν vel ἐκεῖνον) οὐ συγγινώσκων λέγειν ἀληθῆα: in iuvene praesertim huius seculi Gallo conatum laudo: οἱ minus in his commodum esse fatendum etiam illi, cui Herodoteus est exploratus usus verbi: συγγινόντες ἀδικῆσαι, συγγινόντες ποίειν σε δίκαια, et similia, dantur apud hunc plurima; a quibus illud distat lib. V. c. 91. συγγινώσκομεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὀρθῶς: in quibus etiam scribi po- tuisset οὐ ποιήσαντες ὀρθῶς, sub qua duplici structura idem significans adhibetur συνειδέναι. Diphili versus est: Συνειδόθ'

αὐτῷ Φαῦλα διαπεπραγμένω. *Quintilian. Inst. Or. III. 6. Non sustineo esse conscius mihi dissimulanti. Sophocles: Ἥ δὲ κενὸν ἄρ' ἦν, ἠνίκ' ἄν τις ἐσθλὸς ὦν Αὐτῷ συνείδη.* Herodoteo verbo *Lysias p. 164. συνέγνωσαν αὐτοῖ σφισιν ὡς ἠδικηκότες. VALCK.* — At nec male dicitur quoque συγγνώσκωιν τινί, *adsentiri alteri. Sic quidem VII. 12, 10. συγγνωσόμενός τοι, qui tibi adsensurus est: qua ex notione fluxit illa ignoscendi. S.*

54. ἐκὼν ἐπιλήθωμαι) *Arch. codex ἐπιλήθωμαι, quod non deterius: in re simili, cuius auctoris mentio posteris minus fuisset honorifica, considerate Herod. I. 51. τῶν τις Δελφῶν, — τοῦ ἐπιστάμενος τὸ οὔνομα οὐκ ἐπιμνήσομαι. Lib. II. c. 125. τῶν (Graecorum) ἐγὼ εἰδὼς τὰ οὐνόματα οὐ γράφω. Similiter in sacris arcano silentio tegendis Pausan. II. p. 117. τὸν δὲ λόγον ἐπιστάμενος οὐ γράφω. lib. I. p. 71. λεγόμενον καὶ ἄλλον λόγον εἰδὼς ὑπερβήσομαι. VALCK.* — Ut hic, similiter III. 75, 5. ἐκὼν ἐπελήθετο: et τῶν ἐπιτολέων μεμνημένος ἐπελεωθήετο III. 147, 6. Absurdum τατίσχε, quod pro κατίσχε in nostrum se insinuavit exemplum, aequus facile corriget Lector. S.

CAP. XLIV. [6. Σκύλακα ἄνδρα Καρυανδέα) *Superest hodieque Scylacis Caryandensis Περίπλους τῆς θαλάσσης τῆς οἰκουμένης Εὐρώπης, καὶ Ἀσίας καὶ Λυβίας: quod opus quidem iuniori cuidam Scylaci Vossius et Dodwellus tribuunt; sed eidem prisco itineratori, quem Herodotus hic nominat, post Fabricium Biblioth. Graec. lib. IV. c. 2. sect. 6. merito (ut videtur) vindicavit doctissimus De Sainte-Croix singulari commentatione in Actis Acad. Inscript. T. XLII. p. 350. et seqq. inserta. S.]*

6 seq. ἐν Κασπατύρου τε πόλιος καὶ τῆς Πακτυϊκῆς γῆς) *Vitiosum Arch. Κασπατύρου accedit quodammodo ad Hecataei ap. Steph. Κασπάπυρος. [In scripturam Κασπατ. apud Nostrum III. 102, 1. consentiebant libri omnes.] Situs urbis et regionis Pactyicae certo non potest finiri. Hecataei πόλις erat Γανδαρικῆ. Gandarii in extimis Persarum locantur finibus, contermini Sogdis Bactriisque lib. III. 91. VII. 66. Quorum si Caspatyrus fuit, ab Indo, sicuti hic innuitur, afuisse non videtur. Excusari certe H. Dodwellus nequit, urbem Gangi adponens, ipsumque Herodoti Indum Dissert. de Scylace c. 1. et Gangem confundens. Amnium enim solus Indus praeter Nilum, ex priscorum sententia, crocodilos alebat: sic Noster, et, quem in examine*

Dissert. *Dodwelli* optime *Iac. Gronovius* excitavit, *Arrianus* Ἀναβ. lib. VI. 1. cui testis accedere opportunus poterit *Pausanias* IV. 30. Iure propterea *Gronovius* pro *Indo* consistit. Nam *Th. Hyde* divinatio in Argumento c. 23. Relig. Veter. Persar. κατὰ ποταμὸν, quo secundo *Scylax* et comites in mare devenerunt, *Hydaspem* signare, in *Zaradrum* influentem, qui se *Indo*, cuius ostia erant exploranda, miscet, dubiae admodum et fallacis est fidei. WESS. — De *Caspatyro* urbe et *Pactyica* regione consuli digna sunt quae commode collegit disputavitque *Larcher* in Indice Geographico ad *Herodot.* p. 102. et 401 seqq. ubi *Rennelli* etiam Viri clariss. examinavit sententiam. *Heeren* in opere saepius laudato T. I. p. 389. et 405. urbem regionemque *Cabul* intelligit, Persiae finitimam; quem vero *Indum* fluvium hic nominat *Herodotus*, *Gureum* intelligit (hodie *Kameh*) ab occidente in *Indum* proprie nominatum influentem. S.

14-16. οὕτω καὶ τῆς Ἀσίας etc.) Receptum antea οὗτος tueri se nequit: schedae melius. Sequentia habent quid scabri, et varie tentantur. Praetuli ex Codicibus ὁμοια παρεχομένη, videlicet Ἀσίη. Non quidem συντάξεως procedit ordo, cuius in hoc et aliis veterum ratio non semper ducitur: ut ut est, puto de scabritie non nihil deminutum. Maioris momenti coniectura *Ampl.* est *Bouherii*, fini huius periodi conplura ex secuturis [cap. 45. lin. 6 seqq.] nectentis, hunc in modum, ἑμοια παρεχομένη τῇ Λιβύῃ καὶ οὐρίσματα αὐτῇ Νεϊλός τε ὁ Αἰγύπτιος --- τὰ Κιμμέρια λέγουσι. De Asia haec, quod verissimum, cuncta scribi: ubi nunc sunt, orationis nexum scindere et turbare, cui, istis in hunc locum migrantibus, apta copulatio et adhaesio. Mihi, tametsi *Procopii* aevo eadem, quae in msstis et editis, series, inventum non videtur inconcinnum. Vide *Bouher.* Diss. *Herodot.* c. 18. p. 119. WESS. — Copiosius de hoc loco, et de ista praesertim scriptura παρεχομένη, in *Var. Lect.* disputavi; ubi in hoc ipso, quod codicum nonnullorum auctoritate a *Wess.* vulgatum est, adquievi. Et παρεχομένην quidem, quod olim vulgabatur, nullis utique machinis defendi potest: verum tamen illud ipsum etiam παρεχομένην, ad τὰ τῆς Ἀσίας relatum, nimis durum et insolens debet videri. Ac ne παρεχόμενα quidem, si vel maxime codex

aliquis hoc daret, satis placere posset: agitur enim hic non tam de rebus quas quaeque terra exhibet aut praefert, quam de terrarum circuitu, et quousque quaeque porrigatur; nec ex professo commemoravit Scriptor res quas Asia pariter atque Libya gignet, nisi quod obiter crocodilorum mentionem fecit, quos Indum pariter atque Nilum alere dixit. Quare iterum iterumque relegenti mihi hunc locum perquam probabile videtur, sic scriptum oportuisse: *ὄτω καὶ τῆς Ἀσίας, πλὴν - - ἀνίσχοντα, τὰ ἄλλα ἀνεύρηται ἑμοῖά περ ἐχομένη τῇ Λιβύῃ*: ita Asiae - - reliqua explorata sunt, pariter certe atque contigua Libya. Nam, quod iam antea monuerat, (c. 39, 5. et 42, 6.) contiguam esse Asiae Libyam, id statim c. 45, 5. iterum urget, unam esse continuam terram; itaque nil caussae fuisse, cur tres, veluti distinctae et a se invicem seiunctae, terrae statuerentur. Qua notione *παρεχομένη τῇ Λιβύῃ* Reizius scripserit, non habeo dicere. Quod autem ad ista verba (c. 45, 6 seqq.) adinet, *καὶ εὐρίσματα αὐτῆς etc.* quae cum extremis huius capituli iuncta *Buherius* voluit; istud *αὐτῆς* non ad *Asiam* refertur, sed ad *universam terram*, quae quum una atque continua sit, (*γῆ μία ἐσῶσα*) mirum sibi videri ait Herodotus, cur tribus nominibus illa distinguatur, quasi tres essent terrae, Nilo et Phasi aut Tanai fluviiis determinatae; videturque hoc significare: quum tres, quae vulgo nominantur terrae partes, non sint interiecto mari usquequaque a se invicem seiunctae, debebat una continens universa terra censerī: sin maiorum quorundam fluminum cursus satis caussae est cur terra in partes divisa statuatur, multo plures quam tres partes fuisse numerandas. S.

CAP. XLV. [5 seq. Quod ait, *μήκτι - - παρ' ἀμετρούρου παραήουσα*, conf. c. 42, 4. ibique not. Tum de his, quae proxime insequuntur, *μηὲ ἐσῶσα γῆ etc.* vide molo ad c. 44, 14-16. notata. S.]

3. *Τάναιν ποταμὸν τὸν Μαίητιν*) *Tanain Macetam* explicant ut *Phasin Colchum*, quod ex hoc *Macotarum* tractu labatur. At discrepat caussa; *Tanais* influit in *Macotin* paludem, longe supra eam lacu erumpens. Fuit olim, quae eiusdem *Bouherii* suspicio, *τὴν Μαίητιν*, seu verius *καὶ τὴν Μαίητιν*. *Fallae* Latinae huc vergunt, et liquidissime (quod vir

Ampl. non vidit) *Procopius* Bell. Goth. lib. IV. 6. *Herodotea* exscribens, οἱ δὲ Τάναϊν ποταμόν, καὶ Μαιῶτιν καὶ Πορθμ. Qui cum Μαιῶτιν adpellat, suo utitur more, ut Ionico Noster. Vide c. 20. WESS. — Potuit suo arbitrato *Procopius*, sicut et *Valla*, *Maeotidem paludem* hîc intelligere. At, quum in τὸν Μαιήτην consentiant libri, nihil profecto impedit quo minus intelligamus *Maeoticum fluvium* hîc dici *Tanaim*, (i. e. qui per Maeotarum fines decurrit) quemadmodum Νεῖλος ὁ Αἰγύπτιος nominatur, et Φάσις ὁ Κόλχος. S.

9. Πορθμία τὰ Κιμμέρια) De *Porthmiis Cimmeriis* vide supra c. 12. WESS.

11 seqq. ἐπὶ Λιβύης - - - γυναικὸς αὐτόχθονος) Iovis ex *Epapho* neptis *Isocrati* Laud. Busir. p. 223. Mox [lin. 13.] *Eustath.* ἀπὸ τῆς Προμηθ. μητρός: cui in Asia, *Promethei* matre, *Apollodorus* Bibl. I. 2, 3. et Schol. *Apollonii* Rh. I. 444. adstipulantur. *Herodoti* alia sententia, quae et in *Stephani* Byz. Ἀσία. Est *Eustathius* in his paullo audacior, etiam [lin. 15.] ἐπὶ Ἀσίῳ, τοῦ Ἄτυος. [pro Κότυος, quod habet *Herodot.*] Fuit *Manis* filius *Atys* I. 94. quem praeter et *Cotyn* genuit, indice *Etymol.* in Ἀσίῳ, et, cuius auctoritas excellentior, *Dionysio* Halic. lib. I. Ant. R. p. 21. Vide *H. Vales.* ad *Nicol. Damasc.* p. 68. Utique imprudenter in *Eustathii* partes *Ampl. Bouherius* Diss. Herod. c. 5. transiit. WESS.

15 seq. ἐπὶ Ἀσίῳ, τοῦ Κότυος, τοῦ Μάνεω) Non alibi Κότυος fit apud *Herod.* mentio; quod nomen, in antiqua *Ed. Vallae* versionis omissum, primo quidem adspectu potius videtur Thracicum: Ἄτυς certo nomen est Lydiacum; praeter Regem, sic *Croesi* filium nominat *Herod.* et patrem ditissimi illius *Pythii*, tempore *Xerxis* nobilitati. Accedit ad haec, Lydiaca narrantem *Herodotum* lib. I. c. 94. (non sanequam ex *Xantho Lydo*, quod *Galeus* putabat; quippe qui οὔτε Τυρρηνὸν ἠνόμακεν οὐδαμοῦ τῆς γραφῆς, δυνάστην Λυδῶν, οὔτε ἀποικίαν Μηρόνων εἰς Ἰταλίαν κατασχοῦσαν ἐπίσταται, teste *Dionys.* Halic. Ant. Rom. I. p. 22, 15.) *Herodotum*, inquam, non ut hic *Mani* filium dare Κότυν, sed Ἄτυν: ἐπὶ Ἄτυος, τοῦ Μάνεω, βασιλῆος. Tandem Ἀσίῳ, τοῦ Ἄτυος, hic legisse videtur *Eustathius*; cuius ista extant ad *Dionysii* Perieg. vs. 270. Ἡρόδοτος δὲ Φησι τὰ τρία τῆς γῆς τμήματα ἐπωνομίας ἔχειν γυναικῶν. - - - Λυκόφρων δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ ἀπὸ

Ἀσίως τοῦ Ἄτυος καλεῖσθαι φησιν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ καὶ ἐν Σαρδίσι φυλὴ τις καλεῖται Ἀσία; imo καλεῖται Ἀσιάς: sunt enim et postrema Herodoteis vicina: ἀπὸ τοῦ καὶ τὴν ἐν Σαρδίσι φυλὴν κεκληῖσθαι Ἀσιάδα. Hoc minime cunctanter statuo, in his Eustathianis nomina Herodoti et Lycophronis esse transponenda: Herodotea sunt, quae tribuuntur Lycophroni; quae Herodoto, sunt sine dubio Lycophronis, quodque bene observavit accuratissimus Editor Ed. Twaites, ab ipso Eustathio huic, velut auctori, contributa ad vs. 620. ubi legitur etiam ἀπὸ Ἀσίω, τοῦ Ἄτυος. Tandem pro Ἀσίως scribendum ut apud Herod. Ἀσίω. Forma vulgari dare quoque potuerat Ἀσίω: *Asias* enim, Ἀσίας, Ἀσίω, Ionice flectitur Ἀσίης, Ἀσίω. Atque ob has forte rationes videri posset hoc in loco Herodoti nomen Κότυος in illud Ἄτυος convertendum. Ille tamen ego, qui toties in Herodoto levioribus de caussis forte suspicax perhibebor et novator, hic nihil novandum iudico servandumque Κότυος nomen. Primum *Asian Cotyis* filium dictum veteribus legerat Eustathi. in Iliad. β'. p. 192, 51. τὸν μὲν Ἀσίαν Κότυος ἰσσοροῦσιν υἱόν. Deinde multo plus habet ponderis auctoritas Dionysii Halic. Ant. Rom. I. p. 21. scribentis, Τυρρηνὸν dici quintum a Iove. Iovis enim filium *Manen* primum istius fuisse regionis Regem: τούτου δὲ γεννηθῆναι Κότυν τῷ δὲ Κότυϊ δύο γενέσθαι παῖδας Ἀσίην καὶ Ἄτυν ἐκ δὲ Ἄτυος Λυδὸν Φῶναι καὶ Τυρρηνόν, quorum hic cum colonis in Italiam abierit; ille manserit regni paterni haeres: de Atyë, huiusque duobus filiis Lydo Tyrrenoque paria scribit Strabo V. p. 555. c. [p. 219. ed. Cas.] Utrumque dedit et Atyi filium Herodotus; solum quidem memorans duntaxat Τυρρηνόν, I. 94. sed et meminuit Λυδοῦ τοῦ Ἄτυος, I. 7. VII. 74. a quo Maeones traxerint Lydorum nomen. Xanthus Lydus, cui credendum potius in rebus patriis, quam Graecis recentioribus, Tyrrenum prorsus ignorans, Ἄτυος παῖδας γενέσθαι λέγει Λυδὸν καὶ Τυρρηνόν. Ut regionibus urbibusque dare possent conditores, nomina Graeci plurima sunt commenti. VALCK. — Confer Creuzeri Fragm. Veterum Historicor. p. 155 seq. S.

17. ἀλλ' ὡς ἐστὶ τῆς Προμαθῆος Ἀσίης) Ista quidem verba, si sunt, ut esse videbuntur, Herodoti, signis saltem tanquam παρεμβλήη sunt a vicinis separanda. Haec sola si dedisset, per *Asiam Promathei*, filiam, uxorem, an matrem

intellexisset, maneret incertum; sed paulo superius uxorem dixit Promethei, quam cum aliis matrem habuit *Lycophron*, Cass. vs. 1412. Οὐ μὰν ὑπέξει γ' ἢ πικηθέως τοιάς. Schol. ἢ Ἀσία· Ἀσίας γὰρ καὶ Ἰαπετοῦ Προμηθεύς καὶ Ἐπιμηθεύς. vid. Doctiss. *Twaites* ad *Eustath.* l. c. et ad vs. 620. VALCK.

21. ἀπὸ τῆς Τυρίης) Hoc verius ob lib. I. 2. et msstorum decretum. Non nego *Syriam* potuisse *Europam* dici. Quaeritur de *Herodoti* manu, cuius prudens de matronae nomine observatio. Notae sunt coniecturae S. *Bocharti*, super *Libyae*, *Asiae* et *Europae* titulis ex Phoenicum lingua elegantes, lib. IV. Chanaan. c. 33. WESS.

CAP. XLVI. 4. ἔχομεν προβαλέσθαι) Nulla hic comparatio: [nempe comparare in vers. lat. posuit *Gronovius*: rectius *Valla*, proferre.] negat se habere huius orae nationem, quam producat et in medio collocet: id προβαλέσθαι, quo modo manu exarati libri, e quibus si qui velint ἀνδρα λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον, non obluctabor. Nihil in Codicibus magis obvium, quam λόγιμον et λόγιον, λεγόμενον ac γενόμενον convertere, sicuti lib. II. 5. et IV. 13. [sed bene habet vulgatum.] De *Scytharum* sapientia multi nimis praeclare: σοφία prudens est sollertia, qualis lib. III. 127., qua semet bello temere lacescentes, veluti *Cyrum*, impunitos haud dimittebant; quaque, si nolint inveniri, deprehendi nequeant, quod *Dario* usu venit. Alioqui barbari moribus omnique disciplina; bene *Noster*, τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἄγαμαι. WESS.

5. πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνος) Olim vocula mihi πάρεξ sic visa fuerat transponenda, ut legeretur: οὔτε ἀνδρα λόγιμον οἶδαμεν γενόμενον ἐκ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνος πάρεξ Ἀναχάρσιος. Quum vero consideratius ad vulgata haec exigere *Eustathii* ad *Dionys.* vs. 669., ex *Herodoto* narrantis ὅτι ὁ Εὐξείνιος παρέχεται ἔθνη ἀμαθέστατα, καὶ ἐξ οὐδενὸς τῶν ἐντὸς τοῦ Πόντου ἀνὴρ ἐλλόγιμος λέγεται, πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ, ὅθεν ὁ Ἀναχάρσις, coepi animadvertere nihil in istis esse quod mutari deberet. Si scripsisset, πάρεξ Ἀναχάρσιος, καὶ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνος, figura hic obtineret, quam *Χιασμόν* vocant *Grammatici*, multis explicitam *Eustathio* ad *Hom. Iliad.* γ'. 108. Οἴτετε δ' ἄρν', ἔτερον λευκὸν, ἔτερον δὲ μέλαιναν, Γῆ τε καὶ ἠελίῳ. Ista nativam haberent perspicuitatem sic scripta: οἴτετε ἄρνε δύο, λευκὸν καὶ μέλαιναν, Ἡλίῳ καὶ Γῆ, ut sua sibi singula subiiciant.

tur velut ἐν τετραγώνῳ καταγραφή. Ad hanc normam Herod. hic primum duo ponit diversa; prius, οὔτε γὰρ ἕνους τῶν ἐντός τοῦ Πόντου οὐδὲν ἔχομεν προβαλέσθαι (sic mssti) σεσίης πέρι: alterum, οὔτε ἄνδρα λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον. Tum duo diversa sequuntur: prioris membri haec est exceptio, πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνεος: haec, alterius, πάρεξ Ἀναχάσιος. Sunt mihi similes ad manum aliorum structurae. Ceterum his Herodoti vexandis occasionem arripuerunt viri Docti ex Ep. Pauli ad Coloss, 3, 11. Primus, credo, Salmasius abusus est in Ossil. Ling. Hellen. p. 559. cui se primus opposuit, amicus et admirator viri maximi, Alex. Morus in notis ad Nov. Foed. p. 251. et seqq. VALCK.

13. ζῶντες μὴ ἀπ' ἀρότου) Hic etiam haerebat olim alterius vice saepius a librariis scripta vox ἀρότου. [Nempe sic edd. ante Gron. cum nostro Pb.] Qualia de veteribus Herod., de sui quoque temporis Scythia scribit Strabo VII. pag. 460. c. [p. 500. c. ed. Cas.] Iustinus II. 2. Hominibus inter se nulli fines: neque enim agrum exercent; nec domus illis ulla, aut tectum, aut sedes est, armenta et pecora semper pascentibus, et per incultas solitudines errare solitis: uxores liberosque secum in plaustris vehunt: Φερίομαι ἰόντες Herodoto; saepe Straboni dicti Νομάδες καὶ Ἀμαξίται, Melae II. 1. ἄμαξόβιοι. Si Poëtae nomen sincere scriptum in Strabon. pag. 463. c. [p. 502. d. ed. Cas.] Hesiodus iam meminerat ἀπηνικίς οἰκί' ἐχόντων. Apud Philostr. Vit. Apoll. VII. 26., scribendum utique, οἰκίαις ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν πέπτανται, possident, habent, pro πέπτανται. Saepius in verbo πεπασθαι erravit Olearius, et pag. 246. bonam lectionem perversa corruptit interpretatione. VALCK.

14. οἰκίματα δὲ σφι ἢ ἐπὶ ζυγίῳ) Nulla caussa viro docto κτήματα τε refingendi. Φερίομαι ἰόντες istis verbis explicatur liquidius. Mitto multivagas Scytharum domos ex Seneca, et eorundem sutilem domum apud Valer. Flaccum. Accommodatum Aeschyli Prometh. vs. 708. οἱ πλικαὶ στίγας Πιδάρσιος ναῖουσ' ἐπ' οἰκίλοις ὄχαις, et praeter cetera Hippocratis Aer. Aq. et Loc. p. 291. [§. 93. p. 86. ed. Coray.] ἐνταῦθα καὶ οἱ Σκύθαι διακίτονται, Νομάδες δὲ καλιόνται, ὅτι οὐκ ἴσσι οἰκίματα, ἀλλ' ἐν ἀμάξις οἰκίσσι: quos currus graphice expingit deinde. WESS.

15. καὶ οἰκὴν ἂν εἴσαν οὔτοι ἀμαχοί;) Nullam nec in Ku-

ropa, neque in Asia gentem, ἔθνος, esse scribit Thucyd. II. 97. ὅ, τι δυνατόν Σκύθαις ἰσογυμονοῦσι πᾶσιν ἀντιστήναι. Herodoto non adeo videbantur invicti propter corporum vires hominumque multitudinem, quam propter mores atque instituta: hac mente Ephorus ap. Strabon. VII. p. 463. et 464. [pag. 302 seq. ed. Cas.] ταῖς δικαίταις εὐτελεῖς ὄντες καὶ οὐ χρηματισταὶ - - πρὸς τοὺς ἐκτός ἄμαχοί εἰσι καὶ ἀνίκητοι, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσσι. Iustin. II. 5. Perpetuo ab alieno imperio aut intacti aut invicti mansere. - - Gens et laboribus et bellis aspera; vires corporum immensae; nihil parare, quod amittere timeant. De Cyro Darioque narratis Iustino, quod ad rei summam attinet, satis concinit Herod.; quaeque de Sesostris in Europam usque narratur expeditione, qui Scythas subegerit et Thraces, illa dubia satis fide nituntur. Vagi Scythae non poterant inveniri: hoc unum metuebat Mytilenaeus Coës apud Herodot. IV. 97. VALCK.

CAP. XLVII. 3. πεδιάς αὕτη, ποιῶδης τε) Optime Gronovius ex Medic., in quo si ἔνυδρος, quod alii praeferrunt, fuisset, nihil fortasse requireretur. Hippocrates [I. c. §. 92.] de Scytharum regione, πεδιάς ἐστὶ καὶ λειμακῶδης καὶ ψιλὴ καὶ ἔνυδρος μετρίως ποταμοὶ γὰρ εἰσι μεγάλοι, οἱ ἐξοχετεύουσι τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν πεδίων. Cuius λειμακῶδης idem ac ποιῶδης, Galeno explanante. Hesychius, Λεῖμακες, νοτεροὶ καὶ ποιῶδεις (male antea πῶδεις) τόποι, spectans Euripid. Iph. Aul. vs. 1544. Λειμακέστεροι in Suida nullo iure Küsterus mutat, quippe ex Coe sene apud Erotianum. Confer Sophoclem Philoct. 1449. Ego his non inmoror, ἔνυδρος reliquens ob lib. IX. c. 25. WESS.

7. Ἴστρος μὲν πεντάστομος) Paria Arrian. Ἄναβ. V. 3. et Scymnus. Nilus itidem πεντάστομος II. 10. Sed, quod huic evenit, ut minora et manu facta in censum ostia venirent, idem Istro: tantum Nilo minor, verba Melae II. 1, 56., totidem quot ille ostiis, sed tribus tenuibus, reliquis navigabilibus, effluit. Quod autem [lin. 9. pro Ἰπάρκιος] Vossius ad Melam II. 1, 26. [al. II. 1, 58.] καὶ Ἰπάρκιος reponit, non probō. Infra c. 55. et 56. scripti libri vulgatum stabiliunt. In Pomponio dissensus est; Plinii corruptus Pacyris lib. II. 12. ad verum inclinat amnis nomen. WESS.

CAP. XLVIII. [4 seq. ποταμῶν καὶ ἄλλων] πολλῶν καὶ ἄλλων legendum videri coll. c. 50, 2. scripsi in

Var. Lect. Quum vero in vulgatum consentiant libri, nihil praeter necessitatem novandum, facileque ferendum vocab. *ποταμῶν*: sed oratio in hunc modum commodius distinguetur: *κατὰ τοιοῦδε μέγιστος γέγονε ποταμῶν καὶ ἄλλων εἰς αὐτὸν ἐκδιδόντων, (sive ἐσδιδόντων malueris) εἰσὶ δὲ εἶδε οἱ μέγαν αὐτὸν ποιοῦντες. Διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς etc. Ob hoc Danubius maximus est: (scilicet) et alii in eum influunt amnes, et qui eum (prae caeteris) augent, hi sunt: sive, et hi, qui eum (prae caeteris) augent: quos nempe continuo deinde recenset. ποταμῶν καὶ ἄλλων - - ἐκδιδόντων idem valet ac ποταμοὶ μὲν καὶ ἄλλοι εἰς αὐτὸν ἐκδιδόνσι: et ad illam μὲν particulam, in verbis his subintellectam, refertur ista δὲ quae consequitur, εἰσὶ δὲ εἶδε. S.]*

6 seq. *πέντε μὲν οἱ ῥέοντες*) Coniecturas elegantes doctissimorum virorum, *Valckenarii μόναι ῥέοντες*, *Reiskii εἶδε ῥέοντες*, laudare equidem, sequi non possum. WESS. — E tantum in O converso legerim, *πέντε μόνοι ῥέοντες*. Confluentes in Istrum fluvii erant longe plurimi: *διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς πέντε μόνοι ῥέοντες*, quos suis singulos designat nominibus. His recensitis multo plures enumerat aliunde ortos, qui in Istrum itidem confluerint: haec est ratio, cur illi priores, *αὐτηγινείς ποταμοὶ Σκυθικοὶ*, esse dicantur *πέντε μόνοι*, quod vicinum etiam commendat *μὲν γὰρ*. VALCK. — Perpensis omnibus momentis, si minus certa, at perquam probabilis videri debet *Valckenarii* emendatio. Sane in eodem orationis membro, paucis interiectis verbis, perincommodè repetita videbitur *μὲν* particula, (vide tamen mox ad c. 49, 1 seq. notata.) nec articulo *εἰ* ante *ῥέοντες* satis opportunus hic locus: perapta vero ad id, quod hic agitur, vox *μόνοι*, et multo aptior quam quae aliis placuit *μεγάλοι*. S.

7. *Πόρματα*) Amnis *Πόρματα* in *Arch.* prave *Τόρματα*, nec *Mela* inde lib. I. 19, 87. *Toreatas*, quae *Galei* opinio, finxit: longe enim illi ab hoc fluvio. Nunc *Pruth.* Reliquorum titulos et cognomina, quibus nostro aevō adpellantur ista flumina, adscribere non vacat. Cupidi exposita (non sine differitate tamen) videbunt a *Stukio* ad *Arriani* *Peripl.* pag. 178., *Bouherio* *Diss. Herodot.* p. 204. et *Bayero* *Comment. Acad. Petropolit.* T. I. p. 409. WESS. — Locum hunc de *fluvii in Istrum influentibus* percommodè tra-

ctavit *Mannert* in Geogr. Graecor. et Romanor. T. IV. p. 72 seq. tum illum de reliquis *Scythicis fluviis* c. 51. et seqq. idem *Vir doctus* ibid. p. 74 seqq. et *D'Anville* in Commentatione Actis Acad. Reg. Inscript. T. XXXV. p. 573. et seqq. inserta hoc titulo, *Examen critique d'Herodote sur ce qu'il rapporte de la Scythie.* S.

[10. πρὸς ἠῶ ῥέων) Vide ad I. 202, 16. notata pag. 203 seq. S.]

CAP. XLIX. [1 seq. ἐκ δὲ Ἀγαθύρων -- τῷ Ἰστρῷ. ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου etc. Prius membrum, Ἐκ δὲ Ἀγαθύρων -- τῷ Ἰστρῷ, commodius superiori cap. 48. iungetur, ut eodem capite commemorentur fluvii, qui a septemtrione et a laeva ripa in Istrum influunt; quum dein ab illis inde verbis, Ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου etc., nominentur ii, qui a meridie fluunt, et a dextra ripa eidem miscentur. Quod si cap. 48, 6 seq. recte bis positum μὲν particulam statuas, intelligendum forsitan erit, priori μὲν, ubi ait διὰ μὲν γε τῆς Σκυθικῆς, respondere illam δὲ, Ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου: posteriori vero, ubi ait πέντε μὲν οἱ ῥέοντες, respondere ἐκ δὲ Ἀγαθύρων. De *Agathyrsis*, *Scytharum* finitimis, vide c. 102. 104. et 125. S.]

6. Νόης) Solus, quod quidem reminiscor, amnem *Valerius Flaccus* memoravit; *Alazonas* tamen propius illi, quam situs gentis patitur, adiungens, lib. VI. 100. *Hiberni* qui terga *Noae*, gelidumque securi *Eruit*, et tota non audit *Alazona* ripa: ubi *Heinsius* et *Burmannus*. Mox μέσον σχίζων τὸν Αἴμον praestat. Nilus μέσσην Αἴγυπτον σχίζων lib. II. 17. et cap. 33. idem μέσσην τάρμυον Λιβύην, et Ister μέσσην σχίζων τὴν Εὐρώπην. Verius quoque *Τριβαλλικόν*, [lin. 10.] quomodo *Isocrates*, *Demosthenes*, *Steph. Byz.*, alii. *WESS.* — De fluvio, qui *Scius* hic nominatur, (lin. 7.) vide *Var. Lect.* et *Mannert* Geogr. Graecor. et Rom. T. VII. pag. 10. quemque ille laudat *Gatterer* in Comment. Soc. Goett. Vol. IV. et VI. Verum nomen *Οἶσκος* fuisse facile adsentiaris *Larchero*, cuius ad hunc locum consulenda adnotatio. Mox *Alpis* nomine (lin. 13.) sunt qui *Rhenum* a *Nostro* indigitari non sine veri specie existiment. S.

16. πρὸς ἠλίου δυσμέων μετὰ Κύνητας) Scripsit lib. II. 53. de *Cynesiis*, (qui non alii ac *Cynetes*, *Stephano* auctore,) οἱ ἔσχατοι πρὸς δυσμέων οἰκοῦσι. Consimilia *Herodorus*, *Nostri* *aemulus*, οἱ ἐπὶ ταῖς ἔσχατοις οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυσμέων Κύνητες

ὀνομάζονται ap. Steph. in Ἰβηρίαι. Festo Avieno quoque Populi Cynetum, Cyneticum iugum, in alte tumescenti ditis Europae extimo. Celtae quidem, sicuti ad lib. II. 55. monstratum, extra Herculis columnas in ultima Europae vergebant, sed non post Cynetas, quod Vallae Latina dant: sic sibi et rei Herodotus pugnaret. Μετὰ Κύνητας vertendum praeter Cynetas, sive exceptis illis, quemadmodum Poëtae Odys. λ'. 468. μετ' αὐμόνοια Πηλείωνα. [Possis vero eadem notione latinum post intelligere. Sic Noster infra c. 53, 2. μετὰ Ἴστρου post Istrum, i. e. excepto Istro.] Vide nunc et mirare stolidam Georgii Carletoni confidentiam, Κυνήσιους sive Κύνητας in Britanniae Cantios convertentis, doctissimoque Cambdeno longa epistola obtrudentis, quae octogesima inter Camdenianas. Hi fructus nimii in patriam studii. WESS.

Ibid. ἐκ Κελτῶν, αἱ Ἰσχαται etc.) De his hoc uno loco si tantum egisset Herodotus, cadere forsitan posset in dubitationem, utrum hos, an Cynetas, ultimos Europae statuisset ad Occidentem incolas. Celtas ultimos collocasse, multis nuper allaboravit ostendere vir Erudit. in libello Gallicae scripto, quo, praeter cetera, specimen exhibet errorum Lex. Geograph. Martinierii pag. 290. et seqq. atque in eadem fuisse videtur opinione ill. Spanhem. in Callim. pag. 456. Omissus Spanhemio alter Herodoti locus e lib. II. cap. 53., mea quidem sententia planissime monstrat, secundum Herodotum ultimos Cynetas, paene ultimos fuisse quos vocat Κελτούς. Illic agens de Istri fonte veluti profluentis ἐκ Κελτῶν καὶ Πυρήνης πύλων, αἱ δὲ Κελταί, inquit, αἰουρέουσι Κυνήσιαισι (hoc legit Steph. Byz. Noster et hic dare potuit Κύνησι, αἱ) αἱ Ἰσχαται πρὸς δυσμίαν οὐλοῦσι τῶν ἐν Εὐρώπῃ κατοικημένων. Vertit ista vir egregius: Celtae - - finitimi sunt Cynesii, qui (qui Celtae, non qui Cynesii) ultimi etc. mihi quidem ista vis videtur. Cynetes sunt ultimi; Celtae ultimi μετὰ Κύνητας, id est exceptis Cynesiiis, vel post Cynetas, omnium primos in ultima Hesperia. Avienus in Ora Marit. vs. 200., adjacent Populi Cynetum; tum Cyneticum iugum, (Qua sideralis lucis inclinatio est,) Alte tumescens ditis Europae extimum, In belluosi vergit Oceani salum. Docta dedit Is. Voss. ad Melae III. cap. 1. 51. Veritatem adfirmat memorabilis, quem comparavit Wess. in Diss.

Herod. p. 21., Herodori locus ap. Steph. Byz. in Ἰβηρίας: quo Πρωτων μὲν, ait, οἱ ἐπὶ τοῖς ἐσχάτοις (τῆς Ἰβηρίας) οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυσμέων Κύνητες ὀνομάζονται. (ut hic apud Herod. Κελτοὶ ἐσχατοὶ πρὸς ἡλίου δυσμέων μετὰ Κύνητας) ἀπ' ἐκείνων δὲ ἤδη πρὸς βορέαν ἰόντι Γλῆτες· μετὰ δὲ Ταρτήσιοι. Ex eiusdem Herodori lib. X. gestorum Herculis Stephano Γλῆτες memorantur, ἔθνος Ἰβηρικὸν μετὰ τοὺς Κύνητας. Tartessorum vicini in Philippicis Theopompi eadem fuerant Γλιτῶν adpellatione insigniti. Hinc liquet, Cynetas postremos Europae habitatores ad Occidentem fuisse secundum Herodorum ac Herodotum. VALCK.

CAP. L. 3 seq. ἐν πρὸς ἐν συμβάλλειν) Ut saepius in talibus omittuntur verba, potuisset omitti συμβάλλειν. Ad dicitur, ut hic, a Phoenicida Comico apud Athen. XIV. pag. 652. E. Omittitur Thucydidi pag. 163, 48. οὐδ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνος, ἐν πρὸς ἐν: quo loco proxima respicit Herodoti. In seqq. mihi quoque placet ἀποκρατέει: huic verbo subiecta citat Eustath. in Dionys. vs. 226. VALCK.

9. ὀλίγω τε μέζων τῆς etc.) Est, cui haec displicent: μείων sive ἕσσων fuisse, et scriptum quidem, ὅσοσπέρ ἐστι, ἢ ὀλίγω γε, aut ὀλίγον τι μείων τῆς etc. aut paullo minor. Nihil ego novo. Pleraque omnia flumina hibernis imbribus solent intumescere: in Istro diversum quid observat, quippe hieme, qualis quantusque est, manente: paululum tamen increscere, ex pauciore illic coelesti aqua. Haec Scriptor. [Ad verba ὅσος πέρ ἐστι ex proxime sequentibus intelligitur τῇ ἑαυτοῦ φύσει.] Elegans νιφετῶ δὲ πάντα χραῖται [lin. 10 seq.] explicuit Hesychius, Χραῖται, μολύνεται, verissime: idem enim ac χραίνεται, nive omnia inficiuntur et sordent. Convenit, nec Cl. Pavium fugit, Callimachi venator Epigr. XXXIII. Στίβη καὶ νιφετῶ κεχρημένος, pruina et nive madidus coloratusque. Nam κεχρημένος R. Bentleyi, viri sagacissimi, praeter inventum non habet cur recepto excellentius putetur. Porro εἰοῦσα ἀμοδιλαφῆς rediit in stationem, unde ob similitudinem praecedens participium everterat. WESS. — Χρέεται, quod ex Arch. Vind. et Pa. pro olim vulgato χραῖται recepi, videri potest ortum debere pruritui prisca alicuius librarii, ionicas ubique formas Scriptori nostro obtrudere conantis: in communem quidem formam χραῖται libri omnes III. 78, 22. IV. 65, 5.

et 6. alibique consentiunt. Ita credi potest, hoc loco etiam *Hesychium* olim χεῖται legisse, et huc spectasse interpretationem a *Wesselingio* laudatam. Nec tamen id satis certum: nec usquam alibi, quod sciam, hoc verbo ista notione usus est Noster. Quare videndum, ne, quemadmodum ait ἕται γὰρ ἡ γῆ αὕτη τοῦ χειμῶνος πάμπαν ἐδίω, sic insequentia verba similiter in hunc modum accipi debeant, νιφετῷ δὲ πάντα (i. e. κατὰ πάντα) χεῖται αὕτη ἡ γῆ, constanter nive utitur, nivem habet haec terra, i. e. constanter ibi nix obtinet. Caeterum conf. quae et ab *Hemsterh.* et ab *Ernest.* ad *Callimachi* σποδιῆ κεχημένους αἰθῆ. Hymn. in *Dian.* vs. 69. notata sunt. S.

CAP. LI. 3. ἄρχεται δὲ μέων) Herodotea sunt, ὁ γὰρ δὴ Νεῖλος ἀρξάμενος -- ῥέει, lib. II. 17. Et cap. 33. Ἴστρος τε γὰρ ποταμὸς ἀρξάμενος -- ῥέει. Tum huius libri c. 49. ὁ Ἴστρος ἀρξάμενος ἐκ Κελτῶν -- ῥέει δὲ --. Recte hinc mssti. Amnis *Tyres* sive *Tyras*, [qui hodie *Dniester* sive *Danaster*,] aliis, uti *Hesychio*, Τύρις: hinc accolae (qui Τυρῆται, ut in *Arch.*, esse debebant) Τυρῆται. Non neglexit hoc *Stephanus*. WESS.

CAP. LII. 4. Μήτηρ Ὑπάνιος) Hinc *Mela* II. cap. 1, 62. *Hypanis* ex grandi palude oritur, quam matrem eius accolae appellant: et *Eustath.* in *Dionys.* vs. 1143. Similiter *Herodotus* IV. 86. Μαῖητις, ait, καλεῖται καὶ Μήτηρ τοῦ Πόντου. *Dionys.* *Perieg.* vs. 165. καλεῖσσι δὲ Μητέρα Πόντου. *Avienus* in *Descript. Orb.* vs. 245. *Scytha* -- matrem ponti cognominal undam: de Oceano idem in *Ora Marit.* vs. 393., hic parens nostri maris. *Plinius* *Hist. Nat.* VI. c. 7. *Macotin* *Temerinda* (*Scythae* vocant,) quod significat matrem maris: sua *Dionysium* et *Melam*, *Herodoto* debere non recordabatur vir *Doctiss. Iac. Nic. Loënsis* *Miscell. Epiphyll.* VI. c. 21. VALCK. — *Hypanin* Graecis olim dictum constat amnem, qui hodie *Bog*. S.

7. πικρὸς αἰνῶς) *Hesych.* Αἰνῶς, δινῶς καὶ χαλιπῶς. *Apollon.* *Rh.* III. 15. ὑπερφιάλος πίκτοι αἰνῶς: et vs. 480. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς Δειδῶ. Scriptor suum agnoscit, cum de *Scythica* regione αἰνῶς ἀξύλου ἐούσης post pauca c. 61. Bene ergo *Galeus*. De amne et amaro fonte *Iornandes* quaedam, sed imperite confusa, *Rer. Getic.* c. 5. *Danubius* autem ortus grandi palude, quasi ex mari profunditur. Melius paullo *Codices*

scripti, *Danaper* [sic Scriptor ille *Hypanin* permutaverit cum *Borysthene*, cui quidem *Hypanis* haud procul a mari miscetur.] et quasi ex matre, tum, sed ubi fit *Ponto* vicinior, parvum fontem suscipit, cui ex *Amphéo* cognomen est. Verius iidem *Examphéo*. Cetera lutulenta fluunt. Praeclare *Vitruvius* lib. VIII. 5. Nostri verba οὕτω δὴ τι ἐοῦσα πικρῆ, ἢ μεγ. [lin. 8.] varium tentantur in modum: *Pavius*, ὡς μεγάθει σμικρῆ ἐοῦσα κινᾶ etc. non praeter *Herodoti* morem: *Reiskius*, οὐτ' ὀλίγον τι ἐοῦσα πικρῆ, ἢ etc. Neutri Codices addicunt, comparationis adverbium reticentes. WESS.

8. ἐκδιδοῖ γὰρ ἐς αὐτὸν κρήνη πικρῆ) Si firmant illam codices postremam vocem non reiecerim. Dicitur κρήνη οὕτω δὴ τι ἐοῦσα πικρῆ, ἢ, μεγάθει σμικρῆ ἐοῦσα, κινᾶ τὸν Ὑπανιν, ἐόντα ποταμὸν ἐν ὀλίγοισι μέγαν. Est qui uni litterae ἢ duas velit voces suppositas, ὥστε αὐτὴ μεγάθει: unum si saltem ὡς posuisset, potuerat exemplis illud *Herodoteis* tueri ex I. 165. προσφιλέες οὕτω δὴ τι -- ὡς -- ἐκέλευε. IV. 184. ὑψηλὸν οὕτω δὴ τι, -- ὡς οὐκ οἶά τε εἶναι ἰδέσθαι. Sed ut hic, loquitur etiam alibi: III. 120. νῆσον --- ἄδε δὴ τι ἐοῦσαν εὐπετέα χειρωθῆναι, τὴν --- ἔσχε. IV. 28. δυσχείμερος χώρη οὕτω δὴ τι ἐστὶ ἐνθα -- οὐ ποιήσεις. [Et passim alibi particulam ὡς vel ὥστε, quam praecedenti οὕτω aut τοιάσδε respondentem expectasses, omittere solet *Noster*, asyndeton amans; veluti III. 12, 9. I. 51, 6.] Nihil itaque novandum. Secundum *Herod.* Fons (*Exampeus*) adeo erat amarus, ut, quum exiguus esset, *Hypanin* flumen in paucis magnum vitaret amaritudinem suam miscendo: sic acceperim hoc loco τὸ κινᾶ vel κινῆ, quod ipse explicat infra c. 81. ἄποτον ποίει. Ex *Herodoto* plures meminerunt: unius ponam *Melae* verba ex lib. II. c. 1. *Hypanis* non longe a mari ex parvo fonte, cui *Exampeo* cognomen est, adeo amaras aquas accipit, ut ipse quoque iam sui dissimilis et non dulcis hinc defluat. *Herodotea* contraxit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 1143. κρήνη ἐκδίδωσιν εἰς αὐτὴν (lege αὐτὸν) οὕτω πικρά, ὥστε κινᾶ τὸν Ὑπανιν: horum partem quaeque praecedunt sub *Herodoti* nomine profert *Athen.* II. pag. 43. c. n. Rationem dat *Pausan.* IV. p. 371. [cap. 35 extr.] cur de hoc fonte narrata nemini debeant esse suspecta. Tandem de hoc fonte dicta cap. 81., excitat *Steph. Byz.* voc. Ὑπανις: ubi *Μητροδώρος* recte fuit in *Herodotum* conversus a *L. Holstenio*: contra *Herodotum* su-

spicor in *Metrodorum* convertendum apud *Diogen. Laërt.* X. 54. ubi *Democrito* puero *Xerxes* praeceptores Persas dicitur reliquisse, ut eius patri gratificaretur, ἥνικα ἐξενίσθη παρ' αὐτοῦ, κατὰ Φησὶ καὶ Ἡρόδοτος: hic nihil de *Democrito*, eiusve patre; sed *Μητροδόωρος*, *Metrodorus*, egerat etiam de *Democrito*, *Epicuri* sui doctore. VALCK.

CAP. LIII. 6 seq. Βορυσθίνης ἐστὶ πολυαρκίστατος etc.) Quae de *Borysthene* [hodierno *Danapri*, *Dnieper*] sequuntur, *Melam* paene convertisse II. c. 1, 53. ab aliis monitum, et a *Christ. Cellario* Geogr. Ant. II. cap. 6, 10. Primum *Borysthene*s νομάς τε καλλίστας καὶ εὐ... ἐστάτας κτήνεσι παρέχεται. *Mela*, alit *laetissima pabula*: εὐνομιδιστάτας, quod dabant *Editi*, recte reiecit *Gronov.* deditque e *Med. cod.* spectabilem sane lectionem εὐνομιδιστάτας: cui praetulit a se excogitatum *G. Arnaldus* εὐνομιεστάτας in *Anim. pag.* 164. Veram nobis forte vocem dabunt *Codices*. Perplacent interim *Latina Vallae*: *pascua praebens amoenissima, et accommodatissima pecoribus*. Reperit in *Glossario veteri*, quod mstum habuisse suspicor *Laurentium*: *Accommodatissimum, ἐπιτηδεύστατον*: an et in *Herodoteo* suo codice legit ἐπιτηδεύστατας? hoc equidem omnium iudicarem *accommodatissimum*. Notus etiam ille flexus antiquus nominum: apud *Herodotum* occurrunt σπουδαίστερη [I. 8.] et ὑγιεινίσταται p. 117, 6. [II. 77.] ἀνομιδιστάτην recte dedit *Gronov.* p. 80, 5. [I. 196.] Ex *Alemane* nobis ἰθαυίστατον servavit *Etymol.* p. 420, 50. Inter alia huius generis *Democriteam* habet formam ἐπιτηδεύστατον *Eustath.* ad *Hom. Od.* β'. 89. VALCK.

8. εὐνομιδιστάτας) Bene *Gronovius* ex msto. *Aldinum* finxerat *Pavius* εὐνομιδιστάτας, e *Med.* εὐνομιεστάτας *Georg. Arnaldus* *Animadv.* c. 50., opera inutili. [Habet *Hesychius* *Εὐνομιδής*, interpretaturque εὐκόμιστος, id est *bene curatus*.] *Revocavi* καὶ πλείστους [I. 9.]: *maxime* [eximie] *optimos et plurimos*, ait, *pisces flumen praebere*. *Hesychius*, Διακρίδων, ἐν διακρίσει ἄριστος, ex *Homero*, vere corrigentibus *Küstero* et *Albertio*. *Diversius*, τοῦτο δὲ διακρίδων Ζεὺς ἀνδράτι μέγιστον ὤπασεν κακὸν *Simonidis* apud *Stob.* LXXI. p. 436. WESS.

9. ῥέει τε καθαρὸς παρὰ Φυλαγοῖσι) *Mela*: *Turbidis aliis liquidissimus defluit; placidior quam ceteri, potarique pulcherrimus*: πίνεσθαί τε ἥδιστός ἐστι: hoc saepius aliis, πίνω. ἡδὺ πᾶν

ἕδωρ· οἶνος ἠδίων πιεῖν. Ubi prostant et alia hinc excerpta, legitur apud *Eustath.* in *Dionys.* vs. 311. πίνεσθαι ἠδίστος, βέων καλὸς παρὰ θολεροῖς: pro καλὸς scribendum καθαρός: hoc enim invenit ap. *Herodot.* et opponi noverat τοῖς θολεροῖς. Araxis unum ostium βέει διὰ καθαροῦ I. 202. Ideo Borysthenes pisces alebat optimos. *Pausan.* IV. [c. 34.] pag. 363. διάφοροι τὸ εἶδος μάλιστα ἰχθύς ἀναθέουσιν ἐς τὸν Πάμισον, ἅτε ἐς ἕδωρ καθαρὸν: ubi mox meminit ποταμῶν τῶν θολερωτέρων. Quando componuntur καθαρόν ἕδωρ, et ἦθος καθαρὸν, opponi solent ἦθη τεταραγμένα καὶ θολερά, velut apud *Dion. Chrys.* p. 402. D. et in *Lysidis Epistola.* *Ioann. Chrysostomus* T. II. p. 448. A. θολερά βέύμχτα dixit, et καθαρὰς πηγὰς. VALCK.

12. ἄλλες τε ἐπὶ τῷ στομ.) Quod hinc didicerat, suo ipsius oculati testis adfirmat indicio *Dion. Chrys.* init. *Orat. Borystheniticae* p. 437. Κήτέα τε, inquit *Herod.* [lin. 13.] μεγάλα ἀνάκωνθα, τὰ Ἀντακαίους καλέουσι, παρέχεται ἐς ταρίχευσιν. *Alit*, secundum *Melam*, magnos pisces, quibus et optimus sapor et nulla ossa sunt: comparat *Salmas.* in *Solin.* p. 187. D. Τάριχος Ἀντακαῖον bis memorat *Antiphanes Athenaei*; [lib. III. c. 88. p. 118. d.] apud quem in *Lyncei* senario scribendum Ὁ δ' Ἀντακαῖον μικρόν. [apud *Athen.* IV. 8. pag. 132. a. ubi equidem a librorum scriptura non recedendum iudicavi.] Vid. ad *Hesych.* notata in Ἀντακαῖοι. VALCK.

14. ἀντακαίους) Sint-ne antacaei husones, egregie a *Comite Marsilio* in opere Danubiali T. IV. pag. 31. expicti, quaerunt naturae scrutatores. Culta super eo sunt viri clar. *Io. Matth. Gesneri* observata in *Act. Soc. Latin. Ienens.* Vol. II. p. 20. WESS. — *Acipenseris* speciem alii intellegunt. S.

15. Μέχοι - - Γέβρου χῶρου) Γέβρου verum unice. Sic cap. 56. ὄνομα δὲ ἔχει τόπερ ὁ χῶρος αὐτός, Γέβρος. Etiam *Steph. Byz.* WESS.

[16. ἐς τὸν (Γέβρον χῶρον) τεσσαράκοντα ἡμερέων πλόος ἐστὶ) *Iam olim Scymnum Chium et Pomponium Melam* eundem dierum numerum in suis *Herodoti* codicibus reperisse, in *Var. Lect.* monui. *Reizius* vero in *Praefat.* ad suam *Herodoti* editionem p. XXI. et seq. ex professo hunc locum examinans, collato cap. 18. et 71. cum his quae hoc ipso capite mox subiiciuntur, colligit, non potuisse *Herodotum* h. l. τεσσαράκοντα scribere, sed consentaneum esse,

ut eum intelligamus τεσσερεσκαίδεκα scriptum reliquisse: atque sic ante Reizium iam *Bayerus*, de situ Scythiae agens in *Commentar. Acad. Petrop. T. I. p. 411.* et *Gatterer* in *Isagoge in Histor. univ. synchron. P. II. p. 188.* corrigendum censuerant. Consentit *Larcher* in *Adnot. ad hunc locum*, emendationem tamen in contextum recipere non ausus. *Mannerto*, ut nimius numerus XL., sic in isto minor numerus XIV. videtur, *Geogr. Graec. et Rom. T. IV. pag. 76.* *D'Anville*, in *Comment. Acad. Inscript. T. XXXV. p. 577.* quod ad numerum dierum adtinet ab Herodoto editum nihil definire praesumens, satis habuit monuisse, ob cataractas navigationi obstantes, non ultra octoginta leucarum francicarum spatium a mari, computatis cunctis fluvii ambagibus, navigabilem *Borysthenem* esse. S.]

19. τῶν γεωργῶν Σκυθίων) Supra, ἀροτήρων Σκυθίων, νομάδων Σκυθίων, tum εἰ γεωργοὶ Σκύθαι: quae quidem deletum alterum articulum adprobant. In numero ἐπὶ δέκα ἡμέρας aut hic, [lin. 20.] aut e. 18. ubi ἔνδεκα ἡμέρας, menda haeret, cui nulla ex libris manu exaratis medicina. *Fontes Borysthenis* in *Sendomirensi* agro scaturire, *Matth. Micchovius*, *Stanislaus Sarnicius* et alii docuerunt. Conf. *Stukium* ad *Arrian. Peripl. Ponti pag. 156.*, praetereaque *Paul. Piasecium Chron. p. 45.* WESS.

19. τῶν γεωργῶν πᾶν Σκυθίων) Ex syllaba male repetita natum, delendum secundum illud τῶν. Minus bene ceperunt quae proxima praecedunt: [lin. 18.] ἀθρόπων οὐδὲς iungi non debuerant: interpungendum, εἰ ἂν ἢ αὐθρόπων, οὐδὲς ἔχει φράσαι: nam hinc distat, *fluvii φράσαι τὰς πηγὰς*, quod ex ipsius sententia [l. 25.] οὐδὲς poterat Ἑλλήνων. φαίνεται, inquit, ἴων δι' ἐρήμου εἰς τῶν γεωργῶν Σκυθίων τὴν χάριν, qui iuxta hunc fluvium ἐπὶ δέκα ἡμέρας πλοῦν ἴμονται: supra IV. 18. memorantur aliquoties εἰ γεωργοὶ Σκύθαι, quos Graeci, *Olbiopolitae*, adpellent *Borysthenidas*; ubi pro δέκα ἡμέρας legitur ἡμέρας ἔνδεκα. Nunquam *Herodoto* dicuntur nisi εἰ γεωργοὶ Σκύθαι. [non εἰ γεωργοὶ οἱ Σκύθαι.] C. 55. *Hypacaris* dicitur διὰ μέσων τῶν Νομάδων Σκυθίων ἴων. Aliis similiter saepius opponuntur εἰ Νομάδες Σκύθαι, et εἰ γεωργοὶ, *Nomades* et *Georgi*: sic enim vocandi sunt etiam Graecorum interpreti. *Mela p. 125. Panticapes Nomadas Georgisque determinat. P. 151. vagi Nomades pecorum pabula sequuntur;*

atque ut illa durant, ita diu statam sedem agunt: colunt Georgi exercentque agros. vid. Strabo VII. p. 478. c. et 479. B. [p. 511. ed. Cas.] ubi Georgi *ἡμερώτεροί τε ἅμα καὶ πολιτικώτεροι νομίζονται εἶναι*. VALCK. — At iidem, *ἀροτῆρες*, c. 17, 9. et 52, 11. S.

24. ἐς τῷτὸ ἔλος) Pulcre recordor τοῦ Αἰσῆπου τέλος Strabon. lib. XIII. p. 898. [pag. 602. ed. Cas.] distinctum ab eiusdem ἀρχῇ. Nihil tamen certius revocato, cui oculatus testis Dio Chrysostom. pondus addit, principio Orat. Borystheniticae. Herodot. VII. 127. ἐς τῷτὸ ῥέεθρον τὸ ὕδωρ συμμίσγοντες: et lib. I. 202. Idem Chrysostomus de urbe Borysthene, κεῖται δὲ πρὸς τῷ Ἰππάνιδι -- οὐ πολὺ ἄνωθεν τῆς Ἰππολάου καλουμένης ἄκρας, nitidissime veterem et suae aetatis habitum civitatis explanans, et, quod Th. Gale non insuper habuit, Ἰππόλεω ἄκρην Arch. Vallaeque. Videri certe Orator posset ab Herodoto omnem eam descriptionem mutuatus, nisi liquido constaret ἀπὸ τῆς αὐτοψίας rei ipsum notitiam habuisse: optime in Diatriba Casaubonus. WESS.

26. Ἰππολέων ἄκρη) Hippolai promontorium. Genuinam nominis formam Hippoleo Latina iam dederant Vallae, quae postea transiit in Ἰππολέων. Dionis Chrys. locus, Galeo citati, legitur p. 457. B. ubi ἡ Ἰππολάου καλουμένη ἄκρα dicitur esse τῆς χώρας ὅξυ καὶ στερεὸν ὥσπερ ἔμβολον, περὶ δὲ συμπίπτουσιν οἱ ποταμοί: vocem posuit Herodoti, qui, τὸ μεταξὺ, inquit, τῶν ποταμῶν τουτέων, ἐὼν ἔμβολον τῆς χώρας, Ἰππόλεω ἄκρη καλεῖται. Sequentia Dionis firmant ἔλος in vicinis restitutum in Diss. Herod. pag. 99. Ut Ἰππόλεως, ἐω, occurrunt et ap. Herod. Μενέλεως· Χαρίλεως· Ἀρκεσίλεως· Ἀναξίλεως: sed, qui saepius est ἀρχιερεύς, cur semel [II. 37, 25.] ἀρχιέρεως diceretur? VALCK.

27. ἱρὸν Μητροῶς) Multa pro delubro Matris ex religioso Scytharum cultu Vir Celeb., oblitus Olbiopolitas Graecae fuisse originis, patriaeque religionis tenaces: ἱρὸν Δήμητρος relinqui in sede potuerat. Vide c. 18., e quo ἐπὶ τῷ Ἰππάνι iustius erit. Sunt urbis incolae Βορυσθενεῖται c. 17. et 78. et seqq., quomodo et Arch., parum adiutus, hoc loco. L. Holstenius ad Steph. idem optaverat. In Dionis Chrysost. Orat. Borysthen. saepe Βορυσθενῖται, cuius dispar sermo. WESS.

· 27 seq. ὑπὸ τῷ Ὑπάνι) Versionis Vallae corrector [Gronov.] ad Hypanin; recte: sed tum scribi quoque debuit ἐπὶ τῷ Ὑπάνι: ut IV. 18. αἱ οἰκίστοντες ἐπὶ τῷ Ὑπάνι. Sub montem habitantes οἰκίστοντες dicuntur ὑπ' ὄρει: qui flumen accolunt, ἐπὶ ποταμῷ, Herod. II. 103. apud quem in istum sensum occurrunt ἐπὶ τῷ Ἰστρῷ ἐπὶ ποταμῷ Ὀάρι ἐπὶ τῷ Μαρσῷ. Ubique reperientur similia: vulgatum in Pausan. p. 483. ὑπὸ τῷ Εὐρίπω, ἐπὶ τῷ Εὐρ. corrigit Graece perdoctus Fr. Sylburg. VALCK. — In Var. Lect. monere debueram ὑπὸ h. l. legi in ed. Wess. et superioribus, neque aliud e mssis adferri, eandemque scripturam in nostro etiam cod. F. obtinere; ἐπὶ vero primum in contextu (uti par erat) posuisse Reizium. Nihil autem permutatione istarum vocalium frequentius. S.

[29. τὰ ἀπὸ τούτων τῶν ποταμῶν) ἀπὸ idem fere hic sonat ac si dixisset τὰ περὶ τούτους τοὺς ποταμούς. Similiter IV, 195, 21. τὰ ἀπὸ τῆς νήσου -- οἰκίστοντες ἐστὶ ἀληθῆς. Sic fere etiam VII. 195, 7. τὰ ἐβούλοντο πυθέσθαι ἀπὸ τῆς Ξέρξω στρατιῆς. S.]

CAP. LIV. [2. Παντικιάπη) Quem Panticapen hic memorat Herodotus, eum nullum esse, nec umquam fuisse, contendit D'Anville loco cit. p. 579. Etenim Samaram fluvium, quem Bayerus esse Panticapen Herodoti existimat, longe ultra Hylaeam ultraque cataractas in Borysthenem influere. Danvillium Mannertus sequitur. Commode vero Larcher in Indice geographico monuit, fieri posse ut non nisi in indicando amnis illius cursu erraverit Herodotus. Caeterum ad ipsas doctorum Virorum super hoc argumento disputationes, Lectorem remitto: neque nunc Hypacyrin, aut Gerrhum, aut Hyrgin sive Syrgin fluvios moror, CAP. LV. LVI. et LVII. memoratos, de quibus iidem laudati viri aliique Geographi consuli possunt. S.]

CAP. LVIII. 4. ἐπιχλωτάτη) Unde ἐπιχλωτάτη [in ed. Gron.] venerit, indictum; forte ex Mediceo, si quidem in Ask. idem. Ex Fabri ἐχλωτάτη refingitur ἐπιχλωτάτη. Poterat pari iure ἐπιχλωτάτη, ob νιὰς ἐχλωτάς, pascua succi plenissima in Clement. Alex. Paedag. I. p. 127. Ego vero addubito. Testatur, ex inspectis animalium visceribus, nam ut ἀνθυγμέναισι, aliorum abductis, corrigatur, caussae nihil, prohibetque Suidas; testatur, inquam, ex apertis

[ἀνοιγομένοισι] potuisse de herbarum certa qualitate cognosci. Succis plenissimae si designarentur, earum virtus ac bonitas ex boum palearibus, armorum crassitudine ac pinguedine spectari, citra sectionem aut alias in terras circumvectionem, abunde poterat. An ergo ἐπιχυλωτάτη, bilis plenissima et ad eam generandam aptissima? Ἐπίχυλος habuit hanc notionem, translata ad eos, quorum in pectore bilis intumescit: ὄργαις ἐπιχύλους Plutarch. dabit T. II. pag. 129. Talis Sophista Philagrus Φερμότατος καὶ ἐπιχυλωτάτος Philostrato, Vit. Sophist. lib. II. 8. p. 578. Talis Pan, πρᾶος τὴν βίαν καὶ τὸ ἐπίχυλον αὐτῆς λεαίνων, Icon. lib. II. p. 828. Insuper dubio vacat, herbas huius Ponticae orae mire amaras fuisse, ex Ovidio, cuius ap. Portum versus: [Tristia per vacuos horrent absinthia campos. Et alibi: Terraque de fructu, quam sit amara, docet.] praeterea varias regiones admodum biliosa generasse animalia. Aristoteles, quem mihi doctissimus Berglerus ostendit, in Naxo Πάντα τὰ τετραπόδα tanta fellis copia instruit, ὥστε ἐκπλήττεσθαι τοὺς θύοντας τῶν ξένων. Hist. An. I. 17. p. 24. Atque haec efficiunt, ut Aldi et aliorum ἐπιχυλωτάτη prorsus ne damnetur. Porti non dispar opinio, nec Reiskii olim in Miscell. Lipsiens., nunc ἐπιχυλωτάτη unice illi proba. WESS. — In editis postea Animadverss. locum hunc Reiskius intactum reliquit, puto quod in veteri scriptura, quam Wess. revocavit, adquieverit. S.

Ibid. ἐπιχυλωτάτη πασῶν ποιέων) In aliis est Editis ἐπιχυλωτάτη. T. Fabro tribuitur εὐχυλωτάτη a Gronovio, cui placet ἐπιχυλωτάτη. Neutrum admittit accuratior scribendi modus; cum in χιλός prima producat, vox Fabro recte scribitur εὐχυλωτάτη, in Epist. I. pag. 47. In Herodis Attici priori inscriptione versus est 24. Ἡ παίην χιλῶ εὐαλδέει χλωρὰ θέουσαν. Est mihi ad manum Ed. Herodoti Hervag. ad cuius oram vir doctus adscripsit, ἐπιχυλωτάτη videtur omnino legendum. Hoc rectum arbitror; aut, si quis ita mavelit, εὐχυλωτάτη, ut sic herbam dixerit, quae succum optimum praeberet. Vocem de oleribus aliisque fructibus medicus frequentat Siphnius Diphilus, cui opponuntur εὐχυλωτέρος et κακοχυλωτέρος apud Athen. II. p. 68. F. et corpori salubris malva dicitur εὐχυλος, p. 58. E. Proxima Herodoti, [lin. 5.] ἀνοιγομένοισι δὲ τοῖσι κτήνεσι ἔστι σταθμώσασθαι, ὅτι

τοῦθ' οὕτως ἔχει, partim excitat Suidas in Ἀνοιγίαι, et Ἀνοιγο-
 μένοις interpretatur σχιζομένοις. De Socrate Alcibiades in
 Platonis Symp. p. 216. D. τὸ σχῆμα, inquit, Σικληνῶδες ἔφα-
 ρεν περιβέβληται - - - ἔνδοθεν δὲ ἀνοιχθεὶς πόσις, αἴσθη, γέμει σα-
 φροσύνης: quae ex aliis eiusdem Symp. locis sunt explican-
 da. VALCK. — At sic non explicavit Vir doctus, cur,
 ad iudicandum quam sint εὔχυλοι herbae in illo terrae tra-
 ctu, opus sit ut aperiantur pecora. Quare probabilior *Wes-*
selingii interpretatio; eoque magis, quod in primas voca-
 buli literas ἐπιχ. libri omnes consentiunt, nec vero ullo
 antiquitatis testimonio probari potest, vocabulum ἐπιχυ-
 λος, idem atque εὔχυλος sonans, in usu graeci sermonis
 fuisse. S.

CAP. LIX. 9. Ζεὺς ἀβδότατα - - - καλεῖται Παπαῖος)
 Non aliam, opinor, ob rationem Iupiter videri potuit *He-*
rodoto Scythis rectissime dictus Παπαῖος, nisi quod credi-
 derit hoc nomine Scythis etiam patrem fuisse designatum.
 Homereum illud de Deorum Rege, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Philosophis etiam merito perplacuit, et Platoni, et, quos
 expressit Plato, Pythagoreis: *Stobaei Diotogeni* p. 532, 16.
 summus Deus dicitur κραττός διὰ τὸ εὐεργετικὸς τε ἦεν καὶ
 ἀγαθόδοτος, ὅπως δὲ καὶ λέγεται ἐπὶ τῷ Ἰωνικῷ ποιητῇ, (sic
Timaeo quoque *Locro* dicitur in fine libelli:) καὶ κ' αἶψα
 πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. vide ap. eundem *Sopater* pag. 512,
 46. *Dio Chrys.* p. 556. c. Certe nondum articulate fanti-
 bus pueris Scythis sonus idem ac in Graecia primum ex-
 cidit, utpote facillimus enunciatus. πα, πια, παπα, qui-
 bus syllabis Patrem a balbutientibus designari statuerunt
 ab ultima hominum memoria Graeci. Recte grammaticus
Aristophanes tanquam eiusdem generis τριτοβανήτις παρρη-
 δεστίας consideravit voculas ἄππα, πάππα, μάμμα, τίττα,
 ἄττα, similesque apud *Eustath.* ad *Iliad* γ'. p. 1159. [1118.
 ed. Rom.] secundum quem ad *Iliad*. ε. p. 420. [565. ed. Rom.]
 pater non tantum Πάπας, Παπίας, Πάππας, sed et Πᾶς (imo
 Πᾶ) dicebatur, ut mater Μᾶ [cf. *Valck.* ad *Adonias*, p. 388.]
 Non vulgaria, linguarumque origines vestigantibus utilia,
 notavit *H. Steph.* in *App. de Dial. Att.* p. 295. et seqq. In
Aeschyli Suppl. legitur vs. 897. μᾶ, γᾶ vs. 901. ᾶ ἔᾶ γᾶ; παῖ
 Ζεῦ. Scripserat in ora libri sui *Scaliger*: βᾶ, βασιλεύς, ut αᾶ,
 καᾶτες. De veteri atque inde ducto recentiorum usu *Peac-*

sonus egit in Vind. Ignat. p. 345. Nonnulla dederat *Io. Rod. Wetsten.* in Epist. *Origenis ad Afric.* Tandem ex *Arriani* docet Bithyniacis *Eustath.* in *Iliad.* ε. p. 429, 1. [pag. 565. ed. Rom.] Iovem Bithynis dictum Πάπαν: et ex his *Herodoti*, Scythis Παπαῖον. Attigere etiam *Spanhem.* ad *Calim.* p. 129. et *Wess.* in *Diodor.* III. 58. VALCK.

10. Παπαῖος) Bithyni Iovem Πάπαν parili ratione invocarunt, *Arriano* ap. *Eustath.* auctore. ΘΕΟΥ ΠΑΠΑΙΟΥ in Lapide Persico, modo valeat *Ampl. Cuperi* (Epist. ad *Lacrozium* IX. p. 29.) suspicio. Convenit, qui Nostri in animo fuit, *Homeri Παππας.* Nullum profecto patris πρῶτερον ἀνθρώποις ὄνομα, vere *Sopater* ap. *Stobacum*: nullum tribui Deo excellentius et grandius potuit. Haud annumero, quod nobis Christianis quotidie ore teritur iteraturque. ΠΑΤΡΙ ΑΜΜΩΝΙ, si non fallit arae inscriptio, in Indis iuxta amnem Hyphasidem, *Philostr.* Vit. *Apoll.* lib. II. 43. Ex *Livii Andronici* *Odyssea*, *Pater noster Saturni filie*, servavit *Priscianus* lib. VII. p. 741. WESS.

12. Ἀγρίμπασα) Lapidum epigrammata et Codicum numerus sic volunt. ΑΡΓΙΜΠΑΣΑ ex scripturae errore in *Origene* et *Valla.* Non repeto, quae viri doctissimi *Sopinius*, *Küsterus*, *Alberti* ad *Hesychium.* Indicandae *Io. Schefferi* hariolationes *Upsaliae Antiq.* c. 8. p. 98., quibus Ἀγρίμπασα sive Ἀγρη πᾶσα secatur, ut tota terra sit et Germanorum *Hertha*; et Ἀπίη fit Παπίη, quia *Iupiter Papaeus*, cuius uxor terra. Satis est indicium. In Scythico *Neptuni* titulo discordia amanuensium electionem moratur. Θαγιματάδης arripi, ubi libitum fuerit, ex illo potest dissensu. WESS. — Qui etymologicas amat coniecturas, is largam seriem *Scythicorum nominum*, si minus usquequaque certa ratione, ingeniose utique et erudite expositurum, reperiet in *Commentatione inserta Additamenti ad Historiam Univers.* ex *Anglico sermone* in *Germanicum* translata, Vol. III. p. 43 seqq. auctore *F. W. Beer.* S.

CAP. LX. 2. πρὶ πάντα τὰ ἱερά) In *Vallae* Latinis apud omnia templa. Atqui nulla simulacra, nullas aras, neque templa *Scythae*, uti praescriptum, dedicabant, nisi uni *Marti.* ἱερά non hic *fana*, sed *res sacrae sacrorumque ritus* sunt, qui iidem quotiescunque inmolabant; non reticuit *Laurentii peccatum* *Cl. Pauw.* WESS. — Licet

templa et aedes diis consecratas non habuerint Scythae, possis tamen haud incommode cum Larchero τὰ ἱεῖα hic loca intelligere sacris faciundis destinata. S.

5. σπάσας τὴν ἀρχὴν τοῦ στρέφου) *Attracto capite loramenti*, recte nostras L. *Bos* interpretatur Obs. Crit. c. 2. Permutantur phrases, σπάσαι τὸν χαλινόν, et ἀνιχνύσαι τὰς ἡνίας. *Funis extremitas*, τὸ ἄκρον τοῦ δεσμοῦ, Herodoto est ἀρχὴ τοῦ στρέφου. Euripides Hippol. vs. 772. Μουσίου δ' ἐπ' ἀκταῖς ἐκδήσαντο Πλευκτὰς πεισμάτων ἀρχάς: *tortas funium extremitates* nuper explicuit vir eximius Ier. Marklandus, cuius Notas in Hippol. praeter cetera debemus elegantissimo Musgravio. ἀρχὴν σχηνίου dixit Diodor. Sic. I. pag. 109, 71. τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς, Lucian. T. III. p. 83. Optimo S. S. interpreti Marklando non poterat omitti *Lucaneum Act. Apost. x, 11.*, coelo demissum instar lintei σχῆος τίτταρον ἀρχαῖς δεδεμένον. Plato de Rep. X. p. 616. c. κατὰ μέσον τὸ βῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄκρα τῶν δεσμῶν αὐτοῦ τιτανίνα. *Ista Lucae dimiserunt intacta Philologi*: multa tamen saepe disputantur, de quibus nemo dubitat. In proximis [lin. 7.] vera Petavii et Reiskii est coniectura, περὶ ὧν ἔβαλε, Codicum etiam auctoritate munita. VALCK.

7. βρόχῳ περὶ ὧν ἔβαλε) Nitet oratio Ionum consuetudine, qua περὶ ὧν ἔβαλε idem atque περιβάλα, sicuti ἀπ' ὧν ἔβαλε ἐαυτόν lib. II. 47. κατ' ὧν ἐπλάτατο τὴν κισθάλην c. 85. et ἐξ ὧν εἶλον τὴν κοιλίην c. 86. Plura Herodoti cultorem effugere nequeunt. Recte priscum περιὸν ἔβαλε eum in modum disiunxerunt Dion. Petavius, correcto quoque Vallae lapsu, ad Epiphanium p. 10. item Pavius et Reiskius. [conf. Gregor. Dial. Ion. §. 47. et ibi Koen.] Iam [lin. 9.] οὔτε κατεξάμενος nollem a Galeo vulgato praelatum: precum facta ante mentio est; οὔτε κατεξάμενος subdit, quoniam Graecorum in victimis constantissimum τὸ κατέξασθαι. Lege L. Kiister. ad Comici Av. 960. et Valck. in Eurip. Phoen. vs. 576. Redibit similis verborum confusio c. 105. WEISS.

CAP. LXI. 1. αἰνῶς ἀξέλου ἰνύσης) Hinc Aelianus de Nat. An. XII. 54. Σκόβαι, ξύλων ἀπερίφ, ἄτακτα δὲ καταλύσσει, τοῖς αὐτῶν ὀστέοις ἔψουσι. Meli II. c. 1. sub fin. *Lignorum egentis, ignes ossibus alunt: ignes sacros intelligit Is. Voss.* ex Herodoto et Aeliano: conf. Salmas. in Solin. pag. 106. Ubi mox [lin. 4.] λίθηναι memorat ἱπποκρίνας, μάλαστα Λιθίνας

κητῆσι προσικέλους: expectabimus qui nos doceat, quales isti fuerint Λέσβιοι κητῆρες, mihi etiam aliunde ignoti. In *Athenaico* quidem Poculorum catalogo Λέσβιον etiam invenitur; sed, qua hunc usum adfirmat, auctoritas *Hedyli*, illa hac in re nulla est: vid. *Casaub.* Anim. XI. cap. 11. VALCK. — *Athenaeum* vide lib. XI. cap. 71. nuperae editionis, et *Animadv.* in *Athen.* Vol. VI. p. 206. Quod paullo ante [lin. 1.] ait ὧδέ σφι --- ἐξεύρηται, alibi τοιόνδε προ ὧδε dicere adsuevit. S.

4. λέβητας ἐπιχωρίους) In *Erratis* vir *Celeb.* [*Gronov.*] ἐς λέβητας scribi iubet, quod festinanti excidisse opinor: ego praepositionem, utique inutilem, nusquam in schedis animadverti. Fecisset quoque operae pretium, si *Mediceo* Λεβίοισι quid indicetur, non celasset. Λέβια *Hesychii* nulli hic usui. *Lesbium*, genus vasis coelati, a *Lesbiis* inventum habet *Festus*; Λέσβιον ποτηρίον εἶδος *Athen.* lib. XI. p. 488. A. WESS. — Licet paullo post dicat Scriptor ἐς τούτους ἐσβάλλοντες, tamen et hic eidem praepositioni esse poterat locus. Itaque quum *Reizius*, *Gronovii* monito obtemperans, sic edidisset, ἔπειτα ἐσβάλλουσι, ἢν μὲν τύχῳσι ἔχοντες, ἐς λέβητας ἐπιχωρίους, eadem scriptura, me imprudente, in nostrum exemplum propagata est. Et in *Var. Lect.* adnotavi quidem, ἐς h. l. a nostro ms. F. abesse: nunc vero demum animadverto, nullo in codice voculam illam legi, recteque *Wesselingium* cum superioribus omnibus ἢν μὲν τύχῳσι ἔχοντες λέβητας ἐπιχωρίους edidisse; et sic in nostro contextu rescriptum velim, quemadmodum cautior *Schaeferus* etiam edidit, quum *Reizium* *Borheck* esset secutus. S.

8. ἐς τὰς γαστέρας) Sunt in *Aeliani* Nat. An. XII. 34. hinc derivata. In pellibus coquendi morem Arabes *Beduinos* probasse *Cl. Reiskius* significavit; *Scotos* olim etiam *Barnesius* ad *Euripid.* Cyclop. vs. 359., et hunc usque in diem *Tartarorum* plures *Ampl. Nic. Witsen* in *Tartariae* *Descript.* p. 659. WESS.

[14. τῶν κρεῶν καὶ τῶν σπλάγγων ἀπαρξάμενος etc.) *Carnium* et *viscerum* prosicias deo oblatas ante se (nescio an in ignem) proicit. conf. III. 24, 13. Aliud est κατάρχεσθαι cap. 60, 9. quod fit priusquam mactatur victima; aliud nunc ἀπαρχεσθαι, mactatâ et coctâ victimâ. S.]

15. τἄλλα πρόβατα) Generale quadrupedum priscis no-

men. Πρόβατα, πάντα τὰ τετραπόδα Ἡρόδοτος Δ'. Scholiastes *San-Germ.*, et *Iliad.* ξ'. 124., *Galenus in Hippocr.* πρὶ Ἀφίρ. p. 589. et sic in Musis saepissime, ubi passim oves vertebant. WESS.

Ibid. καὶ τὰλλα πρόβατα) *Et alias oves, tum praecipue equos*: ista dedit corrector antiquae versionis. Optime dederat *Valla*: immolant autem tum alia pecora, tum praecipue equos. Veteris usus et *Hippocratei* medicus immemor [*Gronovius*, medicam manum versioni *Vallae* adhibere parum felici subinde successu conatus.] haec quoque voluit mutata. Τὰ ἄλλα πρόβατα sunt, quae dicuntur in vicinia τὰ ἄλλα ἰσθία, et τὰ ἄλλα τῶν κτηνῶν, uti legit *Valla*, cui concinit *Cod. Arch.* Veteribus utique quaevis pecora, inter edendum etiam quatuor pedibus προβαίνοντα, πρόβατα dicebantur. Eam in rem haec etiam *Herodoti* advocat *Eustathius* in *Odyss.* α'. pag. 584, 14. [pag. 1649. ed. Rom.] et multa tradit, aliunde ignota, ex *Aristophane* *Gramm.* ad *Iliad.* λ'. p. 828. [pag. 877. ed. Rom.] *Herodotus* VII. 171. λιμὸν τε καὶ λιμὸν γενέσθαι καὶ αὐγαῖσι καὶ τοῖσι προβάτοισι. *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 556, 29. χρέματα καὶ πρόβατα διηρπύκασιν. vid. *Foesii Oecon. Hippocr.* voc. Πρόβατα, *Spanhem.* in *Call. Hymn. Apoll.* vs. 51. VALCK.

CAP. LXII. 2. τῆ δὲ Ἀφίρ ὄδῳ) Ex scriptis codicibus, quod vir doctus [*Reiskius*] voluit, interpunxi scripsique, τῆ δὲ Ἀφίρ ὄδῳ κατὰ νόμους etc. [Olim κατὰ νόμους prisco ritu intellexerat *Valla*.] fuit *Scythia* in praefecturas descripta, quibus singulis suis νομάρχης c. 66. Hos per regionis tractus dispersa ἀρχαῖα erant [*curiae, comitia, loca ad quae populus conveniebat*] et sarmentorum strues, mirae longitudinis et latitudinis, quarum neutram sollicito. Nonne tamen incommodum et otiosum, [lin. 5.] *tribus stadiis congeriem istam [altitudinem istius congeriei] fuisse minorem, adscribere?* Quis tam alte eductum cumulum expectare posset aut suspicari? Videtur omnino certus *pedum cubitorumve modus*, quo minorem illam exaggerationem scripserat, deficere. Sic *D. Petavius* ad *Epiphan.* p. 10. a quo non dissentio. Adde *Reiskii* de hac prodigiosa struice iudicium *Miscell. Lips. Vol. VIII.* pag. 105. WESS. — Suspiciari possis, ὅπως δὲ σταδίου διακτεῖν scripsisse *Herodotum*: sed et hoc incredibile, ad tantam fere altitudinem

evectam esse immensam illam struem, in terra potissimum quae ligno carebat. Caeterum de cultu isto, quem ad Martem deum Herodotus refert, consuluisse iuvabit quae auctor Commentationis illius, quam supra ad cap. 59, 12. laudavi, §. 121. p. 72. disputavit. S.

2. κατὰ νόμους) Dum vertunt, *prisco ritu* [ut *Valla*,] vel *legitimo ritu*, [ut *Gron.*] ad eundem offendunt lapidem, ad quem saepius interpretes in rebus Aegyptiacis: multos indicavit errores *Leopard*. Em. VII. c. 18. Κατὰ νόμους scribi debet, et converti, in *singulis nomis*, sive *praefecturis*. Sunt nobis multo quidem notiores *νομοί*, *praefecturae*, in quas divisa fuit Aegyptus; neque tamen dubito quin hic *Scythiae nomi* designentur. Ut in Aegypto *nomi* suos habebant *Praetores*, quos *Νομάρχας* adpellant Graeci, sic se rem in Scythia habuisse vel ista demonstrant *Herodoti* c. 66. Ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου ὁ Νομάρχης ἕκαστος ἐν τῷ ἐαυτοῦ (sic lego:) νομῷ κερῆα κρητῆρα οἴνου, ἀπ' οὗ πίνουσι τῶν Σκυθῶν ὅσοις etc. Quae hic sequuntur ap. *Herod.* [lin. 4.] Φρυγῶν Φάκελοι συννεάται, sine Scriptoris nomine leguntur in *Etymologico M.* pag. 599, 23. parenti suo tributa ap. *Eustath.* ad *Iliad.* η'. p. 566, 17. [pag. 689. ed. Rom.] ubi vocem Φάκελοι [Φάκελλοι scribens] litera onerat superflua. μέγαν Φάκελον ξύλων dixit *Eurip.* *Cycl.* vs. 241. *Fasces virgarum*, Φακέλους ῥάβδων, *Herod.* IV. 67. Φακέλους ὕλης ἀγρίας, *Thucyd.* ap. *Ammon.* in voc. Φάκελος. VALCK.

9. ὑπὸ τῶν χειμῶνων) *Cl. Pavius* ὑπὸ χιόνων. *Receptum*, ipsas nives suo ambitu complexum, probatius. Fortasse non deerunt, quibus [lin. 10.] ἐπὶ τούτου δὴ τοῦ σηκοῦ blandietur. Ego Scholion censeo: mox iterum ἐπὶ τὸν ὄγκον τῶν Φρυγῶν. [At suspicari licet, vocabulum hoc ex posteriori loco in superiorem a nonnullis fuisse translatum. De voc. σηκός vide *Valckenarii Animadv.* ad *Ammonium* cap. 19.] Qui autem *gladii* olim *Scythis cultus*, idem *Hunnis*. *Ammianus* lib. XXXI. 2. p. 675. *Nec templum apud eos visitur aut delubrum - - - sed gladius barbarico ritu humi figitur nudus, eumque ut Martem - - - colunt: ubi docte et copiose Lindenbrog. et Vales.* Id observo, καὶ δὴ καὶ τοῖσδ' [lin. 13.] *acinaces*, quos *singulos* in regionibus depositos plus venerabantur, quam ceteros suae nationis deos, monstrare. Quae, uti vera sunt, prohibent omnem verborum novationem. WESS.

το. ἀκινάκης) Martis bellive symbolum, Scythis cultum Ensem nihil habebant causae cur riderent Graeculi Romani- que, rudes lapides et ligna male dedolata pro Deabus amplexantes; vide *Luciani Iup. Trag. T. II. p. 690. Brodaeii Miscell. V. c. 6. Melae verba dedit Salmas. in Solin. p. 188. Apud Suidam [et Etymologum p. 48, 51.] ex Herod. profer- tur Ὠκινάκης, et τὸν ἀκινάκην. ὁ ἀκινάκης contrahi potuit in ὠκινάκης: qualia sunt et apud Nostrum plurima. Paulo post [lin. 15.] Vallam legisse suspicabatur Io. le Febvre, καὶ δὴ καὶ τῷ ὄντι πλέω θύουσι ἢ τοῖσι ἄλλοισι θεοῖσι: quae mi- hi quoque vulgatâ multo melior videtur lectio. VALCK. — Vulgatam percommode Wesselingius defendit. S.*

24. τὰ ἄλλα ἀπέξευαντες ἱεῖα) Per sane tritum in Mu- sis ἀπέργειν, usu longe diverso. [pro communi ἀπέργειν.] H. Stephan. Thes. App. p. 484. „Ἀπέργω, ab ἔργω signifi- cante facio. Assertur ex Herodoto ἀπέξευαντες ἱεῖα ἄλλα, pro ubi cetera sollemnia confecerint.“ Amplius nihil. Neque ego prospicio, si menda desit, quae melior adsumi notio queat. Placuit Cl. de Pauw ex Steph. margine ἀπέξευαντες, quo ad ἐξάργματα veterum, cum particulae intersectorum corporibus desecabantur, relato, vertit, et dein alias victimas mutilantes abeunt: ad sententiam non male. Verum sermonis obstat consuetudo, qua ἀπαρξάμενοι τῶν ἱερίων lib. III. 24. IV. 62. [voluerat puto Vir doctus „qua oportebat ἀπαρξάμενοι τῶν ἱερίων, coll. III. 24, 15. IV. 61, 14.“] Ho- mer. Od. Γ'. 446. Sunt et aliena ἐξάργματα, sicuti a Criticis explicantur ad Apoll. Rh. IV. 478. Equidem, si quid in voce maculae, ἀπαρξάντες h. e. ἀποκόψαντες, amputantes et mutilantes, praeferrem. Vid. Iliad. Π'. 116. et hoc Synesii Provid. pag. 118. v. Ἐξίσταται δὲ τις Σιδῶνος τὴν κοτίδα στα- σάμενος, ὡς ἀπαρξάσαν τῆς ἀνθρώπου τὴν κεφαλὴν. At ea hario- latio. Iustum est κίεται, [lin. 25.] siquidem κίεται, et eius moduli alia pleraque, in his libris numerum dant plura- lem. Lucianus, modo is auctor Astrologiae et D. Syriae, ab Ionum eo more descendit. Confer Cl. Reitzium ad Deam Sy- riam c. 52. WESS. — Non sollicitandum videtur ἀπέρ- ξαντες, licet nunc longe diversa atque alias notione acci- piendum hoc verbum. ἔξε (sive a praes. ἔχω, sive ἔρη), sive potius ab inusitato ἔργω derives, unde praet. med. ἔεργα) vim habet praeteriti temporis verbi ἔρη, et feci

significat. Quare, ut *θύσιας ἔρδειν* est *sacra facere, victimas caedere*, I. 131, 7. coll. 132, 6. utque apud *Hesychium* Ἐρξον, θύσον, legimus; sic ἀπέρξαντες τὰ ἱρήια (praepositione ἀπὸ in compositione verbi ea notione accepta, de qua ad II. 40, 15. dictum) commode significabit *postquam caedendarum reliquarum victimarum finem fecerunt*. S.

CAP. LXIII. [1. ὑπὲρ δὲ αὐτοὶ οὐδὲν νομίζουσι) *Valla: sues pro nihilo putant. Gronov: sues nihil morantur. Rectius H. Steph. in ora: suum nullus est illis usus.* Sic enim νομίζειν *Nostro* idem est atque χρῆσθαι, *uti*: et aliàs quidem cum accusativo casu aut cum infinitivo construitur, sed et cum dativo casu, ut Φωνῆ νομίζουσι Σκυθικῆ, *sermone utuntur Scythico*, IV. 117, 1. S.]

CAP. LXIV. 7. καὶ λαβόμενος τῆς κεφαλῆς) *Bona sunt, non infitiant, qui ante mutaverat, Reiskio. Legitimum praeterea ἐκσειεῖ Codicum auctoritate, tum maxime σαρκίσσας, [lin. 8.] a quo vim, modis illatam variis, Pollux arcet: Ἡρόδοτος δὲ, Σαρκίσαι, τὸ τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφελεῖν. Quae, cum Grammaticus omnium versetur manibus et Iungermannii exstet admonitio, latere potuisse, mirum accidit. Aem. Portus a veritate proxime afuit, ὀργάσας itidem [lin. 9.] ex futili ὀργίσσας fingens. Suidas, ὀργάσας, μαλάξας, ex Glossis, ut opinor, Herodoteis, unde gemina in Lexic. Timaeus. Melius tamen schedarum ὀργήσας, unde originem ὀργίσσας accepit, ex ὀργάω. Ruhnkenius ad Timaeum p. 130. praeclare. Scythicum institutum sic auctor inter Fragm. Pythagorea explicat p. 713. τοὶ δὲ Σκύθαι καλὸν νομίζουσι, ὃς ἄνδρα κανῶν, ἐκδείρας τὰν κεφαλάν, τὸ μὲν κόμιον πρὸ τοῦ ἵππου φορεῖ. Cui scriptori κόμιον, qua forma προκόμιον alii, pars est pellis, capiti detractae, crinibus vestita, quae Nostro χειρόμακτρον, mantile. Atque haec paucis: nam ut doctorum in coniecturas grasser, nec libet, nec licet. Mutata Vallae et aliorum Latina sententiam habent sinceriolem. WESS.*

8. σαρκίσσας βοῶς πλευρῆ) *Perperam Latine vertunt, aut etiam tentant. Si quid novandum, scriberem, σαρκήσας: quod esset a σαρκῶν, sicut vicinum ὀργήσας ab ὀργῶν. Vide Ruhnken. ad Tim. p. 130. et Wesseling. Diss. Herod. p. 155. Horum loco frequentiora sunt ὀργάζειν et σαρκάζειν: hoc notat carnem detrahere, et Herodoteum verbum (scriptum*

ihidem quoque σαρκίται) Pollux exponit τοῦ δέματος τὴν σάρκα ἀφελεῖν, II. 255. Scythia bovis costa carne detracta corium manibus subigit, atque emollito utitur tanquam mantili: σαρκήσας βοῦς πλευρῇ διΐπει τῆσι χερσὶ, ἀργήσας δὲ αὐτὸ ἅτε χειρῶμακτρον ἔκτιται. Ἀποσκυβίξιν, pellem detrahere, cum his comparat Salmas. in Solin. p. 827. VALCK.

CAP. LXV. 5. πᾶν τὸ ἔνεσθεν τῶν ἐΦρύων) Haud inconcinnum τὸ ἔπεσθεν Cl. de Pauw. [qua quidem novatione nil opus.] Calvam Scythae purgabant, ut poculum esset, non quod infra supercilia. Eadem tamen, ubi nihil mutes, sententia. Serra postquam abscederant quod infra supercilia, expurgabant capitis calvam: ἐκκαθαίρει non spectat proxima, sed κεφαλῆς aut κεφαλῆν. Barbaram consuetudinem (ad Hunnos, Langobardos, Avares, Bulgaros tramissam) habet Strabo lib. VII. p. 460. [p. 500. ed. Cas.] atque alii, de quibus c. 26. WESS.

11. πόλεμον προσεθήκοντο) Vindob. προσεθήκοντο venit in Abreschii coniecturam. Conveniret πίνθος μίγα προσεθήκοντο lib. VI, 21. nisi προσεθήκοντο plures illie schedae: par discordia in Thucydidis ἔχθραν οἱ προσεῖτο lib. VIII. 85. Laudo tamen. Mox hiulca esse verba, explendaque, οἱ δὲ οἱ συγχαιροῦσι, ταύτην τὴν ἀνδραγαθίαν λύσσοιτες opinatur Reiskius. Quo semel admissio consilio, veterum commentariis inculcari plura possunt et prorsus arbitraria. Ego cum Gronovio facio. WESS. — Nempe, pro olim vulgato λέγεται, recte Gronov. λέγοντες ex msto recepit: nec turbare nos debet pluralis hic numerus, quamvis praecesserit singularis ἐπιλέγει, et ὡς οἱ. Sic enim frequenter Herodotus a sing. ad pluralem transit, et vicissim: quemadmodum paullo ante, ποιεῦσι δὲ ταῦτο - - καὶ ἦν ἐπικρατήσῃ. Multo autem commodius, me iudice, progreditur h. l. oratio deleta τὴν articulo, qui post ταύτην olim erat intersertus. S.

CAP. LXVI. 6. ὄνιδος δὲ σφι etc.) Mela fere convertit II. c. 1, 108. Ut quisque plures interemerit, ita apud eos habetur eximius; ceterum expertem esse caedis inter opprobria vel maximum. Qui plurimos interfecere, [lin. 8.] εὐτοὶ σὺνδυο κύλικας ἔχοντες πίνουσι ὁμοῦ. Sequentia Melae verba tentat Salmas. in Solin. p. 192 seq. ad Herodotea accommodare, quibus bibisse dicuntur duobus poculis iunctis, quae combinata tenerent. Ita loquebantur Graeci, dicentes σίδηο,

σύντρεις, σύμπεντε: neque enim cum Criticorum infelicissimo Sam. Petilo ad Legg. Att. p. 358 seq. sollicitarem Hyperidis verba apud Harpocrat. in Συμμορία' σὺν πέντε καὶ ἕξ τριηραρχοῦντες. Ego, inquit Demosth. contr. Mid. p. 362. ἐτριηραρχουν, ὅτε σύνδυο ἤμεν οἱ τριηραρχοί, quum bini communi sumtu triremem instruebamus. σύνδυο ἔδοξε χορηγεῖν, archonte Callia, secundum Aristot. in Schol. ad Arist. Ran. vs. 406. Machon Athenaei VIII. p. 337. D. καὶ τοὺς θεοῦς Φάσκουσιν οἰκεῖν σύνδυο. Idem adhibent Plato T. III. p. 282. E. et Xenophon p. 222, 2. σύνδυο καὶ σύντρεις est apud Lucian. T. III. p. 506. et Iamblich. de Vit. Pyth. p. 82. Κατὰ δύο et κατὰ τρεῖς adhibentur eodem sensu. VALCK. — σύνδυο κύλικας ἔχοντες, iuncta bina pocula habentes interpretatus sum praeceuntibus doctis viris. Nunc, perpensis aliorum auctorum locis a Valck. citatis, nil aliud dixisse Noster videtur, nisi bina pocula singuli habentes. S.

CAP. LXVII. 1 seq. μαντεύονται ῥάβδοισι ἰτεῖνῃσι) Non nescio, quid pro vetere ἰτεῖνῃσι adferri queat. Placet msstos duces sequi. Ligna ἰτεῖνα habet Theophrastus Hist. Plant. lib. V. c. 4. et alibi. Vaticinandi Scythicum hoc genus ex Herodoto attigit Schol. Nicandri Ther. vs. 612. aliarum nationum ῥάβδομαντεία non neglecta. Fuit enim plurimis per orientis occidentisque plagas similis divinatio. De Chaldaeis Propheta Ezech. c. XXI, 21. ubi ill. Grotius erudite, et Ed. Pocockius Specim. Hist. Arab. p. 328. Adde, quae Casaubon. in Strabon. lib. XV. p. 1065. [p. 733. ed. Cas.] Lindenbrogius ad Ammian. lib. XXXI. 2. et Bulengerus Divinat. lib. III. 26.; et nihil desiderabis amplius. WESS.

7. Οἱ δὲ Ἐνάρες, οἱ ἀνδρόγυνοι) Nisi codices copulam inducerent, scribi cum viro docto [Gronov.] οἱ καὶ ἀνδρ. potuerat. Ἐνάρες etiam lib. I. 105.; ubi θηλέη eorum νοῦτος, cur hic ἀνδρόγυνοι effeminati et molles, clarissime exponit. Statim τρίχα [lin. 9.] bene habet, offertque virgulae divinatoriae, a Vallemontio et vulgi credula superstitione mire laudatae, quoddam genus. Credulitatis enim supersticiosae propagine laete semper surgunt, et ab radicibus everti renuunt. WESS.

7. καὶ οἱ ἀνδρόγυνοι) Enaries, qui sunt androgyni; Valla: legit itaque, quod et H. Steph. animadvertit: Ἐνάρες, οἱ καὶ ἀνδρόγυνοι: atque ita cepit ista Iac. Tollius ad Longin. p. 163. ubi multis pertractat Longino visum ἀμίμητον τὸ

τοῦ Ἡροδότου, θήλειαν νοῦτον, I. 105. adpellantis, ut opinor, quod Faber et Boileavius putabant designari, nempe τὰ γυναικεία: sive αἰμοῖοσίδας, forsan velut in mulieribus μηνιαίας. Hoc statis temporibus recurrente fluxu debilitati fiebant εὐνοῦχοι, et ἀνδρόγυνοι, sive ἡμιῆρνες, et, ut in gripho veteri dicuntur, ἄνδρες οὐκ ἄνδρες. VALCK. — Vide ad I. 105, 15. et 18. notata. S.

CAP. LXVIII. γ. διαλελαμμένος) Schol. in Aristoph. Ecclesiaz. vs. 1082. μέσος εἰληκμένος, bene, sicuti e. 94. *Iusurandum per solium regis* hinc abiit multorum in commentationes, etsi apud Scythas nullum. Ἰστίν, Vestam, regiosque Lares, [τὰς βασιλικίας Ἰστίας, lin. 5.] in intimis regiae penetralibus coli solitos, deierantes adpellabant. Παρὰ πᾶσι σχεδὸν ἀνθρώποις ἐν πάσαις ταῖς οἰκίαις sollemnis ea religio erat ap. Diodor. lib. V. 68. Scythae Vestam inter numina locarant, Ἰστίν τὴν Σκυθίαν βατίλειαν dictitantes infr. c. 127. Vallae Latinis error debetur. WESS.

16. καταδήσωσι ἐπισηκῆται) Athenis atque alibi quorundam criminum in iudicio convictos manebat ὁ δεισμός. Variis enumeratis, ἔπατιν, inquit, Demosth. contr. Timocr. p. 453. οἱ μὲν ὑπάρχοντες νόμοι δεισμόν προλέγουσιν· ὁ δὲ τὸς λαλῶσθαι οἰδῶσιν. Xenoph. Ἀπομν. I. p. 419, 3. κατὰ νόμον ἐξιδίαι παρανοίας ἐλόντι καὶ τὸν πατέρα δῆσαι. Vel ista sola monstrant, qua figura loquendi καταδῆσαι ponatur pro κατεδικάσαι, convictum condemnare: sunt eximie iudicis ista, κατεδικάσαι, et ἀπολύσαι, absolvere. Antiphon frequenter opponit ἀπολύσαι et καταλαβεῖν, p. 119, 54. p. 125, 43. 126, 57. ἀπολύσιμον et καταλήψιμον, 129, 4. Similiter apud Herodot. hic opponuntur, ἣν μὲν καταδήσωσιν ἐπισηκῆσαι - - ἣν δὲ ἀπολύσωσι: atque ita lib. II. c. 174. ἔσαι μὲν αὐτὸν - - ἀπέλυσαν μὴ Φῶρα εἶναι, et ἔσαι δὲ μιν κατέβησαν Φῶρα εἶναι. Reiskius utroque loco κατέβησαν scribendum opinabatur si fori non habebat Graeci perspectam rationem, illud tamen noverat. καταδῆσαι et ἀπολύσαι etiam in aliis rebus opponi velut contraria: in Magicis defigere κατεδῆσαι, defixum liberare atque absolvere dicebatur ἀπολύσαι: de captivis legerat adhibita ἐλευθεῖσθαι et καταδῆσαι. Si placebat adeo καταφῆσθαι et κατέβησαν, cur non in vicinia scribebat etiam ἀποφῆσθαι et ἀπέβησαν? Quae tandem isthaec est sincera quaevis incrustandi voluptas? Nonnunquam tamen con-

iecturas proposuit, quibus multa redimit incogitanter atque ita scripta, ut Doctorum hominum non satis illum reverentem esse adpareat. VALCK.

CAP. LXIX. 2. ἄμαξαν καμάρης) An hinc, Καμάρης, δέσμης, Hesychianum? Hoc si illud fonte manavit, de insolentiore structura nulla amplius querela: apta erunt et nexa πλήσωσι καμάρης Φρυγάνων *fascie cremiorum*. Haec Cl. *Abreschius* Dil. *Thueyd.* p. 245.; cui nullus refragarer, modo de vocis usu omnia essent liquida. Καμάρας in curribus novit *Herodot.* lib. I. 199. et ex eo *Pollux.* Καμαρωτόν ἄμα *Athenaeus* lib. IV. 7. [p. 139. F. ubi, quae *fornicata carpenta* in lat. vers. nominavi, potueram cum *Casaub.* in *Animadv. tectos currus* dicere.] Quo de curruum genere erudita plura *T. Hemsterhusius* ad *Comici Plut.* p. 369. ἀμάξις καμάρην longe vulgato praeferens: *Hesychii* καμάρα, quae vera magni viri emendatio, ἢ ἐπὶ τῆς ἀμάξης σκηνή per hic accommodata. Equidem, si quid mutandum, huc irem; quamquam, ut quod sentio, dicam, καμάρης vox, damnata a Codicibus, irreptitia videtur. Mox ἐμπεδήσαντες [lin. 3.] probum, et στομώσαντες idem ac Φιμώσαντες, os obturantes, sicuti ad supplicium trahendis solebat. Conf. *Schottum* ad *Append. Prov. Vatic.* p. 273. WESS.

2. ἄμαξαν καμάρης) Dabit forsā olim Codex scriptus ἀμάξις καμάρην, quod placebat *Hemsterhusio* ad *Schol. in Arist. Plut.* p. 369. Quod vir *Clar.* ex *Hesychio* Καμάρης hic interpretatur δέσμης, ut dici censeatur ἄμαξα sarmentorum impleta fasciculis; primum cuperem edoceri, quo modo fascis sarmentorum dici possit καμάρη Φρυγάνων; unius *Hesychii* perexigua est in talibus auctoritas; deinde qualis fascis ille fuerit ἀμάξοπλήθης? Sarmentorum fascies *Herodoto* quoque sunt Φρυγάνων Φάκελοι c. 62, 4. Φρυγάνων δέσμαι *Hesychio*, in Ἄγκυλίδες, ut alibi δέσμαι δραγμάτων. δέσμας διφανικῶν λόγων dixit *Aristot.* apud *Dionys. Halic.* T. II. p. 163. In proximis, [lin. 3.] ἐμπεδήσαντες τοὺς μάντιας καὶ χεῖρας ὀπίσω δῆσαντες, variabunt forte *Codd.* utitur certe *Valla* eodem verbo, quo supra c. 60. in istis ἐμπεποδισμένον τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. Συμποδίσας redditur συνδήτας τοὺς πόδας in *Schol. ad Aristoph. Ran.* vs. 1560. συμποδίσαντες χεῖράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν, *Plato de Rep. X.* p. 615. E. Sed *Herodoteum* est ἐμπεδῆσαι,

pro πίδασι ἐνδύσαι, *compedibus constringere*. VI. c. 25. Scythē Hippocrates πιδάσαι - - ἐς Ἴνυκον πόλιν ἀπέπιμψε. *Homericum Aeschylus* aliiq̄ue adhibuere. VALCK.

CAP. LXX. 1. Ὀρξια δὲ ποιῶνται Σαύθαι ὄδο) Ubi de Scythis Mela II. c. 1, 112. *Sauciant se qui paciscuntur, extemtumque sanguinem ubi permiscuere degustant*; illustrat Is. Voss. barbaris gentibus usitatum morem, duo tractans Herodoti loca, hunc quidem altero feliciter; nam docte corrigit in his, τύψαντες ὀπέατι ἢ ἐπιταμόντες μαχαίρη σμιχρόν τοῦ σώματος; sed minus bene interpretatur ista e lib. I. c. 74. ἐπεὶ τὸν βραχίονα ἐπιτάμονται ἐς τὴν ὀμοσχροῖν, τὸ αἷμα ἀναλαίχουσι ἀλλήλων. Verae interpretationis vocis ὀμοσχροῖν, quam dedit ad Aesch. Socrat. [III. 15.] vir doctus [Horreus], auctor est Mer. Casaubonus in Notis ad istum M. Antonini [IX. 5.] locum, quem ultimum excitat: *Postquam brachiotum summam cutem secuerunt, mutuum sanguinem delingunt*: ad haec nostrum ille locum commode comparat: sed ad Antonini sui ἀψικάρδιον aptius composuisset Theocritea ex Eid. I. 55. τὰ δ' οὐ φρονέει ἀπτεται αὐτῶν. Eurip. Hec. vs. 241. οὐ γὰρ ἀφρας καρδίαις ἔψαστέ μου. Lucian. Nigrino §. 56. ἀφρον μὲν ἐπιλίγον ἀπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν· οὐ δὲ ἀπτεται ταῦτα τῆς ὀμοσχροῖας. Quod illic τὴν ὀμοσχροῖν, *summam cutis superficiem*, hic vocat Herodotus σμιχρόν τοῦ σώματος: ad quem praeter Vossiana conferri possunt verba Posidonii ap. Athen. II. p. 45. f. VALCK.

4. τύψαντες ὀπέατι) Placet ὀπέατι Vossii ad Melam lib. II. 1. et Hemsterhusii in Polluc. X. 141.; nam rescripta, valida minus sunt, nec vocabulo lucem adspargunt. Ὀπια; et ὀπήτιον servavit Pollux, ὀπια; quis tandem? Lucianum Toxar. c. 57. in ipsa re Nostro ferme consentire, praeter alios Hutchinson ad Cyri Ἀναθ. p. 127. non oblitus fuit. WESS.

CAP. LXXI. 7. ἀνήσου) Si darent Cold. formam restituerem ἀνήσου, quibusvis usitatum, etiam Poëtis, Alexidi, Eubulo, Theocrito, Moscho. Suos etiam mores dialecto saepe sequentes Lacones lenius tamen σ litterae ῥ supponebant; molles Iones non item, quantum memini, in talibus; nam ῥυσμός et similia diversi sunt generis. VALCK. — Ἀνησον h. l. cum Valckenario Schneiderus in Lexic. crit. anethum interpretatur, quod aliàs ἀνήσον vel ἀνησον. Larcher

cum *Valla*, cuius versionem *Wess.* tenuit, *anisum* intelligit, quod rectius *άνισον*: pro quo quidem apud *Athen.* IX. 571. d. *άννησον* scribit vetustissimus codex, quemadmodum apud *Nostrum* h. l. *άννήσου* dant mss. *Pass. F. Pa. Pc.* Quare optioni locus est: utriusque quidem plantae aromaticum semen. S.

11. *τρίχας περικείρονται etc.*) *Transilierunt* haec librarium oculi *Florentiae* atque alibi: occasionem dedit *ἀποτάμνονται*. Nollem *βραχίονας περιτάμνονται* explicitum de *amputatis brachiis*, ut omissorum caussa defenderetur. In *Scythico* luctu *convulnerarunt et inciderunt brachia* ad sanguinem eliciendum, quod *περιτάμνεσθαι*. Nihil aliud. Vide lib. VI. 59. *WESS.*

15. *ἐς τοὺς πρότερον ἦλθεν*) *Additamento Arnaldi* ὡς οἱ ἐς τοὺς πρ. *carere* possumus. *Verti* satius fuerat, *illi vero eos comitantur, ad quos prius venerunt*. Quod porro [*lin. 18.*] *καὶ ἐν τοῖσι ταφαῖ εἰσι* corrigit, laudare non debeo. Posuerat *Herodotus* in *Gerrhis* regum sepulcra, repetitionis ratio nulla: praesertim cum *Codd.* *conmodi* quid et opportuni repraesentent ἐν τε τοῖς ἔσχατα κατοικημένοισι - - - καὶ ἐν τῆσι ταφῆσι, *inque ultima incolentibus adsunt - - - et illis in sepulcris*. *Valla* id habuit, superioribus bene congruens. Non abludit ex lib. I. 104. τοῦτο δὲ παραμειβομένοισι, εἶναι ἐν τῇ Μηδικῇ. Vide et *Elsneri* *Schediasma* p. 55. *WESS.*

15. οἱ δὲ σφι ἔπονται, ἐς τοὺς προτ. ἦλθ.) *Plures novi*, qui ad haec adhaeserint; mihi non videntur obscura, neque adeo corrigenda. *Scythae οἱ Βασιλῆιοι*, *Regum funera curantes*, rite compositum cadaver curru devehebant ἐς ἄλλο ἔθνος. *Ad quos primum venissent*, hi soli τοὺς Βασιληῖους *sequuti, cadaver per singulas gentes circumductum, cum illis adeoque, Gerrhos usque prosequabantur*: ταφαῖ τῶν βασιλῆων ἐν Γέρροισι εἰσι: leguntur ista paulo superius. Quae vero sequuntur verba, ἐν Γέρροισι ἔσχατα κατοικημένοισί εἰσι τῶν ἐθνέων τῶν ἀρχουσι, καὶ ἐν τῆσι ταφῆσι, illa mihi quoque videntur ut visa fuerunt mendosa *G. Arnaldo* *Animadv.* p. 164. *Libenter auctori suo relinquimus vulgatorum explicacionem, quam dedit Iac. Elsner* in *Schediasmate Crit.* c. vi. *Primum suspicor e proximis syllabis οισι male fuisse repetitum εἰσι, nisi natum sit ex τιθεῖσι: hoc, vel Ionico τιθέασι, suo loco reposito, nihil in his desiderarem, si sic scripta*

Iegerentur alicubi. ἐν Γέβουσι, ἕσχατα κατοικημένοι: τῶν ἰόντων τῶν ἄρχουσι, τίθειαι (τὸν εἶκον nempe) ἐν τῆσι ταυῆσι. Aut fallor, aut sequentia talem poscere videntur lectionem. VALCK. — Equidem *Wesselingium* probo. S.

21. ἢ ἢ καταστειγάζουσι) *Laurentii pallii contegunt explisit Portus et uberius Georg. Arnaldus Animadv. c. 50. Vide et lib. II. 96. et Dion. Chrys. Or. XIV. p. 219. ad haec Herodotea alludentem. Barbarus contumulandi mos, etsi Scythae. in sacra Christianorum transgressi, eum abdicarint, Theodoreto Or. ad Graec. IX. p. 129. teste, nondum plane in Tartariae Lithuaniaeque oris cessat. Vide Memor. Scyth. Bayeri. Comment. Acad. Petrop. T. III. p. 559. WESS.*

CAP. LXXII. [7. ἐξελόντες αὐτῶν τὴν κοιλίαν, καὶ κἀρέξαντες, ἐμπιπλάσι ἀχούρων etc. Haec planissime firmant ea quae a nobis ad II. 86, 16-21. disputata sunt; ubi ad hunc Nostri locum debueram provocare. S.]

9. ἀΐδου δὲ ἤμισυ ἐπὶ ξύλα δύο στήσαντες ὑπτιον) Delevi vocem ἤμισυ, imprudenter ex praegressis iteratam. Interpuncti praeterca, καὶ τὸ ἕτερον - - ἐπ' ἕτερα δύο, καταπέξαντες τρέπῃ τοιούτῃ πλάττα ταῦτα: quippe artius nexa prius, quam res desiderabat. Atque hic utor consensu *Pavii et Reiskii*. Mox *Abbas Melotus et Reiskius* κατὰ μήκεια [lin. 12.] per equorum longitudinem, vere: requirit oratio hanc notationem, probantque *Ask. schedae*. [quae commode etiam intersertum dedere τὰ articulum.] Gemellum ferme νεκροῦ ἐκείνου παρὰ τὴν ἀκάνθαν, quod sequetur. Dabit equi tale spectaculum, ex ultima Tartaria transmissum. *Ampl. Nic. Witsen* Descript. Tartar. p. 81. ostentaturque *Leidae* non dissimile in tabula. WESS.

[25 seq. κάτωθεν δὲ ὑπερέχει) Turbata aut pendens videri poterat orationis structura: ἐπιάν - - διαλάσσει - - -, κάτωθεν δὲ ὑπερέχει τοῦ ξύλου τούτου, τὸ ἐς τέλειον πηγεύουσι. Quem locum tractans *Werfer* Act. Philol. Monac. T. I. p. 112 seqq. commode monuit, particulam ἢ hic similiter poni atque alias γὰρ ponitur in propositione incidente et quodammodo caussali. Nempe, nisi prorsus abundare statueris δὲ particulam, sententia in hunc modum erit concipienda: postquam lignum - - transfixerunt, quum infra emineat pars huius ligni, hanc partem defigunt in foramen etc. Sic

istud τὸ valebit τοῦτο, sicut τὸν c. 36, 3. valet τοῦτον, et similia multa. S.]

24. ἐς τὸ ρμον) Τὸ ρμον Grammaticus [cui glossae Herodoteae debentur] reddit τρῆμα. Vide clar. *Wess.* ad *Diodor.* lib. II. [c. 8.] p. 121. VALCK. — In plerisque quidem Glossarum exemplis Τόρνιον, et Τόρνες apud *Suidam* legi, monuit idem *Wess.* in Notis ad Gloss. Sed τὸ ρμον tenent *Herodotei* libri omnes, firmatque *Hesychius* aliique auctores a *Schneidero* in *Lexico crit.* laudati. S.

25. ἐπιστήσαντες δὲ κύκλω τὸ σῆμα ἰπέας τοιούτους) περὶ τὸ σῆμα *Reiskius*; et sic *Valla* fortasse legit, sive potius περιστήσαντες δὲ κύκλω τὸ σῆμα etc. Codex scriptus si daret περίξ, una cum interpretamento κύκλω, commode servari posset ἐπιστήσαντες. VALCK. — Malunt docti viri περιστήσαντες, aut τῷ σήματι, aut περὶ τὸ σῆμα, ut niteat oratio. Sed nitore nihil decedet, si verba consideres, στήσαντες δὲ κύκλω ἐπὶ τὸ σῆμα, quod Scriptor voluisse censendus est. *WESS.* — Utique sollicitari ἐπιστήσαντες non debet, quod proprie significat, statuerunt contra, adversus, coram; nempe ita equites illos statuerunt, ut omnes sepulcrum respicerent: ac possis cum *Wess.* intelligere ac si dixisset *Herodotus*, στήσαντες αὐτοὺς ἐπὶ τὸ σῆμα, quemadmodum VIII. 79, 5. αἰτστάς ἐπὶ τὸ συνέδριον, et καταστάς ἐπ' αὐτὰ (τὰ καινὰ τῶν Βαβυλωνίων) III. 156, 8. Sed ad ipsum verbum ἐπιστήσαντες facile etiam per se intelligitur τῷ σήματι aut ἐπὶ τὸ σῆμα, quum praesertim continuo adiiciat auctor κύκλω τὸ σῆμα, quod idem valet ac περίξ τὸ σῆμα: nam, ut περίξ, sic et κύκλω cum accusativo casu construitur. cf. IV. 180, 14. scil. per ellipsin praepositionis περὶ, quemadmodum ἅμα cum dativo per ellipsin praepositionis σύν. S.

CAP. LXXIII. 3. ἐν ἀμάξῃσι) Male ἐν ἀμάξῃ *Mediceus*. *WESS.*

CAP. LXXIV. 1. "Ἐστι δὲ σφι κάρναβις etc.) Antiquitus in his una vox alio forsitan ordine fuerit atque ita collocata: "Ἐστι δὲ σφι κάρναβις αὐτομάτη Φυομένη ἐν τῇ χώρῃ, - - - ταύτης (pro ταύτῃ) δὲ πολλῶ ὑπερφέρει ἢ κάρναβις αὐτῇ, ἢ καὶ σπειρομένη Φύεται. Ad istam rationem opponuntur τὰ αὐτάματα Φύεται, et τὰ σπειρόμενα Φύεται, lib. II. c. 94. *Sequentia*, [lin. 4.] καὶ ἐξ αὐτῆς Θρηῖνες μὲν καὶ εἴματα ποιῶνται τοῖσι λιναῖσι ὁμοιότατα, attigit *Hesych.* in Κάρναβις: ubi,

ἔστι δὲ Φυτόν τι λίνω ἕμοιον, ἐξ οὗ αἱ Θυξάσαι ἰμάτια ποιῶσι.
 [addit: 'Ἡρόδοτος. τοῦτο σπέρμα θυμιασθιν. cf. cap. 75. init.]
 In Herodoteis incommodum esse μὲν sensit Reiskius: vox
 forsān intercidit. Fac in antiqua scriptum membrana: καὶ
 ἐξ αὐτῆς Θυξί (σαι γυναικίῳ) κόσμον καὶ εἴματα ποιῶνται:
 facile vox κόσμον in κες μὲν potuit deflecti. Ex proximis,
 οὐδ' ἂν, ἔστις μὴ κάστα τρίβων εἴη αὐτῆς, διαγνοῖα, λίνω ἢ κιννά-
 βιός ἔστι: novissima Pollux excitat VII. 72. Conf. *Casaabon.*
ad Laërt. III. 63. VALCK.

2. ταύτη δὲ πολλῶ) Non placet ταῦτα δὲ Arch. Docetur,
cannabin eatenus lino praestare, quod et crassior et maior sit,
praetereaque sponte proveniat et sata; quae utique in lino
 discrepant. *Hesychii* verba, leviter prava, huc spectare,
 docti homines monuerunt. Confer et *Valckenarii* observa-
 tionem ad lib. II. 94. WESS. — ταύτη, hac parte, hacte-
 nus, nil profecto opus est ut cum *Walk.* in ταύτης mutetur:
 immo, quo pacto in istius locum repositum hoc *Vir* do-
 ctus voluerit, non exputo. S.

CAP. LXXV. 6. θυξί) Male *thuribulum* *Laurentii*.
Θυξίν *caldarium* sive *tepidarium* Latini vocant, docente
 magno viro ad *Strabon.* Lib. III. p. 252. [p. 154. c. ed. Cas.]
Fomentum qui volet, cum eo facilis transactio. Amplior
 lis et difficultas [lin. 7.] in ἀγάμενοι τῇ θυξί ἠρῶνται,
 quorum ultimum mirifice vexatur. *Th. Galei* ἔξκαῦσθαι ἢ
θυξασθῆναι alienissimum: ἠρῶσθαι aliud esse, norunt om-
 nes: eiusdem ἰδρῶνται haud praestabilius. *Corn. de Pauw*
ἰδρῶνται, ex ἰδρῶς. Norunt medici ἰδρῶσθαι, et *Clemens Alex.*
ἔξιδρῶσθαι, in lacte serescente: a quo ad sudorem incom-
 modus transitus. *Reiskius* θυξῶνται; *Heringa* ἠρῶνται, hau-
 riunt; ἰδρῶνται *Abreschius*, aut ἠρῶνται, corroborantur.
 Quorum quidem quid excellentius meliusve, non finio,
 arbitratus macula verbum non esse adpersum. In ἀγάμε-
 νοι haesito; ἀγαλλόμενοι, delectati, si foret, in expedito et
 plano, ut equidem opinor, omnia. Memorat *Dio Chrysost.*
Or. XXXII. p. 378. c. apud barbarorum nonnullos μὲν
 γίνεσθαι παρῆν δι' ἀτμοῦ θυμικωλέων τινῶν, lenem nasci ebrieta-
 tem ex suffitu rerum quarundam: tum gaudere, ridentes ex-
 surgere, et omnia facere quae bene poti solent. Oratorem
Scythas, qui laeti illo cannabis fomento et suffitu incon-
 ditum clamorem edebant, sive βεῖσι ἠρῶμενοι, uti lib. III.

117. respexisse puto. Forte tamen ἀγάμενοι, mirantes et stupentes, sanitatis est indubiae, siquidem cannabis semen, pollen et suffimen, stuporem et ebrietatis effectus gignere apta sunt. In Perside ac India hanc eius virtutem usu cognosci Engelb. Kaempferus Amoenit Exoticar. Fasc. III. p. 645. testificatur. Quare, quae his cohaerent, τοῦτό σφι ἀντὶ λουτροῦ ἐστὶ, superiora spectant et τὴν ἀτμίδα, Hesychia-πο κανναβισθῆναι explanata. WESS.

7. ἀγάμενοι τῇ πυρὶ ἀρύνονται) Variis postremum, nemini, quem noverim, suspectum fuit ἀγάμενοι. Ἀγασθαι tamen vel ἀγασθῆναι, valde frequentatum veteribus, illis vereor ut ista fuerit adhibitum structura. Ceteris receptum in his scribendi morem sequitur Herod. IV. 46. τὰ μὲν τοὶ ἄλλα οὐκ ἀγαμαί. VI. 76. ἀγασθαι μὲν ἔφη τοῦ Ἑρασίνου, οὐ προδιδόντος τοὺς πολιίτας. Verbum ἀρύνονται diversimode corrigitur: ἰδρύνονται, excogitatum Galeo, destituitur, opinor, auctoritate: [conf. tamen Hesych. in Κανναβισθῆναι.] nostro A. H. dubitanter venit in mentem ἀρύνονται: [vide Adr. Heringae Obs. crit. c. 18. p. 151.] πυριᾶνται, Reiskio; ὀριγνῶνται, Abreschio. Quando vera vel adinventata, vel adfirmata fuerit lectio, mea cum reliquis refutari poterit coniectura corrigentis ῥύπτονται, se abstergunt: hoc, me iudice, responderet verbo καθαίρονται, posito c. 74. θάψαντες δὲ αἱ Σκύθαι καθαίρονται τρέπῃ τειῶδες: istum, quo funere polluti se purgarent, modum, huc usque exposuit; tandem reliquis subiecisse videtur Herod. huius ferme sententiae participium, . . . μενοι τῇ πυρὶ ῥύπτονται, istius vaporis fomento sudantes sudorem et sordes abstergunt; atque ita tanquam in cella sudatoria καθαίρονται, sicca veluti sudatione. τοῦτό σφι, addit Herodotus, ἀντὶ λουτροῦ ἐστὶ οὐ γὰρ δὴ λούνται ὕδατι τὸ παράπαν τὸ σῶμα. Hoc itaque fuerit, quod nescio quis dixerit Κανναβισθῆναι. Hesychius in Κάνναβις, Herodoti facta mentione, ista scribit: Κανναβισθῆναι, πρὸς τὴν κάνναβιν ἐξιδρῶσαι καὶ πυρισθῆναι. Postremum illud de Graecorum etiam adhibebatur πυριᾶσει. Secundum Palaeph. π. Ἄπιστ. c. 44. quae πυρίαῖς usum prima introduxit, Medea senes ἐπυρία, suisque saepe fomentis vegetabat; sed Pelias πυριῶμενος ἀπέθανε: prout illa codex exhibet scriptus. Dacdalus qualis σπηλαίου Selinusiis fuerit architectus docet Diodor. Sic. IV. 78. in quo, naturalis ignis vapore commo-

dum introducto, fecerit utentes illo ἔξερσθαι λελεβότας. *Timaeus Athenaei* XII. p. 519. r. apud Sybaritas cellas in usu fuisse scribit sudatorias, ἐν αἷς κατακείμενοι ἱπυριῶντες. VALCK. — At, cur sollicitaretur verbum ἀφύουσαι, nulla prorsus causa fuisse videtur. Et de ἀγάμειν quoque cessare dubitatio debet: nec enim cum secundo solum aut quarto casu construitur hoc verbum, sed et cum tertio; ut apud *Xenoph.* *Cyrop.* II. 4, 9. et apud *Platonem* in *Sympos.* p. 518. Conf. *Zeune* ad *Xenoph.* l. c. et quem is laudat *Ruhnken.* ad *Timaei Lexic.* p. 8 seq. Quod si cui minus h. l. satis facit usitatio notio mirandi, probandi, laudandi; indicabit huic *Ruhnkenius* ibid. *Philonis* locum, ubi idem verbum ἀγασθαι ἐπί τινι cognati verbi ἀγάλλασθαι notione, laetandi exultandique, usurpatur. S.

10. κατασώχουσι) Glossator Σώχουσι, τρίβουσι, et *Suidas* ex eo, nimis licenter, ut solet saepe. *Nicander Ther.* vs. 696. Σῶχε διακνήσσι: ubi Critici διάσωχε καὶ τρίβε τῆ κνήσσιδι εἰς μικρά, et paullo ante ἀνάσωχε τῆ κνήσσιδι: adde vers. 590. *H. Stephano*, merito mirante *Abreschio*, κατασώχω suspectum fuit. Mox [lin. 12.] πικρὸν ἰόν, καταπλ. abunde. Copula necessaria non erat. WESS.

CAP. LXXVI. [1 seq. Ξεῖνικοῖσι δὲ νομαίοισι καὶ οὗτοι αἰνῶς χεῖσθαι φεύγουσι, μή τι γὰρ ἂν ἀλλήλων, Ἑλληνικοῖσι δὲ καὶ ἤμισσι) Locum hunc, quem haud immerito *Reizius* (in *Hermannii* Adnot. 266. ad *Viger.*) difficilem dixerat, obiter attingens *Werferus* in *Act. Philolog. Monac.* T. I. p. 265 seq. „nihil erit, ait, cur difficiliorem dicas, si ad negativam particulam μή τι γὰρ, χεῖσθαι cogitaveris. Quippe φεύγειν in eorum verborum numerum, quae infinitivus, negativa particula μή adiuncta, comitatur, referri debet. De quo loquendi usu conf. *Herm. Observ. crit. in Aesch.* et *Eur.* loc. p. 5 seq. et *Heindorf.* ad *Plat. Parmen.* p. 246. „atque ad *Soph.* p. 359.“ — Scilicet quoniam, sicut verba prohibendi, negandi et similia, (conf. Adnot. nostram ad II. 27, 5.) sic et fugiendi, abstinendi etc. notionem habentia, ita construuntur ut sequatur negans particula ad consequentem infinitivum alterius verbi pertinens, ubi ex aliarum linguarum genio negativae particulae nullus erat locus; inde facile intelligitur, cur hic post χεῖσθαι φεύγουσι dicat *Herodotus* Ἑλληνικοῖσι ἤμισσα, ubi in eam-

dem quidem sententiam ex nostri sermonis usu μάλιστα exspectasses. Nempe hoc vehementer cavent Scythae, ut minime instituta sequantur Graecorum: id est, vehementer et maxime abhorrent ab usu Graecanicorum institutorum. Sed indidem non dum satis patet quid sit quod dicat, μή τι γε ὦν ἀλλήλων. Illud quidem adparet, non posse μή τι γε h. l. usitata notione nedum, multo magis, aut multo minus, accipi. Ne quidem vertunt vulgo: ne quidem mutuo inter se, *Valla*; et sic fere *Wess.* cum *Gron.* At formulam μή τι γε nusquam alibi ista notione positam reperies. Similiter tamen *Hermannus*, et ipse hunc *Herodoti* locum in *Vigeri* editione secunda p. 804. leviter attingens, germanice vertit *wirklich nicht einmal*: at is veterem probat scripturam μή τοι γε ὦν, quam et equidem repositam velim. Sed, utcumque et de scribendi ratione et de vi huius formulae statueris, suspectum h. l. vocab. ἀλλήλων esse debet: pro quo sicut ἄλλων me maluisse in *Var. Lect.* significavi, sic et eundem *Hermannum* (cuius novissimam illam *Vigeri* editionem nunc primum mihi inspicere contigit) video ἄλλων legendum censere. Quo posito, hoc dicere *Herodotus* videtur: *A peregrinorum institutorum usu vehementer abhorrent Scythae, utique quidem ab aliorum etiam populorum institutis, maxime vero Graecorum.* Quod in *Var. Lect.* ubi monui codicem *F.* cum *Arch.* in μή τι γε consentire, adieci „nec aliud ex *Paris.* adnotatum: “ id dormitanti excidit, et indictum velim. Quoniam enim *Parisienses* codices, in usum nostrae editionis, cum *ed. Wess.* collati fuerunt; hoc ipso, quod h. l. nihil ex illis adnotatum est, declaratur consentire eos cum *ed. Wess. S.*

3. ὡς διέδεξαν Ἀνάχαρσις τε καὶ --- Σκύλης) Credo voluisse, uti mssti monstrant, διέδεξαν Ἀναχάρσι --- Σκύλη. Neque enim *Anacharsis* et *Scyles* ostenderunt, Scythas ab aliarum nationum ritibus abhorreere; sed utrique, data necis causa, Scythae patefecerunt, quo ipsi animo in cultus et rituum sint novatores. *WESS.* — Scripturam a Viro docto commendatam recepi cum *Reiz.* et aliis. Fortasse tamen eandem in sententiam teneri debuerat id quod olim vulgabatur, Ἀνάχαρσις τε καὶ --- Σκύλης, ut exemplo fuere *Anacharsis* et *Scylas*. Quod autem in nostra *Var. Lect.* scribitur, Σκύλης legi in *ed. Wess.* id tyrophe-

tae errore commissum: Σκύλης habet ed. *Wess.* cum superioribus. Meum illud erratum, quod scripsi „puto et *Paris.* cum *Arch.* et *Vind.* consentire.“ Ex *Patisiensibus* enim codicibus iterum h. l. nullus ab ed. *Wess.* dissensus notatus est. S.

4. Τοῦτο μὲν γὰρ Ἀνάχαρσις etc.) Τοῦτο μὲν, ob copiosiore[m] narrationem, non habet suum τοῦτο δὲ, quo et caruit lib. II. 99. et in *Plutarchi* Consolat. p. 115. c. *WESS.* — Isti Τοῦτο δὲ respondent illa, Πολλοῖσι δὲ κάρτεϊ ἔτισι ὑπέρτερον etc. initio cap. 78. Et in hoc quidem nihil inest difficultatis: sed in hac ipsa periodo consecutionem connexionemque orationis non expedit; nisi illa δὲ particula, quae post πλείων inde ab ed. *Med.* interserta legitur, aut deleatur, aut certe prorsus abundare statuatur. Quare, quum eam cum *Aldo* codices *Arch.* *Vind.* et *Pc.* ignorent, deletam velim; et nunc maxime animadverto, merito eam ab accuratissimo *Schaefero* abiectam esse. S.

5. ἀποδείξάμενος) Quod ἀποδείξάμενος mutatur, inprobo vehementer. Non iam dico, ἀποδείξασθαι ἔργα μεγάλα *Herodoti* sermone frequentari; id tantum, *Anacharsin* in *Graecia* plura prudentis viri argumenta et rerum inventarum, de quibus docti viri in *Diogen.* lib. I. 105., ostentasse. Simile est, sine caussa a *Stephano* sollicitatum, *Platonis* *Hipparch.* p. 228. v. ὅς ἄλλα τε πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπεδείξατο. *WESS.* — Quis sit qui probam sollicitaverit scripturam, aut quid in ea nonnemo desideraverit, incompertum est mihi. S.

7. ἐς Κύζικον, καὶ, εὖτε γὰρ etc.) Interpunxi post καὶ, serie rerum expostulante. Confer *Abresch.* *Diluc. Thucyd.* p. 575. [et quae ad *Herodot.* I. 24, 17. notata sunt.] *Mairis* *Idaeae* cultum, ni fallunt *Cyziceni* et poëtae, *Cyzici* *Argonautae* instituerunt, apud *Strabon.* lib. I. p. 76. [p. 45. ed. *Cas.*] Legi dignus est ill. *Comes Caylus*, *Recueil d'Antiquit.* T. II. p. 199. *WESS.*

16 seq. τέμπλον τε ἔχων) Inspice *Apollon.* *Rhad.* I. 1158. Sequens ἐκδοσάμενος praeclare *H. Valesius* ad *Fragm. Polybii* p. 36. et *Gronovius* exposuerunt. [Vide *Polyb.* nostrum lib. XXII. 20. cum *Adnott.* T. VII. p. 469 seq.] Nihil tamen accommodatius *Clementis Alex.* *Protrept.* p. 20. complu-
seulis illis, sed mire opportunis: Πολλὰ ἀγαθὰ γίνοντο τῷ

τῶν Σκύθων βασιλεῖ, ὅστις ποτὲ ἦν. Ἀνάχαρσιν οὗτος, sic vere Steph. Berglerus; τὸν πολίτην τὸν ἑαυτοῦ, τὴν παρὰ Κυζικηνοῖς μητρὸς τῶν Θεῶν τελετὴν ἀπομιμούμενον - - - τύμπανόν τε ἐπικτυπῶντα καὶ κύμβαλον ἐπιχρῶντα, καὶ τοῦ τραχήλου τινὰ, οἷα Μηναγύρτην, ἐξήρητιμένον, κατετόξευσεν. Sic, ex Herodoteis depromta, olim fuerunt; neque fugit eruditos Clementis interpretes, quos adire consultum erit. WESS.

[19. Σαυλίῳ) Ut Σαυλαίῳ Arch. et Vind. sic et Sauleo habet Valla; iterumque extr. cap. Saulei, et Sauleo. S.]

25. Ἰδανθύρσου) Scythicum nomen, etsi Gronovius ad Arrian. Indic. c. 5. aliud decreverit, videtur, modo in barbaricis valeat consensus, plurium auctoritate sic pingendum, etiam c. 127. Ἰδάθυρσος certe Straboni et Plutarcho, nonnunquam Ἰδάθυρσος, Clementi Ἰδανθύρας, quo de Salmas. in Solin. p. 594. non bene. WESS.

27. εἰ ἂν ταύτης - - -, ἴστω ὑπὸ τοῦ ἀδελφεοῦ ἀποθανών.) Formulam expressit, ut Herodotea amat, Pausanias lib. I. 6. p. 17. εἰ δὲ ὁ Πτολεμαῖος οὗτος - - -, ἴστω τὸ ἐπιμανὲς κερτημένος. Optime Gronovius ὑπὸ τοῦ ἀδελφεοῦ. [conf. Laërt. I. 102.] Periiit enim Anacharsis manu fratris, patruus Idanthyrsi. Idem monuerat Stanleius Histor. Philosoph. Atque ad haec vellem animum advertissent Editores Histor. Catholicae T. V. p. 124. [T. IV. edit. Germ. p. 541.] ubi Stephanicam secuti editionem mira conminiscuntur. WESS. — ἴστω sciat interpretatus sum cum Gron. Videndum vero, ne, ut ἴσθι non modo scias significat, sed et sis, a verbo εἰμὶ, sic et ἴστω subinde dixerint Graeci pro eo quod aliàs, ἔστω, sit, fuerit. Valla h. l. constat posuit; Pausaniae interpres l. c. facile credi potest. S.

CAP. LXXVII. 8. πέπαισται) Cum praeter Eustathium tres manu descripti codices πέπαισται edant, professus in Diss. Herodotea sui, verum videri. Παίξεν, qui per iocum quid produnt, vidimus lib. II. 28. Sunt varia in Platone, Plutarcho et aliis, quae stabiliendo verbo prosunt; ἄλλως sollicitatum nollem: idem esse ac μάτην docuit Cl. Perizonius ad Aeliani Var. lib. II. 13. WESS.

Ibid. ἄλλως πέπαισται ὑπ' αὐτῶν) Sic ex Eustath. et Codd. restitutum iri constat e Diss. Herod. Wess. p. 71. ubi satis illud πέπαισται communitum; inventum etiam Vallae monstrant eius Latina: aliter haec narratio ab ipsis

Graecis delusa est: quibus recte substituerunt: *temere ab ipsis Graecis ficta est*: hic *πέπλασται* inservire potuit interpretando Herodoteo *πέπαισται*. *Caleum* miror, cur *άλλως* voluerit in *έλλως* mutatum. *Άλλως*, pro *μάτην*, quibusvis ferme fuit in usu, non veteribus tantum, quorum loca Clar. noster *Ruhnken.* exposuit in *Tim.* p. 144. [p. 199 ed. sec.] sed et Iudaeis Hellenistis. Ubi *Symmachus* dedit *διαικινής*, interpretes *Alex. Iobi* xi, 12. habet *άλλως. κατὰ ἀλήθειαν* et *άλλως* opponuntur in IV. *Maccab.* v, 18. Vulgatum a *Schotto* in *App. Vatic. Prov. I.* 5. *Άδεις έχων* significare non potuit *μάτην λέγεις καὶ ληρείς*. Praefigatur vox *Άλλως* *Άλλως έδεις έχων* purus putus est Atticismus, qualis in *ληρείς έχων* similibusque obtinet: eius loco *Άλλως έδεις* est apud *Zenobium.* In *Scholiis ad Aristoph. Eq. vs.* 456. scripserim: *ἴνα ὁ λόγος αὐτῷ πίστεως ἔχεται δοκῆ, καὶ μὴ ἄλλως τῆς τοῦ Κλέωνος διαβολῆς λελέχθαι χάριν.* Vulgantur ibi ista: *καὶ μὴ μάτην, ἀλλ' ὡς περὶ τῆς τ. Κ.* Ex alio Cod. ad *άλλως, μάτην*: ad *χάριν, περι*, tanquam diversas lectiones, ni fallor, adscripserant. VALCK.

9-11. *ὁ δ' ὦν ἀνήρ etc.*) Duplex epilogus, qui succedit, orationem dedecorat. Adsentior doctis viris *Pavio, Abreschio, Reiskio*, alterutrum ex scholio venisse, et fortasse priorem, *ὁ δ' ὦν ἀνήρ - διεφθάρη.* Melior sane cultiorque qui insequitur. WESS. — Immo vero meminimus, verbosiorum subinde, quam opus erat, esse *Herodotum*, et veniam optimo candidoque viro concealamus. Sed, verum si quaerimus, ne recte quidem dicitur, esse hic duplicem epilogum. Nam priora verba, *ὁ δ' ὦν ἀνήρ, ὥστε πρότερον εἰρέθη, διεφθάρη,* ad proxime praecedentia spectant; videnturque hi, qui a rege in Graeciam missum *Anacharsidem* dicebant, narrationem istam de illius obitu, et de causa caedis, pro fabulosa habuisse: contra quos contendit *Herodotus*, ipsorum narrationem temere fictam esse, vere obuisse praedicto modo *Anacharsidem.* Deinde illis verbis, *Οὗτος μὲν ἔγωγε αὐτῷ etc.* (collato principio capitis LXXVI.) transitum sibi parat Scriptor ad alteram, quam promiserat, narrationem, de *Scylae* calamitate. S.

CAP. LXXVIII. 4. *Ἰστρινῆς*) *Passionei Ἰστρινῆς* littera augeri debet. Urbs *Ἰστρία* *Arriano*, cives *Ἰστρινῶν* *Diodoro*, lib. XIX. 75. *Ἰστρία* Ionibus, inde *Ἰστρινῶν* up.

Steph. Byz. [voc. Ἰστρός.] et supra lib. II. 33. [ex scriptura oliñ ibi vulgata,] tum ἸΣΤΡΙΑΝΩΝ numi apud *Vallantium*. WESS. — In *Var. Lect.* monere debueram, Ἰστρινῆς scribi in ed. *Wess.* et superioribus, scriptisque omnibus, excepto *Pass.* pariterque ex uxore istrina dare *Vallam*; veriolem scripturam Ἰστρινῆς primum a *Reizio* fuisse receptam. S.

Ibid. ἐξ Ἰστρινῆς) Ἰστρίης scribi poterat; sed scripserat, ni fallor, *Herod.* ἐξ Ἰστρινῆς δὲ γυναικός. Urbem ad os Istri sitam, ubi se in Pontum exonerat, Ἰστρον et Ἰστρίαν dixerunt: hinc fit secundum *Steph. Byz.* Ἰστριανός, καὶ κατὰ τροπὴν Ἰστρινός: hoc Ionicum et *Herodoti*, II. 33. τῆ Ἰστρινῆ νοὶ Μιλησίων οἰκέουσι ἄποικοι: ubi tamen spectabilem nobis optimi duo Codd. praebent scriptionem, τῆ Ἰστρίην οἰ Μιλησίων οἰκέουσι ἄποικοι. Horum cum Scythis commercia vel solae *Hesychii* demonstrarent Ἰστριανίδες, *Holstenio* commodum memoratae. VALCK.

[20. λάβεσκε ἄν) Vide ad III. 119, 12. not. Similiter, ubi adiicit ἔχων δ' ἄν ταύτην ἠγόραζε, particula ἄν non ad ἔχων, sed ad ἠγόραζε fuerit referenda. S.]

28. ἐν Βορυσθένει) Quia Βορυσθευεϊτέων ἄστν et Βορυσθευεϊτέων πόλις, et c. 53. ἐπὶ τῷ Ὑπάνι Βορυσθευεϊται κατοίκηνται, malebat vir doctus ἐν Βορυσθευεϊταις, nec confidenter tamen: nihil vulgato verius. Urbs amni Borystheni erat ὀμώνυμος ap. *Strabon.* lib. VII. p. 470. [pag. 306. ed. Cas.] et *Stephan.* Hinc cap. 24. τῶν ἐκ Βορυσθένεός τε ἐμπορίου καὶ τῶν ἄλλων. WESS. — Eadem *Olbiopolis* et *Olbia* IV. 18. S.

29. γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτά) Plenius, ἔγημε καὶ ἠγάγετο ἐς αὐτά: ut lib. IX. 107. καὶ ἠγάγετο ἐς ἐαυτοῦ. *Lysias* de Caed. *Eratosthen.* c. 2. ἔδοξέ μοι γῆμαι καὶ γυναῖκα ἠγαγόμεν ἐὶς τὴν οἰκίαν. Quales in omni sermone ellipses obviae. WESS.

Ibid. καὶ γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτά) Intacta hic Latina *Val-lae* reliquerunt, quae sane minus tritae locutionis vivi non explanant, significantis, et quam illic sumsit uxorem, in istas aedes deduxit. Inscriptionum *Herodis Attici*, quas *Salmas.* illuminavit, secundae vs. 5. de *Regilla* dicitur Romana puella: Γῆματο δ' ἐς Μαραθῶνα: quod ita vir summus interpretatur, ut ad minuta talia non satis attendisse videatur. Significant ista: in agrum *Marathonium*, seu *Marathona* venit, ut ibi nuberet *Herodi*. Mulier γῆμασθαι, vir

dicitur γῆμαι. De Scyle Herodotus: οἰκία τι ἰδαίματι ἐν Βορυσθένει, (tentari non debuerat:) καὶ γυναῖκα ἔγκαι ἐς αὐτὴ ἐπιχωρίην: aedes sibi curavit in urbe construi Borysthenide, atque in istas aedes uxorem duxit indigenam. Ἀγεσθῆνι γυναῖκα quum idem vulgo notaret ac Γαμεῖν, novator Herodotus γαμεῖν ἐς οἰκία γυναῖκα dixit, quoniam plena phrasi dicebant et Graeci, domum uxorem ducere, ἄγεσθαι εἰς οἶκον. Lysias p. 4. γυναῖκα ἀγαγόμεν εἰς τὴν οἰκίαν. Pausanias IV. pag. 562. Φιλύμμωνα γὰρ οὐκ ἐθέλειν ἐς τὸν οἶκον αὐτὴν ἄγεσθαι. Theodectes Trag. Stobaei pag. 422. 57., Ὅταν γὰρ ἄλλογον εἰς δόμους ἄγη πόσις: illud ἄγη magistris minus Atticum videretur; et est certe multo minus usitatum ἄγειν γυναῖκα, quam ἄγεσθαι, quod et vulgaris usus fuisse docet Eustath. ad Iliad. ξ'. pag. 954. 55. [p. 960. ed. Rom.] frequentatum Pausaniae, cui pro ἀνάγεσθαι restituit ἄγεσθαι Clar. Abresch. lib. VII. pag. 571. sicuti lib. X. p. 870., pro ἠγάμενος οὐκ ἐπὶ ἀμείναι τῷ δαίμονι, vir amicissimus primum ἀγόμενος corrigebat, deinde dedit ἠγόμενος. Scribi quoque potuit ἀγαγόμενος, illic ἀγαγέσθαι, ut in Epigramm. IX. p. 751. [Anal. Brunck. T. II. p. 179.] Ἀμφιτέρων ἔτ' ἔμελλ' ἀγαγέσθαι δεῦρο γυναῖκα. VALCK.

CAP. LXXIX. 5. Διονύση Βακχείῃ τελευθῆναι) Titulus Dionysi hic et deinceps Βάκχειος, estque adeo Dionysio Bacchio initiari. Θεὸς Βάκχειος Sophocl. Oed. Tyr. vs. 1124., δεσπότης Βάκχειος, tum Βάκχειος et Βάκχιος in Euripid. Cycl. vs. 9. 38. etc. Plura L. Küsterus ad Comici Thesmoph. 997. Mox [lin. 6.] ὀλίγον τι, quomodo c. 81., adscisci posset, nisi in scriptis eadem ibi discordia, quae multis aliis in locis. Vide lib. VII. 115. et 259. WESS.

12. Θεὸν ἐξευρίσκειν τοῦτον, ὅστις etc.) Valla vertit τοῦτε, ὅ, τι μάλιστα etc. refragantibus msstis. Scythae, non esse rationi consentaneum deum excogitare, qui homines in furorem agat, innuebant: τοῦτον ἐξευρίσκειν θεὸν, ὅστις μάλιστα etc. Bene poeta de Cupidine. Τίς θεὸν εἶπεν ἔρωτα; θεοῦ κακὸν οὐδὲν ὀρώμεν Ἔργον. Florileg. lib. I. 27. [Anal. Brunck. T. III. p. 249.] WESS.

14. διεπρήστεισε) De famoso Ἰπρήστεισε sive διεπρήστεισε neque scio quid dicam aut coniecetem. Exstant doctorum emendationes διπρήστεισε, ἰδρήστεισε, διεπρήστεισε, ἐπρήστεισε, διεπρήστεισε, partim alienae, partim auctoritate defectae, sola sermonis ex analogia arcessitae. Blandiebatur

tur nonnihil Arch. διεπίστευτε --- πρὸς τοὺς Σκύθας λέγων, *fidem fecit*, seu ut *Valla*, *indicium detulit Scythis dicens*. Sed amplius aliquid Scriptor voluisse videtur. Rediit in possessionem διεπρήστευτε. WESS.

Ibid. ἐπρήστευσε --- πρὸς τοὺς Σκύθας) Nihil nos iuvat illud ἐπρήστευσε ex Med. Cod. positum, pro διεπρήστευτε. Varia viri docti excogitarunt: διεπρέσβευσε· διεδρήστευσε· διεπρήκτευσε: quorum primum, *Galei*, sententiam praebet minus accommodam; reliqua carent auctoritate: διέπρησσε vel διέδρη potuerant exemplis firmari. Pro διεπρήστευτε praebet Arch. Cod. διεπίστευσε. Si quis daret διέπεσε, vel διέπιπτε τῶν τις Βορυσθενειτέων πρὸς τοὺς Σκύθας, hoc reliquis omnibus anteponerem: debuit enim, dum portis oclulis sacris Rex Graecanicis operaretur, insciis custodibus urbe delator elabi: hoc *Xenophonti* saepius est διαπετεῖν. Eadem, qua hic poneretur, structurà, Ἑλλ. IV. p. 304, 14., διαπετεῖν βουλόμενοι πρὸς τοὺς ἑαυτῶν: μοχ, παρῆντι τοῦ διαπίπτοντας: quae, totidem literis scripta cum vicinis leguntur in *Agasil. Encom.* p. 35, 36. ed. *Hutchins*: rursus Ἑλλ. III. p. 285, 14. ἀπεχώρησαν, ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντες, ἀμελησάντων τῶν Βιθυνῶν. Hinc, et a se invicem, nonnihil diversa sunt διεκπεσεῖν et διεκπαίειν. VALCK. — διεδρήστευσε probans *Schneider* in *Lexic. crit.*, quo auctoritatem aliquam inusitato verbo conciliaret, commode ad *Hesychii* Δρηῆται, δραπέται, provocavit. ἀδρηῆτα ἀνδράποδα dixit *Noster* IV. 142, 6. S.

18. καὶ Βακχεύει τε καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαιν.) Vel servari debuerat Βακχεύει καὶ, vel, primo καὶ (ex κε nato) praetermisso scribi: Βακχεύει τε καὶ ὑπὸ θεοῦ μαινεται, *Bacchi sacris operatur, Deique furit instinctu. Instinctus divino spiritu, ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ θεοῦ*, saepius ἐκ θεοῦ vel ἐκ θεῶν τοῦ κατέχεσθαι dicebatur: iunguntur et a *Platone* κατέχεσθαι καὶ μαινέσθαι. Dantur loquendi formae eiusdem ferme significatus. Διονύτω μαινέσθαι et ἐκ Διονύτου: ἐξ Ἄργος μαινέσθαι· ἐξ Ἐρωτος· ἐκ Νυμφῶν. Verbis neutris ὑπὸ longe plurimis adiungitur; rarius verbo μαινέσθαι. *Lucian.* Dial. Deor. XII. 1. ἐκείνη μέμνηεν ὑπὸ σοῦ. XVIII. 2. μεμνηότες ὑπὸ τοῦ πότου. VALCK.

21. ἐπὶ πύργον κἀτίσσε) Dedit hoc *Med.* pro ἐκάτισσε: alii forte Codices dabunt κατεῖσε, collocavit. Homericum καθῖσσε, pro ἐκάτισσε, Codices etiam praebent scripti *Thucyd.* p. 501, 95. [lib. VII. c. 82.] probatum *Dukero*, διαβάς πρὸς μετέω-

ρὸν τι καθέσσει τὴν στρατιάν. Euripides Phoen. vs. 1195. Ἐξω τὰ φέρου καθέσσειν Ἀργείων στρατόν. VALCK.

CAP. LXXX. 4. ἐκ τῆς Τήρῳ θυγατρὸς etc.) Vere scripti Codices: vere etiam ἐπανστήσατο Arch., Ionum more, pro ἐπανίστατο. Agnovit hoc librariorum peccatum et correxit Portus; quem ducem, uti solet, sibi Editor Genevensis legit. Confer huius Musae c. 167. WESS.

Ibid. ἐκ τῆς Τήρῳ) Docte Valla: ex filia Teris genitum; Vallam corrigens Gronovius, dum dat Terei, videri queat ipse potius reprehendendus; nam sicubi, hic certe, possunt adhiberi verba Thucydidis II. c. 29. Τηρεῖ, -- τῷ Πρόκην - - σχόντι γυναῖκα, προσῆκεν ὁ Τήρης αὐτός αὐδὲν αὐδὲ τῆς αὐτῆς Θρακίης ἐγένοντο· ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Δαυλίᾳ, -- ὁ Τηρεὺς, ἄκισ' -- Τήρης δὲ, αὐτὶ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων, rex fuit Odrysarum. Fuerunt itaque, secundum Graecos, diversa nomina Teres et Tereus: alterius sunt generis Ἀχιλλεύς, Achilles; Περσῆς, Perses etc. Rex hic Thraciae Teres pater fuit Sitalcis. Ista duo Thraciae regum nomina nota sunt ex historia Graeca, etiam Philippica. Teris filius Sitalces bello Peloponnesiaco cum Atheniensibus iniit societatem: huius filium Σάδοκον, sive patri cognominem, Athenienses civitate donarunt. Hoc ubi tradit Aristoph. in Achar. vs. 145., vitiosissimum hoc prostat Scholion: Τοῦτον πολίτην ἐποίησαν Ἀθηναῖοι τὸν παρ' αὐτοῖς παραπέμποντα· ἐλίγητο δὲ αὐτός Τήρης· ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκι. Σύμμαχος Ἀθηναῖος μέμνηται. Θεουκιδίδης προστίθησι καὶ τὸ ὄνομα λέγων αὐτῶς, καὶ Σάδοκον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀθηναῖον. Postrema leguntur ap. Thucyd. p. 115. ult. iam primum auferatur hinc in indicem relatus Symmachus, alibi saepius in his scholiis citatus: deinde sic ista me iudice sunt redintegrandae: Τοῦτον πολίτην ἐποίησαν Ἀθηναῖοι, τὸν πατέρα αὐτοῦ παραπέμποντες (patre insuper habito, filium civem fecere:) ἐλίγητο δὲ αὐτός Τήρης· ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκι, σύμμαχος Ἀθηναῖος μέμνηται Θεουκιδίδης· προστίθησι δὲ καὶ τὸ ὄνομα. VALCK.

14 seq. ταῦτα -- ἐπιχειροῦντο.) Neglexit haec Valla. Qui Latina adposuit, [Gronov. cuius sunt illa, pacem firmabat,] notionem verbi ἐπιχειροῦντο, in missis caduceatoribus obviam, et ab Ammonio indicatam, contempsit. Ad Valchenar. ad Grammaticum lib. I. c. 20. Statim [l. 16.]

ἀδελφεὸς Σιτάλκειω, uti lib. VII. 137. ὑπὸ Σιτάλκειω τοῦ Τή-
ρω. Neque temere damno πεφευγῶς τοῦτον, tot schedis mu-
nitum. WESS.

CAP. LXXXI. [6. Ἑξαμπαῖος. Vide c. 52. S.]

9. ἄποτον ποιέει) Lenius hoc ob cap. 52. WESS. —
Nempe, quia ibi non diserte dixerat ἄποτον ποιεῖ. At,
quod ibi dicebat κερῶ τὸν Ὑπανιν, id, si sententiam spe-
ctas, idem atque ἄποτον ποιεῖ valet. Amat autem *Herodo-
tus* orationem infinitam ita continuare, ut nos, praeun-
tibus probatis codicibus, edidimus. S.

11 seq. κρητῆρος, τὸν Παισανίης etc.) *Atheneum Pausaniae,
Cleombroti F., craterem ad os Ponti*, inscriptumque illi
carmen, *Nymphis* habet in *Athenaei* lib. XII. pag. 536. et
Pet. Gyllius Bosp. Thrac. lib. III. 5. Tota autem haec mul-
titudinis *Scythicae* indicatio speciem praefert scriptoris
coniectantis ac nihil definientis. WESS.

[17. τοῦτον βουλόμενον εἰδέναι τὸ πλῆθος -- κελεύειν μὲν
πάντας Σκύθας) Vide quae in *Var. Lect.* super hoc loco
disputavimus. Si τοῦτον valet, non video equidem quo
pacto teneri commode potuerit κελεύειν μιν, ubi ex con-
iectura μὲν pro μιν posui, quemadmodum video etiam a
Reiskio praeceptum. Quod vero repetitum βουλόμενον
cum viris doctis adieci; sic solere *Herodotum* studiosus
quisque Lector frequentibus exemplis observaverit: unus
tamen mihi occurrit locus, ubi tali in orationis structura
verbum ante positum, dein post τούτους non repetitur,
c. 172, 18. Itaque non intercedam, si quis hic aut *omitten-
dum* praeuntibus libris omnibus, aut certe *uncis includen-
dum* fuisse contendat. Etiam μιν fortasse non debuerat mu-
tari; quia post τοῦτον pluscula verba interiecta sunt. S.]

21. χρεῖμα πολλὸν ἀργύριον) Certam praestant *Porti* emen-
dationem schedae, et *Camerarii* [videtur *Passionei* scribere
voluisse] lib. VI. 43. χρεῖμα πολλὸν νεῶν. Simile *Comici*
ex *Pluto* χρεῖμα πολὺ τεμαχῶν, [vs. 895.] et *Nostri* lib. I.
36. [ubi quidem non χρεῖμα πολλόν, sed σὺς χρεῖμα μέγα.]
WESS. — Restituetur χρεῖμα πολλόν ex codicibus, qui-
bus *Valla* concinit, [magnam vim aculeorum] et VI. c. 43.;
χρεῖμα πολλόν νεῶν: sic et alibi loquitur *Herodotus*. ὕδατος
χρεῖμα πολλόν dixit *Lucian.* de *Syr. Dea* [c. 13.] T. III. pag.
459. Σὺς μέγιστον χρεῖμα, *Soph. Melcagro*; *Θησαυροῦ χρεῖμα*
ἀμύθητον, *Philostratus*. VALCK.

21 seq. καὶ οἱ δόξαι - - ποιήσαντι ληπίσθαι) ποιήσας insolentissimum est, et protectum minime. Nam auxilio quae arcessuntur, [ex I. 19, 9. et V. 109, 6.] ποιήσαντα postularent, qualia in Musis plura. WESS.

CAP. LXXXII. [6. βήκατι non tam pedi interpretari debueram, quam vestigio pedis. S.]

CAP. LXXXIII. 4. ζεύγνυσθαι τὸν Θηρία. Βοττ.) Malo ex schedis Britannicis ζευγνῦναι, quod Scriptori tali in re tritissimum, lib. III. 89. 90. 154. VII. 56. Verius statim [lin. 6.] στρατηλὴν - - ποιήσθαι, nec fugit vulgatae menda Editorem *Genev.*, etsi male tollentem. Error frequens et manifestus. de quo I. 205. atque alibi. WESS.

CAP. LXXXIV. 7. τῶς ἐπιστεῶντος) Accedo Gronovio. [scil. duo verba ἐπὶ τούτων ex codicis auctoritate abiicienti.] Persae omnes, quotquot militari aetate, ipso rege in hosticum abeunte, obstricti ut eum armati sequerentur videntur fuisse. Hinc rex iram, quasi insigne regium, in Oebazum stipendia unius e filiis suum in solatium deprecantem, exercuit, et occisos tres in conspectu parentis abiecit, crudelis futurus, si omnes abduxisset, bene Seneca de Ira lib. III. 16. Hinc non dissimilis in Pythium Xerxis crudelitas, ab eodem Philosopho non praeterita, in Nostri lib. VII. 58. WESS. — Τῶς ἐπιστεῶντος adstantes interpretatus sum cum *Wess.* et Gron. Sic I. 59, 6. λῶντες ἐπιστεῶτες, sunt adstantes, in propinquo stantes. Quod olim editum erat et a *Schaeff.* revocatum est. τῶς ἐπὶ τούτων ἐπιστεῶτας, id *Valla* parum prudenter praepositos filius Oebazi; multo rectius *H. Stephanus*, quorum id officium erat. Et τὸν ἐπιστεῶτα quidem τῆς διώρυχης fossae praefectum dixit Noster VII. 117, 2. conf. II. 148, 20. Sed, quorum hoc officium est, dicuntur potius Nostro οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι, aut ταῖσι προστετάκτο ταῦτα πρήσσειν, ut VII. 39, 16. S.

CAP. LXXXV. 5. ἐξόμιος δι' ἐπὶ τῷ ἴσῳ) Ex coniectura *Pavii* ἐπὶ τῷ ἴσῳ, in promontorio, seu vertice Cyanearum, sed incongrua. Elegantior *Valckenarii*, quam amplecti non possum. Tacet Scriptor de regis in continentem exscensu ac transitu in fanum, quod praeter morem minime. Τὸ ἴσον ad os Ponti erat, sive παρὰ τοὺς ἑσθλοὺς τοῦ Πόντου in *Philostrati* I. Vit. Sophist. xxiv. 1. Ad idem οὐ πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου *Strab.* lib. VII. p. 494.

[pag. 319. D. ed. Cas. Conf. Nostrum mox cap. 87 extr.]
Ex Fano ingens aperiebatur Pontus, patebantque lustrantibus petrae Cyanaeae ipsumque mare clarissime, conspicique in hunc possunt diem, docente *Pet. Gyllio Bosp. Thr. lib. III. 5.* WESS.

Ibid. ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ) Praeter ceteros accurate de templo Iovis Οὐρίου, quod ad os Ponti positum eximie dicebatur τὸ ἱερόν, agens Clar. *Io. Taylor* in Praefat. ad Marmor Bospor. Iovi Urio sacrum, Herodotea non omisit: meminit certe *Herod. c. 87.*, μέσον ἐστὶ Βυζαντίου τε καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἰσθμοῦ. Nostro vero loco quomodo tandem, obsecro, sedisse diceretur in isto templo Darius, qui in navi sederet Ponti spectator? nam ἐσθλὰς ἐς νέα ἔπλεε ἐπὶ τὰς Κυανέας καλυμμένας· ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ . . . ἐθέετο τὸν Πόντον ἔοντα ἀξιοθέητον: tandem cap. 86., admirando hoc satiatus spectaculo Darius ἔπλεε ὀπίσω ἐπὶ τὴν γέφυραν: hic Bosporum contemplabatur: pons autem iungebat eam partem Bospori, quae esset media Βυζαντίου τε καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἰσθμοῦ. Quid itaque? hic navigans Darius, ut Pontum oculis perlustraret, sedisse videtur iuxta navis magistrum in puppi, qui locus Homero dicitur Ἰεριον. Quid si scripserit itaque *Herod. ἐξόμενος ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ*, sedens in tabulato navis. *Νηῶν Ἰερια* Homero, *Hesychio* sunt aliisque τὰ σανιδώματα τῶν πλοίων. vide *Io. Scheffer. de Mil. Nav. lib. II. c. 5.* VALCK.

7. τοῦ τὸ μὲν μῆκος etc.) Constat pristina verbis sanitas. Ponti et longitudo et latitudo, antea deficiens, bene habet. Constat stadiorum numerus, reditque secum in gratiam *Herodotus*. Scripserat cap. 86. in latum patere stadiis ΜΜΜ CCC., quot utique ex trecentis et triginta orgyiarum millibus, quae illis aequantur, oriuntur; si quidem decem earum myriades mille efficiunt stadia, cap. 142. huius libri, et centum pares uni sunt stadio, lib. II. 149. Quae quidem nullum cum habeant dubium, merito cum *Pavio* stupemus, monitoris *Th. Galei* rationem non fuisse habitam, ac contra verum stadia CC. durasse. [Monuerat *Galeus*: „Cod. Arch. τριηκόσιοι, quod verum est, „et ex sequentibus confirmatur.“ Ceterum conf. *Var. Lect.*] Statim ὁ ἀρχὴν [lin. 11.] per appositionem, quam dicunt, deponitur; nec superfluous atque ex scholio Abbati *Meloto* esse debuerat. τοῦ ποταμοῦ τὸν ἀρχένα c. 89. et ἐπὶ τῷ ἀν-

χένι τοῦ Βοσπόρου cap. 118. videbimus. Olim similis in his *Maximi Tyr. Diss. VIII. 7.* appositio: οἱ ἐσπέριαι Λίβυες οἰκοῦσι γῆν, ἀὐχένα στενὸν καὶ ἐπιμήκη καὶ ἀμφιβάλλον. Mutavit *D. Heinsius*, sequente, sed haesitante, *Davisio*, quem adi et *Criticos ad Sophocl. Oed. Col. vs. 688.* WESS. — Turbare l. 11. lectorem non nihil poterat quod τὸ articulus non ad proximum vocab. ὁ ἀὐχὴν, sed ad remotius refertur: ferendum id tamen hoc ipso, quod vocab. ὁ ἀὐχὴν velut in parenthesi interponitur. Porro idem τὸ articulus non ad ipsum per se στόμα, sed ad τὸ μῆκος τοῦ στόματος refertur: nec enim ipsum per se ostium maris Euxini Βοσπορος vocatur, sed τὸ μῆκος τοῦ στόματος, longitudo ostii, tota ostii continuatio, nempe universus meatus ab ostio Ponti Euxini usque ad Maeotidem paludem progrediens. Caeterum de usu vocabuli ἀὐχὴν conf. quae ad l. 72, 13. notata sunt. S.

CAP. LXXXVI. 5. ναυτὸς δὲ, (ἐξακισμυρίας) Harum omissio vocum [nonnullis in codd.] ex scribarum est sociordia. Stadiorum ex diurno nocturnoque navis cursu mire fallax computatio. *Aristidi ναῦς πανημερία θύουσα*, et vento impulsa prospero, absolvit stadia με. Or. Aegypt. pag. 360. *Theophilus in Ptolemaei Geogr. lib. I. 9.* τὸν τοῦ νοχθημέρου Φορὸν πλοῦν, unius diei ac noctis secundam navigationem m. tantum stadiis equiparat. Receptior *Herodoti* ratio, siquidem ἀμελογημένον τούτο seu in confesso erat, navim secundo vento dcc. stadia una die conficere, *Marciano in Periopl. pag. 67.* indice, iustissime adiciēte, arte augeri et huius neglectu minui eam cursus velocitatem posse. WESS.

[6 seq. ἔνδεκα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὄργυιας) Potuerat *Herodotus* eandem in sententiam (nempe 1,110,000 org.) ἔνδεκα καὶ ἑκατὸν μυριάδες ὄργ. scribere: sed nequitiam necesse est, ut cum *Larchero* in Notis ad h. l. et cum *Breigero*, in *Comment. de difficiliorib. Asiae Herodoteae* pag. 58. istum in modum mutetur constans librorum scriptura. Nec enim ambigua est vis huius scripturae: nec significat illa (ut hi sibi persuaserant) 110,100 orgyas. Hoc si voluisset auctor, scripturus erat ἔνδεκα μυριάδες ὄργυιων καὶ ἑκατὸν ὄργυιαί, aut, praemisso (ut fere solet) minore numero, ἑκατὸν ὄργυιαί καὶ ἔνδεκα μυριάδες ὄργυιων. Quem-

admodum mox (lin. 12.) τρεῖς μυριάδες καὶ τριήκοντα ὄργυιέων, non sunt *tricies mille et triginta orgyae*, sed *triginta tres myriades*; sic ἑνδὲκα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὄργυιέων, sunt *centum et undecim myriades*. S.]

10. ἐκ τῆς Σινδικῆς) Quod in Latinis olim *e Scythica*, imputatur *Vallae* iniuria: absunt haec et quae adhaerent principi versionis editioni, addita aut a *Phoenice* aut *Heresbachio*. [Immo leguntur ista, *e Scythica*, in *Laurentianae* versionis editionibus, *Heresbachiana* et *Phoeniciana* vetustioribus, in ea certe quae mihi nunc maxime sub oculis versatur, anno 1494. in lucem emissa.] Reposui, praepositâ literâ, quam articuli postrema, uti c. 28., deglutierat, τῆς Σινδικῆς. Qua quidem in parte audacior si censear, patroni Cl. viri aderunt *P. Bertius* de *Agger*. et *Pontib.* c. 2., *Holstenius* ad *Steph.*, *Is. Vossius*, *Gronovius*, *Berkelius*, atque alii. WESS.

18. μήτηρ τοῦ Πόντου) Conmoda, et, quod sciam, nondum publicata haec *Dionysii Byz.* ex *Anaplo Ponti*: Μὲν δ' ὑπὲρ αὐτὸν, *Pontum*, ἀνακίχεται λίμνη Μαιώτις, ἣν μητέρα καὶ τροφὸν τοῦ Πόντου κατεφῆμισε λόγος ἐκ παλαιᾶς μνήμης παραδεδωμένος. ταύτης τὸ μὲν περίμετρον ἐστὶ δισχιλίων σταδίων, τὸ δὲ πέρασ ποταμὸς Τάναϊς, ὄρος τῶν δυεῖν ἡπείρων: in quibus ambitus paludis nimius, uti *Casauboni* ad *Strabon.* lib. VII. 477. [p. 310. ed. Cas.] observatio patefaciet. *Mater Ponti*, *Maeotis*; quod huius gignatur aquis et incrementa capiat. *Tzetzae* ὡς μήτηρ καὶ κραιτέρια γένους παντὸς ἰχθύων *Chil.* VIII. 773., quae et *Hipparchi* professio ap. *Voss.* ad *Metam* lib. I. 1. WESS.

CAP. LXXXVII. 4. στήλας ἔστησε δύο ἐπ' αὐτὸν) Si dedisset *Med.* ἐς αὐτὸν, significari posset: *duas columnas illuc deportatas statuit, vel erexit*: atque hoc cum aliis *Herodoteis* etiam comparari. Sed placet coniectura *Gronovii*, legentis ἐπ' αὐτῷ, ad *Bosporum*. Quod vero in eam rem excitat e lib. VII. cap. 226. ὁ λίθινος λέων ἔστηκε ἐπὶ Λεωνίδῃ, mallet omisisset: in honorem enim *Leonidae* Leo fuerat is erectus. *Clem. Alex. Protr.* pag. 32, 23., Ἀργύννου νεῶν Ἀφροδίτης ἵστασθαι ἐπ' Ἀργύννῳ τῷ ἔρωμένῳ. VALCK. — Ἐπ' αὐτῷ scripsi ex schedis, sicuti paullo supra [c. 86, 9.] ἐπὶ Θερωμάδοντι ποταμῷ. [Similiterque frequenter aliàs.] Si qui priscum ἐπ' αὐτοῦ servatum vult, utatur *Pausaniae*, de

quo supra, cratere, [vid. Adn. ad c. 81, 11 seq.] Μυῖα ἀρετῆς ἀνέθηκε --- Πόντου ἐπ' Εὐξείνου, et consimilibus. WESS. — Apud prosaicum tamen scriptorem praepositio ἐπι ista notione cum genit. constructa aegre (puto) reperietur. S.

[4-6. ἐνταμῶν γράμματα, ἐς μὲν τὴν Ἀσσυρίαν, ἐς δὲ τὴν Ἑλληνικὰ, ἔθνεα πάντα ὅσαπερ ἦγι. *Literae Assyriae*, eadem quae *Babylonicae* et *Chaldaicae*. Assyriae enim et Babyloniae nominibus pro synonymis uti Nostrum, ad cap. 59, 4. et ad I. 192, 8. monuimus. Caeterum super hoc loco consulendi viri docti, *Anquetil* in *Actis Acad. Inscript.* T. XXXI. p. 456. et *Heeren* *Commentat. Soc. Goett.* T. XIII. p. 55 seq. Γράμματα quidem h. l. non potissimum *litteras* sive *characteres* intelligi par est: sed idem valet γράμματα atque ἐπιγραφή, *inscriptio*, quemadmodum mox cap. 91, 4. et I. 187, 5. et 18. Et, sicut ibi ait Scriptor γράμματα λέγοντα τῶν, sic h. l. scribere potuerat γράμματα --- λέγοντα ἔθνεα πάντα, aut tale quidpiam: verum etiam per adpositionem, quam loquendi formam et alias amat Noster, absque vineulo iungi ista poterant γράμματα, ἔθνεα, *insculpi* iussit *inscriptionem*, vel *titulum*, (scilicet) *populos omnes*; id est, *populorum omnium nomina*, et *copiarum* fortasse, quae e singulis aderant, *numerum*. S.]

[11. τῆς Ὀρεώσινος Ἀρτέμιδος) De hac consuluisse iuvabit quae *Fabricius* collegit ad *Sext. Empir.* *Pyrrh. Hypotyp.* III. 208. S.]

CAP. LXXXVIII. 5. ἰθαυήσατο πᾶσι δίκαια) Unice verum hoc. Tale Παντανή δὲ πάντα δίκαια ἐλαβὴ καὶ ἰδὴν lib. IX. 80. et ὑπισχνόμενοι, τὰ πάντα οἱ μύρια δώσω lib. III. 74. *Pavus* a veritate proxime afuit, πᾶσι δίκαια, videlicet *talenta* enim *aliena* sunt. Genus hoc egregie magnus *Is. Casaubonius* ad *Strabon.* lib. III. pag. 252. [ad p. 155. ed. Cas.] et ad *Athen.* IV. 10. [cap. 25. nostrae edit.] illustravit. Pessime *P. Bertius* de *Agerib.* et *Pont.* cap. 2. παισὶ δίκαια [quod olim hic legebatur.] abstulit orationi, corona aurea virtutis ergo *Mandrocle* et aliis muneribus abs rege donatum ex male intellecto, quod sequetur, epigrammate iactans. Παισὶ et πᾶσι commutari docuit *Rigaltius* in *Artemidori* l. 47. II. 42. Ego vero [lib. 4.] insuper ζῶα γραψάμενος habere non debui. Ecce tibi *Eustath.* καὶ παρ' Ἡροδότου τὸ, καὶ ζῶα γραψάμενος, ὅγουν ζωγραφήσας, ubi plura. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

5. πᾶσι δέκα) Revocabitur et hoc ex Codicibus. Verba Herodoti ex lib. I. cap. 50., κτήνεα τὰ θύσιμα πάντα τρισχίλια ἔθυσσε, Galeus commode contulit ad haec Parthenii π. Ἐρωτ. Παθήμ. cap. IX. πάντα ἑκατὸν ἐναγίσσαντες αὐτῆ. Omnia centena, Casaubonus interpretatur in Athen. IV. cap. 10. [pag. 144. F.] Homerea, quae collegit B. Martinus Var. Lect. III. 22., quaeque plura simillima videntur, sunt tamen diversa. VALCK.

7. ἀνέθηκε ἐς τὸ Ἡραῖον) Vellicat Vallam ob Iunonis templum doctissimus Holstenius, ipsemet ab errore, si tamen eius sit, non immunis: nam Thraciae urbs Ἡραῖον, de qua Stephan. ex Nostri lib. IV., est in cap. 90. ubi Iunonis templum imprudenter Valla. Nec plane absolvo Pet. Gyllium, mire fluctuantem lib. II. Bosp. c. 13. Nobilissimum Iunonis Samiae templum, toties Herodoto lib. I. 70. III. 60. et aliis celebratum, indicatur: ipsa loquendi formula fanum requirit, non oppidum; καὶ ἀνέθηκον ἐς τὸ Ἡραῖον recurret cap. 152. Pati autem possem, ut Ἀνδροκλέης detracta priore littera pingeretur, ni mssti contra venirent omnes; et Tzetzes Chil. I. Hist. 31. WESS.

CAP. LXXXIX. [9. τοῦ ποταμοῦ τὸν ἀύχένα) Eam Istri regionem quae proxime supra illum locum est ubi in duo ostia scinditur, fauces fluvii (sic enim hic commodius, quam collum, ἀύχένα latine reddideris) vocat. conf. Adn. ad I. 72, 13. De loco ipso, quem hic designat Herodotus, vide Mannert Geogr. Graecor. et Rom. T. IV. pag. 220. S.]

CAP. XC. 1. Ὁ δὲ Τεάρος) Tearum Thraciae amnem Plinius habet. Ἐπὶ προχοῇσι Θεαίρου ἀεννάου ad eundem ex Epigrammate Simonidis clar. Reiskius refert ad Cephalae Anthol. p. 241. Citra dubitationem huic admovenda Libanii Orat. Antiochie. p. 346. Α. Δαρσίω μὲν οὖν ἐπὶ Σινύθας ἐλαύνοντι Τάιναρος ἐν Θράκη ποταμὸς ἔδοξεν εἶναι κάλλιστος· καὶ στύλον ὃ Δαρσίος στήσας, τοῦτο ἐνεγράφη [f. ἐνεγράψε] αὐτῷ, Τάιναρον εἶναι ποταμὸν κάλλιστον. Sic Fred. Morellus: quid Sophista reliquerit, Herodotea contendenti adfulget clarissime. WESS.

CAP. XCI. 11. ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ) Ambitiosioris iactantiae ut rex absolveretur, Nobil. Palmerius Exercit. p. 21. vocibus πάσης ἡπείρου non universam Asiam,

sed quam *minorem* vocamus, intelligit; quae mihi quidem explanatio non ridet. Dario pleraque *omnis Asia* dicto audiens erat, quam ἤπειρον lib. III. 154. advertimus. WESS.

CAP. XCII. 2. Ἀρτισκός sive Ἀρτιπυός *amnis* non alius fortasse ac *Hesiodi Theog.* vs. 545. Ἀρδοσκός: ubi ex suspitione Scholiastes, Ἀρδοῖσκός *Σκαβίης fluvius*. WESS.

CAP. XCIII. 2. Γέτας τῶς ἀθανατίζοντας) Non indigemus *Eustathiano ἀπαθανατίζοντας*, a *Fabro* non provide arrepto. Simplex aequae ac compositum ea in re locum capessere *Diodoro* lib. I. 94. adscriptum est. Adde *L. Küsteri* *Diatrib.* *Anti-Gronov.* pag. 52. WESS. — Quod mutatum volebat *T. Faber* ob ista praesertim *Eustath.* in *Dionys.* vs. 304. Ἡρόδοτος ἀπαθανατίζοντας αὐτοῦς καλεῖ, tucur non immerito *Gronov.* Explicuit utrumque de *Getis* adhibitum *Cel. Wesseling.* ad *Diodor.* T. I. p. 105. habet et ἀθανατισμὸν *Diodorus*, et rarissimum ἀθανατιζῶν *Philostratus*. VALCK.

5. Νιψαῖσι) *Confidentiam celeb. Gronovii*, qua *Νιψαῖσι* ex correctione *Holstenii*, fide *Stephani* et *Suidae* certissimi, exploduntur, [defendanturque *Μελαῖσι*] demiror: cum *Vallae* et *Arch.*, quod ex *Galeo* cognitissimum erat. Codex ita praeserret. Mihi alia mens. *Stephani* auctoritatem, insstis stabilitam, non esse suggillandam opinato. Σκυρμαῖάδαι item videntur boni, liquido docentes. Σκυρμαῖάδαι, ἔθνος σὺν Γέταις, in *Stephano* olim fuisse. non *Σκυρμαῖάδαι*: cui suspitioni series in *Ethnicographo* litterarum robur addit. Utrumque amplexus sum. WESS.

CAP. XCIV. 5. Ζάλωξιον δαίμονα) Male olim aberat postremum, siquidem pro *daemone* [pro *deo*] inter *Scythas* habitum *Lucianus*, *Clemens Alexandr.* atque alii testificantur. *Diogenes* VIII. 2. καὶ δοῦλον Ζάλωξιν, ἢ Γίται δούουσι, Κρόνον νομίζοντες, ὡς ἔστιν Ἡρόδοτος: quorum postrema, nisi cum *Steph. Monachio* antè *Κρόνον* posita primitus fuisse arbitraris, erroris *Diogenem* arguent. Recepi *Ζάλωξιον* ex tanto Codicum consensu. *Porphyrius* VII. *Pythag.* sect. 14. sic nuncupatum tradit ex pelle *ursina*, quae recens nato fuerit iniecta: nam talem *Thraeces* pellem *Ζαλωμόν* adpellare: unde iusta *Cl. Alberti* divinatio, in *Porphyrio* etiam *Ζάλωξιον* fuisse. Accedit *Hesychii*, leviter diserepens, ex *Herodoto* scriptura, et in primoribus editis

Aeneae Gazaei, teste *Rittershusio*. Certissimum est, ab aliis nomen pingi aliter: hoc quaeritur, quomodo *Herodotus*; cuius scriptis membranis si fidere licet, id maluit, quod datum est. WESS. — *Herodotea de Zamolxide* respicit *Diogen. Laërt. VIII. 2. a Steph. le Moine* recte emendatus. Secundum *Iamblichum Vit. Pyth. §. 173. Zamolxis μέγιστος τῶν θεῶν ἐστὶ παρ' αὐτοῖς. Herodoto cap. 94. dicuntur Getae οὐδένα ἄλλον θεὸν νομίζοντες εἶναι, εἰ μὴ τὸν σφέτερον.* VALCK.

4. Γεβελέϊζιν *Matth. Praetorius* in Orbe Gothico interpretatus est e lingua Lithuanica, qua *gyva leysis* significat auctorem et quasi datorem quietis, sicuti eadem *Zemeluks* aut *Ziameluks* est deus terrae; haec *Th. S. Bayerus* *Origin. Sinicar. pag. 283.* in re lubrica et admodum incerta. WESS.

9. διαλαβόντες τοῦ ἀποπεμπομένου - - - τὰς χεῖρας) Codicum ἀποπεμπομένους, quidquid dicatur, tueri ac laudare haud possum. Planum est vetus, ac defensum abs *Abreschio* ad *Aristaenet. p. 156. ῥιπτεῦσι et ἀπειλεῦσι [L. 11. et 17.]* Ionum dialectus adprobat. Superius *διὰ πεντετηρίδος [lin. 4.]* verissimum: *Clemens* quidem *Stromat. lib. IV. pag. 590. singulis annis, κατ' ἔτος*, legatum ad *Zalmoxin* lectum, sed aliunde memorat. *Laurentii* autem *navigium quinque remigum*, ex pravis Graecis progenitum, multos, neque indoctos homines, decepit, Latina magis quam Graeca lectitantes. WESS.

CAP. XCV. 9. ἤθει βαθυτέρα) *Valesius* indolem dictionis ad *Polybii* Excerpt. p. 23. patefecit. [Vide *Polybium* nostrum T. VII. p. 601. Adn. ad lib. XXVII. 10, 3. Conf. eundem *Polyb. VI. 24, 9.*] Saepe *Philo Iudaeus*: *βαθεῖ δ' ὅμως ἤθει Φισὶν αὐτοῖς*, in prudente et gravi oratione, *Libro de Ioseph. p. 550. E. et ἤθει βαρυτάτῳ*, sive *βαθυτάτῳ* potius, *Φισὶν αὐτοῖς p. 558. B. tum ὠήσομαι σε, βαθεῖ ἤθει φάναι*, sic recte ex manu descripto *Mangeyus*, *Quod Omn. Pr. Lib. p. 887.* Iam *ὃ τῷ ἀσθεστάτῳ σοφιστῇ [pro ἀσθενεστάτῳ lin. 11.]* unde *Eustath.* hauserit, an memoriae sit peccatum, adfirmare nequeo. Melius certe in tanta msstorum consensione vulgatum, ab *Aristide* olim, uti adscripta lib. I. 29. ostendunt, spectatum. WESS.

11. *ὃ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ*) Tanquam *Herodotea* scripsit *Eustath.* in *Iliad. δ'. p. 365., ὀμιλήσαντα Ἑλλήνων οὐ*

τῶ ἀσπίδατῶ σοφιστῆ Πυθαγόρῃ: atque ad ista, ὡ τῶ ἀσπί-
 posuit, ἀλλὰ ὀρθῶς ἀνάπαλιν τῶ πάντι σοφῶ. Vocem ἀσπί-
 δάτῳ, nisi quis forte Codex dederit, neque in suo repe-
 risse videbitur. Pythagoras, Archyta iudice, non sordidus
 auctor Naturae verique. Horat. I. Carm. 28. 15. His non
 omissis, multa huius generis viri Docti collegerunt. Ne-
 mo forte frequentius hoc genere loquendi fuit usus quam
 Thucydides, cuius hoc primum est p. 5. 82. ἀνδρῶν οὐ τῶν
 ἀδυνατάτων: sic vocat omnium potentissimos; nam in his
 μείζον ἢ ἀπόφασις ὀρθῶς τῆς καταστάσεως, ut vere iudicat Her-
 mogenes pag. 567. Thucydidi Μνημονίων οὐχ οἱ ἀδυνατάτοι
 memorantur p. 569. 14. quales Xenoph pag. 349. 27. οὐκ
 ἐλάχιστον δυνάμει ἐν τῇ πόλει. Tritaei meminit Pausan. pag.
 656., τῶν οὐκ ἀδυνάτων ἐν Μεγάλῃ πόλει. Quod haec pro-
 ximum antecedit, [lin. 9.] ἤθεα βαύτιστα ἢ κατὰ ἑρμῆνας,
 eleganter dictum; cuius simillima dantur apud Thucyd.
 Xenoph. Isocratem. VALCK.

[16. ἐν ᾧ δὲ ἐπίσσει etc.] ἐν ᾧ τόπω intellexi, scil. ἀνδρῶν,
 atque ita in Latinis interpretatus sum. Vereor autem ne
 minus recte quam alii cum *Valla*: Dum ea - - - ageret
 atque diceret, (agebat atque dicebat malles) interim sub-
 terraneum aedificium (conclave) struebat. S.]

20. τὸ κατάγειν αἴκμα) Ἀντρωδὴς τι χαρίων vocat Strabo
 VII. p. 457. A. [p. 298. ed. Cus.] ἄβατον τοῖς ἄλλοις (β) κα-
 ταλαβόντα, ἐνταῦθα διακίπταται, σπάνιον ἐντυγχάνοντα τοῖς ἰσθμοῖς.
 Narrat et alia quaedam de illo, ab Herodoteis diversa.
 VALCK.

CAP. XCVI. 5. πρότερον τὸν Εὐάκμεον τοῦτον γινώσκειν
 Πυθαγόρῳ) Eadem Hellanici apud Suid. et Etymolog. doctri-
 na, neque spernenda. Cauti scriptoris de Zalmoxi, sive
 daemone seu homine, admonitio veterum religioni et phi-
 losophiae debetur, in primis praecipienti, nihil eis θεῶν
 καὶ λόγων καὶ ἔργων ἰξουμαρτάνειν· δεύτερον δὲ, εἰς τοὺς θεῶν ἀνθρω-
 πους: in Platonis Minoë p. 51B. r. Hinc eiusdem Philosophi,
 τὰ μὲν οὖν δὴ τῶν ἀρχαίων περὶ μεμίσθω καὶ χαίρειτω, καὶ ὅτι
 θεοῖσι θύλον λογιέσθω πάντες, in X. de Legib. p. 886. v. similes-
 que dictionum formulae, a doctissimo Berglero non negle-
 ctæ. Mox ὑπὸ Περσέω [lin. 7.] iustum est, accessio uberior
 ex scholio venit. WESS.

CAP. XCVII. (C. Κῆρος ὁ Ἐξ᾽ ἀνδρῶν) Recte, nec discre-
 Herodot. T. V. P. II. S

pat lib. V. 37. Tzetzen scriptura, qualis Arch. et Vallæ, in fraudem induit, cum Chil. III. 465. καὶ Κώης Ὁρεξάνδρου, et brevi post Κώης ὁ Ὁρεξάνδρου, aptato imprudenter nomini hominis articulo. Ἐξάνδρος nihili est, natum aberrantis calami ductu ex genuino Ἐρεξάνδρος. Qui quidem Coës, Dario asseverans, Scythicae regionis ἀρηρομένον esse οὐδὲν, novisse non videtur Scythas ἀροτήρας et γεωργούς, descriptos c. 17. et 18. Μοχ σὺ νυν, [ubi vulgo σὺ νῦν lin. 11.] ex Abreschii coniectura, verius. WESS.

10. ἀρηρομένον) Utpote rarissimum, in sua serie debuerat a Porto collocari, aequae ac Ἀραρηρομένους. Formarum Homeri studiosus ne hanc quidem omissam voluit, quam legerat in Iliad. σ'. 548. Hinc Hesychio Ἀρηρομένη, redditum ἡροτριωμένη: quod et alibi posuit, Ἀνήροτον explicans μὴ ἡροτριωμένον. VALCK. — Ἀρηρομένος antepenacutè scribitur in Schneideri Adpend. ad Lexic. crit. casu - ne, nescio, an auctoris consilio. S.

14. ἔσται ἀποδος ἡμῖν) Non refert multum, hoc retineas, an ἔστι ex manu exaratis libris: quamquam posterius paullo videtur significantius. Additamentum Arch. Herodoteae abundantiae praefert specimen, quo nunc non capior. Notabilius post pauca [lin. 18.] Φαίη τις ἄν με ἐωῦτοῦ εἶνεκεν, cuius praesidio vir doctus Miscell. Observ. Vol. III. p. 143. usum ἐωῦτοῦ et ἐαυτοῦ in prima etiam persona positū, adstruit. Non refragor, siquidem Sophocl. Aiac. vs. 1151. ita nitidissime et plures alii. Parum hic tamen locus proderit, in quo olim, testibus Vindob. schedis, ἄν με ἐμεωῦτοῦ, more Ionum. [At ex scholio hoc natum debet videri. conf. Adn. ad III. 52, 16.] Quod quidem saepiuscule pronomen vexatum a librariis misere laceratumque fuit in fragmento philosophi apud Stobaeum Serm. I. p. 20. Statim [lin. 19.] ὡς παρραμενέω [καταμενέω scribere puto, voluerat, quod commode praefert Arch.] non prorsus damnable. WESS.

20. ἐς μέσον Φέρω) Multo usitatius hoc est altero, quod e Med. promit Gronov. ἐς μέσον Φήτω: hoc tamen, vix a librariis expectandum, si codices adfirmarent alii, vel potius Φήσας, nemo iure repudiaret: ἐγὼ γνώμην - - ἐς μέσον Φήτας, αὐτὸς μέντοι ἔψομαι τοι, ego, palam animi mei sententia verbis explicita, nihilominus ipse te sequar. ἐς μέσον hic es-

set in concilio regio: ἐν Ἀργείαις μέσσις et similia prostant collecta D'Ouvillio in Charit. p. 547. Ut Herod. VIII. c. 26. εἶπε ἐς πάντας τάδε, sic saepe loquuntur Tragicæ. VALCK.

CAP. XCVIII. 5. τοὺς Ἰώνων τυράννους) Ostentant membranae, quod placere poterit. [Ἰωνίας τυράννους.] Aderant tyranni ex Hellesponto, Chersoneso, Aeolide et Ionia, quos omnes rex si compellavit, Ionum praecipuam duxit rationem, gratia et auctoritate potiorum; nisi si patrii moris tenax Ionum titulo Graecos comprehenderit. Lege c. 157. 158. Neque negligite lorum istud, fastorum quoddam instar et ruditatis Persicae illo in genere argumentum. Similes usurpant funiculos, nodis illigatos, ad dierum et temporis notitiam barbarorum novi Orbis nonnulli, de quibus Nobilissimus Auctor *Originum Leg. Artium et Scientiarum* Tom. I. lib. III. p. 225. egregie. WESS.

CAP. XCIX. 1 et seq. Τῆς δὲ Σκυθικῆς γῆς etc.) Cum Auctor haec commentaretur, pictam Scythiae et Thraciae ob oculos tabulam habuit, cuius e mediterraneo tractu lapsum Istri atque ostia spectavit. Θάλασσα Pontus est, utramque in regionem sese insinuans: hoc κόλπου ἀγχιμένου τῆς γῆς ταύτης. Nam, quod vir maluit doctus, κόλπου ἀνομένου τῆς Θάλασσης ταύτης, superato maris huius sinu, nimium abit a scriptis Codicibus, et progressum itineris, quo de nihil hic, sistit. [Nec tamen satis adparet quid sit quod κόλπου ἀγχιμένου dicat. Larcher vertit: à l'endroit où finit le golfe de Thrace.] Mare ipsum, quatenus Scythiae et Tauricae oras adspersit, varie adpellat, modo in orientis, modo occidentis plagam diffusum. Quae vero adnectit, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου ἔρχομαι σκυθίαν, τὸ πρὸς Θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθ. χώρας ἐς μέγιστον. Ἀπὸ Ἰστρου αὐτὴ ἦν etc. dispuncta bene non sunt: voluisse puto, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου ἔρχ. σκυθίαν τὸ πρὸς Θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθικῆς χώρας ἐς μέγιστον ἀπὸ Ἰστρου αὐτὴ ἦν etc. Res postulat Aldusque cum schedis Parisinis. Plura moveri non patior, nactus adstipulatorem virum clar. *Corn. de Pauv.* Certe πρὸς μεσημβρίην τε καὶ νότον, si spectatorem regionis ex Scythiae mediterraneae finibus detrectaveris, aberrabunt vehementer. Ab Istro enim versus Borysthenem et Carcinitin urbem septemtrio tendenti obiacet, non auster. WESS. — Mihi multo commodior uniceque vera visa est ea dispungendi ratio, quae

post εἰς μέτρησιν interpungitur: atque etiam, deleto post σημανέων commate, cum Schaefero post Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου incidi orationem, quo significarem, verbum σημανέων ad τὸ πρὸς Θάλ. referri, istud autem Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου per se stare, valereque *Inde ab Istro*; sicut c. 100, 1. Τὸ δ' ἀπὸ τῆς Ταυρικῆς, *Inde a Taurica*. Istum τὸ articulum iam saepius eodem modo positum observavimus: (conf. Adn. ad I. 105, 4.) sive per pleonasmum ita dici statuas, sive per ellipsin κατὰ praepositionis, quemadmodum cap. 100, 6. τὰ κατ' ὑπερθε valet κατὰ τὰ κατ' ὑπερθε. S.

[7. αὕτη ἦδη ἀρχαία Σκυθική) *Haec est vetus Scythia*; nempe prisca Scytharum terra, priusquam illi, pulsus Cimmeriis, versus orientem limites suos promovissent. Quod si ἦδη particulam etiam exprimere volueris, dices, *Hinc iam incipit*. Sic ἦδη habes c. 100, 1. et 6. III. 5, 10. et saepius alibi. S.]

12. μέχρι Χερσονήσου τῆς Τρηχέης) *Stephano Byz. Chersonesus πόλις τῆς Ταυρικῆς*, ex Herodoteis; perperam, iudice *Holstenio*. Consequens erit ergo, ut Taurica, tanta hic diligentia et cura expicta, extra Chersonesum fuerit, quorum et erudita disquisitio docti viri, quae inter manus, vergit. Nullus equidem infitior, Tauros et Tauricae partem extra eam sese porrexisse. Fossam Scytharum servi, ut accessu heros prohiberent, a Tauricis montibus ἐκ τῶν Ταυρικῶν οὐρέων ad Maeotin duxerunt c. 3. Scythaeque ad Tauricam regionem pertinent c. 20. et 100. At Taurici illi montes ad extimum Carciniten sinum, ubi Isthmi Tauricae Chersonesi exordium, semet erigentes et iuxta eundem sinum longe in Pontum protensi ad urbem Chersonesum, quae ob situs aspreta τρηχέη, terminabantur. Haec Noster, nec diversa *Scylax* et *Arrianus* in *Periplus*. *Straboni* pars Chersonesi maioris ἀγρὰ μεγάλη, ἐφ' ἣ ἰδρύται πόλις, αὐτὸ τοῦτο καλουμένη Χερρόνησος. Addit *Strabo*, peninsulae quoddam instar habuisse regionem, urbemque *Chersonesum*, ubi οἱ Ταῦροι, Σκυθικὸν ἔθνος, incoluerint olim, eversam lib. VII. p. 474. [p. 308. ed. Cas.] Non repeto, *Stephani* iudicium et Herodotea hinc stabiliri. WESS. — At recte *Holstenius* observasse mihi videtur, non urbem *Chersonesum*, sed totam peninsulae hic Χερσονήσον τὴν Τρηχέην καλουμένην dici; quam alii, quo ab aliis peninsulae

distinguatur, *Tauricam* aut *Scythicam Chersonesum* adpellant. Hanc igitur *ad mare, quod est Orientem versus*, pertinere ait; αὕτη ἐς Θάλ. τὴν πρὸς ἀπηναιώτην ἀνεμον κατήκει. Nec enim de urbe, sed de regione, κατήκειν dici consentaneum est: et *Chersonesus urbs*, non in orientali, sed in occidentali peninsulae parte sita erat. Nam, quod *Larcherus* ait, esse *Chersonesum urbem* in occidentali quidem parte peninsulae, sed ab oriente *Scythiae*, id rem non conficit: etenim, quod mare hic τὴν πρὸς ἀπηναιώτην Θάλασσαν vocat, idem mare mox τὴν πρὸς τὴν ἡῶ dicit, ubi haud dubie illud mare, quod ab oriente *Chersonesi peninsulae* est, intelligitur; nempe *Maecotis palus*, quam haud multo minorem ipso *Ponto Euxino* esse, (c. 36 extr.) *Scriptor noster* existimaverat. S.

[16. παραπλήσια idem valet ac παραπλησίως, sicut ὁμοῖα persaepe idem atque ὁμοίως. S.]

19. γουρνόν) *Perrarum* in promontorio. Γουρνός Ἀθηναιῶν, quorum ager minime uber, in oraculo apud *Criticos* ad *Euripid. Medeam* vs. 679. Est, cui ἐς τὸν πόντον de *Aegaeo* displicet mari, ἐς νότον, in austrum, reponenti. Dabit infra c. 177. ἀκτὴν προέχουσαν ἐς τὸν πόντον, in mare *Aegaeum*. ἐν τῇ Ἀθηνῶν πόντι lib. II. 97. Inprobant praeterea τὸν ἀπὸ Θερικῶν, maluntque aut τὸ aut τῶν. Valla verterat, quod a tribu *Thorica*, videlicet iugum: substitutum in postrema editio- ne, [Gronoviana,] quod magis in pontum, qui a *Thorico*; me etiam atque etiam mirante. Namque τὸν ἀπὸ Θερικῶν manifesto ad γουρνόν pertinet Σουρικῶν, quod iugum inter *Atticae pagos Thoricum et Anaphlystum* nonnihil artatum longe in *Aegaeum mare* prominet, prorsus ut *Taurica* in *Pontum Euxinum*, et *Iapygia* in primis, anguste inter sinum *Brundisinum* et *Tarentum* constricta. Quod [lin. 22.] reposui συμβαλέειν ratum *Auctor* habet lib. II. 10. WESS.

19. τὸν γουρνόν τὸν Σουρικῶν) *Edoceri* cuperem, cur hoc *Attices* in altum excurrens promontorium, γουρνόν, soli fertilis, hic honestaretur adpellatione; quum ab ea parte nunquam laudata sit *Attica*. sterilis in universum et γα- πτόγειος, nihilque, quod quidem ego noverim, de *Suntia* dicatur, ad istius anguli τὸ γόνιμον καὶ κάρπιμον commen- dandum. *Angulus* non γαῖα tantum, sed et γῶνος dici potuit: *Hesych.* Γῶνος, γαῖα, Ἀθήνας. et fortasse Γουρνός eidem

non γωνιαῖος sed γωνιαῖος τόπος fuerat dictus, *locus angularis*. Saepe memoratur Attices illud promontorium Orientale, Σούνιον ἄκρον Ἀθηναίων. Herodotea sic primum reddidit *Valla*, ut eadem quidem legisse videatur, sed ordine a vulgato nonnihil diverso collocata: τὸν γουνὸν τὸν Σουνιακὸν, τὸν ἀπὸ Θορικῶ ἄχρι Ἀναφλύστου δήμου, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα: quo modo si legerentur in Codicibus, non displicerent. Neglexit in his *Herodotus* pagum Azeniensium, quem, raro veteribus memoratum, minoris fuisse constat momenti: hoc excepto, in Attices ad sinum Saronicum latere *demus* erat *Anaphlystus*, Sunio vicinus: Sunii promontorium nave flectentibus, sive super Sunium navigantibus, ab altero latere primus occurrebat ad sinistram *pagus Thoricus*. Quidquid ab *Anaphlysto* ad usque *Thoricum* terrarum magis in altum prominebat γουνὸν vocat Σουνιακὸν, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα. VALCK.

[Apud *Homerum* notum est γουνὸν vulgo intelligi τόπον γόνιμον καὶ κάρπμον: quam quidem notionem alienam prorsus ab hoc *Nostri* loco esse adparet. *Angulum* hinc significari, ex *Hesychii*, Γῶνος, γουνός, probabile videri poterat: qua notione vocab. istud, cum *Valckenario*, *Schneiderus* in *Lex. crit.* accipiendum h. l. censuit. Cur vero idem *Vir* doctissimus pro eodem adstruendo vocabuli usu etiam oraculum illud advocaverit, quod ab *Euripidis* vetere Interprete ad *Med.* 679. refertur, ubi est πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι, causam equidem video nullam. Habet *Homerus* γουνὸν Ἀθηναίων ἱερῶν, *Odyss.* λ'. 522. et *Pindarus* εἰν γουνοῖς Ἀθηναίων, *Isthm.* IV. 42. Quibus in locis, perinde atque in eis ubi apud *Poëtam* γουνός ἀλωῆς nominatur, *foecundum solum* γουνὸν vulgo intelligunt. Atqui haud immerito tamen mireris, quid sit quod *Attica*, cuius utique parum fertile solum fuisse constat, quamque κρηναῖός alioqui Ἀθάνος nominare *Pindarus* solet, (*Olymp.* VII. 51. XIII. 52. *Nem.* VIII. 19.) ab eodem *Pindaro* aliisque *foecunditatis* nomine celebretur. Itaque videndum, ne pervulgata illa vocabuli γουνός interpretatio nonnisi ex etymologica coniectura a Grammaticis fuerit conficta, longeque diversam vim veteres auctores ei subiecerint. Scilicet, sicut κρηναῖή regio dicitur, quae edita est, montana, multas eminentias habens: similiter fortasse etiam γουνός eminentiam, locum editum, vete-

rum sermone significaverit; quam in partem haud absurde olim *Pergerus*, vir doctus, illud γουνιαῖος τόπος accepit, quod apud *Hesychium* vulgo post vocem Γουιούσθαι legitur, ut sit locus editior, instar genu eminentis. Quae quidem notio, sicut et huic *Herodoti* loco, et illis poetarum locis apte convenit, ubi γουνός Ἀθηνῶν nominatur; sic nec male congruet istis *Homeri* locis, ubi γουνός ἀλωῆς dicitur, nempe *eminentia*, *altitudo*; quandoquidem *areas*, in quibus frumentum triturbant veteres, editis in locis fuisse constat, quo facilius paleae a ventis discuterentur. Ista igitur notione vocabulum hoc usurpasse *Herodotus* videtur: quae ne ab *Etymologo* quidem neglecta est, apud quem p. 255, 5. haec ipsa verba leguntur. Λέγεται δὲ γουνός, ὁ ὑψηλός τόπος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῷ σώματι γουόντων, ἃ ἔχει. S.]

[23. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω) Intellige τούτῳ ἐγὼ etc. quemadmodum et c. 81, 12. S.]

[27. πολλὰ λέγω παρόμοια, τοῖσι ἄλλοισι ἔοικε ἢ Ταυρικῇ.) Idem hoc valet ac si dixisset, πολλὰ ἄλλα λέγω παρόμοια, οἷς ἔοικε ἢ Ταυρ. S.]

CAP. CI. 8 seq. ὅσος ἢ ἡμερησίῃ ἀνὰ δινκῶσια στάδια) In singulos dies stadia centum et quinquaginta lib. V. 55. dinumerantur: sed multiplex ex citatiore militarive gressu variatio, a magno viro ad *Strabon.* I. p. 61. [ad p. 55. ed. Cas.] adnotata. Mox [lin. 10.] πρὸς Codd. et sententiae iussu exterminavi: quae enim pro voce asserenda vir Clar. non urgent. WESS.

CAP. CIII. 2. θύουσι μὲν τῇ Παρθένῳ) Mutato leviter articulo fingeat praestantissimus *A. Kluitius*, θύουσι μὲν δὲ τῇ Παρθένῳ. Nihil enim in anterioribus de *virgine*, mox demum memoranda. WESS. in *Addendis*. — At nec δὲ particulae hic erat locus, et percommode habet τῇ Παρθένῳ, nempe immolant ei numini, quam τῆς Παρθένου adpellant. Similiter *Strabo* lib. VII. p. 508. ed. Cas. non ante facta *virginis* mentione, de *Chersoneso* urbe loquens ait, ἐν τῇ τῆς Παρθένου ἱερῶν. Caeterum, *Taurus* istos reliquias fuisse *Cimmeriorum* a *Scythis* olim finibus suis pulsorum, probabile fecit *Gatterer* *Comment. Societ. Reg. Goetting.* Vol. XI. p. 140. probante *Heeren* in *Ideen* etc. T. I. p. 888. S.

4. κατὰξέμενοι) Nihil verius liquidiusque. Recurre ad lib. II. 45. et IV. 60. Firmat *Euripidis* *Iphigenia in Taur.*

vs. 58. Θύω γάρ, ὄντος τοῦ νόμου καὶ πρὶν πόλει, ὅς ἂν κατέλθῃ τήνδε γῆν Ἑλλήν ἀνήρ, κατάρχομαι μὲν etc. Quod sufficit. WESS.

Ibid. κατὰ ῥ' εὐξάμενοι) In Editis antiquis scriptum καταρξάμενοι. Qui aliter primus scribendum curavit, [vide *Var. Lect.*] tmesin hic sibi deprehendisse visus est, qualis nulla datur apud *Herodotum*, voculam etiam ρα non adhibentem. Duplex fuit in Codicibus lectio καταρξάμενοι et κτερξάμενοι: ad quarum alteram doctum correctorem literis εὔ imposuisse suspicor αρ, et utrumque recepit, ut solebant isti saepenumero, librarius: supra IV. 60. et alibi fuit in eodem verbo variatum. Nostro loco de Scythis Tauris, pro victimis advenas caedere solitis, ut ait *Mela*, scripserat procul dubio *Herod.* τοὺς ἂν λάβωσι Ἑλλήνων - - καταρξάμενοι ῥοπάλω παίουσι τὴν κεφαλὴν: *auspicati* velut *vectimam*, *clava caput percutiunt*; non ut Graeci, qui cultro victimam immolationi designabant. Huic adfirmandae lectioni sufficiet vel unicus locus *Eurip.* *Iphig. in Taur.* vs. 1154. quo Taurorum Rex Thoas comites interrogat Iphigeniae sacerdotis, *utrum illa iam τῶν ξένων κατήρξατο, hospites sit auspicata.* In Graecorum sacris usitatissimum verbum de Indica gente *Nicol.* ponit *Damasc. Stobaei* p. 105. Sed, secundum *Herodoti* Tauros, non Scythicae fuit Iphigenia crudelitatis ministra, verum ipsa *Dea*, cui Graecis immolarent hospites: τὴν δὲ δαίμονα ταύτην, τῇ θύουσι, λέγουσι αὐτοὶ Ταῦροι Ἰφιγένειαν τὴν Ἀγαμέμνονος εἴνκι. *Hesiodus* in *Heroinarum* catalogo non mactatam Iphigeniam dixerat; sed, *Diana* volente, Ἐκάτην εἶναι: hoc tradens *Pausan.* in *Atticis* c. 43. τοῦτοις, ait, Ἡρόδοτος ὁμολογοῦντα ἔγραψε, κ. τ. λ. Ceterum ista potissimum inhumana Taurorum crudelitas effecisse videtur, ut hoc praesertim nomine Scythae fuerint a Graecis in universum infamati. In diversis gentibus Scythicis tria potissimum obtinebant, quae prorsus ab humanissima Graecorum mansuetudine, τὸ ξενουτεῖν, τὸ ἀνθρωποφαγεῖν, καὶ τὸ, τοῖς κρανίοις ἐκπάμασι χρᾶσθαι. vid. *Strabo* VII. p. 458. A et 460. B. [p. 298. D. et 300. B. ed. Cas.] et *Iacob. Elsner.* *Observ. in Ep. ad Coloss.* III, 11. VALCK.

17. ζῶσι δὲ ἀπὸ ληΐης τε καὶ πολέμου) Tales Chaldaeorum, εἰ ληζόμενοι ζῶσι - - εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιωτεῦν apud

Xenophontem K. Παϊδ. III. p. 74. v. — Conf. Nostrum IV. 22, 6. S.

CAP. CIV. 1. ἀβρότατοι ἀνδρῶν) Tales in Scythia fuisse vix fidem invenit: de Agathyrsis dixerat, credo, ἀβρότατοι ἄνδρες εἰσι, sicut in suis legere Codd. L. Vallae, et Io. Stobaeus Tit. XLII, p. 294. Habet tamen hinc ἀνδρῶν ἀβροτάτους Eustathius in Dionys. vs. 510. De Agathyrsis Salmasio notata in Solin. p. 188. partim corrigit ad Melam Is. Vossius. VALCK. — Praestat ἀβρότατοι ἄνδρες ex scriptis. WESS.

5. Θρηξί προσεχωρήκασι) Geminum lib. I. c. 172. προσεχωρήκασι δὲ γλώτταν μὲν πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθνος. WESS.

CAP. CV. 5. κατέλαβε ἐκλαπίτην τὴν χώραν) Male in Vallae latinis, coacti fuerant solum vertere. Correxerit errorem clar. Lambertus Bos, Observ. Crit. c. 2. p. 9. WESS. — De usu verbi καταλαμβάνειν cf. Valek. ad IV. 11, 19. S.

[5 seq. ἐς δὲ πιεζόμενοι εἶκονταν μετὰ Βουδίνων) Haec Gatterer l. c. suffragante eodem Heerenio p. 893. sic vertenda contendit, *quamdiu premebantur, cum Budinis habitabant*. At id quidem contra Herodoti usum; apud quem ἐς δὲ nunquam *quamdiu*, sed constanter *donec* (hac notione, *donec tandem, usque dum*) significat; adeoque commode *denique, postremo*, reddi potest; qua cum notione frequenter coniuncta illa est, *quam ob rem, quam ob causam*. Hoc loco satis erat id quod a nobis in versione positum est, *ad extremum, malis pressi*, etc. quod quidem nil impedit, quo minus (quod voluere docti, quos nominavi, Viri) credibile sit, postea Neuros, finito malo, priscas suas sedes repetiisse. S.]

7. κινδυνεύουσι --- γόητες εἶναι) H. Stephani, Vallam corrigentis versio recipi debuerat: verbum hoc usu, quem Portus adnotare neglexit, semel tantum occurrit apud Herodotum. Κινδυνεύουσι εἶναι notat *esse videntur*, sive *sunt*; et *δουλεύειν εἶναι* saepius adhibetur pro *dei*. Frequenter illud inprimis Plato. Xenophon. Ἀπειαν. IV. p. 468, 10. κινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ ὑδάμιον, et vs. 55. Φροντίζω μὴ κερτίστου ἢ μὲν σὺν ἡμετέροις γὰρ ἀπλῶς εὐδὲν εἶδέναι. [IV. 2, 54 et 39.] Sic ille saepius vltibi loquitur, et in Epist. Socrat. xxii. Demosthenes l. contr. Aristog. p. 489. δυσκατάπαυστόν τι κινδυνεύει πρῶτον εἶναι πειρησέ. Plato

nis etiam imitatores *Sophistae* hunc flosculum scriptis saepe suis interserunt: vide *Clariss. Ruhnken. in Tim. Lex. p. 116.* quique, alienis tamen intermixtis, apta quaedam dedit *Clar. Wetsten. in S. Lucae Act. Ap. xix, 27. Neuro- rum praestigias* hinc attigit *Eustath. in Dionys. vs. 310. Mela II. 2. fine: Neuris statum singulis tempus est, quo si velint in lupos, iterumque in eos qui fuere, mutantur.* Anilem fabulam tangit *Salmas. in Solin. p. 187. VALCK.*

11. αἴτις ὀπίσω ἐς τὸ αὐτὸ κατίσταται) Demuto nihil; nam λυθείς *Arch. ex αὔθις* progenitum librarii negligentia. De *Neuris, Mela, Solinus* atque alii, consimilia. Durant, ut solent quae cum primo lacte inbibuntur, similes in inferiore Germania fabellae. Memini, rusticos et pastores primo aetatis flore videre, quibus haec metamorphosis insulse inputabatur. Confer *Keisleri Antiq. Septemtrional. p. 494. WESS.*

CAP. CFI. 4. γλώσσαν δὲ ἰδίην) Non pendent ex praecedenti *Φορέουσι*, sed alio, quod in Scriptoris mente haerebat. Similes ex *Sophocle* atque aliis dicendi formulas animadvertimus antea. Dabunt plures *Thucydid. I. 17.; Virgilius Aeneid. X. 26. ubi Servius; Columella de Re Rust. lib. VI. 32. et Graev. ad Florum III. 21.* His vero nexa olim et apta volui, ἀνθρωποφαγέουσι δὲ μῦθοι τούτων, soli humana carne vescuntur, nunc isthic deposita, ubi seriem turbant. *Androphagi* sive *Anthrophophagi* ex re ipsa, vorandisque hominibus, titulum habent; sicuti *Melanchlaeni* ex vestitu nigro. Illis notatio ista convenit excellenter, non his. Coniecturae doctorum hominum, ἕμουροι τούτων, aut μῦθοι λυκοφαγέουσι sive αἰλουροφαγέουσι, aestus, quibus ex male locatis vocibus fluctuarunt, manifestant. Agnovit *Ampl. Nic. Witzen, in Belgica horum versione, librario- rum peccatum, et detersit tacens, Tartariae Description. T. I. p. 199. edit. primae. Strabo Scytharum nonnullos adeo fuisse inmanes, ὥστε καὶ ἀνθρωποφαγεῖν lib. VII. p. 463. [p. 302. c. ed. Cas.] ex Ephoro scripsit. WESS. — Vide quae ad h. l. in *Var. Lect. disputavimus. Quod ad verbum ἔχουσι* adinet, ex coniectura a nobis adiectum, fuerint quidem fortasse qui nil eo opus fuisse contendant, si quidem (docente *H. Stephano Thes. T. IV. p. 89 seq.*) verbi *Φορεῖν* tam late pateat usus, ut interdum idem atque*

ἔχειν valeat. Verum tamen, γλῶσσαν Φορῆν pro γλῶσσαν ἔχειν aut γλῶσση χεῖρῶν dicturum fuisse Herodotum, etiam atque etiam dubitare licuerit. S.

5. ἀνδρῶν Φαγέουσι δὲ μόναι τούτων) "Ἐναι τούτων venerat in mentem Io. le Febvre: sed quae hac legit in sede *Eustathius* (vide in *Dionys.* vs. 399.) in suam restituet, de Anthropophagis olim scripta clariss. *Wesseling*. Vide Diss. *Herod.* p. 72. Recte Codices mssti vocant Ἀνθρωποφάγους, [nempe verbo utuntur ἀνθρώποφαγέουσι] et *Plinio* dicuntur *Anthropophagi Scythae*, humanis corporibus vescentes, *Hist. Nat.* VI. c. 17. similiter *Melae* II. c. 1, 120. atque his τὸ ἀνθρώποφαγῶν tribuit *Ephorus Strabonis* VII. p. 465. #. VALCK. — Proprium huius populi nomen, ut et *Melanchlaenarum*, *Bastarnas* fuisse, probatum ivit *Gatterer* I. c. p. 148. consentiente *Heerenio* p. 895. Vere quidem a Graecis *Androphagos* et *Anthropophagos* fuisse nominatos haud immerito fortasse negavit eruditus auctor *Commentationis* supra laudatae, *F. W. Beer*, in *Additament.* ad *Hist. Univ.* ex *Anglico* sermone in *Germ.* translata, T. III. p. 20 seq. Crudis quidem equorum carnibus vitam illos sustentasse credibile fuerit, non humana vesci carne solitos: quali cum feritate parum convenit sapiens illud et aequitatis plenum responsum, *Scythis* auxilia petentibus datum, in quod horum rex cum aliis regibus consensisse infra (cap. 119.) perhibetur. Caeterum de his finitimisque populis consulendus *Bayerus* in *Actis Acad. Petropol.* supra laudatus *Wesselingio* ad cap. 18, 10. S.

CAP. CVIII. 1 seq. γλαυκὸν τε - - - καὶ πυρρὸν) „Ad „oculorum colorem referunt. Ego ad totum corpus retule- „rim, glauco vel caeruleo pictum et rufo: unde *Picti Geloni* „*Virgilio* *Georg.* II. 115.“ belle *Salmas.* in *Solin.* p. 155. Πόλις πεπέλισται recurret lib. V. 52. VII. 59. Homericomore. WESS. — Cum *Salmas.* et *Wess.* facit *Larcher.* Est etiam apud *Claudian.* in *Ruf.* I. 514. *Heynio* ad *Virgil.* I. c. laudatum, *Membraque qui ferro gaudet pinxisse Gelonus.* Ad oculorum tamen et naturalem vel comae vel cutis colorem referre etiam nunc docti viri malunt, ut *Heeren* I. c. p. 895. et *Mannert.* T. III. p. 7 seq. S.

2 seq. πόλις - - - ξυλίην) Quae sequuntur de urbe lignea *Gelono* in *Budinis*, quam *Persae* narrantur incendisse

c. 123., hinc tangunt *Steph. Byz.* in Γελωνοί, *Mela* I. c. 19, 140. et *Eustathius*. VALCK.

CAP. CIX. 1. οὐ τῆ αὐτῆ γλώσση χρέωνται καὶ Γελωνοί) *Herodotea* si fuerint, dederat, τῆ καὶ Γελωνοί. Equidem ob *Arch.* dissensum ambigo: praeferunt certe ex eo excerpta, quae *Herodotum* non dedecent, et comoda congruaque videntur. Utrumcunque est, vulgatum ab illis premitur maxime. WESS. — Pro καὶ Γελωνοί scribi poterit Γελωνοῖς, aut, quod malim, vocula τῆ interiecta: Βουδῖνοι δὲ οὐ τῆ αὐτῆ γλώσση χρέωνται, τῆ καὶ Γελωνοί. Sic et alibi loquitur, et IV. 171. νόμοισι δὲ τοῖσι αὐτοῖσι χρέανται, τοῖσι καὶ οἱ ὑπὲρ Κυρήνης. Qui praetulerit alterum, *Herodoteis* etiam niti poterit ex p. 96, 11. p. 257, 24. [II. 20. et IV. 112.] VALCK. — Scilicet II. 20, 11. et IV. 112, 7. constructio cum dat. obtinet. Sed nec improbanda utique illa structura erat, quam nos ex plerorumque librorum consensu repraesentavimus, quae sane nihil differt ab ea quam cod. *Arch.* mox offerebat, δίκαιτα ἢ αὐτῆ ἐστὶ Γελωνοῖσι καὶ Βουδῖνοισι, ubi, ex doctorum duumvirorum praecepto, ἢ καὶ Βουδῖνοισι oportuerat. Similiter V. 65, 14 seqq. ἐόντες καὶ οὗτοι — — ἐκ τῶν αὐτέων γεγονότες καὶ οἱ ἀμφὶ Κόδρον: non ἐξ ὧν aut ἐκ τῶν καὶ οἱ etc. S.

3. Φθειροτραχέουσι) Dederat, opinor, Φθειροτραχέουσι; et Φθειροτραχέοντας *Arrianus* in *Periplo Ponti Euxini* p. 18. ubi vulgatur: Ἡρόδοτος λέγει τούτους εἶναι τοὺς Φθειροτραχέοντας: in κτ facile πγ transierint. Φθειροφάγους vulgo dixere: vid. *Strabo* XI. p. 754. [p. 492. v.] et ibi *Casaub.* VALCK. — *Phthiophagi* occurrunt plures, etiam in *Libya*, cap. 168. huius libri. Praeclare, ut puto, de similibus, Φθειροφάγοι εἰσὶν, ἀπὸ τοῦ ῥύπου καὶ τοῦ πίνου λαβόντες ὄνομα, *Strabo* lib. XI. p. 763. [p. 499. ed. Cas.] WESS. — Notum quidem quod de *Sinensium* mulierum deliciis hodieque memoratur. Scripturam nec apud *Nostrum* nec apud *Arrianum*, necesse erat sollicitare. Quod autem *Portus* hunc *Nostri* locum sub verbo Φθειροτραχέειν retulerit, id imprudenti exciderat: verbum illud nusquam apud *Herodotum* reperitur. S.

10. ἐνύδριες) *Porti* coniecturam, a *Genevensi* editore perperam pictam, *Pass.* codex stabilit, et scriptor ipse lib. II. 72. Περὶ τὰς σισύρνας [lin. 12.] iure *Cl. Gronov.* vindicavit, cui calculus *Walckenarius* noster ad *Ammon.* p. 205.

adposuit. Σίσυρα, αἴγειον στέγαστρον veteribus. Theophylacto lib. VII. Hist. Mauric. c. 6. σίσυρα ἐξ ἐπίου, ἐς τὰ μάλιστα ἐν-τελής, etiam Apsyrto Hippiatricor. lib. I. 58. p. 155. Sed hoc Ruhnkenius ad Timaeum p. 165. [p. 251 seq. ed. sec.] Ὅρχιαι laudabunt, qui sermonis Ionici genium Hippocratemque et Aretaeum amant. WESS. — Licet differentiam quamdam inter σισύραν et σισύραν statuerint Grammatici nonnulli; parum tamen, verum si quaeris, ac nihil fortasse, interesse videtur. Cur σισύρας nos praetulerimus, in Var. Lect. declaratum est. Ἐνὸδριας, quae lutrae sunt, miratus sum canes marinos sive phocas intelligi a Mannerto, III. 7. Cur vero totam ἰῆσιν illam, ἔν τε ταύτη - - ὑστερίαν ἄκισιν, l. 10-14. cum Heerenio p. 919 seq. pro emblemate habeamus, ab aliena manu adsuto, causam equidem nullam video. Amat sane Scriptor noster qualibet data occasione talia referre. Quoniam quidem alia animalia dicat quadrato vultu, definire non ausim. Praeter castorem et lutram tria alia quadrupedium genera Aristoteles Hist. Anim. VIII. 6. nominat, quae ex lacubus et fluviis victum quaerunt. S.

CAP. CX. 5. Οἰόρηπαι) Hocceine, an Αἰόρηπαι, Scythicum Amazonum sit nomen, non decerno. Si Αἰρ Scythis Armenisque vir sit, quae Wachteri in Praefat. Glossar. Sect. XII. professio, pristinum ex Aldo et Valla potius erit. Sed in talibus anceps haesitatio. Male Herodoti fidem Franc. Foris Otrokocksi Orig. Hungar. c. 14. p. 291. suggillat, aliena multa stipans, ut Hungaricum videatur vocabulum; quasi Amazones ex ultima Tartaria, vetere Turcarum et Hungarorum sede, processerint. Quod falsissimum. WESS.

15. εἰ δὲ Κρηναί, εἰς τῆς γῆς τῶν Σκυθῶν etc.) Damnantur duae voces τῆς γῆς codicum quorundam iudicio; suntque ad rem non necessariae. [Unī Ast. desunt illae: commode alii γῆς τῆς.] Cremni, liberorum erant Scytharum, ad Maeotin c. 20. Cultum habent decus ista, [lin. 15.] ἰντροχούσαι - - ἰπποβορίαι - - καὶ ἐπὶ τοῦτων etc. Scribentis in animo erant, ἰντροχούσαι - - ἰπποίς, quibus ἐπὶ τοῦτων aptissime adhaerent. Talia medicinam respuunt. WESS.

CAP. CXI. 5. τῶν νεκρῶν ἐκέρταται) Docent sequentia, Amazonum aliquas fuisse praelio peremptas: illa quoque,

καὶ οὕτω ἔγνωσαν ἰούσας etc. limpide asserunt, non aliud ex Scriptoris venisse calamo, quam τῶν νεκρῶν aut τινὰς τῶν νεκρῶν, sicuti in *Codd.* plerisque. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

[9. εἰκόσαντας) Sic edd. omnes, nec aliud e msstis enotatum. Videbatur autem mihi εἰκόσαντες scriptum oportuisse: et in nostro cod. F. postrema syllaba eo scripturae compendio picta est, quo terminationem τες indicare scriba adsuevit. S.]

15. βουλόμενοι -- παιδάς ἐγγενήσασθαι) Substituunt clar. Reiskius et Abreschius ἐκγενήσασθαι, sicuti c. 155. ἐξεγένετό οἱ παῖς. Schedae, in quibus ἐγγίνεσθαι et ἐκγίνεσθαι confunduntur lib. V. 105. h. l. silent. Pugnat etiam hoc *Thomae Mag.* decreto in Βούλομαι, saepius fallenti. WESS. — Contendit scil. *Magister* ille, verbum βούλομαι non nisi cum praesenti tempore aut praeterito construi, numquam cum futuro: cui praecepto parere *Herodotus* recusat. S.

CAP. CXIII. 4. ἐς εὐμαρίην) Ex αι et ει Iones eicere nonnunquam τὸ ἰῶτα, *Θηλέην* scribentes et εὐμαρέην. Hoc vocab. quo posuerint usu docuerat *Eustath.* in *Hom. Iliad.* ξ'. p. 970, 13. [p. 980. ed. Rom.] "Ἴωνες, inquit, τὸ περί τινα τῶν ἀναγκαίων τῷ σώματι ἐκκρίσεων ἀσχοληθῆναι, οἷον εὐρῆσαι, Φασίν, ἢ ἀποπατῆται, εὐχέριαν ἐκάλουν: scripserat, scribere certe debuit, εὐμάριαν ἐκάλουν, vel εὐμαρέην: quod vicina monstrant. *Suidas:* Εὐμαρέη, ἀπόπατος, παρὰ Ἡροδότῳ. Formam Codices custodiverunt rariorem lib. II. c. 35. εὐμαρέη χρεώνται ἐν τοῖσι οἴκοισι: quod tanquam diversum a Graecorum usu de Aegyptiis dictum nemo mirabitur, qui *Casaubonum* legerit ad *Theophr.* Char. c. xiv. p. 115. Hebraicum morem loquendi, praeter *Casaubonum*, *Gatakerus* explicuit *Adv. Misc.* II. c. 3. Solitâ sibi vercundia Persicum morem *Xenophon* expresserat *Κυρ. Παιδ.* p. 5, 4. [I. 2, 16.] ἀισχρὸν ἔτι [Πέρσαις] καὶ τὸ ἰόντα που Φανερόν γενέσθαι: ubi, qui pueris lectam *Cyropaediam* suis saepe contaminarunt adsummentis literatores, adiecisse suspicarer ista, ἢ τῷ εὐρῆσαι ἔνεκα, ἢ καὶ ἄλλου τινὸς τοιούτου: nisi *Zonaras* eadem in suo Codice legisse videretur *Annal.* III. p. 110. B. Scriptus Codex in loco huic *Herodoti* simillimo praebuit *Κυρ. Παιδ.* I. p. 21, 9. [I. 6, 36.] ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα -- ἔσθαι. Per euphemismum *Thucyd.* dixit πάντα ποιῆν διὰ στες

νεχωρίαν ἐν τῷ αὐτῷ, p. 504, 5. [VII. 87.] Multarum legum conditor S. Petitus, quam inter Atticas suas septimam posuit, illam quoque me iudice rectius omisisset. VALCK.

6. αὐτέων τινὶ ἐνεχρίμπτετο) Vallae non intellecta nativâ se simplicitate praeter cetera commendabunt elegantiarum spectatoribus Herodoti proxima; qui ubique, sicuti vere Hermogenes observat p. 509. ἢ ἢ προσώπων, εἴπερ τις ἄλλος, κάλλιστα καὶ ποιητικώτατα μεμύηται. Theocritum non dedecerent ista: καὶ τις μουναβείσιον αὐτέων τινὶ ἐνεχρίμπτετο, καὶ ἡ Ἀμαζῶν οὐκ ἀπαβέστο, ἀλλὰ περιεῖθε χρίτιστα. Iusto diutius Amazōn viduata Scytham iuvenem οὐκ ἀπαβέστο, sive τὸ ἔργον οὐκ ἠγαινέτο, sed παρῖχε βουλομένη, καὶ ἂν εἶχε μετιδέδου: quae singula reperiuntur in talibus adhibita. — Ἐνεχρίμπτετο, hic idem ac συνεχρωτίζετο, atque Aristophaneum ἤρειδεν, de equo diceretur eximie ad equam admisso: apud Aelian. de Nat. An. IV. c. 7. a Rege Scythia generosus equus adduci non potuit, matrem ut saliret, οὐ μὴν ἐνχρίμπτεται legitur. Darii Oebares marem dicitur Herodoto ἐνχρίμπτων τῇ θηλή, III. c. 85. — [Opportune Tittmannus ad Zonarae Lexicon p. 610. monuit, videri huc spectare interpretationem ἀπολαῦσαι, quae apud Lexicographum illum, sicut et apud Suidam, verbo ἐνχρίψαι adiicitur: Ἐνχρίψαι ἔμπεισιν, παραπολαῦσαι, παρ' Ἡρόδοτου.] — Est et illud pervenustum: [lin. 15.] οἱ λοιποὶ γενήσονται - - - καὶ αὐτοὶ ἐκτιλάσονται τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζῶνων: torvas viragines mansuofactas sibi fecere morigeras, ἐπιθάσσειον, χειροῦς αὐτοῖς ποιήσαντες. Socratis Aspasia τίθασθαι ποιῆσαι puerum dixit apud Athen. V. p. 219. f. De uxore iuveneula, Xenophontis Ischomachus in Oecon. p. 487, 52. ἐπὶ ἧσιν μοι χειροῦς ἦν καὶ ἐπιθάσσειε ὥστε διαλέγεσθαι. Conf. Eustath. ad Iliad. γ'. p. 305, 50. VALCK.

8. τῇ δὲ χειρὶ ἔφραζε) Idem ac ἐθίκετο apud Hesychium. Geminum Diodori lib. III. 18. μιμητικῶς ἀλλοσεὶ δὲ τῶν χειρῶν διασκημαίνειν: sed prorsus germanum Aeschyli Agamemna. 1070. Σὺ δ' ἀντὶ Θωνῆς φράζε καὶ ὀδὴν χειρὶ. Talia Latino-rum, Crudelem infesta saepe vocare manu, Nudaque vocat dux agmina dextra, alibi conducta. WESS.

12. τῇ δὲ ἑσπεραίῃ) Non sperno tritum iteratumque Scriptori: alibi δευτέρῃ ἡμίρῃ IX. 52. et 83. Optime Gronov. δευτέρην αὐτὴν [lin. 14.] restituit et explanavit. [ipsam cum socia] In Diodoro T. II. p. 577. ἀλλὰ ὅπου τόχῳ αὐτῆς

ρος καὶ τρίτος, uno aut altero comite. Vide sis ad eius lib. XIX. 17. et *Wetstenium* in *Epist. II. S. Petri*, c. 2, 5. *WESS.* — Conf. *Hoogeveen* ad *Viger.* III. 2, 17. qui hic quidem cum edd. vett. εὔρε δευτέρην, αὐτὸν ὑπομένουσαν, legit; sed plura e *Thucyd.* exempla adfert, ubi δεύτερος αὐτὸς iunguntur. αὐτὸν quidem sive αὐτοὺς subintelligi h. l. poterat, nec ut adiiceretur erat necesse: S.

15. καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο) Ornat hoc et adauget iucundissimae narrationis lepores. *Pindarus* *Cinyram*, *Veneris* corculum et suaviū, ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτης h. e. Criticis eleganter exponentibus, συνήθη καὶ εἰθισμένον τῇ χειρὶ, descripsit *Pyth.* *Od. II. 30.* Addunt κτιλώσασθαι et κτιλεύσασθαι non aliud videri ac τιθασσεῦσαι: quod in ferocientes, nec cicurari recusantes, aptissimum. Iunge *Schol. ad Nicandri Ther. vs. 452.* *WESS.* — Conf. paullo ante a *Valck.* notata. S.

CAP. CXIV. 17. μένουσαι ἐν τῇσι ἀμάξῃσι) Atque adeo velut οἰκουροῦσαι. Civitatum Graecarum morem in *Scythiam* transtulit; nam Graecae mulieris prima virtus habebatur τὸ ἔνδον μένειν καὶ οἰκουρεῖν. *Phintis* *Philosophia* apud *Stobaeum* p. 444, 3. uxoris ἴδια iudicabat esse τὸ οἰκουρεῖν καὶ ἔνδον μένειν: cur *Wolfius* in *Mul. Graec. Fragm.* p. 196. ad ἔνδον adscriberet οἴκοι causae nihil habebat. ἔνδον μένειν praeter ceteros huic sexui saepenumero commendavit *Euripides*; *Philo. Iud.* p. 803. c. et *Plutarch.* II. p. 142. c. qui in *Quaest. Rom.* p. 271. d. suorum tangit popularium in *Boeotia* consuetudinem; qui, novā nuptā in aedes introductā, καίουσι πρὸ τῆς θύρας τὸν ἄξινα τῆς ἀμάξης, ἐμφαίνοντες δεῖν τὴν νόμφην ἐμβαίνειν: postremum levi molimine converti poterit in ἐμμένειν: mendā quoque liberari *Hyperidis* fragmentum in *Stobaei* *Γαμικοῖς* p. 441, 14. Δεῖ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκπορευομένην ἐν ταιύτῃ καταστάσει εἶναι τῆς ἡλικίας, ὥστε τοὺς ἀπολιπόντας (corriges, sodes, ἀπαντῶντας) πυνθάνεσθαι μὴ, τίνος ἐστὶ γυνή, ἀλλὰ τίνος μήτηρ. *VALCK.*

CAP. CXV. 4. Φόβος τε καὶ Δέος) His usus *Ammonius* differre docet Δέος et Φόβον: quorum, ut ille noverat, plura possent similia proferri. Citat idem *Ammon.* in voc. Ἰεραῖον, velut *Herodotea*, κατὰπερ ἔτι καὶ νῦν ὅταν χριστήρια θύωσιν ἐν τῷ ἱερῷ, quae, ne quis frustra quaerat, apud *Herod.* non invenientur. Praeter *Aeschylum* neminem etiam

novi qui dixerit χρηστήρια θύειν, qui χρηστήρια θύειν, plurimos. VALCK.

CAP. CXVI. 8. ἐπὶ ἵππων ἐκβοιτᾶσαι) Nihil de vulgato demutassem, nisi Codices inieciissent manum, vix repellendam. Hippocrates Aër. Aq. et Loc. p. 290. de Sauro-matarum ad paludem Mocotin uxoribus, τρυτίαν αἰ γυναικῆς ἰππάζονται τε καὶ τοξίβοισι καὶ ἀκοντίζουσι ἀπὸ τῶν ἵππων καὶ μάχονται τοῖς πολεμίοις. Unde, aut hoc sane ex fonte, Plato sua hausit lib. VII. Legg. p. 805. A. WESS.

CAP. CXVII. 1. Φανῆ - - κοιλίζουσι explicitum ad lib. II. 43. illustratumque fuit. WESS.

4. πρὶν ἂν τῶν πολεμίων ἄνδρα) Ob oculos Nicolai Damasc. apud Stob. Serm. XLII. p. 292. fuerunt, παρβένον οὐ πρότερον συνοικίζουσι πρὸς γάμον πρὶν ἂν πολεμίων ἄνδρα κτείνῃ. Numerosior Cous senex, οὐκ ἀποπαρβεινόνται δὲ μέχρις ἂν τῶν πολεμίων τρεῖς ἀποκτείνουσι. Profecto dura, quantumvis bellatricibus, conditio. WESS.

CAP. CXVIII. 9. ἐκ τοῦ μέσου κατῆμαι) Adi sis ad lib. III. 83. [ibique notata.] et VIII. 24. τὰῦτό τε ἤσαντες [lin. 10.] obtrudunt membranae, videturque ad rem obportunum: frequentius τὰῦτό διεσῆσαντες, I. 59. aut κατὰ τὰῦτό lib. V. 2. Ἄλλοι ἀντιάζαμεν [ibid.] perperam neglectum fuit. WESS.

9. ἐκ τοῦ μέσου κατῆμαι) Herodoto proprium illud satis fuit communitum in Diss. Herod. p. 125. Mox [lin. 10.] littera producta scribi malim: ἀλλὰ τὰῦτό κοιλίζουσι ἀντιάζαμεν τὸν ἐπίοντα. In nonnullis, ubi Linguae Latinae ratio hunc modum poscit, alterum etiam adhibent Graeci, [poëtae praesertim:] verum in talibus, et in dubitationibus, utuntur subiunctivo, saepius a librariis obliterato. VALCK.

[11. οὐκ ἂν ποιήσετε ταῦτα, ἡμῖς μὲν etc.) Pro εἰ ἂν οὐ ποιήσετε ταῦτα. Commodè ἱστορικῶς vulgo ἴπτις illa effertur, οὐκ - - ταῦτα: quod in talibus enunciationibus praestare censuit Schaefer ad Bosii Ellipsis. Graec. p. 755. Exemplis ibi ex Nov. Test. prolatis, poterit hoc adiaceri Herodoteum. S.]

[16. ἢ οὐ καὶ ἐπὶ Σικίας) Sic solet Noster cum Atticis particulam negativam pleonastice ponere. Vide Gregor. Herodot. T. V. P. II.

Dial. Att. §. 44. ibique Schaeff. p. 102. Cf. infra, V. 94, 14. VII. 16, 31. S.]

25. διέβη τήνδε τὴν ἡπειρον) Consideravit Laurentius, quasi διέβη ἐς τήνδε, quod supra [lin. 5.] depositum, fortasse iniuriā: Thraciae vicinaeque regionis transitum Scythae designant. [Forsan vero idem valet διέβη τήνδε ac διέβη ἐς τήνδε. conf. Var. Lect. VII. 20, 12 seq.] Rectius ἡμεροῦται, pacat. Tale, πᾶσαν πόλιν καὶ πᾶν ἔθνος - ἡμερούμενος βασιλεῖ lib. V. 2. Alia in re eleganter τιθασσεύων καὶ ξημερῶν ἐπράυνεν Philo Iud. Vit. Mos. lib. I. p. 606. D. et Aeschyl. Eumen. vs. 14. χθόνα ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην. WESS.

CAP. CXIX. 18. ἄρξῃ τε ἀδικέων) Verissime ex Med. vir Celeb.; locutio obvia, sive participium putes, seu casum secundum, longe tritissimum. Aelianus Hist. Animal. V. 34. ἀδικῶν μὲν οὐκ ἄρχει: et XVII. 24. οὐ μὲν ὥστε ἄρχειν ἀδικῶν, ἀλλ' ἀμύνασθαι τὸν ἄρξαντα. Auctior eadem ap. Demosth. ex vetere lege ἂν τις τύπτῃ τινὰ ἄρχων χειρῶν ἀδικῶν contr. Aristocrat. p. 410. et saepiuscule. WESS. — 'Αδικέων non aliud esse videtur nisi participium verbi. Si nomen voluisset, ἀδικῶν puto dicturus erat, aut ἀδικιέων, aut ἀδικίης, ut I. 130, 14. VI. 119, 5. S.

Ibid. καὶ ἡμεῖς οὐ πεισόμεθα) Coniectori favet benignum Wesselingi praeiudicium in Diss. Herod. p. 126. cui non mirarer si quis alius obiecisset incogitantiam sincera tractanti. Talia videri poterunt prima facie veterum loca spectanti, qui quidem πείσομαι et πήσομαι in istum paene sensum adhibuerint, quo nostro loco cepit illud Valla; frequenter occurrunt, δεινὰ πείσομαι, vel ἀνόσια, τί πείσομαι; et similia: οὐδὲν πείσεται ἄχαρι, et ἄχαρι οὐδὲν παθόντες, sunt Herodotea II. 141. VI. 9. VII. 50. Verum, aut fallor, aut οὐ πεισόμεθα significare nequit, haudquaquam tolerabimus, vel non sinemus. In suo forsitan Cod. Laurentius invenit, quod praebet Arch. οὐκ οἰσόμεθα. Si Graecum esset περιεισόμεθα, sicuti περιιδέειν Herodoteum est, ingeniosa videretur Reiskii coniectura: meae me nondum poenitet, qua corripiebam ἡμεῖς σφὲ τισόμεθα. Vos primi Persas iniuria provocastis; neque nos illis ullam fecimus, neque etiam inferemus: quod si tamen Persa nos armis infestis invadens prior affecerit iniuria, et nos de illo sumemus vindictam; iniuriam illatam propulsando, καὶ ἡμεῖς σφὲ τισόμεθα:

exemplorum in *Τίσασθαι* congressit affatim *Portus*. Crediderunt itaque barbari, contra *Scythas* iustum movisse bellum *Darium*: a quibus dissentiens *Plato* in *Gorgia* pag. 485. v. *ποιῶ*, inquit, *δικαίῳ* *χράμειος* *Ξίξης* ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐστράτευσέν, ἢ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς *Σκύθας*; VALCK. — Istud εὐ πεισόμεθα molestum est. *Vallae*, *haudquaquam tolerabimus*, congruit *Arch.* εὐκ οἰσόμεθα, adensionem eblanditurum, ubi verbo similis notio constiterit. *Laudavi* [in *Dissert. Herod.*] *Valckenarii* hariolationem, [ad *Euripid. Phoen.* pag. 555. prolatam.] doleoque schedis displicere. Relinquo quod reperi. WESS. — Et ego vulgatum praelaturus eram *Valckenarii* hariolationi. Caeterum vide *Var. Lect.* Fortasse vero et ego, si vulgatum (quantumvis suspectum) interim dum certius quidpiam foret repertum, tenuissem, prudentius eram facturum. Etenim blandiri quidem *παισόμεθα* utique debuerat, si certis exemplis ostendi posset, significare id verbum, *otiosi sedebimus, quieti manebimus*. Vereor autem, ne in eisdem exemplis, ad quae in *Var. Lect.* provocavi, perinde atque alibi, *παύεσθαι* non *quietum manere* significet, sed *requiescere, cessare ab opere, desinere, incepto desistere*, quae notio parum opportuna fuerit huic loco. S.

CAP. CXX. 14. Ἰδάνθυρος optime mssti, uti c. 76. Mox [lin. 16.] προσγινόμενῃ μοίρῃ *Arch.* [pro προσγινόμενῃ, ἡμέρῃς] speciem ostentat, praeterea nihil. *Diurni* enim *itineris* mentio exulare non potest ob c. 122. WESS.

24. ἢν δὲ βουλευομένοισι δοκέῃ) Spectarunt librarii [qui *βουλομένοισι* dederunt] ἂν ὑμῖν βουλομένοις ἢ apud *Demosth. Orat. Prolog.* p. 760. similesque *Thucydidis* lib. VII. 55. VIII. 95. ac plurium dictiones. Tum non insipide ex *Sallustii* *Iugurth.* cap. 84. *si volentibus putatur*. In vulgato equidem acquiesco. WESS. — *Βουλομένοισι* inde ab *H. Stephani* edit. 1. receptum ex msstis, et sic *Medic. Ask. Pass. F.* et tres *Paris.* S.

CAP. CXXI. 6. τσαῦτα ὑπολιπόμηναι) Erunt quibus ἀπολιπόμηναι arridebunt. At *Noster* lib. VI. 7. τὸ δὲ κρυπτόν πληροῦν, ὑπολειπομένους μηδὲμιν τῶν νῆων. *Cl. Reiskius* distinguit, τσαῦτα (ὑπολιπόμηναι τὴ ἄλλα) ἅμα etc. veritus, ne sententia emergat, *liberos et uxores a Scythis desertos et hosti permissos, quae adtendenti nasci vix potest.* WESS.

CAP. CXXII. 3. τούτους εὐρόντες, ἡμέρης ὁδῶ προέχοντες) Rectissime sic Pass. [et F. puto et alii.] Scythae sunt, quos ex nationis decreto unius diei itinere Persas praegredi oportebat: ἡμέρης καὶ τούτους ὁδῶ προέχοντας τῶν Περσέων c. 120. dixit. Neque fugit hoc Reiskii sollertiam. WESS.

4. τὰ --- Φυόμενα λεαίνοντες) Ἐκτρίβοντες, explicante Hesychio. Ipsi Scythae decreverant τὴν ποίην ἐκ τῆς γῆς ἐκτρίβειν c. 120. Amplius autem λεαίνοντες, quam κόπτοντες. Philo Iud. lib. I. Alleg. p. 58. d. τοῖς ἀθληταῖς οἱ ἀλείπται παραγγέλλουσι μὴ κόπτειν, ἀλλὰ κατὰ σχολὴν λεαίνειν, sed cibum per otium masticare et minutatim commolere. τὰ Φυόμενα ergo λεαίνειν deglabrare, uti in glabretis et glabrentibus locis apud Columellam. Graviter Menander Excerpt. Legat. p. 102. καὶ ταύτη λεῆναί τε καὶ ἐκτρίψαι τῶν Λογγιβάρδων τὴν δύναμιν h. e. friare et obterere prorsus. WESS. — Apud Philonem vero l. c. haud dubie κάπτειν, non κόπτειν, fuerit legendum. S.

8. πρὸς ἡῶ τε καὶ τοῦ Ταναΐδος) Notabilis structura: Potuisset πρὸς ἡῶς aut ἡῶς τε καὶ τοῦ Ταν. ut Cl. Pauw. Verum πρὸς ἡῶ in Musis sexcenties. Variavit, ut in verbis et praepositionibus solent, casus. [Qua de variatione ad l. 202, 16. pag. 204. dictum. conf. II. 121, 6. IV. 17, 11. et 13. VII. 176, 14 seq.] Vide Aeschyl. VII. contr. Theb. 930. Raphelium ad Lucae Eu. cap. 1, 54. ex Polybio, Abreschium in Aeschyl. Animadv. lib. I. 21. p. 149. Ipse autem hic Persarum trans Tanain traiectus, tam brevi temporis spatio, nec verus nec vero similis Nob. Palmerio. Ab Istro ad Maeotidem xx. dierum iter est expedito, c. 101.; quanto longius difficilisque exercitui inmenso, totque impedimentis praepedito? Confer Exercit. ad Graec. Auctor. pag. 21. WESS. — Perspecte PALMERIUS l. c. „Ut Alexander Bessum persequens, postquam eum in potestate habuit, laxartem usque perrexit, et se Tanain vidisse vel credidit, vel ad gloriam suam publicavit: sic et Darius Hypanin aut forte Borysthenem, Tanaim esse credidit, vel credere se simulavit, ut suae gloriae audaci mendacio velificaretur.“ Consuluisse neminem poenitebit, quae ad hoc cap. CXXII-CXXIV. spectantia disputavit auctor Commentationis iam saepius nobis laudatae, in Additamenti ad Hist. Univ. T. III. p. 9 seq. cum quo conf. Danville, Act. Acad. Inscr. T. XXXV. p. 582. S.

CAP. CXXIII. 10. ἐοῦσα πλῆθος ἐπταὶ ἡμερῶν ὁδοῦ) Vere atque ex finitione c. 22., ubi male in *Vallae* Latinis octo dierum. Πλῆθος locorum amplitudini quadrare, testabitur lib. I. 205. WESS. — Conf. Adn. ad I. 205, 6. Similiter χάρος πολλός, *amplus, vastus locus*, IV. 59, 8. ἰὼν πλείστη, *vastissima sylvā*, IV. 109, 9. Verborum structura h. l. talis intelligenda, ἐοῦσα ὁδοῦ ἐπταὶ ἡμερῶν (κατὰ) πλῆθος. S.

15. Σύργις) Idem Ὑργις cap. 57. Ita *Halmydessus, Salmydessus: Halmyris, Salmyris*, et conplura hoc de genere. Nunc *Tanain* minorem vocari et *Seviersky*, quod vestigium veteris vocabuli, testem fero *Bayerum* T. I. *Conn. Petropol.* pag. 414. WESS. — Alium esse *Syrgin* fluvium, alium *Hyrgin*, contendit *Larcher* in *Indice Geogr. voc. Hyrgis*; item *Beer* in *Addit. ad Hist. Univ. T. III.* ubi vide pag. 11. §. 12. et p. 12. §. 14. S.

CAP. CXXIV. 2. πανσάμενος) Perperam *πανσαμίνου* τοῦ ἄρῆμου ex *Medic.* Vetat sermonis habitus, quo οὕτω πανσάμενος τοῦ ἄρῆμου c. 126. et II. 159., neque oblitus est *Cl. D'Orvillius* ad *Chariton.* lib. I. 7. p. 91. WESS.

6. πρὸς ταῦτα ἐτραπέσο) Tentatur *ἐστραύεγο* ex *Hezychii* *Στραύεσθαι, διατρέβειν.* Addi *Nicandri Alexiph.* vs. 290. potuerat, tum *στράπτουσι* et *στράγγουσι* manifesto confundi in *Alexandr.* versione *Iudic.* XIX, 8. Quid porro? *Incrustandum*-ne propterea, quod toties totiesque in usu versatur? WESS.

CAP. CXXV. 5. ὑπεκθέροντας) *Vallam* non arbitror *ὑπεκθεύγοντας* invenisse: vertit, uti passim, liberius; neque ulla urget necessitas *ὑπεκθέροντας*, cui in formae, virtutis, aliarumque rerum praestantia, sedes lib. VIII. 144. IX. 95., eligendi. Ὑπεκθέροντας, *semet ex conspectu auferentes*, illustrat *Eustath.* in *Homer.* p. 1470, 7. [*Odyss.* p. 142, 11. ed. Bas.] iam, quod [*lin.* 4.] in membranis ἀνίει, dedit lib. II. 115. IV. 20. 152. etc. WESS. — Sed et percommodum et vere ionicum est id quod plures membr. cum edd. praefereunt ἀνίει, ex quo contractum ἀνίη. Et hoc ipsum ἀνίη nonnunquam quidem videri potest esse imperfecti temporis, ut II. 115, 5. IV. 152. 3. alibi vero haud dubie praesentis est temporis, ex ἀνίη per syncopen factum, de qua in *Var. Lect.* ad I. 180, 5. monuimus. S.

21. οὔτε πρὸς ἀλλήν ἐτρέποντο) Latina laxius. Τρέπεσθαι πρὸς ἀλλήν, *ad vim propulsandam se convertere* lib. III. 78. [et saepius aliàs, tum] *Arrian. Indic. c. 24. Appian. Mithrid. pag. 328. Simili in re saepiuscule Procopius* ἰδεῖν, βλέπειν, ὄρῃν εἰς ἀλλήν, quibus non utor. Examinandum est, οὐκέτι ἀπέιπαντας, [lin. 24.] quod *Laurentio* disiunctim οὐκ ἔτι, adprobante *Palmerio*. Malo *Stephani* vestigia legere, vertentis, *At Scythae, non iam ad Agathyrsos, quippe qui ingressu regionis interdixissent, tendebant, sed ex Neuride regione in suam Persis praebant.* Nusquam Scriptor dixit, *Agathyrsos damnasse, quod ante ingressi erant, consilium. Scythae praeterea non ex Agathyrсорum finibus, sed ex Neuride, ad quam devenerant cedentes, suam in regionem Persis praeiverunt. Necti debent Ἀγαθ. ἀπέιπ. οὐκέτι ἀπικνέοντο.* Consimili usu ἀπέιπας lib. III. 153. WESS. — Locum hunc, ab *H. Stephano* recte expositum, prorsus a Scriptoris mente aberrans *Valla* sic converterat: *Scythae partim ad Agathyrsos, iam non recusantes societatem, se conferebant, partim e Neuride regione in suam Persis praebant.* De disiunctim scribendo οὐκ ἔτι, pro οὐκέτι, nec *Valla* cogitavit, nec *Palmerius*: nec ista disiunctio ullum momentum in alteram partem erat adlatura. *Vallae* versionem neutiquam probans *Palmerius*: „Credo, ait, τὸ οὐκέτι motum esse loco, et sic legendum puto, ἐς μὲν τοὺς Ἀγαθύρσοις ἀπέιπαντας οὐκέτι ἀπικνέοντο: id est, *versus Agathyrsos, recusantes non amplius iter fecerunt.*“ Atque hoc ipsum haud dubie *Herodotus* voluerat; sed eandem in sententiam necesse non erat vocem οὐκέτι loco movere: amare novimus *Nostrum* traiectionem verborum; et ad declarandam illius sententiam satis fuit verba ita distinguere, ut a nobis cum *Reiz. et Schaeff.* factum. ἀπειπεῖν idem valet ac paullo superius ἀπαγορεύειν. S.

CAP. CXXVI. 6. σὺ δὲ στάς τε καὶ παυσάμενός πλάνης μάχεσθαι) Verissime *Gronovius* ad *Arrian. Ἀνοιβ. lib. V. 11. pag. 210.*, antiquissimos msstos hoc velle et ex margine in contextum repetendum: hic, quod mirere, altum silentium. [Vide *Var. Lect.*] Omnia praeclara et rege digna. Formula Scriptori familiarissima: Σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι lib. III. 134, *Atossa* ad *Darium*. Σὺ δὲ μὴ βροθῆειν *Graeci* ad *Gelonem* lib. VII. 159. Multa ibidem vir

Celeb. coacervavit, quae Herodoti amatorem fugere non possunt. WESS.

CAP. CXXXVII. 1. et seq. Ἰδάνθυρος ἔλαγε τῆδε· Οὔτω τὸ ἐμὸν etc.) Quae dicentem facit Idanthyrsum, illa Scythae Regi mirabiliter congruunt, artisque sunt Herodoteae plena, qua semper τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις καὶ πράγμασι τοὺς πρέποντας ἐφαρμόττει λόγους. Hanc historici huius virtutem omnes agnoverunt artis bene dicendi magistri veteres, quam, inimitabilem plerisque, expresserunt accurate Lysias et Demosthenes. Hic locum quoque Theonis invenit observatum Progymn. p. 114. βαρβαρικῶς εἰπεῖν πολλάκις τὸν Ἡρόδοτον, καίπερ Ἑλληνιστὶ γράφοντα, ὅτι τοὺς ἐκείνου λόγους μεμίμηται. Quoniam haec etiam insignita sunt τῇ ἀφελείᾳ αὐτοβουίᾳ, in exemplum τῆς Σκυθικῆς ἀπλότητος designat Strabo VII. p. 461. c. [p. 501. ed. Cas.] ἃ λέγει Ἡρόδοτος περὶ τοῦ τῶν Σκυθῶν βασιλέως, ἐφ' ὃν ἐπτετασιδίωστε Δαρειῶς καὶ τὰ ἐπεσταλμένα παρ' αὐτοῦ. VALCK.

2. ὦ Πέρσαι) Male Πέρσαι Med. et sequaces. Ὁ Λυδός, ὁ Μῆδος, ὁ Πέρσης, ὁ Σαυρομάτης, ὁ Βουθίνος, et ceteri nationum earum reges, cap. 119. Attigit Cl. D'Orvillius ad Chariton. VII. 4. pag. 610. Elegantem autem huius epistolae sive Scythicae orationis simplicitatem commendat Strabo lib. VII. p. 461., ubi Casaubonus. [ad p. 501. suae edit.] WESS.

6. ἡμῖν οὔτε ἄστρα, οὔτε γῆ) Hoc nihil audientem Darium iam ante frater monuerat Artabanus, κατακλίγων τῶν Σκυθῶν τὴν ἀπορίην, IV. 85. Permanserant idcirco semper invicti, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύσουσι, secundum Ephorum apud Strabon. VII. p. 464. a. [pag. 505. ed. Cas.] et Aegyptii Regis legatis dixisse perhibentur Iustino II. c. 5., tam opulenti populi ducem stolidè adversum inopes occupasse bellum. Apud eundem, IX. c. 2., Atheas Philippi legatis vere nullas sibi opes esse dicebat, quibus tantum Regem expleat. Dromichaetes apud Strabon. pag. 463. a. ἐκλάουσι τοῖς τοιαῦτοις μὴ πολεμεῖν, ἀλλὰ φίλοις χρῆσθαι. VALCK.

11. Φέρετε) Blanditur Arch. Θίρε, quod lib. I. 205., alibi Φέρε νον δῆ. At vide cap. 115. Valerius Max. hinc culte lib. V. 4. Ext. 5. Responderunt Scythae: se nec urbes ulla, nec agros cultos, pro quibus dimicarent, habere. Ceterum cum ad parentum suorum monumenta venissent, sciturum quemadmo-

dum Scythae praeliari solerent. In quibus venissent sine gravi sollicitatur ratione. WESS.

20. Τοῦτό ἐστι ἢ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Nobilis paroemia, ab *Erasmio* in *Chiliad.* illustrata; qui quidem cum *Herodoti* mentionem neglexerit, *Schotto* [in *Notis ad Paroemiographos*, pag. 280.] praebita asseverandi ansa est, in *Melpomene* de eo dicto sileri. Tetigit errorem *Abreschius*. Qui in *Cyri* rebus proverbium adhibuit *Ctesias* ap. Auctorem *περὶ Ἑρμην.* cap. 223. aut a vero abiit, aut probavit prolepsin. *WESS.* — Nisi proverbialis forma loquendi *Herodoto* statuatur antiquior, videri poterit ista nota fuisse marginalis: nam per τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν, quod e *Paroemiographis* liquet, intellexerunt illud *Idanthyrssi* *Herodotei* saepius adhibitum κλαίειν λέγω, vel ἀγορεύω. Atticis per euphemismum frequentius dicebatur χαίρειν λέγω, vel κελεύω. *Bias* *Diogenis Laërt.* I. 83. ἐγὼ δὲ, Φησὶν, Ἀλυάττη κελεύω κρόμμυα ἐσθίειν, id est κλαίειν: notat ibi *Menagius*. *VALCK.* — Locus ex libello *περὶ Ἑρμηνείας* a *Wesselingio* citatus exstat sect. 216. ed. *Schneid.* At, quae ibi leguntur, τοῦτο γὰρ ἢ λεγομένη ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις ἐστίν, non sunt *Ctesiae* verba, sed ipsius *Demetrii* monitum, qui auctor illius libelli fertur, *Ctesiae* verbis intersertum. Videtur autem proverbialis illa formula utique fuisse *Herodoto* vetustior: cuius proverbii origines auctores ii, quos *Diogenes Laërtius* I. 101. secutus est, ab *Anacharsidis* apud Graecos peregrinatione, et ab huius viri simplici et aperta in dicendo libertate repetierunt. *Herodotus* vero nunc ait, hoc esse vere *Scythicum* loquendi genus, si quis rectà et sine ambagibus (ἀποτόμως, ut est apud *Suidam*, quasi dicas praecise, et abrupte) plorare aliquem iubet, sicut *Idanthyrsus* fecit in mandato ad *Darium* dato. Quem ipsum *Herodoti* locum et *Suidas* ob oculos habuit in his quae in Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις scripsit, et auctor *Appendicis Vaticanae Proverbior.* Cent. II. num. 7. ubi minus recte ἀτόπως legitur pro eo quod ἀποτόμως apud *Suidam* est. Eundemque *Nostri* locum et auctor libelli *περὶ Ἑρμην.* in animo habuisse videtur, et *Clearchus* in his quae apud *Athenaeum* lib. XII. p. 524. E. leguntur. Quo minus caussae esse mihi visum erat, cur eadem verba apud *Nostrum* cum viris doctis suspecta haberem. S.

CAP. CXXVIII. 6 seqq. ἔδοξε πλανῆν μὲν μητί: Πέρσης etc.) *Valla* male, *errare Persas*: male, *conneatu erepto*; et *distributis illis, qui copiis frumenta auferrent*. *Corregerat Stephan.*, quem sequor. Σίτη αἰετούμενοι et ἀναίρετοί μοι, qui prandent cibumque sumunt, lib. III. 26. VII. 120. Docte, ut solet, *P. Leopardus* Emend. lib. VII. 14. Quia tamen αἰετούμενοι eo in negotio teritur praecipue, maluit ἀν αἰετούμοις, et iterum, *Abreschius*. *Platonicum* ex *Cratylo* p. 411. D. τὸ γὰρ νόμων καὶ τὸ σκοπιῶν ταῦτόν, *Stephani* et *Porti* opinionem [νομῶντες *observantes intelligentium*] affirmat, nec minus *Aeschyli* coecus *Tiresias*, auribus et mente observans, ἐν ᾧσι νόμων καὶ Θεσίν, in VII. contr. *Theb.* vs. 25., tum *Agamemn.* vs. 791. πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νόμων. **WESS.**

CAP. CXXIX. 7. τοπιράτιν οὔτε ἕνος) *Clemens Alex.* *Protrept.* pag. 25. *Seythis* victimas asinorum sollemnes ex *Callimacho* et *Apollodoro* dedit, derivatas lutulentis *Hyperboreorum* e fontibus, quod *Pindarus* docebit. Tu supra cap. 28. vise. Ὑβρίζοντας, *Glossator* σκιρτῶντας, et cum eo *Suidas* et *Corinthus*, [*Gregor. Dial. ion.* §. 149. ubi vide *Koen.*] non explodente [immo comprobante] in *Thes.* suo *Stephano*. Verius *Valla*. [*rudentes* interpretatus.] Quae deinceps et c. 135., ea unice animalis rudium sibi requirunt. Potest alioqui asellus ὑβρίζειν lascivire variis modis. Signate *Xenophon* Κυρ. Ἀναβ. lib. V. [c. 8. 8.] pag. 455. *Ed. Hutch.* εἰ ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ ὑβρίζειν, ὁμολογῶ καὶ τῶν ὄντων ὑβριστέτερος εἶναι· οἷς Φασιὺν ὑπὸ τῆς ὑβρεως κόπον οὐκ ἐγγίνοσθαι. In *Pindari* *Pyth. Od.* X. 55. *Apollo*, dum *Hyperborei* asininis victimis operantur, γελᾷ δ' ὄρων ὑβριν ὀρθίαν κινδύλων: ad quae *Critici*, τὴν ἀναίρεσιν Φασι, ἀπ' τὰ σκιρτήματα, ἃ ἐν τῷ σφραγῆ ποιῶνται οἱ ὄνοι: ubi tamen ingratus animalis clamor addi potuerat. **WESS.** — Utique de ruditu maxime h. l. cogitaverat *Scriptor*: nec vero idcirco ὑβρίζουσι in *Lat. vers.* *rudentes* reddi debuit, sed omnino lascivientes. S.

11. ὀρθὰ ἰστάντες τὰ ὄτια) *Sumsit* forsā a *Sophocle*, cuius ista nobilis est imago *Elea.* vs. 25. Ὀπισθὲ γὰρ ἴσται εὐγενής, κἄν ἢ γέρον, Ἐν τισὶ ὀνοεῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλειν, Ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἴσταιν: sed potius *aures arrigit*: integrum locum eleganter expressit *H. Stephan.* *App. de Dial. Att.* p. 1, 4. Ubi eundem adhibet in *Observ.* in *Aeschylum* p. 390.,

haec in libro Leidensi manu sua Ios. Scaliger adscripserat: Nam sicut acer, sit licet senex, equus Non perdit iras in gravi discrimine. Hinc ad homines illud transfertur qui aures ad audiendum arrigebant. Philostr. p. 687, 2. ἐγὼ σου ἀκούων τὰ ὦτα ἴστημι: et pag. 750, 2., ὦτα habet ἐστηκότα πρὸς τοὺς λόγους. Horat. II. Od. XIX., aures capripedum Satyrorum acutas: ut Latinum acuo, sic Graecum ἀκούω peperit vetus Ἄκω. VALCK.

13. ταῦτα μὲν νυν ἐπὶ σμικρὸν τι ἐφέροντο τοῦ πολέμου) Haud absone Laurentius: [Atque hoc quidem paululum quiddam momenti ad bellum afferebat.] Proderat Persis non nihil, in Scytharum equestri incursu atque inpressione, asinorum is clamor, nec multum tamen ad belli successum. Si verba spectes, convenient ex lib. VII. 211. οὐδὲν πλέον ἐφέροντο τῆς στρατιῆς τῆς Μηδικῆς: eritque adeo ἐπὶ σμικρὸν τι non diversum ac σμικρὸν, quomodo ἐπὶ σμικρὸν Φρόσκι paucis eloqui in Sophocle, quod admovit Abreschius. WESS. — Sententia quidem haud obscura: mira vero utique locutio, minimeque conferenda cum ea, quam ex lib. VII. c. 211, 6. vir doctissimus advocavit; quae, ad sententiam quod spectat, nihil cum hac commune habet. Commodius paullo conferri illud posset, ex III. 134, 9. ἐπ' ἀμφοτέρω δέ τοι Φέρει, ad utrumque tibi hoc prodest; si modo ἔφερον hoc loco, non ἐφέροντο, legeretur. S.

CAP. CXXX. 3. τῶν πάντων ἐπιθεέες ἔοντες) Non sperno ἐπιθεέες, gemmulae instar ex Homericο βίης ἐπιθεέες ἦσαν. Rhianus in Stob. Serm. III. pag. 54. βιότοιο μὲν ὅς κ' ἐπιθεής στρωφᾶται. Scytharum valde miror institutum. Persas conmeatu intercludere volunt, et pecora illis abigenda relinquunt; quae utique consilio non respondent. Expectasses ὅπως --- μὴ καταλάβοιεν, μετὰ τῶν νομέων αὐτοὶ ἂν etc. ne pecora interciperent, cum pastoribus ipsi in alium locum etc. Id si olim scriptum non fuit, intellexit parvum animalium, quem sibi ἐς Φορβήν, ad victum, servaverant, numerum, reliquis longe in septemtrionem dimissis, ut cap. 121. Hinc rapere, sed non sine difficili opera et periculosa, concessum Persis. Quod statim ἐπήρνοντο ἂν τῷ πεποιημένῳ, gestientes pecudum abactores et praeda lactos sistit. At Darii angustiae et consilii inopia aliud postulat, cui ἐπειρήσαντο, exercebantur, fatigabanturque, ut in scriptis, utcun-

que satisfacit. WESS. — Immo vero optime habet verbum ἐπήρουντο. Scilicet (quod perspecte etiam Larcherus monuit) hoc fuit Scytharum consilium, ut spe Dario facta praedae idemtidem, unde exercitum aleret, faciendae, retineretur rex cis Istrum fluvium, donec ad extremum, ponte Istri ab Ionibus rescisso, (coll. c. 33.) reditu exclusus exercitus fame esset periturus. S.

CAP. CXXXI. 4. ἔρηβά τε καὶ μῶν etc.) Haec non satis accurate Athen. excerpit VIII. p. 554. A. Δικρίω Σκύθαι ἐπιεχομένῳ αὐτῶν τῆ χώρῃ ἔπεισαν, ὡς Φησὶν Ἡρόδοτος, ἔρην, καὶ ὄστρον, καὶ Βάτραχον. Quid sibi vellent ista dona, primum dicit τὸν νόον τῶν ἀδιδμένων, tum [lin. 9.] τὸ ἐθέλει τὸ ἄδρα λέγειν: id est. τί διακαθύντες, aut πρὸς τί ἀφαιρῶντες, sive τί τι ποτὲ γνάμψῃ χρημαίνει ἐπιμπεον. Verbum Noster in talibus adhibet ἐθέλει, Homerum sequutus. Euripid. Hippol. vs. 865., Ἴδω, τί λέξι δέλτος ἦδε μοι θέλει; Herodotus II. 13. et V. 80. συνίαι, τὸ ἐθέλει λέγειν τὸ χρηστήριον. VI. 57. τί θέλει τὸ ἔπος εἶναι; ut in Homil. Clement. XIV. 71. τί θέλει τοῦτο εἶναι; Magis usitata sunt τί τοῦτο βούλεται: et βούλεται λέγειν, vel εἶναι. Etiam apud Herod. δύνεται in talibus adhibetur: δύνεται τοῦτο τὸ ἔπος, II. 50. Hoc apud quosvis usitatissimum: neque tamen dici solet δύνεται λέγειν, ut mirer cur adiectum sit apud Eunapium pag. 15, 25. Semel apud Thucyd. pro βούλεται εἶναι reperitur Φρονῆ, pag. 567. 5. In Lysiacis οἶται pag. 266. de cuius sinceritate dubito, VALCK. — Lysiae locum habes p. 158. ed. Tayl. p. 505. ed. Reisk. ubi de scripturae sinceritate immerito dubitasse vir doctus videtur. S.

4. καὶ βάτραχον) Eustathio inter τὰ τῶν γλυκίως Ἴωνος Ἡροδότου est βάτραχος ad Iliad. pag. 468, 51. [p. 356 extr. ed. Bas. Iterumque ad Odys. p. 271, 46. ed. Bas. p. 1570. ed. Rom.] Qui nunc in manibus sunt Codices, editum probant. In ranae nomine Graecos mire, florente lingua, variasse, docet Cl. Alberti Perie. Critic. cap. 18. Ceterum Scytharum dona, sed auctiora, ex Pherecyde Syrio, seu Leryio potius, adnumerat Clemens Alex. Strom. lib. V. p. 671. WESS.

CAP. CXXXII. 5. εἰκάζοντες τῆσδε) Parum sibi constans vir Cl. hic vellem Herodoto Medicam restituisset lectionem, εἰκάζω τῆσδε, quam et Valla reperit et forte

plures dabunt Codices: Δαρρείου μὲν νυν ἡ γνώμη ἦν, --- εἰκόζων τῆδε. Ex usitatissima veteribus scribendi forma, qua non τὸ ῥητὸν respicitur, sed τὸ σημαϊνόμενον, refertur εἰκόζων ad ἔγνω Δαρρεῖος, ut pulcre monuit Cl. Abresch. Dil. Thuc. p. 71. VALCK. — εἰκόζων dubio vacat. WESS. — Conf. Var. Lect. S.

5. ὄρνις δὲ μάλιστα ἔοικε ἵππῳ) :Quid hoc ad rem? In Clemente Orthopagas coniectat *aviculâ* aërem indicari, τὸν ἀέρα ἀπὸ τῆς ὄρνιθος, quod in eo vagetur. Darii explicationi Cl. de Pauw opitulatur, reponens, τῷ ἵππῳ, τὸν τοὺς τε οἰστοὺς, *avis equo maxime similis est, quem et sagittas, ut potentiam suam, tradunt.* Argute. WESS. — Poterit librorum scriptura in eandem sententiam locum tueri, ut cogitemus, *in equis et in telis positum esse robur Scytharum.* S.

7. συνεστήκει δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γοβρυέω) Bene schedae veteres. Viri docti aut ἐνεστήκει, aut οὐ συνεστήκει corrigentes, fruuntur arbitrio. Equidem a Codicibus nihil deflecto. Caussam dixi ad lib. I. 208. Congruit autem examussim Gobryae, donorum Scythicorum et aenigmatis explanatori, Xiphodrae ap. Clementem declaratio. WESS. — Adicit idem WESS. notulam huiusmodi: „Mox τῶν ἀνδρ. „τ. ἐπτ. τῶν τὸν --- Arch. et Vind. voluisse videntur, quomodo lib. III. 153.“ — In Var. Lect. ad h. l. notaverat, duo verba ἐνός et τῶν non legi in Arch. et Vind. Nunc puto monitum voluit Lectorem, satis commodam fore horum codicum scripturam, si una solummodo vox ἐνός abesset. S.

9. Ἦν μὴ ὄρνιθες γενόμενοι) Huc transtulit aetatis suae Graecis usitatam proverbialem locutionem, Euripid. Phoen. vs. 1222., Ἦν μὴ γε Φεύγων ἐκὸνύγης πρὸς αἰθέρα, nemp̄ λευτίου σοι, vel λέξεις. Prostant ibi [in Valckenarii Notis] similia quaedam; quale est et hoc Plauti, Amph. I. 1, 294. *Quadrigas si nunc inscendas Iovis, Atque hinc fugias, ita vix poteris effugere infortunium.* VALCK.

CAP. CXXXIV. 4. διήξει) Sic pingunt omnes, etiam Aldus. Maluit Cl. Abresch ad Aeschyl. Animadv. lib. I. 4. διήξει ex διήκω. Vulgatum in leporis *celeri cursu* aptius; estque, uti eius simplex, in Euripidis et Sophoclis saepiuscule fabulis. Adcomodatissimum Polyaei lib. VII. cap. 10, 1. locum corrupisse Maasvicum adscripsit Berglerus. Melius ibi Casaubonus. WESS.

Ibid. λαγός - - διήξει) Hinc recte *Casaubon.* διήξει *Polyaeno* restituit VII. 10. 1. Δαριῶς περιτάσσειτο Σκύθαις· λαγός διήξει παρά τὴν Σκυθικὴν θάλαγγα: pro διήλαξί: nam sua *Polyaenum* ex *Herod.* sumsisse sequentia demonstrant: attigit haec *D'Orvill.* in *Charit.* pag. 257. Ionico more scripserat *Herod.* διήξει. Atticis veteribus ἀίσσειν semper scribitur ut dissyllabum, ἄττειν, et ἄξει, ἤξει: in his saepe fuit erratum. VALCK.

17. νῆξ ἐπέλθῃ) Res levis, in Codicum discordia non praetereunda: sive ἐλλῆ, seu ἐπέλῃ amplexere, eadem sententia; ingruenti tamen nocti, posterius propius. Sic τοὺς δὲ - - ἀγωνιζομένους νῆξ ἐπέλθουσα διέλυσε, lib. VIII. 11. In talibus iudicio et gustui, ut sic dicam, locus est. WESS.

CAP. CXXXV. 5. αὐτοῦ ταύτη ἐν τῷ στρατοπέδῳ) Herodoteum est αὐτοῦ ταύτη, et idoneis exemplis adfirmatum *Gronovio* et *Abresch.* Dil. *Thuc.* p. 405. Ab aliis scriberetur αὐτοῦ ἐν τῷ στρατοπέδῳ. αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ, est *Thucyd.* III. 81. ἐν τῷ Τεγέῃ αὐτοῦ, *Xenoph.* Ἑλλ. VII. pag. 574, 25. αὐτοῦ Ἀθήνησι, *Theopompi Athen.* XII. p. 552. c. αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ, *Luciani Prom.* §. 8. Ut indidem *Thebis*, indidem *Megaribus*, indidem ex *Aventino*, sic ἐκ τοῦ Ἄργους αὐτόθεν exstat ap. *Thucyd.* V. 85. Quia legitur in *Schol. Αὐτόθεν*) ἐκ τοῦ Ἄργους: Dukero haec ex interpretamento videbantur adiecta; a cuius hic iudicio non dissentio, quia semper sic αὐτόθεν simpliciter ponit *Thucyd.* cuius etiam *Scholiastes* p. 402., ad Αὐτόθεν ἐν τῷ Σικελίῳ adscripsit: quantumvis Ἄργους ἐξ ἱεροῦ Αὐτόθεν legatur in *Theocriteorum Carm.* XXV. 170. VALCK.

8 seq. προθάσις δὲ τῆσδε δηλαδὴ, αὐτὸς μὲν - - ἐπιβήσθαι μέλλοι) Adstruitur a doctis ὡς εἰ αὐτὸς μὲν, vel ἔτι αὐτὸς, aut ἢ αὐτὸς μὲν etc. quibus scripti auxilium libri negant. WESS. — Ad προθάσις e superioribus repetenda vox ἔτινα, ut προθάσις ἔτινα idem valeat ac διὰ προθασιον, VII. 250, 2. hanc, quae praetendebatur, ob causam. Tum ad αὐτὸς μὲν μέλλοι per ellipsin intelligenda fuerit ὅτι particula. Denique videndum, ne paullo commodius sic distincta foret oratio: προθάσις μὲν τῆσδε· δηλαδὴ αὐτὸς μὲν etc. Post δηλαδὴ quidem interpungunt nostrae membr. F. cum edd. neque alia distinctio aliis ex scriptis libris adfertur. S.

9. σὺν τῷ καθαρῷ τοῦ στρατοῦ) *De flore exercitus, Vallaz; de integris et expeditis, Portus.* In *Thucydide* lib. V. 8. τῶν γὰρ Ἀθηναίων, ὅπερ ἐστράτευε, τὸ καθαρὸν ἐξῆλθε: *explicant Scholiastae, οὐχὶ συγκλυδῶν, οὐδὲ ἐπικούρων, ἀλλ' αὐτῶν τῶν πολιτῶν.* Hoc si hic valeat, *Persae praeter ceteros erunt.* Atque haec commentanti offerunt se ista *Plutarchi* in *Nicia* pag. 535. c. οὐδὲ Φυλακίην ἐποίησατο καθαρὰν, quae manifesto prava in ἐποίησατο ἰσχυρὰν *convertit Moses Solanus: praefertem καρτεράν, quod saepe prioris sedem nullo iure occupavit.* Huc trahitur *Appiani Punic.* p. 57. [cap. 44. nostrae ed.] καὶ γενομένης τῆς μάχης καθαρᾶς τῶν Θηρίων, quoniam in *Mithridat.* p. 361. [c. 65.] καὶ εὐθὺς ἀμφὶ τῷ ποταμῷ μάχη γίνεται καρτερά: et *Iberic.* p. 457. [cap. 31.] μάχη γίνεται καρτερά. At haec bene quidem, nec prava priora, in quibus καρτεράς si elegeris, deturbabitur rei nexus. Μάχη καθαρὰ Θηρίων, a qua elephantibus absunt; ut sane convulnerati et perterrefacti abierant: unde continuo apud *Appian.* ὁ ἀγὼν ἐγένετο μόνων ἀνδρῶν καὶ ἵππων. Verum alienis his non inmoror. *WESS.* — Apud *Nostrum* I. 211, 3. ὁ καθαρὸς στρατὸς opponitur τῷ ἀχρηίῳ, inutili copiarum parti, quae *ibid.* cap. 207, 35. τῆς στρατιῆς τὸ Φλαυρότατον. Est igitur, vi oppositionis, ὁ καθαρὸς στρατὸς, *melior saniorque pars exercitus. S.*

14. οὕτω μὲν δὴ μᾶλλον πολλῶ ἰέσαν τῆς Φωνῆς) *Capitur voculae μὲν usu Scriptor, neque adeo auferendae.* In *Aldo* ἴεσαν, quomodo II. 2., etsi, quod [ibi, in *Adnot.* ad II. 2, 11.] *adscriptum, contra sermonis indolem.* *Ibidem* Φωνὴν ἰέναι, atque alibi. Cur ab eo hic more discesserit, fortasse causam vigens dialectus praebuit. *WESS.* — τὴν Φωνὴν malebat *Reiskius.* Quod si vero quarto casu uti voluisset Scriptor, non τὴν Φωνὴν, puto, sed nude Φωνὴν absque articulo erat dicturus. Nunc adiectus articulus significare videtur, a voce μᾶλλον pendere hunc genitivum, et ita accipiendam ἔστιν istam ac si dixisset μᾶλλον ἴεσαν (Φωνὴν) τῆς (εἰθισμένης) Φωνῆς, multo maiorem et frequentiorrem, quam pro solito, ruditum ediderunt. *S.*

15. ἀκούσαντες δὲ οἱ Σκ. τῶν ὄνων) *Addit ad ista Polyaeus lib. VII. c. 10, 4. καὶ τὰς σκηναὶς ἀκεραίους ὀρῶντες, ὥντο παρεῖναι τοὺς Πέρσας.* Darius enim secundum illum, ὅπως λάβοι τοὺς Σκύθας, τὸ στρατόπεδον ὡς εἶχεν ἐξ κατὰ χώραν μένειν.

Fortasse legit in proximis Herodoti: [lin. 16.] πάλῃ κατὰ χώραν ἤλπιζον τοὺς Πέρσης μένειν vel μένειναι, ubi vulgatur εἶναι. Εἶναι quidem et Μένειν permutantur in nonnullis loquendi formis; sed suo loco manere Herodoti aevo dicebatur κατὰ χώραν μένειν, non item κ. χ. εἶναι. Aristoph. Eq. vs. 1351, οὐχὶ κατὰ χώραν μενεῖς; Thucyd. IV. 75. οὐ μενεῖν κατὰ χώραν τὰ πρᾶγματα. Plura dedit L. Küster. ad Hesychii Ἐν πίσσῃ, et ad Arist. Plut. vs. 567. Herod. IV. c. 201. μένειν τὸ ὄριον κατὰ χώραν. Adde I. 17. VALCK. — Mirari saepenumero subit longe doctissimum Emendationum venatorem, sed in novandi studio utique nimium. Quod Herodotus κατὰ χώραν εἶναι dixit, id ipsum verbo παρῶναι Polyaeus expressit. Nec vero μένειν huic loco opportunum foret; ne μένειναι quidem: quo verbo si nunc uti voluisset Auctor, μεμενηκέναι in perfecto praeterito dixisset. Atqui κατὰ χώραν εἶναι idem valet ac κατὰ χωρ. μεμενηκέναι. S.

CAP. CXXXVI. 6. καὶ ἡ μὴ, Σαυρομάται καὶ Βουδ. etc.) Arridebat primo intuitu καὶ ἡ μὴ Σαυροματίων καὶ ex Arch. Sed Scytharum, Sauromatis iunctorum, abesse mentio non potest. Clare c. 120. καὶ πρὸς μὲν τὴν μίαν τῶν μοιρέων - - - προσχωρεῖν Σαυρομάτας. Apertius c. 153. ἡ δὲ Σκυθίων μὴ μοῖρη, ἡ ταχθῆσα πρότερον etc. Denique c. 128. τὴν μὲν δὲ μετὰ Σαυροματίων μοῖρην ταχθῆσαν - - - πέμπουσι. An excidit ex Arch. praepositio, olimque ἡ μὴ μετὰ Σαυροματίων fuit? an Σαυρομάται τε καὶ Βουδ., leniore Cl. de Pausan. medicina? Non displicet. WESS. — Post Σαυρομάται quam pronus fuerit librariorum lapsus, τε praetermittentium, in oculos incurrit. S.

10. οὐ τετραμύενων τῶν ὁδῶν) Ex Laurentianis, ea praesertim, quae divortia habebant, Nob. Palmerius, non legisse negantem eum voculam, confecit. Ipse Exercit. p. 22. incisus, id est, signatas orbitis, elegit. Cur non sectas? Quales solum Scythicum, ut olim Macedonicum, vix habuit. De Archelao, Macedonum rege, Thucydides lib. II. 100. καὶ ὁδοὺς εὐθείας ὄτιμι. Qua quidem in viarum munitione τέμνειν et ἀνατέμνειν ap. Philon. Iud. saepe. De Mundi Opif. p. 14. B. πελυσχιδεῖς ἀνατέμνων ὁδοὺς, λαυφύρους ἀπόδους et Creat. Princip. pag. 723. B. ἐν ἀνοδίαις ἀπλωαῖς καὶ λαυφύρους ὁδοὺς ἀνατεμεῖν, etc. WESS.

CAP. CXXXVII. 4. Ἰσθμίου ἢ τοῦ Μιλαιίου) Hi-

stiaeus Milesius, ne res conficeretur, obstitit; dicens, non idem ipsis qui summas imperii tenerent, expedire, et multitudini; quod Darii regno ipsorum niteretur dominatio, quo extincto ipsos potestate expulsos civibus suis poenas duros: Corn. Nepos in Milt. cap. 3. quem D. Lambinus iam monuit Herodoti locum fere expressisse. Quam paucis tradit Noster, Miltiadis sententiam, argumentis adfirmatam, enarrat explicatius Nepos, qui hortatus dicitur pontis custodes, ne a fortuna datam occasionem liberandae Graeciae dimitterent. Miltiades iste fuit in ista nobili familia Attica huius nominis secundus. VALCK.

8. οὔτε ἄλλον οὐδένα οὐδαμῶν) Notabilis structurae ἀλλοίωσις. Debuisset οὔτε ἄλλος οὐδείς οὐδαμῶν: verum, tanquam praecessisset, οὔτε αὐτόν οἶόν τε εἶναι, instruxit orationem. Cuiusmodi variatae dictionis argumenta apud *Homerum, Thucydidem*, atque alios obvia saepe. Adi *I. Fr. Gronovium ad Senecae de Benef. lib. IV. 32. WESS.*

CAP. CXXXVIII. 7. Στρατίτις) Ita lib. VIII. 132. ἐπεβούλευον θάνατον Στρατίτι τῷ Χίου τυράνῳ. De Samio Tyranno lib. VI. 13. ὁ δὲ Αἰάκης --- παῖς μὲν ἦν Συλοτῶντος τοῦ Αἰάκιος. Recte ergo scriptae schedae. Φωκαιοῦς coniecturâ *L. Holstenius ad Stephani Φώκαια extuderat. WESS.*

7. Αἰακίδης) Saepius idem ille Nostro dicitur et aliis Αἰάκης: hoc nisi Codices adfirmant, forsâ illud inveniet defensores, qui quidem eorum meminerint, quae summus docuit *T. Hemsterh. ad Luciani Timon. p. 157. et ad Schol. in Aristoph. Plut. pag. 325. Paulo post [lin. 9.] articulum malim interiectum: τοῦ ἦν γνώμη ἢ προκειμένη. WESS.*

CAP. CXXXIX. 12. χρηστῶς ὁδοῦται) *Valla* culte satis: ut vos nobis probe viam ostenditis. *Prometheus* in sui nominis fabula *Aeschyli vs. 497. δυστέμαρτον ἐς τέχνην ἔδωσα θνητοῦς, viam monstravi: et consimiliter Agam. vs. 184. τὸν Φροεῖν βροτοῦς ὁδῶσαντα. Sed vide lib. VI. 73. WESS.*

CAP. CXL. 11. ταύτη διεξιόντες) *Passionei* διεξιόντες plus vice simplici legitur in c. 123. Itaque alterutrum ex glossa. Ἀντιπολέμους dabit lib. VIII. 68. 2. [et VII. 256, 18.] habetque *Hesychius, Herodotea* frequenter excerpens. Mox [lin. 13.] τὸν πρότερον ἐω ὑτῶν γενομ. στίβον belle

Arch. et *Suidas*. Viderat *Pavii* et *Reiskii* opinatio. *WESS.*
— In ἀντιπολεμίων c. 154, 6. consentiunt (quod sciam)
libri omnes. Rursus vero iidem omnes VII. 256. et VIII. 68.
ἀντιπολέμων praeferunt, quemadmodum h. l. ἀντιπο-
λέμους habent mss. *Arch.* et *Vind.* Facileque equidem
Schneidero adsentior, unice veram videri breviorē hanc
vocabuli formam. S.

15. Οἷα δὲ νεκρός etc.) Nihil verius limpidiusque. [istam-
que scripturam, ni fallor, *Parisienses* nonnulli mssti cum
Arch. praeferunt.] Iustum quoque ἀπίκατο, [lin. 17.] ex
formula linguae saepe spreta a librariis: vide lib. VI. 118.
et 155. VIII. 6. [conf. *Adn.* ad I. 2, 11.] *Abydenus* in *Praep.*
Euang. Eusebii lib. X. 12. ἀπίκατο γὰρ ὁ πηλοῦ κατάπλοι τοῦ
τρειτοῦς, a quo *Vigeri* manus abstinere debuerat. Neque caus-
sa aderat [pro λελυμένης τῆς γεφύρας lin. 16.] λελυμένη τῆ γε-
φύρας reformandi; siquidem composita servare nonnunquam
simplicium adsolent structuram. *Aeschyl.* *Suppl.* vs. 70.
ἐν δυσμάτορος κότου τοχάν. *Sophocles Philoct.* 315. οἶδα συντο-
χῶν κακῶν ἀνδράων. Monuit *Abreschius*. *WESS.* — Idem
grammaticum praeceptum adstruxit *Brunch* ad *Sophoc.*
Philoct. 320. et ad *Orest. Euripidis* vs. 1291. Videtur tamen
huiusmodi enallage poëtis magis licita esse quam prosaico
scriptori: ac lubens equidem hic intelligam ἐντοχόντις τῶ
πόρῳ, ut λελυμένης τῆς γεφύρας sint genitivi absoluti: ad tra-
iectum pervenerunt, ponte iam rescisso. S.

15. Οἷ δὲ, νεκρός τε ἀπικ.) Cum praecedentibus ista non
satis apte cohaerent: οἷ δὲ δὴ Πέρσαι τὸν πρότερον ἐαυτῶν γειό-
μενον στίβον τοῦτον φυλάσσοντες ἤσαν, καὶ οὕτω μόγις εἶρον τὸν
πόρον. Haec sequentur accommoda, οἷα δὲ νεκρός τε ἀπικό-
μενοι, καὶ λελυμένης τῆς γεφύρας. Ex *Arch.* εἰαθε enotatum *Ga-*
leo; alterum usus est *Herodotōi*: vide ad II. 28. *V A L C K.*

CAP. CXXI. 6. τῶ πρώτῳ κελεύσματι) κελεύσματι
Pass. non insuetum. Redibit ex *Pass.* et *Ask.* lib. VII. 16.
In *Dionis Cassii* libro I. pag. 51. 1. πολλὰ παρακλιύματα et
πολλὰ κελεύματα. Christianis scriptoribus *celeuma* frequen-
tari *Rosweidus* docet ad *Paullini Nolani Carm.* XVII. 109.
p. 94. et *Munker.* ad *Hygini Fab.* XIV. fin. *WESS.*

CAP. CXXII. 5. ὡς ἰόντας Ἴωνας ἐλευθέρους) Vhe-
menter aversor ἀνιλευθέρους *Arch.* et *Vind.*; *Scythae de Ionibus*,
et qua liberis et qua servis, sententiam ferunt. *Liberos*,
Herodot. T. V. P. II. V

habent censentque καίσιτους τε καὶ ἀνανδρατάτους: mancipia vero, Φιλοδέσποτα καὶ ἄδρηστα. Haec, meo quidem iudicio, verborum ordo modo legitime dirigatur, anxiam disputationem recusant. Gemina germana de iisdem Callicratidae opinio, quaerenti ὁποῖοι ἄνδρες οἱ Ἴωνες, regerentis ἐλεύθεροι μὲν κακοὶ, δοῦλοι δὲ ἀγαθοί, in *Plutarchi Lacon. Apophthegm.* p. 222. D. WESS.

5 seqq. ὡς ἐόντας Ἴωνας ἐλευθέρους etc.) Codicis lectionem ἀνελευθέρους, inventam quoque *Vallae, Galeus* adprobat. Est qui participium in his, νομίζοντες, vel quidpiam simile, putet deesse: mihi non videtur a vulgatis secedendum: nomen Ἴωνας, e situ suo naturali studio distractum, fraudi fuit. Nihil his inerit obscuri hoc modo collocatis: τοῦτο μὲν Ἴωνας, ὡς ἐόντας ἐλευθέρους, καίσιτους - κρίνουσι εἶναι ἀπάντων ἀνθρ. τοῦτο δὲ, ὡς ἐόντας δούλους (sive prout variata scribit structura, ὡς δούλων Ἴώνων τὸν λόγον ποιούμενοι,) ἀνδραπόδα Φιλοδέσποτά Φασι εἶναι καὶ ἄδρηστα μάλιστα. *Servi fugitivi, δοῦλοι sunt δρηπέται* Phocaeënsi *Dionysio, de Ionibus loquenti Herod. VI. 11. Heris fideles et minime δραπέται, sunt ἄδραστοι.* Ex *Herod. sua* hausit *Plutarchus T. II. p. 174. E. ubi* *Ioniae Tyrannos Ἰδάθυρσος (Ἰνδαθ. Herod.) rex Scytharum* διὰ τὴν πρὸς Δαρεῖον πίστιν ἀνδραπόδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα ἐνάλει. Vocem rariorem adhibuit *Dion Chrys. in Corinth. p. 457. B. ab aevo usque Daedali neminem fuisse scribens statuarium, qui valuerit δρασμὸν ἐμποιεῖν τῷ χαλκῷ: paulo post* τὰ γε ἐπ' αὐτοῖς, ait, εἶη χαλκὸς ἄδραστος. VALCK.

6. καὶ ἄδρηστα) *Plutarchi rex Idanthysus, seu, ut alibi scribit, Idanthysus, ἀνδραπόδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα T. II. p. 174. E. ubi similis error Latina maculat, qui haec olim. Dionis Chrysost. χαλκὸς ἄδραστος Or. Corinth. p. 457. B. a Casaub. expeditur optime. WESS.*

CAP. CXLIII. 4. Μεγάβαζον) Qui hic [et lib. V.] Μεγάβαζος, is in superioribus [III. 70. et 81 seq.] Μεγάβυζος, etiam *Eustathio Vallaeque. Culpam, tametsi in vocis scriptura varietur, acceptam librariis fero. Valla lib. V. cap. 12. etc. moris sui tenax manet. WESS.*

5 et seqq. ὠρημημένον Δαρεῖου ροιὰς τρώγειν, etc.) De *Megabazo (vel Megabyzo) dictum Darii per errorem transtulit in Zopyrum Plutarchus in Apophthegm. p. 173. A. vide ad finem libri III. notata. Herodotea paulo aliter expressit*

Eustath. Iliad. β'. p. 182. 27. ubi Darius, Μεγαβύζης, ἴπεν, ἐθέλειν αὐτῷ ποσειδάριος εἶναι. De duplici Persici nominis apud Graecos scripture Ti. egit Hemsterh. in Luciani Timon. pag. 154. VALCK.

CAP. CXLIV. 5 seqq. γινόμενος γὰρ ἐν Βυζαντίῳ etc.) Multo concinnius γινόμενος: [quam, quod *Gron. e Med. adscivit, ἐξέμαρσε.*] Adsolet quoque in talibus, ἰστορίων --- ἐπόθετο. In tempore conditae Chalcedonis discrepat *Hesychius Miles. Rer. Constantinopol. pag. 48. δέκα καὶ ἑνὲς ἔτησιν ἔμπεροσθεν, XIX annis ante Byzantium. Nostri numeros Eustathius tuetur. Si Straboni, Tacito, et aliis creditur, coecos Apollinis oraculum Chalcedonios vixit, ob neglectam aptiorem in urbe fundanda regionem. Docte ad Strabon. lib. VII. p. 494. vir summus. [Casaub. ad pag. 520. suae ed.] Cives Καρχηδονίους lib. V. 26. et τὴν Καρχηδονίην supra c. 85. vidimus, quo et hic modo mallet. Certum ex numis est veterumque testimoniis, valuisse hanc olim descriptionem. Iege adnotat. *L. Holstenii ad Καρχηδῶν Steph. et Sirmondi in Sidonii Carm. II. p. 666. ed. Ven. WESS. — Adde quae ad Polyb. V. 59, 5. et ad Athen. III. 92. e. et VII. 320. a. notavimus. S.**

CAP. CXLV. 4 seqq. ἐξελκόμενοι ὑπὸ Πελασγῶν, τῶν ἐκ Βραυρωνίως etc.) A Pelasgis, qui *Brauroniae Dianae* suera celebrantes Atticas rapuerant mulieres, eiectione Lemno quorundam Argonautarum posteris, (legerim in *Herod. ἐκ τῶν τῆς Ἀργεῦς ἐπιβατείων ταύτων παῖδης.*) *Minyae* adcoque, narrantur hic in Laconicam venisse, certisque sub conditionibus in Spartanam recepti civitatem; atque horum uxoribus *Lacaenis* laudabilem tribuit *Herod. in maritis servandis fraudem. Minyas Lemno exactos Spartam venisse narrat Apollonius Rh. IV. vs. 1759. Οἱ πρὶν αἰε ποτε δὲ Σοτηρίδα Ἀἴμων Ἰναιον Ἀἴμωνος τ' ἐξελκόμενοι ὑπ' ἀλλήεσι Τυρρηνοῖσι Σπάρτην εἰσαδικάνον ἐβόσται.* Illud etiam clarum muliebre facinus enarrans *Plutarch. T. II. p. 247.*, nihil de *Minyis* tradens aut Argonautarum posteris, uxoribus illud imputat Pelasgorum sive Tyrrhenorum, quos Athenienses exegissent Imbro Lemnoque. Sequutus eundem auctorem *Polyaenus VII. c. 49.*, Tyrrhenos horumque commemorat uxores, quae *Lacaenae* certe verius dicerentur, quam Tyrrhenides, ut sane dicuntur ipsi quoque *Polyaeno VIII.*

cap. 71., quo sequutus Herodotum, Λακεδαιμονίων, αἰτ, αἱ θυγατέρες ἐγήμαντο Μινύαις τοῖς ὑπὸ (lege ἀπὸ) τῶν Ἀργοναυτῶν γεγονόσιν: docte notat ibi Maasvic. Quos Herodotus hic Pelasgos, eosdem Tyrrhenos vocant Apollon. Rhod. et Plutarch. l. c. et ubi tangit eandem historiam in Quaest. Gr. p. 296. B. Sed priori loco, quum primum Τυρρηνῶν meminisset τῶν Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κατασχόντων, ἀεπασάντων δὲ Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας, tandem subiungit, ταῦτα ἔπραττον οἱ Πελασγοί. Zenobius Cent. III. Prov. 85., Πελασγοί τινες τὴν Λῆμνον οἰκοῦντες ἦλθεν ναυσὶν εἰς Βαίβρωνα (imo leg. Βραυρωνά, pagum mari vicinum, ἀγχιάλον Βραυρωνά dixit Euphorion in Schol. ad Aristoph. Lys. vs. 646.) τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὰς γυναῖκας ἐκείθεν ἤρπασαν. Saepe Pelasgos Atticā leguntur insulisque exegisse Athenienses; quod multis narrat Herod. VI. c. 137. lidem illi nonnunquam dicuntur Τυρρηνοί, Sophocli, Thucydidi, aliisque: vide *I. Meursii* Cecrop. cap. 5. *P. Wess.* ad Herod. p. 26. [ad lib. I. c. 57.] VALCK.

7. ἰζόμενοι) In Musis ἐζόμενος raro se tutari potuit. Ἐζόμενος ἐπὶ τῷ ἰζῶ exhibent Edd. cap. 85. Mssti frequenter, lib. II. 113. III. 64. IV. 165. Ita ludunt librarii. WESS. — Vide *Var. Lect.* II. 113, 14. III. 64, 4. 65, 8. IV. 165, 10. Ἐξεσθαι videtur de singulis magis dici; ἰξεσθαι de multitudine hominum sedes alicubi capientium. In ἰζοντο c. 146, 16. consentiunt omnes. S.

8. πῦρ ἀνέκαιον) Tutum hoc est et munitum ob καὶ πῦρ αἶθειν, quod deinceps, et Homeri *Odyss.* ἦ. 13. Confer *D'Orvillium* ad *Charit.* p. 633. et haec *Heliodori* *Aeth.* II. p. 96. ἐτέρα κάλπην ἔφερε καὶ πυρὰν ἔκαιε: ubi Codex *Falkenb.* ex vero πῦρ ἀνέκαιε. [Cf. *Nostrum*, I. 202, 9.] At in similibus delinquitur saepe. *Strabonis* de his *Minyis* narratio, mirifice turbata, lib. VIII. p. 554. A. [p. 347. A.] auxilio (quod viri docti praeterviderunt) *Eustathii* ad *Homer.* p. 880, 51. [p. 832, 1. ed. Bas.] instaurari potest. WESS.

8. πῦρ ἢ ἔκαιον ex *Med.* dedit *Gronov.* pro πῦρ ἀνέκαιον. Hoc mea potius opinione hic servandum, et recte restitutum arbitror πῦρ ἀνακαίειν lib. VIII. cap. 19., pro πυρῆν. In his saepe variatum docebit *Clariss. D'Orvill.* in *Charit.* pag. 633. Ignem accendere, πῦρ ἀνακαίειν, infra dicitur hoc cap. πῦρ αἶθειν. πῦρ αἶθειν et πῦρ ἀναίθειν leguntur aliquoties apud Poëtas Atticos; nusquam, quantum recorder, πυρῶν

αἶθειν. Ut corripì posset syllaba, περιαίθειν scribitur in Eurip. Rheso vs. 78. Τίς γὰρ περιαίθει πρόφασιν Ἀργείων στρατόν; sed in anapaestico versu 41. poni debuerat Πῦρ αἶθει στρατός Ἀργόλας, Ἐκτός: quorum loco dicitur vs. 95. Αἶθεισι πᾶσιον νύκτα λαμπάδας πυρός. Pro αἶθεισθαι, fulgere, more suo Sophocles scribit Αἶθειν Αἰ. vs. 285., ἀνίχ' Ἰσπυροὶ Λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἔθον: sed, si vera mea est divinatio, verbum iam ante sic adhibuerat Aeschyl. Choëph. vs. 554. Πολλοὶ δ' ἀνέθον ἐκτεφλαθέντες σκότῳ Λαμπτήρες ἐν δόμοισι: ubi vulgatur ἀνάλδον: alterum, ut puto, spectat in Schol. ἀνέλαμψαν. VALCK.

22. τῶν Τυρρηνῶν ἢ κενυτιλῶν) Similiter factum illud Minyis adscribens Valerius Maximus lib. IV. c. 6. ext. 4. Quos, ait, Spartana civitas respectu Tyn dariidarum --- deductos inde (e Taygeto) legibus commodisque suis immiscuit: sed hoc tantum beneficium in iniuriam bene meritae urbis, regnum affectantes, verterunt: quae de his expressa sunt Herodoti, οἱ Μινῶαι ἐξὸ θμισαν, τῆς τε βασιλικῆς μεταίτιοτες καὶ ἄλλα ποικῶντες οὐκ ἔστιν. Tyrrenos advenas, sive Pelasgos, cur iure donaverint civitatis, probabilem magis reddunt rationem Plutarch. T. II. p. 247. 3. et Polyæn. VII. 49. De Spartiatis Herodotus, διεξάμειναι, inquit, τοὺς Μινῶας, τῆς τε μετιέδοσαν καὶ ἐς Φυλῆς ἐπέδωσαν. Postremum illud de receptis in civitatem [lin. 24.] dignum est observatu. Plataeenses, in Atticam receptos, κατακίμαι εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς φυλῆς, in demos et in certas tribus referre, psephisma iubet apud Demosth. pag. 741. Attigit istam non sane protritam antiquitatis Graeciae partem T. Hemsterhuis (is enim latet sub literis I. E.) in Miscell. Obs. VII. p. 525. et ad Aristoph. Plut. p. 368. Cicero pro C. Balbo c. XII. Vidi egomet nonnullos --- nostros cives Athenis in numero iudicum atque Areopagitarum, certa tribu, certo numero. Suspicio a librario vocem numero male repetitam e proximis, et Cicero-nem scripsisse: certa tribu, certo demo. Hinc finis Epist. 46. Philostrati explicandus est. VALCK.

CAP. CXLVI. 4. καθύβαλον ἐς ἑρκτὸν) In proximam nempe noctem custodiendos, qua de illis supplicium sumeretur; hunc enim in finem subdit ista Herod. κτείνουσι οἱ τοὺς ἀν κτείνουσι Λακεδαιμόνιοι νυκτός, μετ' ἡμέραν δὲ εἰδέναι: conf. huius insistens vestigiis Valer. Max. p. 387. Morem tangunt N. Cragius de Rep. Lac. pag. 457. et I. Meurs. Mise.

Lac. p. 159. Diutius Tyrrenos in vinculis custodivisse dicuntur *Plutarcho* T. II. pag. 247. ζητούντες ἐλεῖν σαφέσι καὶ βεβαίαις ἐλέγχαις, atque interea temporis uxores ipsorum Spartanae carceris exorasse custodes, ut sibi liceret ingressis morituros alloqui: πολλαῖς ἡμετέροις καὶ δεήσεσι παρεῖθσαν ὑπὸ τῶν φυλάκων ἕσον ἀσπάζασθαι καὶ προσειπεῖν τοὺς ἄνδρας: hinc *Polyaenum* recte corrigit *Casaub.* p. 689. Apud *Herod.* mulieres in carcerem dicuntur intromisisse custodes, οὐδένα δόλον δοκούντες ἐξ αὐτέων ἔσεσθαι. [lin. 11.] Sic *Valla* legit in suo Cod. et e *Med.* optime reposuit *Gronov.* In enarrando dolo cum *Herodoto* conspirant *Plutarch.* *Polyaen.* et *Valerius Max.* qui non absurde addidit ista: per simulationem doloris velatis capitibus eos abire passi sunt, nempe custodes carceris viros velatis capitibus, vestibus indutos muliebribus, quos et ἀπίεναί περικαλυφμένους scribunt *Plutarch.* et *Polyaen.* Perperam itaque vulgatur apud *Valer.* eos abire passae sunt. VALCK.

9. ἐς ὃ ἐλθεῖν τε) *Gronovii* explicatio aliis fortasse placebit. Equidem ἐσελθεῖν τε praeferrem, nisi si ἐς ὧν ἐλθεῖν, Ionum more, quo de supra c. 60.; ἔσω in marg. *Stephani* huc tendit. WESS. — *Stephani* ἔσω videtur ex ipsius coniectura margini adscriptum, quum ἐσὸ in aliquo codice reperisset. ἐς ὃ, cum *Gronovii* interpretatione, eo usque ut intrarent, alienum est ab hoc loco, quoniam deinde demum ait Scriptor, οἱ δὲ σφραγίσαντες παρεῖθσαν. S.

11. οὐδένα δόλον *Med.* et sequaces pulcre, coniectaraturque *Galeus.* Tot tamen schedarum λόγον, tantaque consensione propagatum, ducere ad λόχον insidias videtur. Elegans ea *Cl. de Pauw* suspicio. WESS. — At vocabulum λόχος, quod homines significat in insidiis locatos, non videtur huius esse loci. S.

16. ἐς τὸ Τηύγετον) Nihil in his contra usum. Admonuit *Steph.* [Byz.] montem Laconicae triplici genere poni. τὸ Τηύγετον iterum cap. 148., *Strabo* lib. VIII. pag. 557. c. [p. 562. extr. ed. Cas.] et *Pausan.* III. 20. In *Plutarchi* T. II. p. 247. c. τὰ Ταύγετα, et, qui eadem memorat, *Polyaeno* *Strateg.* lib. VII. 49. Hinc *Taygeta*, *Laconices*, ap. *Vibium* *Sequestr.*, frustra sollicitante *Barthio.* Iunge *N. Heinsium* in *Claudiani* sec. Consulatus *Stilicon.* vs. 259. Atque haec, ne qui in posterum offendantur. WESS.

CAP. CXLVII. 1. Θήρας ὁ Αὔστριανός) Quando saepe Nostro concinit in *Therae* genere tradendo *Pausanias*, in huius lib. III. [cap. 1.] p. 205., pro Θήρα τῷ ἀπὸ Ἴωνος restitui debuerat Θήρα τῷ Αὔστριανός. *Palmerii* correctio *Kuhnio* venit in mentem ad p. 245. Ad *Herodoti* sententiam eidem *Pausaniae*, IV. [cap. 5.] p. 285. *Theras* fuisse dicitur τὸ ἀνέκλιθεν Θηβαῖός τε, καὶ ἀπόγονος πέμπτος Πολυναίκους: atque adeo *Callimacho* ἔκτειν γένος Οἰδιπόδου, Hymn. in *Apoll.* vs. 74. VALCK.

[5. ἔστειλλε ἐς ἀποικίαν) „ἔστειλλε, subauditur ἑαυτόν: „sic etiam cap. 148. Alius dixisset ἐστὶλλετο.“ REISKE. — Sic haud raro etiam apud *Tragicos* στέλλειν, pro στέλλεσθαι, iter parare, proficisci. Possis vero etiam, ut c. 148, 2. sic et hoc loco, intelligere ἔστειλλε λαὸν ἐς ἀποικίαν: sed *tragicorum* exemplis, quae offert *Brunchii* Index *Sophocleus*, et *Schneideri* Lexicon criticum, satis firmata prior interpretatio. Aliàs dux coloniae dicitur ἀποικίαν στέλλειν, ἀποικίαι ἄγειν: coloni vero ἐς ἀποικίαν στέλλεσθαι vel σταθῆναι, ut c. 159, 5. S.]

15. Μεμβλιάρειω) Secundus casus est, qualis Βάττω IV. 160. Κρείσειω VIII. 122. Κλειμβρότειω V. 52. Δρυοκρίτειω saepius in *Hippocratis* epistola. Critici ad *Pindari* *Pyth.* Od. IV. [vs. 88.] μετὰ Μεμβριάρειω (quomodo post pauca [c. 148, 10.] *Arch.*) τοῦ Κάδμου συνεξαρμήταντος: cui descriptioni primas dat *S. Bochartus*, ut *Phoenicum* e lingua commodior esset originatio, de *Phoen. Colon.* lib. I. 15. ubi conpluseula de *Therae* coloniis. Quae proxime posita sunt, clarissime expressit, *Nostri* saepe aemulus. *Callimachus* apud *Strabon.* lib. VIII. p. 554. A. et XVII. p. 1194. B. [p. 574. B. et 1157. B. ed. Cas.] nec non *Apollon. Rhod.* IV. 1765. WESS.

19. τῶν ἑαυτοῦ συγγένων Μεμβλιάρειω) Quem alii sic vocant, *Μεμβλιάρειω* dixisse videtur *Herodotus*. Non illum *Cadmi* συγγένια *Pausanias* III. [c. 1.] p. 206. sed *Phoenicem de plebe* fuisse scribit. ἀνδρα τοῦ δήμου, atque *isthae* de causa sibi persuasisse *Theram*, quod et evenit, futurum, ut *Membliari* posterī *Callistes* insulae sibi facile cederent imperium. VALCK.

CAP. CXLVIII. 1-5. Ἐπὶ τούτους δὲ ἦν ὁ Θήρας-λαὸν ἔχων ἀπὸ τῶν Φυλιῶν, ἔστειλλε, συνοικίῃσιν τούτοις) Dedi schedis mutandi arbitrium: alioquin prius ἐπὶ τούτοις non damnabile. Iisdem συνοικίῃσιν, sine quo oratio his-

bat, debetur. Geminum c. 159. χρήσασα ἢ Πυθίη πλείην, συνοικίησοντας Κυρηναίους Λιβύην ex Msstis. WESS. — Ubi *Theras profectus* dicitur συνοικίσεων τούτοισι, et λαὸν ἔχων ἀπὸ τῶν φυλέων, tribuum numerus, olim verisimiliter adiectus, determinari non poterit: sed scribendum puto συνοικίσεων: nam ante octo generationes cum Membliare a Cadmo relictis, hi tum insulam iam συνώκισαν. VALCK. — Commodius utique est Ἐπὶ τούτους, Ad hos, quam Ἐπὶ τούτοις, quod sonat *Adversus, Contra* hos: non enim contra illos profectum esse, mox diserte declarat Scriptor. ἀπὸ φυλέων idem valet ac si dixisset ἀπὸ ἀστῶν vel πολιτιῶν, e civium Spartanorum numero; quemadmodum ipse Valck. ad c. 145, 24. adnotavit, ἐς φυλάς διεδάσαντο intelligendum de *receptis in civitatem*: quare nil opus est, ut *numerum tribuum* h. l. olim adiectum fuisse statuamus. Ferri utique συνοικίσεων potuit, quod nos etiam, a Wess. primum receptum, tenuimus. Sed verbum συνοικεῖν non nisi de coniugibus fere usurpat Noster: et VII. 73, 4. ubi de populis unà habitantibus alii libri συνώκουσαν dabant, alii συνοικίησαν, ibidem ipse WESS. cum aliis σύνοικοι ἦσαν vel ἔσαν probavit. Nec vero video, cur h. l. hiatus statuatur oratio, si συνοικίσεων teneretur, quum e proximo intelligi possit τὸν λαὸν συνοικίσεων. cf. ad c. 147, 3. notata. Denique nulla urget necessitas, ut (quod Valck. statuere videtur) συνοικίζειν non nisi de primis coloniae conditoribus dici posse arbitremur: quin potius percommode, ac fortasse etiam commodius, poterit id verbum de his etiam usurpari qui novis colonis urbem aut regionem quampiam frequentant. S.

10. οὐ τι [perperam ὅ τι ms. F.] πάντας ἄγων τοὺς Μινύας) Minyas istos, τοὺς ἐκβληθέντας ὑπὸ Πελασγῶν (sic leg. pro Πελασγοῦ) ἐκ Δήμνου, cum Lacedaemoniis colonos in insulam Callisten duxisse Theram narrat Pausan. VII. [c. 2.] p. 524. De iisdem Apollon. Rhod. IV. 1761. ἐκ δὲ λιπόντας Σπάρτην Αὐτεσίανος εἰς πάϊς ἤγαγε Θήρας Καλλίστην ἐπὶ νῆσον. Qui Minyis Pelasgos sive Tyrrenos substituit Plutarch. T. II. p. 247. D. p. 296. B. hos veluti coloniam Lacedaemoniorum e Laconica deducit in insulas Melum et Cretam; dicuntur ibi Πόλλιν ἡγεμόνα καὶ ἀδελφὸν καὶ Κραταΐδα Λακεδαιμονίους λαβόντες: quae, certo mendosa, fortasse non male sic legerentur, καὶ τὸν ἀδελφὸν Καλλικρατίδαν. Secundum

*Herodotum, Minyae plerique, manentes in Peloponneso, Ἰνδι-
ποντο* [lin. 12.] ἔς τοὺς Παρωριάτας καὶ Κάλιστον, quibus
antiquis incolis τῆς Τριφυλίας eiectis sex in ista parte Pello-
ponnesi dicuntur urbes condidisse. [lin. 15.] Ἀίτριον, Μάκι-
στον, Φρίξιας, Πύργον, Ἐπειον, Νοβόιον: sic cetera videntur
nomina integranda, partim iam emendata Clar. *Wesseling*.
ad *Diodor.* [lib. XIV. c. 17.] T. I. p. 655. qui, mihi nus-
piam inventum, postremum etiam illuminabit. Περὶ τῶν
ἐν Τριφυλίᾳ Κανιόνας egit *Strabo* VIII. p. 551. [p. 545. ed.
Cas.] cui p. 552. c. [p. 546. v.] Παρωριάται tenuisse traduntur
olim montanam Triphylliae regionem περὶ τὸ Αἰτριον
καὶ τὸ Μάκιστον. Hi Ionice *Herodoto* sunt Παρωριάται VIII.
c. 75. Cur ibi fuisse dicantur origine Lemnii, hic narrata
manifestant. VALCK. — Cur Παρωριάται non abiurde
dare *Arch.* dixerit *Wess.* in Var. Lect., non magis equidem
exputare possum, quam quid sit quod etiam *Valck.* in pro-
xima adnotatione constanter Παρωριάτας scripserit: quan-
doquidem et origo nominis, et constans aliorum auctorum
usus, et apud *Herodotum* editionum omnium et mssorum
(uno *Arch.* excepto) consensus. Παρωριάτας aut ionico idio-
mate Παρωριάτας requirit. Operarum puto incuria turbas
istas peperit. S.

15. Μάκιστον, Φρίξιας) Sic oportuit. Prius habet *Val-
la*, quorsum codicis *Arch.* Κάλιστον aufragitur: nam Μάκι-
στον, quod *Galeus* excitavit, non ita scriptum. Μάκιστον τῆς
Τριφυλίας *Strabo* lib. X. p. 687. v. [p. 447. v.] et *Steph. Byz.*
ubi bene *Holstenius*. Φρίξιας *Pass.* cum *Stephani* margine
constabit, Φρίξια constanter *Polybio* lib. IV. 77. et 80. *Xe-
nophonti* atque alijs. Ἐπειον, [lin. 16.] sive *Arch.* Ἐπειον,
itidem *Polybius*: quo tamen in oppidi nomine turpis apud
plures discordia. Verum in his occupabar olim ad *Diodor.*
lib. XIV. 17. Νοβόιον prorsus ignorans. Sunt Triphylliae
quidem oppida, quae scripturam non longe deflectunt; ele-
ctio anceps et difficilis. WESS. — Quum Φρίξιας (acuto
tono) casu in ed. *Wess.* irrepsisset, inde eadem scriptura
in posteriores editiones atque in nostram propagata est.
Rectius Φρίξιας penacute scribetur, quod et ipse *Wess.*
voluisse videtur. De alterius oppidi nomine, quod Ἐπειον
h. l. aut Ἐπειον scribitur, conf. Var. Lect. apud *Polyb.* IV.
77, 9. et 80, 15. et quae ad priorem *Polybi* locum olim

notavimus; ubi quidem tunc praeterierat me *Wesselingii* ad *Diodorum* Adnotatio. Verum oppidi nomen Ἡπειον esse censuit Vir doctissimus cum *Holstenio*. S.

CAP. CXLIX. 3. ὄϊν ἐν λύκοισι) Memorabile illud Christi Nostri ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων cum *Herodoteis* prudenter contendunt praeclari viri, *S. Bochartus Hieroz.* lib. II. c. 43. p. 438. *Raphelius*, et *Wetstenius* ad *Matth.* Evang. c. x, 16. *Oiolyci*, *Therae F. patris Aegaei*, commemorat *Pausanias* lib. III. 15. p. 245. WESS.

4. καὶ ὡς τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπεκράτησε) Non male *Valla* Scriptoris sui mentem expresserat: et id nomen alteri praevaluit. *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 578. Ε. Μᾶλλον τὸ πάρεργον ἐπεκράτησ' ἢ τὸ ὄνομα, de muliere, quae vulgo Μανία nuncupabatur, infans olim nomine proprio dicta Μέλιττα. Idem in centenis obtinuit, ut nomini cognomen praevaluerit. *Plato* proprio nomine dictus fuerat *Aristocles*; *Tyrtamo Theophrasti* nomen tribuit *Aristoteles*, quod et, altero propemodum obliterato, evaluit, ἐπεκράτησε: *Diog. Laërt.* III. 4. V. 58. ibique *Aeg. Menag.* Quem pater velut ὄϊν ἐν λύκοισι reliquerat, *Therae* filium, *Οἰόλυκον* bis terve appellat *Pausan.* III. p. 245. IV. [c. 7.] p. 296. ubi *Lacedaemonius Euryleon* antiqua dicitur origine *Thebanus* a *Cadmo*, Αἰγέως τοῦ Οἰόλυκου τοῦ Θήρα τοῦ Αὐτεσιάνου ἀπόγονος πέμπτος. VALCK.

8. ἰδρύσαντο) *Vallae* Latina, Ex hac tribu viri - - exstruxerunt, coniecturae *Cl. de Pauw* materiem dederunt, οἱ δὲ ἐν τῇ Φυλῇ ταύτῃ ἄνδρες - - ἰδρύσαντο, admodum labanti et omni tibicine defectae. Itaque in Ἰδρυτο vel ἰδρύνθη inclinavit; cui accedere possem, si per *Codicem* liceret. Ut nunc sese verba dant, ἰδρύσαντο de *Lacedaemoniis*, qui fanum tribui *Aegidae*, (cuius illustris in *Pindari* Od. IV. *Pythion.* memoria,) excitarint, accipiendum cum *Reiskio*. Excitarunt autem, quod *Aegidarum* stirps *Furiis Laii* et *Oedipodis* inimici et succidi putaretur. Τῶν δὲ Ἐρινύων τῶν Λαίου καὶ Οἰδίποδος μῆνιμα alia in re apud *Pausaniam* lib. IX. 5. p. 723. WESS.

8 seqq. ἰδρύσαντο ἐκ Θεσπροπίου etc.) Ἰδρυτο vel ἰδρύνθη si *Codex* exhiberet scriptus, mihi aptius in hac sede videretur; et σφι ἔμειναν, quam ὑπέμειναν. Τοῖσι δὲ ἐν τῇ Φυλῇ ταύτῃ ἀνόρασι (οὐ γὰρ σφι ἔμειναν τὰ τέκνα*) ἰδρύνθη ἐκ Θεσπροπίου Ἐριν-

νάων τῶν Λαίου τε καὶ Οἰδιπόδων ἱερόν· καὶ μετὰ τοῦτό σφι ἕλαινι.
A viris ex hac tribu, quum liberi ipsorum in vita non manerent, oraculo monitis delubrum fuit dedicatum Dirarum Laii atque Oedipi; hoc postquam fecissent, ipsorum liberi manebant in vivis, neque adeo pueri πρὸ ὄρας rapiiebantur. Ἰδρύσθαι hac adhibetur structura quum alibi, tum his lib. II. c. 44. ὀκόςσος χρένος εἶν ἐξ οὗ σφι τὸ ἱερόν ἴδρυται. In his dirae, quibus Aegidarum progenitor Oedipus, Furiis agitatus, filios suos devovit, a Thera quodammodo renovatae, filium se dicente καταλείψαν ὄν ἐν λύκωσι, dicuntur Oedipodis Ἐρινύες. Laium quoque dirae dederant praecipitem, quibus illum Pelops devoverat ob raptum Chrysippum. Ἐρινύς Oedipi diras vocant Tragicī, Aeschylus Theb. vs. 70. Sophocles Oed. in Col. 1294. [vs. 1454. ed. Br.] Euripides Phoen. 627. VALCK.

[Nec sollicitari verbum ἰδρύσαντο, recte habens, debuit nec vero Lacedaemonii (ut *Wess.* interpretatur) communi civitatis nomine fanum illud tribui Aegidae excitarunt: sed ipsi tribules huius tribus, quoniam liberi eorum in vita non manebant, sui causa (haec vis est verbi medii) fanum illud Diris Laii et Oedipodis dicatum extruxerunt, quo illas placarent, quibus calamitatem eam acceptam ferebant. Hoc ipsum suo loquendi more Scriptor noster diserte et perspicue declarat. Est enim hic usitata illa Nostro ἀνδράσι-θίς et hyperbaton, et familiaris particulae γάρ usus, de quo ad I. 24, 17. dictum est, et quem iam saepius deinde observavimus. Quae loquendi forma paullo minus fortasse offensionis habuerit, si post ἀνδράσι comma deleatur. Valet autem τοῖσι δὲ --- ἀνδράσι οὐ γὰρ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἰδρύσαντο --- ἱερόν, idem ac si dixisset, ἔτι δὲ (vel ἐπειδὴ δὲ) τοῖσι --- ἀνδράσι οὐκ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἰδρύσαντο --- ἱερόν. Recte idem *Reishius*, cui alteram istam interpretationem *Wesselingius* tribuit, in editis Animadverss. monuit, similem huic loco esse illum, qui eodem hoc libro cap. 200, 4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν τὸ πλῆθος μεταίτιον, οὐκ ἴδμεντο τοὺς λόγους. Adde I. 110, 9 seqq. ubi εἰς δὲ (sive ibi εἰς ἢ malueris) τεύταν τῶν παιδῶν --- οὐ γὰρ δὲ ἴποιστε τὸ προσεχθὲν ἐκ τοῦ Κέρου, ἐκλίπει αὐτὸν τοὺς ἄλλους παιδῆς διακλαθῆναι. Immo vero haud admodum dissimile est quod in eiusdem huius capitis, in quo versamur, initio legitur: Ὁ δὲ παῖς, οὐ γὰρ ἔφη οἱ συμπλεύσθαι, τω γὰρ ἐν ἔφῃ αὐτὸν καταλείψαν etc. S.]

[9 seq. Si sana atque integra esse statuas ista, quae vulgo et in editis et in scriptis omnibus hic leguntur: καὶ μετὰ τοῦτο ὑπέμεινε τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ ἐν Θήρῃ etc. sententia haec erit: et postea mansit idem hoc (nescio utrum templum, an malum) etiam in Thera etc. Sed persuasum equidem habui, et adfectum esse locum, et tali quodam modo curari debuisse, quo a nobis (praeunte Reiskio in Animadverss. editis) factum. Eandem Reiskii emendationem ex Miscellan. Lips. nov. T. VIII. p. 111. laudavit Larcher, et in gallica Herodoti versione expressit. S.]

CAP. CL. 6. εἶποντο δὲ οἱ καὶ οἱ ἄλλοι) Delendum est secundum illud οἱ. Scripserat suo more: εἶποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολιητέων, καὶ δὴ καὶ Βάττος ὁ Πολυμνήστου, ἐὼν γένος Εὐφημίδης τῶν Μινυέων. In his mirum est quantum a vero *Valla* aberrarit; sed illud magis etiam mirandum, a *Palmerio* repertam veritatem a *Gronovio* tamen fuisse repudiatam. Nobilis fertur inprimis inter Iasonis socios *Minyas*, *Euphemus*, de quo praeter ill. *Spanhem.* in *Callim. Hymn.* in *Apoll.* vs. 75. cel. *Burmannus* egit in *Argonaut. Catal.* Huius compressu gravida puella *Lemnia Batti* pepererat progenitorem: erat itaque *Battus* γένος Εὐφημίδης [lin. 7.] τῶν Μινυέων, e posteris vel genere *Euphemi*, unius e *Minyis*. *Εὐθυμίδης* hic olim vulgabatur; *Εὐθυμίδης* prodiit e *Med.* *Εὐφημίδης* ex *Arch.* dederat *Galeus*: haec verae proxima scriptio; veram coniectura *Palmer.* fuerat adsequutus in *Exercit.* p. 23. Sicuti saepe patronymica facta sunt propria, in vera historia Graeca veteri et recentiori inemorantur *Euthymidas*, et *Euphemidas* vel *Euphamidas*. Restituendum hoc nomen in *Schol.* ad *Aristoph. Eq.* vs. 791. *Εὐφαιμίδης* Ἀριστωναύμου, pro *Σισυφαιμίδης* Ἀριστοδήμου, ex *Thucyd.* IV. c. 119. ubi nomen Ἐρυξιδαιδα convertendum est in Ἐρυξιλαιδα: idem vitium *Spartiatæ* nomen corrumpit in *Aeliano* de *Nat. An.* XI. 19. Παντελίδης verum nomen fuit, non Παντείδης: noti sunt *Lacones Pasitelidas*, *Epitelidas*, *Eutelidas*. Sed *Corinthium Euphamidam* in *Thucyd.* V. 55. praebent septem minimum *Mssti*: cur itaque forma non Graeca Ἐφαιμίδης in *Thucydide* fuit relicta? VALCK.

7. Εὐθυμίδης) Elegantem veramque *Palmerii* correctionem *Εὐφαιμίδης*, *Ed. Simsonius Chron. An.* 5389. antevertit, laudavitque meritissime *Bouherius* *Diss. Herod.* c. 12:

Pindarus Battiadas, *Euphemi* posteros, laudibus ferens, locuples suasor auctorque. Τόθι γάρ, *Cyrenis*, γίνετο Εὐφύμου φουτεθὲν, λοιπὸν αἰεὶ τέλλεται, *Od.* IV. *Vyth.* prope linem. [vs. 455. seq. ed. Heyn.] Quamquam autem nihil in hoc genere liquidius, relinquere pravum debeo, sine haesitatione instauraturus, modo Εὐφραδίας, sicuti *Galeus* ostentavit, in schedis *Arch.* foret: at secus habet. WESS. — At ea quidem cautio nimia profecto: scripturam, quam liquido veram agnoscas, non audere in locum haud dubie pravae substituere; praesertim ubi, quam pronus fuerit librariorum lapsus, satis constabat. Taceo vocalium η, ι, υ, confusionem. Literas Φ et Θ et alibi temere a librariis inter se permutatas observavimus, et haud multo ante, cap. 148, 15, ubi ex Φεῖζες, Θρεῖζε fecerant. Sic apud *Polyb.* XV. 54, 6, εὐθύστατον ab ingenti scribarum numero in εὐθύστατον vidimus detortum. Mitto reliqua: conf. quae ad *Herod.* II. 41, 6, notavimus, et quae ab eodem ipso doctissimo *Wesselingio* ad II. 40, 7, adscripta sunt. S.

9. χρεωμένω - - - περὶ ἄλλων, χρεῶν ἢ Πυθίη) Hoc illi saepe in more. Exempla *Valckenarii* conduxit ad *Tragici Phoeniss.* p. 678. Illud *Grini* καὶ βαρὺς ἀίεσθαι [lin. 11.] sensu inconmoda, quibus difficulter erigebatur, explicat. Ἀιμίσθαι, ἄνω αἴεσθαι *Hezychio* ex *Sophoclis Trachin.* vs. 220, cui senex χρόνον βαρὺς in scriptis *Codib. Oed. Colon.* vs. 946, et νόσω βαρὺς *Trach.* vs. 259. WESS. — Possis ἀίεσθαι interpretari loco me movere, quemadmodum ἀίλλεσθαι IX. 54, 5, idem valet ac κινήσασθαι, coll. vs. 7. S.

CAP. CLI. 1. οὐκ ἔειπεν τὴν Θήρην) Hoc sanequam insolens. Aliis etiam usitato more scribi potuit οὐκ εἶπε, non pluchat; in insula nempe *Thera* hanc enim designatam fuisse vicina satis manifestassent. ὁ Ζεὺς vel ὁ θεὸς εἰς vulgo dicebatur etiam *Herodoto*; εἰς simpliciter etiam ponitur, *pluit*: εἰ ἔειπε, c. 185, huius libri. Fortassis ut alibi ὁ θεός, hic quoque lectori relinquatur supplendum. Saepius ὁ θεός vel ὁ Ζεὺς dicitur ἔσσει χροσόν, τίθειν, ut λίβας, βατράχοις. Utrumque etiam Latinis: lapidibus pluit, et pluit carnem vel sanguinem. Priori ratione hic οὐκ εἶπε τὴν Θήρην significaret, *Theram* pluvia non irrigavit: atque ita semel *Pausaniam* loquentem memini lib. II. [c. 99.] p. 379. αὐχμὸς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ χρόνον ἐπίειξεν, καὶ αὐτὴ τὴν ἑσπέρην Ἰταλῶν

χώραν, ὅτε Πελοποννησίους ὕσεν ὁ Θεός. Idem ille Herodotei forte loci recordabatur p. 186. novem annorum siccitatem memorans, quae Troezenios afflixerit. VALCK. — De subintelligendo nomine ὁ Θεός vide ad c. 28, 13. notata: et locis ibi citatis adde Herod. II. 13, 19. Tum, quod ad verbi ὕειν constructionem cum accusativo casu adtinet: qua ratione dicitur ἡ χώρα ὕεται, II. 13, 15. IV. 50, 9. eadem etiam ratione dici poterat ὁ Θεός ὕειν τὴν χώραν. S.

4. κακοῦ οὐδὲν ἦν σφι μῆχος) II. Stephano μῆκος debetur, id sero in recensione Voc. Herodoti corrigenti. Euripid. Androm. vs. 555. τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύσαιμ' ἄν. Tale et Aeschylī Suppl. 743. μῆχος δ' οὐδὲν ἐν μέσῳ χρόνῳ. Nam μῆκος, quod Stanleio explicare et tueri visum, non respondet satis puellarum timori. WESS. — Perperam etiam μῆκος vulgatur in Aeschylī Agam. vs. 2. ubi vox Homerea μῆχος, vel Aeschylī μῆχος, quod et Stanleius suspicabatur, sine controversia restitui debet. Theocritea Eid. II. 95. χαλεπᾶς νότῳ εὖρέ τι μᾶχος, haud sane felicissimus Poëtarum interpres Iac. Palmerius sollicitabat legendo, εὖρέ τι μ' ἄκος. Herod. II. c. 181. τοῦτο γὰρ οἱ κακοῦ εἶναι μῆχος. Conf. Eurip. Androm. 536. VALCK.

9. ἀπενειχθεὶς ἀπικέσθαι ἐς) Arch. ἀπαγέσθαι speciem habet allicientem, solidi nihil. Insulam sive tu Πλατέαν scripseris, seu Πλάταιαν, minimi referet. Stephanus Byz. utrumque edit. Scylaci Πλάτεια. Infra c. 156. et 169. idem, qui hic, in msstis dissensus. WESS.

15. σιτία καταλιπ. ὅσον δύο μηνῶν) ὅσων δὴ μηνῶν, quod praebent cod. Med. et Vallae, reponerem. VALCK. — Vitiosam veterem scripturam h. l. in contextu reliquerat Gronovius, sero demum in Notis professus se, ut alibi, sic et hic codicis sui auctoritatem colere debuisset. S.

CAP. CLII. 10. τὸ δ' ἐμπόριον τοῦτο ἦν ἀκήρατον) Ἄπειρατον offert Galeus ex Arch. intentatum. Ἄπειρατον est apud Herod. p. 584, 11. [VII. 9, 42.] Hoc si plerique darent Codd. alteri non postponerem. Emporium Graecis usque in hoc tempus intactum, solis ante Phoenicibus notum mercatoribus, Graecis intentatum dixerit noster, ut puto, potius ἀπειρατον, quam ἀκήρατον. Ἀκήρατον tamen etiam purum vocat, et intaminatum; quo usu vox Platoni praesertim et philosophis frequentatur aequae ac ἀκέραιον: quae

duo permutat et in eadem locutione *Eurip.* Or. vs. 574. et *Helen.* vs. 48. De urbibus etiam et regionibus adhibetur integris sive nondum hostili ferro violatis: *Herod.* αἰγάων τὴν πόλιν, III. 146. *Thucyd.* II. 18. *Xenoph.* Κεζ. Περδ. VI. p. 96, 4. VALCK.

17. περίξ δὲ αὐτοῦ) Postulat hoc schedarum concursus edictum, patiturque usus. Adi sis *Portum*, et cap. 15. [ubi vide quae a *Valck.* et a nobis ad lin. 18 et seq. adnotata sunt.] Accessit crateris picturae ex schedis pronomem, [lin. 18. κεφαλαί οἱ πρόκροστοί εἰσι.] quo gryphum capita prominentia clarius signantur. Confer *Eustath.* in *Hom.* p. 905, 5. WESS. — Pronomine αἱ, (i. e. αὐτῶν) quod ex *Arch.* et *Vind.* receperat *Wess.*, carere utique potueramus: satis enim erat περὶ αὐτοῦ. Sed, quoniam passim et alibi per abundantiam adiectum illum dativum vidimus, (*Adn.* ad I. 86, 28 seq.) facile patiar si quis loco suo repositum voluerit. Apud *Eustath.* loco ab eodem *Wess.* citato (qui est p. 862. ed. Bas. ad *Iliad.* μ'. 258.) nihil aliud, quod huc utcumque faciat, reperio, nisi quod ait, κρόσσαι -- οἶον κρόσσαι καὶ κεφαλαί. Insequente quidem pag. 863. med. adfert idem illa ex *Athenaco* verba, (l. 50. a.) πρόκροστοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον: quae, pro significato paullo ante prolato vocabuli κρόσσαι, intelligere potueras praecipites in periculum; (vel, in pugnam ruelant;) sed aliter ille, et quidem variis modis interpretari conatur, βλαμυδόν, κλαμαυκδόν, κατὰ σίχους, κατὰ ἑπαλληλίαν, εὐτάκτως. Alibi idem *Eustathius* (ad *Iliad.* ξ'. 55. p. 949, 24. ed. Bas. p. 965. ed. Rom.) adfert ex *Herodot.* VII. 188. 6. naves quae σιμῶ κροσσαι ὀρμέοντο ἐς πόντον, quas praecunte fere ipso *Herodoto* ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, ἀντιπρώτως, interpretatur; hunc vero, in quo versamur, *Scriptoris* nostri locum nusquam, quod sciam, attingit. Mihi, fateor, quidnam potissimum hoc vocabulo significatum voluerit *Herodotus*, haud satis liquet. Altero loco, VII. 188. hariolando interpretatus sum naves rostris in mare spectantes, et octo deinceps ordinibus in quincuncem locatas: et sic ibi fortasse non male. Sed, quod hoc item loco gryphum capita in quincuncem disposita scripsi, id vereor ut eruditus sim adprobaturus. Fortasse satis fuerat gryphum capita prominentia cum *Wess.* interpretari. *Vallae* versionem, quam tenuerant fere *Herodoti*

editores, *gryphum capitibus in circuitu altrinsecus obversis*, his gallicis reddidit *Larcher, des têtes de gryphons, l'une vis-à-vis de l'autre. S.*

22. *συνεκριθησαν*) *Miror cur dubio vacuum συνεκρήθησαν a Gronovio non fuerit in contextum receptum. VALCK.*

Ibid. Φιλίαι μεγάλαι συνεκρήθησαν) *Belle Gronovius. [scilicet qui in Notis scripturam hanc commendavit.] Putes hoc Epicharmi apud Plutarch. T. II. p. 110. A. pugnare, συνεκρήθη, καὶ διεκρήθη καὶ ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, πάλιν: at hoc aliud est, ex Philosophiae adytis sumtum. In coalitis et consociatis artissime animis illud valet. Scriptor incertus Stobaei Serm. XXVIII. p. 197. δακέντός γε δὴ, ὡς τὰ πρὸς ἐωϋτὸν ἀρτίως ἐν Φιλίῃ συγκεκρήσθαι. Philostratus Vit. Soph. II. 2. p. 566. τοῖς γοῦν ἀμφὶ τὸν Δημόστρατον αὐτῶ συνεκέκρατο, ὡς etc. Talium apud alios magna merx. WESS. — Nonnulla huc spectantia collegit Porson ad Eurip. Med. vs. 136. S.*

CAP. CLIV. 4. ἔστι τῆς Κρήτης Ἄξιός πόλις) *Stephanus Byz. Ἄξιός πόλις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ. Docti interpretes Ethnographo errorem, quo ὁ Ἄξιός fecerit ex Ὁαξιός, imputant, ipsimet aberrantes. Humanus Meursius Cretae suae lib. I. 8. verbo hominem defendit, Ἄξιός hic fuisse olim discernens; cuius quidem suspicionem mssti egregie tuentur. Cretenses Ἄξιους suo vocabant sermone κρημνάδεις τόπους, loca praerupta, qui Graecorum aliis ἀγμὰι, Stephano in Ὁαξιός teste. Urbi ergo nomen ab indole situs et positurae. Sit-ne vero Ἄξιός, Ὁαξιός et Σαξιός, quorum ΣΑΞΙΩΝ superant numi, eadem urbs, ab Edm. Chishull docte anquiritur, Antiq. Asiatic. p. 125. WESS.*

6. ἐπὶ ταύτῃ ἔγχευε ἄλλην) *Multum distat hoc Andocidis de Myst. p. 16, 44. ἐπέγχευε τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα, ab Euripideis in Alc. vs. 305. καὶ μὴ πηγύμης ταῦτε μητρειῶν τέκνοισι. Andocidis ista rem continent Graecis propemodum inauditam, filiam et matrem simul uxores habere; Euripidea concinunt Herodoteis: ἐπὶ θυγατρὶ ἀμύτοσι --- ἔγχευε ἄλλην γυναῖκα, quae τῷ ἔργῳ Phronimae fuerit μητριή. Dici quoque potuerat Etearchus ἐπὶ θυγατρὶ ἀμύτοσι ὑποκλιθεῖς. VALCK. — ὑποκλιθεῖς scripserat aut scribere voluerat Vir doctissimus. Vide Hemsterh. ad Lucian. Dial. Mort. VII. 1. et quem is laudat Berglerum ad Alciph. I. Ep. 3. S.*

9. μαχλοσύνην ἐπεινείκασα) Mutatum indignor, siquidem Ἰακόν, atque idem ac καταγορήσασα, monente *Eustathio*. Sic hoc libro c. 167. αἰτίν αἱ ἄλλαν ἐπεινείκασ, cui persimile lib. I. 68. Quod deinceps [lin. 14.] παραλαμβάν ἐπὶ ξείνια, in controversia haeret, de qua olim ad *Diodori* lib. XIII. 80.; dubium enim in Codd. differitate, quid ipsi maluerint Scriptores. Ἐπὶ ξείνια lib. II. 107. VI. 54. IX. 88. at ἐπὶ ξείνη V. 10. quod tamen Ionismo non facit satis. WESS. — Conf. *Var. Lect. S.*

20. ἀποσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν) Sinceram scripturam hic et infra IV. 205. dudum iam detexerat ante *Portus*, quam hic in *Med.* illie in aliis inveniretur Codicibus. Usitatum verbi formam praebet in voc. Βάκτος *Herodotea* transscribens *Suidas*, ἀποσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν: id est, ut exsolveret se iurisiurandi religione. Poterit et eodem hic modo verbum accipi, quo apud *Isacum* illud interpretatur *Harpocrat.* τὸ μὴ ἐντελῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' ὡσπερ ὅσας ἴνακιν, ἄποσιεύσασθαι εἶπεν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῶνα: leviter et dicis causa re defungi. Ista periit oratio; sed et in sexta superstium *Isaei* adhibetur illud eodem modo; nam dicitur patriae civis utilissimus *Apollodori* pater solus ornasse triremem, οὐκ ἀποσιεύμενος, ἀλλ' ὡς αἰὼν τοῦ ἀρίστου παρακτιναζόμενος, p. 67. 19. vide ad *Harpocr. Mauss.* et *H. Vales.* p. 259. Exstat insignis *Isocratis* locus p. 289. v. [Panathen. sub finem, T. II. p. 612. ed. *Auger.*] *Plato* de *Legib.* VI. p. 752. n. μὴ μόνον ἀποσιεύσασθαι περὶ τῆς χάρας, --- συντόμως δ' ἐπιμιλεῖσθαι τὰς πρώτας ἀρχὰς εἰς δύναμιν, ὅπως αὐτῶσιν ὡς ἀποσιεύσασθαι καὶ ἀρίστα. VALCK.

CAP. CLV. 5. χρόνου δὲ περιϊόντος) *Is. Vossius* περιϊόντος adscripserat, quod lib. VI. 56. VII. 197. ut χρόνου προβαίνοντος V. 58. Addi conplura aliunde possunt sed cui bono? Utrumque usus patitur. χρόνου δὲ περιϊόντος vidimus lib. II. c. 121. et 155. Memorabilis *Scholion San-Germ.* [ad lin. 4. spectans:] Ἰσχυρότατος τὸν μεγαλότατον οὐκ ἔπειτα χρόνον, ἀλλ' ἀπελαύνουσι Ἡρόδοτος ἰσχυρότατον. et hoc amplius, quod *Budaeus* in antiquo *Herodoti* exemplari idem invenit, *Comment. Ling. Gr.* p. 545. adprobaveritque *Paul. Leopardo* *Emend.* lib. III. 11. *Scaliger*oque ad *Eusebium.* *Battus* sane non erat λιπτόφωνος, exili linguae et gracili sono, quales ἰσχυρότατοι: sed vitio naturae innato lingua in proferendis

animi sensis offendebat ac haesitabat; et tales ἰσχνόφωνοι: siquidem eorum praepeditur lingua, ὅτι ἰσχνονται τοῦ φωνεῖν, ut loquitur *Aristoteles* Problem. Sect. XI. 35. ubi docte *Sylburgius* ἰσχνόφωνους Philosopho, ex adiuncta originationis causa, instaurat. Mihi eruditorum consilium placet, docto *Battum* obligatione linguae laborasse primum et deinde linguae nodis solutis loqui coepisse ex *Iustini* lib. XIII. 7., sequi non licet, quoniam omnibus in msstis variatur nihil, et de *Batto* *Heraclides Pontic.* ἦν γὰρ ἰσχνόφωνος in *Cyrenensium* *Politia.* *WESS.* — *Paulum Leopardum* fefellerat memoria, *Emend.* III. 11. haec scribentem: „Admonuit *Budaeus*, se in antiquo *Herodoti* exemplari legisse ἰσχνόφωνος, i. e. haesitans.“ Nam, ubi de hoc vocab. egit *Budaeus*, (eodem loco qui est a *Wess.* indicatus, in *Comment. Ling. Graec.* p. 345.) ne nominat quidem *Herodotum*, nec antiqui meminit exemplaris in quo ἰσχνόφωνος legatur: sed locum *Aristotelis* ex *Probl.* XI. 35. tractans, ait: „Huiusmodi homines ἐνίσχνονται τῇ φωνῇ ἐν τῷ διαλέγεσθαι. Quare ἰσχνόφωνοι fortasse legi posset, et, ut ἰσχυροὶ et ἰσχυροῖα ab urinae suppressione dicuntur, sic ἰσχνόφωνοι, quibus vox supprimitur et sistitur inter loquendum apud *Aristotelem.*“ Quae verbo tenus huc transscribere visum est, ne quis *Wesselingii*, praestantissimi viri, auctoritate commotus, (qui se a *Leopardo* in errorem passus est abduci) existimet, in prisco aliquo *Herodoti* codice scripturam istam fuisse repertam. Denique, librorum consensu nisus, ita statuendum arbitror, probum esse vocabulum ἰσχνόφωνος, eademque notione, qua ἰσχνόφωνος docti viri maluerunt, olim illud in usu fuisse, scilicet per syncopen ex ἰσχανόφωνος natum: ἰσχάνω autem idem atque ἰσχω valuisse constat. Est etiam apud *Hesych.* in Βάττος, τραυλόφωνος, ἰσχνόφωνος: et apud eundem, ubi Ἰσχνόφωνος exponitur ἀπεχόμενος τὴν φωνήν, haud dubie ἐπεχόμενος legendum: sic quidem *Schol. Pind.* ad titulum *Pyth.* IV. τὸ ἐπέχεσθαι τὴν γλῶτταν βατταρίζειν φασί: ibidemque plus semel ἰσχνόφωνος scribitur. S.

9. ἀπὸ τῆς τιμῆς τὴν ἔσχε) Nihil verius. *Batti* pristinum nomen *Aristoteles*, apud *Euseb. Chron.*, ubi p. 73. doctissime, ut solet, ill. *Scaliger*, ex *Callimacho*, *Pindarique* Criticis ad *Pyth. Od.* V. 117. Multa quoque *Spanhemius* ad

Callimachi Hymn. in Apoll. vs. 75. Ex oraculo autem, [lin. 15.] Βάτρ' ἐπὶ Φωνῆν ἤλθεις, liquidissima verbis *Plutarchi* T. II. p. 205. medela, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν Φωνὴν παραγενόμενον *Battum*, nam ἐπὶ τὴν Ῥώμην, quod nunc est, longe ineptissimum. Idem *Cl. Reiskium Animadverss. ad Plutarch.* p. 261. conperio observasse. WESS.

15. Βάτρ' ἐπὶ Φωνῆν etc.) Eadem habet *Tzetzes Chil. VI. vs. 549.* [et *Schol. ad Pind. Pyth. IV. 10.* ubi etiam ex aliis auctoribus alia caussa, cur oraculum *Battus* consuluerit, aliudque responsum refertur.] Paulum diversa prostant in *Schol. ad Callim. Hymn. in Apoll. vs. 75.* ἀναξ' δὲ σε Φοῖβος ἀνάγει ἐς Λιβύην ἐλθεῖν μελοτρόφον οἰκιστῆρα. His proxima, nisi fallor, *Herodotus* ista subiecerat: [lin. 19.] Ὅ δὲ ἀμείβετο τοῖσδε, ὦ Ἔκκαξ etc. Intermedia quae leguntur, mea quidem opinione, literatoris notam sapiunt marginalem: ὥσπερ εἰ εἶπαι Ἑλλάδι γλώσση χρωμένη, ᾧ βασιλεῦ ἐπὶ Φωνῆν ἤλθεις. [Me vero non poenitet, Scriptori nostro, verborum neutiquam ita pareo, eadem adseruisse.] *Herodotum* utique sola decent ista: Λίβυες τὸν βασιλέα Βάττον καλεῖσσι, καὶ τούτου εἵνεκα δοκέω θεσπίξουσιν τὴν Πυθίαν καλεῖσθαι μιν Λιβυκῆ γλώσση, εἰδυῖαν ὡς βασιλεὺς ἔσται ἐν Λιβύῃ. Ad interrogata non respondere mos Deo fuit Delphico, quem attigi in *Schol. ad Phoen. p. 678.* Quod suspicabatur *Herodotus*, aliud olim *Batto* proprium inditum fuisse nomen, aliorum firmatur testimoniis, collectis ill. *Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. vs. 75.* VALCK. — *Hesychius*: Βάττος βασιλεὺς, τέρμανος, Λίβυες. Videtur alium etiam, praeter *Herodotum*, secutus auctorem. S.

24. ὄχετο μεταξύ ἀπολιπὼν - - ἐς τὴν Θήρην) Sedandae sunt turbellae, quas innocens illud μεταξύ fecit. Sive enim ex *Hesychio*, Μεταξὺ, ἐξάφνης, μετ' ὀλίγου interpretis; sive cum *Porto*, μεταξύ ἀπολιπὼν (τὸν πρότερον τόπον) interea relicto priore loco abijt; quid tandem in sermone salebrosi? Recurret c. 160. ἐς δ' μοι εὐταὶ ἀπολιπὼντι ὄχετο ἐς ἄλλοιον χώρον. In *Platonis Lysid. p. 207. A.* Ἰππῖτα δ' Μειλίχτος - - μεταξύ παίξων εἰσέρχεται. Geminum dabit *Isocrates Evagor. p. 200. B.* Ex *Plutarcho μετ' ὀλίγου Hesychii* lucem mutuatur, referente *Philippum*, a *Graccis* terra marique imperatorem salutatum, καὶ μεταξύ δὲ Ἀλιβιανῶν - - μετὰ τῶν Θηβαίων καταστρωθῆναι, tum de inscutis deinde regibus,

τοῖς μεταξὺ Μακεδονικοῖς βασιλεῦσι, T. II. p. 240. At horum satis. WESS. — Pro μεταξὺ ἀπολιπῶν, Reiskius μετὰ ξυμπολιπῶν aut ionice μεταξὺ ξυμπολιπητέων legendum coniectaverat: quae violenta utique foret mutatio. Μεταξὺ quidni, ut alibi, interim intelligeremus? scilicet, interim dum occasionem nactus esset oraculo obtemperandi; dum ei δύναμις et manus hominum adfutura esset, qua ad coloniam in Libya condendam proficisceretur. Sic ἀπολιπῶν intelligi debet αὐτὴν, scil. τὴν Πυθίαν, aut ἀπολιπῶν Δελφούς, interim relictis Delphis Theram abiit. Possit vero etiam ἀπολιπῶν significare desiit, destitit: scil. desiit urgere Pythiam, et aliud responsum petere; atque interim (scil. dum accidit id, quod continuo deinde narratur) Theram rediit. S.

CAP. CLVI. 1 - 3. αὐτῷ δὲ τούτῳ - - - συνεφέρετο παλιγκότως) Παλίγκοτα et παλιγκότως illuminat Galenus ad Hippocrat. de Fractur. p. 547. WESS. — Vide Foësiū Oecon. Hippocr. voc. Παλίγκοτος. Sunt παλίγκοτα παθήματα, recrudescentes, denuo excandescentes dolores. Et homo παλίγκοτος Aristophani Pac. 389. dicitur, qui ἐξ ὑποτροφῆς πάλιν ὄργισθεῖς. Itaque non satis est quod in Gronovii latinis positum, male cessit; aut quod in nostris, ira dei incubuit: oportebat, denuo incubuit; denuo male cessit: respicitur enim ad ea quae cap. 151. dicta sunt. Ad verbum συνεφέρετο videri τὸ θεῖον deesse monuit Reisk. similique ratione Portus nominativum ἢ Πυθίη subintelligebat. At verbum προσφέρεσθαι τινι isto modo construitur, non συμφέρεσθαι. Legimus c. 157, 1. οὐδὲν γὰρ σφι χρηστὸν συνεφέρετο, nihil illis prosperum accidit: et VIII. 86, 6. ἔμελλε τοιοῦτό σφι συνοῖσθαι, οἷόν περ ἀπέβη. Tum vero impersonaliter, I. 19, 2. συννεύχθη τοιόνδε γενέσθαι πρηγμα. Sic II. 111, 3. συνευχεθῆναι δὲ οἱ τυφλὸν γενέσθαι. Quoniam tamen, quando impersonaliter ponitur hoc verbum, constanter aliud adicitur in infinitivo; si qui h. l. codices συνεφέρετο παλίγκοτα dedissent, id praelaturus eram: quemadmodum IV. 15, 15. αἰτ, πειθομένοισι δὲ ἄμεινον συνοῖσθαι, nisi ibi ἄμεινον non nominativum adiectivi esse status, sed adverbium, sicut hic παλιγκότως. S.

3. ἀγνωεῦντες δὲ τὰς συμφορὰς) Causas calamitatum; ut tritissima Novi Foed. ζωὴ, ἀνάστασις, [Iohann. xi, 25.] atque hoc de genere plura. WESS.

[5 seq. συγκρίζουσι βάττω - - - ἄμεινον πρήξειν) „Aut

„συγκρίζονται legendum, (adnotavit Reisk.) aut α συγκρί-
 ζουσι.“ Copiose de hoc loco, in *Var. Lect.* disputavi sed,
 ut tunc, sic etiam nunc, quidnam potissimum probem,
 incertus haereo. Erunt quibus expeditissima Schaeferi ra-
 tio videatur, παρέξειν corrigentis: meliora se (nempe Dei
 nomine Pythia loquitur) illis daturum, Cyrenen cum Batto
 condentibus. Sicut πόνον aut πρήματα, sic et ἀγαθόν et αἰμι-
 νον παρέχειν τινὶ dici potuerit. Mirum vero, in vulgatam
 scripturam libros coniurasse omnes. S.]

12. ἀπέπλων) In Ionum πλώων, derivataque, amanuen-
 sium grassatur licentia. Ἀπέπλων ὀπίσω ἐς τὴν Ἀσίαν mss̄ti
 lib. VI. 116. ἀπέπλων ὀπίσω ἐπὶ τὸ Ἀγριμίσιον concorditer
 plerique omnes lib. VIII. 14. Hic manum iniicit et mora-
 tur [lin. 13.] εἰρέθη Codd. ex Poëtae ἑμίθη, quod lib. VI. 15.
 sicuti prius supra in Edd. c. 77. et VII. 104. in scriptis.
 Utrumque genio Ionismi minime pugnare ex *Eustath.* ad
Homer. p. 1540, 12. [Odys. p. 250, 52. ed. Bas.] certum
 est. WESS. — Vide *Var. Lect.* ubi etiam significavi, non
 Πλάτεια, (lin. 14.) sed Πλατεία editum me voluisse, sicut
 Πλατέων c. 151. et 152. *Stephanus Byz.* Πλατεία, νῆσι Λιβύης. S.

CAP. CLVII. 7. Αἴ τῦ ἐμεῦ) Principis poëtae πολ-
 λῶν ἀνθρώπων ἴδεν ἄστια, et μεγάλα ἄστια ἀθήπων Nostri
 lib. I. 5. vereor, ut efficiant, *Libyam ἄστῦ*, quod hic antea,
 optime dici. [.. Ἄστῦ bene habet. (ait Reiske, in *Animadv.*
 editis) Non urbem modo, sed provinciam quoque signi-
 ficat; proprie populum coetumque. Vid. l. 5. Hinc emen-
 dandus *Plutarch.* in *Opuse.* T. I. p. 726, 2.“] Mihi αἴ τῦ
 blanditur mirifice, solo ingenii remigio a *Cl. de Pauw*
 productum, atque a *Gronov.* ex manu exaratis assertum
 quidem, sed haud feliciter explicitum. Sententia gravis
 est et εἰρωνική: Si tu Libyam, ovibus foecundam, neque a te
 aditam melius, quam ipsemet ego, nosti, sapientiam huc acce-
 dentis nimis miror. Al Dorum, vice αἴ, et μυστικίς, non
 nesciunt Grammatici. WESS.

Ibid. Ἄστῦ ἐμεῦ Λιβύην etc.) Edixit nonnemo, Ἄστῦ omni-
 no rectum esse, neque debere sollicitari. Perversa vir *Cl. [Gronov.]*
 interpretatione corrupit inventam a se lectionem in
Med. Codice, αἴ τῦ, vel αἴ τὸ, reddens *Eia tu*: non recor-
 dabatur αἴ, si, Dorice pronunciatum αἴ. Huius oraculi Ioni
 medela persanati laudem *Adrianus* noster *Heringa* reporta-

bit, qui mihi aliquando domi suae facile persuasit scribendum: Αἰ τὸ ἐμεῦ Λιβ. -- Μὴ ἐλθῶν ἐλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ. Sua Dialecto Cyrenaei vel acceperant vel certe memoriae tradiderant oraculum, quod aestimare licet ex *Plutarchi* T. II. p. 408. A. Βάττος ἦκε δεύτερον ποτινιάμενος· ὑπειπὼν οὖν ὁ θεὸς --- με Λιβύαν μαλοτρόφον· οἴσθας ἄρειον, Μὴ ἐλθῶν· ἐλθόντος ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ· οὕτω πάλιν αὐτὸν ἐξέπεμψε. Sententiam prorsus obscurat inter voces ἐλθῶν et ἐλθόντος perperam posita distinctio, recte praetermissa in antiquis Edd. Hic naturalis esset ordo verborum, Αἰ τὸ, μὴ ἐλθῶν, Λιβύαν οἴσθας ἄρειον ἐμεῦ ἐλθόντος, etc. *Tuam ego valde miror sapientiam, si tu, qui Libyen nondum adiisti, melius illam nosti quam ego, qui illuc venerim.* Proclive nunc erit suam oraculo formam indere, *Plutarcho* repertam:

Αἰ τὸ ἐμεῦ Λιβύαν μαλοτρόφον οἴσθας ἄρειον
μὴ ἐλθῶν ἐλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ.

Ore loquens Ionico Noster, quandoquidem Dorica quoque dedit in oraculo sequenti c. 159. fortasse ne hic quidem Doricum in Λιβύαν μαλοτρόφον evitaverat πλατειασμὸν, sicut αἰ pro εἰ. In Doricis reliquiis, *Sophonis* inprimis et *Epicarmi*, pro εἰ κε, vel ἐάν, frequentatur αἶνα, subiunctivis modis iunctum. Commodum hic locum inveniet ingeniosa *Medici* nostratis *Heringae* coniectura, in *Hesychio* pro Βαῖκαν, Κρηῆτες· corrigentis, Βαῖκα, ἐάν, Κρηῆτες. VALCK.

14. τῶ ὄνομα ἦν Ἀζιρις, τὸν νόπαι) Conspirant in voce Ἀζιριστον divellenda doctissimi homines *Is. Vossius*, *Pavius*, *Berglerus*, *Melotus*, *Bouherius*, *Bondam*, [*Petr. Bondam*, I. C. *Variar. Lect. lib. I. c. 3. Zutphan. 1759.*] a quibus non dissentio. *Herodotus* praeivit omnibus c. 169. Locus ipse promiscue Ἀζιλις ac Ἀζιρις, ut saepiuscule in talibus, ap. *Steph. Byz.* Mox συγκληθῆναι ex dialecti formula, qua συγκεκληθῆσμένῃ lib. VII. 129. etc. WESS.

CAP. CLVIII. [3. et seqq. ἦγον δὲ σφεας --- πρὸς ἐσπέριν· καὶ τὸν κάλλιστον τῶν χώρων, ἵνα --- μὴ ἴδωσιν --- νυκτὸς παρεῖγον.) In ed. *Wess.* et superioribus edd. post χώρων interpungebatur oratio, ut verba καὶ τὸν καλλ. τῶν χώρων ad praecedentia referrentur: et *Vallae* interpretationem (*vesperam versus et ad locorum speciosissimum duxerunt, et quidem noctu, ne Graeci --- diurnum spatium metiendo animadverterent:*) ipse etiam *Wesselingius*, nihil ad hunc locum monens,

fenuerat. Veram verborum distinctionem et auctoris sententiam primus *Reizius*, quum in contextu, tum in *Praefat.* p. x-xii. aperuit. Cuius in distinguendis verbis rationem quum *Borheck* esset secutus, *Larcherus*, eandem rationem merito probans, in misto codice fuisse eam a *Borheckio* repertam putavit. Ita constanter ille, etiam tunc quam alteram Versionis suae editionem procuraret, *Reizii* de *Herodoto* merita ignoravit, et, quidquid hic ad expoliendum Scriptorem nostrum contulerat, id *Borheckio* suo acceptum retulit. Eandem vero verborum distinctionem in uno ex *Parisiensibus* codicibus a se repertam esse idem *Larcherus* significat. At noster quidem ms. *F.* et post ἐσπέριον, et post χάριον interpungit. Pro πρὸς ἐσπέριον, πρὸς ἐσπέριος se maluisse *Reizius* l. c. professus est: idque opportunum utique foret, sed et perinde ferendum vulgatum, in quod consentiunt libri. *S.*]

10. ἐμβαῦτα γὰρ ὁ οὐρανὸς τέτρηται) Virulentum est Comici, Iovem pluvium διὰ κοσκίνου ὕδατιν, per cribrum miere Nub. vs. 372.; Afrorum, ὁ οὐρανὸς τέτρηται, de copiosa isthuc coelesti aqua, suavius multo; Hebraeorum *Genes. c. vii. 11.* וַאֲרַבְתַּן שְׁמַיִם נַחְתּוּ, et coeli fenestras reseratue sunt, excellentissimum. Audiatur *Eustath.*, ὁ δὲ πρὶ τῆς Λιβυκῆς γῆς, Nostrum spectans, τετερεῖσθαι τὸν οὐρανόν, φάσματις — ἐπερατεύσατο. ἐθέλει γὰρ εἰπεῖν, τὸν οὐρανόν, ὡς εἶδ' ἵνα διέξαμεν, ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις γαίαις ἐστεγανῶσθαι πρὶ οὐ τὸν τόπον ταῦτα, εἰς συντερεῖσθαι, ὡς ὑπὸν συγκλόν ἐξεριύγεσθαι, καὶ ἀρῆαι τὰ ἴσκι πρὸς τροφιμότητι: quibus ad loci explanationem nihil nitidius clariusve. Rem perspectam habuit citra *Eustathii* auxilium *Ampl. Bouherius* Diss. *Herodot. c. 12. p. 158. WESS.*

10. ὁ οὐρανὸς τέτρηται) Galeo significant ista loci fertilitatem et ubertatem: vellem docuisset, quo modo tandem fertilitas per coelum possit foratum designari. Dum quis ista nobis probabilius interpretetur, interea quae mihi venit olim in mentem coniecturam proponam. Οὐρανός in antiquis scribi solet Codd. οὐρανός: unicam his literam praefigamus, recuperabimus vocem βουρανός, quam ego hic valde commodam iudico, ut Battum et comites quum ad fontem indigenae duxissent Libyes, dixisse perhibeantur: οὐρανός Ἕλληνας, ἐμβαῦτα ὑμῶν ἵσκιον εἶδατε, ἐμβαῦτα γὰρ ὁ οὐρανὸς τέτρηται: hoc in loco commoda vobis erit sedes. haec enim con-

lis vel ager perforatus est; fontibus nimirum: id est γῆ ἐστὶ ἐπυδρὸς πίδαξι, quod legitur c. 198. Primum Βουνὸς vox fuit Cyrenaeis usitata: Herod. IV. 199., χώρων τὰ μέσα -- Βουνὸς καλέουσι: attigit Casaub. in Athen. III. c. 22. [ad III. pag. 100. f.] Eustathius in Hom. Od. τ'. p. 680, 37., Κεῖται καὶ ἐν Ἡροδότῳ βάρβαρος λέξις ὁ Βουνὸς, Λιβυκὴ γὰρ. Idem in Iliad. λ'. p. 831, 32. ἡ δὲ κολώνη καὶ λόφος ἂν λέγοιτο καὶ Βουνὸς, ὅπερ Ἡρόδοτος μὲν Λιβύων λέξιν εἶναι φησιν, Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει, ὅτι Φιλήμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα ὡς βάρβαρον, λόφον γὰρ καλοῦσι. [Eustath. p. 1854. et p. 880. ed. Rom.] Quos respicit Aelius Dionysius comici Philemonis duo senarios Io. Clericus e Phrynichi repetere potuerat Ecl. p. 156., cui Βουνὸς etiam ὀθνεῖα dicitur Φωνὴ τῆς Ἀττικῆς. A Doriensibus in Sicilia vocem transsumsisse videtur Aeschylus; a Cyrenaeis accipere potuerunt Alexandrini: recentiores Graeci quivis colles et tumulos βουνὸς dixerunt et μαστούς, Aetoli veteres βωμούς. Cyrenaicae regionis βουνὸι similes fuere βουνοειδέσιν ἀναστήμασι τόπων γεωργησίμοις, Diodoro memoratis V. 40. Praeterea tumulum hic a Batto occupatum fontibus fuisse constat irriguum: vide P. Leopard. Em. III. cap. xi. S. Bochart. Geogr. Sacr. II. 1. c. 25. et Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. vs. 88. Iustinus XIII. 7. Montem Cyram et propter amoenitatem loci et propter fontium ubertatem occupavere. Fons Apollinis Herodoto dictus et Pindaro, Callimacho est Κύρη, unde nomen acceperit Κυρήνη. κρήνην Θεστίν memorat Herodot. c. 159. VALCK.

CAP. CLIX. 1. 2. Ἐπὶ --- τοῦ οἰκιστέω τῆς ζόης) Inprudens Valla, vertendo qui condidit Zoam, urbem extruxit, nequaquam a viro Celeb., quod demiror, destructam, quandoquidem interpretis lapsus eruditissimus P. Leopardus dudum detexerat Emend. lib. III. 11. Potuerat Scriptor ἐπὶ τοῦ οἰκιστέω, [absque τῆς ζόης] sicuti mox; elegit aliud, aequè adcommodatum et iucundum. Battus, Cyrenarum conditor, οἰκιστῆς Pindaro Callimachoque, natus apud populares honores, quales οἰκιστῆ ἢ mos deferebat lib. VI. 38. Facessat ergo in Morboniam, quorsum a Pavio et Bouherio amandatur, urbs Zoa, addita in Abr. Ortelii Thesaurum Geographicum et pietas tabulas imprudenter: facessant irrita aliorum molimina. WESS. — Non modo Vallae latina intacta h. l. reliquerat Grono-

vius, verum etiam primus, pro excellenti suo nimirum iudicio, Ζέης maiuscula litera initiali curaverat edendum: neque in Notis retractavit errorem. S.

Ibid. Ἐπὶ μὲν νυν Βάττω τοῦ εἰκιστέω τῆς Ζέης) Hic etiam Thesaurum Ortelii locupletavit urbium populorumque conditoris Vallae versio: illa *Battum* nobis dedit qui condidit Zoam. Error absurdus propagari per Edd. non debuerat, quem ante annos ducentos iam indicatum sustulit Leopardus Em. III. c. xi. *Vita, ἢ ζῶν, Herodoto* scribitur ζέω. ἐπὶ μὲν νυν τῆς Ζέης Βατ. τοῦ εἰκιστέω. Errorem peperit e situ suo, Herodoteo more, distracta vocula. Nihil est in his aut vicinis nodosi. Dum viveret Cyrenes conditor Battus, qui per annos regnavit quadraginta, huiusque filio Arcesila per annos xvi. regnante, res Cyrenaeorum in eodem ferme statu permanserunt: sub tertio demum rege, qui fuit Battus istius nominis II. Εὐδαίμων dictus, Graecis divinitus in Africam evocatis, amplificatae. Sed, si licet, suspicor equidem, ante haec verba, Ἐπὶ μὲν νυν Β. τοῦ εἰκιστέω τῆς Ζέης, olim alia quaedam lecta, quae nobis perierint, de condita Cyrene, quo referretur adpellatio τοῦ εἰκιστέω, atque in his forte traditum, quando Battus expeditum acceperit usum linguae: Monte Cyra occupato, secundum Iustin. XIII. 7., Battus linguae nodis solutis loqui primum coepit; quae res animos eorum, ex promissis Dei iam parte percepta, in reliquam spem condendae urbis accendit. Auctore Pausania X. [cap. 15 extr.] p. 354., vixit Battus leonem, καὶ αὐτὸν τὸ δίδμα τὸ ἐκ τῆς θύρας θύοντι σαθρὸς καὶ ἀβρα ἠνάγκασεν. Instar Batti forte τριμλός Croesi filius in subito terrore vitium nodumque linguae rupit, planeque et articulate eloquutus est, Gell. Noct. Att. V. 9. Ἐξέβη σαρὸν ἐπὶ ἡμερῶν καὶ κακοῦ, Herod. I. 85. VALCK.

5. 6. ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου, Βάττω τοῦ Εὐδ.) Optime ad hunc modum interpretum Nob. Palmerius Exercit. in Gr. Auctor. p. 24. Nam Battus, eius nominis secundus, Felix adpellatus est, non tertius. Ἐπὶ τρίτω successione ordinem requirit. Bene Plutarchus in Coriol. p. 218. κ. τῶν αἰώνων ἢ (Graeci ἐπώνυμον εἶδον) τὸν Εὐδαίμονα, τῷ εἰκιστέω τῶν Βάττων. Attigi ad Diodorum T. II. p. 551. WESS.

24. ἀπὸ τούτων Αἰγ. κατὰ ταῦτά ἐπιμαρτυροῦντο Ἀπρία, ἀπίστασαν ἀπ' αὐτοῦ) Adi sodes lib. II. 251. ubi ἡ εἰς Ἀδριακῶν

λόγοισι, de hac *Melpomenes* parte. WESS. — Κατὰ ταῦτά, ut apud alios, sic constanter aliàs apud Nostrum, quoad quidem aut memini aut adnotavi, eodem modo, significat. Sic II. 48, 5. 104, 18. 105, 3. III. 48, 14. etc. Sic item II. 50, 15. ubi quidem etiam *eisdem in locis* intelligi possit. Quarum notionum quum neutra huic loco opportuna esset, de eodem tempore accepi, et protinus interpretatus sum; idem significare posse κατὰ ταῦτά ratus atque αὐτίκα, quod adverbium eodem de fonte derivatum est: in eandemque sententiam Scriptor noster, de eadem re agens II. 161, 17. ἀπέστησαν ἐκ τῆς ἰθείης dixerat. Eandem formulam κατὰ ταῦτά de tempore etiam *Wess.* accepit: qui eam, quum in *Vallae* latinis nihil ei responderet, adverbio temporis *tum* expressit, qua de re *Aegyptii tum succensentes Apriae, ab eo defecerunt*: et sic ille quidem κατὰ ταῦτά cum ἐπιμεμφόμενοι iunxit, ego vero ad ἀπέστησαν referens, comma post ταῦτά interserui. Quodsi κατὰ ταῦτά cum ἐπιμεμφ. iungi debeat, tum vero κατὰ ταῦτά ἐπιμεμφόμενοι Ἀπρίῃ significabit hoc ipsum exprobrantes *Apriae, propter hoc ipsum succensentes Apriae.* cf. ad V. 53, 12. notanda. Atque haec verissima explicandae huius ῥήσεως ratio esse videtur; quare deletum comma post ταῦτά, et ante κατὰ repositum velim: sic vero etiam, pro κατὰ ταῦτά, commode cum ms. *Arch.* κατὰ ταῦτα (aut potius κατὰ ταῦτά ταῦτα, coll. cap. 160, 8.) legetur. In eandem sententiam II. 161, 12. absque κατὰ praepositione ait, Αἰγύπτιοι ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι. S.

CAP. CLX. 1. Ἀρκεσίλειος) Sic [loco olim vulgati Ἀρκεσίλειος et Ἀρκεσίλειος] ob secundum quartumque casum Ἀρκεσίλειω, Ἀρκεσίλειων: et quoniam toties totiesque in sequentibus Ἀρκεσίλειως. Similis sunt flexionis Μενέλειως, Χαρίλειως, etc. WESS. — Pari ratione atticà formà λεώς, pro λαός, utitur Noster I. 22, 9. II. 129, 5. VIII. 136, 12. S.

[11. ἐν Λεύκωνι) Apud *Ptolemaeum* lib. IV. c. 5. p. m. 104. memoratur Μαρμαρικῆς κόμη μεσόγειος Λευκόνη, nescio an eadem quae *Herodoto* Λεύκων. S.]

[16. φάρμακον nescio an δηλητήριον (venenatum) intelligatur, quod ei a fratre paratum fuisset, nec vero lethalem exercuisset vim, quare dein strangulatus ab eodem fuisset. S.]

16 seq. ὁ ἀδελφεὸς Λέαρχος) Habeat suum sibi nomen homo infelix et ingratus. *Plutarcho* Virtut. Mulier. pag.

260. E. *Λάαρχος*, quod idem nomen, non tamen Arcesilai frater, sed φίλος πονηρός, per amici nomen regis mortem architectatus et tyrannidem; ubi de perditu hominis interitu et *Eryxo*, animosa matrona, plura. Quod ibidem de Amasidis, Aegyptiorum regis, militibus, id suspicionem firmat, qua de lib. II. 181. *Polyaeno* consimiliter *Λάαρχος* lib. VIII. 41. sed ex *Plutarcho*. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

17. *Ἀλίαςχος*) Cyrenaica, ni fallor, nominis forma *Λάαρχος* in *Ἀλαρχος* vel *Ἀλίαςχος* facile transiit. Amicus infidus, qui secundum Arcesilam suffocavit, quique tyrannus evasit patriae, frequenter *Λάαρχος* dicitur *Plutarcho* T. II. pag. 260. et 261. etiam in *Λάαρχος* concinit *Plutarcho* *Polyaenus* VIII. c. 41. Arcesilai viduae *Eryxus* uterque virtutes praedicat. VALCK.

CAP. CLXI. 2. χαλός τι ἔδν καὶ οὐκ ἀρσίπους) Cl. de *Παυω* καὶ οὐκ ἀγγίνους, et minime sollers. Quo non indigemus. Est inter exempla Herodoteae *πρωσουλογίας*. *Claudum* praeterea hunc *Battum* *Plutarchus* praedicat. non insulsum neque stupidum, nedum *Herodotus*. WESS.

6. ἐκ τῆς Μαντινίας) Secum in Africam ducere iubentur, qui ipsorum componeret dissidia. *καταρτιστήρα*, sive *reconciliatorem pacis*; qualis petentibus concessus fuit a *Mantinensibus* *Demonax*. In Excerptis etiam e *Diod. Sic.* p. 550., τῆς Κυρηναίων στάσεως διατητῆς fuisse dicitur *Δικαιονάξ* Μαντινεύς, συνέσει καὶ δικαιοσύνη δισκῶν διαδίρειν. Arcasium his non vulgaris honos iste fuit a Deo Delphico tributus tanquam *εὐνοματάτοις*. *Aelian.* *Var. Hist.* II. 28. εὐνοματάτους γενέσθαι καὶ Μαντινίας ἀκούων, οὐδὲν ἤττον Λακεδαιμόνων, οὐδὲ Κρητῶν, οὐδὲ Λακεδαιμονίων αὐτῶν, οὐδ' Ἀθηναίων. Ex hac gente magistram *Socrates*, discipulam habuit *Plato*. Dissidentes inter se *Milesii Parios* ex omnibus Graecis sibi delegerunt *καταρτιστήρα*, *Herod.* V. 29. VALCK.

7. *καταρτιστήρα*) *Demonax*, τῆς Κυρηναίων ταίφης διατητῆς in *Diodori* T. II. p. 550.; *Nostri* ex nationis dialecto prius lib. V. 29. Pervenit in hanc usque aetatem aureus *Cyrenaeorum* numus, ab *Harduino* indicatus, in quo partim ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ, partim ΚΥΡΑΝΙΩΝ. Dubium non est, quin *Mantinensem* *Demonactem*, eiusque egregiam operam, haud ingratis *Cyrenaeis* impensam, posteris ille tra-

diderit: an vero sub hoc tempus proculus, mihi quidem valde ambiguum. At vide Ampl. Bouherii Diss. Herod. c. 12. p. 142. super illa quaestione. WESS.

14. τεμένεια ἐξελών) Laurentius *fana*. Melius *certas agri portiones*, quales et illae, in quibus Silphii proventus ap. Hesychium Βάττου σίλφιον. Vetus consuetudo, a Poëta Iliad. ζ. 194. signata, et Aristide T. I. p. 12. ὅτι περ τοῖς βασιλεῦσι τεμένη καὶ χάρους ἐξαιροῦσι. Addidit Demonax ἱρωσύνας, quoniam τὰ γέρεα regum olim sacerdotia, uti Spartaë lib. VI. 56., complectebantur. Vallae lapsum tetigit consulti-
tissim. Barbeyracius Histor. Foeder. T. I. p. 58. WESS. — De vocab. τέμενος vide Homeri Interpretes ad Iliad. ζ. 194. Equidem sacros agros τεμένεια hic interpretatus sum, ratus agros intelligi e quibus sacerdotes reditum percipere soliti erant. Facile autem *certas agri portiones* cum Wess. reponi patiar. S.

Ibid. τεμένεια ἐξελών καὶ ἱρωσύνας) Itaque adeo, si sana est lectio vulgata, populi Demonax adsuetus imperio Regem fecerit *sacrificulum*; cui sane mirarer si nullam ille voluerit relictam praeterea honoris praerogativam, quam legitimam habuerant maiores. Diis solebant fatoque functis heroibus regibusve τεμένη ἐξελεῖν: vivo Batto cur τεμένεια voluerit ἐξελεῖν non exputo. Ne rigida quidem Arcadis severitas alia maiorum ῥητὰ saltem γέρεα denegare Regi potuit, praeter ἱρωσύνας, sive curam sacrorum administrandorum. Legisse videtur a vulgatis diversa Valla, qui proxima, τὰ ἄλλα - - ἐς μέσον τῷ δήμῳ ἔθηκε, cetera, in medium posita populo restituit, minus commode expressit. Legitur lib. III. c. 80. ἐς μέσον Πέρσησι καταθεῖναι τὰ πρήγματα: qui a patre acceptum imperium sponte sua populo restituit, dicitur ἐς μέσον Κώοισι καταθεῖς τὴν ἀρχὴν, lib. VII. 164. Graecorum more, in medium ponere, dicere non recusant Latini. VALCK.

CAP. CLXII. 10. ἐν τῷ Κορινθίων Διθαυρῷ) Non Corinthiorum populus dedicarat, sed Cypselus, Herod. I. 14. Quam Olympiae dedicarat Sicyoniorum tyrannus Myron, aedicula tamen dicebatur Σικωνίων Διθαυρῶς, teste Pausan. lib. VI. c. 19., quo capite in Alti Olympiaca superstites sua aetate recenset aedienlas sive Διθαυρῶς καλουμένους Sicyoniorum, Carthaginensium, (de horum spoliis a Gelone fuit

is thesaurus consecratus:) Epidamniorum, Sybaritarum, Cyrenacorum, Metapontinorum, Megarensium, Gelaorum: initio capitis, καὶ ἐν Δελφοῖς, inquit, Ἕλληνας τοὺς ἐποιήσαντο τῷ Ἀπόλλωνι θυσιαροῦς: in quibus sua quaque civitas donaria, aurum etiam et argentum Apollini sacrandum, deponeret, sive τὰ ἀνάθηματα et τὰ ἱερὰ χημίματα. Civitatum thesauros hic Apollinis veluti fidei commissos, quibus ubi posceret usus illinc repetitis uterentur, mihi quidem non liquet. Τὸν ἐν Δελφοῖς τῶν Ἀθηναίων θυσιαρῶν memorat Xenoph. Κυρ. Ἀναθ. lib. V. p. 206, 55. Clazomeniorum, Herod. I. 51. Siphniorum, idem III. 57. Sicyoniorum, Thebanorum, Cnidiorum, Syracusanorum, Potidaetarum, Pausanias lib. X. c. 11., cuius aevō nihil in his erat pecuniae sacrae. Haec addantur H. Valerio notatis in Exc. Peiresc. p. 77. VALCK.

11. ἀπικαμένη δὲ παρὰ τοῦτον) Operarum Aldi socordia τοῦτο peperit et secuturis reliquit. Critici ad Pindari Od. Pyth. IV. pr. de Pheretima filioque, πέμπτος δὲ ἴσται Ἀρκεσίλαος, Φερεσίμης υἱός, ὡς Ἡσιόδος μνημονεύει. Falso de Homiōdo, qui de eo nec scripsit, neque potuit. Voluerunt ὡς Ἡρόδοτος. Falso insuper πέμπτος. Arcesilaus hic regum fuit tertus. Salaminius Eue lthon locum occupat in Polytaeni lib. VIII. c. 47. WESS.

14. λαμβάνουσα τὸ διδόμενον) Syllabam effecisse suspicor postremam, ut vocula nobis alii perierit, reponendumque ἢ δὲ λαμβάνουσα τὸ αἰεὶ διδόμενον. De sibi invicem continua serie succedentibus sic solet αἰὲν venuste poni pro τερταῖς. Homerus μελισσῶν meminuit. Πίττης ἐν γλαφυρῆ αἰεὶ εἶν ἰσχυμέναν, Iliad. ε'. 88. Vide Hesych. in Αἰεὶναι. Thucyd. p. 277, 78., Ἀθηναίων ὁ αἰεὶ ἐντὸς γινόμενος. Herod. II. 168. ταῦτα τοῖσι αἰεὶ ἀρροφοροῦσι ἴδιόστο: et saepius alibi. Vocem autem istam, quod fatendum est, valde accommodam, hoc in loco ingiisse videtur Eustathius, ex Herodoto sic historiam spartanā in Ἰλ. ζ'. p. 525. [p. 657. ed. Rom.] αἰὲ γὰρ ἐκείνη τὸ μὴ διδόμενον, φησὶν, ἐλάμβανε, καὶ καλὸν ἔλεγε, κάλλιον δὲ ἔφησι (lege ἐκεῖνο,) τὸ στρατιῶν λαβεῖν. τελευταῖον ἐξέπιμψεν αὐτῇ δῶρον ἄτρεκτον χρύσειον καὶ ἡλεκάντην, ἢ καὶ αἶρον προσέβητο, καὶ προσετίπεν, ὅτι γυναῖκα τοιοῦταις δαψύσαι χρεὶ, ἀλλ' οὐ στρατιᾷ θυσιαροῦσιν ἐκ τῶν τρωμέτων. Miror ultima, et in his vocem Ionicam Herodoti. Paene ultima lectiones adducunt a Grunovio

reiectas. Homerica, Ἴστον τ' ἠλακάτην τε etc. *Aristophanis* etiam expressit *Lysistrata* vs. 519., Ὁ δέ μ' εὐθύς ἔφασκεν ὑποβλέψας, εἰ μὴ τὸν στήμονα νήσω, Ὅσοι ὑξέσθαι μακρὰ τὴν κεφαλὴν πόλεμος δ' ἀνδρεσσι μελήσει: sic modulus versui reddendus est, vitiatas in vulgatis, Ὁ δέ μ' εὐθύς ὑποβλέψας ἔφασκε, καὶ μὴ etc. VALCK.

20. ἀλλ' οὐ στρατιῇ) Unde *Eustath.*, qui excerpit, στρατιῇ adstruxerit *Θησκούση* ἐκ τῶν τραμάτων, cum illis scio, qui penitissime ignorant. Sibi habeat servetque: ad *Herodotum* nihil. WESS.

CAP. CLXIII. 6. Ἐπὶ μὲν τέσσαρας Βάττους etc.) Quae de quatuor *Battis* totidemque *Arcesilais* hic leguntur, illuminarunt *Palmerius* in *Exercit.* pag. 24. *H. Valesius* et *P. Wesseling.* in *Exc. Diodori* T. II. p. 550. 551. VALCK. — Oraculum de quatuor *Battis* totidemque *Arcesilais*, ex tripode dictum. Valuit in illa regum stirpe et serie, quod celebri olim in usu, ut nepos avi nomine insigniretur. Multa ad *Diodor.* T. II. p. 550. *H. Valesius*, et *Bouherius* in *Diss. Herodotea.* WESS.

11. ἀπόπεμπε κατ' οὐρον) Trade secundo vento, praestiterat; ex formula *Sophocl.* *Trach.* vs. 474. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ῥεῖτω κατ' οὐρον, et *Aeschyli* VII. *Theb.* vs. 696. ἴτω κατ' οὐρον. Adde *Schol.* ad *Trachin.* vs. 828. WESS.

14. ταῦρος ὁ καλλιστεύων) Maxima taurus victima, ὁ καλλιστεύων τῶν ταύρων, *Diodoro* lib. IV. 23. *Pythia* obscure *Alazirem*, *Arcesilai* socerum, indigetasse videtur, una cum genero interiturum, prorsus ut ταύρου titulo *Philippum*, *Alexandri Magni* patrem, apud *Diodor.* lib. XVI. 91. WESS.

CAP. CLXIV. 12. ἐπ' ἐξεργασμένοισι) Sic vere ex *Aldi* ἐπέξεργασμένοισι. Pravum idem in *Plutarchi* *Malignitate* pag. 870. B. e *Nostri* lib. VIII. 94. Elegans *Euripidis* *Bacch.* vs. 1037. πλὴν ἐπ' ἐξεργασμένοις *Κακοῖσι* χαιρῶν, ᾧ γυναικες, οὐ καλόν. Utitur plus simplici vice *Aeschylus*, in *Pers.* vs. 526., *Agamem.* vs. 1388. etc. WESS.

15. ἔργετο ἐκ τῆς) Hic quoque vetus et *Vallae* reperta lectio revocabitur, ἔργετο ἐκ ὧν τῆς *Κυρηναίων* πόλιος, urbe *Cyrene* ul tro abstinebat; sive, semet ipse volens arcebat urbe. Male vir *Cl.* verbum ἔργετο reddidit arcebatur: apud *Herod.* ἔργεσθαι, formae mediae verbum, significat semet arcere,

adeoque *abstinere*. Lib. II. c. 18. *Θυλίων βοῶν μὴ ἴργεσθαι*, idem est ac *Θυλίων βοῶν γέεσθαι*, IV. 186. Similiter *πυλίων ἐπιτάξαντες ἔργεσθαι*, lib. V. c. 57. VALCK.

CAP. CLXV. 7. *Εὐεργεσίαι ἐς Καμβύσιον*) Non neglexit in *Polyaeni* lib. VIII. 47. apud *Aryanden* τὰς ἐς Καμβύσιον εὐεργεσίας *Pheretima*. In pingendo *Satrapae* nomine libri *Strategematum* et *Pollucis* [vide mox ad cap. 166. § 104.] discordes quoque sunt, in vulgatum tamen proniores. WESS. — *Arcesilai* non meminit *Herodotus* III. 15. ubi donorum mentionem facit, ad *Cambysen* a *Cyrenaeis* missorum: quae quidem dona neutiquam benigne a *Cambyse* accepta esse ait, sed per contemptum militibus ab illo projecta. Videtur deinde *Arcesilaus* traditâ *Cambysi* *Cyrenaicâ* melius de illo voluisse mereri. In *Graecis nostris* lin. 8. vitiosum ἴδοκε, pro ἴδοκε, facile vel tyro quilibet corriget. S.

CAP. CLXVI. 5. *παριστάμενος*) Ionum ex more, saepe spreto. Dederunt schedae ἀπιστάμενος c. 154. praebebunt illud ipsum c. 205. tum ἀνταγωνιστήμενος lib. V. 109. atque his similia. Ex *Darii* studio, quod *Aryandes* stolidè aemulabatur, aurum multo purissimum *ἄργυρον Δαρίου χρυσίου* apud *Plutarchum* in *Pactolo*. et numi aurei *Δαρικαί*, *Darici*. Negant Critici ad *Comici* Ἐκκλησί, vs. 589. appellatos ἀπὸ Δαρείου, τοῦ Ξέρξου πατρὸς, sed ab alio rege *Dario*: sequitur *Suidas*, et omnibus *Harpocratio* prior. Equidem his dicam inpegi *Observ.* lib. II. 24., nec poenitet: nihil ad arguendos manifestius *Herodoteis*. Succurrit tamen labanti *Grammaticorum* fidei amicissimus *H. Venema*, *Herodotea* probans, *Dariumque* *Hystaspiden* *Persis* *Daricos* eudisse, *Medis* vero antiquiorem *Darium*, nomine *Medum*, cuius exemplum rex *Persa* fuerit imitatus, *Disert.* ad *Vaticin.* *Daniel.* p. 160. WESS.

9. 10. καὶ νῦν ἐστὶ ἀργύριον) Ita ex scholis oportuit. *Pollux* *argentum* Ἀργυρίδιον lib. III. 87. VII. 95. hinc derivavit: quae de *Daricis* ibidem, ἀπὸ Δαρίου, ὡς εἶπ' ἰαίθου ἀκριβαλίντος εἰς κἀβαρτιν τοῦ χρυσίου, ostendunt originem. Statim ἐπανιστήατο [lin. 12.] dubio caret. WESS.

CAP. CLXVII. [5. *ἄνθη Μαράθιν*) Vide I. 125, 13. S.]

Ibid. Βάδον) *Haesito*, quid verius certiusque. In pro-

priis nominibus frequentissima mssorum discordia. Idem classis praefectus c. 205. Βάρης, ubi *Badres* Laurentius, quod retineo: Μάδρης codicis *Vind.* huc ducit, ex confusione litterarum β et μ in codicibus tritissima. Mox [lin. 9.] αὐτοὶ ὑπεδεκέατο ex c. 200. liquidissimum. WESS. — Infra c. 205., ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός dicitur Βάρης: ob tantillam scriptionis, librario procul dubio imputandam, differentiam non debuerant tanquam diversi considerari *Badres* et *Bares*: genuinum forte nomen Βάρην onerat littera male repetita. Alexandri Macedonis sororem habuisse dicitur Βουβάρης ἀνὴρ Πέρσης, VIII. 136. et V. 21. qui idem videtur, cuius nomen scribitur Βούβαρης VII. 21. Persam Καντίβαριν ex *Clearcho* memorat *Athen.* X. p. 416. v. hinc *Aelian.* Var. Hist. I. 27. Ab Aegypti satrapa *Aryande* classem et exercitum accepisse *Pheretimam*, *Herodoto* consentit *Polyaenus* VIII. 47. VALCK.

12. πρόσχημα τοῦ λόγου) Ex Latinis titulus inferendi belli, putes πρόσχημα τοῦ πολέμου *Vallam* vidisse, quale *Polybii* ὄνομα καὶ πρόσχημα τοῦ πολέμου lib. XI. 5. [XI. 6, 4. nostrae ed.] sed eius nec vola nec vestigium in manu descriptis. *Reiskii* elegans coniectura πρόσχημα τοῦ στόλου, obtentus expeditionis, in eadem haeret difficultate. Potius erit novationi vale dicere. Λόγου πρόσχημα velamentum et color sermonis est, quo veritatem dissimulabant Persae. Geminum germanum lib. VI. cap. 133. τοῦτο μὲν δὴ πρόσχημα λόγου (sic mss) ἦν: hoc colore inter *fandum* *Miltiades* utebatur. Post nonnulla, ἐφρόντιζε Δαρείου [lin. 16.] ex *Aldi* et aliorum praescripto; ingrata erat βασιλέος iteratio. Confer cap. 197. WESS.

13. ὡς ἐμοὶ δοκέειν, ἐπὶ Λιβύων καταστροφῇ) *Ista Herodotum* adiecisse ceteris opinor, ut commodam hoc in loco sibi pararet occasionem gentes recensendi *Libycas*: nam libenter ille narrationibus interiectis sic passim ab instituto sermone digreditur, ut lectorem semper iucunda varietate teneat et oblectet, ποιικίλην ἐβουλήθη ποιῆσαι τὴν γραφὴν, Ὅμηρου ξηλωτῆς γενόμενος, ut scribit *Dionysius Halic.* in Ep. ad Pomp. p. 208., hac etiam in parte *Thucydidi Herodotum* praeferebat, et fatetur ipsemet *Herodotus*, quaesivisse se digressiones, lectoribus velut ἀναπαύσεις: IV. 50. προσθήκας δὴ μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς εἰδίξαιτο. Istiusmodi *Thucydidis* imi-

tatori *Philisto* prorsus evitatas digressiones supra modum ineptas et fabulosas ubique captaverat *Theopompus*: hoc ubi tradidit *Dionys.* in eiusdem Epistolae fine pag. 113., Critici mentem vox obscuravit perperam scripta: nam ubi peccasse dicitur *Theopompus* κατὰ τὰς παρεμβολάς, in *comparationibus*, corrigi debet παρεμβολάς, quod p. 126, 3, dicitur κατὰ τὰς τῶν παρεμβόλων ἱπερσχηματίας, ubi eadem designantur exempla: e quibus in transcurso redintegrari poterit *Theon. Soph.* pag. 15. *Theopompi* Philipp. viii. narratio ἢ τοῦ σιλῆου, de *apio*, nulla fuit; emendandum, ἢ τοῦ Σειληνοῦ, vel περὶ τοῦ Σειληνοῦ, de *Sileno*, qui in Macedonia ferebatur adparuisse. VALCK.

CAP. CLXVIII. 13. Πλεῦνος) *Tzetzes* ad *Lycophron.* vs. 149. Πλεῖον, πῶλον Λιβύης habet; quae huic laeni si acubuerit, Πλευνός, ut veteres schedae, optabilior. WESS. — *Scylaci*, plurali numero, Πλεῖνοι λυμῖν, pag. 106. ed. Gron. S.

CAP. CLXIX. 1. Γαλαγάμμαι) *Stephani Byz.* Γαλαγάμμαι, ἔθνος Λιβύης, Ἡρόδοτος δ'. robur accipit ex *Med.* et sequacibus, vicissimque addit. Recepi *Γαλαγάμμαι* et *Γαλαγαμμέων* ex ductibus *Codicum* et *Stephani*, obsecutus *Gronovio*, cuius laudatio libri *Florentini* modum excedit. Recepi tanto autem promptius, quod *Brit. A.*, quo sicuti et altero deinceps utar, clare *Γαλαγάμμαι*, *Γαλαγάμμαι*, *Γαλαγαμμέων*. WESS.

5. Ἄξις) *Callimachi* πυκινὴ δὲ κάπαι Ἄξιον Ἰωνῶν *Hymni* in *Apoll.* vs. 89. stabilit haec et superiora cap. 157., nec nocet diversior, quae in *Aldina* eius et *Basileensi* constat editione, scriptura, uti monitum antea [ad c. 157. 13.] Quod de *laserpitio*, [lin. 6.] καὶ τὸ σίλφιον ἄρχεται ἀπὸ τούτου, sive ἐκ τούτου: in *Scylace* p. 1011. ed. Gronov. post *insulam Plateam*, ἐπιπέθει ἀρχεται τὸ Σίλφιον εὐπύλαι γῆσι: ubi *Gronov.* quid velit postrema vox, nec exprimit *Vossius*, nec ipse assequor, pro qua repono γῆσι. Nonne εὐπύλαι γῆσι, aut γῆσι, in arvis, lenius et propius? Multa de *Silphio Salmas.* in *Solin.* p. 262. et ex *Scylace* εὐπύλαι γῆσι. WESS.

CAP. CLXX. 2. Ἄσπύται) Irrita opera *Viri* *Cleob.* [Ἄσπύταις, qui nulli sunt. defendentis.] Ἄσπύταις in *Libya* norunt complures, ab *Holstenio* ad *Steph. Byz.* signati, tum *Lycophron* quoque vs. 805. Quis Ἄσπύταις tandem? *Herodot. T. V. P. II.*

Liquidus *Medicei* lapsus ex schedis est *Pass.* Neque officit hilum, quod *Asbystarum* sedes latius in Africae mediterranea porrigatur ab aliis; siquidem in talibus multiplex variatio, et *Asbystae* minime maritimi. WESS.

CAP. CLXXI. 2. *Αύσχίσαι*) *Stephani* *Αύσχίται*, ἔθνος *Λιβύης ὑπὲρ Βάρεκης*, optime hinc *Holstenius* emendat et *Cuperus* in *Sylog. Epistol. Burmanni* T. II. p. 690. Certe *Αύσχίσαι* in *Codicibus Diodori et Ptolemaei*, sicuti ad prioris lib. III. 49. adnotatum. WESS.

3. κατ' *Εὐεσπερίδας*) *Promiscue*, Ἑσπερίδες et *Εὐεσπερίδες*, cives Ἑσπερίται et *Εὐεσπερίται*: quod in promptu magno viro non fuit, *Strabonis* lib. XIV. p. 957. d. [pag. 647. v. ed. Cas.] καὶ ἔτι ἐν τοῖς Ἑσπερίταις *Λίβυσι*, reformanti ἐν τοῖς Ἑσπερίταις *Ἰβησι*. *Amnis enim Lethaeus*, quo de *Geographus*, correctionem non postulat, siquidem similis tituli fluvius apud *Libyae Hesperitas*. Iterum *Strabo* lib. XVII. p. 1193. c. [p. 836. d. ed. Cas.] ἔστι δὲ καὶ λιμὴν Ἑσπερίδων, καὶ ποταμὸς ἐμβάλλει *Λάθων*, seu, uti aliis, *Λήθων*. Qui sequuntur [lin. 4.] *Cabales*, verius-ne *Bacales* scribantur, non finio. WESS.

CAP. CLXXII. [2. *Νασαμῶνες*] Horum iam facta mentio lib. II. c. 32. Confer vero paullo post, cap. 182. huius libri, ubi et de loco cui *Augila* nomen. S.]

6. τοὺς δὲ ἀττελέβους etc.) Credo ob oculos haec *Arriano* fuisse de piscium apud *Indos* captura, *Indic.* c. 29. p. 344. ἰπὸ ἡλίῳ ἀναινοντες, εὐτ' ἂν ἀφαναινθῶσιν, καταλοῦντες: ubi mira *Celeb.* viri in participio isto fluctuatio. Ἀττελέβους *Arch.* et *Vind.* habet *Eustath.* in *Dionys.* vs. 209. [ubi quidem mendose vulgo ἀττεσλάβους, et εἶδος δὲ ἀκρίδες ὁ ἀττεσλαβός.] novitque *Graecus Nahumi* interpretes c. III, 17. Editum *Iones* maluerunt. *Vallam* autem, graviter in *palmulis* hic lapsum, primus adiuvit *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. c. 16., tum *Portus*; *Heraldus*, et *L. Bos* *Obs. Critic.* cap. 7., cui optimo viro temeritatem acerbius exprobratam nollem. Haeret adhuc animo iusta eius de malignitate *Gronoviana* querela, sancte testati, se, cum *Observationes* digereret, *Leopardum*, et quos nominavi, nondum lectitasse. Et quid si eorum aliquem versavisset, quis continuo omnium recordatur? *Obsoleta* haec quidem, sed *memoriae praeclari Praeceptoris* debita. Mox [lin. 8.] ἐπὶ γάλα

ἐπιπόσσοντες ex schedis non sine consilio Th. Galeus laudavit; nam locustis, in pulverem conminutis, bene congruit ἐπιπόσσειν, non lacti. Erunt tamen, qui ἐπι γάλα πάσσουτες explicabunt. WESS.

9. ἐπίκεινον αὐτέων τὴν μίξιν ποιῶνται) Quae posui verba sunt quidem Herodoti; sed nunquam mihi persuadere potui, hoc illa loco fuisse ab auctore collocata; quoque adeo visum fuit probabilius, aliis etiam reddere nitar verisimile. Duae sunt res sanequam diversissimae, tametsi de iisdem dici possint, ἐπίκεινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῖσθαι, et ἐμφανέως, vel κτηνῶν, μίσγισθαι. Utrumque facere sueverant secundum Herodotum Ausenses in Libya, cap. 180., μίξιν ἐπίκεινον τῶν γυναικῶν ποιοῦνται, αὐτε συναικόντες, κτηνῶν τε μισγόμενοι: quod ibi addit de liberis, habet et Mela I. cap. 8, 50. Alterum in Scythia molles probarunt Agathyrsi, IV. 104., ἐπίκεινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιῶνται, haec addita ratione, ἵνα κασίγνηταί τε ἀλλήλων ἔσσι, καὶ, οἰκῆσαι ἔόντες πάντες, μήτε θόδῳ, μήτε ἔχθει χρίωνται ἐς ἀλλήλους: quae a Platonica haeresi non abluunt; ut non iniuria Strabo dixerit τὰς γυναικῶν Πλατωνικῶς ἔχοντας κοινὰ; καὶ τὰ τίνα, lib. VII. p. 461. A. [p. 500. D. ed. Cas.] Gindanes Africanos promiscuos etiam probasse concubitus liquet ex Herod. IV. 176. Iam vero verba, ἐπίκεινον αὐτέων τὴν μίξιν ποιῶνται, bis apud Nostrum de aliis posita, hinc arbitror aliena, atque a sciolo priorum memore primum in margine scripta, postea, ut fit, in contextum recepta. Primo ne Valla quidem ista legisse videtur in suo Codice; deinde quaero quem habeant inter se nexum μίξιν ποιῶνται - - - μίσγονται? Praeterea, si dederat ista, cur tandem tanquam rem miram prodidit memoriae, novam nuptam prima nocte διὰ πάντων διεξιθεῖν τῶν δαιτυμόνων μισγόμενῳ? quale Diodorus etiam Sic. institutum in insulis obtinuisse narrat Balearibus, lib. V. c. 18. Neque Mela legit, quae reicienda censeo; dum sic vertit Herodotea lib. I. cap. 8, 55., Feminis eorum solenne est nocte qua nubunt omnium stupro parere; - - - et tum cum plurimis concubuisse, maximum decus; in reliquum pudicitia insignis est. Evincit illud tandem, meo saltem arbitrato, comparatio moris Massagetarum. Istis autem reiectis, apte sibi respondent Herodotea Ἰνδικῶν δὲ νομίζοντες πολλὰς ἔχειν ἄκαστου, τρίτην περιπαικίαν τῶν κα-

Μασσαγέται ἐπεὶ ἀν σκίπωνα προστήσονται μίσγονται. *Liquet, opinor, non quod cum multis habuerint commune Massagetarum, sed horum peculiarem quandam respici consuetudinem: quanam autem illa? Herod. I. 216. ait: Μασσαγέτης ἀνὴρ, τὸν Φαρετρεῶνα ἀποκρεμάσας πρὸ τῆς ἀμάξης, μίσγεται ἀδεῶς: similiter Nasamones.* Supra dixerat lib. I. cap. 203. [Sic haud dubie distincta verba in sua Adnotatione voluerat *Valck.* non (uti hic editum erat) „similiter Nasamones supra dixerat I. c. 203.“ quasi id quod I. 203. scribit Herodotus, ad Nasamones pertineret.] *μίξιν τούτων τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐμφανέα κατάπερ τοῖσι προβάτοισι.* vide *Zenobii Prov. p. 122, 17. VALCK.*

[*Zenobius* l. c. (nempe *Proverb. Cent. V. 25.*) nil aliud, quod huc utcumque spectet habet, nisi quod de *Massagetis* ait, ἐν ταῖς ὁδοῖς πλησίαζουσι. Verba ista, ἐπίκοινον -- μίσγονται, quae cum *Valckenario* aliena ab hoc loco iudicaverat *Reizius*, prorsusque *Borheck* abiecit, eadem eodem hoc loco minutissima differentia libri omnes agnoscunt: pariterque *Eustath.* ad *Dionys.* vs. 209. de *Nasamonibus* loquens, ἄλλοι δὲ καὶ πολυγυναϊκὰς τούτους ἱστοροῦσι, καὶ τὴν μίξιν τῶν γυναικῶν ποιοιμένους ἐπίκοινον: quae ex *Herodoto* desumpta esse, liquido adparet ex eis quae continuo deinde de *divinatione ex somniis* adiecta sunt. Et, cur ea verba ne *Vallam* quidem videri suo in codice legisse dixerit *Vir doctus*, nihil caussae erat. Legerat eadem *Valla*, hisque latinis interpretatus erat, et cum eis in *propatulo coeunt*; quam in sententiam *Coray* apud *Larcherum*, βῆσιν istam servans, pro ἐπίκοινον censet ἐπὶ κοῖνοῦ legendum, quod idem valeat ac ἐμφανῶς, I. 203, 14. et III. 101, 2. Sed ne hac quidem ut novatione utamur ulla necessitas urget: nec enim video quid prohibeat quo minus constantem librorum scripturam teneamus, et ἐπίκοινον μίξιν, ut IV. 104, 2. et 180, 23. de *promiscuo coitu* intelligamus: qua item notione I. 216, 2. de *Massagetis* ait, ταύτησι (ταῖς γυναιξί) ἐπίκοινα χρέωνται: nempe ἐπίκοινα adverbialiter, pro ἐπίκοίνως: *mulieribus in commune utuntur, promiscue coeunt.* Et sicut hic mos apud *Massagetas* non impedit, quo minus (ut ibidem refert *Noster*) uxorem quisque ducat: sic non secum pugnant quae hic de *Nasamonibus* traduntur. Quaerit *Valckenarius*, quem habeant inter se nexum μίξιν ποιεῦνται --- μίσγονται? At perapte ista ne-

χα sunt, ἐπίκεινον -- μίξιν ποιῶνται τρόπον παραπλησίον, τῷ καὶ Μασσαγέται μίσγονται, ἐπεὰν etc. Videtur Virum doctissimum turbasse distinctio paullo fortior post verbum ποιῶνται interposita: quae si cui incommoda videtur, tolli prorsus nullo incommodo poterit, aut simplici commate mutari. Illud quidem negare nolim, si abesset h. l. μίσγονται, neminem id verbum magnopere desideraturum fuisse. S.]

11. ἐπεὰν σκίμωνα προστήσονται) Strabo in Arabum consimili ritu ὁ δὲ Θάλασσαν εἰσιὼν μίγνεται, πρὸς τῆς Θύρας ἐκβάδον, plura absurditatis pro nostro more plenissima adiungens lib. XVI. p. 1129. D. [p. 783. A. ed. Cas.] De Massagetis ad lib. I. 216. WESS. — Gronovius e Med. σκίμωνα recepit: nihil interest, hoc probetur, an ante receptum σκίμωνα. Venit in mentem aliquando diversum ab utroque, ἐπεὰν σκίμποδα προστήσονται, in propatulo posito grabatulo. De Mosynoecis legatur Apollon. Rhod. II. 1025. et Scholiasta. VALCK. — At apud Apollon. l. c. nihil, quod pro ista coniectura faciat, reperies: quin potius inde intelliges quam sit ridiculum de grabato h. l. cogitare. Max lin. 14. vitiosum δαιτυμόνων, pro δαιτυμόνων, e Reiziano exemplo in nostrum irrepsit. S.

20. ἐπιματάκοιμέωνται) Servat verbum Ionismi indicia, servandumque fuerat. In illa incubandi superstitione ἕκοιμάσθαι, κατακοιμάσθαι, et eiusdem originis alia teri, dixi ad Diodori lib. I. 53. Constat quoque, Tertullianum de Anima c. 57. ad haec alluisse. Quae statim e msstis mutata fuerunt, rata hac lege habeo, si τούτω etiam χῆμαται locum recipiat. Non obliviscor moris, in vocabulorum numeris saepiuscule variantis, qui suum tamen modum habet. [Quoniam ἴδη, ut par erat, in contextu cum Gron. posuit Wess.; mireris cur non perinde χῆματα, quod ei mssti offerebant, haud continuo receperit.] Illa vero dandae accipiendaeque fidei, quae subsequitur, consuetudo, necdum in Africa prorsus eviluit, teste sollertissimo Shawe Itiner. T. I. p. 309. WESS.

CAP. CLXXIII. 5. Ἰσχυριστὸς ἐπὶ τὸν Νόον) Fabulam enarrans ex Herodoto Gellius Noct. Att. XVI. 11. Psyllos, ait, re aquaria defectos, eam iniuriam graviter Austro succensuisse; decretumque fecisse, uti armis sumtis ad Austrum (proinde quasi ad hostem, iure belli res repetitum,) pro-

fciscerentur, etc. Ista forsā in vulgus vicini sparsere Nasamones, a quibus gens *Psyllorum* prope internecone sublata dicitur *Plinio* Nat. Hist. VII. c. 2. *Herodotus* fabulam se tradere formula significat adiecta: λέγω δὲ ταῦτά τὰ λέγουσι Λίβυες: qualibus utitur in fabulosis aut certe rebus dubiae fidei. Qui lenem non sentiunt historici nostri suavitatem, *Herodotum* ob ista talia, si lubet, exagitent huius seculi sophi! Quas innumerabiles esse scribit apud *Herodotum* *fabulas*, [de Legib. I. 1.] ne *Cicero* quidem vitio vertit historiae patri, neque severissimus ipsius *Thucydis* et *Platonis* censor *Halicarnassensis Dionysius*; qui et antiquioribus et *Herodoto* necesse fuisse docet, quas a singulis sibi gentibus traditas accepissent, fabulosas etiam narrationes tradere memoriae, atque ita ποικίλλειν τοῖς μυθώδεσιν ἐπεισοδίοις τὰς τοπικὰς ἀναγραφὰς, T. II. pag. 226, 32. [de *Thucyd.* c. 7. T. VI. ed. Reisk. p. 823.] VALCK.

8. ἔχουσι τὴν χώραν οἱ Νασαμῶνες) Superiora culte, sed liberius, Latine expressit *A. Gellius* Noct. Att. XVI. 11. Etsi autem *Psyllorum* natio internecone sublata fuerit, durarunt nonnulli in seriora aevi tempora. *Plinius*, qui Nasamonibus excidii causam adsignat: Genus hominum, ait, ex iis qui profugerant, aut, cum pugnatum esset, abfuerant, hodieque remanet in paucis: Hist. Nat. lib. VII. cap. 1., ubi *Harduinus*. WESS.

CAP. CLXXIV. 3. οὔτε ὄπλων ἐπέεται ἀρήιον οὐδὲν) Rectum est ὄπλον ἐπ. ἀρήιον. *Argippaei* IV. 23. ἰσοὶ λέγονται εἶναι, οὐδέ τι ἀρήιον ὄπλον ἐπέεται. *Apollonius Rhod.* inter se permutat τεύχεα δῆια, et τεύχε' ἀρήια. *Philostratus* *Aeëten* pingit ὄπλα μὲν ἐνδεδυκότα ἀρήια γίγαντός τινος, *Icon.* pag. 882. *Eustath.* in *Dionys.* vs. 217., οἱ Γαράμαντες -- οὔτε ὄπλα ἔχουσι πολεμικὰ κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, οὔτε ἀμύνεσθαι οἶδασιν. Gentis illud nomen servandum statuit *Salmas.* in *Solin.* p. 384. mihi *Pintiani* non displicet sententia ad *Melam* p. 52. VALCK. — Scil. *Pintianus* ad *Melae* I. 8. sub fin. statuit, Γαράμαντες hoc cap. ex *Melae* codicibus in Γαμφάσαντες esse mutandos, quo distinguatur hic populus ab illis *Garamantibus*, de quibus infra cap. 183. agitur. Ac sane ita diversa sunt quae de utroque populo memorat *Noster*, ut vix credibile sit, utrobique de eodem populo agi. Quod si etiam cum *Larchero* (in Not. ad h. l. et in Indice

Geogr.) aliisque viris doctis, duas eiusdem populi tribus statuas, quarum altera, de qua hic agitur, fixas tranquillasque sedes in oasi quadam habuerit, altera nomas fuerit atque errans; mireris a Scriptore nostro cap. 185. nullo verbo significari, *Garamantes* illos, de quibus ibi agitur, esse eundem populum, aut aliam eiusdem populi tribum, aut certe cognominem illius, de quo hic. Quare quum de *Garamantibus* cap. 185. ita loquatur, tamquam de populo cuius nullam antea mentionem fecisset; quumque et ex eodem *Mela* et ex compluribus aliis auctoribus noti sint iidem illi *Garamantes*, de quibus ibi agitur, sane quam probabile sit, huius populi, qui hic memoratur, diversum fuisse ab altero illo nomen. At *Herodotei* quidem libri, qui hodie supersunt, nihil hic variant, nisi quod *Γαράβαντες* nostrae membr. F. praefereunt: *Γαράμαντες* vero suis in *Herodoti* exemplaribus h. l. non solum *Eustathius* legerat, sed iam olim multo vetustior *Stephanus Byz.* Verum cum *Mela* consentit *Plinius*, eundem hunc *Herodoti* locum ob oculos habens, quum lib. V. cap. 8, 8. scriberet: *Gamphasantes*, nudi (scil. sine armis; *γυμνοί*, ut Graeci dicunt;) *praeliorumque expertes*, nulli *externo congregantur*. Quod ad scripturam *ἔπλον* adinet, recte eam restituit *Wess.* et recte sic ms. F. cum aliis, non *ἔπλων*, ut per operarum socordiam in nostra *Var. Lect.* positum. S.

CAP. CLXXV. 5. ἔχονται τὸ πρὸς ἰσπίρας) Cum *Abreschio* τοῦ πρὸς ἰσπ. malo ob scriptoris adsuetudinem. Quid propter *λόφους κείρονται* [lin. 4.] *Portus* et *Salmasius* de *Coma* p. 541. fuerint machinati, *Gronovius*, a cuius iudicio non discrepo, docebit. *Κροτάφους κείρονται*, quod in coniecturam docti viri venit, nimium est, adversosque experitur *Codices* cunctos. *WESS.* — Bene habet τὸ πρὸς ἰσπίρας, nec sollicitari debuit: est abundans ille τὸ ἄρτιculus, (sive per ellipsin pro κατὰ τὸ positus) centies *Nostro* frequentatus in huiusmodi formulis, sicut proximiis in verbis τὸ δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν. conf. c. 191, 1. Genitivus casus ad verbum ἔχισθαι pertinens, in proximo est, nempe *Νασαμώνων*: unde hic facile αὐτῶν subintelligitur. *λόφους κείρονται*, ad verbum, *cristas sibi tondent*: id est, *capillos tondendo* (eo modo qui mox exponitur) *cristas sibi efficiunt*. S.

6. στρουθῶν καταγαίων δοράς φορέουσι) De Aethiopum armatura, προβλήματτα δὲ ἀντ' ἀσπίδων ἐποιεῦντο γεράνων δοράς, lib. VII. 70., ut absonum adeo non sit quod proditur, eoque minus, quoniam Arabes struthophagi ταῖς δοραῖς τῶν στρουθῶν σκεπασθέντες avium earum venatui indulgebant, si Straboni, quem Pollux I. 158. spectasse videtur, fides, lib. XVI. p. 1117. c. [pag. 772. B. ed. Cas.] Iam cur Valla hic et cap. 192. subterraneos struthiones elegerit, caussam habuit ex Graeco nimis presse sumto: Latine qui ita appellarit, novi neminem. Στρουθοὶ χειρταῖοι, passerres terrestres, quomodo praestat, Aeliano de Animal. XIV. 13. Alios bestiae magis quam avis, licet pennatae, ut Tertullianus Veland. Virgin. c. 16., titulos cumulatim doctissimi viri N. Heinsius ad Carm. de Phoenice vs. 145. et S. Bochartus Hieroz. Part. II. p. 221. congesserunt. WESS.

7. 8. ἐκ λόφου καλευμένου Χαρίτων) Λόφου Χαρίτων mentionem Critici deposuerunt ad Pindari Pythion. Od. V. vs. 32. ex Callimachi fragmento: Ἡ ὑπὲρ αὐσταλέων, sive, ex Ruhnkennii emendatione ἀσταλέων, Χαρίτων λόφον: de quo et Nicaeneti Epigrammate in Dissert. Herodotea cap. 2. plura. WESS. — Vide Callimach. ed. Ernest. p. 534. S.

CAP. CLXXVI. 3. περισφύρια δερμάτων) Aut falsus aut mendosus est Sextus Empiric. Hypotypos. lib. III. 24. p. 177. cum de Aegyptiis, ὅτι αἱ πλείστοις συνοῦται, καὶ κόσμον ἔχουσι περισφύριον, σύνθημα τοῦ παρ' αὐταῖς σεμνολογήματος. Nihil tale de eius nationis feminis. Scribi potest in Philosopho παρὰ δὲ πολλοῖς τῶν Λιβύων, loco Αἰγυπτίων, cum Berglero. At sunt in illa Sexti disputatione alia, negliger posita, ut alias observabitur. WESS.

CAP. CLXXVII. 3. ὁ δὲ τοῦ λωτοῦ καρπός etc.) Loti Cyrenaeae habitum attigit lib. II. 96., nihil dissentiente Polybio, sicuti animadvertit Athenaeus lib. XIV. 18. pag. 651. Utrum autem eadem ex loto cibum et vinum Lotophagi confecerint, Is. Vossius ad Scylac. p. 114. ed. Gron. et Bod. a Stapel in Theophrastum Hist. Plant. lib. IV. 4. p. 327. operose disputant. WESS. — Lib. II. 96. Loti arboris vel arbusti mentionem obiter fecerat Herodotus: hic de fructu agitur. De utroque Polybius disseruit, referente Athenaeo lib. XIV. cap. 65. nostrae ed. Vide Polybium nostrum lib. XII. cap. 2. et quae ad eum locum

Hermannus olim noster, Tom. VIII. Polybii nostri pag. 121. disputavit. Conf. *Munko Park*, *Voyage dans l'Intérieur de l'Afrique* p. 157 seq. ubi et icon arbusculi et fructus. Iconem etiam exhibet *Desfontaines*, in *Comment. de Loto Lotophagorum*, inter Acta Acad. Scient. Paris. 1788. pag. 445. S.

4. γλυκύτητα δὲ) *Eustathii* γλυκύτατος aberrat, nec laudatorem *Th. Galeum* merebatur. *Herodoti* amatorem talia non morabuntur. WESS.

CAP. CLXXVIII. 1. Μάχλιες) Is. *Vossius* Nostri Μάχλιες et *Nicol. Damasceni* Ἰαλληλιού; apud *Stobaeum* eodem incertissimâ censuit coniecturâ: probabilior *Holstenius* et *Berkelius* Μάχμιες in *Stephani* Μάξις; hinc instaurant. *Machlyas* non neglexit *Plinius* Hist. Nat. VII. 1. WESS. — Literarum venatores huius nominis inveniunt vestigia in Ἰαλληλιού; quorum Ἀβύδος morem enarrat *Nicolaus Damasc.* *Stobaci* pag. 292, 50. atque ibi restituent necum Μάχλιες. Qui *Herodoto* c. 191. Μάξις; similiter dicti fuerant in *Hecataei* *Periegesi*: Μάξις; invenit in suo *Cod. Stephanus Byz.* et probabiliter scripserat in ista voce, εἰσι δὲ ἕτεροι Μάξις; καὶ ἕτεροι Μάχλιες; uti corrigat *Berkel.* pro Μάχμιες; facilem errorem fuisse monstrant saepius a librariis confusa συνέκαμψεν et συνεκάλυψε. VALCK.

[5. ἐπὶ ποταμὸν μέγαν) Locum hunc tractans *Heeren* in *Ideen* etc. T. II. p. 42 seq. suspicatur ex *Argonautico* quodam poeta exaggeratam esse fluminis magnitudinem. Augere eam etiam *Steph. Byz.* (voc. Φίλια) in citando hoc *Herodoti* loco ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν scribens. S.]

6. τῆ ὄνομα Φιλί.) Quae in palude *Tritonide* fuisse dicitur insula Φιλί, Φίλια dicta videtur in *Cod. Steph.* ut illa nobilior inter *Aegyptum* et *Aethiopiam* sita: prout hinc descripta verba quaedam apud *Steph.* ubi pro Ἰαλλήντος scribi debuerat ἐκείνη ὄνομα. VALCK. — Dubium est, an Φίλια *Stephan. Byz.* hic invenerit olim. Exiit Nostri verba illa in voce, nomen Φίλια non adiungens. [Postrema ab *Epitomatore* forsitan ommissa.] Utcunque fuit, extremae *Aegypti* Φίλια, sive Φίλια potius apud *Diodorum* lib. I. 15. longissime a *Tritonide* absunt palude. Sequentia, Ἀσιθιανιστὸς Φασι λόγιον εἶναι, a *Laurentio* male reddita, P. *Leopardus* Emend. lib. VII. 16. explanavit. WESS. — Bene H. Ste-

phan. in ora: *Aiunt editum esse Lacedaemoniis oraculum de deducenda in hanc insulam colonia. S.*

15. ἐπιθεσπίσαντά τε τῷ τρίποδι) Consideranda docti homines viderunt, tanquam θεσπίσαντα ἐπὶ τῷ τρ. *super sive ex eo tripode vaticinantem.* Non discrepat ex Oraculo in Eusebii Praep. Euangel. lib. V. 12. καὶ ἀγάλλματι πολλὸν κείνω ἐπευχόμενος. De tripode isto multa ex his Herodoti in Alex. Lycophron vs. 887., tum Pindarus, [Od. Pyth. IV.] Apollonius Rh. [IV. 1548 seqq.] non usque quaque concordēs, et Diodorus lib. IV. 56. WESS.

CAP. CLXXX. 1. Ἀύσει) Is. Vossius adscripserat Ἀύσχισαι: quos amplo hinc intervallo c. 171. Herodotus removet, et Stephanus damnat, Ἀύσεις optime legens. Attica Ἀύσης, βασιλήης, ἰππηής, Herodotus improbat: sicubi occurrunt, librariis debentur. Adi sodes lib. VI. 57. WESS.

Ibid. Ἀύση) In Apollodori Periegesi [apud Steph. Byz.] Ἀύσεις, dicti videntur Ionico Herodoti flexu Ἀύσηης. Attica veteri dialecto nomen scriberetur Ἀύσης. VALCK.

8. τὰ πάτρια ἀποτελέειν) Laudo Arch. ἐπιτελείειν, quale c. 186. καὶ ὄργας ἐπιτελέουσι, et conplura ap. Portum. [Nec vero improbandum ἀποτελέειν, hac praesertim notione, officium praestare, debitum honorem habere.] Laudo quoque καλέομεν, a Gronovio praeclare illustratum. Τρωῦμάτων vocabulum [lin. 9.] dialectus tuetur, et Lucianus Dea Syr. c. 20. WESS. — Sed vide Var. Lect. S.

17. τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κράνος) In Platonis Tim. p. 24. v. Aegyptius sacerdos genti suae prae omnibus Asiaticis ἀσπίδων καὶ δοράτων usum et originem vindicat; mirifica de illis Porphyrio et Iamblichō nugantibus apud Proclum in Comment. pag. 48. Fabulam de Minervae natalibus spectavit Pausanias lib. I. 14. Kühnio monitore. Adde Aeschyl. Eumen. vs. 292. WESS.

19. Ποσειδέωνος εἶναι θυγατέρα) Libycam attigit fabulam Pausan. in Att. p. 56., qua perhibebant illi Minervam Ποσειδέωνος καὶ λίμνης Τριτωνίδος θυγατέρα εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο γλαυκοῦς εἶναι ὡς περ τῷ Ποσειδῶνι ὀφθαλμούς. Habet ista, partim et quae sequuntur, ex Herodoto Eustath. in Dionys. vs. 267., λέγει δὲ καὶ, --- ὅτι μεμψεῖσά (τι) ἢ Ἀθηναῖ τῷ πατρὶ Ποσειδῶνι ἐποιήθη εἰς θυγατέρα (τουτέστι θετὴ θυγάτηρ ἐγένετο,) τῷ Διί. Adoptare sibi filium, υἱὸν τινὰ ποιῆσθαι, frequens

apud Oratores; *ἑνὸς αἰῶνος* qui praeter Herodotum dixerit, neminem novi, nisi *Isacum* p. 84, 12. et pag. 88, 15. Iunonem permovit adulter *ἰστοποιήσασθαι τὸν Ἡρακλῆα*: ridiculum commemorat *Diodor.* Siculus ritum, quo hoc in coelo fingeretur peractum, lib. IV. c. 59. VALCK.

[22. *Μίξιν δὲ ἐπίκουρον*) Vide ad c. 172, 9. not. Mox *lin.* 25. *τρίτου μινός* cum superioribus interpretibus pro *δὲ τρίτου μινός* accepi: de reliqua orationis structura conf. mox c. 181, 16. et III. 108, 20. IV. 55, 25 seq. S.]

CAP. CLXXXI. 1. *Οὔτοι μὲν εἰ - - - ἀγλαταί*) Corrigitur *Οὔτω μὲν* ex c. 186. *εὔτω μὲν μίχρη τῆς Τριταυλῆς λίμνης - - νεμάδες εἰσί.* Verum recurrit c. 196. *εὔτοι μὲν ἰῆσι τοῖς ἡμεῖς ἔχομεν Λιβύων ἀπομάσαι*: positaque in superioribus similia saepe sunt. WESS. — Locum istum *Herodoti* (a **CAP. CLXXXI.** usque **CAP. CLXXXV.**) quo *Via publica* describitur, qua mercatorum et omnino itineratorum societates iam olim media *Africae deserta* peragrare consueverant, post *Rennellum* et *Larcherum*, exquisita diligentia solertiaque *Heeren* T. II. operis iam saepius a nobis laudati p. 226 et seqq. tractavit, et, quae ab *Herodoto* traduntur, cum praecipuorum *Itineratorum*, in his recentiorum. *Bronnii* et *Hornemanni*, contulit observatis. Nostrum quum non ferat institutum, ut singula perssequamur, ad illorum virorum scripta remittimus Lectorem. S.

5. *ἰφρῆ ψάμμος*) *Ἰφρῆ ψάμμος*, si *ψάμμος* foret, uti lib. II. 99. aut *ψάμμου*, sicuti deinceps, neminem offenderet: nunc suspecta merito manet. *ψάμμος* ex codicibus sententiam rotundat, alibi vix obvium. WESS. — Apud *Aristoph.* *Iysistr.* 1260. dorico idiomate senex ait. *ὅτι γὰρ τῶνδεσ ἐνὶ ἐλάσσουσ τῶσ ψάμμος.* S.

8. *ἀνακοντίζει ἐν μέσῳ τοῦ ἀλάς ἕθου*) Convenit *Callistrati* *Ephras.* Stat. c. 14. *ὡς καὶ ἀνακοντίζειν θαλασσῆς αὔρας*, et quae *Eustath.* in *Hom.* p. 995. 50. [p. 990. 45. ed. Bas.] Hinc vero, et post deinde iteratis. *H. Stephani* *Thes.* T. I. p. 565. et *Palmerii* *Exercit.* p. 793. arguitur lapsus, confidentius asseverantium, vocem *ἀλάς, ἀλάς*, [in sing.] de sale non usurpari, sed semper de mari. Alia omnia docte *Cl. Alberti* Observat. in *Matth.* c. 13. De *salis* autem ubere per *Libyae* hos tractus copia, et causa fertilitatis, prudenter accuratissimus *Shaw* *Itiner.* T. I. p. 296. WESS.

15. ὡς καὶ προτ. εἴρηται μοι) Dixit lib. II. 54. et de Iove κριοπροσώπω, qui Athanasio κριοκέφαλος "Αμμων Orat. ad Gent. T. I. p. 9. cap. 42. eiusdem libri. WESS.

15 seqq. ὕδωρ κρηναῖον ἐὸν etc.) Ex illis qui de mirabili hoc Solis apud Ammonios fonte egerunt, Herodotea mihi videntur vestigia sequuti Arrianus Ἀναβ. Ἄλ. III. c. 4. Curtius IV. 7. et Mela, I. 8. Unius Curtii ponam verba: *Fontem aquam Solis vocant: sub lucis ortum tepida manat; medio die, quum vehementissimus est calor, frigida eadem fluit; (contra τὸ ὕδωρ μεσημβρίας γίνεσθαι θερμὸν, tradiderat Aristoteles, testibus Sotione π. Ὑδ. Παραδ. p. 125. et Antigono Carsyt. c. 159.) inclinato in vesperam calescit, media nocte fervide exaestuat; quoque propius nox vergit ad lucem, multum ex nocturno calore decrescit; donec sub ipsum diei ortum adsueto tepore languescat.* Singula cum Herodoteis comparari poterunt. VALCK. — Conf. quae ad Antigonum a Beckmanno adnotata sunt. S.

18. ἀποκλινομένης δὲ τῆς ἡμέρας) Mutari non debet. Lib. III. c. 104. ἀποκλινομένης δὲ τῆς μεσαμβρίας: sole a meridie devexo. Vulgo Sol in vesperam inclinatus κλίνειν dicebatur: vide Lucae Ev. IX, 12. et Wetsten. VALCK. — Nempе duobus vocabulis ἀπὸ κλινομένης scriptum voluerat Reisk. S.

20 seq. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν etc.) Haec mutanti docto viro in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 112. non accedo: deest caussa, et vetant Codd. Posset ἐπὶ δὲ porro, deinde, uti in Indic. Arriani p. 316. sumi, si necessitas, quae nulla, urgeret. Vide lib. III. 104. [ἐπὶ μᾶλλον ἰὸν, magis magisque progrediens.] Πελάζει iustum et satis protectum est. [conf. II. 19, 10.] De miraculo huius fontis Diodorus etiam lib. XVII. 50. et isthic advocati. WESS. — Similem quodammo- do fontem eisdem in locis Brownium et Hornemannum vidisse refert Heeren l. c. p. 239. S.

Ibid. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν --- πελάζει) Illud ipsum ἐπὶ μᾶλλον Codex praebet Arch. in loco simillimo III. c. 104. ἀποκλινομένης τῆς μεσαμβρίας γίνεται σφι (Indis) ὁ ἥλιος κατὰ περ τοῖσι ἄλλοισι ὁ ἑωθινός· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐπιῶν ἔτι μᾶλλον ψύχει, ἐς ὃ ἐπὶ δυσμῆσι ἑὼν καὶ τὸ κάρτα ψύχει: cui lectioni nisi faveret Cl. viri praeiudicium, alteram ego neque hic postposuissem. Arrianus de re eadem, ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ἔτι θερμότερον ἔσται ἐπὶ μέσας τὰς νύκτας. In proximis nunc tan-

dem mihi quoque sincera scriptio videtur *Med. Cod. πελάζειν*, *adpropinquat*; quod verbum apud *Hezychium* etiam in *Πελαγίξειν* male fuit transformatum. Credo equidem *Cronovium*, quum huc pervenisset, veterem voluisse lectionem suo loco relictam p. 95, 38. [II. 19, 10.] Statuit *Is. Vossius* *πελαγίξει* a *Mela* conversum *perfervet*; sed nusquam illud in talibus legerat adhibitum. Erat, nam illuc abiit ante diem raptus, cui *πελάζει* venerit in mentem, aptissimum quidem in talibus verbum; sed hic tantum locum invenit *πελάζει*: illud autem alterum sequente colo sic expressit *Herod.* *τηνικαῦτα οὐ ζῆει ἀμβολῶντι*. *Curtius*: *media nocte fervide exaestuatur*. Idem dicitur *παφλάζει*: de fonte bulliente ad *Tyana* *Philostr.* *Vit. Apoll. I. c. 6.* *παφλάζει ἄσπις ὁ θηρμαίνόμενος λέβης*: de crateribus fratrum *Palicorum* *Polemonis* nobis locum e *lib.* de admirandis *Siciliae* *fluv.* servavit *Macrob.* *Saturn. V. 19.* qui, τὸ ὕδωρ, αἶτ, θίρειται καὶ πορεύμενον τε καὶ παφλάζον, εἶδ' εἰσιν αἱ δύναι τῶν ζιόντων ἀναβολῶδες ὑδάτων.

VALCK.

CAP. CLXXXII. 5. [*Ἀδγίλα*] *Conf. cap. 172.* Locus hodieque eodem nomine celebratus ab *Itineratoribus*. *S.*

CAP. CLXXXIII. [4 seq. καὶ ἄνθρωποι αἰκίστοι ἐν αὐτῷ, τοῖσι εὖνομα Γαργάμαντις; ἴσσι.] Sic plane de hoc populo verba facere instituit, ut parum credibile videatur eundem hic populum significari, de quo haud multo ante iam ex professo disseruerat *Scriptor*. Vide quae ad c. 174, 5. notavimus. Quod mox adiecit auctor de *triginta dierum itinere a Garamantibus ad Lotophagos*: de illo itineris spatio consuli *Heeren* potest l. c. p. 255 seqq. *S.*

8. εἰ ἐπισθενόμενοι βόες) *Boves* ἐπισθενόμενοι hinc *Aristoteles*, *Mela*, *Plinius*, *Aelianus*, mutuati sunt; quos magnus *Animadversor* [*Is. Casaubonus*] contra *Athenaeum* lib. V. c. 10. antestatur. [Vide *Animadv. in Athen. V. p. 221. E.*] Id addo, *Plinium* lib. V. c. 4. *Hist. Nat. Garamantas ab Angulis dierum XII. itinere* separare: qui διὰ δύναι ἡμερῶν ἕξω [ut ait *Noster* *lin. 1.*] distabant tantum. *Adiuvandus* ergo optimus scriptor. *WESS.*

15. ἐς παχύτητα τε καὶ τρίψιν) *Τρίψιν* duritiem *Laurentius*; qua notione *τρίψιν* ignoro: attritum frictionisque indicare certum est: *παρὰ τῶν τρίψιν, inter fricandum*, in *Polyaeni* lib. VI. 1, 7. *WESS.* — Sed haud immerito

cum *Larchero* quaeras, quid sit quod dicat *corium horum boum frictione praestare*? Nec vero cum eodem *Larchero* intelligenda mollities videtur. *Duritiem* cum *Schneidero* tenendum putavi, *firmitatem* intelligens, attritui frictionique diutissime resistantem. S.

20. σαύρας) Hoc sibi postulant schedae et Auctor ipse met c. 192. nec minus τετρίγασσι, quo de ad lib. III. 110. WESS. — Σαύρας an σαύρους legas perinde est: atque hoc, quod e superioribus editis revocavi, probatorum etiam codicum auctoritate nititur. Quoniam vero cap. 192. foemininum genus communi consensu praeferunt libri, facile patiar σαύρας hic reponi. Caeterum conf. ad cap. 201, 6. notanda. S.

CAP. CLXXXIV. 3. Qui succedunt Ἀτλαντες, ex probabili Cl. *Salmasii* iudicio ad *Solin.* p. 292. *Rhiani* Ἀτάρραντες sunt in *Steph. Byz.* voc. Ἀτλαντες, et *Nic. Damasceni* Ἀφάρραντες. Nam qui deinceps memorantur *Atlantes*, utique ab his diversi situ et omni vitae instituto apud *Diodorum* lib. III. 54. et 56. Plerique tamen veterum unis iisdemque *Atlantibus* cuncta tribuunt, quae *Herodotus*. WESS.

Ibid. Ἀτλαντες, εἰ ἀνώνυμοι etc.) Parum videtur credibile, hos nominibus propriis carentes Africanos eodem universos designatos fuisse nomine quo decem ab his dierum itinere remoti, de monte nobilissimo Ἀτλαντες dicti; quantumvis, quae diversa veluti de diversis gentibus tradidit *Herodotus*, ad unos *Atlantes* retulerit *Mela* I. c. 8, 39. *Atlantes* solem execrantur et dum oritur et dum occidit, ut ipsis agrisque pestiferum; nomina singuli non habent; non vescuntur animalibus; neque illis in quiete qualia ceteris mortalibus visere datur. *Melam* sequuntur alii. Mihi quidem verisimillima *Salmasii* videtur sententia, in *Solin.* p. 410. vetustissimum mendum in *Herodoto* haesisse iudicantis; corrigendumque Ἀτράντες, atque hos esse, qui Ἀτάρραντες *Rhiano* dicuntur, et perperam Ἀφάρραντες apud *Stobaeum*. In eadem opinione videtur *Is.* fuisse *Vossius*; nam *Atlantes* hos ad *Melam* vocat *Atarantes*. Vide iam mihi quaeso quam parum ab Ἀτλαντες distent Ἀτάλαντες et Ἀτάρραντες: postremum, opinor, mecum genuinum iudicabis munitum auctoritate *Rhiani*. *Eustathius* in *Dionys.* vs. 66. Ὁ τὰ Ἑθνικὰ γράψας ἔθνος Διβικὸν λέγει τοὺς Ἀτλαντας. Ῥιανὸς δὲ, ὡς

Φησιν, Ἀτάραντας ἰστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κτεῖσθαι τοὺς Ἀτλαντας, εἰ καὶ λέγονται μὴ βλέπειν ὀπίρους: hinc *Stephanum Byz.* emendandum vidit *L. Holsten.* Ad mentem *Herodoti Rhianus* Ἀτάραντας ἰστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κτεῖσθαι τοὺς Ἀτλαντας, εἰ καὶ etc. Nam *Atlantes Herodoti* λέγονται εὐτε ἑμαυτοὺς οὐδὲν σιτέσθαι, εὐτε ἐνύπνια ὄρα. *Atarantes.* ut opinor, αἰώνιοι εἰσι μοῦνοι ἀνθρώπων, et τῷ ἧλίῳ ὑπερβάλλοντι καταρῶνται. De his *Nicolaus Damasc. Stobaei* p. 293. Ἀφάραντες (lege Ἀτάραντες) [sive Ἀτάραντες] λίθους ὀνόματα οὐκ ἔχουσι, ἧλίῳ δὲ αἰτίσονται λοιδοροῦνται, ὡς πολλὰ κακὰ φήναισι. Horum prius attigit et *Eustath.* in *Od.* θ'. p. 527, 41. [p. 1609 extr. ed. Rom.] sequutus nobis etiam vulgata in *Herodoto* scriptionem, [nempe Ἀτλαντας nominans.] οὐδαίς, αἰτ. τῶν ἐκτὶ κατὰ ἑαυτοὺς ὀνόματος. Alterum de malis precibus verbisque impii in caelum iactis. gente non nominata, prodiderunt praeterea *Strabo* XVII. p. 1178. A. [p. 822. ed. Cas.] et *Diodor.* III. p. 179. f. Utriusque verba quaedam cum *Herodoteis* operose compararunt *Salmas. et Is. Vossius.* VALCK.

4. ἀλέσι μὲν) *Sales*, quos *Valla* ineptius verterat, Graece doctissimus et pariter humanissimus *P. Leopardus* Emend. VII. 16. removit. *Homero*, ob *Odyss.* θ'. 550. εὐ γὰρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἐστ' ἀνθρώπων, *Atlantes*, sive *Atrantes*, ignorati fuerunt, ubi *Eustathius* non male, iudice *Steph. Perglero*. Mox ἧλίῳ ὑπερβάλλοντι, soli superantissimo vertit *Vossius* ad *Melae* lib. I. 8. 28. quem vide. WESS.

15. οὐδέκατε γὰρ αὐτὰς ἀποκλείπειν νόσικ) Vero fortasse respondet, quod hic de nimboso Atlante. Cum tamen ex aliorum sermone fluxerit, placuit scriptura codicum, qui τὴν κίονα si dedissent, in ampliore fuissent honore. Namque *Herodoti* lib. I. 92. et Ionum ἡ κίονα [fœminino genere] apud Criticos ad *Sophoclis Aiac.* vs. 100. et *Eustathium* et *H. Stephanum* de *Dialect.* p. 155. Κίονα οὐρανῶν καὶ γῆς alia in re *Aeschylus* *Prometh.* vs. 549., *Homerum* armulotus. Κίον οὐρανόθεν συνέχει, καθίστα' Αἴτια, *Pindarus* *Pyth.* *Od.* I. 55. audaci translatione. *Stanleium* ad *Aeschyl.*, *Abreschium* *Animadv.* in eum *Tragicum* lib. I. c. 5. p. 50. et *Alberti* *Peric. Crit.* cap. 1. adi. WESS. — Quamvis præcipiant Grammatici (in quibus et *Etymologus*, p. 514 extr.) ἡ κίονα dicere Atticos, ἡ κίονα Ionas; licitum tamen, puto, fuit *Herodoto* promiscue et masculino et fœminino genere usur-

pare hoc vocabulum: quare, quum τὸν articulum longe plurimi probatissimique agnoscant libri, ferendum illum putavi; quem qui rursus eliminatum cupient, eos suo frui iudicio lubens patiar. Conf. ad c. 201, 6. not. S.

17. ἐπὶ τούτου τοῦ οὐρέος) Huius montis accolae si de monte suam traxerunt adpellationem, oportet ante memorati, atque ab his itinere decem dierum discreti, alio fuerint Herodoto nomine designati, cuius ut plerorumque Libycorum rationem ignoraverit. Ab his *Atlantibus*, qui neque animalibus vescebantur, neque *insomnia visabant*, qualia reliqui mortales, diversi fuerunt, si fuerunt uspian, quos Ἀτλαντεύους nobis humanissimos memorat et fortunatissimos *Diodorus Sic.* lib. III. c. 54. VALCK.

CAP. CLXXXV. 4. ἔστι δὲ ἄλλός τε μέταλλον) *Codicum* ἐν δὲ videtur ex lib. II. 176. ἐν δὲ καὶ ἐν Μέμφι adfirmari; discrepat tamen, ut attendenti patebit. WESS.

6. τὰ δὲ οἰκία τούτοις etc.) *Domos ex sale structas* (ἀλίνας οἰκίας) *Gerrhaeorum Strabo* memorat lib. XVI. p. 1110. c. [p. 766. v. ed. Cas.] WESS.

CAP. CLXXXVI. 5. δικαιοῦσι πατέεσθαι) *Displicuit πατέεσθαι Is. Vossio, Cornelioque de Pauw, πάσασθαι vel δατέεσθαι* amplexis; quorum utrumque posterius *Medicei* et aliorum ἄπτεσθαι. Tale *Apost. Pauli* μὴ ἄψη, μὴ γεύση, in *Epist. ad Coloss.* 2, 21. *Plutarchi* de Sanit. Tuenda p. 123. v. ἄπτεσθαι γὰρ αὐτῶν διὰ χρόνου παρήνει καὶ γεύεσθαι: et *Philonis Iud.* Exsecrat. p. 931. d. ἄψεται γὰρ καὶ πατὴρ υἱοῦ σαρκῶν. Quae usum quidem eius stabiliunt, minime vero, hoc legitimum esse loco. *Πατέεσθαι* *Ionum* librarii scholiis explicant, quale ἄπτεσθαι. Dedit sese instituti exemplum lib. II. 66. ibidem profligatum. *Cl. Bos* *Observ. Critic.* c. 7. *πατέεσθαι* defendens, asperam iterum in reprehensionem [*Gronovii*] incurrit, ad *S. Bochartum* permeantem, quippe paria *Phal.* IV. 33. professum. Ὁρθῶς ἐπιτηδεύουσι [lin. 7. pro ἐπιτελέουσι] etiam *Valla* vidit, blanditurque primo obtutu, ob καὶ εὐπαθείας --- ἐπιτηδεύουσι lib. I. 135.; ex grammatici tamen, nisi omnia me fallunt, interpretamento: WESS.

5. ἄπτεσθαι) *Ionicum* et rarius *πατέεσθαι*, *Lamberto Bos* probatum *Obs. Crit.* p. 40. Si plerique tamen codices *Mediceo* concinunt et *Vallae*, ἄπτεσθαι non temere reiice-

rem: de re eadem ponitur lib. II. c. 111. καὶ ἔργασθαι, id vero est ἄπτεισθαι, sive γαστρίσθαι, πύκτισθαι, πατίσθαι. Adhibetur apud alios interdum ἄπτεισθαι gustandi significatu, et apud Herod. II. 52. ἄπτεισθαι τοῦ ἐπιόντος ἐπὶ τῶν διδύμων καρποῦ. VALCK.

CAP. CLXXXVII. [5. ποιῶντες, αἰὲν τι) Commodius tolletur post ποιῶντες incisum. S.]

7. Ἐπιὸν τετρακέτεα γίνονται etc.) τετρακέτεα ex Aldo et scriptis: nam τετρακέτες postremae editionis operarum est delictum. Οἷσπη legatur, an οἷσύπη, minimi refert. Prius ob eos, quos adpellavi, Galenumque in Exegesi Hippocrat. et Hesychium retinui. Quid sit, disquiritur. Hier. Mercurialis Var. Lect. II. 2. stercus ovillum, διαχώρημα. ex Erotiano interpretatur: Steph. Monachus ad Barnabae Epist. p. 727. sordes ovium crassas et pingues, fortasse praeter rem. Οἷσπη, lana succida, (sive ἔριον τὸ ἀπὸ τῆς οἴης ἐξὸν τῆς λάμας, in Aretaeo Cappadoc. lib. II. 5. de Morb. Diurn.) ignis ob sordes concretas satis est patiens. Melius Monachus, et prior eo ill. Scaliger Emend. Temp. lib. VII. p. 602. durare apud Aethiops Christianos, Muhamedanos, paganosque similem ad destillationes vitandas ustionis consuetudinem, ab aliis in superstitionem versam, docuerunt. WESS.

15. πάντων ὑγιεινότητι) Aliam dat et magis probabilem rationem lib. II. c. 78. cur sint Aegyptii μετὰ Αἰθίας ὑγιεινότες πάντων ἀνθρώπων. Istam vocis formam ne hic quidem spernerem a Codd. oblatam. Proverbium erat Graecis in usu, Κρότωνος ὑγιεινότης, cuius originem pandunt Strabo VI. p. 414. A. [p. 269. ed. Cas.] et Schol. in Aristoph. Eq. vs. 1089. VALCK.

CAP. CLXXXVIII. 2. ἔπιπτοι ὑπὲρ τὸν ὄμων) Postremum sincerum non puto. VALCK. — Suspecto Reiskii, ὑπὲρ τὸν ὄμων super humerum, uti in Virgili Pharmaceutria, Fer cineres Amarylli foras, rivoque fluenti, Transque caput iace, ne respereris: aut ὑπὲρ τὸν ὄμων super aram. Alia Pavii, ἀποστρίθειν τὸν κόχινά αὐτῶν, avertunt cervicem suam, quale quidpiam in sacris olim piscularibus. Neutra ad palatum, quippe meri arbitrii, et Afris morem obtrudens, cuius an calluerint notitiam, ostendendum in primis fuerat. WESS.

7. καὶ τῷ Τρίτωνι) Ecce aliam tibi Cl. de Pauw correctionem, καὶ τῇ Τριτωνίδι, cui adsensum, modo quid praesidii ex schedis adesset, non recusarem. Minervam Libyes Tritonide et Neptuno satam fabulabantur c. 180. unde parem patri patrique cultum potuerunt tribuere. Potuerunt profecto: Quidni et Tritoni, ad quem fluvium nata ferebatur? In talibus frequens hiatus, ex locuplete divinantium penu vix explendus. WESS. — Quod καὶ τῷ Τρίτωνι in Adnot. scripsit *Wess.* casu adiecta est καὶ particula, quam ibi et editi omnes et mssti ignorant. *Pavius*, puto, post τῷ Τρίτωνι excidisse καὶ τῇ Τριτωνίδι coniecit. S.

CAP. CLXXXIX. 5. οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῆ εἰσι, οὐκ ὄφίεις εἰσι) Haud paulo melius, et genuinum procul dubio, quod insipidum videbatur viro Clarissimo, οἱ θύσανοι, οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῆ σι (nempe *Libyssis*) οὐκ ὄφίεις εἰσι. VALCK. — Examen merentur οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῆ εἰσι, sumpta ex *Med.* et laudata: quae boni si coloris, Palladis aegidem, non loris serpentinis, sed coriaceis ornabunt. Atqui Cyclopes *Aegidaque horrifera, turbatae Palladis arma Certatim squamis serpentum auroque polibant, Connexosque anguis*, *Aeneid.* VIII. 435. Hoc amplius, *Libyssarum* vestis pellicea describitur, quaque illa re a Minervae aegide discrepant: hanc serpentium in modum fimbrias ostentasse, illam coriaceas. Quare congruentior scriptura αὐτῆ σι videlicet *Λιβύσσησι*: forsitan etiam ἐκ τῶν αἰγέων, quales erant. WESS.

[6. τὰ δὲ ἄλλα - - - ἔσταλται) Minus curate haec a nobis sic conversa: reliqua omnia eodem modo instructa sunt. Oportebat: in reliquis vero omnibus (s. quod ad reliqua omnia adtinet) eodem modo instructa est, nempe vestis *Libyssarum*. S.]

8. αἰγίδας γὰρ περιβάλλονται) Ob sequentia placebit plerisque αἰγέας, *Maussaco* probatum ad *Harp.* in *Αἰγίς*, et repertum in *Codd.* etiam *Eustathio* in *Iliad.* ε'. p. 459. [p. 603. ed. Rom.] Eadem tamen *Libyssarum* amicuella pellicea dixit et αἰγίδας in proximis. [sc. l. 5. ubi quidem αἰγέων, pro αἰγίδων, scribendum coniecit *Wess.*] *Glossar.* *Herod.* *Αἰγίς*, ἢν *Λίβυες* (*Λίβυσαι*, *Hesych.*) φοροῦσι δοράν. Vid. *Meurs.* *Lect. Att.* VI. 10. et *Wess.* ad *Diodor.* T. I. p. 217. [lib. III. c. 49.] VALCK.

Ibid. αἰγέας γὰρ περιβάλλονται) Sequentia, ἐκ δὲ τῶν αἰγέων τουτέων, desiderant talem scripturam, nec veteres Gram-

matici et Codd. aliam. Docte Maussacus ad Harpocratonis Αἰγίς. [e quo sua hausere Suidas et Zonar. in Lexic. h. v.] Illud autem vestimenti genus Afris omnibus unicum omnium et familiare: ἐν αἰγίαισι δέμασι κατακρίνεται, καὶ κρήσι αἰγίαισι χρώνται· ἐπεὶ οὐκ ἔχουσι οὔτε στρώμα, οὔτε ἱμάτια, οὔτε ὑπόδημα, ὅτι μὴ αἰγίαιὸν ἔστιν· οὐ γὰρ ἔστιν αὐτοῖς ἄλλο πρῶτον οὐδὲν ἢ αἰγίαι καὶ βόαι, notabiliter Hippocrates de Afris, mediterraneam regionem habentibus, de Morb. Sacr. p. 501. WESS.

12. καὶ ἡ ὀλολυγῆ) Sacrum mulierum iubilum, ὀλολυγῆν ἱερὸν Aeschyli, doctissimi homines, ad Diodori lib. XVI. 11. laudati, praeclare exposuerunt. Nostri ob oculos fuit Poetae ex Iliad. Z'. 502. Αἱ δ' ὀλολυγῆ πᾶσαι Ἀθήνη χιῶνας ἀνίσχον. Hinc illa observatio. Prorsus autem Herodoti genium habet, χρίνεται αἱ Λίβυσσαι καὶ χρίνεται καλῶς, quod Galeo obsecutus scriptori ex Codd. redonavi. WESS.

Ibid. καὶ ἡ ὀλολυγῆ ἐν ἱεραῖσι) Sic legit interiectum ἡ articulum, ut sane requiritur, Eustath. in Hom. Iliad. Z'. p. 505, 48. rectius etiam proxima, quam vulgantur, et prout exhibent Codd. Arch. et Vallae: κήρυκα γὰρ ταῦτα χρίνεται αἱ Λίβυσσαι, καὶ χρίνεται καλῶς. Sacer ululatus mulierum ὀλολυγῆ dicebatur: et, frequentatum veteribus in re ferme tantum laeta verbum ὀλολύξην, plurissime constat. VALCK. — Pro eo, quod apud Herodotum est, ἐν ἱεραῖσι, suo arbitrata aut memoriae lapsu Eustathius l. c. ἐπὶ ἱερῶν scripsit, quod idem valet. S.

14. τέσσαρες ἵππους συζυγῶναι) ζυγῶναι (cum Aldo) legit et Eustath. in Dionys. vs. 175. et simpliciter verbo facile poterimus esse contenti. A sua fortasse Minerva Neptuniae hoc didicerant Libyae, Λίβυας θυγατρῶν ἀρμάτων ἰσσοπέδαι, Sophocli Elect. vs. 703. Vid. Steph. Byz. in Βάριον, Harpocr. in Ἴππια Ἀθήνῃ, ibique Valesius, et in Sophocleis Βαρυκίαις ἕχουσι Hesychius. VALCK.

CAP. CXC. [4. ἐπεὶ ἀπὴρ (scil. ὁ ἀποθήσκων) τῆς Ξυχῆν. Transitus a plurali numero ad singularem, familiaris Nostro. Conf. l. 195, 1 et 5. S.]

5 - 7. εἰκήματα δὲ σύμπλεκτα - - - περιφρατά.) Idem tradidit Hellanicus, quem scribit Athen. XI. p. 462. ἐν Ἑλλῶν ἐνομοσίαις λέγονται, ὅτι Λιβύων τῶν Νομάδων τῶν - - - εἰκίαις ἔχουσι ἐξ ἀνθηρῆκου πεπαιγμένους μικροὺς ἕσαν τῆς ἱστορίας, ἀς καὶ περιφρατά

ἔπου ἂν πορεύωνται. Multa περὶ ἀνθηρίκων, omissis tamen Herodoteis, notavit ill. Ez. Spanhem. in *Callim. hymn. Del. vs. 193.* aptiora quaedam L. Bos. *Obs. Crit. p. 40.* Sumsit et ista forsā Milesius *Hellanicus ex Herodoto*; nam et τὰ Βαρβαρικά Νόμιμα Ἑλλανίκου ἐκ τῶν Ἡροδότου καὶ Δαμάστου (lege Δαμάστου) *Damastes enim intelligitur, Sige natus:*) συνῆκται, teste *Pophyr. in Eusebii Praep. X. p. 466. VALCK.*

6. ἐξ ἀνθηρίκων) *Laurentii lentiscos explosit Nob. Palmerius Exerc. p. 25. et copiosius Cl. Bos Observ. Crit. c. 7. WESS.* — *Suidas: Ἀνθηρίκες* - - - Ἡρόδοτος τοὺς καυλοὺς Φησι τῶν ἀσφιδέλων. *S.*

CAP. CXCI. 2. 3. οἰκίας νομίζοντες ἐκτῆσθαι - - - Μάξυες) *Afri Maxyes abs Steph. Byz. in Μάξυες agnoscuntur: [conf. Adn. ad c. 178, 1.] et horum quidem οἰκίαι veri nominis domus fuerunt; superiorum duntaxat οἰκήματα, turguria; eaque περιφορητὰ, sicubi usus requireret. WESS.* — Quae de eorumdem tonsura subiiciuntur, conferenda cum cap. 180, 4. *S.*

14. καὶ ἄρκτοι) *In Africa ursum non gigni confidenter Plinius Hist. Nat. VIII. 36. Sequitur Lipsius Elect. II. 4. pellem Libystidos ursae [Aeneid. V. 37. ubi vide Interpp.] leoninam interpretatus, similemque in modum alia. Contra Plinium olim venerat Bodinus ad Oppiani Cyneget. lib. II. p. 76. contra vero utrumque, Lipsium et Plinium, operosa ac erudita disputatione Cl. Salmasius ad Solin. p. 220. abducto in partes, alia prius arbitrato, G. Io. Vossio lib. III. Idol. c. 52. Harduinus tamen Plinio suo adstipulatur, errorem de ursis Afris ex commutatione vocis Λιγυκοὶ in Λιβυστικοὶ late sparsum coniciens, quae utique in Herodotum, ἄρκτους sine eo titulo recensentem, non quadrat. Mihi Salmasiana non displicent, stabilita testimonio doctissimi Shaw Itiner. T. I. p. 323. Statim Gronov. belle, καὶ οἱ κυνοκέφαλοι καὶ οἱ ἀκέφαλοι, οἱ etc. [lin. 16.] quomodo *Corn. de Pauw* ex ingenio. *Blemmyis*, verba *Plinii Hist. Nat. V. 8. traduntur capita abesse, ore et oculis pectori affixis, ad haec alludentis. WESS.* — De his vide quae ad *Plin.* ab *Harduino* notata. Ut *cynocephalos* (simiorum quoddam genus, de quo *Diodor. Sic. III. 35.*) sic et *acephalos*, non ut populum aliquem memorat *Herodotus*, sed in bestiarum numero refert, et quidem in fabulosarum (ut ipsi*

videbatur) bestiarum numero, quod his verbis satis significat, *ὡς δὴ λέγονται γε ὑπὸ Λιβύων. S.*

19. ἀκατάψευστα) Scinduntur eximii viri *Montfauconius* et *Gronov.* in contraria studia hanc ob vocem: illi *θηρία ἀκατάψευστα*, ferae intractabiles; huic *ἀκατάψευστα*, haud ementitae, ut olim *Valla*, veriores. Litis arbitrium ad priscos et manu exaratos *Herodoti* codices venit, quorum in locupletibus Italiae Galliaeque bibliothecis decem *Montfauconio*, totidem *Gronovio* favent, sicuti *Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 264.* testificatur. Ita in aequilibrio negotium, quod ubi nostrorum pondus accesserit, praegravabitur. Verum in talibus numerari suffragia, non ponderari, iniqua lex. Ut *ἀκατάψευστα* valeant, series urgetur narrationis, fabulosa animalia ex Afrorum fide repentis. Neque enim tam anilis Scriptorem fuisse credulitatis, ut huiusmodi monstra, *Cynocephalos* et *sine capite homines*, reapse exstitisse sibi persuaserit: cavisse ipsum praestruendo, *ὡς δὴ λέγονται γε ὑπὸ Λιβύων*, ut quidem illi ab *Afris* memorantur. Nusquam quidem, quod *Gronovius* obiecit, *ἀκατάψευστα* [apud Graecos scriptores] nunc haberi, succurrere tamen analogiam, in haud paucis solidam et sufficientem, praesertim cum *ἀκατάψευστα* non exemplis et scriptorum auctoritate, sed parili ratione nitantur. Id non iniuria *D'Orvillius* arripit ad *Chariton*, lib. III, p. 241. *ἀκατάψευστα*, nisi si *εὐκατάψευστα*, de quibus facile quis mentitur, praeserendum, eligens. Atque haec viri doctissimi. Equidem pronior in *ἀκατάψευστα* olim fui, quam nullo sententiam, arbitratus καὶ ἄλλα --- ἀκατάψευστα, et alias *feras* --- nullo mendacio *fictas*, clare a praecedentibus segregari. *Libyum* e fabulis *cynocephalos* et *acephalos*, quorum in pectore oculi, dederat. Qui copulantur *viri feminaeque ferae*, non item inde: sunt enim et fuerunt olim in *Africa*, sicuti multae aliae *non fictae*. *θηρία ἀκατάψευστα*, bestiae, sive, ut alia in re *Iamblichus*, *ἀκατάψευστα*, *Protrept.* p. 157. *WESS.* — Merito mireris *Reizium* *Schaeferumque*, prudentissimos viros, hisce rationibus non persuasos, reiectâ certissimâ plerorumque et probatissimorum codicum scripturâ, praeter necessitatem locum dedisse coniecturae, ne unius quidem veteris libri auctoritate comprobatae. S.

CAP. CXCII. 5. καὶ ἔργως) Passim *ἔργως* corriguntur, invito *Corn. de Pauw.* ad *Horapollin.* c. 49. ubi

peregrinum animal, atque ex Aegypto, ὄρυς, ὄρυξ, ὄρυξ: ex illo ὄρυες, ex altero ὄρυγες venisse, coniectatur dubie. ὄρυες in nostris Codd. constanter. WESS. — Videntur ὄρυες Nostro dici qui aliis ὄρυγες: quo de genere dixi ad Athen. V. p. 200. f. T. III. Animadv. p. 113 seq. S.

5 seq. τῶν τὰ κέρα τοῖσι Φοῖνιξι οἱ πήχες ποιῶνται) Plus difficultatis [quam scriptura ὄρυες] verba trahunt τῶν τὰ κέρα etc. quomodo Med. et alii. [In nostra Var. Lect. per operarum socordiam „τὰ κέρα Med.“ pro τὰ κέρα Med. editum.] Gronovii sententiam utcumque evolvunt Latina, in quis normae fidium obscuriores. Saepe πήχες cithararum cubita, sive ἀγκῶνας, dant, nec raro ulnas, quibus metimur: has Reiskius, damnatis, quae in Miscellan. Lipsiensibus deposuerat, sibi sumit, ut H. Steph. ante, τοῖσι οἱ πήχες ποιῶνται Φοῖνιξι ordinans vertensque, e quibus fiunt ulnae Phoenicibus. Sunt Salmasio in Solin. p. 157. et Bocharto Hieroz. p. 946. Φοῖνιξες citharae, punicae dictae, quod Graeci orygm cornua haberent ex Africa, Poenis deferentibus. Memorantur sane Φοῖνιξες inter Musica instrumenta, ab Athenaeo lib. XIV. p. 636. v. parcius, quam certi ut quid statui queat, descripti. Citharae si fuerint, πήχες recte aptabuntur. Ex vetere scriptura τῶν κατὰ τὰ κέρα etc. [At non κατὰ τὰ κέρα dabat vetus scriptura: sed κατὰ κέρα: sub quo fortasse καὶ τὰ κέρα latebat.] ad modulum cornuum orygm Poenis cithararum ἀγκῶνας, cubita fieri, tradetur, sententia satis adcommodata. Mihi res anceps. WESS. — Non erat cur haesitaret Vir praestantissimus. Iam ante Salmasium et Bochartum perspecte Conr. Gesnerus, De Quadruped. p. 770. ὄρυγες pro ὄρυες legens, et τῶν καὶ τὰ pro olim vulgato τῶν κατὰ legendum suspicans, sic interpretatus erat hunc locum: ex quorum cornibus cubiti fiunt instrumentis musicis quae phoenices vocant. De instrumento musico, cui φοῖνιξ nomen, paullo copiosius, quam p. 636. v., idem Athenaeus, a Wesselingio citatus, disseruit p. 637. v. quem ad locum et nos in Animadverss. T. VII. p. 475. quid sit quod πήχες in instrumentis musicis Graeci dixerunt, declaravimus. Verborum structura, τῶν τὰ κέρα -- οἱ πήχες ποιῶνται, similis est illi VIII. 27, 20. ἡ δὲ δεκάτη ἐγένετο τῶν χρημάτων -- οἱ μεγάλοι ἀνδριάντες etc. S.

[7. βασσάρια) Hesychius: Βασσαρίς· ἀλώπηξ. Et Βασσάρια· τὰ ἀλωπίεια (Βασσάρια debuit, et ἀλωπέια) οἱ λίβες λέγουσι.

Suidas: Βάσσαρος, ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον. *Etymologus* p. 190 extr. Λέγεται Βάσσαρος ἢ ἀλώπηξ ὑπὸ Κυρηναίων. S.]

[8. δίκτυες, καὶ Φῶες) *Thoim* consentiunt fere docti bestiam esse illam, aut ei similem, de canino aut vulpino genere, quae *chabal* vulgo nominatur. Qua de bestia *Aristot.* *Hist. Anim.* IX. 44. *Plin.* VIII. 54. *Arrian.* *Indic.* p. 329. et *Belin* ad *Oppian.* *Cyneg.* III. 558. laudati *Schneidero* in *Lexic. crit.* quibus adici potest *Camus* in *Notis* ad *Aristot.* *Hist. Anim.* *Dictys* nulli alii scriptori nominatus nec enim huc facit quod *milvum* apud *Lacedaemonios* *Ματρυ* nominatum fuisse *Hesychius* tradit: quandoquidem non de ave, sed de quadrupede hic agi, consentaneum est. S.]

[10. τῆσι σαύρησι) Conf. ad IV. 185, 20. not. S.]

13. ἔλασος δὲ etc.) Nihil ab hac assertionē abeunt *Aristoteles*, *Antigonus Caryst.*, *Plinius*, *Aelianus*, alii. Falsam aiunt *Virgilius*, *Oppianus*, *Philostratus*, quorum testimoniis *Brodæus* *Miscell.* VIII. 13. et *Bodinus* ad *Oppiani* lib. II. *Cyneget.* p. 76. utuntur. *Herodoti* aevō *cervi* et *api* *Libyae* si defuerint, dicendam erit, aliunde in regionem devenisse: nam conspici isthic et venatu intercipi, docuit *Th. Catakerus* *Miscellan.* II. 8. et *Shaw* *Itin.* T. I. p. 525. WESS.

15. δίποδες καλλόνται) Satis erit, si *Bochartus* *Hieroz.* p. 1010. et *Scultensium* ad *Salomonis* *Proverb.* c. xxx. 26. διποδῶς hos *mures* uberrime magnaue eruditione ex *Graecorum* et *Arabum* copiis illustrasse dixerō. *Mures* *ῥυγίμεις*, [lin. 15. et 17.] *Hesychio* *ῥυγίμεις*, explicantur *βουνῶ*, *colles*: an quod in collibus cubilia posuerint? Quae quidem inpedition foret vocabuli expositio. *Bochartus* *Colon.* *Phoenic.* lib. II. c. 5. *βουνῶ* refingit, formatum ex *βουνί* ram enim herbam esse, quae Punice *zigar* inde *ῥυγίμεις*, sive *βουνίμεις*, hos *mures*, quod plantae eius esu aut umbra delectentur, dictos; eleganter, modo vere. WESS. — Conf. *Beckmann* ad *Aristot.* *Mirab.* *Auscult.* cap. 27. De *mure dipode*, indigenis *Ierbóa* dicto, conf. *Schaw*, *Voyage* T. I. p. 321 seq. et *Bruce*, *Voyage aux Sources du Nil.* T. V. p. 146 seqq. laudatos *Larchero* in *Adnot.* ad h. l. S.

16. ἔστι μὲν Λιβυζόν) *Arch.* *Λιβύστρων*: quam formam adfirmat exemplis *Wetsten.* ad *Lucæ* *Act.* Ap. vi. 9. Si *Libystina* *Ζεγίριμεις* est adpellatio, quomodo tandem in barbarae vocis vi reddenda illa *βουνῶ* uteretur? quod noster vocabulum veluti proprium tribuit *Cyrenæis* IV.

c. 199. De his diversis murium generibus agentes *Aristot.* *Theophrast.* *Aelian.* nihil iuvant ad haec illuminanda. *Boonvinoi* venit in mentem *Bocharto* Geogr. S. II. II. cap. 3. et *Hieroz.* I. III. c. 53. *Boonιδδες* etiam dici potuerunt ob quamdam cum *napis* similitudinem. VALCK.

[17. ἐχινέες) ἐχῖνες probat *Schneid.* in *Lex. crit. Conf. Sylburg.* et *Beckmann* ad *Aristot.* *Mirab.* *Auscult.* c. 27. Commodius vero ἐχινέες videtur, a sing. num. ἐχινεύς. S.]

18. τῆσι Ταστησίησι) Docte de his *mustelis*, *Iac. Perizonius* ad *Aelian.* Var. XIV. 4. *Animalculum*, quod cum his contenditur, numi *Cyrenaeorum* sub *silphio* ostentant in *Haymii* *Thes. Britan.* T. II. p. 124. ubi eiusdem accuratior ex *Africa* pictura. Id nollem, idem a doctissimo viro censi, ac μῦν δίποδα, quippe, ut superiora postulant, alium. Vidit descripsitque, in paucis discrepans, animal, quod hic adcommodatius, sollertissimus *Shaw* *Itin.* T. I. p. 521. WESS. — *Dipodi* nomen est a brevissimis pedibus anterioribus. S.

CAP. CXCIV. 2. Γύζαντες) Sic oportebat. Erroris *Steph. Byz.* reus est in Βύζαντες, quando παρ' Ἡεροδότῳ δὲ κακῶς διὰ τοῦ γ Γύζαντες. Longe hinc distabant *Afri Byzantes* et *Byzacium*, infra *Carthaginem* *Syrtibus* adfines. Γύζαντες sunt et in *Apollonio* [*Dyscolo*] *Hist. Mirab.* c. 58. ubi his de mellificio artificioso ex *Eudoxo Cnidio* consimilia. Bonum itaque factum *Bocharti*, *Holstenii*, *Gronovii*, iudicium et *crisin Stephani* inprobantium. WESS. — Errorum suum ipse *Stephanus* tacite retractavit in voc. Γύζαντες et *Κύραυνίς*. *Apollonii* locum, ubi de melle arte facta agitur, exhibet *Holstenius* in *Notis* ad *Steph. Byz.* voc. Γύζαντες. Et hos quidem e collectis floribus mel parare *Eudoxus* ait, alibi vero (in *Cariae* oppido quodam) ex *myrica* et *tritico* confici *Herodotus* tradit VII. 51, 6. Qui conficiendi mellis (cuius in *bellariis* apud veteres maximus usus) artem exercebant, hi, ut h. l. δημιουργοὶ ἄνδρες, sic et VII. 51. ἄνδρες δημιουργοὶ vocantur: unde colligi par est, non ita male, ut *Casaubono* visum erat, apud *Athenaeum* IV. 172. A. legi, τοὺς τὰ πέμματα, προσέτι δὲ τοὺς ποιοῦντας τοὺς πλακοῦντας (eos qui *bellaria* conficiebant) οἱ πρότερον δημιουργοὺς ἐκάλεον: ubi τὰς - - - ποιοῦσας scriptum oportuisse doctissimus *Animadversor* censuit. S.

CAP. CXCV. 2. Κύραυνιν) Eiusdem *Ethnicographi* [*Stephani Byz.*] scripturam amplector, *Κύραυνιν* redu-

eendo. [Κυραυνίς quidem acute scribitur apud Steph.] Prae-
eunt Arch. et Ask. Non obliviscor schedarum Stephani Pe-
rusinarum, quarum auctoritatem potiore non arbitror.
Ad lacum, unde *Afrae virgines aurum egerebant*. [Ita. 5-7.]
Achilles Tat. Amor. lib. I. p. 97. in paucis dissentiens,
digitum intendit. WESS. — Nescio qui factum, ut pro
Cyraunis temere Ceraunis in Latinis nostris sit positum. S.

8. εἴη δ' ἂν πᾶν) *Claudicare* hoc *Reiskio* videbatur ratio-
cinium: nec miror. Tota periodus ista, εἴη δ' ἂν πᾶν, ὄκτω
--- usque ad ἀπόδος ἐν ᾧ ἄρσεν, in sua mihi sede legi videretur
ad finem capitis, post vocem *λίανης* collocata: atque
his ista proxime subiecta meā sententiā responderent
aptissime: οὗτα ὦν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς γένου τῆς ἐπὶ Λιβύῃ κινεῖται
εἰκότα ἐστὶ ἀληθινῶν. Formulæ, εἴη δ' ἂν πᾶν, habet alibi si-
mitem in re diversa, γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακροῦ χειρῶν
qualibus utebantur fabularum et ἀπίστων narratores. Pru-
denter *Pausan.* in *Arcad.* et vere p. 601. ἐν τῷ παρτί, inquit,
αἰῶν πολλὰ μὲν πάλαι συμβάντα, μικροὶ δὲ γινόμενα, ἄπιστα
εἶναι πεποιθήκασιν ἐς τοὺς πολλοὺς οἱ τοῖς ἀλλόθεν ἱστορικῶν ἀνδρῶν
ἐψευσμένα. Ab hac culpa vereor ut noster ille censeri queat
immunis. VALCK. — Sunt sane res non admodum si-
miles, quæ hic inter se conferuntur: et poterat utique,
quæ de *Zacynthio* fonte subicitur *παριθήκω*, loco non
commodissimo interserta videri. Sed veniam concedamus
Scriptori, huiusmodi *παριθήκω* amanti, et occasione illius
in *Libyæ* insula fontis, de alio memorabili fonte, quem
alibi ipse viderat, verba facienti; neque obtrudamus ei
transpositionem verborum, quam ipse deprecaturus erat.
Ex ratione a *Falckenario* proposita, *fontis* ille, qui mox
describitur, e quo *pix asphalti odorem habens hauritur*, in
Libyæ insula *Cyrauni* fuerit. Atqui *Cyraunius* fons non-
nisi ex incerta *Carthaginensium* fama innotuerat Scrip-
tori nostro: de illo autem, e quo *pix hauritur*, ita enu-
cleate et particulatim loquitur, ut qui cuncta ipse viderit
et fontem, de quo hic agitur, in *Zacyntho* fuisse, ex di-
serto *Eudori Cnidii* testimonio apud *Antigonum Caryst.*
c. 169. constat. S.

15. ἐπ' ἄκρον μὲρ σίτην προσθήσαντες) *Zacynthii* lacus mira-
culum attigerunt *Antigonus Caryst.* c. 169. et *Vitruvius*
lib. VIII. c. 5. *Βυρσίην* et *Βυρσίην* qui instaurant. [ut *Reidius.*]
praeter *scriptionis* vicinitatem, quo nitantur, haud peripi-

cio: dubium mihi quoque, an unquam *βυρσίνη* sola *amphora* sit coriacea. WESS. — Percommode sane *μυρσίνη myrti ramus* potuerit intelligi. Ex Atragantino in Sicilia fonte liquidum bitumen incolae arundinum paniculis, citissime sic adhaerescens, colligunt, *Plinio* teste, XXXV. xv. 51. quo loco etiam *Zacynthium liquidum bitumen* laudatur. S.

15. τῆς Πιερίκῆς πίσης ἀμείνω) τῆς πευκίνης πίσης codicis *Arch.* [quam scripturam *Galeus* probavit] illaudatum transmitti debuerat. Asia olim, *Plinio* auctore *Hist. Nat.* XIV. 21. picem *Idaeam* maxime probabat, *Graecia Piericam*. WESS.

[19. Ubi in *Var. Lect.* nostra *Antigon.* c. 159. citatur, ibi c. 169. scriptum oportuit. S.]

CAP. CXCVI. 3 seqq. ἐπεὶ -- ἐξέλωνται τὰ φορτία etc.) *Merces navibus exemptas* deponere dicuntur παρὰ τὴν κυματογωγὴν, in litoris crepidine, prout in *Luciani Timone* §. 56. dedit *Hemsterhusius*. *Sophoclis Oed.* in Col. vs. 1237. ἀκτὰ κυματοπλήξ, aliis κύματος ἀγὴ et *Apollon.* *Rhodio* I. 554. aliquoties etiam *Herodoto* dicitur κυματογωγὴ, vide *Celeberr. Wess. Diss. Herod.* p. 207. Rarius illud *Archilochi* apud *Etymol.* p. 47, 22. Ἀκὴ, ἢ ὀξύτης· οὕτως Ὀρος (præbet ista *Cod. mstus.*) Ἀρχίλοχος, Ἰστη κατ' ἠκὴν κύματος κυανέου: vitiatu senarius attento mendae moveret suspicionem; corrigatur Ἰστη κατ' ἠκὴν κύματός τε κἀνέμου, ex p. 424, 18. Enarrans *Herodotea Eustath.* in *Dionys.* vs. 752. αἰγιαλὸν habet, et, τὰ φορτία ἐξελόντες, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, ὑποτύφουσι καπνόν: ubi rectius ex *Herod.* posuisset ἐξελλόμενοι: in talibus enim apud veteres ἐξελέσθαι vel ἐξαιρεῖσθαι adhibetur; nunquam, opinor, ἐξελεῖν. Qualia de his Africanis absque linguae usu propositarum rerum pretia aestimantibus *Herodotus*, de *Seribus* saepius in eam rem citati tradiderunt, *Plinius*, *Solinus*, et *Ammianus Marcell.* ex *Uranii* forsan Arabicis petita; ex quibus *Stephano* Σῆρες esse dicuntur ἔθνος Ἰνδικὸν ἀπροσμιγὲς ἀνθρώποις. Cum *Herodoteis* componi poterunt *Eustathio* l. c. narrata de *Seribus*: τῶν πωλουμένων τὸ τίμημα σακκίοις ἐπιγράφαντες ὑποχωροῦσιν, εἶτα ἐλθόντες οἱ ἔμποροι καὶ θέντες τὴν τιμὴν ἀναχωροῦσιν· ἐφ' οἷς ἔρχονται οἱ Σῆρες, καὶ, εἰ μὲν ἀρέσκονται, λαμβάνουσι τὴν τιμὴν, εἰ δὲ μή γε, τὰ ἴδια. VALCK. — Nondum exolevisse permutandarum hanc mercium in interiore Africa *Nigritas* inter et *Mauros* consuetudinem, *luculentus testis* *Shaw* *Itin.* T. I. p. 393. Va-

luit eadem, valetque in pluribus utriusque Indiae nationibus apud amplissimum *Orig. Legum, Art. et Scientiar.* scriptorem T. I. lib. IV. c. 1. p. 265. WESS.

CAP. CXCVII. [2 seq. καὶ τούτων αἱ πολλὰ - - - ἐξέόντιζεν αὐτὸν. Sic filum narrationis cum superioribus, unde digressus erat, paullatim rursusnectere instituit. conf. cap. 167 extr. S.]

4. τέσσαρα ἔθνη νέμεται αὐτὴν) Quod invexit vir Cl. [τύχην] si lectum fuisset in Editis, alterum ego quidem censuissem restituendum. Quatuor gentes, in quas Africa fuerit Agathoelis aetate divisa, commemorat *Diodor. Sic. XX. 55.* Eidem lib. III. c. 49. quatuor κῆρυξίνας genera tantum recensentur, Νουσιώνας, Αὐχίνας, Μαρμαρίνας, Μάζας: ceteros iisdem, *Marmaridas* diversis adpellationibus *Herodotus* designavit. VALCK.

CAP. CXCVIII. 2. εἶναι τὴν Λιβύαν στυγίαν) Putares ob cap. 25. εὐ γὰρ τὴν στυγίαν καὶ αὐτὴν ἵπτι, hoc etiam loco εἶναι τὴν ἢ Λιβ. στυγίαν. oportere cum viro erudito. At hoc vide *Philostrati Epist. 50.* Οὐδὲ τῆς ξυγῆς, ἴδου δευτεῖς: inque primis *Sophocleum Aiac. vs. 1185.* τοῦ θανάτου ὡς ταχέως τῆς θροῦνης χάρις διακρίῃ, ubi docte Critici veteres. Non adicio ex *Act. Ap. cap. viii. 9.* λίγος εἶναι τὸν Ἰουδαίον μέγαν, tametsi adsimile. *Homeri γαίωαν*, de quo *Eustath. p. 1598. 46.* [Od. p. 511. 41. ed. Bas.] non me, quominus γαίωαν post pauca [*lin. 5.*] revocetur, impedit. Posterioris usum ex *Democrito* et *Crinagora* alias adfirmavi. WESS.

5 seqq. ἀρίστη γαίωαν Δήμετρος καρπὸν ἐκθέρην etc.) *Cinypis* comparat fertilitatem cum illa agri *Babylonii*; *Cinypis* enim ager ἐκθέρην - - - ἐπὶ τρηκόσια; *Babylonius* minimum ἐπὶ δηκόσια, ἐπεὶ δὲ ἀρίστη αὐτὴ (ἢ γαίω) ἐκθέρην ἐκθέρην, ἐπὶ τρηκόσια ἐκθέρην, lib. I. cap. 195. ubi praeterea dicitur εὐε χερῶν αὐτῆ ἀπασίων μακρῶ ἀρίστη Δήμετρος καρπὸν ἐκθέρην. Pro γαίωαν ἀρίστη hic legitur ἀρίστη γαίωαν: multum me iudice praestat γαίωαν, munitum auctoritate *Democriti* in *Diag. Herod. p. 185.* Plurativum γαίωαν vel γαίωαν: qui adhibuerit veterum novi neminem, qui quidem scripserint accuratius; restituendum forsitan *Aristoteli* ap. *Demetrium* p. Έρω. §. 255., αἱ δὲ πρὸς ἀπασίας ἀρχαὶ γαίωαν θυγῶν εὐρη, ubi vulgatur τὰς θυγῶν. Τὰς ἀρίστης τῶν γαίωαν, *Schol. Thucyd. p. 3.*, similesque dixere. Γαίωαν habet aliquoties *interpres Gr. semibarbarus* libri *Esdrae*: superest, quod ab aliis non anim-

adversum miror, eiusdem libri Graeca multo elegantior interpretatio, quam Hellenistae Iudaei cuiusdam additamentis auctam inter libros perperam retulerunt, quos vocant Apocryphos: ubi γαιῶν dederat alter ille, hic formam semper adhibuit usitatum γῆς: quod ille, ἐπιγαμβρεῦσαι τοῖς λαοῖς τῶν γαιῶν, IX, 14. id hic dixit (VIII, 84.) ἐπιμιγῆναι τῇ ἀκαθαρσίᾳ τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς. Quae de hac regione subiungit Herod. pervenusta sunt: et in seq. cap. quo de Cyrenicae regionis agit fertilitate, est elegantissimum illud, [cap. CXCIX. 4.] ὄργα ἁμαῖσθαι τε καὶ τρυγᾶσθαι, perdocte tractatum Ruhnkenio nostro ad Tim. p. 104. In talibus adhibitum [aliàs verbum] ἐθέλει nativum tamen istum e succi plenitudine tumorem non demonstrat. VALCK.

8. ὕμβρον πλέω πιόουσα) Veram praestant hanc Raphelii coniecturam schedae. Iovis erat in Graecia, cum plueret, ποιεῖν ὕδωρ, in Theophrasti Charact. cap. 3. cum Casauboni observatis: terrae vero, πίνειν sive πιεῖν τὸ ὕδωρ, unde γῆ - - πίνουσα τὸ ὕδωρ lib. III. 117. et frequentissime alibi. Librariorum aberratio in ποιεῖν et πιεῖν exposita satis est Diss. Herod. c. 11. pag. 182. Mox [lin. 9.] τῶν δὲ ἐκφορίων bene habet. Τὰ ἐκφόρια τῆς γῆς, terrae proventus, [sc. ἢ ἡ γῆ ἐκφέρει] illustrantur ad Hesychii Ἐκφόρια. Minime autem displicet [lin. 10.] τῇ Βαβυλωνίῃ γῆ ex lib. I. 193., ubi de ubertate et multa eius fruge. WESS.

CAP. CXCIX. 3. τρεῖς ὥρας ἐν ἐαυτῇ) Hoc, apud H. Stephanum laudatum, multo potius. Ingratum certe ἔχει - - ἡ Κυρηναίη χώρα - - - τρεῖς χῶρας. Diversa et sibi succedentia autumnitatis tempora elegantissime pinguntur. Ὅργα [lin. 4.] ornat hinc Timaei Lexicon pag. 104., ubi Ruhnkenius erudite. [pag. 193 seq. ed. sec. Conf. Valck. supra, ad c. 198, 5 seqq.] Illa autem, [lin. 6.] τὰ βουνούς καλέουσι, ad fructus non refero, verum ad τὰ μέσα, quae collibus videntur excelluisse. Profecto sanequam inconcinne βουνοὶ fruges dicentur, quod ἐν τοῖς βουνοῖς adolescant. Simile, controversum tamen, de muribus Afris cap. 192. Eustath. ad Hom. p. 1854, 21. [Od. p. 682, 37. ed. Bas.] vocabulum habuit in oculis. WESS. — Conf. Valck. ad c. 158, 10. S.

CAP. CC. 1. Οἱ δὲ etc.) Interruptum longa digressionem redordiens sermonem suam forsitan et hic voculam posuerat, Οἱ δὲ ἢ Φερετίμης τιμωροί. VALCK.

[4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν etc. Idem sonat, ac si dixisset ἔστι (vel διότι) δὲ τούτων πᾶν τὸ πλῆθος etc. Vide Adn. ad I. 24, 17. et ad IV. 149, 7 seqq. supra p. 305. S.]

8 seqq. τὰ μὲν νῦν ὀρύγματα etc.) *Barcaei χαλκίως λαυδάβη factum hinc enarrans Eustath. in Iliad. N. pag. 803, 40. firmat lectionem [προσίσχει] a Gron. mutatam et ὀρύγματα ὑπόγνια dicta Herodoto vocat ὑπόνοιον, cuniculus. Alio modo Demetrii cunicularios Rhodii, [simili vero quadam ratione] Romanos fefellerunt Ambraciotae, apud Diodor. XX. 94. Livium lib. XXXVIII 7. et Polyæn. VI. 17. VALCK. — Confer Polyb. XXII. cap. xi. nostrae editionis; fragmentum Polybii ab Herone in libello de repellenda Obsidione conservatum. S.*

11. προσίσχει πρὸς τὸ δάπειδον) Reduxi, quod errans *Med.* et alii mutaverant: aberrarunt pariliter in *secuturis Pass.* et *Ask.* Optime, etsi nunc luxatus, *Aeneas Polioret.* c. 37. ex Herodoteis, ἔπειτα ἀνὴρ χαλκίως ἀνῶν, ἰνδυμήσας ἀσπίδος χάλκωμα ἐπιφέρειν, καὶ ἐντὸς τοῦ τείχους προσίσχειν πρὸς τὸ δάπειδον· τῇ μὲν δὲ ἄλλῃ, καὶ ἔτι πρὸς τὸ προσίσχει τὸ χάλκωμα· ἢ δ' ὑπαρύσσειτο, ἀντήχῃ. Sic, puto, hiatibus consarcitis, dederat primitus. WESS. — Non verbo tenus *Aeneas* transcripsit *Herodoti* locum in quo versamur: nec est in illius verbis, uti edita leguntur, tantus hiatus, quantum doctissimus *Wess.* aestimavit. Non nisi unum verbum ἐντὸς deest, latens in vitioso ἔπειτα, quod illius loco exhibent duo Codices mssti Parisienses, quorum penes me sunt Lectiones a *Godofredo Schweighausero*, filio, nunc collega meo, olim excerptae. Ista adiecta voce, et verbo ἐπιφέρειν in περιφέρειν mutato, (quae mihi necessaria emendatio videtur,) sana atque integra fuerit oratio, in hunc modum distincta: ἔπειτα ἀνὴρ χαλκίως ἀνῶν, ἰνδυμήσας, ἀσπίδος χάλκωμα περιφέρειν ἐντὸς τοῦ τείχους, ἐπάνω προσίσχειν. πρὸς ταῦτα, τῇ μὲν δὲ ἄλλῃ etc. Ad περιέσχειν facile τῷ τείχῃ intelligitur: ἐπάνω, *superne*, super toto tractu sub quo cuniculi agi posse videbantur: πρὸς ταῦτα, *ad haec*, quo facto: ἀνῶν, *invenit*, *reperit* locum, quo cuniculos agebant hostes. S.

CAP. CCI. 6. τὰ φρον) Maluit τὰ φρον c. 3. 20. 23., aliisque in locis. *Suidas*, haec excerpens, τὰ φρον pro notabili deposuit in voc. Τὰ φρον. Cognitissimae quoque ex *Stephan.* Βγζ. Τὰ φρον et Τὰ φρον, et plures eiusmodi voces, ut

maculae suspicio cessare queat. WESS. — Τάφρου etiam pro vulgato τάφρου dant codd. Arch. et Vind. IV. 28, 7. quae ibi fortasse perinde atque hic, utpote rarior, vocis forma recipi debuerat. Quum vero apud eundem Nostrum, mox lin. 12. tum IV. 5, 5. alibique constanter ἡ τάφρος mascula terminatione, ut apud alios scriptores, frequentetur; intelligi par est id de quo iam saepius monuimus, nulla necessitate se adstrictum putasse Herodotum religiosissimam talibus in rebus constantiam servandi. Igitur similiter et ἡ ψάμμος et ἡ ψάμμη promiscue dixit, IV. 181, 5. 182, 2. itemque σαῦρος et σαύρη, IV. 183, 20. 192, 10. et ὁ κίων et ἡ κίων, IV. 184, 16. I. 92, 5. et similia. S.

12 seq. εἰς τ' ἂν ἢ γῆ αὐτῆ etc.) In foederis formula Latinos inter et Romanos, citra fraudem omnem, μέχρις ἂν οὐρανός τε καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στάσιν ἔχωσι, apud Dionys. Halic. lib. VI. p. 415. Mox [lin. 14.] ὑποτελέειν Aldi et aliorum longe verius. Namque ὑποτελέειν, de tributo, novum atque invisitatum; et ἀξίη Nostro omne, quod ex aequo iure debetur. Habe hoc ex VII. 39. τὴν μὲν ἀξίην οὐ λάμβναι, ἐλάσσω δὲ τῆς ἀξίης. WESS. — Ἡ ἀξίη, scil. τιμή. S.

13. μένειν τὸ ὄρκιον) Parum refert, hoc probetur, an futurum tempus μένειν. Nostrum sequutus in hac fraude Persica narranda Polyæn. VII. 34. tempus habet in talibus usitatius: στάς μετὰ τῶν τὰ ὄρκια ταμνόντων ὤμοσεν, ἐφ' ὅσον οὕτως ἢ γῆ μένει, φυλάξειν τὰ συγκείμενα: Herodoto enim verbo respondet τὸ φυλάξειν, neque in istis μένει mutandum, nisi scripserit: ἐφ' ὅσον ἂν οὕτως ἢ γῆ μένη: sicut in simillima fraude eidem narrata VI. 22., nihil se novaturos iurant Locri Italici ἐφ' ὅσον ἂν τὴν γῆν αὐτῶν πατῶσιν, καὶ τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῖς ὤμοις φέρωσιν: alliorum capita sub tunicis occultata humeris imposuerant. Κεφαλὰς in oraculo Dodonaco Pelasgis edito capita non viventium, sed fictilia, laudabili fraude Hercules interpretabatur ap. Macrob. I. Saturn. c. VII. VALCK.

CAP. CCII. 3. τοὺς μαζοὺς ἀποταμοῦσα) Ammonius: μαστός μὲν γάρ ἐστιν ὁ γυναικείος κυρίως, διὰ τὸ εἶναι μεστός γάλακτος, in codice Bibliothecae Traiectinae. Paria Grammaticorum conplures. Herodotus passim μαστόν feminis tribuit lib. III. 133. V. 18.; μαζόν tamen lib. II. 85. et IX. 3., ubi, uti hic, mssti μαστόν malunt. Labare

vero criticorum illorum observationem docent ad *Thom. Magistrum* a doctis viris conducta. Significantissimum autem *περὶ ἐστὶ ξίς*, tanquam punctis moenia distincta mulierum fuisse mammis ab inmani regina, testatur. WESS. — Conf. IV. 2, 9. ibique notata. S.

CAP. CCIII. 5. ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατοῦ στρατηγός) Hinc tamen distant quae similia videntur Homericæ: et debetur forsitan errori describentis vox *στρατιῶν*. ὁ τοῦ πηλοῦ et ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός saepius occurrunt apud *Herod.* Qui Persis paulo post [*lin. 11 seq.*] οἰσινὸς μαχημένου θεῶδης ἐνέπεισε, terror fuit Graecis *Panicus* dictus, cuius utpote divinitus immissi non adpareret ratio. *Thucydid.* lib. VII. cap. 80. Φιλῆ πᾶσι στρατοπέδοις, μάλιστα δὲ τοῖς μεγίστοις, θεῶθι καὶ δαίματα ἐγγίνεσθαι: et IV. 125. *Euripid.* *Rhes.* vs. 36. Κρηνοῦ Πανὸς τρομερῆ Μάστρη θεῶθ, θελάκας τε λιπὼν Κρηῖς στρατιῶν. Πανικός τεραχμός vocat *Cornutus* de *Nat. Deor.* cap. 27. Πανικά δαίματα, *Eustath.* in *Iliad.* O. p. 1021. 52. De adpellationis egerunt origine *Eratoth.* *Catast.* c. 27. *Plutarch.* de *Is.* et *Osir.* §. 14. et *Polyaen.* l. 2. VALCK.

CAP. CCIV. 4. ἀνασπάστους ἰπποδάμοι) Praestantius hoc, atque in aliorum ex patrio solo abductione in *Musis* tritissimum lib. V. 12. VI. 52. et pluries: in quibus ἀνασπάστους ποιῆσαι amplius complectitur, ipsamque patriae eversionem. Solent ea in dictione varios se scribae dare, et ἀνάσπαστον, ἀνάστατον, ἀνάσπαστοι commutare, in *Demosthen.* *Philipp.* IV. pag. 81., *Isosiph.* *Ant. Iud.* lib. XIV. 8, 4. etc. WESS. — Ἀνασπάστους [pro ἀνασπάστους, quod *Gron.* tenuerat] recipietur ex *Codd.* in contextum: vide *Diss. Herod.* p. 114. Docta sunt quae dedere *Vales.* in *not. Mauis.* ad *Harp.* p. 212., et *D'Orvillius* in *Charit.* p. 318. nequom tamen liquido constat, quid distent in talibus ἀνάσπαστος, ἀνάσπαστον, et ἀνάσπαστοι. Multa dici possent quae huius non sunt loci: vid. interim *A. Dounaeus* in *Demosth.* p. 8. VALCK.

CAP. CCV. 1. Οὐ μὲν οἶδ' ἢ φησὶσαν) Crudelissimae mulieris fatum non illibenter commemorat, et ut ingenio suo malorum osor *Herodotus* satisfaceret, et ut formidine poenae lectores a talibus absterret, adparet ubique historici ἀνάσπαστος, qualis *Dionysium* dicitur *Historn.* II. p. 209. [Epist. ad *Cn. Pomp.* T. VI. ed. *Reisk.* p. 774.] *Herodoti* *Pheretima* [*lin. 5 seq.*] ἕσσα ἰόλας ἰβήθη. Qui iam

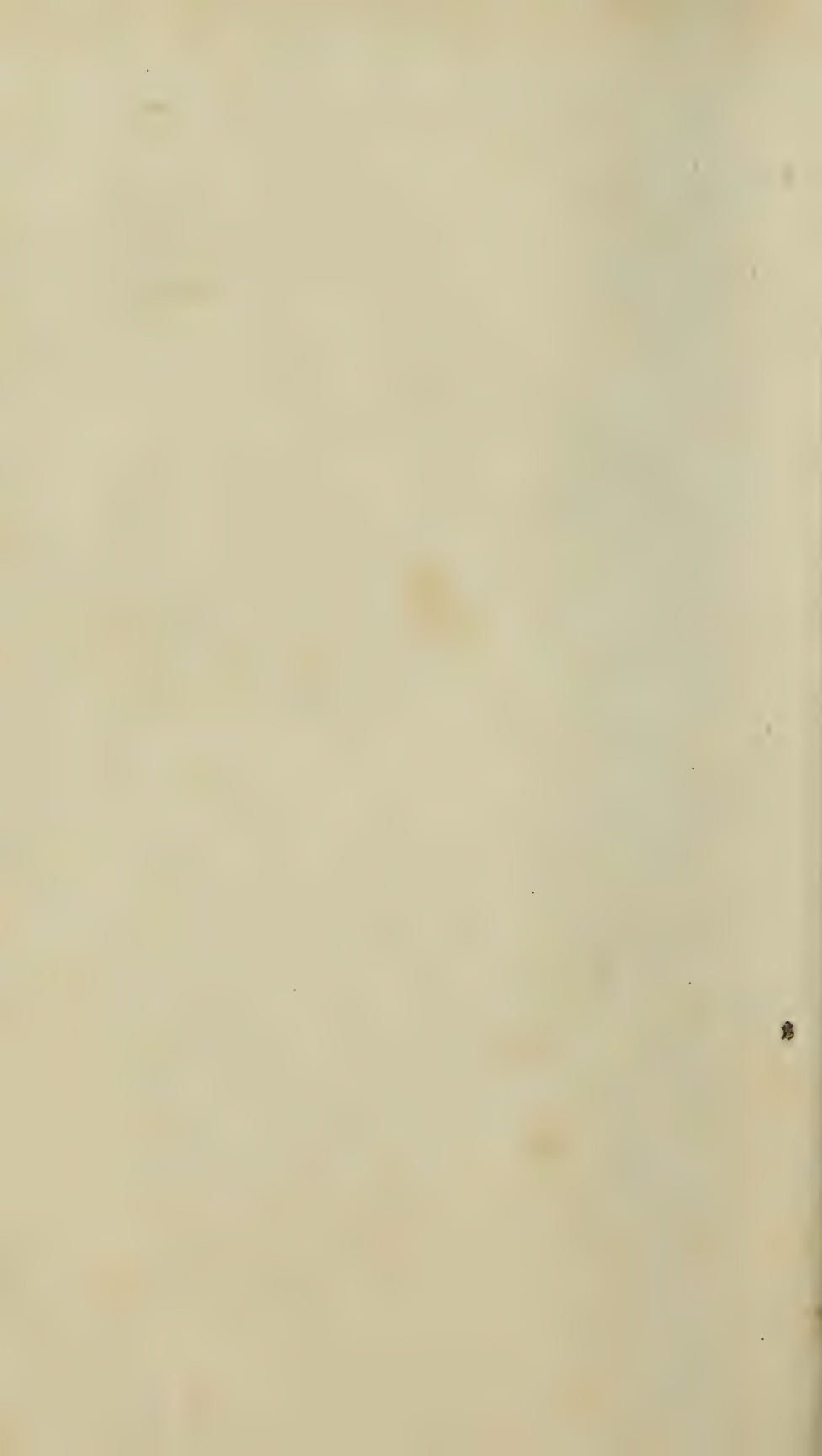
genere morbi perierint plures enumerantur *Menagio* ad *Laërt.* IV. 4. et *Kühnio* ad *Aeliani* Var. Hist. IV. 28. In Aethiopiae gente Ἀκριδοφάγοις, qui secundum *Diodor.* III. 29., teterrimo hoc morbo passim adfecti moriebantur, non potuit illud ut poena divinitus inflictā considerari: mihi de morbis similibusque non absurdum videtur *Hieroclis* iudicium in *Stobaei* Ecl. Phys. p. 10. Secundum *Herodotum*, pessima mulier viva a vermibus erosa mortalibus fuit documento, ὡς ἄρα ἀνθρώποισι αἱ λίνη ἰσχυραὶ τιμαρῖαι πρὸς θεῶν ἐπίφθονοι γίνονται. Ob *Dircen* crudeliter raptatam *Antiopae* furorem divinitus immissum ubi scribit *Pausanias* IX. [c. 17.] p. 744., expressit haec etiam *Herodoti*, ista interserens: ἐπίφθονοι αἰὲ πῶς παρὰ θεῶν αἱ ὑπερβολαὶ τῶν τιμαρῶν εἰσι. Superbos et crudeles si lento pede Deus sequitur ultor, tamen

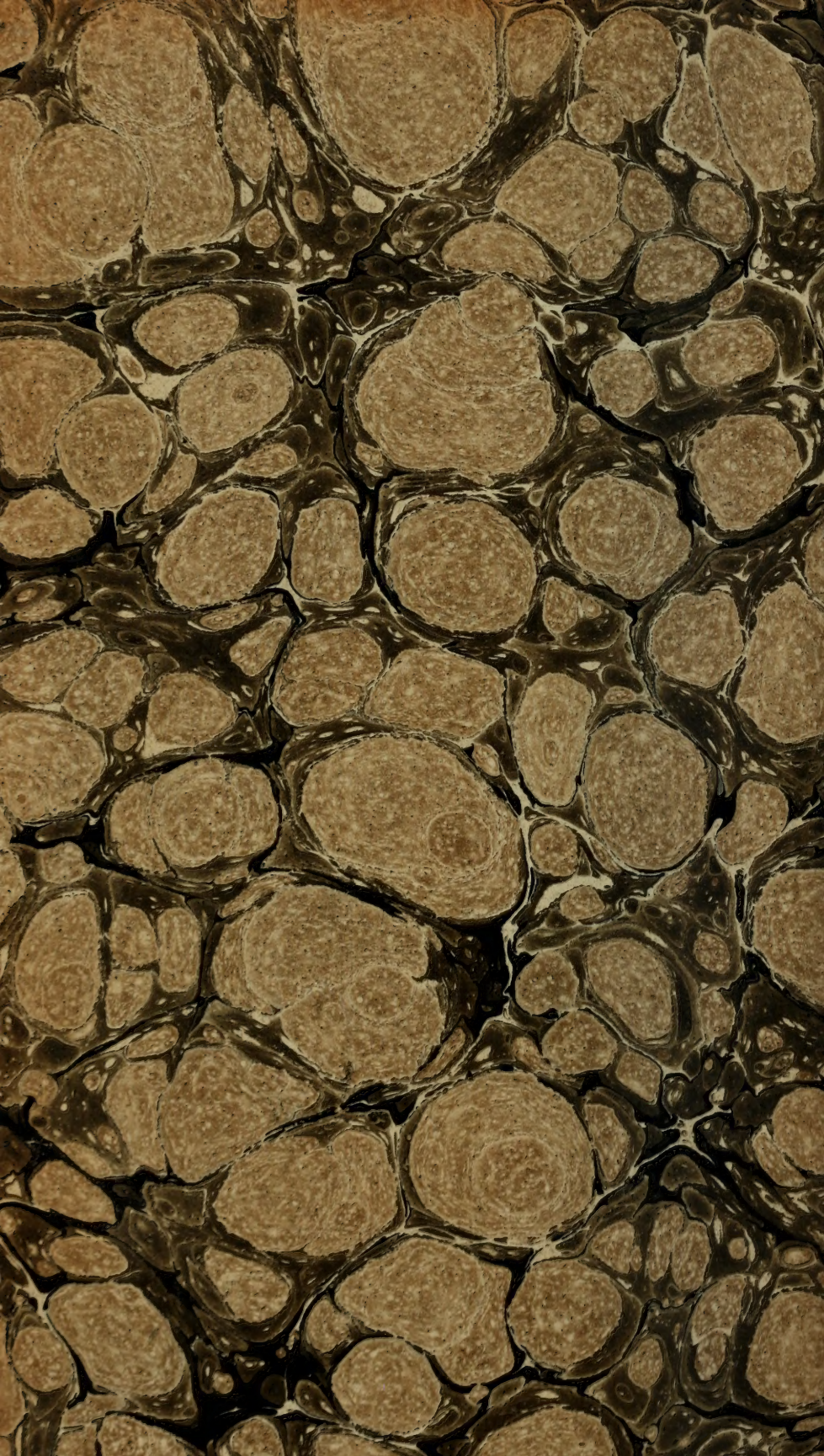
Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας.

VALCK. — Conf. ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata. S.

3. ζῶσα γὰρ εὐλέων ἐξέξεσε) Posses ex *Tertulliano* ad *Scapul.* cap. 3. cum viva vermibus ebullisset. *Alexander Pseudomantis Luciani* c. 59. καὶ σκολήκων ζέσας, quomodo et schedae quaedam heic loci et in versione Alexandrina *Exodi* xvi, 20. Id nollem, turpem *Vallae* errorem, quo *Φερετίμης τῆς Βάττω*, [lin. 6.] *Pheretimae Batti filiae*, per omnes editiones sine animadversione propagari. Uxor *Batti* fuit, non *filia*; quod evidentissime c. 162. signatum. [Etiam mihi, quum nec capitis 162. meminisset, nec latinam versionem a *Wesselingio* h. l. emendatam, nec Eiusdem Adnotationem inspexisset, imprudenti accidit, ut *Pheretimen*, quae uxor *Batti* fuerat, *filiam* interpretarer.] Vertenti *Laurentio* non obversabatur Ἐκτορος Ἀνδρομάχη: ceteri praeterviderunt, non item doctissimi viri *Bouhierius* et *Pavius*, quos sequi iustissimum. Literae, quibus *Melpomenes* calcem *Codex Passion.* instruxit, numerales sunt, creberrime in *Oxonien*si et *Sandvicen*si marmore obviae; indicantque, nisi fallor, hanc *Musam στιχηρῶς* olim exaratam, versus sive στίχους MMLCLIII. habuisse. Similes fini aliorum librorum adposuisse, adparebit deinceps. WESS.

18342

Herodotus
Musae, sive, Historiarum libri IX; with
Latin version, ed. by Schweighäuser.
Vol. 5.

LGr
H562Sc

NAME OF BORROWER.

**University of Toronto
Library**

**DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET**

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 14 29 02 05 012 4